george r.r. martin

festinul ciorilor

•

SERIA CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

c o l e c ț i a
Nautilus
f a n t a s y

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Din seria *Cântec de gheață şi foc* au apărut:
Urzeala tronurilor (2 vol.)
Încleştarea regilor (2 vol.)
Iureşul săbiilor (3 vol.)

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii 70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În anii '80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Beauty and the Beast.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață şi foc,* alcătuită din şapte romane, dintre care patru au şi fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleştarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureşul săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009, *Festinul ciorilor,* 2005), iar trei se află încă în stadiul de proiect *(A Dance with Dragons, The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring).* Saga *Cântec de gheață şi foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care intenționează realizarea unui serial. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula şi World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului, care* face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleştarea regilor a* câştigat de asemenea Premiul Locus în 1999 şi a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureşul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus şi Geffen în 2001 şi respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo şi Nebula.

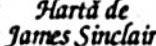
George R.R. Martin

Festinul ciorilor

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS
SILVIU GENESCU

Pentru Stephen Boucher,
vrăjitor al Windows-ului,
dragon al sistemelor DOS,
fără de care această carte
ar fi fost scrisă în creion

NORDUL
TĂRÂMUL
ÎNGHEȚAT
Pădurea Bântuită
ZIDUL
Skane
Turnul Umbrei
Castelul Negru
Rondul de Est la Mare
Golful Focilor
GOLFUL DE GHEAȚĂ
Insula Ursului
Râul Pierdut
Lacul Lung
Dealurile Solitare
Karhold
Pădurea Lupilor
N
Dreadfort
Apa Lacrimilor
Winterfell
Castelul lui Torrhen
Drumul Regelui
Cuțitul Alb
Creanga Frântă
ȚARA MOVILEI
Poarta Berbecului
Barrowton
Portul Alb
Garda Văduvei
Moat Cailin
Vechiul Castel
GÂTUL
MUȘCĂTURA
Sisterton
Garda Apei Cenușii
Trei Surori
Degetele
Gemenii
Insulele de Fier
Blacktyde
Orkmont
Seagard
Eyrie
Poarta Însângerată
VALEA LUI ARRYN
Furca Verde
Furca Albastră
Saltcliff
Pyke
Hartă de James Sinclair
Riverrun
Furca Roșie

SUDUL
N
Trei Surori
Degete
Coldwater
Sunkenwood
Drumul Regelui
Gemenii
Furca Verde
Insulele de Fier
Blacktyde
Orkmont
Seagard
Strongsong
VALEA LUI ARRYN
Saltcliff
Pyke
Furca Albastră
Valea lui Eyrie
Vechea Ancoră
Fairmarket
Tridentul
Poarta Însângerată
Ironoaks
Gulltown
Runestone
Banefort
Furca Roșie
Redfort
Piatra Răsucită
Riverrun
Golful Crabilor
Wickenden
Harrenhal
Insula Tăcerii
Drumul Râului
Dintele de Aur
Pinkmaiden
Ochiul Zeilor
Adăpostul Corbilor
Sarsfield
Hornvale
Coarnele
Piatra Dragonului
Casterly Rock
Grota Adâncă
Lannisport
Sharp Point
Drumul Aurului
Castelul de Argint
Debarcaderul Regelui
Stonedance
Apa Neagră
Cornfield
REACH
Crackhall
Tumbleton
Pădurea Regelui
Drumul Mării
Lacul Roșu
Crângul de Aur
Drumul Trandafirului
Sura Tânului
Tarth
Old Oak
Blueburn
Valea Ierbii
Felwood
Drumul Oceanului
Mander
Longtable
Capătul Furtunii
Cockleswhent
Cuibarul Grifonului
Golful Naufragiilor
Highgarden
Cuibul Ciorii
Casa Ploii
Hotarele Dornishene
Coiful de Piatră
Pădurea Ploii
Pădurea Ceturilor
Horn Hill
Cuibul Vulturilor
Drumul Oaselor
Capul Wrath
Bandallon
Wyl
Estermont
Kingsgrave
Marea Dornului
Uplands
Ghaston Grey
Blackmont
Orașul Vechi
Skyreach
Coroana Neagră
Înaltul Ermitaj
Torul
Ghost Hill
Trei Turnuri
Brațul Rupt
Starfall
DORNE
Grația Zeilor
Sunhouse
Vaith
Sunspear
Sandstone
Hellholt
Vaith
Țărmul de Sare
Lemonwood
Arbor
Hartă de James Sinclair

Insulele de Fier
Gemenii
Furca Verde
Capul Vulturilor
Seagard
Drumul Regelui
Blacktyde
Vechiul Wyk
Orkmont
Zece Turnuri
Harlaw
Golful Omului de Fier
Furca Albastră
Pietrele Vechi
Marele Wyk
Saltcliff
Pyke
Fairmarket
Banefort
Furca Roșie
Omul Îngenuncheat
Piatra Răsucită
Riverrun
Cragul
Inima Avântată
Ashemark
Castelul Ghindei
Insula Frumoasă
Faircastle
Drumul Râului
Dintele de Aur
Pinkmaiden
Sarsfield
Septul de Piatră
Hornvale
Kayce
Casterly Rock
Grota Adâncă
Feastfires
Lannisport
Pârâul Apei Negre
Drumul Aurului
Castelul de Argint
Cornfield
REACH
Crackhall
Tumbleton
N
Drumul Mării
Mander
Lacul Roșu

Prolog

— Dragoni, zise Mollander. Înhață un măr zbârcit de pe jos şi îl azvârli dintr-o mână în alta.

— Aruncă mărul, îl îndemnă Alleras Sfinxul. Scoase o săgeată din tolbă şi o potrivi în arc.

— Mi-ar plăcea să văd un dragon. Roone era cel mai tânăr dintre ei, un băiat scund şi îndesat, căruia îi mai lipseau doi ani până să devină bărbat. Mi-ar plăcea foarte mult.

Iar mie mi-ar plăcea să dorm în brațele lui Rosey, gândi Pate. Se foi neliniştit pe bancă. Mâine fata putea să fie a lui. *Am s-o duc departe de Oraşul Vechi, peste marea îngustă, într-unul dintre Oraşele Libere.* Acolo nu erau maesteri, nu era nimeni care să-l învinuiască.

Auzea râsul Emmei prin fereastra oblonită de deasupra, îngemănat cu glasul mai grav al bărbatului cu care se întreținea. Era cea mai vârstnică dintre slujnicele de la Pana şi Stacana, trecută de patruzeci de ani, dar încă atrăgătoare într-un anume fel plinuț. Rosey era fiica ei, un boboc abia înflorit de cincisprezece ani. Emma decretase că fecioria lui Rosey avea să coste un dragon de aur. Pate economisise nouă cerbi de argint şi un urcior plin cu stele de aramă şi gologani, dar nu-i slujeau la nimic. Ar fi avut mai multe şanse să clocească un dragon adevărat decât să strângă toți banii de care avea nevoie pentru un dragon de aur.

— Te-ai născut prea târziu pentru dragoni, flăcăule, îi spuse lui Roone Armen Acolitul. Armen purta la gât o curea de piele, pe care erau înşirate zale de metal, cositor, plumb, aramă şi, ca majoritatea acoliților, părea să creadă că novicilor le creşteau napi pe umeri în loc de capete. Ultimul a pierit în timpul domniei Regelui Aegon al Treilea.

— Ultimul dragon din *Westeros,* spuse Mollander.

— Aruncă mărul, îl îndemnă Alleras. Era un tânăr chipeş Sfinxul lor. Toate slujnicele se dădeau în vânt după el. Până şi Rosey îl atingea uneori pe braț când îi aducea vin, iar Pate nu putea decât să scrâşnească din dinți, prefăcându-se că nu observă.

— Ultimul dragon din Westeros *a fost* ultimul dragon, zise Armen cu încăpățânare. E un lucru bine ştiut.

— *Mărul,* insistă Alleras. Dacă nu cumva ai de gând să-l mănânci.

— Poftim. Târându-şi piciorul şchiop, Mollander făcu un salt scurt, se răsuci şi azvârli mărul, cu brațul întins, direct în cețurile care atârnau deasupra râului Mied. De n-ar fi fost piciorul, ar fi devenit cavaler, întocmai ca tatăl său. Dar avea putere în brațele acelea groase şi în umerii lați. Departe şi iute zbură mărul…

… dar nu la fel de iute ca săgeata care şuieră în urma lui, o vergea lungă de un

metru din lemn auriu, cu pene stacojii. Pate nu văzu săgeata înhăţând mărul, dar o auzi. O bufnitură înfundată răsună peste râu, urmată de un pleoscăit.

Mollander fluieră.

— L-ai nimerit. Frumos.

Nici pe jumătate la fel de frumos ca Rosey. Pate adora ochii ei căprui, sânii ei înmugurind şi felul în care zâmbea ori de câte ori îl vedea. Adora gropiţele din obrajii ei. Uneori umbla desculţă când servea, ca să simtă iarba sub picioare. Pate adora şi asta. Adora mirosul ei proaspăt şi curat, felul în care i se cârlionţa părul pe după urechi. Îi adora până şi degetele picioarelor. Într-o seară, îl lăsase să-i maseze picioarele şi să se joace cu ele, iar el născocise câte o istorioară amuzantă pentru fiecare deget, ca s-o facă să chicotească.

Poate că ar face mai bine să rămână pe acest ţărm al mării înguste. Cu banii strânşi, ar putea să cumpere un măgar, iar el şi Rosey ar putea să-l călărească pe rând, cutreierând prin Westeros. Poate că Ebrose nu-l socotea demn să poarte argintul, dar Pate ştia să pună un os la loc sau să vindece o febră cu lipitori. Oamenii din popor i-ar fi recunoscători pentru ajutorul lui. Dacă ar putea învăţa să tundă părul şi să bărbierească, ar putea chiar să devină frizer. *Ar fi de-ajuns, atât timp cât aş avea-o pe Rosey.* Rosey era tot ce-şi dorea pe lume.

Nu fusese întotdeauna aşa. Cândva, visase să devină maester într-un castel, în slujba unui lord cu dare de mână, care să-l preţuiască pentru înţelepciunea lui şi să-i ofere un cal alb, de rasă, drept mulţumire pentru serviciile aduse. Cât de mândru ar mai fi călărit, cât de măreţ, zâmbind oamenilor de rând când trecea pe lângă ei pe drum…

Într-o seară, în sala comună de la Pana şi Stacana, după cea de-a doua stacană de cidru teribil de tare, Pate se fălise că nu va fi mereu un novice.

— Cât se poate de adevărat, strigase Leneşul Leo. Vei fi un fost novice care va creşte porci.

Goli stacana, până la ultimele drojdii. Terasa hanului, scăldată în lumina torţelor, era, în dimineaţa aceasta, o insulă de lumină într-un ocean de neguri. În aval, flacăra îndepărtată a Turnului Înalt plutea în întunericul umed ca o lună portocalie, înceţoşată, dar lumina nu reuşea să-i ridice moralul.

Alchimistul ar fi trebuit să sosească deja. Oare fusese totul doar o glumă nemiloasă, sau omul păţise ceva? N-ar fi fost prima oară când norocul îi juca feste lui Pate. Odată, se socotise norocos să fie ales să-l ajute pe Arhimaesterul Walgrave la îngrijirea corbilor, fără să-i treacă măcar prin minte că va ajunge să-i aducă bătrânului mâncarea, să-i mature camerele şi să-l îmbrace în fiecare dimineaţă. Toată lumea spunea că Walgrave uitase despre corbi mai multe decât ştiuseră vreodată cei mai mulţi dintre maesteri, aşa că Pate presupusese că putea spera cel puţin la o verigă neagră de fier, dar descoperise că Walgrave nu-i putea acorda aşa ceva. Bătrânul rămăsese arhimaester doar cu titlu onorific. Chiar dacă fusese cândva un mare maester, acum veşmintele sale îi ascundeau cel mai adesea

lenjeria murdară, şi, cu o jumătate de an în urmă, nişte acoliţi îl găsiseră plângând în bibliotecă, incapabil să găsească drumul înapoi spre camerele sale. Maester Gormon stătea în spatele măştii de fier în locul lui Walgrave, acelaşi Gormon care îl acuzase cândva de furt pe Pate.

În mărul de pe malul apei, o privighetoare începu să cânte. Era un sunet dulce, o bine-venită alinare după ţipetele stridente şi nesfârşitele cârâieli ale corbilor pe care-i îngrijise ziua întreagă. Corbii albi îi ştiau numele şi şi-l murmurau unul altuia, ori de câte ori dădeau cu ochii de el: *Pate, Pate, Pate,* până când îi venea să urle. Păsările mari şi albe erau mândria Arhimaesterului Walgrave. Voia să fie mâncat de ele după ce va muri, dar Pate avea o bănuială că păsările voiau să-l mănânce şi pe el.

Poate că de vină era cidrul teribil de tare – nu venise aici cu gând să bea, dar Alleras făcea cinste, sărbătorindu-şi veriga de aramă, iar sentimentul de vinovăţie îi făcuse sete – însă aproape că i se părea că trilurile privighetorii spuneau: *Aur pentru fier, aur pentru fier, aur pentru fier.* Ceea ce era de-a dreptul ciudat, căci erau vorbele pe care i le spusese străinul în seara când Rosey îi adusese faţă în faţă.

— Cine eşti? îl întrebase Pate, iar bărbatul răspunsese:

— Un alchimist. Pot preschimba fierul în aur. Şi pe urmă moneda se afla în mâna lui, dansându-i pe deasupra degetelor, cu aurul moale, galben, strălucind în lumina lumânărilor. Pe o parte era un dragon cu trei capete, pe cealaltă, capul unui rege mort. *Aur pentru fier,* îşi amintea Pate, *n-ai să mai găseşti o asemenea ocazie. O doreşti? O iubeşti?*

— Nu sunt hoţ, îi răspunsese omului care-şi zicea alchimist. Sunt un novice al Citadelei.

Alchimistul îşi înclinase capul şi spusese:

— Dacă te răzgândeşti, mă voi întoarce aici peste trei zile, cu dragonul meu.

Trecuseră trei zile. Pate revenise la Pana şi Stacana, încă neştiind sigur ce anume era, dar în loc de alchimist, dăduse peste Mollander şi Armen Sfinxul, cu Roone după ei. Ar fi dat de bănuit dacă nu li s-ar fi alăturat.

Pana şi Stacana nu se închidea niciodată. De şase sute de ani, hanul stătea neclintit pe insula sa de pe Mied şi nici măcar o dată uşile lui nu fuseseră închise. Deşi clădirea înaltă, din lemn, era înclinată spre sud, aşa cum se înclinau uneori novicii după ce dădeau pe gât o halbă, Pate se aştepta ca hanul să rămână în picioare încă şase sute de ani, vânzând vin şi bere şi cidru teribil de tare oamenilor râului şi ai mării, fierarilor şi cântăreţilor, preoţilor şi prinţilor, novicilor şi acoliţilor Citadelei.

— Oraşul Vechi nu e lumea întreagă, declară Mollander, zgomotos. Era fiul unui cavaler şi cât se poate de beat.

De când primise vestea că tatăl său murise la Apa Neagră, se îmbăta aproape în fiecare seară. Chiar şi în Oraşul Vechi, departe de lupte şi apărat de ziduri,

Războiul Celor Cinci Regi îi atinsese pe toți… deşi Arhimaesterul Benedict insista că nu avusese loc niciodată un război dus de cinci regi, de vreme ce Renly Baratheon fusese ucis înainte ca Balon Greyjoy să se încoroneze.

— Tatăl meu spunea mereu că lumea e mai mare decât castelul oricărui lord, continuă Mollander. Dragonii trebuie să fie cele mai neînsemnate dintre lucrurile pe care le poți găsi în Qarth, Asshai şi Yi Ti. Poveştile marinarilor…

— … sunt poveşti marinăreşti, îl întrerupse Armen. *Marinari,* dragul meu Mollander. Du-te la docuri şi pun rămăşag că vei găsi mateloți care să-ți povestească despre sirenele cu care s-au culcat sau cum şi-au petrecut un an în burta unui peşte.

— Şi de unde ştii tu că nu-i adevărat? Mollander umbla prin iarbă, cu pas apăsat, căutând mere. Ar trebui să fi fost şi tu în burta peştelui, ca să poți jura că nu s-au aflat acolo. O poveste spusă de un singur marinar, da, pe seama asta am putea râde, însă când vâslaşii de pe patru corăbii diferite spun aceeaşi poveste în patru limbi diferite…

— Poveştile *nu* sunt aceleaşi, insistă Armen. Dragoni în Asshai, dragoni în Qarth, dragoni în Meereen, dragoni Dothraki, dragoni eliberând sclavi… fiecare istorisire e altfel decât precedenta.

— Diferă doar în amănunte. Mollander devenea mai încăpățânat la beție, şi era căpos chiar şi treaz. Cu toții vorbesc despre *dragoni* şi despre o frumoasă tânără regină.

Singurul dragon de care-i păsa lui Pate era făcut din aur galben. Se întreba ce se întâmplase cu alchimistul. *Cea de-a treia zi. A spus că va fi, aici.*

— Mai e un măr lângă piciorul tău, îi strigă Alleras lui Mollander, iar eu mai am două săgeți în tolbă.

— La naiba cu tolba ta! Mollander ridică fructul căzut. Ăsta e plin de viermi, se plânse el, dar îl aruncă. Săgeata ajunse mărul din urmă în timp ce începea să coboare şi îl despică în două. O jumătate ateriza pe acoperişul unui turnuleț, se rostogoli pe un acoperiş aflat mai jos, săltă şi căzu la două palme de Armen. Dacă tai un vierme în două, ai doi viermi, îi informă acolitul.

— Dacă ar merge aşa şi cu merele, nimeni n-ar mai trebui să sufere vreodată de foame, zise Alleras, afişând unul dintre zâmbetele sale blajine. Sfinxul zâmbea mereu, ca şi cum ar fi ştiut vreo ghiduşie secretă. Asta îi dădea un aer răutăcios, care se potrivea de minune cu bărbia-i ascuțită, cu şuvița de păr coborâtă pe mijlocul frunții şi cu desişul de bucle negre ca tăciunele, tunse scurt.

Alleras avea să devină maester. Se afla doar de un an la Citadelă, dar îşi făurise deja trei zale în colanul de maester. Armen avea într-adevăr mai multe, dar pe fiecare şi-o dobândise cu câte un an de trudă. Cu toate acestea, avea să devină şi el maester. Roone şi Mollander rămăseseră novici cu gâturile goale, dar Roone era prea tânăr, iar Mollander prefera să bea în loc să citească.

Însă Pate…

Era de cinci ani la Citadelă, sosit pe când nu avea mai mult de treisprezece ani, dar gâtul îi rămânea la fel de golaş ca în ziua în care venise din ţinuturile Apusului. De două ori se considerase pregătit. Prima oară, i se înfăţişase Arhimaesterului Vaellyn ca să-şi demonstreze cunoştinţele de astronomie. În schimb, aflase de unde i se trăgea lui Vaellyn Oţet porecla. Doi ani i-au trebuit lui Pate să-şi adune curajul să încerce din nou. De data aceasta s-a supus examinării bunului, bătrânului Arhimaester Ebrose, renumit pentru glasul său blajin şi mâinile delicate, dar suspinele lui Ebrose se dovediseră la fel de dureroase ca înţepăturile lui Vaellyn.

— Un ultim măr, promise Alleras, şi am să-ţi spun care e bănuiala mea despre aceşti dragoni.

— Ce-ai putea să ştii tu şi să nu ştiu eu? mormăi Mollander. Ochi un măr de pe o creangă, făcu un salt, îl culese şi-l aruncă. Alleras trase coarda arcului lângă ureche, întorcându-se cu graţie pentru a urmări ţinta în zbor. Slobozi săgeata în clipa în care mărul începu să coboare.

— Întotdeauna ratezi ultima oară, zise Roone.

Mărul căzu în apele râului, neatins.

— Vezi? adăugă novicele.

— Ziua în care le nimereşti pe toate e ziua în care încetezi să mai progresezi. Alleras destinse coarda şi vârî arcul în husa lui de piele. Era sculptat din inimă-de-aur, un lemn rar şi legendar din Insulele Verii. Pate încercase odată să-l îndoaie, dar nu reuşise. *Sfinxul pare sfrijit, dar are putere în braţele-i subţiri,* cugetă el, în timp ce Alleras îşi azvârli un picior peste bancă, întinzându-se după cupa cu vin. Dragonul are trei capete… anunţă el, cu vorba lui tărăgănată, dornisheană.

— Asta e o şaradă? vru să ştie Roone. În poveşti, sfincşii vorbesc întotdeauna în şarade.

— Nicio şaradă. Alleras sorbi din vin. Ceilalţi dădeau pe gât stacane din cidrul teribil de tare pentru care era renumit hanul Pana şi Stacana, dar el prefera vinurile exotice, dulci, din ţara mamei sale. Nici măcar în Oraşul Vechi asemenea vinuri nu se vindeau pe puţin.

Cel care îl poreclise Sfinxul pe Alleras fusese Leo Leneşul. Un sfinx are puţin de ici, puţin de colo: chip de om, trup de leu, aripi de şoim. Alleras era la fel: tatăl său era dornishean, mama, o băştinaşă cu pielea tuciurie din Insulele Verii. Avea şi el pielea neagră ca tăciunele. Şi, asemeni sfincşilor din marmură verde care străjuiau poarta principală a Citadelei, Alleras avea ochii de onix.

— Nu s-a pomenit vreodată un dragon cu trei capete, doar pe scuturi şi flamuri, zise hotărât Armen Acolitul. A fost o figură heraldică, nimic mai mult. În plus, Targaryenii sunt toţi morţi.

— Nu toţi, spuse Alleras. Regele Cerşetor avea o soră.

— Credeam că i-au zdrobit capul de zid, zise Roone.

— Nu, preciza Alleras. Capul lui Aegon, fiul cel mic al Prințului Rhaegar, a fost zdrobit de zid, de către bravii oameni ai Leului de Lannister. Noi vorbim despre sora lui Rhaegar, născută la Piatra Dragonului, înainte de căderea sa. Cea căreia i se spune Daenerys.

— *Născută din Furtună,* acum îmi amintesc. Mollander ridică stacana, împroşcând cidrul rămas: În cinstea ei! Înghiți cu nesaț, izbi stacana de masă, râgâi şi se şterse la gură cu dosul palmei. Unde e Rosey? Regina noastră de drept merită încă un rând de cidru, ce ziceți?

Armen Acolitul îl privi alarmat:

— Coboară glasul, nebunule. N-ar trebui nici să glumeşti cu asemenea lucruri. Nu ştii niciodată cine te poate auzi. Păianjenul are urechi peste tot.

— Hai, nu face pe tine, Armen. Propuneam o băută, nu o rebeliune.

Pate auzi un chicot. Un glas molcom, mucalit, strigă din spatele lui:

— Ştiam eu că eşti un trădător, Broscoiule! Leo Leneşul se clătina lângă piciorul podului vechi de lemn, în haine de satin cu dungi verzi şi aurii şi o capă scurtă din mătase neagră prinsă pe umăr cu un trandafir de jad. Vinul pe care şi-l vărsase pe piept fusese un vin roşu, vârtos, judecând după culoarea petelor. O şuviță de păr blond-cenuşiu îi cădea peste un ochi.

Văzându-l, Mollander se zbârli:

— La naiba! Pleacă! N-ai ce căuta aici. Alleras îi aşeză o mână pe braț ca să-l liniştească, iar Armen se încruntă:

— Leo. Lordul meu, înțelesesem că eşti tot închis în Citadelă pentru…

— … încă trei zile. Leo Leneşul ridică din umeri. Perestan zice că lumea e veche de patruzeci de mii de ani. Mollos vorbeşte de cinci sute de mii. Ce înseamnă trei zile, te-ntreb eu? Deşi erau o duzină de mese libere pe terasă, Leo se aşeză lângă ei. Plăteşte-mi o cupă de vin auriu de Arbor, Broscoiule, şi poate că n-am să-l informez pe tata despre toastul tău. Am avut ghinion la Hanul cu Noroc şi mi-am dat ultimul cerb pe masa de cină. Purcel de lapte cu sos de prune, umplut cu castane şi trufe. Omul mai trebuie să şi mănânce. Voi ce-ați mâncat?

— Carne de oaie, mormăi Mollander. Nu părea prea încântat. Am împărțit o pulpă de oaie fiartă.

— Sunt convins c-a fost sățioasă. Leo se întoarse către Alleras: Fiul unui lord ar trebui să fie cu dare de mână, Sfinxule. Înțeleg că ți-ai dobândit zaua de aramă. Voi bea pentru asta.

Alleras îi răspunse cu un zâmbet:

— Nu dau de băut decât prietenilor. Şi nu sunt fiul unui lord, ți-am mai spus. Mama mea era negustoreasă.

Ochii căprui ai lui Leo sclipeau de răutate şi de vin.

— Mama ta a fost o maimuță din Insulele Verii. Dornishenii se dau la tot ce are o gaură între picioare. Fără supărare. Poate că eşti brun ca o nucă, dar cel puțin te speli. Spre deosebire de porcarul nostru pătat. Flutură o mână către Pate.

Dacă l-aş lovi în gură cu stacana, i-aş putea sparge jumătate din dinți, gândi Pate.

Pate Pătatul, porcarul, era un erou din mii de snoave picante, un mocofan de treabă, nătâng, care reuşea întotdeauna să-i înfrângă pe graşii lorzi mărunți, pe cavalerii trufaşi şi pe septonii pomposi care îl hărțuiau. Cumva, prostia lui se dovedea, în cele din urmă, un fel de şiretenie grosolană, iar poveştile se sfârşeau întotdeauna cu Pate Pătatul aşezat în jilțul lordului sau culcându-se cu fiica vreunui cavaler. Dar acelea erau poveşti. În lumea reală, băieții porcari nu o duceau niciodată atât de bine. Pate se gândea uneori că mama lui trebuie să-l fi urât ca să-i dea aşa un nume. Alleras nu mai zâmbea.

— Ai să-ți ceri scuze.

— Oare? făcu Leo. Cum aş putea, cu gâtlejul aşa de uscat…

— Îți faci Casa de ruşine cu fiecare cuvânt pe care-l rosteşti, îi spuse Alleras. Faci de ruşine Citadela fiindcă eşti unul de-al nostru.

— Ştiu. Aşa că dă-mi nişte vin, ca să-mi pot îneca şi eu ruşinea.

Mollander spuse:

— Am să-ți smulg limba din rădăcină.

— Serios? Şi atunci cum am să vă mai spun despre dragoni? Leo ridică din umeri. Corcitura are dreptul să ştie. Fiica Regelui Nebun trăieşte şi a clocit trei dragoni.

— Trei? făcu Roone uluit.

Leo îl bătu uşor pe mână.

— Mai mulți de doi şi mai puțini de patru. În locul tău, deocamdată n-aş încerca să obțin zaua de aur.

— Lasă-l în pace, îl avertiză Mollander.

— Ce Broscoi galant! Cum vrei tu. Fiecare om de pe fiecare corabie care a călătorit la o sută de leghe de Qarth vorbeşte despre dragonii ăştia. Câțiva chiar îți vor spune că i-au văzut. Magul e înclinat să-i creadă.

Armen îşi strânse buzele, dezaprobator.

— Marwyn e nebun. Arhimaesterul Perestan e primul care poate să-ți spună asta.

— Şi Arhimaesterul Ryam zice la fel, punctă Roone.

Leo căscă.

— Marea e udă, soarele e cald şi animalele din menajerie urăsc mastiful.

Are o poreclă pentru fiecare, gândi Pate, dar nu putea nega faptul că Marwyn aducea mai mult a mastif decât a maester. Se spunea că se însoțea cu târfele şi vrăjitorii rătăcitori, că vorbea cu ibbanezii păroşi şi băştinaşii negri ca smoala din Insulele Verii, pe limba lor, şi că aducea jertfe unor zei ciudați în templele mici ale marinarilor, jos, la cheiuri. Oamenii spuneau că l-au văzut în oraşul subteran, în gropile şobolanilor şi în bordelurile negre, în tovărăşia comedianților, a cântăreților, a mercenarilor şi chiar a cerşetorilor. Unii chiar şopteau că omorâse

cândva un om cu pumnii.

Când Marwyn se întorsese în Oraşul Vechi, după ce îşi petrecuse opt ani în îndepărtatele ţinuturi răsăritene, căutând cărţi pierdute şi studiind cu vrăjitorii şi descântătorii, Vaellyn Oţet îl poreclise Marwyn Magul. În scurt timp, numele se răspândise în tot Oraşul Vechi, spre nemărginita iritare a lui Vaellyn.

— Lasă farmecele şi rugăciunile pe seama preoţilor şi a septonilor şi îndreaptă-ţi mintea spre învăţarea adevărurilor în care omul se poate încrede, îl sfătuise cândva Arhimaesterul Ryam pe Pate, însă inelul şi sceptrul şi masca lui Ryam erau din aur, iar colanul maesterului său nu avea nicio za de oţel valyrian.

Armen se uită în josul nasului la Leo Leneşul. Avea nasul perfect pentru aşa ceva, lung, subţire şi ascuţit.

— Arhimaesterul Marwayn crede în multe lucruri ciudate, spuse el, dar nu are mai multe dovezi despre existenţa dragonilor decât Mollander. Nu sunt decât alte poveşti marinăreşti.

— Te înşeli, spuse Leo. În apartamentul Magului arde o lumânare de sticlă.

Peste terasa luminată de torţe se aşternu liniştea. Armen oftă şi clătină din cap. Mollander începu să râdă. Sfinxul îl cercetă pe Leo cu ochii săi mari şi negri. Roone avea un aer pierdut.

Pate ştia despre lumânările de sticlă, deşi nu văzuse niciodată una arzând. Erau secretul cel mai prost păzit al Citadelei. Se spunea că fuseseră aduse în Oraşul Vechi din Valyria, cu o mie de ani înaintea Urgiei. Auzise că erau patru, una verde şi trei negre, toate înalte şi răsucite.

— Ce sunt aceste lumânări de sticlă? întrebă Roone.

Armen Acolitul îşi drese glasul.

— Cu o noapte înainte ca un acolit să-şi rostească jurămintele, trebuie să stea de veghe în criptă. Nu i se îngăduie să aprindă niciun opaiţ, nicio torţă, nicio lampă, nicio candelă… doar o lumânare de obsidian. Trebuie să-şi petreacă noaptea în întuneric, dacă nu poate aprinde acea lumânare. Unii încearcă. Cei nechibzuiţi şi cei încăpăţânaţi, cei care au cercetat aceste aşa-zise mistere înalte. Adesea se taie la degete, căci se spune că muchiile lumânării sunt ascuţite ca briciul. Apoi, cu mâinile însângerate, trebuie să aştepte zorile, cugetând la eşecul lor. Cei mai înţelepţi se culcă pur şi simplu sau îşi petrec noaptea în rugăciune, dar în fiecare an se găsesc câţiva care trebuie să încerce.

— Da. Pate auzise aceleaşi poveşti. Dar la ce bun o lumânare care nu luminează defel?

— E o lecţie, răspunse Armen, ultima lecţie pe care trebuie s-o învăţăm înainte de a primi colanurile de maesteri. Lumânarea de sticlă e menită să semnifice adevărul şi învăţătura, lucruri rare, frumoase şi fragile. E în formă de lumânare ca să ne reamintească faptul că un maester trebuie să răspândească lumină oriunde slujeşte, şi este ascuţită ca să ne aducă aminte că, uneori, cunoaşterea poate fi periculoasă. Oamenii învăţaţi pot deveni aroganţi în ştiinţa lor, dar un maester

trebuie să rămână mereu umil. Lumânarea de sticlă ne reaminteşte şi asta. Chiar şi după ce a rostit jurămintele, a primit colanul de maester şi a purces să-şi îndeplinească misiunea, un maester se va gândi la bezna privegherii sale şi îşi va aminti cum nimic din ce-a făcut n-a putut aprinde lumânarea… căci, fie şi cu învățătură, unele lucruri nu sunt posibile.

Leo Leneşul izbucni în râs.

— Nu sunt posibile pentru tine, vrei să zici. Am văzut cu ochii mei lumânarea arzând.

— Ai văzut arzând o lumânare, nu mă îndoiesc, răspunse Armen. O lumânare din ceară neagră, probabil.

— Ştiu ce-am văzut. Lumina era stranie şi strălucitoare, mult mai strălucitoare decât cea pe care o răspândeşte oricare lumânare din ceară de albine sau din seu. Arunca umbre ciudate şi flacăra nu pâlpâia deloc, nici măcar când prin uşa deschisă din spatele meu a pătruns un curent de aer.

Armen îşi încrucişa brațele.

— Obsidianul nu arde.

— *Sticla dragonului,* preciza Pate. Oamenii din popor îi spun sticla dragonului. Cumva, lucrul acesta i se părea important.

— Aşa e, cugetă Alleras Sfinxul, şi dacă în lume există din nou dragoni…

— Dragoni şi lucruri mai întunecate, zise Leo. Oile cenuşii au închis ochii, dar mastiful vede adevărul. Puterile străvechi se deşteaptă. Umbrele se mişcă. O eră de spaimă şi de uimire se va pogorî curând asupra noastră, o eră a zeilor şi a eroilor. Se întinse, cu zâmbetul său leneş pe buze. Asta merită încă un rând, aş zice.

— Suntem destul de beți, se împotrivi Armen. Zorile vor veni peste noi mai repede decât ne-ar plăcea şi Arhimaesterul Ebrose ne va vorbi despre proprietățile urinei. Cei care au de gând să dobândească o za de argint ar face bine să nu-i piardă prelegerea.

— Departe de mine gândul să vă opresc de la degustarea de urină, zise Leo. Eu, unul, prefer gustul vinului auriu de Arbor.

— Dacă am de ales între tine şi urină, am să beau urină. Mollander se îndepărtă de masă. Haide, Roone.

Sfinxul întinse mâna după husa arcului.

— Mă duc şi eu la culcare. Sper să visez dragoni şi lumânări de sticlă.

— Toți? Leo ridică din umeri. Ei, bine, Rosey va rămâne. Poate că am s-o stârnesc pe dulcea noastră bucățică şi am s-o fac femeie.

Alleras observă căutătura lui Pate.

— Dacă nu are un gologan pentru o cupă de vin, nu poate avea niciun dragon de aur pentru fată.

— Da, întări Mollander. Pe lângă asta, e nevoie de un bărbat ca s-o facă femeie. Hai cu noi, Pate. Bătrânul Walgrave se va trezi la răsăritul soarelui. Va

avea nevoie de tine să-l duci la privată.

Dacă astăzi îşi aminteşte cine sunt. Walgrave deosebea un corb de altul fără nicio dificultate, dar cu oamenii nu se descurca la fel de bine. Uneori părea să creadă că Pate era cineva pe nume Cressen.

— Nu chiar acum, le spuse prietenilor săi. Mai rămân un pic. Nu se crăpase încă de ziuă, nu tocmai. Alchimistul mai putea să vină şi Pate voia să fie acolo dacă apărea.

— Cum vrei, zise Armen. Alleras îl privi lung pe Pate, apoi îşi aruncă arcul peste un umăr zvelt şi porni către pod, după ceilalţi. Mollander era atât de beat, încât era nevoit să se sprijine cu o mână de umărul lui Roone, ca să nu cadă. Citadela nu era la mare depărtare după cum zboară vulturul, însă niciunul dintre ei nu era vultur, iar Oraşul Vechi era un adevărat labirint, un oraş împânzit de ulicioare, alei întortocheate şi străzi înguste, sinuoase.

— Cu grijă! îl auzi Pate spunând pe Armen, în timp ce negurile râului îi înghiţeau pe toţi patru. E o noapte umedă şi pietrele sunt alunecoase.

Când dispărură, Leo Leneşul îl cercetă ursuz pe Pate, peste masă.

— Ce trist! Sfinxul a şters-o cu tot argintul lui, lăsându-mă pe mâna lui Pate Pătatul, porcarul. Se întinse, căscând. Ce face drăgălaşa noastră Rosey, mă rog?

— Doarme, i-o tăie scurt Pate.

— Goală, fără îndoială. Leo rânji. Chiar crezi că merită un dragon? Cred că într-o zi trebuie să aflu.

Pate era destul de chibzuit cât să nu răspundă la asta. Leo nu avea nevoie de niciun răspuns.

— Mă gândesc că după ce-i iau fecioria, o să-i scadă preţul într-atât încât şi-o vor putea permite până şi porcarii. Ar trebui să-mi mulţumeşti.

Ar trebui să te omor, gândi Pate, dar nu era nici pe departe destul de beat cât să-şi pună viaţa la bătaie. Leo învăţase meşteşugul armelor şi era cunoscut pentru înverşunarea cu care mânuia sabia şi pumnalul. Iar dacă Pate ar reuşi cumva să-l omoare, asta ar însemna să-şi piardă capul. Pate avea un singur nume, în vreme ce Leo avea două, iar cel de-al doilea era *Tyrell.* Ser Morun Tyrell, comandant al Gărzii Oraşului Vechi, era tatăl lui Leo. Mace Tyrell, Lord de Highgarden şi Păzitor al Sudului, era vărul lui Leo. Iar Bătrânul Oraşului Vechi, Lordul Leyton de Hightower, care avea printre numeroasele sale titluri pe acela de „Protector al Citadelei”, era un stegar jurat al Casei Tyrell. *Nu-l lua în seamă,* îşi zise Pate. *Spune lucrurile astea doar ca să te rănească.*

Către răsărit, negurile se luminau. *Zorile,* îşi dădu seama Pate. *Au sosit zorile, iar alchimistul, nu.* Nu ştia dacă ar trebui să râdă sau să plângă. *Oare rămân hoţ, chiar dacă pun totul înapoi şi nu află nimeni?* Era o altă întrebare la care nu avea răspuns, ca acelea pe care i le puseseră cândva Ebrose şi Vaellyn.

Când se ridică de pe bancă, cidrul teribil de tare i se urcă dintr-odată la cap. Puse o mână pe masă, ca să se sprijine.

— Las-o pe Rosey în pace, spuse el, în loc de bun-rămas. Fă bine şi las-o în pace, altfel s-ar putea să te omor.

Leo Tyrell îşi dădu la o parte părul din ochi.

— Nu mă duelez cu porcari. Pleacă.

Pate se întoarse şi traversă terasa. Paşii îi răsunau pe scândurile îmbătrânite ale vechiului pod. Când ajunse pe malul celălalt, cerul răsăritului se înroşea. *Lumea e largă,* îşi spuse. *Dacă aş cumpăra măgarul ăla, aş putea încă să cutreier drumurile şi cărările Celor Şapte Regate, punându-le oamenilor lipitori şi pigulindu-le ouăle de păduchi din păr. Aş putea să mă îmbarc pe o corabie, să trag la vâsle şi să călătoresc spre Qarth, pe la Porțile de Jad, să văd cu ochii mei dragonii ăia afurisiți. Nu trebuie să mă întorc la bătrânul Walgrave şi la corbi.*

Însă picioarele îl purtară înapoi spre Citadelă.

Când prima rază de lumină străpunse norii la răsărit, clopotele dimineții începură să răsune dinspre Septul Marinarilor, de lângă port. Septul Lordului li se alătură o clipă mai târziu, apoi Cele Şapte Sanctuare, din grădinile lor de dincolo de Mied şi, în cele din urmă, Septul înstelat, care fusese reşedința Înaltului Septon vreme de o mie de ani, înainte ca Aegon să poposească la Debarcaderul Regelui. Sunetul clopotelor era o muzică grandioasă. *Dar nu atât de dulce ca a unei mici privighetori.*

Auzea şi cântec de glasuri, dincolo de dangătul clopotelor. În fiecare dimineață, la primele raze de lumină, preoții roşii se adunau să dea binețe soarelui în fața modestului lor templu de lângă chei. *Căci noaptea e neagră şi plină de spaime.* Pate îi auzise strigând aceste vorbe de sute de ori, cerându-i zeului lor, R'hllor, să-i apere de întuneric. Lui, Cei Şapte îi erau de-ajuns, dar auzise că Stannis Baratheon se închina acum la focurile de noapte. Mersese până acolo încât aşezase pe stindardele sale inima înflăcărată în locul cerbului încoronat. *Dacă are să cucerească Tronul de Fier, va trebui să învățăm cu toții cuvintele cântecului preoților roşii,* gândi Pate, dar nu era de aşteptat ca asta să se întâmple. Tywin Lannister îl zdrobise pe Stannis, cu tot cu al său R'hllor, la Apa Neagră şi, cât de curând, avea să îi vină de hac şi să înalțe capul lui Baratheon, pretendentul la tron, într-o suliță, deasupra porților Debarcaderului Regelui.

Pe măsură ce negurile nopții se risipeau, Oraşul Vechi prindea contur în jurul său, ivindu-se, ca o nălucă, din umbrele primilor zori. Pate nu văzuse niciodată Debarcaderul Regelui, dar ştia că era un oraş de chirpici, o întindere răsfirată de străzi noroioase, acoperişuri de paie şi colibe de lemn. Oraşul Vechi era zidit din piatră şi toate străzile sale, până la ultima uliță, erau pietruite. Când se crăpa de ziuă, oraşul era mai frumos ca oricând. La vest de Mied, Castelele Ghildelor mărgineau țărmul, ca un şir de palate. În amonte, cupolele şi turnurile Citadelei se înălțau pe ambele maluri ale râului, legate între ele prin poduri de piatră, înțesate de castele şi case. În aval, sub zidurile de marmură neagră şi ferestrele arcuite ale Septului înstelat, casele celor evlavioşi se îngrămădeau ca nişte copii adunați la

picioarele unei bătrâne doamne.

Iar mai departe, acolo unde Miedul se lărgea, pătrunzând în Golful Şoaptelor, se ridica semeț Turnul Înalt, cu făcliile sale strălucind în întuneric. Din locul în care se afla, sus, pe faleza Insulei Bătăliei, umbrele sale tăiau oraşul ca o sabie. Cei născuți şi crescuți în Oraşul Vechi cunoşteau fiecare ceas al zilei după locul în care cădea umbra aceea. Unii susțineau că, din vârf, puteai ajunge cu privirea până la Zid. Probabil că de aceea, de mai mult de zece ani, Lordul Leyton nu mai coborâse de acolo, preferând să-şi conducă oraşul din nori.

Carul unui măcelar trecu huruind pe lângă Pate, pe drumul râului, cu cinci purceluşi guițând speriați în spate. Ferindu-se din calea lui, Pate scăpă în ultima clipă să fie împroşcat de un orăşean care îşi deşerta oala de noapte pe fereastră, chiar deasupra lui. *Când voi fi maester într-un castel, voi avea un cal pe care să-l călăresc,* gândi el. Apoi se împiedică de o piatră de pavaj şi se întrebă pe cine păcălea. N-avea să aibă nici colan, nici loc la masa unui lord, nici armăsar alb, de călărit. Avea să-şi petreacă zilele ascultând croncănitul corbilor şi frecând petele de rahat de pe izmenele Arhimaesterului Walgrave.

Stătea pe un genunchi, încercând să-şi şteargă noroiul de pe veşminte, când auzi un glas spunând:

— 'Neața, Pate.

Alchimistul stătea deasupra lui.

Pate se ridică:

— Cea de-a treia zi… spuneai că vei putea fi găsit la Pana şi Stacana.

— Erai cu prietenii tăi. N-am vrut să mă amestec în anturajul tău. Alchimistul purta o mantie cu glugă, maro şi fără semne distinctive. Soarele la răsărit se mijea peste acoperişuri, dincolo de umărul lui, astfel că Pate distingea cu greu chipul ascuns de glugă. Te-ai hotărât ce eşti?

Chiar trebuie să mă facă s-o spun?

— Bănuiesc că sunt un hoț.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Partea cea mai grea fusese atunci când se aşezase în patru labe, să scoată cutia de valori de sub patul Arhimaesterului Walgrave. Deşi cutia era solidă şi legată cu fier, lacătul era spart. Maester Gormon îl bănuise pe Pate de spargerea acestuia, dar nu era adevărat. Walgrave însuşi îl spărsese, după ce pierduse cheia care îl deschidea.

Înăuntru, Pate găsise o pungă cu cerbi de argint, o şuviță de păr blond legată cu o panglică, miniatura pictată a unei femei care semăna cu Walgrave (chiar şi la mustață) şi o mănuşă de cavaler, din solzi de oțel. Walgrave susținea că mănuşa aparținuse unui prinț, deşi nu părea să-şi mai poată aminti care anume. Când Pate o scuturase, cheia căzuse din ea, pe podea.

Îşi amintea că gândise: *Dacă o ridic, sunt un hoț.* Cheia era veche şi grea, din fier negru, şi ar fi trebuit să deschidă orice uşă a Citadelei. Doar arhimaesterii

aveau asemenea chei. Ceilalți le purtau asupra lor sau le ascundeau la loc sigur, dar dacă Walgrave ar fi ascuns-o pe a lui, n-ar mai fi văzut-o nimeni, niciodată. Pate înhățase cheia şi era deja la jumătatea drumului spre uşă când se întorsese să ia şi argintul. Un hoț era un hoț, fie că fura mult, fie că puțin. *Pate* îl strigase unul dintre corbii albi. *Pate, Pate, Pate.*

— Mi-ai adus dragonul? îl întrebă pe alchimist.

— Dacă ai ceea ce-mi trebuie.

— Dă-mi-l aici, vreau să-l văd. Pate nu avea de gând să se lase păcălit.

— Drumul râului nu e locul potrivit. Vino.

N-avea timp să se gândească, să-şi cântărească opțiunile. Alchimistul se îndepărta. Pate n-avea decât să-l urmeze sau să rămână pe vecie şi fără Rosey, şi fără dragon. Îl urmă. În timp ce mergeau, îşi strecură palma în mânecă. Simțea cheia, ascunsă în buzunarul secret pe care îl cususe acolo. Veşmintele maesterilor erau pline de buzunare. Ştia asta încă de pe vremea când era copil.

Trebuia să alerge ca să țină pasul cu mersul mai întins al alchimistului. Înaintară pe o ulicioară, cotiră pe după un colț, străbătură Piața Hoților şi Ulița Zdrențăroşilor. În cele din urmă, omul o luă pe o altă ulicioară, mai îngustă decât prima.

— E destul de departe, spuse Pate. Nu e nimeni prin preajmă. O facem aici.

— Cum doreşti.

— Vreau dragonul meu.

— Negreşit. Moneda ieşi la iveală. Alchimistul şi-o plimbă peste degete, aşa cum făcuse atunci când Rosey îi adusese laolaltă.

În lumina dimineții, dragonul scânteia, poleind cu aur degetele alchimistului.

Pate înhață dragonul din mâna alchimistului. Simțea aurul cald în palmă. Duse moneda la gură şi o muşcă, aşa cum îi văzuse pe alții făcând. La drept vorbind, nu prea ştia ce gust trebuia să aibă aurul, dar nu voia să pară prost.

— Cheia? întrebă alchimistul politicos.

Ceva îl făcu pe Pate să şovăie.

— Ce cauți, vreo carte? Se spunea că unele dintre vechile suluri valyriene încuiate în beciuri erau singurele exemplare care mai rămăseseră pe lume.

— Nu-i treaba ta ce caut.

— Nu. *Gata, s-a încheiat,* îşi spuse Pate. *Du-te. Aleargă înapoi la Pana şi Stacana, trezeşte-o pe Rosey şi spune-i că e a ta.* Însă mai zăbovea. Arată-ți chipul.

— Cum doreşti. Alchimistul îşi dădu gluga la o parte. Era un om ca oricare, iar chipul lui era un chip ca oricare. Un chip obişnuit, de bărbat tânăr, cu obrajii cărnoşi şi umbra unei bărbi. Pe obrazul drept, se desluşea vag o cicatrice. Avea nasul coroiat şi un smoc de păr negru, des, care îi cădea în bucle strânse în jurul urechilor. Nu era un chip pe care Pate să-l recunoască.

— Nu te cunosc.

— Nici eu pe tine.
— Cine eşti?
— Un străin. Nimeni. Zău.
— Oh. Pate rămăsese fără cuvinte. Scoase cheia şi o aşeză în mâna străinului, simțindu-se amețit, aproape buimac. *Rosey,* îşi reaminti. Atunci, s-a făcut.

Străbătuse jumătate din ulicioară când pietrele de pavaj începură să se mişte sub picioarele lui. *Pietrele sunt alunecoase şi ude,* gândi el, dar nu despre asta era vorba. Îşi simțea inima bubuind în piept.
— Ce se întâmplă? întrebă el. I se înmuiaseră picioarele. Nu înțeleg.
— Şi nu vei înțelege niciodată, îi răspunse un glas, cu tristețe.

Pietrele se ridicară năvalnic să-l sărute. Pate încercă să strige după ajutor, dar glasul îl părăsea şi el. Ultimul său gând se îndreptă către Rosey.

PROFETUL

Profetul îneca oameni la Marele Wyk când veniră să-i spună că regele e mort.

Era o dimineață mohorâtă şi rece, iar marea era plumburie, asemenea cerului. Primii trei oameni îi oferiseră Zeului Înecat viețile lor fără teamă, dar cel de-al patrulea avea credința şubredă şi, cu plămânii râvnind după aer, începu să se zvârcolească. Stând în valuri până la brâu, Aeron îl înhață de umeri şi îi cufundă capul înapoi în apă, în timp ce băiatul gol încerca să fure o gură de aer.

— Fii curajos, spuse el. Din mare am venit şi în mare trebuie să ne întoarcem. Deschide gura şi soarbe adânc din binecuvântarea zeului. Umple-ți plămânii cu apă, ca să poți muri şi renaşte. N-are niciun rost să te împotriveşti.

Fie băiatul nu-l putea auzi cu capul sub apă, fie credința îl părăsise cu totul. Începu să dea din picioare şi să se smucească atât de sălbatic, încât Aeron fu nevoit să strige după ajutor. Patru dintre oamenii săi înecați se avântară în valuri, să-l înşface pe nenorocit şi să-l țină sub apă.

— Stăpâne care te-ai înecat pentru noi, se rugă preotul, cu glasul adânc ca marea, fie ca Emmond, slujitorul tău, să renască din mare, asemeni ție. Dă-i binecuvântarea sării, dă-i binecuvântarea pietrei, dă-i binecuvântarea oțelului.

În cele din urmă, totul se isprăvi. Din gura băiatului nu se mai ridicau bule de aer şi membrele îi rămaseră fără vlagă. Emmond plutea, cu fața în jos, la malul mării, palid, rece şi liniştit.

În acel moment, Părumed îşi dădu seama că trei călăreți se alăturaseră oamenilor săi înecați, pe prundişul malului. Aeron îl cunoştea pe Sparr, un bătrân tras la față, cu ochii umezi, al cărui glas tremurat era lege în această parte a Vechiului Wyk. Era însoțit de fiul său Steffarion şi de un alt tânăr a cărui mantie roşie, tivită cu blană, era prinsă pe umăr cu o broşa somptuoasă înfățişând cornul de război, negru cu auriu, al Casei Goodbrother. *Unul dintre fiii lui Gorold,* hotărî

pe dată preotul. Trei fii înalți născuse soția lui Goodbrother la bătrânețe, după o duzină de fiice, şi se spunea că nimeni nu-i putea deosebi. Preotul nu avea timp să cugete dacă acesta era Greydon sau Gormond sau Gran.

Mormăi un ordin răstit şi oamenii săi înecați îl înhățară de mâini şi de picioare pe băiatul mort, pentru a-l duce la mal. Preotul îi urmă, despuiat, doar cu o piele de focă acoperindu-i părțile ruşinoase. Cu pielea zgribulită, picurând, se apropie de țărm, împroşcând în jur, păşind pe nisipul ud şi rece şi pe pietrişul spălat de ape. Unul dintre oamenii săi înecați îi întinse o robă grea din pânză aspră, marmorată, vopsită în nuanțe de verde, albastru şi gri, culorile mării şi ale Zeului Înecat. Aeron îşi îmbrăcă roba şi îşi scutură părul. Negru şi ud, părul său nu mai fusese atins de nicio lamă de când Aeron se ridicase din mare. Îi acoperea umerii ca o mantie zdrențuită, scămoşată, revărsându-i-se până mai jos de brâu. Aeron îşi țesuse şuvițe de alge prin păr şi prin barba-i încâlcită, netunsă.

Oamenii lui înecați formară un cerc în jurul băiatului mort, rugându-se. Norjen îi mişca mâinile, în timp ce Rus îngenunchease călare peste el, pompându-i pieptul, dar cu toții se dădură la o parte pentru Aeron. Acesta despărți cu degetele buzele reci ale băiatului şi îi dădu lui Emmond sărutul vieții, iarăşi şi iarăşi, până când marea țâşni din gura sa. Băiatul începu să tuşească şi să scuipe, iar ochii i se deschiseră, clipind, plini de spaimă.

Încă unul reîntors. Se spunea că era un semn al îngăduinței Zeului Înecat. Tot al doilea preot pierdea câte un om, din când în când, chiar şi Târle Cel-de-Trei-Ori-Înecat, care fusese cândva considerat atât de sfânt încât fusese ales să încoroneze un rege. Dar niciodată Aeron Greyjoy. El era Părumed, cel care văzuse castelele scufundate ale zeului şi se întorsese să povestească despre ele.

— Ridică-te, îi spuse băiatului care scuipa apă, lovindu-l peste spatele gol. Te-ai înecat şi te-ai întors la noi. Ce-i mort nu poate muri niciodată.

— … Ci se ridică. Băiatul tuşi violent, împroşcând apă. Renaşte. Fiecare cuvânt rostit era un supliciu. Renaşte. Emmond se ridică, clătinându-se, în picioare. Mai tare. Şi mai puternic.

— Acum aparții zeului, îl înştiința Aeron. Ceilalți oameni înecați se strânseră în jurul lui şi fiecare îi dădu un pumn şi un sărut, primindu-l în rândul frăției. Unul îl ajută să îmbrace o robă din pânză aspră, în nuanțe de albastru, verde şi gri. Un altul îi înmâna o măciucă din lemn adus la mal de valuri. Acum eşti al mării, iar marea te-a înarmat, continuă Aeron. Ne rugăm să mânuieşti măciuca fără cruțare împotriva tuturor vrăjmaşilor zeului nostru. Abia apoi se întoarse preotul către cei trei călăreți, care priveau din şa: Ați venit să fiți înecați, lorzii mei?

Sparr tuşi:

— Eu am fost înecat pe când eram copil, spuse el. Iar fiul meu, când a fost botezat.

Aeron pufni: Nu avea nicio îndoială că Steffarion Sparr fusese dat Zeului Înecat curând după naştere. Cunoştea şi obiceiul, o cufundare iute într-o cadă cu

apă de mare care abia dacă uda capul pruncului. Nu era de mirare că oamenii de fier fuseseră învinşi, ei care odinioară stăpâneau oriunde se făcea auzit sunetul valurilor.

— Ăsta nu e un înec adevărat, le spuse călăreților. Cel care nu moare cu adevărat nu poate spera să se ridice din morți. De ce ați venit, dacă nu ca să vă dovediți credința?

— Fiul Lordului Gorold a venit la tine cu veşti. Sparr făcu semn către tânărul în mantie roşie.

Băiatul nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani.

— Da, şi care dintre ei eşti tu? vru să ştie Aeron.

— Gormond. Gormond Goodbrother, cu voia ta, stăpâne.

— Voia Zeului Înecat trebuie s-o împlinim noi. Ai fost înecat, Gormond Goodbrother?

— În ziua botezului, Părumed. Tatăl meu m-a trimis să te caut şi să te duc la el. Trebuie să te vadă.

— Iată-mă aici. Lordul Gorold poate să vină să-şi desfete ochii. Aeron luă din mâna lui Rus o ploscă de piele, abia umplută cu apă din mare. Preotul scoase dopul şi luă o înghițitură.

— Trebuie să te duc la fortăreață, insistă tânărul Gormond, de pe cal.

Se teme să descalece, ca să nu-şi ude cizmele.

— Trebuie să împlinesc misiunea zeului. Aeron Greyjoy era un profet. Nu suporta să primească ordine de la lorzii mărunți, ca un rob oarecare.

— La Gorold a venit o pasăre, interveni Sparr.

— Corbul unui maester, de la Pyke, confirmă apoi Gormond.

Aripi întunecate, vorbe întunecate.

— Păsările zboară peste sare şi piatră. Dacă sunt veşti care mă privesc, spune-le acum.

— Veştile pe care le aducem sunt doar pentru urechile tale, Părumed, spuse Sparr. Nu sunt lucruri pe care să le pot rosti aici, de față cu ceilalți.

— Aceşti *ceilalți* sunt oamenii mei înecați, slujitorii zeului, întocmai ca mine. N-am secrete față de ei, nici față de zeul nostru, a cărui mare sfântă se află lângă mine.

Călăreții schimbară priviri.

— Spune-i, hotărî Sparr, şi tânărul în mantie roşie îşi luă inima-n dinți.

— Regele e mort, spuse el, fără ocolişuri. Trei cuvinte simple, dar marea însăşi se cutremură când le rosti.

Patru regi erau în Westeros, dar Aeron nu trebui să întrebe despre care dintre ei era vorba. Balon Greyjoy era cel care domnea peste Insulele de Fier, nimeni altul. *Regele e mort. Cum e cu putință?* Aeron îşi văzuse fratele mai mare cu mai puțin de o lună în urmă, când se întorsese la Insulele de Fier, după atacul asupra Țărmului Stâncos. Părul sur al lui Balon încărunțise pe jumătate cât timp preotul

fusese plecat, iar umerii îi erau mai încovoiaţi decât atunci când corabia pornise în larg, totuşi, una peste alta, regele nu păruse bolnav.

Aeron Greyjoy îşi clădise viaţa pe doi piloni puternici. Acele trei cuvinte simple doborâseră unul dintre ei. *Nu-mi mai rămâne decât Zeul Înecat. Fie ca el să mă facă puternic şi neobosit ca marea.*

— Spune-mi cum a murit fratele meu.

— Înălţimea Sa traversa un pod la Pyke, când a căzut şi s-a izbit de stâncile de dedesubt.

Cetatea Casei Greyjoy se înălţa pe un promontoriu abrupt, cu fortăreţele şi turnurile construite pe mormane masive de piatră care ţâşneau din mare. Cetatea Pyke era străbătută de poduri arcuite, din piatră cioplită şi de corzi unduitoare din funie de cânepă şi scânduri de lemn.

— Era furtună când a căzut? îi întrebă Aeron.

— Da, răspunse tânărul, era.

— Zeul Furtunii l-a doborât, decretă preotul. Mii şi mii de ani, marea şi cerul fuseseră în război.

Din mare se născuseră oamenii de fier şi peştii care le erau sprijin chiar şi în toiul iernii, dar furtunile aduceau numai chin şi jale.

— Fratele meu Balon ne-a redat măreţia, continuă Aeron, ceea ce a atras mânia Zeului Furtunii. Acum petrece în castelele scufundate ale Zeului Înecat, cu sirenele care-i împlinesc orice dorinţă. Noi, cei care am rămas în urma lui în această vale stearpă şi mohorâtă, suntem cei care trebuie să isprăvim măreaţa lui lucrare. Astupă plosca la loc. Voi sta de vorbă cu nobilul tău tată. Cât avem de mers până la Hammerhorn?

— Şase leghe. Poţi călări pe acelaşi cal cu mine.

— Un singur om călăreşte mai repede ca doi. Dă-mi calul tău, şi Zeul Înecat te va binecuvânta.

— Ia calul meu, Părumed, se oferi Steffarion Sparr.

— Nu, al lui e mai puternic. Calul tău, băiete.

Băiatul şovăi preţ de o clipă, apoi descăleca şi îi întinse hăţurile lui Părumed. Aeron îşi azvârli piciorul gol, ars de soare, în scară şi săltă în şa. Nu-i plăceau caii – erau fiinţe din ţinuturile verzi şi îi făceau pe oameni mai slabi –, dar nevoia îl împingea să călărească. *Aripi întunecate, vorbe întunecate.* Se pregătea o furtună, o auzea în valuri, iar furtunile nu aduceau decât nenorocire.

— Ne întâlnim la Pebbleton, lângă turnul Lordului Merlyn, le spuse oamenilor săi înecaţi, în timp ce întorcea capul calului.

Drumul era bolovănos, pe dealuri, prin păduri şi defileuri stâncoase, de-a lungul unei cărări înguste care adesea părea că dispare sub copitele calului. Marele Wyk era cea mai întinsă dintre Insulele de Fier, atât de vastă încât unii dintre lorzii săi aveau pământuri care nu se mărgineau cu marea sfântă. Gorold Goodbrother era unul dintre aceştia. Fortăreaţa lui era pe Măgurile de Cremene,

mai departe de tărâmul Zeului Înecat decât oricare alt loc de pe insule. Oamenii lui Gorold trudeau în minele lui, în bezna de piatră din măruntaiele pământului. Unii trăiau şi mureau fără să vadă apa sărată. *Nu e de mirare că asemenea oameni sunt morocănoşi şi nebuni.*

În timp ce călărea, gândurile i se îndreptau către fraţii săi.

Nouă fii se zămisliseră din trupul lui Quellon Greyjoy, Lordul Insulelor de Fier. Harlon, Quenton şi Donel fuseseră născuţi de prima soţie a lui Quellon, o femeie din Casa Stonetree. Balon, Euron, Victarion, Urrigon şi Aeron erau fiii celei de-a doua, o Sunderly de la Saltcliffe. A treia oară Quellon îşi luase ca soţie o fată din ţinuturile verzi, care îi dăruise un băiat bolnăvicios, debil, pe nume Robin, fratele pe care era cel mai bine să-l uite. Preotul nu ţinea minte nimic despre Quenton sau Donel, care muriseră în faşă. Pe Harlon şi-l amintea doar vag, stând livid şi neclintit în camera fără ferestre din turn şi vorbind cu glas şoptit, tot mai slab cu fiecare zi, pe măsură ce vărsatul-de-vânt îi transforma în piatră limba şi buzele, *într-o zi ne vom ospăta cu peşte în castelele scufundate ale Zeului Înecat, toţi patru, împreună cu Urri.*

Nouă fii se zămisliseră din trupul lui Quellon Greyjoy, însă doar patru trăiseră să devină bărbaţi. Aşa era ursita în această lume rece, unde bărbaţii pescuiau în mare, munceau pământul şi mureau, în timp ce femeile aduceau pe lume, în paturi de sânge şi suferinţă, copii cu zilele numărate. Aeron fusese ultimul şi cel mai neînsemnat dintre cei patru krakeni, Balon, cel dintâi şi cel mai viteaz, un băiat aprig şi neînfricat, care trăise doar ca să redea oamenilor de fier străvechea lor glorie. La zece ani, urcase Stâncile de Cremene către turnul bântuit al Lordului Orb. La treisprezece, ştia să tragă vâslele unei corăbii lungi şi să danseze dansul degetelor la fel de bine ca orice bărbat al insulelor. La cincisprezece, navigase împreună cu Dagmer Cleftjaw către Treptele de Piatră şi participase o vară întreagă la jafuri. Acolo omorâse primul om şi îşi luase primele două neveste de sare. La şaptesprezece ani, Balon era căpitan al propriei corăbii. Era tot ceea ce trebuia să fie un frate mai mare, deşi nu-i arătase vreodată lui Aeron altceva decât dispreţ. *Eram slab şi păcătos, iar dispreţul era mai mult decât meritam. Mai bine să fii dispreţuit de Balon Viteazul decât iubit de Euron Ochi-de-Cioară.* Şi dacă vârsta şi suferinţa îl aspriseră pe Balon mai mult cu fiecare an, îl făcuseră, în acelaşi timp, mai dârz ca orice om de pe pământ. *S-a născut fiu de lord şi a murit rege, ucis de un zeu gelos,* gândi Aeron, *iar acum se apropie furtuna, o furtună cum nu au mai cunoscut aceste insule.*

Se întunecase de mult când preotul zări zidurile crenelate ale Hammerhornului înălţându-se către semiluna de pe cer. Fortăreaţa lui Gorold era masivă şi impunătoare, construită din bucăţi mari de piatră smulse din stâncile care se conturau în spatele ei. La poalele zidurilor, intrările peşterilor şi ale vechilor mine se căscau ca nişte guri negre, ştirbe. Porţile de fier ale Hammerhornului fuseseră închise şi zăvorâte pentru noapte. Aeron le izbi cu o piatră până când zdrăngănitul

trezi străjerul.

Tânărul care îl lăsă să intre era copia fidelă a lui Gormond, al cărui cal îl luase.

— Tu care eşti? îl întrebă Aeron.

— Gran. Tatăl meu te aşteaptă înăuntru.

Castelul era umed şi rece, bântuit de umbre. Una dintre fiicele lui Gorold îi oferi preotului un corn cu bere. O alta scormonea un foc mohorât, care răspândea mai mult fum decât căldură. Gorold Goodbrother însuşi vorbea în şoaptă cu un bărbat subțire, în veşminte gri, alese, purtând la gât un colan din multe metale care îl recomanda drept maesterul Citadelei.

— Unde e Gormond? întrebă Gorold când îl văzu pe Aeron.

— Se întoarce pe jos. Cere-le femeilor tale să iasă, lordul meu. Şi maesterului. Lui Aeron nu-i plăceau maesterii. Corbii lor erau făpturi ale Zeului Furtunii, şi nu avea încredere în leacurile lor, de când cu Urri. *Niciun bărbat adevărat nu ar alege o viață de robie, nici nu şi-ar făuri un colan al sclaviei pe care să-l poarte la gât.*

— Gysella, Gwin, lăsați-ne singuri, zise scurt Goodbrother. Şi tu, Gran. Marele Maester Murenmure va rămâne.

— Va pleca, insistă Aeron.

— Acesta e castelul meu, Părumed. Nu eşti tu cel care decide cine trebuie să plece şi cine să rămână. Maesterul rămâne.

Omul ăsta trăieşte prea departe de mare, îşi spuse Aeron.

— Atunci voi pleca eu, îi spuse el lui Goodbrother. Paiele uscate foşniră sub picioarele lui negre şi goale când se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari. Se părea că făcuse tot drumul degeaba.

Aeron era aproape lângă uşă când maesterul îşi drese glasul şi spuse:

— Euron Ochi-de-Cioară şade pe Stânca Mării.

Părumed se întoarse. Sala deveni dintr-odată mai rece. *Ochi-de-Cioară e la capătul lumii. Balon l-a alungat acum doi ani şi a jurat că, dacă se întoarce, va plăti cu viața.*

— Povesteşte, zise el cu glas răguşit.

— A sosit la Lordsport a doua zi după moartea regelui şi a revendicat castelul şi coroana, în calitate de frate mai mare al lui Balon, spuse Gorold Goodbrother. Acum trimite corbi, chemând în Pyke căpitanii şi regii din toate insulele, să plece genunchiul şi să i se închine, ca rege al lor.

— Nu. Aeron Părumed nu-şi măsura cuvintele. Doar un om credincios poate să stea pe Stânca Mării. Ochi-de-Cioară nu-şi venerează decât propria mândrie.

— Ai fost la Pyke nu de mult şi te-ai întâlnit cu regele, spuse Goodbrother. Ți-a spus Balon ceva despre succesorul lui?

Da. Vorbiseră în Turnul Mării, cu vântul şuierând în spatele ferestrelor şi marea fremătând dedesubt. Balon clătinase din cap cu disperare când auzise ce avea de spus Aeron despre ultimul său fiu în viață.

— Lupii au făcut din el un nevolnic, aşa cum mă temeam, spusese regele. Mă rog zeului să-l fi omorât, ca să nu se poată pune în calea Ashei.

Aceea era slăbiciunea lui Balon: se regăsea în fiica lui sălbatică şi îndărătnică şi credea că-i poate urma la tron. Se înşela şi Aeron încercase să-i deschidă ochii.

— Nicio femeie nu va reuşi vreodată să stăpânească oamenii de fier, nici măcar o femeie ca Asha, îi explicase el, dar Balon era surd la lucrurile pe care nu voia să le audă.

Înainte ca preotul să apuce să-i răspundă lui Gorold Goodbrother, gura maesterului se deschise din nou.

— De drept, Stânca Mării le aparține lui Theon sau Ashei, dacă prințul e mort. Aşa e rânduiala.

— Rânduiala ținuturilor verzi, zise Aeron cu dispreț. Ce ne pasă nouă? Noi suntem oameni de fier, fiii mării, aleşi de Zeul Înecat. Nicio femeie nu poate domni peste noi, niciun bărbat necredincios.

— Dar Victarion? întrebă Gorold Goodbrother. El are Flota de Fier. Crezi că Victarion va ridica pretenții, Părumed?

— Euron este fratele cel mai mare… începu timid maesterul.

Aeron îl reduse la tăcere cu o privire. În micile oraşe de pescari şi în marile cetăți de piatră deopotrivă, o asemenea privire din partea lui Părumed făcea fecioarele să leşine şi copiii să alerge țipând la mamele lor şi era mai mult decât destul ca să-l potolească pe robul cu colan la gât.

— Euron e mai în vârstă, spuse preotul, dar Victarion e mai credincios.

— Se va ajunge la război între ei? întrebă maesterul.

— Oamenii de fier n-au voie să verse sângele oamenilor de fier.

— Un sentiment pios, Părumed, spuse Goodbrother, dar fratele tău nu-l împărtăşeşte. A poruncit înecarea lui Sawane Botley pentru că a spus că Stânca Mării îi aparține de drept lui Theon.

— Dacă a fost înecat înseamnă că nu s-a vărsat sânge, răspunse Aeron.

Maesterul şi lordul schimbară o privire.

— Trebuie să trimit vorbă la Pyke, şi asta curând, spuse Gorold Goodbrother. Părumed, am nevoie de sfatul tău. Ce să fie, loialitate sau sfidare?

Aeron îşi mângâie barba, gândind: *Am văzut furtuna şi numele ei este Euron Ochi-de-Cioară.*

— Deocamdată, trimite-i doar tăcere, îi spuse lordului. Trebuie să mă rog pentru a afla răspunsul.

— Roagă-te cât pofteşti, spuse maesterul. Asta nu schimbă rânduiala cu nimic. Theon e moştenitorul de drept şi Asha după el.

— *Tăcere!* răcni Aeron. Prea mult te-au ascultat oamenii de fier, maester, trăncănind despre ținuturile verzi şi legile lor. E timpul să dăm din nou ascultare mării. E timpul să ascultăm glasul zeului. Glasul lui Aeron răsuna în sala plină de fum, atât de încărcat de putere încât nici Gorold Goodbrother, nici maesterul său

nu îndrăzniră să-i răspundă. *Zeul Înecat este cu mine,* gândi Aeron. *Mi-a arătat calea.*

Goodbrother îi propuse să înnopteze în tihnă la castel, însă preotul refuză. Arareori dormea sub acoperişul unui castel şi niciodată atât de departe de mare.

— Tihna mi-o voi găsi în adâncul mării, în castelele scufundate ale Zeului Înecat. Ne-am născut pentru suferinţă, pentru ca suferinţa noastră să ne întărească. N-am nevoie decât de un cal odihnit care să mă ducă la Pebbleton.

Goodbrother i-l oferi bucuros. Îl trimise cu el pe fiul său Greydon ca să-i arate preotului cea mai scurtă cale printre munţi, către mare. Mai era o oră până să se crape de ziuă când porniră la drum, dar caii lor erau vânjoşi şi sprinteni şi înaintau repede, în ciuda întunericului. Aeron închise ochii şi rosti în gând o rugăciune, iar după o vreme începu să moţăie în şa.

Sunetul veni domol, un scârţâit de balamale ruginite.

— Urri, murmură el şi se trezi speriat. *Nu e nicio balama aici, nicio uşă, niciun Urri.* Un topor tăiase în zbor jumătate din mâna lui Urri la paisprezece ani, în timp ce juca dansul degetelor, pe când tatăl şi fraţii lui mai mari erau plecaţi la război. Cea de-a treia soţie a Lordului Quellon fusese din Casa Piper de la Castelul Pinkmaiden, o fată cu sâni mari şi moi şi ochi de căprioară. În loc să-l tămăduiască pe Urri după Vechea Rânduială, cu foc şi apă de mare, l-a dat pe mâna maesterului ei din ţinuturile verzi, care a jurat că poate să-i coasă la loc degetele lipsă. A făcut-o şi, mai târziu, a folosit poţiuni şi alifii şi ierburi, dar mâna a putrezit şi Urri a făcut febră. Când maesterul i-a tăiat braţul, era deja prea târziu.

Lordul Quellon nu s-a mai întors niciodată din ultima sa călătorie. Zeul Înecat, în mărinimia sa, i-a oferit o moarte pe mare. Cel care s-a întors a fost Lordul Balon, cu fraţii săi Euron şi Victarion. Când a auzit de cele întâmplate cu Urri, Balon i-a tăiat maesterului trei degete cu un satâr şi a trimis-o pe soţia tatălui său să i le coasă la loc. Alifiile şi poţiunile l-au lecuit pe maester la fel de bine ca pe Urrigon. A murit delirând, iar cea de-a treia nevastă a Lordului Quellon l-a urmat curând după aceea, când moaşa i-a scos un prunc născut mort din pântece. Aeron se bucurase. Securea lui fusese cea care retezase mâna lui Urri, pe când dansau împreună dansul degetelor, ca nişte prieteni şi fraţi ce erau.

Şi acum se simţea ruşinat amintindu-şi anii care urmaseră după moartea lui Urri. La şaisprezece ani îşi zicea bărbat, dar de fapt era un butoi de vin cu picioare. Cânta, dansa (dar nu dansul degetelor, asta niciodată), glumea, pălăvrăgea şi îşi bătea joc. Cânta la fluier, făcea jonglerii, călărea şi era în stare să bea mai mult decât toţi cei din Casele Wynch şi Botley şi chiar decât jumătate din Casa Harlaw. Zeul Înecat hărăzea pe fiecare cu un dar, chiar şi pe el: nimeni nu urina mai mult şi mai departe decât Aeron Greyjoy, după cum o dovedea la fiecare ospăţ. Odată, făcuse prinsoare pe noua sa corabie împotriva unei turme de capre că poate să stingă un foc doar cu mădularul său. Aeron se ospătase cu carne

de capră preț de un an întreg și dăduse corăbiei sale numele de *Potopul Auriu,* dar Balon l-a amenințat că-l spânzură de catarg când a auzit ce fel de berbec avea de gând să așeze la prora sa.

În cele din urmă, *Potopul Auriu* s-a scufundat la Insula Frumoasă în timpul primei rebeliuni a lui Balon, spintecată în două de falnica galeră de război numită *Furia,* când Stannis Baratheon l-a prins pe Victarion în cursă și a zdrobit Flota de Fier. Însă zeul nu isprăvise cu Aeron și l-a purtat la mal. Niște pescari l-au luat ostatic și l-au dus în lanțuri la Lannisport, iar restul războiului și l-a petrecut în măruntaiele pământului, la Casterly Rock, dovedind că krakenii pot să urineze mai mult și mai departe decât leii, mistreții sau găinile.

Omul acela e mort. Aeron se înecase și renăscuse din mare, ca profet al zeului. Niciun muritor nu-l înspăimânta, așa cum nu-l înspăimântau nici întunericul… nici amintirile, oasele sufletului. *Sunetul unei uși deschizându-se, țipătul balamalelor ruginite de fier. Euron s-a întors.* N-avea importanță. El era preotul Părumed, iubit de zeu.

— Se va ajunge la război? întrebă Greydon Goodbrother, pe când soarele lumina dealurile. Un război al fratelui împotriva fratelui?

— Dacă asta e voia Zeului Înecat. Niciun om necredincios nu poate sta pe Stânca Mării.

Ochi-de-Cioară va lupta, asta e sigur. Nicio femeie nu-l putea înfrânge, nici măcar Asha. Femeile erau făcute să-și poarte bătăliile pe patul de naștere. Iar Theon, dacă era în viață, era la fel de lipsit de speranță, un băiat cu ifose și capricii. La Winterfell își dovedise valoarea, atâta câtă era, dar Ochi-de-Cioară nu era un copil infirm. Punțile corăbiilor lui Euron erau pictate în roșu, ca să ascundă sângele de care erau îmbibate. *Victarion. Rege trebuie să fie Victarion, altfel furtuna ne va nimici pe toți.*

Greydon îl părăsi când soarele era sus, ca să ducă vestea morții lui Balon verilor săi, în turnurile lor de la Downdelving, Pana Ciorii și Lacul Leșului. Aeron își văzu singur de drum, urcând dealuri și coborând văi de-a lungul unei cărări pietroase care devenea tot mai largă și mai umblată pe măsură ce se apropia de mare. Poposea ca să propovăduiască în fiecare sat și în curțile lorzilor mărunți.

— Din mare suntem născuți și în mare ne vom întoarce cu toții, le spunea. Glasul său era adânc ca marea și răsuna ca valurile. Zeul Furtunii, în mânia lui, l-a smuls pe Balon din castelul său și l-a doborât, iar acum el se desfată în castelele de apă ale Zeului Înecat. Ridica mâniile: *Balon a murit! Regele a murit!* Dar un rege se va ridica din nou! Căci ce e mort nu moare niciodată, ci renaște, mai tare și mai puternic! *Un rege se va ridica!*

Unii dintre cei care îl auzeau își aruncau sapa și târnăcopul pentru a-l urma, astfel că, atunci când ajunse, în cele din urmă, să audă vuietul valurilor, o duzină de oameni veneau în urma lui, înrâuriți de zeu și dornici să fie înecați.

Pebbletonul găzduia mai multe mii de pescari, ale căror colibe se îngrămădeau

la poalele unui bastion cu câte un turnuleț în fiecare colț. Patruzeci dintre oamenii înecați ai lui Aeron îl aşteptau acolo, aşezați de-a lungul unei plaje gri de nisip, în corturi din piele de focă şi colibe din lemn. Aveau mâinile aspre de sare, zgâriate de năvoade şi parâme, bătătorite de vâsle, târnăcoape şi securi, dar acum acele mâini țineau măciuci din lemn plutitor, tari ca fierul, căci zeul le dăduse arme din arsenalul său din adâncul mării.

Construiseră un adăpost pentru preotul lor, dincolo de linia valurilor. Aeron se vârî bucuros în el, după ce îşi înecase cei mai noi adepți. *Zeul meu,* se rugă el, *vorbeşte-mi cu vuietul valurilor şi spune-mi ce să fac. Căpitanii şi regii aşteaptă cuvântul tău. Cine să fie regele nostru în locul lui Balon? Cântă-mi în limba leviatanului, ca să-i pot afla numele. Spune-mi, o, Stăpâne de sub ape, cine are puterea să înfrunte furtuna ce se abate peste Pyke?*

Deşi drumul la Hammerhorn îl ostenise, Aeron Părumed nu-şi găsea odihna în coliba sa de lemn acoperită cu ierburi negre din mare. Norii se îngrămădeau, acoperind ca o manta luna şi stelele, iar întunericul se aşternea gros peste mare şi peste sufletul său. *Balon o prefera pe Asha, trup din trupul său, dar o femeie nu poate domni peste oamenii de fier. Trebuie să fie Victarion.* Nouă fii se născuseră din trupul lui Quellon Greyjoy şi Victarion era cel mai puternic dintre ei, un taur de bărbat, neînfricat şi respectuos. *Iar aici se ascunde pericolul nostru.* Un frate mai mic e dator să-i dea ascultare celui mai mare, iar Victarion nu era omul care să se împotrivească tradiției. *Dar nu-l mai iubeşte pe Euron, de când a murit femeia.*

Afară, peste sforăiturile oamenilor săi înecați şi peste bocetul vântului, Aeron auzea bubuitul valurilor, ciocanul zeului chemând la luptă. Aeron se furişă din micul său adăpost, afară, în răcoarea nopții. Gol rămase, palid, sfrijit şi înalt, şi gol păşi în marea neagră de sare. Apa era rece ca gheața, dar nu se retrase din fața mângâierii zeului său. Un val îl izbi în piept, făcându-l să se clatine. Următorul se sparse deasupra capului său. Simțea gustul sării pe buze şi prezența zeului în preajmă-i, iar în urechi îi răsuna slava cântecului său. *Nouă fii s-au născut din trupul lui Quellon Greyjoy, iar eu am fost cel mai neînsemnat, slab şi speriat ca o fată. Dar s-a isprăvit. Omul acela s-a înecat, iar zeul m-a făcut puternic.* Marea rece şi sărată îl înconjura, îl îmbrățişa, pătrundea prin carnea-i slabă, de om, şi-i atingea oasele. *Oase,* gândi el. *Oasele sufletului. Oasele lui Balon şi ale lui Urri. Adevărul se află în oasele noastre, căci carnea putrezeşte, iar oasele dăinuie. Iar pe dealul Naggăi, oasele Castelului Regelui Cenuşiu…*

Şi astfel, slab, palid şi tremurând, Aeron Părumed se întoarse la țărm, luptându-se cu valurile, mai înțelept decât atunci când pusese piciorul în mare. Căci găsise răspunsul în oasele sale, iar calea se deschidea limpede în fața lui. Noaptea era atât de rece încât trupul său parcă scotea aburi în timp ce se întorcea, clătinându-se, la coliba lui, dar în cămin ardea focul şi somnul veni uşor de data aceasta, netulburat de țipătul balamalelor de fier.

Când se trezi, era o zi senină şi vântoasă. Aeron mancă supă de scoici şi alge, fiartă deasupra unui foc de lemne plutitoare. De îndată ce termină, Merlyn coborî din bastion cu câțiva străjeri, ca să-l viziteze.

— Regele a murit, îi spuse Părumed.

— Da. A venit o pasăre. Şi acum o alta. Merlyn era un bărbat pleşuv, rotofei şi cărnos care îşi zicea „Lord", după obiceiul ținuturilor verzi, şi se îmbrăca în blănuri şi catifele. Un corb m-a chemat la Pyke, celălalt la Zece Turnuri. Voi, krakenii, aveți prea multe brațe, sfârtecați omul în bucăți. Ce zici, preotule? Unde să-mi trimit corăbiile?

Aeron se încruntă.

— Zece Turnuri, zici? Care kraken te cheamă acolo? Zece Turnuri era reşedința Lordului de Harlaw.

— Prințesa Asha. A ridicat pânzele şi se îndreaptă spre casă. Cititorul trimite corbi, chemându-i pe toți prietenii ei la Harlaw. Spune că Balon voia ca ea să şadă pe Stânca Mării.

— Zeul Înecat va hotărî cine şade pe Stânca Mării, decretă preotul. Îngenunchează, ca să-ți dau binecuvântarea. Lordul Merlyn îngenunche, iar Aeron destupă plosca şi turnă un şuvoi de apă de mare pe țeasta lui pleşuvă. Stăpâne, care te-ai înecat pentru noi, fie ca Meldred, slujitorul tău, să renască din mare. Dă-i binecuvântarea mării, dă-i binecuvântarea pietrei, dă-i binecuvântarea oțelului. Apa se prelinse pe obrajii dolofani ai lui Merlyn, udându-i barba şi mantia din blană de vulpe. Ce e mort nu moare niciodată, încheie Aeron, ci renaşte, mai tare şi mai puternic. Dar când Merlyn se ridică, îi spuse: Stai şi ascultă, ca să poți răspândi cuvântul zeului.

La un metru deasupra apei, valurile se spărgeau în jurul unui bolovan de granit. Acolo stătea Aeron Părumed, ca toți discipolii săi să-l poată vedea şi să poată auzi cuvintele pe care le rosteşte.

— Din mare ne-am născut şi în mare ne vom întoarce, începu el, aşa cum mai făcuse de zeci de ori. Zeul Furtunii, în mânia sa, l-a smuls pe Balon din castelul său şi l-a doborât, iar acum el se desfată în adâncul mării. Ridică mâinile: *Regele de fier a murit!* Dar un alt rege se va ridica din nou. Căci ce e mort nu moare niciodată, ci renaşte, mai tare şi mai puternic!

— *Un rege se va ridica!* strigară oamenii înecați.

— Aşa va face. Trebuie. Dar cine? Părumed ascultă o clipă, însă doar valurile îi răspunseră. *Cine va fi regele nostru?*

Oamenii înecați începură să-şi lovească ciomegele unele de altele.

— *Părumed!* strigară ei. *Părumed Rege! Aeron Rege! Îl vrem pe Părumed!*

Aeron clătină din cap.

— Dacă un tată are doi fii şi unuia îi dă o secure, iar altuia un năvod, pe care dintre ei vrea să-l vadă ajuns războinic?

— Securea e pentru războinic, îi răspunse Rus, năvodul pentru pescarul

mărilor.

— Dă, încuviință Aeron. Zeul m-a dus în adâncul mării şi a înecat omul nevrednic care eram. Când m-a aruncat la mal, mi-a dat ochi să văd, urechi să aud şi glas ca să-i răspândesc cuvântul, ca să pot fi profetul său şi să aduc învățătura lui celor care au uitat. N-am fost făcut să stau pe Stânca Mării… aşa cum n-a fost făcut nici Euron Ochi-de-Cioară. Căci am auzit glasul zeului, care spune: *Niciun om necredincios nu poate sta pe tronul meu, Stânca Mării.*

Merlyn îşi încrucişa brațele peste piept.

— Atunci să fie Asha? Sau să fie Victarion? Spune-ne, preotule!

— Zeul Înecat vă va spune, dar nu aici. Aeron întinse mâna către fața rotundă şi palidă a lui Merlyn. Nu căuta la mine, nici la legile oamenilor, ci la mare. Ridică pânzele şi întinde vâslele, lordul meu, şi du-te în Vechiul Wyk. Tu, împreună cu toți căpitanii şi regii. Nu vă duceți la Pyke, să vă închinați în fața celor necredincioşi, nici la Harlaw, să vă însoțiți cu femeile uneltitoare. Îndreptați prora către Vechiul Wyk, unde s-a înălțat Castelul Regelui Cenuşiu. În numele Zeului Înecat, vă chem. *Vă chem pe toți!* Lăsați-vă palatele şi bordeiele, castelele şi cetățile şi întoarceți-vă pe dealul Naggăi să faceți un plebiscit! Merlyn îl privi cu gura căscată.

— Un plebiscit? N-a mai avut loc un plebiscit adevărat de…

— *... de prea mult timp!* strigă Aeron în agonie. Însă la începutul vremurilor, oamenii de fier îşi alegeau propriii regi ridicându-i pe cei mai destoinici dintre ei. E timpul să ne întoarcem la Vechea Rânduială, căci numai astfel ne vom ridica din nou. Printr-un plebiscit a fost ales Urras Picior-de-Fier ca Mare Rege şi i s-a aşezat o coroană de lemn pe frunte. Sylas Flatnose, Harrag Hoare, Bătrânul Kraken… plebiscitul i-a ridicat pe toți. Iar din *acest* plebiscit se va ivi un om care va isprăvi lucrarea începută de Regele Balon şi ne va redobândi libertatea. Vă repet: *nu vă duceți* la Pyke, nici la Cele Zece Turnuri din Harlaw, ci la Vechiul Wyk. Căutați dealul Naggăi şi rămăşițele Castelului Regelui Cenuşiu, căci în acel loc sacru, unde luna s-a înecat şi s-a ridicat, ne vom găsi un rege demn, un rege *credincios.* Aeron îşi înălță din nou mâinile osoase spre cer. *Ascultați!* Ascultați valurile! Ascultați glasul zeului! Ne vorbeşte şi spune: *Numai printr-un plebiscit ne vom afla regele!*

Un vuiet se înălță la acestea şi oamenii înecați îşi loviră ciomegele unul de altul.

— *Plebiscit!* strigau ei. *Plebiscit, plebiscit. Rege doar prin plebiscit!* Şi tumultul lor răsuna atât de puternic încât, cu siguranță, Ochi-de-Cioară auzea strigătele tocmai din Pyke, iar Zeul Furtunii din castelul său dintre nori. Iar Aeron Părumed ştia că izbutise.

CĂPITANUL GĂRZILOR

— Portocalele roşii sunt răscoapte, remarcă prinţul cu glas obosit când căpitanul îl scoase pe terasă.

După aceea, nu mai vorbi ore în şir.

Era adevărat. Câteva portocale căzuseră, desfăcându-se pe marmura rozalie. Mirosul lor dulceag, înţepător, umplea nările lui Hotah de fiecare dată când trăgea aer în piept. Fără îndoială, prinţul simţea şi el mirosul, stând la umbra copacilor, în scaunul rulant pe care i-l făcuse Maester Caleotte, cu pernele din puf de gâscă şi roţile huruitoare din abanos şi fier.

Vreme îndelungată, nu se auzi decât bălăceala copiilor în iazuri şi izvoare, iar o dată, un molcom *fleoşc,* când o altă portocală căzu împrăştiindu-se pe terasă. Pe urmă, din celălalt capăt al palatului, căpitanul desluşi bocănitul îndepărtat al cizmelor pe marmură.

Obara. Îi cunoştea pasul: întins, grăbit, furios. În grajdurile de lângă porţi, calul ei era, probabil, înspumat şi însângerat din pricina pintenilor. Întotdeauna călărea armăsari şi fusese auzită fălindu-se că poate stăpâni oricare cal din Dorne… şi oricare bărbat. Căpitanul auzea şi alţi paşi, cei iuţi, târşâiţi, ai Maesterului Caleotte, gonind în urma ei.

Obara Sand mergea întotdeauna prea repede. *Aleargă după ceva ce nu poate prinde niciodată,* îi spusese cândva prinţul fiicei lui, în prezenţa căpitanului.

Când îşi făcu apariţia sub arcul triplu, toporul lui Areo Hotah ţâşni într-o parte, aţinându-i calea. Capul toporului era prins pe un mâner din frasin de munte, lung de doi metri, astfel că Obara nu putea să-l ocolească.

— Doamna mea, până aici. Glasul lui era un mârâit gros, încărcat de accente din Norvos. Prinţul nu vrea să fie deranjat.

Înainte ca el să vorbească, chipul ei fusese de piatră. Apoi se aspri şi mai mult.

— Îmi stai în cale, Hotah. Obara era cea mai mare dintre Şerpoaicele Nisipului, o femeie osoasă, de aproape treizeci de ani, cu ochii apropiaţi şi părul castaniu ca blana de şobolan al târfei din Oraşul Vechi care o născuse. Pe sub mantia marmorată de mătase, în nuanţe de cenuşiu şi auriu, hainele ei de călărie erau din piele veche maro, roase şi moi. Erau cel mai delicat lucru din înfăţişarea ei. Peste un şold purta un bici răsucit, peste spate un scut rotund din oţel şi aramă. Suliţa şi-o lăsase afară. Pentru asta, Areo Hotah mulţumi zeilor. Ştia că, deşi era ageră şi puternică, femeia nu se putea măsura cu el… însă *ea* nu ştia, iar Areo nu voia să-i vadă sângele pe marmura rozalie.

Maester Caleotte se mişcă de pe un picior pe altul.

— Lady Obara, eu am încercat să-ţi spun…

— Ştie că tatăl meu e mort? îl întrebă Obara pe căpitan, fără să-i acorde maesterului mai multă atenţie decât unei muşte, dacă vreo muscă ar fi fost destul de nesăbuită încât să-i bâzâie în jurul capului.

— Da, răspunse căpitanul. A venit o pasăre. Moartea venise la Dorne pe aripi de corb, scrisă mărunt şi pecetluită cu un strop de ceară roşie, tare. Caleotte trebuie că presimţise ce cuprindea scrisoarea aceea, căci i-o dăduse lui Hotah ca s-o înmâneze. Prinţul i-a mulţumit, dar multă vreme n-a rupt sigiliul. Toată după-masa şezuse cu pergamentul în poală, privind copiii la joacă. I-a privit până când soarele a apus şi aerul rece al serii i-a gonit în casă, apoi a privit lumina stelelor pe luciul apei. Luna era pe cer când l-a trimis pe Hotah să aducă o lumânare, ca să-şi poată citi scrisoarea sub portocali, în întunericul nopţii. Obara îşi atinse biciul.

— Mii de oameni traversează nisipurile pe jos, spre Drumul Oaselor, ca s-o ajute pe Ellaria să-l aducă pe tatăl meu acasă. Templele septime sunt pline până la refuz, iar preoţii roşii au aprins focurile. În lupanare, femeile se culcă cu fiece bărbat care se apropie de ele şi refuză orice fel de plată. La Sunspear, pe Braţul Frânt, de-a lungul Sângelui Verde, în munţi, departe, în nisipul adânc, pretutindeni, *pretutindeni* femeile îşi smulg părul din cap şi bărbaţii urlă de furie. Aceeaşi întrebare se aude pe toate buzele – ce va face Doran? *Ce va face fratele său ca să-l răzbune pe prinţul nostru ucis?* Obara se apropie de căpitan: Iar tu spui că *nu vrea să fie deranjat?*

— Nu vrea să fie deranjat, repetă Areo Hotah. Căpitanul gărzilor îl cunoştea pe prinţul pe care îl păzea. Cândva, demult, un tânăr neştiutor venise din Norvos, un băiat cu umeri laţi şi o claie de păr negru. Părul acela era alb acum, iar trupul său purta urmele multor bătălii… dar puterea nu-l părăsise şi îşi păstra toporul ascuţit, aşa cum îl învăţaseră preoţii bărboşi. *Nu va trece,* gândi el şi spuse:

— Prinţul priveşte copiii la joacă. Nu trebuie să fie deranjat *niciodată* când priveşte copiii la joacă.

— Hotah, spuse Obara Sand, te vei da la o parte din calea mea, altfel am să-ţi iau toporul ăla şi…

— Căpitane, se auzi din spate comanda, las-o să treacă. Voi vorbi cu ea. Glasul prinţului suna răguşit.

Areo Hotah îşi ridică toporul dintr-o mişcare şi păşi într-o parte. Obara îi aruncă o ultimă privire lungă şi trecu pe lângă el cu paşi mari, cu maesterul zorind în urma ei. Caleotte nu era mai înalt de un metru şi jumătate şi avea capul pleşuv ca un ou. Avea faţa atât de netedă şi de dolofană încât era greu să-i ghiceşti vârsta, dar era aici dinaintea căpitanului, o slujise chiar şi pe mama prinţului. În ciuda vârstei şi a dimensiunilor sale, era încă destul de sprinten şi isteţ, dar blajin. *Nu se poate pune cu nicio Şerpoaică a Nisipului,* gândi căpitanul.

La umbra portocalilor, prinţul şedea în scaunul său, cu picioarele bolnave de gută sprijinite în faţă şi pungi grele sub ochi… deşi Hotah nu-şi dădea seama dacă tristeţea sau guta îi alungau somnul. Jos, în izvoare şi iazuri, copiii erau încă la joacă. Cei mai mici nu aveau mai mult de cinci ani, cei mai mari aveau nouă sau zece. Jumătate erau fete, jumătate băieţi. Hotah îi auzea bălăcindu-se şi strigându-

se cu glasuri subțiri, ascuțite.

— N-a trecut aşa de mult de când erai şi tu unul dintre copiii din iazurile alea, Obara, spuse prințul când femeia îngenunche în fața scaunului său pe roți.

Obara pufni.

— Au trecut douăzeci de ani, sau aproape la fel de mulți ca să nu mai conteze. Şi nu am fost aici multă vreme. Sunt progenitura târfei, sau ai uitat? Când el nu-i răspunse, femeia se ridică şi îşi aşează mâinile în şolduri. Tatăl meu a fost ucis.

— A fost omorât în luptă, în timpul unui duel judiciar, punctă Prințul Doran. După lege, asta nu e o crimă.

— A fost *fratele* tău.

— A fost.

— Ce-ai de gând să faci în privința morții sale?

Prințul îşi întoarse cu grijă scaunul, ca s-o privească în față. Deşi nu avea decât cincizeci de ani, Doran Martell părea mult mai bătrân. Trupul i se desluşea moale şi fără contur pe sub veşmintele de pânză, iar picioarele erau greu de privit. Guta îi înroşise şi îi umflase încheieturile într-un mod grotesc, genunchiul său stâng era un măr, dreptul un pepene, iar vârfurile picioarelor i se transformaseră în struguri roşii, atât de copți încât dădeau impresia că ar putea exploda la cea mai mică atingere. Până şi povara unei cuverturi l-ar fi făcut să tremure, deşi purta durerea fără să se plângă. *Tăcerea este prietena prinților,* îl auzise căpitanul spunându-i odată fiicei sale. *Cuvintele sunt ca săgețile, Arianne. Odată slobozite, nu le mai poți aduce înapoi.*

— I-am scris Lordului Tywin…

— Scris? Dacă ai fi pe jumătate bărbatul care a fost tatăl meu…

— Nu sunt tatăl tău.

— Asta ştiam. Glasul Obarei era încărcat de dispreț.

— Ai vrea să mă duc la război.

— Nu sunt atât de naivă. Nici măcar nu trebuie să-ți părăseşti scaunul. Lasă-mă pe *mine* să-mi răzbun tatăl. Ai o oaste în Trecătoarea Prințului. Lordul Yronwood are o alta pe Drumul Oaselor. Dă-mi-o mie pe una, iar lui Nym pe cealaltă. Las-o să meargă pe drumul regelui, în timp ce eu scot lorzii hotarelor din castelele lor şi mă întorc spre Oraşul Vechi.

— Şi cum poți spera să stăpâneşti Oraşul Vechi?

— Va fi de-ajuns să-l jefuiesc. Marea bogăție a Casei Hightower…

— Vrei aur?

— Sânge vreau.

— Lordul Tywin ne va trimite capul Muntelui.

— Şi capul Lordului Tywin cine ni-l va trimite? Muntele a fost întotdeauna jucăria lui.

Prințul arătă către iazuri.

— Obara, uită-te la copii, dacă doreşti.

— Nu doresc. Mi-aş dori mai mult să-mi vâr suliţa în burta Lordului Tywin. L-aş pune să cânte *Ploile din Castamere* în timp ce i-aş scoate maţele şi aş căuta aurul.

— *Uită-te,* repetă prinţul. Îţi poruncesc. Câţiva dintre copiii mai mari stăteau întinşi, cu faţa în jos, pe marmura rozalie şi netedă, bronzându-se la soare. Mai încolo, alţii se bălăceau în mare. Trei copii construiau un castel de nisip cu o ţepuşă înaltă, care semăna cu Turnul Suliţei de la Vechiul Palat. Vreo douăzeci şi ceva se adunaseră în iazul mare ca să privească luptele, în timp ce copiii mai mici călăreau prin apa adâncă până la brâu pe umerii celor mai voinici şi încercau să se arunce unul pe altul în apă. De fiecare dată când o pereche cădea, pleoscăitul era urmat de hohote de râs. Priviră o fată brună ca o nucă trăgând un băiat cu o claie de păr blond de pe umerii fratelui său şi azvârlindu-l în iaz cu capul în jos.

— Tatăl tău a jucat cândva acelaşi joc, aşa cum am făcut şi eu înaintea lui, spuse prinţul. Erau zece ani între noi, aşa că eu am părăsit iazurile când el era destul de mare ca să se joace, dar îl priveam când veneam s-o vizitez pe mama. Era atât de aprig, încă de mic copil. Iute ca un şarpe de apă. L-am văzut adesea doborând băieţi mult mai mari decât el. Mi-a amintit asta în ziua când a plecat spre Debarcaderul Regelui. A jurat că va fi ultima oară, altfel nu l-aş fi lăsat să plece.

— Să-l *laşi* să plece? râse Obara. De parcă l-ai fi putut opri. Vipera Roşie din Dome mergea unde voia.

— Aşa e. Aş vrea să pot găsi un cuvânt de alinare…

— N-am venit aici pentru *alinare.* Glasul ei era plin de ranchiună. În ziua când tata a venit să mă revendice, mama n-a vrut să plec. „E fată”, a spus ea, „şi nu cred că e a ta. Am mai avut o mie de bărbaţi.” Tata a aruncat suliţa la picioarele mele şi i-a dat mamei un dos de palmă, iar ea a început să plângă. „Fată sau băiat, ne purtăm bătăliile noastre”, a spus el, „dar zeii ne lasă să ne alegem armele.” A arătat către suliţă, pe urmă către lacrimile mamei mele, iar eu am ridicat suliţa. „Ţi-am spus că e a mea”, a zis tata şi m-a luat. Mama şi-a înecat amarul în băutură şi a murit într-un an. Se spune că plângea când a murit. Obara se apropie de scaunul prinţului. Lasă-mă să folosesc suliţa, nu-ţi cer mai mult.

— Îmi ceri foarte mult, Obara. Am să mai stau să mă gândesc.

— Ai stat deja prea mult.

— Poate că tu ai dreptate. Am să-ţi trimit vorbă la Sunspear.

— Prea bine, dacă vorba e „război”. Obara se întoarse pe călcâie şi, cu paşi mari, la fel de furioasă cum venise, se îndreptă spre grajduri, unde o aşteptau un cal odihnit şi un alt galop.

Maester Caleotte rămase în urma ei.

— Prinţul meu? întrebă omuleţul rotofei. Acum te dor picioarele?

Prinţul schiţă un zâmbet.

— E soarele fierbinte?

— Să-ți aduc nişte prafuri pentru durere?
— Nu, vreau să am mintea limpede.
Maesterul şovăi.
— Prințul meu, oare este… este prudent s-o laşi pe Lady Obara să se întoarcă la Sunspear? Fără doar şi poate, va ațâța oamenii de rând. L-au iubit şi ei pe fratele tău.
— Cu toții l-am iubit. Îşi apăsă degetele pe frunte. Nu. Ai dreptate. Trebuie să mă întorc şi eu la Sunspear.
Omulețul rotofei şovăi:
— Oare e înțelept?
— Nu înțelept, dar necesar. Mai bine trimite un călăreț la Ricasso cu vorbă să-mi deschidă apartamentele din Turnul Soarelui. Anunț-o pe fiica mea Arianne că mâine voi fi acolo.
Mica mea prințesă. Căpitanul se topise de dorul ei.
— Vei fi văzut, îl preveni maesterul.
Căpitanul înțelese. Cu doi ani în urmă, când părăsiseră Sunspearul pentru pacea şi izolarea Grădinilor de Apă, guta Prințului Doran nu fusese nici pe jumătate atât de gravă. Pe atunci, încă umbla, chiar dacă încet, sprijinit de un toiag, cu o grimasă la fiecare pas. Prințul nu voia ca duşmanii lui să ştie cât de nevolnic devenise, iar Palatul Vechi şi oraşul din umbra acestuia mişunau de ochi. *Ochi,* gândi căpitanul, *şi trepte pe care prințul nu le poate urca. Va trebui să zboare ca să ajungă în vârful Turnului Soarelui.*
— Trebuie să fiu văzut. Cineva trebuie să liniştească apele. Dornul trebuie să-şi aducă aminte că încă are un prinț. Zâmbi obosit. Aşa bătrân şi infirm cum e.
— Dacă te întorci la Sunspear, va trebui să-i acorzi o audiență Prințesei Myrcella, spuse Caleotte. Cavalerul ei alb va fi cu ea… şi *ştii* că acest cavaler îi trimite scrisori reginei sale.
— Îmi închipui.
Cavalerul alb. Căpitanul se încruntă. Ser Arys venise la Dorne ca să-şi însoțească prințesa, aşa cum odinioară venise Areo Hotah cu a sa. Până şi numele lor sunau ciudat de asemănător. Areo şi Arys. Dar asemănarea se sfârşea acolo. Căpitanul părăsise Norvosul, cu preoții lui bărboşi, dar Ser Arys Oakheart slujea şi acum Tronul de Fier. Hotah simțise o anumită tristețe ori de câte ori îl văzuse pe omul în mantie lungă, albă ca neaua, când prințul îl trimitea la Sunspear. Simțea că, într-o zi, se vor lupta şi atunci Oakheart va muri, cu toporul căpitanului zdrobindu-i țeasta. Îşi trecu mâna peste mânerul neted de frasin al toporului şi se întrebă dacă ziua aceea era aproape.
— După-amiaza e pe sfârşite, spunea prințul. Vom aştepta până dimineață. Vezi să-mi fie pregătită lectica la primii zori.
— Cum porunceşti. Caleotte se înclină scurt. Căpitanul se dădu la o parte ca să-i facă loc să treacă şi îi ascultă paşii îndepărtându-se.

— Căpitane? Glasul prințului era domol. Hotah se apropie cu pași mari, cu o mână strânsă pe mânerul toporului. Simțea în palmă lemnul de frasin, neted ca pielea unei femei. Când ajunse lângă scaunul rulant, izbi cu capătul în pământ, ca să-și vestească prezența, dar prințul nu avea ochi decât pentru copii.

— Ai avut frați, căpitane? îl întrebă el. La Norvos, când erai copil? Dar surori?

— Din fiecare. Doi frați, trei surori. Eu eram cel mai mic. *Cel mai mic și cel nedorit. O gură în plus de hrănit, un băiat voinic care mânca prea mult și care creștea repede din haine.* Nu era de mirare că-l vânduseră preotului bărbos.

— Eu am fost cel mai mare, spuse prințul, și totuși sunt ultimul. După ce Mors și Olyvar au murit în leagăn, am renunțat să mai sper la frați. Aveam nouă ani când a apărut Elia, eram scutier la Țărmul Sării. Când a sosit corbul cu vestea că mamei îi venise sorocul cu o lună mai devreme, eram destul de mare ca să înțeleg că asta însemna că pruncul nu va trăi. Chiar și când Lordul Gargalen mi-a spus că am o soră, l-am asigurat că va muri în scurt timp. Dar ea a trăit, prin îndurarea Mamei. Și, un an mai târziu, a sosit Oberyn, țipând și dând din picioare. Eram bărbat în toată firea când ei se jucau în iazurile astea. Și totuși iată-mă aici, în timp ce ei s-au dus.

Areo Hotah nu știa ce să spună. Era doar un căpitan al gărzilor și încă străin de aceste meleaguri și de zeul lor cu șapte fețe, chiar și după toți acești ani. *Slujește. Supune-te. Apără.* Rostise acest jurământ la șaisprezece ani, în ziua când se însoțise cu securea sa. *Jurăminte simple pentru oameni simpli,* spusese preotul bărbos. Nu fusese pregătit să povățuiască prinți îndurerați.

Încă bâjbâia după câteva cuvinte pe care să le spună, când o altă portocală căzu, cu o bufnitură puternică, la nici două palme de locul unde era așezat prințul. Doran se crispa la auzul sunetului, ca și cum l-ar fi rănit cumva.

— Ajunge, oftă el, ajunge. Lasă-mă, Areo. Lasă-mă să mai privesc copiii câteva ore.

Când soarele apuse, se făcu răcoare și copiii intrară să cineze, însă prințul rămase sub portocali, privind în depărtări, peste iazurile neclintite și marea de dincolo. Un slujitor îi aduse un castron cu măsline violacee, lipie, brânză și terci de linte. Mancă puțin și bău o cupă din vinul tare, dulce și greu care îi plăcea. După ce o goli, o umplu din nou. La un moment dat, în orele negre și adânci ale dimineții, somnul îl găsi în scaunul său. Abia atunci îl duse căpitanul înapoi, de-a lungul galeriei luminate de lună, pe lângă un șir de piloni canelați și printr-o arcadă fermecătoare, către un pat mare, cu așternuturi scrobite și reci, într-o cameră cu vedere la mare. Doran gemu în timp ce căpitanul îl mișca, însă zeii erau buni și nu se trezi.

Odaia căpitanului era alături de cea a prințului. Se așeză pe patul îngust, își luă gresia și pânza uleiată dintr-o nișă de lângă pat și se puse pe treabă. *Să-ți ascuți mereu toporul,* îi spusese preotul bărbos în ziua când îl arseseră cu fierul roșu. Așa făcea mereu.

În timp ce-şi ascuţea securea, Hotah se gândea la Norvos, la oraşul de sus, de pe colină, şi de jos, de lângă râu. Îşi amintea şi acum sunetele celor trei clopote, dangătul grav al Noomului care îi făcea să-i tremure fiecare oscior, glasul mândru şi puternic al Narrahului şi râsul cristalin al Nyelului. Gustul prăjiturilor de iarnă îi umplu iarăşi gura, încărcat de ghimbir, seminţe de pin şi bucăţi de cireşe, alunecând pe gât cu *nahsa,* lapte fermentat de capră servit în cupe de fier şi îndulcit cu miere. O văzu pe mama sa, în rochia ei cu guler de veveriţă, cea pe care o purta o singură dată pe an, când se duceau să vadă urşii dansând pe Treptele Păcătosului. Şi simţea mirosul greu de păr ars, ca atunci când preotul îi atinsese coşul pieptului cu fierul înroşit. Durerea fusese atât de cumplită încât i se păruse că inima i s-ar putea opri, dar Areo Hotah nici nu clipise. Părul nu-i crescuse niciodată la loc peste semnul securii.

Abia când ambele muchii erau atât de ascuţite încât s-ar fi putut bărbieri cu ele, căpitanul îşi aşeză pe pat nevasta de frasin şi fier. Căscând, îşi scoase veşmintele soioase, le azvârli pe podea şi se întinse pe salteaua sa de paie. Gândul la fierul înroşit îi provocă mâncărime şi, înainte să închidă ochii, se scarpină. *Ar fi trebuit să adun portocalele căzute,* îşi zise el, şi adormi visând la gustul lor dulce-înţepător şi la senzaţia lipicioasă a sucului roşu pe degete.

Dimineaţa veni prea devreme. În faţa grajdurilor era pregătită cea mai mică dintre cele trei lectici purtate de cai, cea din lemn de cedru cu draperii roşii de mătase. Căpitanul alesese douăzeci de suliţaşi care să-l însoţească. Ceilalţi zece rămaşi aveau să păzească pământurile şi copiii, dintre care unii erau fii şi fiice de mari lorzi şi negustori bogaţi.

Cu toate că prinţul spusese că vor pleca la primii zori, Areo Hotah ştia că avea să întârzie. În vreme ce maesterul îl ajută pe Doran Martell să se îmbăieze şi îi bandajă încheieturile umflate cu fâşii de pânză înmuiate în loţiuni calmante, căpitanul îmbrăcă o cămaşă din solzi de aramă, pe potriva rangului său, şi o mantie amplă din mătase cenuşie cu galben, care să ferească arama de soare. Ziua se anunţa fierbinte şi căpitanul îşi lepădase de mult capa grea din păr de cal şi tunica din piele cu ţinte pe care le purtase în Norvos, veşminte în care, la Dorne, te puteai coace de viu. Îşi păstrase coiful de fier, cu creasta din ţepuşe ascuţite, dar acum îl purta acoperit de mătase portocalie, înfăşurată printre şi peste ţepuşe. Altfel, din pricina soarelui bătând pe metal, capul i-ar fi bubuit înainte de a apuca să vadă palatul.

Prinţul nu era nici acum gata de drum. Se hotărâse să ia micul dejun înainte de a pleca şi mâncă portocale roşii şi o farfurie cu ouă de pescăruş cu bucăţele de şuncă şi ardei iute. Apoi nu se lăsă până nu-şi luă rămas-bun de la copiii care deveniseră preferaţii săi: băiatul lui Dalt şi odraselele lui Lady Blackmont şi bucălata fetiţă orfană al cărei tată vânduse postav şi mirodenii în susul şi-n josul Sângelui Verde. Cât timp vorbi cu copiii, Doran îşi acoperi picioarele cu o superbă pătură myrisheză, ca să-i scutească de priveliştea încheieturilor sale

umflate şi bandajate.

Porniră la drum abia la prânz, prinţul în lectica sa, maester Caleotte călare pe un măgar, ceilalţi pe jos. Cinci suliţaşi mergeau înainte şi cinci în urmă şi câte cinci flancau lectica în fiecare parte. Areo Hotah îşi ocupă locul obişnuit la stânga prinţului, odihnindu-şi securea pe un umăr în timp ce mergea. Drumul de la Sunspear la Grădinile de Apă trecea pe lângă mare, astfel că se bucurau de mângâierea unei brize proaspete şi răcoroase în timp ce înaintau prin ţinutul golaş, brun-roşiatic de stâncă, nisip şi copaci contorsionaţi şi piperniciţi.

La jumătatea acelui drum, una dintre Şerpoaicele Nisipului îi ajunse din urmă.

Îşi făcu apariţia dintr-odată, pe o dună, cocoţată pe un armăsar auriu ca nisipul, cu coama fină ca mătasea albă. Chiar şi călare, Lady Nym avea o înfăţişare graţioasă, într-o rochie liliachie, sclipitoare, şi o capă de culoarea untului şi a aramei, care se ridica la fiecare pală de vânt, dând impresia că avea să-şi ia zborul. Nymeria Sand avea douăzeci şi cinci de ani şi era mlădioasă ca o trestie. Părul ei negru şi drept, purtat într-o cosiţă lungă legată cu un şnur auriu-roşcat, forma un „v” deasupra ochilor săi negri, aşa cum avusese şi tatăl său. Cu pomeţii săi înalţi, buzele cărnoase şi pielea albă ca spuma laptelui, era înzestrată cu toată frumuseţea care îi lipsea surorii sale… însă mama Obarei fusese o târfă din Oraşul Vechi, în timp ce Nym se născuse din cel mai nobil sânge al vechiului Volantis. O duzină de suliţaşi călare o escortau, cu scuturile rotunde sclipind în soare. O urmară în josul dunei.

Prinţul dăduse la o parte perdelele lecticii, ca să se bucure din plin de briza ce sufla dinspre mare. Lady Nym se apropie de el, strunindu-şi frumoasa iapă aurie, ca să meargă în ritmul lecticii.

— Bine te-am găsit, unchiule, strigă ea, ca şi cum ar fi venit aici din întâmplare. Pot să te însoţesc până la Sunspear? Căpitanul se afla în partea cealaltă a lecticii faţă de Lady Nym, dar îi auzea fiecare cuvânt.

— M-aş bucura, răspunse Prinţul Doran, deşi căpitanul nu simţea bucurie în glasul lui. Guta şi jalea nu sunt buni tovarăşi de drum. Căpitanul ştia că, prin asta, prinţul voia să spună că fiecare pietricică îi înfigea o ţepuşă în încheieturile umflate.

— Cu guta n-avem încotro, spuse ea, dar tatăl meu n-avea nevoie de jelanie. Răzbunarea era mai pe gustul lui. Este adevărat că Gregor Clegane a recunoscut că a omorât-o pe Elia, împreună cu copiii ei?

— Şi-a urlat vinovăţia în faţa curţii întregi, recunoscu prinţul. Lordul Tywin ne-a promis capul lui.

— Iar un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile, punctă Lady Nym, deşi am impresia că Lordul Tywin are de gând să ne plătească datoria cu propria noastră monedă. A venit o pasăre de la dragul nostru Ser Daemon care jură că tatăl meu l-a gâdilat pe monstrul ăla de mai multe ori când s-au luptat. Dacă e aşa, Ser Gregor e ca şi mort, şi asta nu datorită lui Tywin Lannister.

Prinţul făcu o grimasă. Dacă era din pricina gutei sau a vorbelor nepoatei sale, căpitanul nu-şi putea da seama.

— Poate fi aşa.

— Poate? Eu zic că este.

— Obara ar vrea să mă trimită la război.

Nym râse.

— Da, vrea să ardă Oraşul Vechi din temelii. Urăşte oraşul ăla pe cât de mult îl iubeşte surioara noastră.

— Şi tu?

Nym aruncă o privire peste umăr, către însoţitorii ei care veneau călare, la câţiva paşi în urmă.

— Eram în pat, cu gemenele Fowler, când a ajuns vorba la mine, o auzi căpitanul spunând. Ştii care e deviza Casei Fowler? *Lasă-mă să zbor.* E tot ce-ţi cer. Lasă-mă să zbor, unchiule. N-am nevoie de o oaste măreaţă, doar de o dulce surioară.

— Obara?

— Tyene. Obara e prea gălăgioasă. Tyene e atât de dulce şi de blândă încât nimeni n-o va bănui. Obara ar vrea să transforme Oraşul Vechi în rugul funerar al tatălui nostru. Dar eu nu sunt atât de lacomă. Patru vieţi mi-ar fi de-ajuns. Gemenii de aur ai Lordului Tywin, ca plată pentru copiii Eliei. Bătrânul leu pentru Elia. Şi, în sfârşit, micul rege pentru tatăl meu.

— Băiatul nu ne-a greşit cu nimic.

— Băiatul e un bastard născut din trădare, incest şi adulter, dacă e să-i dăm crezare Lordului Stannis. Tonul zglobiu dispăruse din glasul ei şi căpitanul se pomeni privind-o cu ochii mijiţi. Sora ei, Obara, îşi purta biciul la şold şi suliţa la vedere. Lady Nym nu era mai puţin înverşunată, însă îşi ţinea pumnalele bine ascunse. Numai sângele regal poate spăla moartea tatălui meu.

— Oberyn a murit în duel, luptând pentru o cauză care nu era a lui. Eu nu pot numi asta crimă.

— Numeşte-o cum vrei. Noi le-am trimis cel mai de soi bărbat din Dorne, iar ei ne trimit înapoi un sac de oase.

— A mers dincolo de tot ce i-am cerut. „Ia aminte la acest rege băieţandru şi la consiliul lui şi bagă de seamă care le e tăria şi care slăbiciunea.” Aşa i-am spus, pe terasă. Mâncam portocale. „Găseşte-ne prieteni, dacă e vreunul de găsit. Află ce poţi despre moartea Eliei, dar ai grijă să nu-l provoci pe Lordul Tywin fără motiv.” Acestea au fost cuvintele mele. Oberyn a râs şi mi-a răspuns: „Când am provocat eu pe cineva… *fără motiv?* Mai bine i-ai preveni pe Lannisteri să nu mă provoace ei pe mine.” Voia dreptate pentru Elia, dar nu era dispus să aştepte…

— A aşteptat şaptesprezece ani, îl întrerupse Lady Nym. Dacă ai fi fost tu cel ucis, tatăl meu şi-ar fi condus oştirile spre nord înainte să ţi se răcească trupul. Dacă ai fi fost tu, acum suliţele ar cădea ca ploaia asupra hotarelor.

— Nu mă îndoiesc.

— Aşa cum n-ar trebui să te îndoieşti nici de asta, prinţe: surorile mele şi cu mine nu vom aştepta şaptesprezece ani pentru răzbunarea *noastră.* Dădu pinteni iepei şi se îndepărtă la galop către Sunspear, cu alaiul gonind în urma ei.

Prinţul se sprijini pe perne şi închise ochii, dar Hotah ştia că nu doarme. *Are dureri.* Pentru o clipă, se gândi să-l strige pe Maester Caleotte, dar, dacă l-ar fi vrut, Prinţul Doran l-ar fi chemat chiar el.

Umbrele după-amiezii deveniseră lungi şi întunecate, iar soarele roşu şi umflat ca încheieturile prinţului, înainte ca drumeţii să zărească la răsărit turnurile Sunspearului. Prima dată Turnul Suliţei, înalt de cincizeci de metri şi având în vârf o suliţă din oţel aurit care adăuga încă zece metri Înălţimii Sale, apoi măreţul Turn al Soarelui, cu a sa cupolă de aur şi vitralii, iar la sfârşit mohorâta Corabie de Nisip, ca o monstruoasă galeră naufragiată şi prefăcută în stâncă.

Doar trei leghe de coastă despărţeau Sunspearul de Grădinile de Apă, dar, cu toate acestea, erau două lumi diferite. Acolo, copiii zburdau goi în soare, muzica răsuna în curţile pavate cu piatră, iar aerul era încărcat de mirosul de lămâi şi de portocale roşii. Aici, aerul mirosea a praf, sudoare şi fum, iar nopţile forfoteau de murmurul glasurilor. În loc de marmura trandafirie a Grădinilor de Apă, Sunspear era construit din lut şi paie, în culori brune şi cenuşii. Străvechea fortăreaţă a Casei Martell se înălţa în capătul de est al unui mic promontoriu de piatră şi nisip, înconjurat din trei părţi de mare. Către vest, la umbra zidurilor groase ale Sunspearului, dughene din cărămizi de pământ şi colibe fără ferestre se sprijineau de castel ca lipitorile de carena unei galere. La vest de acestea, se iviseră grajduri, hanuri, crâşme şi lupanare, multe dintre ele înconjurate de ziduri proprii, însă şi mai multe coşmelii se ridicaseră la poalele *acelor* ziduri. *Aşa şi aşa şi iar aşa, cum ar spune preotul bărbos*. Comparativ cu Tyrosh, Myr sau Marele Norvos, oraşul din umbră nu era decât o aşezare mică, dar era locul care aducea cel mai mult a oraş adevărat pe care îl aveau aceşti dornisheni.

Lady Nym sosise cu câteva ore înaintea lor şi, fără îndoială, îi anunţase pe străjeri de venirea lor, căci Poarta Triplă era deschisă când ajunseră lângă ea. Numai aici porţile erau înşirate una în spatele celeilalte, ca să permită oaspeţilor să treacă pe sub toate cele trei Ziduri Şerpuitoare direct către Vechiul Palat, fără să fie nevoiţi să-şi croiască drum prin nesfârşite uliţe înguste, curţi tainice şi bazaruri gălăgioase.

Prinţul Doran trăsese draperiile de îndată ce li se înfăţişase Turnul Suliţei, însă oamenii de rând îl întâmpinau cu strigăte în timp ce lectica trecea printre ei. *Şerpoaicele Nisipului i-au aţâţat la culme,* gândi căpitanul neliniştit. Traversară sordida semilună exterioară şi trecură prin cea de-a doua poartă. Dincolo, vântul duhnea a smoală, a apă sărată şi a alge în putrefacţie, iar mulţimea se îngroşa cu fiecare pas.

— *Faceţi loc pentru Prinţul Doran!* răcnea Areo Hotah, izbind cărămizile cu

capătul suliței. *Faceți loc pentru Prințul din Dorne!*

— Prințul e mort! țipă o femeie, în spatele lui.

— La arme! urlă un bărbat de la un balcon.

— *Doran! se* auzi glasul unui om distins. La arme!

Hotah renunță să se mai uite după cei care glăsuiau, gloata era prea numeroasă şi o treime din oameni strigau. *La arme! Răzbunare pentru Viperă!*

Când ajunseră la cea de-a treia poartă, străjerii împingeau oamenii la o parte ca să facă loc pentru lectica prințului, iar mulțimea arunca înspre ei cu tot ce apuca. Un băiat zdrențăros țâşni pe lângă un sulițaş cu o rodie pe jumătate putredă într-o mână, dar când îl văzu pe Areo Hotah în calea lui, cu securea pregătită, lăsă fructul să cadă fără să-l arunce şi dădu bir cu fugiții. Alții, mai în spate, aruncau cu lămâi coapte şi verzi şi cu portocale, strigând: *Război! Război! La arme!* Unul dintre străjeri fu lovit în ochi cu o lămâie, iar căpitanul însuşi se pomeni cu o portocală strivindu-se de piciorul lui.

Din lectică nu venea niciun răspuns. Doran Martell rămase, înveşmântat în mantie, între pereții lui de mătase, până când zidurile mai groase ale castelului îi înghițiră pe toți, iar bariera-ghilotină coborî în spatele lor, cu un scârțâit sonor.

Strigătele se pierdură încet în depărtare. Prințesa Arianne îşi aştepta tatăl în curtea exterioară, cu jumătate din curteni în jurul ei: bătrânul şi orbul seneşal Ricasso, Ser Manfrey Martell, castelanul, tânărul maester Myles, cu veşmintele sale cenuşii şi barba mătăsoasă şi parfumată, patruzeci de cavaleri dornisheni în veşminte unduitoare, în zeci de culori. Mica Myrcella Baratheon stătea cu septa ei, iar Ser Arys din Garda Regală asuda în zalele vopsite în alb.

Prințesa Arianne se apropie cu paşi mari de lectică, în sandale din piele de şarpe legate până deasupra genunchilor. Părul ei era o coamă de cârlionți negri ca tăciunele care îi cădeau până la talie, iar pe frunte purta o cunună din sori de aramă. *E încă o făptură mititică,* gândi căpitanul. Dacă Şerpoaicele Nisipului erau înalte, Arianne semăna cu mama sa, care nu avea mai mult de un metru şaizeci. Cu toate acestea, sub cingătoarea împodobită cu nestemate şi straturile vaporoase de mătase violet şi brocart galben se desluşea un trup de femeie, cu forme rotunde şi voluptuoase.

— Tată, rosti ea solemn când draperiile se dădură la o parte, întoarcerea ta e o bucurie pentru Sunspear.

— Da, am auzit veselia. Prințul schiță un zâmbet palid şi cuprinse obrazul fiicei sale cu o mână roşie şi umflată. Arăți bine. Căpitane, fii bun şi ajută-mă să cobor de-aici.

Hotah îşi vârî securea în banduliera pe care o purta de-a curmezişul spatelui şi îl cuprinse pe prinț în brațe, cu blândețe, ca să nu-i lovească încheieturile umflate. Chiar şi aşa, Doran Martell îşi înăbuşi un suspin de durere.

— Le-am poruncit bucătarilor să pregătească un ospăț pentru seara aceasta, spuse Arianne, cu toate mâncărurile tale preferate.

— Mă tem că nu le-aş putea aprecia efortul cum se cuvine. Prinţul îşi roti încet privirea prin curte. N-o văd pe Tyene.

— Ar vrea să-ţi vorbească în particular. Am trimis-o în sala tronului, să te aştepte acolo.

Prinţul oftă.

— Foarte bine. Căpitane? Cu cât isprăvesc mai iute, cu atât mai repede mă pot odihni.

Hotah îl purtă pe braţe pe treptele lungi de piatră ale Turnului Soarelui, către camera mare, circulară, de sub cupolă, unde ultimele raze de lumină ale după-amiezii coborau pieziş prin ferestrele groase din sticlă multicoloră, împestriţând marmura cu zeci de diamante colorate. Acolo îl aştepta cea de-a treia Şerpoaică a Nisipului.

Şedea cu picioarele încrucişate pe o pernă, lângă daisul înalt unde se aflau jilţurile, dar se ridică de îndată ce intrară. Era înveşmântată într-o rochie mulată din brocart azuriu, cu mâneci din mătase myrisheză, care o făcea să arate la fel de nevinovată ca Fecioara însăşi. Într-o mână ţinea broderia la care lucrase, în cealaltă, o pereche de ace de aur. Tot de aur îi era şi părul, iar ochii, lacuri albastre, adânci… şi, totuşi, cumva, îi aminteau căpitanului de cei ai tatălui ei, deşi Oberyn avusese ochi negri ca noaptea. *Toate fiicele Prinţului Oberyn au ochii lui de viperă,* îşi dădu seama, dintr-odată, Hotah. *Culoarea nu contează.*

— Unchiule, grăi Tyene Sand. Te aşteptam.

— Căpitane, ajută-mă să mă aşez în jilţ.

Pe dais se aflau două jilţuri, aproape identice, numai că pe spătarul unuia era gravată suliţa familiei Martell, iar pe al celuilalt, soarele orbitor al Rhoynului, care fluturase pe catargele corăbiilor Nymeriei când poposiseră pentru prima oară la Dorne. Căpitanul îl aşeză pe prinţ sub suliţă şi se dădu la o parte.

— Te doare atât de tare? Glasul Tyenei era blând şi înfăţişarea dulce, ca fragii verii. Mama ei fusese preoteasă, iar Tyene avea un aer de inocenţă aproape nepământeană. Aş putea să-ţi uşurez în vreun fel suferinţa?

— Spune ce ai de spus şi lasă-mă să mă odihnesc. Sunt obosit, Tyene.

— Am făcut asta pentru tine, unchiule. Tyene desfăcu broderia la care lucra. Îl înfăţişa pe tatăl ei, Prinţul Oberyn, zâmbind, în veşminte roşii din cap până-n picioare, călare pe un armăsar de nisip. Când o termin, îţi aparţine, ca să te ajute să ţi-l aminteşti.

— N-am cum să-l uit pe tatăl tău.

— Asta e bine de ştiut. Mulţi îşi pun întrebări.

— Lordul Tywin ne-a promis capul Muntelui.

— E *atât* de bun… dar sabia unui călău nu e un sfârşit pe măsura bravului Ser Gregor. Ne-am rugat atât de mult pentru moartea lui, se cuvine să se roage şi el pentru asta. Cunosc otrava pe care a folosit-o tatăl meu şi nu există alta mai lentă şi mai chinuitoare. În curând, s-ar putea să-l auzim urlând până şi aici, la

Sunspear.

Prinţul Doran oftă.

— Obara îmi cere război. Nym s-ar mulţumi cu crima. Iar tu?

— Război, răspunse Tyene, dar nu războiul surorii mele. Dornishenii luptă cel mai bine acasă, aşa că eu zic să ne ascuţim suliţele şi să aşteptăm. Când Lannisterii şi Tyrellii ne vor ataca, îi vom îneca în sânge în trecători şi îi vom îngropa sub vârtejurile de nisip, aşa cum am mai făcut de o sută de ori.

— *Dacă* ne vor ataca.

— O, dar trebuie, altfel regatul va fi sfârtecat din nou, aşa cum a fost înainte să ne însoţim cu dragonii. Aşa mi-a spus tata. Spunea că trebuie să-i mulţumim Pezevenghiului pentru că ne-a trimis-o pe Prinţesa Myrcella. E atât de frumoasă, nu crezi? Mi-aş dori să am bucle ca ale ei. E născută să fie regină, întocmai ca mama ei. În obrajii lui Tyene înfloriră gropiţe. Aş fi onorată să organizez nunta şi să mă ocup şi de făuritul coroanelor. Trystane şi Myrcella sunt atât de nevinovaţi, mă gândeam la aur alb, poate… cu smaralde, să se potrivească ochilor Myrcellei. O, ar fi bune şi diamantele şi perlele, atât timp cât copiii sunt căsătoriţi şi încoronaţi. Apoi nu mai trebuie decât s-o salutăm pe Myrcella ca Prima pe Numele Său, Regina a Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni şi moştenitoarea de drept a Celor Şapte Regate ale Westerosului, şi să aşteptăm venirea leilor.

— Moştenitoarea *de drept?* pufni prinţul.

— E mai mare decât fratele ei, explică Tyene, ca şi când prinţul ar fi fost vreun nătărău. După lege, Tronul de Fier trebuie să-i revină ei.

— După legea *dornisheană.*

— Când bunul Rege Daeron s-a căsătorit cu Prinţesa Myriah şi ne-a adus în regatul său, s-a convenit că legea dornisheană va domni de-a pururi în Dorne. Iar *Myrcella* se află, din întâmplare, în Dorne.

— Aşa e. Tonul prinţului era plin de ranchiună. Lasă-mă să mă gândesc la asta.

Tyene deveni arţăgoasă.

— Gândeşti prea mult, unchiule.

— Oare?

— Aşa zicea tata.

— Oberyn gândea prea puţin.

— Unii oameni *gândesc* pentru că se tem să *facă.*

— E o diferenţă între teamă şi prudenţă.

— O, trebuie să mă rog să nu te văd niciodată *speriat,* unchiule. S-ar putea să uiţi să respiri. Tyene ridică o mână…

Căpitanul lăsă capătul securii pe pardoseala de marmură, cu o bufnitură.

— Doamna mea. Mergi prea departe. Coboară de pe dais, rogu-te.

— N-am vrut să-i fac niciun rău, căpitane. Îmi iubesc unchiul, după cum ştiu

că şi el l-a iubit pe tatăl meu. Tyene plecă genunchiul în fața prințului. Am spus tot ce-am avut de spus, unchiule. Iartă-mă dacă te-am jignit, inima mi-e zdrobită. Mai am parte de dragostea ta?

— De-a pururi.

— Atunci dă-mi binecuvântarea şi voi pleca. Doran ezită o fracțiune de secundă înainte de a aşeza mâna pe creştetul nepoatei sale.

— Fii curajoasă, copilă.

— O, cum nu? Sunt fiica *lui.*

De îndată ce plecă, Maester Caleotte se năpusti pe dais.

— Prințul meu, ea n-a… uite, lasă-mă să-ți văd mâna. Prima dată îi cercetă palma, apoi o întoarse cu blândețe, mirosind dosul degetelor prințului. Nu, bine. Asta e bine. Nu sunt zgârieturi, aşa că…

Prințul îşi retrase mâna.

— Maester, aş putea să te rog să-mi aduci nişte lapte de mac? Un degetar mi-ar fi de-ajuns.

— Macul. Da, negreşit.

— Acum, aş zice, îl îndemnă cu blândețe Doran Martell şi Caleotte porni în goană către scări.

Afară, soarele apusese. Lumina de sub cupolă era scăldată în albastrul asfințitului şi toate diamantele de pe podea se stingeau. Prințul stătea în jilțul său, sub sulița Martell, cu chipul palid de durere. După o lungă tăcere, se întoarse către Areo Hotah:

— Căpitane, spuse el, cât de loiali sunt străjerii mei?

— Loiali. Căpitanul nu ştia ce altceva să spună.

— Toți? Sau unii?

— Sunt oameni buni. Buni *dornisheni.* Vor face după cum le ordon. Îşi izbi securea de podea. Îți voi aduce capul oricărui om te va trăda.

— Nu vreau niciun cap. Vreau supunere.

— O ai. *Slujeşte, Supune-te. Apără. Jurăminte simple pentru un om simplu.* De câți oameni e nevoie?

— Te las pe tine să decizi. S-ar putea ca o mână de oameni destoinici să ne slujească mai bine decât douăzeci. Vreau ca totul să se termine cât mai repede şi mai discret cu putință, fără vărsare de sânge.

— Repede, discret şi fără vărsare de sânge, da. Care ți-e porunca?

— Le vei găsi pe fiicele fratelui meu, le vei lua ostatice şi le vei închide în celulele din vârful Turnului Suliței.

— Şerpoaicele Nisipului? Gâtlejul căpitanului era uscat. Toate… toate opt, prințul meu? Şi cele mici?

Prințul chibzui.

— Fiicele Ellariei sunt prea mici ca să reprezinte un pericol, dar unii ar putea încerca să le folosească împotriva mea. Ar fi cel mai bine să fie în mâinile

noastre. Da, şi pe cele mici… dar mai întâi duceţi-le la adăpost pe Tyene, Nymeria şi Obara.

— Cum porunceşte prinţul meu. Inima căpitanului era tulburată. *Micii mele prinţese nu îi va plăcea asta.* Dar Sarella? E femeie în toată firea, are aproape douăzeci de ani.

— Dacă nu se întoarce la Dorne, n-am ce să fac în privinţa Sarellei, doar să mă rog să se dovedească mai înţeleaptă decât surorile ei. Pe ea las-o cu… jocul ei. Adună-le pe celelalte. Nu-mi voi găsi odihna până nu voi şti că sunt toate în siguranţă şi sub pază.

— Voia ţi se va împlini. Căpitanul şovăi. Când se va afla, oamenii vor urla în gura mare pe străzi.

— Întregul Dorne va urla, spuse Doran Martell, cu un glas obosit. Nu pot decât să mă rog ca Lordul Tywin să-i audă, la Debarcaderul Regelui, ca să ştie ce prieten loial are la Sunspear.

CERSEI

Se visă pe Tronul de Fier, sus, deasupra tuturor.

Dedesubt, curtenii erau nişte şoricei multicolori. Lorzi semeţi şi mândre doamne îngenuncheau în faţa ei. Bravi cavaleri tineri îşi aşezau săbiile la picioarele sale, cerându-i favoruri, iar regina le zâmbea de la înălţimea ei. Până când piticul apăru ca din senin, arătând-o cu degetul şi hohotind de râs. Lorzii şi doamnele începură să chicotească, ascunzându-şi zâmbetele în spatele mâinilor. Abia atunci îşi dădu seama regina că era goală.

Oripilată, încercă să se acopere cu mâinile. Ţepii şi lamele Tronului de Fier muşcară în carnea ei când se ghemui să-şi ascundă ruşinea. Sângele îi şiroia roşu pe picioare, în timp ce dinţi de oţel îi sfârtecau torsul. Când încercă să se ridice, piciorul îi alunecă într-o gaură din metalul răsucit. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât tronul o înghiţea, sfâşiindu-i halci de carne de pe piept şi de pe pântece, spintecându-i braţele şi picioarele până când sclipiră lipicioase şi roşii.

Şi în tot acest timp, fratele ei ţopăia dedesubt, râzând.

Glasul lui vesel îi răsuna încă în urechi când simţi o uşoară atingere pe umăr şi se trezi brusc. În prima clipă, i se păru că mâna face parte din coşmar şi Cersei ţipă, însă era doar Senelle. Chipul fetei era alb de spaimă.

Nu suntem singure, îşi dădu seama regina. În jurul patului ei se înălţau umbre ameninţătoare, siluete înalte, cu cămăşi de zale scânteind sub mantii. Oamenii înarmaţi nu aveau ce căuta aici. *Unde sunt străjerii mei?* Camera era întunecată, luminată doar de lămpaşul pe care unul dintre musafirii nepoftiţi îl ţinea ridicat. *Nu trebuie să par speriată.* Cersei îşi dădu pe spate părul răvăşit de somn şi întrebă:

— Ce vreți de la mine? În lumina lămpaşului păşi un bărbat şi Cersei văzu că mantia îi era albă. Jaime? *Am visat un frate, dar celălalt a venit să mă trezească.*

— Înălțimea Ta. Glasul nu era al fratelui ei. Lordul Comandant a spus să venim să te luăm. Avea cârlionți, dar părul lui Jaime era blond şi mat, ca al ei, în timp ce al acestui bărbat era negru şi lucios. Se holbă la el, nedumerită, în timp ce bărbatul îngăimă ceva despre o privată şi o arbaletă şi rosti numele tatălui ei. *Încă visez,* gândi Cersei. *Nu m-am trezit, iar coşmarul nu s-a sfârşit. Tyrion va ieşi în curând de sub pat şi va râde de mine.*

Dar asta era o nebunie. Fratele ei pitic era jos, în celulele negre, condamnat să moară chiar astăzi. Îşi privi mâinile, întorcându-le ca să se asigure că avea toate degetele. Când îşi trecu o palmă de-a lungul brațului, avea pielea de găină, dar neatinsă. Nu avea tăieturi la picioare, nici răni pe tălpi. *Un vis, n-a fost decât un vis. Am băut prea mult aseară, aceste temeri sunt născute din vin. Eu voi fi cea care va râde în seara asta. Copiii mei vor fi în afara primejdiei. Tronul lui Tommen va fi asigurat, iar frățiorul meu pocit va putrezi, mai scurt cu un cap.*

Jocelyn Swyft era lângă ea, zorind-o să bea dintr-o cupă. Cersei luă o înghițitură de apă amestecată cu lămâie, atât de acră încât o scuipă. Auzea vântul nopții zornăind obloanele şi vedea ciudat de limpede. Jocelyn tremura ca o frunză, la fel de speriată ca Senelle. Ser Osmund Kettleblack se înălța deasupra ei. În spatele lui stătea Ser Boros Blount, cu un lămpaş. La uşă se aflau străjeri Lannister, cu leii aurii sclipindu-le pe crestele coifurilor. Păreau şi ei speriați. *Oare e cu putință?* se întrebă regina. *E cu putință să fie adevărat?*

Se ridică şi o lăsă pe Senelle să-i aşeze un halat pe umeri, ca să-şi ascundă goliciunea. Cersei şi-l legă singură, cu degetele țepene şi neîndemânatice.

— Nobilul meu tată are străjeri în preajma lui zi şi noapte, spuse ea. Îşi simțea limba grea. Mai luă o înghițitură de apă cu lămâie şi o învârti în gură, ca să-şi împrospăteze respirația. Un fluture de noapte intrase în lămpaşul pe care-l ținea Ser Boros. Cersei îi auzea bâzâitul şi îi vedea umbra aripilor care loveau sticla.

— Străjerii erau la locurile lor, Înălțimea Ta, spuse Osmund Kettleblack. Am găsit o uşă ascunsă în spatele şemineului. Un culoar secret. Lordul Comandant a coborât să vadă unde duce.

— Jaime? Teroarea o cuprinse, iute ca o furtună. Jaime ar trebui să fie cu *regele...*

— Băiatul n-a pățit nimic. Ser Jaime a trimis o duzină de oameni să-l vegheze. Înălțimea Sa doarme liniştit.

Sper să aibă parte de un vis mai dulce decât mine şi de o trezire mai blândă.

— Cine este cu regele?

— Ser Loras are onoarea, dacă îți e pe plac. Nu-i era pe plac. Tyrellii erau singurii dregători pe care regii-dragoni îi ridicaseră mult peste rangul lor. Vanitatea le era depăşită doar de propria ambiție. Ser Loras putea fi el frumos ca un vis de fecioară, dar sub mantia-i albă era un Tyrell până în măduva oaselor.

Din câte ştia ea, fructul putred al acestei nopţi putea să fi fost plantat şi crescut la Highgarden.

Însă aceasta era o bănuială pe care nu îndrăznea s-o spună cu voce tare.

— Lăsaţi-mă o clipă să mă îmbrac. Ser Osmund, mă vei însoţi la Turnul Mâinii. Ser Boros, trezeşte-i pe temniceri şi asigură-te că piticul e tot în celula lui. Cersei refuza să-i rostească numele. *N-ar fi avut niciodată curajul să ridice mâna împotriva tatei,* îşi spuse ea, dar trebuia să se asigure.

— Cum porunceşte Înălţimea Ta. Blount îi predă lămpaşul lui Ser Osmund. Lui Cersei nu-i displăcea să-l vadă plecând. *Tata n-ar fi trebuit să-l reprimească în rândul mantiilor albe.* Omul se dovedise un laş.

Pe când ajunseră să părăsească Fortăreaţa lui Maegor, cerul se luminase într-un intens albastru-cobalt, dar stelele sclipeau încă. *Toate, în afară de una,* gândi Cersei. *Steaua strălucitoare a Apusului a căzut, iar nopţile vor fi mai întunecoase de-acum.* Se opri pe podul basculant care traversa şanţul uscat, rămânând cu privirea pierdută la ţepuşele de dedesubt. *N-ar îndrăzni să mă mintă despre aşa ceva.*

— Cine l-a găsit?

— Unul dintre străjeri, răspunse Ser Osmund. Lum. A mers să se uşureze şi l-a găsit pe Lordul Tywin în privată.

Nu, nu e cu putinţă. Nu aşa moare un leu.

Regina se simţea ciudat de calmă. Îşi amintea momentul când, copilă fiind, îi căzuse primul dinte. N-o duruse, dar spaţiul gol din gură îi părea atât de ciudat încât nu se putea abţine să-l atingă mereu cu limba. *Acum, în lume a rămas un gol, acolo unde s-a aflat tata, iar golurile trebuie umplute.*

Dacă Tywin Lannister era, într-adevăr, mort, nimeni nu era în siguranţă… şi, cel mai puţin dintre toţi, fiul ei urcat pe tron. Când leul se prăbuşeşte, îşi fac apariţia fiarele mai mici: şacalii, vulturii şi câinii sălbatici. Vor încerca s-o dea la o parte, aşa cum au făcut întotdeauna. Va trebui să se mişte repede, ca atunci când murise Robert. Ar putea fi isprava lui Stannis Baratheon, printr-o unealtă de-a lui. Ar putea foarte bine să fie preludiul unui alt atac asupra oraşului. Cersei spera că aşa stăteau lucrurile. *Foarte bine, să vină. Îl voi zdrobi, întocmai cum a făcut tata, iar de data aceasta va muri.* Stannis n-o speria, nu mai mult decât o speriase Mace Tyrell. Nimeni n-o speria. Era o fiică a neclintitului Casterly Rock, o leoaică. *Nimeni nu mă va mai obliga să mă recăsătoresc.* Casterly Rock era acum al ei, împreună cu toată puterea Casei Lannister. Nimeni nu-i va mai ieşi din cuvânt. Chiar şi atunci când Tommen nu va mai avea nevoie de o regentă, Doamna de Casterly Rock va rămâne o putere în ţinut.

Răsăritul soarelui pictase vârfurile turnurilor într-un roşu aprins, dar noaptea se cuibărea încă la poalele zidurilor. Castelul era atât de liniştit încât Cersei ar fi putut crede că toţi oamenii săi erau morţi. *Ar trebui să fie. Nu se cuvine ca Tywin Lannister să moară singur. Un asemenea om merită o suită care să se îngrijească*

de nevoile lui în iad.

Patru suliţaşi în mantii roşii şi coifuri cu creste în forma unor coame de lei erau postaţi la poarta Turnului Mâinii.

— Nimeni nu intră şi nu iese fără permisiunea mea, le spuse Cersei. Îi venea uşor să poruncească. *Şi tatăl meu avea oţel în glas.*

În turn, fumul torţelor îi irită ochii, dar Cersei nu lacrimă, nu mai mult decât ar fi lăcrimat tatăl ei. *Sunt singurul fiu adevărat pe care l-a avut vreodată.* Urcând, paşii îi scârţâiau pe treptele de piatră. Continua să audă fluturele de noapte bătând sălbatic din aripi în lămpaşul lui Ser Osmund. *Mori,* îi transmise regina în gând, iritată, *zboară în flacără şi isprăveşte odată.*

Alte două santinele în mantii roşii stăteau în capul scărilor. Lester cel Roşu murmură o vorbă de condoleanţe când Cersei trecu pe lângă el. Regina răsufla greu şi îşi simţea inima tremurându-i în piept. *Treptele,* îşi spuse, *turnul ăsta blestemat are prea multe trepte.* Îi trecu vag prin minte să-l doboare.

Holul era plin de nătărăi care vorbeau în şoaptă, de parcă Lordul Tywin ar fi dormit, iar ei s-ar fi temut să-l trezească. Străjeri şi slujitori deopotrivă se dădură la o parte din calea ei, mişcându-şi gurile. Le văzu gingiile roz şi limbile bălăbănindu-se, dar cuvintele lor nu erau mai desluşite decât bâzâitul fluturelui. *Ce caută aici? De unde au aflat?* După lege, pe ea trebuiau s-o cheme prima. Ea era Regina Regentă, oare uitaseră?

În faţa dormitorului Mâinii stătea Ser Meryn Trant, în armură şi mantie albe. Viziera coifului îi era deschisă şi pungile de sub ochi îl făceau să pară pe jumătate adormit.

— Scoate-i pe oamenii ăştia afară. Tatăl meu e în privată?

— L-au dus înapoi în patul său, doamna mea. Ser Meryn dădu uşa în lături, lăsând-o să intre.

Lumina dimineţii îşi croia drum printre obloane, pictând zăbrele aurii peste paiele risipite pe podeaua dormitorului. Unchiul ei Kevan era în genunchi lângă pat, încercând să se roage, dar abia reuşea să-şi smulgă cuvintele. Lângă şemineu se îngrămădeau santinele. Uşa secretă despre care îi vorbise Ser Osmund se căsca în spatele tăciunilor, nu mai mare decât un cuptor. Un om ar fi trebuit să se târască. *Dar Tyrion e doar jumătate de om.* Gândul o înfurie. *Nu, piticul e încuiat într-o celulă neagră.* Nu putea fi isprava lui. *Stannis,* îşi spuse ea. *Stannis a fost în spatele acestei fapte. Încă are adepţi în oraş. El sau Tyrellii…*

Se vorbise mereu despre un coridor secret în Fortăreaţa Roşie. Se presupunea că Maegor cel Crud îi omorâse pe cei care construiseră castelul, ca să păstreze secretul. *Oare câte alte dormitoare au uşi ascunse?* Dintr-odată, Cersei îl văzu aievea pe pitic ieşind târâş din spatele unei tapiserii în camera lui Tommen, cu un pumnal în mână. *Tommen e bine păzit,* îşi spuse. Dar Lordul Tywin fusese şi el bine păzit.

Pentru o clipă, nu-l recunoscu pe omul mort. Avea părul ca tatăl ei, da, dar

acesta era negreşit altcineva, un bărbat mai mic şi mult mai bătrân. Cămaşa de noapte îi era adunată la piept, lăsându-l gol de la brâu în jos. Săgeata îl nimerise în pântece, între ombilic şi mădular, şi era înfiptă atât de adânc încât nu i se mai zărea decât penajul de la capăt. Părul pubian îi era năclăit de sânge.

Mirosul o făcu să-şi încrețească nasul.

— Scoateți săgeata, porunci ea. Omul acesta e Mâna Regelui! *Şi tatăl meu. Nobilul meu tată. Ar trebui să țip şi să-mi smulg părul din cap?* Catelyn Stark, se spunea, îşi sfârtecase fața în fâşii însângerate când Freyii îl uciseseră pe neprețuitul ei Robb. *Ți-ar plăcea, tată?* îi venea să-l întrebe. *Sau ai vrea să fiu puternică? Tu ai plâns după tatăl tău?* Bunicul ei murise pe când ea avea doar un an, dar Cersei ştia povestea. Lordul Tytos se îngrăşase foarte mult şi, într-o zi, pe când urca scările către țiitoarea lui, inima i-a crăpat. Tatăl ei era plecat la Debarcaderul Regelui, unde slujea ca Mână a Regelui Nebun. Lordul Tywin era adesea plecat la Debarcaderul Regelui, când ea şi Jaime erau mici. Dacă a plâns când a aflat despre moartea tatălui său, a făcut-o unde nimeni nu i-a văzut lacrimile.

Regina îşi simțea unghiile săpând în palme.

— Cum l-ați putut lăsa aşa? Tatăl meu a fost Mână pentru trei regi, un om de seamă cum n-au mai văzut Cele Şapte Regate. Pentru el trebuie să sune clopotele, aşa cum au sunat pentru Robert. Trebuie să fie îmbăiat şi îmbrăcat pe potriva rangului său, în veşminte de hermină şi brocart şi mătase purpurie. Unde e Pycelle? *Unde e Pycelle?* Se întoarse către străjeri. Puckens, adu-l pe Marele Maester Pycelle. Trebuie să-l vadă pe Lordul Tywin.

— L-a văzut, Înălțimea Ta, spuse Puckens. A venit, a văzut şi a plecat să cheme surorile tăcute.

După mine au trimis la urmă. Când îşi dădu seama, se înfurie aproape mai presus de cuvinte. *Iar Pycelle preferă să fugă să trimită un mesaj în loc să-şi murdărească mâinile zbârcite. Nu e bun de nimic.*

— Găsiți-l pe Maester Ballabar, porunci ea. Găsiți-l pe Maester Frenken. Pe oricare dintre ei. Puckens şi Ureche-Surdă alergară să-i împlinească porunca. Unde e fratele meu?

— A coborât în tunel. Există un culoar vertical, cu trepte de fier prinse în piatră. Ser Jaime s-a dus să vadă cât e de adânc.

Are doar o mână, îi venea să le strige. *Ar fi trebuit să meargă unul dintre voi. Nu e treaba lui să coboare scări. Oamenii care l-au omorât pe tata ar putea fi acolo, jos, aşteptându-l.* Geamănul ei fusese întotdeauna pripit şi se părea că nici măcar pierderea unei mâini nu-l învățase ce e prudența. Cersei era gata să poruncească străjerilor să coboare după el şi să-l aducă înapoi, când Puckens şi Ureche-Surdă se întoarseră cu un bărbat cărunt între ei.

— Înălțimea Ta, spuse Ureche-Surdă, omul ăsta susține că e maester.

Bărbatul făcu o plecăciune adâncă.

— Cum pot să mă pun în slujba Înălțimii Tale?

Chipul îi era vag cunoscut, dar Cersei nu-l putea identifica. *Bătrân, dar nu atât de bătrân ca Pycelle. Omul ăsta mai are nițică vlagă în el.* Era înalt, deşi uşor gârbovit, cu riduri în jurul ochilor săi albaştri, îndrăzneți. *Are gâtul gol.*

— Nu ai colan de maester.

— Mi-a fost luat. Numele meu este Qyburn, cu voia Înălțimii Tale. Am tratat mâna fratelui tău.

— Cioata, vrei să spui. Acum şi-l amintea. Venise cu Jaime de la Harrenhal.

— N-am putut salva mâna lui Ser Jaime, e adevărat. Dar priceperea mea i-a salvat brațul, poate chiar viața. Citadela mi-a luat colanul, dar nu mi-a putut lua ştiința.

— S-ar putea să te descurci, hotărî ea. Dacă mă dezamăgeşti, vei pierde mai mult decât un colan, te asigur. Scoate săgeata din burta tatălui meu şi pregăteşte-l pentru surorile tăcute.

— Cum porunceşte regina mea. Qyburn se duse lângă pat, se opri şi întoarse capul. Şi cu fata ce să fac, Înălțimea Ta?

— Fata? Cersei nu observase cel de-al doilea cadavru. Se apropie de pat cu paşi mari, azvârli la o parte maldărul de cuverturi însângerate şi o văzu acolo, goală, rece şi roz… mai puțin fața, care devenise la fel de neagră ca a lui Joff la ospățul său de nuntă. Un lanț de mâini aurii era pe jumătate îngropat în carnea gâtului ei, răsucit atât de strâns încât îi sfâşiase pielea. Cersei şuieră ca o pisică furioasă. *Ea* ce caută aici?

— Acolo am găsit-o, Înălțimea Ta, răspunse Ureche-Surdă. E târfa Pezevenghiului. De parcă asta ar fi explicat de ce se afla aici.

Nobilul meu tata nu avea nevoie de târfe, gândi ea. *După moartea mamei noastre nu s-a mai atins niciodată de vreo femeie.* Îi aruncă străjerului o privire de gheață.

— Asta nu e… când tatăl său a murit, Lordul Tywin s-a întors la Casterly Rock, unde a găsit o… o femeie de teapa ăsteia… acoperită de bijuteriile mamei sale şi purtând una dintre rochiile ei. A smuls de pe ea bijuteriile, rochia şi toate celelalte. Timp de două săptămâni a fost purtată goală pe străzile Lannisportului, să mărturisească fiecărui om pe care-l întâlneşte că e o hoață şi o stricată. Aşa se ocupa Lordul Tywin Lannister de târfe. Niciodată… femeia asta se afla aici cu vreun alt scop, nu pentru…

— Poate că Lordul o interoga pe fată despre stăpâna ei, sugeră Qyburn. Sansa Stark a dispărut în noaptea în care a fost ucis regele, după câte am auzit.

— Aşa e. Cersei se agăță cu aviditate de această idee. O interoga, negreşit. Nu încape îndoială. Îl vedea pe Tyrion, cu căutătura lui răutăcioasă, cu gura strâmbată a batjocură sub nasu-i în ruină. *Şi cum altfel s-o interoghezi mai bine decât goală, cu picioarele larg desfăcute?* şoptea piticul. *Aşa-mi place şi mie s-o interoghez.*

Regina îşi întoarse privirea. *N-am să mă uit la ea.* Dintr-odată, era prea mult şi

să fie în aceeaşi cameră cu femeia moartă. Dădu buzna pe lângă Qyburn, afară, în hol.

Lui Ser Osmund i se alăturaseră fraţii săi, Osney şi Osfryd.

— În dormitorul Mâinii se află o femeie moartă, le spuse Cersei celor trei frați Kettleblack. Nimeni nu trebuie să afle vreodată că a fost aici.

— Da, stăpână. Ser Osney avea cicatrici pe obraz, acolo unde îl zgâriase alta dintre târfele lui Tyrion. Şi ce să facem cu ea?

— Dați-o hrană la câini. Luați-o de țiitoare. Ce-mi pasă mie? *N-a fost niciodată aici.* Am să-i tai limba oricui va îndrăzni să spună că a fost. M-ați înțeles?

Osney şi Osfryd schimbară o privire.

— Da, Înălțimea Ta.

Cersei îi urmă înapoi în dormitor şi îi privi înfăşurând fata în păturile însângerate ale tatălui său. *Shae, o chema Shae.* Ultima oară vorbiseră în seara de dinaintea duelului piticului, după ce acel şarpe dornishean zâmbitor se oferise să-i fie campion. Shae se arătase interesată de anumite giuvaiere pe care i le dăduse Tyrion şi anumite promisiuni pe care i le-ar fi făcut Cersei, un conac în oraş şi un cavaler care s-o ia de nevastă. Regina spusese răspicat că târfa nu va primi nimic de la ea până nu le va spune unde plecase Sansa Stark.

— I-ai fost cameristă. Vrei să cred că nu ştiai nimic despre planurile ei? spusese ea. Shae plecase cu ochii în lacrimi.

Ser Osfryd săltă trupul înfăşurat în pături pe umăr.

— Vreau lanțul ăla, spuse Cersei. Ai grijă să nu zgârii aurul. Osfryd dădu din cap şi porni spre uşă. Nu, nu prin curte. Cersei făcu semn către culoarul secret. Este un tunel care coboară în temnițe. Pe-acolo.

Chiar când Ser Osfryd se lăsă pe un genunchi în fața şemineului, tunelul se lumină şi regina auzi zgomote. Jaime ieşi cocoşat, ca o bătrână, stârnind nori de funingine din ultimul foc al Lordului Tywin.

— Dați-vă la o parte din calea mea! le spuse fraților Kettleblack.

Cersei se năpusti spre el.

— I-ai găsit? I-ai găsit pe criminali? Câți erau? Era convinsă că erau mai mulți. Un singur om nu l-ar fi putut ucide pe tatăl ei.

Chipul fratelui ei geamăn era răvăşit.

— Culoarul vertical coboară într-o încăpere unde se întâlnesc mai multe tuneluri. Sunt închise cu porți de fier, legate cu lanțuri şi zăvorâte. Trebuie să găsesc cheile. Îşi roti privirea prin dormitor. Făptaşul s-ar putea să stea ascuns în ziduri. Acolo e un labirint şi e întuneric.

Şi-l imagina pe Tyrion furişându-se printre ziduri, ca un şobolan monstruos. *Nu. Eşti nebună. Piticul e în celula lui.*

— Loviți zidurile cu ciocanele. Doborâți turnul, dacă trebuie. Vreau să-i găsiți. Oricine a făcut asta, vreau să moară.

Jaime o cuprinse în brațe, strângându-i talia cu mâna cea bună. Mirosea a cenuşă, dar avea în păr soarele dimineții, scăldându-l într-o strălucire aurie. Îi venea să-i apropie fața, să-l sărute. *Mai târziu,* îşi spuse, *mai târziu va veni la mine, căutând alinare.*

— Suntem moştenitorii lui, Jaime, şopti ea. De noi va depinde să-i ducem misiunea la bun sfârşit. Trebuie să iei locul tatei ca Mână. Cu siguranță, acum îți dai seama. Tommen va avea nevoie de tine…

Jaime se smulse de lângă ea şi ridică brațul, vârându-i cioata în față.

— O Mână fără mână? Proastă glumă, surioară. Nu-mi cere să preiau conducerea.

Unchiul lor auzi riposta. Qyburn la fel, şi frații Kettleblack, care se căzneau să-şi treacă povara prin cenuşă. Până şi străjerii auziră, Puckens şi Hoke Picior-de-Cal şi Ureche-Surdă. *Până la apusul soarelui, va afla tot castelul.* Cersei simți căldura năvălindu-i în obraji.

— Să preiei conducerea? N-am spus nimic despre aşa ceva. Voi domni eu până când fiul meu ajunge la vârsta cuvenită.

— Nu ştiu pe cine să compătimesc mai mult, răspunse fratele ei. Pe Tommen sau Cele Şapte Regate.

Cersei îi dădu o palmă. Brațul lui Jaime se ridică să pareze lovitura, iute ca o pisică… numai că pisica aceasta avea o cioată de schilod în loc de mâna dreaptă. Degetele lui Cersei lăsară urme roşii pe obrazul lui.

Sunetul îl ridică pe unchiul lor în picioare.

— Tatăl vostru zace aici *mort.* Aveți decența să vă certați afară!

Jaime îşi plecă creştetul, spăşit.

— Iartă-ne, unchiule. Sora mea e bolnavă de durere. Se pierde cu firea.

Îi venea să-l pălmuiască din nou pentru asta. *Trebuie să fi fost nebună să cred că poate fi Mână.* Mai bine ar desființa această funcție. Când i-a adus ei vreo Mână altceva decât suferință? Jon Arryn i-l băgase în pat pe Robert Baratheon şi, înainte de a muri, începuse să adulmece în preajma ei şi a lui Jaime. Eddard Stark preluase întocmai rolul lui Arryn şi, din cauză că se vârâse în treburile ei, fusese nevoită să scape de Robert mai devreme decât ar fi vrut, înainte să se poată ocupa de frații lui infecți. Tyrion o vânduse pe Myrcella dornishenilor, îl făcuse ostatic pe unul dintre fiii ei şi îl ucisese pe celălalt. Iar când Lordul Tywin se întorsese la Debarcaderul Regelui…

Următoarea Mână îşi va şti locul, îşi promise Cersei. Va trebui să fie Ser Kevan. Unchiul ei era neobosit, prudent, de nădejde, obedient. Se putea bizui pe el, la fel ca tatăl ei. *Mâna nu se ceartă cu capul.* Trebuia să domnească peste un regat, dar avea nevoie de oameni noi care s-o ajute să-l stăpânească. Pycelle era un boşorog linguşitor, Jaime îşi pierduse curajul odată cu mâna sabiei, iar Mace Tyrell şi bunii săi amici Redwyne şi Rowan nu erau demni de încredere. După cum îi cunoştea, era posibil să fi avut un rol în toate cele întâmplate. Lordul Tyrell

trebuie că ştia că nu va domni niciodată peste Cele Şapte Regate atât timp cât trăia Tywin Lannister.

Cu el va trebui să fiu prudentă. Oraşul era plin de oamenii lui, reuşise chiar să-şi vâre unul dintre fii în Garda Regală şi avea de gând să-şi vâre fiica în patul lui Tommen. Încă o înfuria gândul că tatăl ei îşi dăduse consimţământul ca Tommen să se însoare cu Margaery Tyrell. *Fata are de două ori vârsta lui şi e de două ori văduvă.* Mace Tyrell susţinea că fiica lui era încă virgină, dar Cersei avea îndoieli. Joffrey fusese ucis înainte să apuce să se culce cu ea, dar prima oară fusese măritată cu Renly… *un bărbat poate prefera să guste dintr-un vin cu mirodenii, dar dacă-i pui o halbă de bere în faţă, o va da pe gât cât ai clipi.* Trebuia să-i poruncească Lordului Varys să afle ce putea.

Gândul o făcu să încremenească. Uitase de Varys. *Ar trebui să fie de faţă. El e mereu de faţă.* Ori de câte ori se întâmpla ceva important în Fortăreaţa Roşie, eunucul îşi făcea apariţia din senin. *Jaime e aici, şi unchiul Kevan, Pycelle a venit şi a plecat, dar Varys nu.* Un deget rece îi atinse şira spinării. *A fost complice. Probabil se temea că tata avea de gând să-i ia capul, aşa că a lovit primul.*

Lordului Tywin nu-i plăcuse niciodată maestrul şoptitorilor, cu zâmbetul lui afectat. Iar dacă era cineva care cunoştea secretele Fortăreţei Roşii, acesta era cu siguranţă maestrul şoptitorilor. *Probabil că a făcut cauză comună cu Lordul Stannis. Au fost împreună în consiliul lui Robert, în definitiv…*

Cersei se îndreptă cu paşi mari spre uşa dormitorului, către Ser Meryn Trant.

— Trant, adu-mi-l pe Lordul Varys. Scâncind şi zvârcolindu-se, dacă e nevoie, dar teafăr.

— Cum porunceşte Înălţimea Ta.

Dar de îndată ce un străjer al Gărzii Regale se îndepărtă, un altul se întoarse. Ser Boros Blount era roşu la faţă şi sufla greu, după ce urcase în goană scările.

— Dispărut, gâfâi el, când o văzu pe regină. Se prăbuşi pe un genunchi. Piticul… celula e deschisă, Înălţimea Ta… nici urmă de el, nicăieri…

Visul era adevărat.

— Am dat poruncă, spuse ea. Trebuia să fie ţinut sub pază, zi şi noapte…

Pieptul lui Blount sălta.

— Unul dintre temniceri a dispărut şi el. Rugen îl chema. Pe alţi doi i-am găsit dormind.

Îi venea să urle, dar se stăpâni.

— Sper că nu i-ai trezit, Ser Boros. Lasă-i să doarmă.

— Să doarmă? Îşi ridică privirea, cu gura căscată, nedumerit. Da, Înălţimea Ta. Cât să-i las…

— Pe vecie. Vezi să doarmă pe vecie, ser. N-am să tolerez străjeri care dorm în post. *E în ziduri. L-a ucis pe tata, aşa cum a ucis-o pe mama, aşa cum l-a ucis pe Joff.* Regina ştia că piticul va veni s-o omoare şi pe ea, întocmai cum îi prezisese bătrâna, în cortul acela întunecat. *I-am râs în faţă, dar ea avea puteri.*

Mi-am văzut viitorul într-o picătură de sânge. Soarta. Simțea că picioarele i se scurg, ca apa. Ser Boros încercă s-o apuce de braț, dar regina se feri de atingerea lui. Din câte ştia, putea fi una dintre uneltele lui Tyrion.

— Piei din calea mea, spuse ea. *Piei!* Se clătină, căutând să-şi recapete echilibrul.

— Înălțimea Ta, spuse Blount. Să-ți aduc o cană cu apă?

De sânge am nevoie, nu de apă. De sângele lui Tyrion, de sângele fratelui meu netrebnic. Torțele se învârteau în jurul ei. Cersei închise ochii şi-l văzu pe pitic rânjindu-i. *Nu,* gândi ea, *nu. Aproape scăpasem de tine.* Dar degetele piticului se închiseră în jurul gâtului ei şi Cersei simțea cum încep să se strângă.

BRIENNE

— Caut o fată de treisprezece ani, îi spuse jupânesei cărunte de lângă fântâna satului. O fecioară de viță nobilă şi foarte frumoasă, cu ochi albaştri şi păr arămiu. S-ar putea să călătorească împreună cu un cavaler trupeş de patruzeci de ani, sau poate cu un bufon. Ai văzut-o?

— Nu, din câte-mi amintesc, răspunse femeia, lovindu-se cu degetele peste frunte. Dar o să casc ochii, asta am să fac.

Fierarul n-o văzuse nici el, nici septonul din templul satului, nici porcarul cu porcii lui, nici fata care scotea ceapă din grădină şi nici vreunul dintre localnicii pe care Fecioara din Tarth îi găsi printre bordeiele de chirpici din Rosby. Dar nu se dădea bătută. Acesta este cel mai scurt drum către Duskendale, îşi zise Brienne. Dacă Sansa a venit pe-aici, cineva trebuie s-o fi văzut. La porțile castelului, adresă aceeaşi întrebare unor sulițaşi ale căror blazoane înfățişau trei „V-uri roşii pe un fundal de hermină, însemnele Casei Rosby.

— Dacă e pe drumuri în vremurile astea, nu va mai fi fecioară pentru multă vreme, zise cel mai vârstnic dintre cei doi sulițaşi. Cel mai tânăr voia să ştie dacă fata avea părul arămiu şi între picioare.

N-am să găsesc aici niciun ajutor. Încălecând, Brienne zări în capul satului un băiat uscățiv, cocoțat pe un cal bălțat. *Cu el n-am vorbit,* gândi ea, însă băiatul dispăru în spatele septului înainte să apuce să-l chestioneze. Nu se osteni să alerge după el. Probabil că nu ştia mai multe decât ceilalți. Rosby nu era altceva decât un sat lângă drum, întins ca-n palmă; Sansa n-ar fi avut niciun motiv să zăbovească aici. Întorcându-se la drum, Brienne porni spre nord-est, pe lângă livezi de meri şi câmpuri de ovăz şi în curând lăsă castelul şi satul departe în urmă. Îşi spuse că avea să-şi găsească fugara la Duskendale. *Dacă nu cumva a luat-o în altă direcție.* „Am s-o găsesc şi am s-o apăr”, îi promisese Brienne lui Jaime, la Debarcaderul Regelui. „De dragul mamei sale. Şi al tău.” Nobile cuvinte, dar de vorbit era uşor. Mai greu era cu faptele. Zăbovise prea mult în oraş şi aflase prea

puțin. *Ar fi trebuit să pornesc la drum mai repede… dar încotro?* Sansa Stark dispăruse în noaptea morții Regelui Joffrey şi, dacă de atunci cineva o văzuse sau dacă avea vreo idee încotro s-ar fi putut îndrepta, acel cineva păstra tăcerea. *Față de mine, cel puțin.*

Brienne credea că fata părăsise oraşul. Dacă s-ar fi aflat încă la Debarcaderul Regelui, mantiile aurii ar fi dat de ea. Trebuie să se fi dus altundeva… dar *altundeva* e un loc mare. *Dacă aş fi o tânără fecioară, singură şi speriată, în pericol de moarte, ce-aş face?* se întrebase. *Unde m-aş duce?* Pentru ea, răspunsul veni uşor. S-ar întoarce la Tarth, la tatăl ei. Însă tatăl Sansei fusese decapitat sub ochii ei. Nobila ei mamă era moartă şi ea, ucisă la Gemeni, iar Winterfellul, marea fortăreață a Casei Stark, fusese prădat şi pârjolit şi oamenii lui ucişi. *Nu are o casă către care să alerge, nici tată, nici mamă, nici frați.* Ar putea la fel de bine să fie în următorul oraş sau pe o corabie către Asshai.

Chiar dacă Sansa Stark ar fi vrut să se ducă acasă, cum ar fi putut ajunge acolo? Drumul regelui nu era sigur, până şi un copil ar şti asta. Oamenii de Fier ocupaseră Moat Cailin, de-a curmezişul Gâtului, iar la Gemeni se aflau Freyii, care îi omorâseră pe fratele Sansei şi pe nobila ei mamă. Fata ar fi putut pleca pe mare dacă ar fi avut bani, dar portul de la Debarcaderul Regelui era şi acum o ruină, iar râul, un hățiş de cheiuri sfărâmate şi galere arse şi scufundate. Brienne întrebase de-a lungul docurilor, dar nimeni nu-şi amintea ca vreo corabie să fi plecat de la Debarcaderul Regelui în noaptea morții Regelui Joffrey. Un bărbat îi spuse că la mal erau ancorate câteva corăbii de negoț care descărcau mărfurile cu barca, dar şi mai multe se întindeau pe coastă, până la Duskendale, unde portul era mai animat ca oricând.

Iapa Briennei era arătoasă şi păşea țanțoşă. Erau mai mulți călători decât s-ar fi aşteptat. Frați cerşetori treceau de-a valma, cu străchinile atârnate la gât pe bucăți de sfoară. Un tânăr septon trecu la galop pe lângă ea, pe un buiestraş de soi, ca al unui lord, iar mai târziu întâlni un grup de surori tăcute care clătinară din cap când Brienne le adresă aceeaşi întrebare. La sud, trecu greoi o caravană de care cu boi, pline de grâne şi de saci cu lână, iar mai târziu trecu pe lângă un porcar cu porcii lui şi o femeie bătrână într-o lectică trasă de cai, cu o escortă de gărzi călare. Brienne îi întreba pe toți dacă văzuseră o fată de viță nobilă, de treisprezece ani, cu ochi albaştri şi părul arămiu. Nimeni n-o văzuse. Întrebă şi despre drumul pe care-l avea de străbătut.

— De-aici şi până la Duskendale drumul e destul de sigur, îi spuse un bărbat, dar după Duskendale, în păduri e plin de proscrişi şi rătăciți.

Doar pinii şi sequoia mai aveau frunzişul verde, foioasele îşi îmbrăcaseră mantiile de aur şi purpură sau se dezbrăcau, întinzându-şi crengile brune şi golaşe către cer. Fiecare pală de vânt ridica vârtejuri de frunze moarte peste drumul brăzdat de făgaşe. Foşneau, alergând pe lângă copitele vânjoasei iepe murge pe care i-o dăduse Jaime Lannister. *Mai uşor găseşti o frunză în vânt decât o fată*

pierdută în Westeros. Se pomeni întrebându-se dacă Jaime îi dăduse misiunea aceasta ca un fel de glumă crudă. Poate că Sansa Stark era moartă, decapitată pentru rolul jucat în moartea Regelui Joffrey, îngropată în vreun mormânt fără nume. Cum să ascunzi mai bine uciderea ei decât trimițând o fătucă mare şi proastă din Tarth s-o găsească?

Jaime n-ar face asta. A fost sincer. Mi-a dat sabia şi a botezat-o Devotata. Oricum, nu conta. Îi promisese Catelynei că îi va aduce fiicele înapoi şi nicio promisiune nu era mai solemnă decât una făcută în fața celor morți. Jaime susținea că fata mai mică era moartă de mult; Arya pe care Lannisterii o trimiseseră la nord să se mărite cu bastardul lui Roose Bolton era o impostoare. Astfel, mai rămânea doar Sansa. Brienne trebuia s-o găsească.

Când se lăsă seara, Brienne văzu un foc arzând în preajma unui pârâu. Lângă el, doi bărbați frigeau peşte, cu armele şi armurile aşezate grămadă sub un copac. Unul era bătrân şi altul întru câtva mai tânăr, dar departe de a fi în floarea vârstei. Cel mai tânăr se ridică s-o întâmpine. Avea un burduhan pe care se întindeau şnururile vestei sale din piele pătată de căprioară. O barbă lățoasă, neîngrijită, de culoarea aurului vechi îi acoperea obrajii şi bărbia.

— Avem destul păstrăv pentru trei, ser, strigă el.

Nu era prima oară când Brienne era confundată cu un bărbat. Îşi dădu la o parte coiful, lăsându-şi părul să se reverse liber. Era galben, de culoarea paielor murdare şi aproape la fel de sfărâmicios. Lung şi firav, îi flutura pe umeri.

— Îți mulțumesc, ser.

Cavalerul rătăcitor o privi printre gene atât de atent încât Brienne îşi dădu seama că era, cu siguranță, miop.

— Doamnă, nu-i aşa? Înarmată şi îmbrăcată în armură. Illy, o, zei, uită-te câtă e!

— Şi eu am luat-o drept cavaler, spuse mai vârstnicul cavaler, întorcând păstrăvul.

Dacă ar fi fost bărbat, despre Brienne s-ar fi spus că e mare. Pentru o femeie era imensă. *Monstruoasă* era cuvântul pe care îl auzise toată viața. Era lată în umeri şi încă şi mai lată în şolduri. Avea picioare lungi şi brațe groase. Pieptul îi era mai mult muşchi decât sâni. Avea mâini mari, tălpi enorme. Şi, în plus, era urâtă, cu o față pistruiată, cabalină, şi dinți care păreau aproape la fel de mari ca gura. Nu avea nevoie să i se amintească nimic din toate acestea.

— Domnilor, întrebă ea, ați văzut pe drum o fecioară de treisprezece ani? Are ochi albaştri şi păr arămiu şi s-ar putea să fie însoțită de un bărbat corpolent, roşu la față, de patruzeci de ani.

Miopul cavaler rătăcitor se scarpină în cap.

— Nu-mi amintesc o asemenea fată. Ce fel de păr e cel arămiu?

— Brun-roşcat, explică bărbatul mai vârstnic. Nu, n-am văzut-o.

— N-am văzut-o, domniță, îi zise bărbatul mai tânăr. Hai, descăleca, peştele e

aproape gata. Eşti înfometată?

Era, cum să nu, dar era şi precaută. Cavalerii rătăcitori aveau o reputaţie proastă. „Un cavaler rătăcitor şi un cavaler hoţ sunt două feţe ale aceleiaşi săbii”, aşa se spunea. *Ăştia doi nu par prea periculoşi.*

— Aş putea şti cum vă numiţi, domnilor?

— Eu am onoarea să fiu Ser Creighton Longbough, despre care cântă cântăreţii, se prezentă cel pântecos. Poate vei fi auzit de faptele mele de la Apa Neagră. Tovarăşul meu e Ser Illifer Lefterul.

Dacă exista vreun cântec despre Creighton Longbough, nu era unul de care Brienne să fi auzit. Numele lor nu însemnau pentru ea mai mult decât însemnele lor. Scutul verde al lui Ser Creighton înfăţişa doar o căpetenie brună şi o scobitură adâncă făcută de vreun topor de război. Ser Illifer purta o giruetă în auriu şi culorile herminei, deşi întreaga lui înfăţişare sugera că nu cunoscuse niciodată altceva decât aurul şi hermina vopsite. Avea pe puţin şaizeci de ani şi o faţă ascuţită şi îngustă sub gluga unei pelerine din pânză aspră. Purta haine de zale, dar fierul era acoperit de pete de rugină, ca nişte pistrui. Brienne era cu un cap mai înaltă decât amândoi, avea un cal mai bun şi era mai bine înarmată. *Dacă mă tem de unii de teapa lor, aş putea la fel de bine să-mi schimb sabia lungă pe o pereche de ace de tricotat.*

— Vă mulţumesc, bunii mei domni, spuse ea. Voi gusta bucuroasă din păstrăvul vostru. Brienne săltă jos, îşi deşeuă iapa şi o adapă înainte s-o priponească la păscut. Îşi aşeză armele, scutul şi desagile de şa la rădăcina unui ulm. Până când isprăvi, păstrăvul era gata rumenit. Ser Creighton îi aduse un peşte, iar ea se aşeză pe pământ, cu picioarele încrucişate, să mănânce.

— Mergem la Duskendale, domniţă, îi spuse Longbough, rupându-şi bucata de păstrăv cu degetele. Ai face bine să vii cu noi. Drumurile sunt primejdioase.

Brienne ar fi putut să le spună mai multe despre primejdiile drumurilor decât ar fi vrut să ştie.

— Mulţumesc, ser, dar n-am deloc nevoie de protecţia voastră.

— Insist. Un adevărat cavaler trebuie să apere sexul slab.

Brienne mângâie mânerul sabiei.

— Asta mă va apăra, ser.

— O sabie nu e mai bună decât cel care o mânuieşte.

— O mânuiesc destul de bine, ser.

— Cum pofteşti. N-ar fi politicos să contrazic o femeie. Te vom conduce la Duskendale. Trei împreună ar putea avea un drum mai lipsit de griji decât unul singur.

Am fost trei când am pornit de la Riverrun, dar Jaime şi-a pierdut mâna, iar Cleos Frey viaţa.

— Caii voştri n-ar putea ţine pasul cu iapa mea.

Juganul brun al lui Ser Creighton era un animal bătrân şi cocârjat, cu ochi

urduroşi, iar calul lui Ser Illifer era costeliv şi părea lihnit de foame.

— Mârţoaga mea m-a slujit destul de bine la Apa Neagră. Am făcut mare măcel acolo şi m-am ales cu o duzină de trofee, insistă Ser Creighton. Ai auzit de Ser Herbert Bolling? Acum nu vei mai avea ocazia să-l întâlneşti. L-am omorât pe loc. Când săbiile se ciocnesc, nu-l vei găsi niciodată pe Ser Creighton Longbough la coada armatei.

Camaradul lui râse înfundat.

— Creigh, las-o baltă. Una ca ea nu are nevoie de unii ca noi.

— Una ca mine? Brienne nu era sigură ce voia să spună.

Ser Illifer îndreptă un deget osos către scutul ei. Deşi vopseaua era crăpată şi cojită, blazonul pe care îl purta înfăţişa limpede un liliac negru pe un fond împărţit transversal, argintiu şi auriu.

— Porţi scutul unui mincinos, la care nu ai niciun drept. Stră-străbunicul meu a contribuit la uciderea ultimului Lothston. Nimeni n-a îndrăznit de atunci să etaleze liliacul ăla negru ca faptele celor care l-au purtat.

Scutul era cel pe care Jaime îl luase din armurăria de la Harrenhal. Brienne îl găsise în grajduri, împreună cu iapa şi multe altele: şa şi căpăstru, cămaşă de zale şi coif mare cu vizieră, pungi cu aur şi argint şi un pergament mai valoros decât toate celelalte.

— Mi-am pierdut scutul, explică ea.

— Un cavaler adevărat e singurul scut de care are nevoie o fecioară, declară Ser Creighton cu încăpăţânare.

Ser Illifer nu-i acordă nicio atenţie.

— Un om desculţ îşi caută o cizmă, unul înfrigurat, o mantie? Dar cine ar vrea să se acopere de ruşine? Lordul Lucas, Codoşul, a purtat liliacul ăla, şi fiul său, Manfryd zis Gluga Neagră. De ce să porţi asemenea însemne, mă întreb, dacă nu cumva propriul tău păcat e încă şi mai murdar… şi mai *proaspăt?* Scoase pumnalul din teacă, o armă urâtă, din fier de duzină. O femeie monstruos de mare şi monstruos de vânjoasă, care îşi ascunde propriile însemne. Creigh, priveşte-o pe Fecioara din Tarth, cea care a spintecat beregata regală a lui Renly.

— Asta-i o minciună.

Renly Baratheon fusese pentru ea mai mult decât un rege. Îl iubise din prima zi când venise la Tarth, în peregrinarea lui tacticoasă menită să-i marcheze trecerea la maturitate. Tatăl ei îl întâmpinase cu un ospăţ şi îi poruncise Briennei să fie de faţă, altfel s-ar fi ascuns în camera ei, ca un animal rănit. Avea pe-atunci vârsta Sansei şi se temea mai mult de zâmbetele zeflemitoare decât de săbii.

— Vor şti despre trandafir, i-a spus Lordului Selwyn, vor râde de mine. Dar Luceafărul de Seară nu s-a lăsat înduplecat.

Iar Renly Baratheon o tratase cu toată curtoazia, ca şi cum ar fi fost o fecioară în toată legea, şi frumoasă pe deasupra. Chiar dansase cu ea şi, în braţele lui, se simţise graţioasă şi picioarele îi plutiseră pe ringul de dans. Mai târziu, urmând

exemplul lui Renly, o invitaseră şi alţii. Din ziua aceea, nu îşi mai dorise altceva decât să fie aproape de Lordul Renly, să-l slujească şi să-l apere. Dar, în cele din urmă, dăduse greş. *Renly a murit în braţele mele, dar nu eu l-am omorât,* gândi ea, însă aceşti cavaleri rătăcitori n-aveau cum să înţeleagă.

— Mi-aş fi dat viaţa pentru Regele Renly şi aş fi murit fericită, spuse ea. Nu i-am făcut niciun rău. Jur pe sabia mea.

— Doar un cavaler jură pe sabia lui, remarcă Ser Creighton.

— Jură pe Cei Şapte, o îndemnă Ser Illifer Lefterul.

— Pe Cei Şapte, atunci. Nu i-am făcut niciun rău Regelui Renly. Jur pe Mama. Să n-am parte de îndurarea ei dacă mint. Jur pe Tatăl şi cer să mă judece drept. Jur pe Fecioară, pe Babă, pe Fierar şi pe Războinic. Şi jur pe Străin, fie ca el să mă ia acum, dacă mint.

— Ştie să jure, pentru o fată, recunoscu Ser Creighton.

— Mda. Ser Illifer Lefterul ridică din umeri. Ei, bine, dacă a minţit, zeii se vor ocupa de ea. Îşi strecură înapoi pumnalul în teacă. Prima gardă e a ta.

În timp ce cavalerii rătăcitori dormeau, Brienne se plimbă fără odihnă împrejurul locului de popas, ascultând trosnetul focului. *Ar trebui să-mi văd de drum, cât mai pot.* Nu-i cunoştea pe aceşti oameni, dar nu se îndura să-i lase fără apărare. Chiar şi în miez de noapte, pe drum treceau călăreţi şi în pădure se auzeau zgomote care ar fi putut sau nu să fie bufniţe sau vulpi în căutare de pradă. Aşadar, Brienne se plimbă de colo-colo, gata în orice clipă să tragă sabia din teacă.

Una peste alta, veghea ei fu uşoară. Abia *apoi* veni greul, când Ser Illifer se trezi şi spuse că o înlocuieşte. Brienne întinse o pătură pe pământ şi se cuibări, închizând ochii. *Nu voi dormi,* îşi spuse, cu toate că o dureau toate oasele. Nu-i venise niciodată uşor să doarmă în prezenţa bărbaţilor. Chiar şi în taberele Lordului Renly, riscul de a fi siluită o pândise mereu. Era o lecţie pe care o învăţase la umbra zidurilor Highgardenului şi, din nou, când ea şi Jaime căzuseră în mâinile Bravilor Camarazi.

Răcoarea pământului se strecură prin păturile Briennei, pătrunzându-i, umedă, până în oase. În scurt timp, fiecare muşchi îi era încordat şi amorţit, de la maxilar până în vârful picioarelor. Se întreba dacă şi Sansei Stark îi era frig, oriunde s-ar afla. Lady Catelyn spusese că Sansa era o făptură delicată, căreia îi plăceau prăjiturile cu lămâie, rochiile de mătase şi cântecele despre cavaleri, însă fata îşi văzuse tatăl decapitat şi, după aceea, fusese obligată să se mărite cu unul dintre ucigaşii lui. Dacă numai jumătate din poveşti erau adevărate, piticul era cel mai crud dintre toţi Lannisterii. *Dacă într-adevăr ea l-a otrăvit pe Regele Joffrey, cu siguranţă Pezevenghiul i-a forţat mâna. Era singură, fără prieteni la curtea aceea.* La Debarcaderul Regelui, Brienne o găsise pe o anume Brella, care fusese una dintre slujnicele Sansei. Femeia îi spusese că între Sansa şi pitic relaţiile fuseseră mai degrabă reci. Poate că fugea şi de el, aşa cum fugea de crima

împotriva lui Joffrey.

Orice vis va fi visat Brienne se risipi când zorile o deşteptară. Picioarele îi erau înțepenite, ca lemnul, din pricina pământului rece, dar nimeni nu se atinsese de ea şi toate lucrurile îi rămăseseră intacte. Cavalerii rătăcitori erau sculați şi-şi vedeau de treburi. Ser Illifer tăia o veveriță pentru micul dejun, în vreme ce Ser Creighton stătea cu fața la un copac, urinând pe îndelete. *Cavaleri rătăcitori,* gândi ea, *bătrâni, rotofei şi de prisos, însă oameni de treabă.* Se bucura să afle că mai existau oameni cumsecade pe lume.

Mâncară veveriță friptă şi terci de ghindă şi murături, în timp ce Ser Creghton o desfată cu isprăvile lui de la Apa Neagră, unde omorâse o duzină de cavaleri de temut de care Brienne nu mai auzise până atunci.

— O, a fost o bătălie pe cinste, spuse el, o încăierare straşnică şi sângeroasă. Mărturisi că şi Ser Illifer luptase vitejeşte în bătălie, dar Illifer însuşi nu povesti prea multe.

Când veni vremea să pornească din nou la drum, cavalerii o flancară, ca nişte străjeri ce apărau o mare doamnă… deşi doamna aceasta era mai vânjoasă decât cei doi protectori ai săi şi mai bine înarmată.

— A trecut cineva pe lângă noi, cât timp ați stat voi de veghe? îi întrebă Brienne.

— Cum ar fi o fată de treisprezece ani, cu părul arămiu? făcu Ser Illifer Lefterul. Nu, domniță, nu. Nimeni.

— Eu am avut câțiva, interveni Ser Creighton. Un argat pe un cal bălțat şi, o oră mai târziu, câțiva bărbați pe jos, cu toiege şi coase. Ne-au zărit focul şi s-au oprit să se uite lung la caii noştri, dar le-am arătat o scânteie din sabia mea şi le-am spus să-şi vadă de drum. Băieți răi, după cum arătau, şi disperați, dar nu atât de disperați încât să se joace cu Ser Creighton Longbough.

Nu, gândi Brienne, *nu într-atât de disperați.* Se întoarse ca să-şi ascundă zâmbetul. Din fericire, Ser Creighton era prea pătruns de povestea epopeicei sale bătălii cu Cavalerul Găinii Roşii ca să remarce veselia fetei. Îi plăcea să aibă tovarăşi de drum, chiar şi ca aceştia doi.

Pe la prânz, Brienne auzi un cântec străbătând printre copacii bruni, golaşi.

— Ce se aude? întrebă Ser Creighton.

— Glasuri, ridicate în rugăciune. Brienne cunoştea cântarea. *Cer Războinicului să-i protejeze, şi Babei să le lumineze calea.*

Ser Illifer Lefterul îşi scoase sabia bătătorită şi îşi struni calul, aşteptându-i.

— Sunt pe-aproape.

Cântecul umplu pădurile ca un tunet pios. Şi, dintr-odată, izvorul sunetului se ivi pe drum, în fața lor. Un grup de frați cerşetori venea în frunte, bărbați bărboşi, zburliți, în haine aspre, unii desculți, alții în sandale. În urma lor mărşăluiau vreo şaizeci de bărbați, femei şi copii jerpeliți, o scroafă pătată şi câteva oi. Mulți dintre bărbați aveau securi şi încă şi mai mulți bâte butucănoase de lemn şi

ciomege. În mijlocul lor se rostogolea un car cu două roți din lemn gri, crăpat, înțesat de cranii şi bucăți de oase rupte. Când dădură cu ochii de cavalerii rătăcitori, frații cerşetori se opriră şi cântecul se stinse.

— Buni cavaleri, grăi unul, Mama vă iubeşte.

— Şi pe tine, frate, spuse Illifer. Cine sunteți?

— Oameni sărmani, zise un bărbat vânjos, cu o secure. În ciuda răcorii tomnatice a pădurii, nu purta cămaşă, iar pe piept avea incrustată o stea cu şapte colțuri. Războinicii andali îşi gravaseră asemenea stele în carne când trecuseră pentru prima oară marea îngustă, ca să cotropească regatele Primilor Oameni.

— Mergem către oraş, zise o femeie înaltă din urma carului, să ducem aceste oseminte sfinte la Baelor cel Binecuvântat şi să căutăm sprijin şi protecție din partea regelui.

— Veniți cu noi, prieteni, îi îndemnă un bărbat mic şi slab, într-o robă zdrențuită de septon, care purta la gât un cristal atârnat de o sfoară. Westerosul are nevoie de fiecare sabie.

— Aveam de gând să mergem la Duskendale, afirmă Ser Creighton, dar poate că v-am putea conduce la Debarcaderul Regelui.

— Dacă aveți bani să ne plătiți pentru escortă, adăugă Ser Illifer, care părea pe cât de lefter pe atât de pragmatic.

— Vrăbiile n-au nevoie de aur, spuse septonul.

Ser Creighton era descumpănit.

— Vrăbii?

— Vrabia este cea mai umilă şi cea mai obişnuită dintre păsări, aşa cum noi suntem cei mai umili şi cei mai obişnuiți dintre oameni.

Septonul avea o față suptă şi ascuțită şi o barbă scurtă, sură, castanie cu fire albe. Părul său rar era pieptănat pe spate şi legat la ceafă, iar picioarele îi erau desculțe şi negre, noduroase şi tari ca nişte rădăcini de copac.

— Acestea sunt oasele unor oameni sfinți, ucişi pentru credința lor. I-au slujit pe Cei Şapte, chiar şi în moarte. Unii au murit de foame, alții au fost torturați. Templele au fost jefuite, fecioarele şi mamele siluite de păgâni şi închinători la demoni. Până şi surorile tăcute au fost necinstite. Mama noastră din Ceruri plânge de durere. E timpul ca toți cavalerii unşi să se lepede de stăpânii lor lumeşti şi să se pună în slujba Tatăl nostru Sfânt. Veniți cu noi către oraş, dacă-i iubiți pe Cei Şapte.

— Eu îi iubesc, nu zic ba, spuse Illifer, dar trebuie să şi mănânc.

— La fel ca toți copiii Mamei.

— Avem drum la Duskendale, insistă Ser Illifer.

Unul dintre frații cerşetori scuipă şi o femeie gemu.

— Sunteți falşi cavaleri, spuse bărbatul voinic cu steaua gravată pe piept. Alți câțiva îşi agitară toiegele.

Septonul desculț îi potoli cu un cuvânt:

— Nu judecați, căci judecata aparține Tatălui. Lăsa-ți-i să treacă în pace. Sunt şi ei nişte biete ființe omeneşti, pierdute pe acest pământ.

Brienne îşi îndemnă iapa să se apropie.

— Şi sora mea e pierdută. O fată de treisprezece ani, cu părul arămiu, plăcută la vedere.

— Toți copiii Mamei sunt plăcuți la vedere. Fie ca Fecioara să vegheze asupra acestei biete copile… şi asupra ta, aş zice. Septonul ridică pe umăr una dintre oiştile carului şi începu să tragă. Frații cerşetori îşi reluară cântecul. Brienne şi cavalerii rătăcitori rămaseră în şa, până când procesiunea trecu agale pe lângă ei, pe drumul brăzdat de făgaşe către Rosby. Sunetul incantației lor se pierdu încet, apoi muri.

Ser Creighton ridică o bucă de pe şa şi se scarpină.

— Ce fel de om ar ucide un septon sfânt?

Brienne ştia ce fel de om. Îşi amintea că, lângă Iazul Fecioarelor, Bravii Camarazi legaseră un septon de călcâie de creanga unui copac şi îi folosiseră trupul ca țintă de tras cu arcul. Se întreba dacă oasele lui erau stivuite în căruță, împreună cu toate celelalte.

— Trebuie să fii nebun ca să siluieşti o soră tăcută, spunea Ser Creighton. Şi să pui mâna pe ea… se spune că sunt soțiile Străinului şi că părțile lor femeieşti sunt reci şi ude ca gheața. Aruncă o privire către Brienne: Oh… scuze.

Brienne îşi zori iapa către Duskendale. După o clipă, Ser Illifer se luă după ea, iar Ser Creighton îi urmă.

Trei ore mai târziu, dădură peste un alt grup care îşi croia drum către Duskendale, un negustor şi slujitorii lui, însoțiți de un alt cavaler rătăcitor. Negustorul călărea o iapă sură, în timp ce slujitorii lui trăgeau pe rând căruța. Patru se munceau în făgaşe, în timp ce alți doi mergeau lângă roți, dar când auziră tropot de cai, se grupară în jurul căruței, cu ciomege de frasin în mâini. Negustorul avea o arbaletă, cavalerul o sabie.

— Mă veți ierta dacă sunt suspicios, strigă negustorul, dar vremurile sunt tulburi şi îl am doar pe bunul Ser Shadrich să mă apere. Cine sunteți?

— Păi, zise Ser Creighton ofensat, eu sunt renumitul Ser Creighton Longbough, proaspăt întors din bătălia de la Apa Neagră, iar acesta este tovarăşul meu, Illifer Lefterul.

— Nu vrem să vă facem niciun rău, spuse Brienne.

Negustorul o cântări şovăitor din priviri.

— Domniță, ar trebui să fii acasă, la adăpost. De ce eşti îmbrăcată atât de nefiresc?

— Îmi caut sora. Nu îndrăznea să pomenească numele Sansei, care era acuzată de regicid. E o fecioară de viță nobilă şi foarte frumoasă, cu ochi albaştri şi păr arămiu. Poate că ați văzut-o cu un cavaler trupeş de patruzeci de ani sau cu un bufon bețiv.

— Drumurile sunt pline de bețivi şi fecioare zdruncinate. Cât despre cavaleri trupeşi, e greu pentru orice om cinstit să-şi păstreze pântecele rotund când atât de mulți n-au ce mânca… deşi Ser Creighton al tău n-a flămânzit, s-ar părea.

— Am oase mari, zise apăsat Ser Creighton. Vrei să călătorim împreună o vreme? Nu mă îndoiesc de vitejia lui Ser Shadrich, dar pare mărunțel, iar trei săbii sunt mai multe decât una.

Patru săbii, gândi Brienne, dar îşi muşcă limba. Negustorul se uită către escorta lui.

— Ce spui, ser?

— O, n-ai de ce să te temi de ăştia trei. Ser Shadrich era un bărbat prevăzător, cu căutătură de vulpe, nas ascuțit şi o claie de păr portocaliu, călare pe un roib mic şi sprinten. Deşi nu putea să aibă mai mult de un metru şaizeci, avea un comportament fudul. Ăsta e bătrân, celălalt gras, iar cel voinic e femeie. Lasă-i să vină.

— Cum spui. Negustorul coborî arbaleta.

Când îşi continuară drumul, cavalerul tocmit rămase în urmă şi o privi pe Brienne de sus până jos, de parcă ar fi fost o pulpă bună de şuncă în saramură.

— Eşti zdravănă, fătucă, aş zice. Zeflemeaua lui Ser Jaime o rănise adânc, vorbele piticului abia o atingeau.

— Uriaşă, în comparație cu unii.

Bărbatul râse.

— Sunt destul de mare acolo unde contează, fătucă.

— Negustorul ți-a zis Shadrich.

— Ser Shadrich de Viroaga Umbroasă. Unii îmi zic Şoarecele Smintit. Îşi întoarse scutul şi-i arătă blazonul, un şoarece mare şi alb, cu ochi roşii, fioroşi, pe un fond cu romburi maro şi albastru. Maroul reprezintă pământurile pe care le-am cutreierat, albastrul râurile pe care le-am traversat. Şoarecele sunt eu.

— Şi eşti smintit?

— O, da. Un şoarece obişnuit fuge de sânge şi război. Şoarecele Smintit le caută.

— S-ar părea că arareori le găseşte.

— Găsesc destule. E-adevărat, nu sunt un cavaler al turnirurilor, îmi păstrez vitejia pentru câmpul de luptă, femeie.

Femeie era un termen oarecum mai bun decât *fătucă,* presupunea.

— Tu şi bunul Ser Creighton aveți multe în comun, atunci.

Ser Shadrich râse.

— O, mă îndoiesc, dar s-ar putea ca tu şi cu mine să căutăm acelaşi lucru. O surioară pierdută. Cu ochi albaştri şi păr arămiu? Bărbatul râse din nou. Nu eşti singurul vânător din pădure. Şi eu o caut pe Sansa Stark.

Brienne rămase cu chipul împietrit, ca o mască, încercând să-şi ascundă spaima.

— Cine e această Sansa Stark şi de ce o cauţi?

— Din dragoste, de ce altceva?

Brienne încreţi fruntea.

— Dragoste?

— Da, dragostea pentru aur. Spre deosebire de bunul Ser Creighton, eu chiar am luptat la Apa Neagră, dar de partea învinşilor. Răscumpărarea m-a ruinat. Ştii cine e Varys, sper. Eunucul a oferit o pungă dolofană de bani pentru această fată de care tu n-ai auzit niciodată. Nu sunt un om lacom. Dacă vreo matahală de fată m-ar ajuta s-o găsesc pe această copilă năzdrăvană, aş împărţi banii Păianjenului cu ea.

— Credeam că eşti în slujba acestui negustor.

— Numai până la Duskendale. Hibald e pe cât de fricos pe atât de cărpănos. Şi e *foarte* fricos. Ce zici, fătucă?

— Nu cunosc nicio Sansa Stark, insistă ea. Pe sora mea o caut, o fată de viţă nobilă…

— … cu ochi albaştri şi păr arămiu, da. Şi, mă rog, cine e cavalerul acesta care călătoreşte cu sora ta? Sau l-ai numit bufon? Ser Shadrich nu aşteptă răspunsul, ceea ce era bine, căci Brienne nu avea niciunul. Un oarecare bufon a dispărut de la Debarcaderul Regelui în noaptea în care a murit Regele Joffrey, un bărbat voinic, cu nasul plin de vene sparte, un anume Ser Dontos cel Roşu, fost cavaler de Duskendale. Sper că sora ta şi bufonul *ei* nu vor fi confundaţi cu fata Stark şi Ser Dontos. Ar fi mare ghinion. Bărbatul dădu pinteni calului şi o luă la trap.

Nici măcar Jaime nu o făcuse prea des să se simtă atât de neghioabă. *Nu eşti singurul vânător din pădure.* Brella îi povestise cum îl văduvise Joffrey pe Ser Dontos de blazonul de cavaler, cum se rugase Lady Sansa pentru viaţa lui. *A ajutat-o să fugă,* hotărâse Brienne, când auzise povestea. *Găseşte-l pe Ser Dontos şi o vei găsi pe Sansa.* Ar fi trebuit să ştie că vor mai fi şi alţii care-şi vor da seama. *Unii ar putea chiar să fie mai puţin agreabili decât Ser Shadrich.* Nu putea decât să spere că Ser Dontos o ascunsese bine. *Dar dacă e aşa, cum s-o găsesc eu vreodată?*

Se gârbovi şi călări mai departe, încruntată.

Se lăsa noaptea pe când grupul ajunse la un han, o clădire înaltă, de lemn, ridicată la bifurcaţia unui râu, peste un pod vechi de piatră. Aşa se şi numea hanul, îi spuse Ser Creighton, Podul Vechi de Piatră. Hangiul era un prieten de-al lui.

— Un bucătar bunicel, iar camerele n-au mai mulţi purici ca altele, îi asigură el. Cine vrea un pat cald în noaptea asta?

— Noi nu, dacă nu cumva prietenul tău le dă de gratis, spuse Ser Illifer Lefterul. N-avem bani de camere.

— Pot plăti eu pentru toţi trei.

Brienne nu ducea lipsă de bani. Jaime se îngrijise de asta. Găsise în desaga de

şa o pungă plină cu cerbi de argint şi steluțe de aramă şi una mai mică, înțesată cu dragoni de aur, alături de un pergament care poruncea tuturor supuşilor loiali ai regelui s-o sprijine pe cea care îl înfățişa, Brienne din Casa Tarth, care călătorea cu treburi pentru Înălțimea Sa. Era semnat, cu un scris copilăresc, de Tommen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarului, al Primilor Oameni şi Stăpân al Celor Şapte Regate.

Hibald era şi el de părere să facă un popas şi le ceru oamenilor lui să lase carul lângă grajduri. O lumină caldă, gălbuie, strălucea prin ochiurile în formă de diamant ale ferestrelor hanului, iar Brienne auzi nechezatul unui armăsar care adulmecase mirosul iepei sale. Îşi desfăcea şaua când pe uşa grajdului ieşi un băiat şi spuse:

— Lasă-mă să te ajut, ser.

— Nu sunt niciun *ser,* îi răspunse ea, dar poți să-mi iei iapa. Vezi să fie hrănită, țesălată şi adăpată.

Băiatul roşi:

— Să-mi fie cu iertare, domniță, credeam…

— Se întâmplă mereu. Brienne îi dădu căpăstrul şi îi urmă pe ceilalți în han, cu desăgile de şa peste umăr şi pătura vârâtă sub un braț.

Podeaua de lemn a sălii comune era acoperită de rumeguş, iar aerul mirosea a fân, a hamei şi a carne. Deasupra focului sfârâia o friptură, lăsată, pentru moment, în voia ei. Şase localnici şedeau la o masă, discutând, dar se întrerupseră când străinii îşi făcură intrarea. Brienne le simțea privirile. În ciuda zalelor, a mantiei şi a pieptarului, se simțea dezbrăcată. Când un bărbat spuse: „Ia uite-acolo”, Brienne ştiu că nu vorbea despre Ser Shadrich.

Hangiul apăru cu câte trei halbe în fiecare mână, împroşcând bere la fiecare pas.

— Ai camere, jupâne? îl întrebă negustorul.

— S-ar putea, răspunse hangiul, pentru cine are bani.

Ser Creighton Longbough se arătă ofensat.

— Naggle, aşa întâmpini tu un vechi prieten? Sunt eu, Longbough.

— Ba bine că nu. Îmi datorezi şapte cerbi. Arată-mi nişte arginți şi-am să-ți arăt un pat. Hangiul aşeză halbele, una câte una, împroşcând în continuare bere pe masă.

— Am să plătesc eu o cameră pentru mine şi una pentru cei doi tovarăşi ai mei. Brienne făcu semn către Ser Creighton şi Ser Illifer.

— Iau şi eu o cameră, zise negustorul, pentru mine şi bunul Ser Shadrich. Slujitorii mei vor dormi jos, în grajduri, dacă nu te superi.

Hangiul îi măsură din priviri.

— Ba mă supăr, dar poate c-am să-i las. O să vreți să cinați? Acolo, la frigare, e carne bună de capră.

— Eu, unul, am să judec singur cât e de bună, anunță Hibald. Oamenii mei se

vor mulțumi cu pâine şi unsoare.

Şi astfel cinară. Brienne gustă şi ea din friptura de capră, după ce-l urmă pe hangiu pe scări în sus, îi vârî câteva monede în palmă şi îşi lăsă lucrurile în cea de-a doua cameră pe care acesta i-o arătă. Comandă carne şi pentru Ser Creighton şi Ser Illifer, de vreme ce şi ei îşi împărțiseră păstrăvul cu ea. Cavalerii rătăcitori şi septonul dădură pe gât şi nişte bere, ca să alunece carnea mai bine, dar Brienne bău o cană cu lapte de capră. Asculta discuțiile de la masă, sperând că, printr-o minune, va auzi ceva care s-o ajute s-o găsească pe Sansa.

— Veniți de la Debarcaderul Regelui, i se adresă lui Hibald unul dintre localnici. E adevărat că Regicidul a fost schilodit?

— Adevărat, răspunse Hibald. Şi-a pierdut mâna dreaptă.

— Da, întări Ser Creighton, mâncată de un lup străvechi, după câte am auzit, unul dintre monştrii veniți din nord. Nimic bun nu vine vreodată dinspre nord. Până şi zeii lor sunt ciudați.

— N-a fost niciun lup, se auzi Brienne spunând. Ser Jaime şi-a pierdut mâna din cauza unui mercenar din Qohor.

— Nu-i uşor lucru să lupți cu mâna stângă, remarcă Şoarecele Smintit.

— Aş! exclamă Ser Creighton. Eu, unul, lupt la fel de bine cu ambele mâini.

— O, n-am nicio îndoială. Ser Shadrich ridică halba în cinstea lui.

Brienne îşi aminti lupta ei cu Jaime Lannister, în pădure. Abia reuşise să-i țină sabia la distanță. *Era slăbit după temniță şi legat cu lanțuri la încheieturi. Niciun cavaler din Cele Şapte Regate n-ar fi putut să-i țină piept dacă ar fi fost în putere, nestingherit de lanțuri.* Jaime făcuse multe lucruri mârşave, dar omul ştia să lupte! Schilodirea lui fusese monstruos de crudă. Una era să ucizi un leu, alta să-i tai laba şi să-l laşi rănit şi derutat.

Dintr-odată, simți că nu mai poate suporta nicio clipă larma din sala comună. Îşi murmură saluturile de noapte bună şi se duse la culcare. Tavanul camerei ei era scund. Intrând cu o lumânare subțire în mână, Brienne trebuia să se aplece, dacă nu voia să-şi spargă capul. Singurele obiecte erau patul mare, în care ar fi putut dormi şase oameni, şi ciotul unei lumânări de seu pe pervaz. O aprinse cu lumânarea ei, zăvori uşa şi atârnă centura sabiei de un stâlp al patului. Avea o teacă grosolană, din lemn îmbrăcat în piele maro, crăpată, şi o sabie încă şi mai urâtă. O cumpărase la Debarcaderul Regelui, ca să înlocuiască sabia pe care i-o furaseră Bravii Camarazi. *Sabia lui Renly.* Suferea şi acum ştiind că o pierduse.

Dar mai avea o sabie lungă, ascunsă în pătură. Se aşeză pe pat şi o scoase la iveală. Aurul sclipi galben în lumina lumânării şi rubinele mocniră roşii. Când scoase Devotata din teaca împodobită, i se tăie răsuflarea. Negre şi roşii erau apele, adânci în oțel. *Oțel valyrian, făurit cu vrăji.* Era o sabie demnă de un erou. Când era mică, doica ei îi umpluse mintea cu poveşti despre vitejie, desfătând-o cu nobilele isprăvi ale lui Ser Galladon din Morne, ale lui Florian Nebunul, ale Prințului Aemon, ale Cavalerului Dragon şi ale altor campioni. Fiecare purta o

sabie renumită şi, cu siguranță, locul Devotatei era în preajma lor, chiar dacă al ei nu.

— O vei apăra pe fiica lui Ned Stark cu propria lui sabie, o asigurase Jaime.

Îngenunchind între pat şi perete, luă sabia în mâini şi rosti o rugăciune mută către Babă, a cărei lampă de aur le arăta oamenilor calea în viață. *Călăuzeşte-mă,* se rugă ea, *luminează-mi calea, arată-mi drumul care duce la Sansa.* Dăduse greş cu Renly, dăduse greş cu Lady Catelyn. Nu avea voie să înşele şi aşteptările lui Jaime. *Mi-a încredințat sabia lui. Şi mi-a încredințat onoarea lui.*

Mai apoi, se întinse pe pat cât de bine putu. Pe cât era de lat, pe atât era de scurt, astfel că Brienne se culcă de-a curmezişul. De jos, auzea zornăitul halbelor şi glasuri răzbătând pe scări în sus. Puricii despre care pomenise Longbough îşi făcură apariția. Scărpinatul o ajută să rămână trează.

Îl auzi pe Hibald urcând scările şi, ceva mai târziu, auzi şi cavalerii.

— … N-am ştiut niciodată cum îl cheamă, spunea Ser Creighton, trecând pe lângă camera ei, dar pe scut purta o găină sângerie, iar sabia lui picura sânge…

Glasul pieri şi, undeva, sus, o uşă se deschise şi se închise.

Lumânarea Briennei se stinse. Întunericul se lăsă peste Podul Vechi de Piatră şi hanul deveni atât de liniştit încât putea auzi susurul râului. Abia atunci se ridică să-şi adune lucrurile. Deschise uşurel uşa şi ascultă, apoi coborî scările desculță. Afară, îşi încălță cizmele şi alergă la grajduri ca să-şi înşeueze iapa murgă, cerându-şi iertare în gând de la Ser Creighton şi Ser Illifer, în timp ce încăleca. Unul dintre slujitorii lui Hibald se trezi când trecu călare pe lângă el, dar nu făcu nicio mişcare s-o oprească. Copitele iepei răsunară pe podul vechi de piatră. Apoi copacii se închiseră în jurul ei, negri ca smoala, plini de fantasme şi amintiri. *Vin după tine, Lady Sansa,* gândi ea, călărind prin întuneric. *Nu-ți fie teamă, nu-mi voi găsi odihna până când nu te voi găsi.*

SAMWELL

Sam citea despre Ceilalți când văzu şoarecele.

Avea ochii roşii şi îl usturau. *N-ar trebui să îi frec atât de mult,* îşi spunea mereu, în timp ce se freca. Din cauza prafului, ochii îl înțepau şi îi lăcrimau, iar praf era aici peste tot. Praful umplea aerul de fiecare dată când întorcea o pagină şi se ridica în nori cenuşii ori de câte ori muta un morman de cărți ca să vadă ce s-ar putea ascunde dedesubt.

Nu ştia cât de mult trecuse de când dormise ultima oară, dar nu mai rămăseseră nici două degete din lumânarea groasă de seu pe care o aprinsese când se apucase de maldărul zdrențuit de pagini libere pe care le găsise legate cu sfoară. Era înfiorător de obosit, dar îi era greu să se oprească. *Încă o carte,* îşi spusese, *apoi mă opresc. Încă o filă, numai una. Încă o pagină, apoi mă duc sus, mă odihnesc*

şi iau o îmbucătură. Dar mereu mai era încă o pagină după aceea şi apoi încă una, şi încă o carte care aştepta în josul maldărului. *Doar arunc o privire, să văd despre ce este asta,* se gândea şi, fără să-şi dea seama, se pomenea la jumătatea ei. Nu pusese nimic în gură de când mâncase strachina aceea de supă de fasole cu costiță împreună cu Pyp şi Grenn. *Ei, bine, în afară de nişte pâine cu brânză, dar asta a fost doar o gustare,* gândi el. Atunci aruncă o privire la talgerul gol şi zări şoarecele ospătându-se cu firimituri de pâine.

Şoarecele era cât jumătate din degetul lui mic, avea ochi negri şi blana moale, gri. Sam ştia că ar trebui să-l omoare. Poate că şoarecii preferau pâinea şi brânza, dar mâncau şi hârtie. Găsise o grămadă de murdărie de şoareci printre rafturi şi stive, iar unele dintre copertele de piele ale cărților dădeau semne că fuseseră ronțăite.

Dar o făptură atât de mică. Şi de înfometată. Cum ar putea să-i poarte pică pentru câteva firimituri? *Mănâncă totuşi cărți…*

După ore de stat pe scaun, spatele lui Sam era țeapăn ca o scândură, iar picioarele îi erau pe jumătate amorțite. Ştia că nu era destul de iute ca să prindă şoarecele, dar poate ar reuşi să-l strivească. Lângă cotul său se odihnea un exemplar masiv, legat în piele, al *Analelor Centaurului Negru,* relatarea extrem de detaliată a Septonului Jorquen despre cei nouă ani în care Orbert Caswell slujise ca Lord Comandant al Rondului de Noapte. Exista câte o pagină pentru fiecare zi a misiunii sale, fiecare părând să înceapă cu „Lordul Orbert s-a sculat în zori şi s-a uşurat”, cu excepția ultimei, care spunea: „Lordul Orbert a fost găsit mort dimineața.”

Niciun şoarece nu se poate pune cu Septonul Jorquen. Foarte încet, Sam apucă tomul cu mâna stângă. Era gros şi greu, iar când încercă să-l ridice cu o singură mână îi alunecă din degetele dolofane şi căzu la loc, cu o bufnitură. Şoarecele dispăru într-o clipită, iute ca săgeata. Sam se simțea uşurat. Dacă ar fi strivit biata făptură mititică, ar fi avut coşmaruri.

— Dar n-ar trebui să mănânci cărțile, spuse el cu voce tare.

Poate că ar fi bine să aducă mai multă brânză data viitoare când avea să coboare aici.

Era surprins cât de mult din lumânare arsese. Oare când mâncase supa de fasole cu costiță, astăzi sau ieri? *Ieri, trebuie să fi fost ieri.* Când îşi dădu seama, începu să caşte. Jon s-o fi întrebând ce se întâmplase cu el, deşi Maester Aemon înțelegea, fără doar şi poate, înainte de a-şi pierde vederea, maesterul iubise cărțile la fel de mult ca Samwell Tarly. Înțelegea cum uneori te cufundai în ele, ca şi cum fiecare pagină ar fi fost un tunel către o altă lume.

Ridicându-se cu greu, Sam se strâmbă simțind acele din picioare. Scaunul era foarte tare şi îi tăia coapsele când se apleca asupra unei cărți. *Trebuie să-mi amintesc să aduc cu mine o pernă.* Ar fi chiar mai bine să doarmă aici, jos, în celula pe care o găsise, pe jumătate ascunsă dincolo de patru cufere pline de

pagini care fuseseră rupte din cărțile cărora le aparțineau, dar nu voia să-l lase pe Maester Aemon singur atât timp. În ultima vreme, fusese slăbit şi avea nevoie de ajutor, mai cu seamă cu corbii. Îl avea pe Clydas, desigur, dar Sam era mai tânăr şi se pricepea mai bine la păsări.

Cu un vraf de cărți şi suluri sub brațul stâng şi lumânarea în mâna dreaptă, Sam îşi croi drum prin tunelurile pe care frații le numeau potecile viermilor. O rază palidă lumina treptele abrupte de piatră care duceau la suprafață, astfel că Sam ştiu că sus se făcuse ziuă. Lăsă lumânarea arzând într-o nişă a zidului şi începu să urce. La cea de-a cincea treaptă gâfâia. La cea de-a zecea se opri să mute cărțile sub brațul drept.

Ieşi la lumină sub un cer de culoarea plumbului alb. *Un cer de zăpadă,* gândi el, ridicându-şi privirea, cu ochii mijiți. Perspectiva îl nelinişte. Îşi amintea noaptea de la Pumnul Primilor Oameni, când arătările şi zăpada veniseră împreună. *Nu fi atât de laş,* gândi el. *Eşti înconjurat de Frații tăi Jurați, ca să nu mai vorbim de Stannis Baratheon şi cavalerii săi.* Donjoanele şi turnurile Castelului Negru se înălțau în preajma lui, ca nişte jucării pe lângă imensitatea Zidului. Pe la jumătatea distanței până în vârf, o mică armată se târa pe gheață, unde o nouă scară se ridica pentru a întâlni rămăşițele celei vechi. Sunetele fierăstraielor şi ale ciocanelor se auzeau în jur, reflectate de gheață. Constructorii lucrau zi şi noapte, din ordinul lui Jon. Sam îi auzise pe câțiva dintre ei plângându-se la cină, susținând că Lordul Mormont nu-i muncise nici pe jumătate atât de mult. Însă în absența scării imense, nu era chip să ajungi pe creasta Zidului decât cu ajutorul cuştii cu lanțuri. Şi, oricât de mult ura scările, Samwell Tarly ura cuşca şi mai mult.

Întotdeauna închidea ochii când urca în ea, convins că lanțul era gata să se rupă. De fiecare dată când cuşca de fier scârțâia frecându-se de gheață, inima i se oprea o clipă în loc.

Acum două sute de ani, aici au fost dragoni, se pomeni Sam gândind, în timp ce privea cuşca în coborârea ei domoală. *Probabil că zburau pur şi simplu până în vârful Zidului.* Regina Alysanne vizitase Castelul Negru călare pe dragonul ei, iar Jaehaerys, regele ei, venise după ea pe al lui. Era posibil, oare, ca Aripă-de-Argint să fi lăsat în urmă-i un ou? Oare Stannis găsise un ou la Piatra Dragonului? *Chiar dacă are un ou, cum poate spera să-l însuflețească?* Baelor cel Binecuvântat se rugase lângă ouăle lui de dragon, iar alți Targaryeni încercaseră să le clocească prin vrăjitorii. Nu se aleseseră în schimb decât cu batjocură şi suferință.

— Samwell, se auzi un glas ursuz. Veneam după tine. Mi s-a cerut să te aduc în fața Lordului Comandant.

Un fulg de nea se opri pe nasul lui Sam.

— Jon vrea să mă vadă?

— N-aş putea spune, răspunse Edd Tollett cel Trist. Eu n-am vrut niciodată să

văd nici jumătate din lucrurile pe care le-am văzut şi niciodată n-am văzut nici jumătate din lucrurile pe care am vrut să le văd. Nu cred că e pe vrute. Dar ar fi mai bine să te duci. Lordul Snow vrea să-ți vorbească de îndată ce termină cu nevasta lui Craster.

— Gilly?

— Întocmai. Dacă doica mea ar fi arătat ca ea, aş fi şi-acum la sânul ei. A mea avea mustăți.

— Majoritatea caprelor au, strigă Pyp când se ivi împreună cu Grenn de după colț, ambii cu arcurile în mâini şi tolbele cu săgeți pe spate. Unde-ai fost, Ucigaşule? Ne-ai lipsit aseară, la cină. A rămas un bou fript întreg.

— Nu-mi mai spune Ucigaşule. Sam ignoră înțepătura cu boul. Aşa era Pyp. Citeam. Era un şoarece…

— Nu-i vorbi lui Grenn despre şoareci. Este îngrozit de şoareci.

— Ba nu, declară Grenn indignat.

— Ți-ar fi prea frică şi să mănânci un şoarece.

— Aş mânca mai mulți ca tine.

Edd Tollett cel Trist oftă.

— Când eram flăcău, mâncam şoareci doar în zilele de sărbătoare. Eram cel mai mic, aşa că întotdeauna primeam coada. Pe coadă nu e pic de carne.

— Unde ți-e arcul, Sam? întrebă Grenn.

Ser Alliser obişnuia să-i spună *Zimbrul* şi părea că numele i se potriveşte tot mai mult cu fiecare zi. Când venise la Zid, era masiv, dar lent, cu ceafa groasă, cu talia aşijderea, roşu la față şi stângaci. Deşi gâtul i se mai înroşea şi acum când Pyp îl antrena în vreo năzbâtie, orele de antrenament cu sabia şi scutul îi subțiaseră pântecele, îi întăriseră brațele şi îi lărgiseră pieptul. Şi era *puternic* şi lățos, ca un zimbru.

— Ulmer te aştepta la ținte, adăugă.

— Ulmer, făcu Sam ruşinat.

Printre primele lucruri pe care le făcuse Jon Snow ca Lord Comandant fusese instituirea antrenamentelor zilnice de tras cu arcul pentru întreaga garnizoană, până şi pentru administratori şi bucătari. „Rondul dă prea multă importanță sabiei şi prea puțină arcului”, spusese el, „o reminiscență a vremurilor când unul din zece frați era cavaler, în loc de unul din o sută.” Sam înțelegea rostul acelei hotărâri, dar ura exercițiile cu arcul aproape la fel de mult ca urcatul scărilor. Când purta mănuşi, nu putea ținti nimic, dar când şi le scotea, făcea băşici la degete. Arcurile erau *periculoase.* Satin îşi sfârtecase jumătate din buricul degetului cu arcul.

— Am uitat.

— Ai frânt inima prințesei sălbatice, Ucigaşule, spuse Pyp. În ultimul timp, Val îşi făcuse obiceiul să-i privească de la fereastra camerei sale din Turnul Umbrei. Te căuta din priviri.

— Ba nu! Să nu spui asta! Sam vorbise cu Val doar de două ori, când Maester Aemon o chemase ca să se asigure că pruncii erau sănătoşi. Prinţesa era atât de frumoasă încât Sam se pomenea adesea bâlbâindu-se şi roşind în prezenţa ei.

— De ce nu? întrebă Pyp. Vrea să aibă copii cu tine. Poate că ar trebui să-ți zicem Sam Seducătorul.

Sam roşi. Ştia că Regele Stannis avea planuri pentru ea: era liantul cu care voia să pecetluiască pacea dintre oamenii Nordului şi oamenii liberi.

— N-am timp de tras cu arcul astăzi. Trebuie să mă duc la Jon.

— Jon? Jon? Grenn, cunoaştem noi pe cineva cu numele de Jon?

— Vrea să zică Lordul Comandant.

— *Ohhh.* Marele Lord Snow. Negreşit. De ce vrei să-l vezi? Nu poate nici măcar să-şi mişte urechile. Pyp mişcă din urechi, ca să arate că el putea. Urechile lui erau mari şi roşii din pricina frigului. Acum e *Lordul* Snow, cu adevărat, prea al naibii de nobil pentru unii ca noi.

— Jon are îndatoriri, îi luă Sam apărarea. Zidul e în grija lui, şi tot ce decurge de-aici.

— Omul mai are îndatoriri şi faţă de prieteni. Dacă n-am fi fost noi, poate că acum lordul nostru comandant ar fi Janos Slynt. Lordul Janos l-ar fi trimis pe Snow în misiune, gol, călare pe un catâr. „Dă fuga la Fortăreaţa lui Craster”, ar fi zis, „şi adu-mi mantia şi cizmele Bătrânului Urs.” L-am salvat de la o soartă ca asta, dar acum are prea multe *îndatoriri* ca să bea cu noi o cupă de vin fiert lângă foc?

Grenn îi ţinu isonul:

— Îndatoririle lui nu-l împiedică să meargă în curte. E acolo aproape în fiecare zi, luptându-se cu cineva.

Asta era adevărat, Sam trebuia să recunoască. Odată, când Jon venise să se consulte cu Maester Aemon, Sam îl întrebase de ce-şi petrece atât timp duelându-se.

— Bătrânul Urs nu s-a antrenat niciodată prea mult pe când era Lord Comandant, subliniase el.

Drept răspuns, Jon vârâse Gheara Lungă în palma lui Sam. Îi ceruse să simtă cât era de uşoară, de echilibrată, îl pusese să întoarcă lama, astfel că apele sclipiră în metalul fumuriu întunecat.

— Oţel valyrian, spusese el, făurit cu vrăji şi ascuţit ca briciul, aproape indestructibil. Un luptător trebuie să fie la fel de bun ca sabia lui, Sam. Gheara Lungă e din oţel valyrian, dar eu nu. Halfhand m-ar fi putut omorî cum ai strivi o muscă.

Sam îi dăduse sabia înapoi.

— Când încerc eu să strivesc o muscă, mereu zboară. Nu fac decât să mă plesnesc peste braţ. Doare.

Asta îl făcuse pe Jon să râdă.

— Cum vrei tu. Qhorin m-ar fi putut omorî aşa cum ai mânca o strachină cu terci.

Lui Sam îi plăcea terciul, mai ales când era îndulcit cu miere.

— N-am timp pentru aşa ceva. Sam îşi lăsă prietenii şi se îndreptă către armurărie, strângându-şi cărțile la piept. *Sunt scutul care păzeşte tărâmurile oamenilor,* îşi aminti el. Se întreba ce-ar spune acei oameni dacă şi-ar da seama că tărâmurile lor sunt păzite de unii ca Grenn, Pyp şi Edd cel Trist.

Turnul Lordului Comandant fusese pustiit de foc, iar Stannis Baratheon revendicase Turnul Regelui ca reşedință, astfel că Jon Snow se stabilise în modesta locuință a lui Donai Noye, în spatele armurăriei. Când Sam sosi, Gilly tocmai pleca, înveşmântată în mantia pe care i-o dăduse pe când fugeau de la Fortăreața lui Craster. Trecu aproape în goană pe lângă el, dar Sam o prinse de braț, scăpând pe jos două cărți.

— Gilly.

— Sam. Avea glasul răguşit. Gilly era brunetă şi suplă, cu ochi căprui, mari, ca de căprioară. Se pierdea în faldurile vechii mantii a lui Sam, cu fața pe jumătate ascunsă de glugă, dar tremurând cu toate astea. Avea chipul palid şi înspăimântat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Sam. Ce fac copiii?

Gilly se smulse din strânsoare.

— Fac bine, Sam. Bine.

— Cu amândoi, e de mirare că apuci să dormi, spuse Sam, politicos. Pe care l-am auzit plângând astă-noapte? Credeam că n-o să se mai oprească niciodată.

— Băiatul Daliei. Plânge când vrea la sân. Al meu… al meu abia dacă plânge. Uneori gângureşte, dar… Ochii i se umplură de lacrimi. Trebuie să plec. E timpul să-i hrănesc. O să curgă tot laptele pe mine dacă nu mă duc.

Traversă curtea în grabă, lăsându-l pe Sam năucit în urma ei.

Fu nevoit să se lase pe genunchi ca să adune cărțile pe care le scăpase. *N-ar fi trebuit să aduc atât de multe,* îşi spuse în timp ce ştergea praful de pe *Compendiul jadului* al lui Colloquo Votar, un volum gros de poveşti şi legende ale Apusului, pe care Maester Aemon îi poruncise să-l găsească. Cartea părea nevătămată. Cartea Maesterului Thomax, *Neamul dragonilor, o istorie a Casei Targaryen de la exil la apoteoză, cu observații asupra vieții şi morții dragonilor,* nu fusese la fel de norocoasă. În cădere, se deschisese şi câteva pagini se murdăriseră, inclusiv cea cu o ilustrație frumoasă a lui Balerion Teroarea, realizată în cerneluri colorate. În timp ce netezea paginile şi le ştergea, Sam îşi zise că e un mocofan stângaci. Prezența lui Gilly îl tulbura întotdeauna şi îi stârnea… ei, bine, ce era de stârnit. Un Frate Jurat al Rondului de Noapte n-ar trebui să simtă ceea ce simțea el pentru Gilly, mai cu seamă când vorbea despre sâni şi…

— Lordul Snow te aşteaptă. Doi străjeri în mantii negre şi coifuri de fier

stăteau la uşa armurăriei, sprijiniţi în suliţe. Cel care vorbise era Hal Părosul. Mully îl ajută pe Sam să se ridice. Bărbatul mormăi mulţumiri şi trecu valvârtej pe lângă ei, agăţându-se cu disperare de vraful de cărţi în timp ce-şi croia drum prin fierărie, printre nicovalele şi foalele ei. Pe bancul de lucru se afla o cămaşă de zale, aproape terminată, întins sub nicovală, Nălucă rodea un os de vită, ca să ajungă la măduvă. Marele lup alb ridică privirea când Sam trecu pe lângă el, dar nu scoase niciun sunet.

Salonul lui Jon era dincolo de rastelele cu suliţe şi scuturi. Citea un pergament când intră Sam. Corbul Lordului Comandant Mormont se afla pe umărul lui, privind în jos, ca şi cum ar fi citit şi el, dar când îl zări pe Sam îşi desfăcu aripile şi fâlfâi înspre el, ţipând: *Boabe, boabe!*

Mutând cărţile, Sam vârî braţul în sacul de lângă uşă şi scoase o mână de grăunţe. Corbul ateriza pe încheietura lui şi luă un grăunte din palmă, lovind atât de tare cu ciocul încât Sam scânci şi îşi smulse mâna. Corbul se înălţă din nou în aer şi grăunţele galbene şi roşii se risipiră peste tot.

— Închide uşa, Sam. Obrajii lui Jon erau încă brăzdaţi de palide cicatrici, acolo unde, cândva, vulturul încercase să-i scoată ochiul. Nenorocitul ăla ţi-a ciupit pielea?

Sam lăsă jos cărţile şi îşi scoase mănuşa.

— Da. Îi venea să leşine. *Sângerez.*

— Cu toţii ne vărsăm sângele pentru Rond. Să porţi mănuşi mai groase. Jon îi împinse un scaun cu piciorul. Şezi şi uită-te la asta. Îi întinse un pergament.

— Ce-i asta? întrebă Sam. Corbul începu să scotocească după grăunţe printre paiele de pe podea.

— Un scut de hârtie.

Sam îşi sugea sângele din palmă în timp ce citea. Recunoscu imediat scrisul lui Maester Aemon. Avea un scris mărunt şi îngrijit, dar bătrânul n-avea cum să vadă unde se scurgea cerneala şi, uneori, lăsa pete urâte.

— O scrisoare către Regele Tommen.

— La Winterfell, Tommen s-a luptat cu fratele meu Bran, cu săbii de lemn. Era atât de încotoşmănat încât arăta ca o gâscă umplută. Bran l-a doborât la pământ. Jon se duse lângă fereastră. Dar Bran e mort şi Tommen cel durduliu şi rozaliu la faţă stă pe Tronul de Fier, cu o coroană cuibărită printre buclele-i aurii.

Bran nu e mort, îi venea lui Sam să-i spună. *A plecat dincolo de Zid cu Mâini Reci.* Cuvintele i se opriră în gâtlej. *Am jurat că voi păstra tăcerea.*

— N-ai semnat scrisoarea.

— Bătrânul Urs a cerut de o sută de ori ajutor Tronului de Fier. I l-au trimis pe Janos Slynt. Nicio scrisoare nu-i va face pe Lannisteri să ne iubească mai mult. Mai ales dacă aud că-l ajutăm pe Stannis.

— Doar pentru apărarea Zidului. Nu-i sprijinim rebeliunea. Sam citi încă o dată scrisoarea, pe îndelete. Asta *scrie* aici.

— S-ar putea ca diferenţa să-i scape Lordului Tywin. Jon luă înapoi scrisoarea. De ce ne-ar ajuta acum? Nu ne-a ajutat niciodată.

— Ei, bine, spuse Sam, n-ar vrea să se spună că Stannis a venit în apărarea regatului, în timp ce Regele Tommen se juca cu jucăriile lui. Asta ar atrage batjocura asupra Casei Lannister.

— Eu moarte şi distrugere vreau să aduc asupra Casei Lannister, nu batjocură. Jon ridică scrisoarea. *Rondul de Noapte nu ia parte la războaiele Celor Şapte Regate,* citi el. *Ne-am făcut jurămintele faţă de ţinut, iar ţinutul e acum în mare primejdie. Stannis Baratheon ne ajută să luptăm împotriva duşmanilor noştri de dincolo de Zid, dar nu suntem oamenii lui…*

— Ei, bine, spuse Sam, foindu-se, *nu suntem,* nu-i aşa?

— I-am dat lui Stannis mâncare, adăpost şi Fortul Nopţii, plus permisiunea de a aşeza câţiva oameni liberi la Dar. Atâta tot.

— Lordul Tywin spune că e prea mult.

— Stannis zice că nu e destul. Cu cât îi dai mai mult unui rege, cu atât vrea mai mult. Umblăm pe un pod de gheaţă, cu prăpastie la stânga şi la dreapta. Să mulţumim un rege e destul de greu. Să mulţumim doi e aproape imposibil.

— Da, dar… dacă Lannisterii vor învinge şi Lordul Tywin hotărăşte că l-am trădat pe rege ajutându-l pe Stannis, asta ar putea însemna sfârşitul Rondului de Noapte. Îi are pe Tyrelli în spate, cu toată puterea Highgardenului. Şi l-a înfrânt pe Lordul Stannis la Apa Neagră. Poate că la vederea sângelui îl apuca leşinul, dar Sam ştia cum se câştigă războaiele. Tatăl său se îngrijise de asta.

— Apa Neagră a fost o singură bătălie. Robb şi-a câştigat toate bătăliile şi totuşi şi-a pierdut capul. Dacă Stannis poate ridica Nordul…

Încearcă să se convingă, îşi dădu seama Sam, *dar nu poate.* Corbii plecaseră de la Castelul Negru, într-o furtună de aripi negre, chemând lorzii Nordului să se declare de partea lui Stannis Baratheon şi să-şi alăture forţele oştirilor lui. Sam îi trimisese personal pe majoritatea. Până în prezent, doar o pasăre se întorsese, cea pe care o trimisese la Karhold. În rest, liniştea era apăsătoare.

Chiar dacă ar reuşi, cumva, să câştige oamenii Nordului de partea sa, Sam nu vedea cum ar putea spera Stannis să ţină piept puterilor reunite ale Casterly Rock, Highgardenului şi Gemenilor. Cu toate acestea, fără Nord, soarta cauzei sale era cu siguranţă pecetluită. *La fel de pecetluită ca a Rondului de Noapte, dacă Lordul Tywin ne califică drept trădători.*

— Lannisterii au propriii lor oameni ai Nordului: Lordul Bolton şi bastardul lui.

— Stannis are Casa Karstark. Dacă putem cuceri Portul Alb…

— Dacă, punctă Sam. Dacă nu… lordul meu, până şi un scut de hârtie e mai bun decât niciunul.

Jon foşni scrisoarea.

— Aşa cred. Suspină, apoi luă pana şi se iscăli în josul scrisorii. Adu ceara de

sigilat. Sam încălzi un bețișor de ceară neagră deasupra unei lumânări şi picură câțiva stropi pe pergament, apoi îl privi pe Jon apăsând sigiliul Lordului Comandant pe balta de ceară. Du-o la Maester Aemon când pleci, îi porunci el, şi spune-i să trimită o pasăre la Debarcaderul Regelui.

— Aşa voi face. Sam şovăi. Lordul meu, dacă aş putea întreba… Am văzut-o pe Gilly plecând. Îi venea să plângă.

— Val a trimis-o să pledeze din nou pentru viața lui Mance.

— Oh. Val era sora femeii pe care Regele-de-Dincolo-de-Zid o făcuse regina lui. *Prințesa sălbatică,* aşa îi spuneau Stannis şi oamenii lui. Sora ei, Dalia, murise în timpul bătăliei, deşi nicio sabie n-o atinsese; murise în timp ce dădea viață fiului lui Mance Rayder. Rayder însuşi avea s-o urmeze în curând în mormânt, dacă şoaptele pe care le auzise Sam aveau vreun grăunte de adevăr. Ce i-ai spus?

— Că voi vorbi cu Stannis, deşi mă îndoiesc că vorbele mele îl vor îndupleca. Prima îndatorire a unui rege e să apere regatul, iar Mance l-a atacat. Înălțimea Sa nu e omul care să uite asta. Tatăl meu spunea că Stannis Baratheon e un om drept. Nimeni n-a spus că e un om iertător. Jon se opri, încruntându-se. Aş prefera să-i tai capul lui Mance cu mâna mea. A fost un om al Rondului de Noapte cândva. De drept, viața lui ne aparține.

— Pyp zice că Lady Melisandre are de gând să-l dea flăcărilor, să facă o vrăjitorie.

— Pyp ar trebui să învețe să-şi țină gura. Am auzit acelaşi lucru de la alții. Sângele regesc, să deştepte dragonul. Unde crede Melisandre că găseşte un dragon adormit, nimeni nu ştie sigur. E o aiureală. Sângele lui Mance nu e mai regal decât al meu. N-a purtat niciodată coroană, nici nu a stat pe vreun tron. E un tâlhar, nimic mai mult. În sângele tâlharilor nu există pic de putere.

Corbul ridică privirea de la podea.

— *Sânge,* țipă el.

Jon nu-i acordă nicio atenție.

— O trimit pe Gilly departe.

— Oh, Sam clătină din cap. Păi, asta e… asta e bine, lordul meu. Ar fi cel mai bun lucru pentru ea să plece într-un loc cald şi ferit, departe de Zid şi de războaie.

— Şi băiatul, împreună cu ea. Va trebui să găsim o altă doică ca să-i hrănim fratele de lapte.

— Laptele de capră s-ar putea să fie de folos, până atunci. E mai bun pentru un nou-născut decât laptele de vacă. Sam citise asta undeva. Se foi în scaun. Lordul meu, când căutam prin anale, am dat peste un alt tânăr comandant. Cu patru sute de ani înainte de Cucerire. Osric Stark avea zece ani când a fost ales, dar a slujit timp de şaizeci de ani. Cu el sunt patru, lordul meu. Nu eşti nici pe departe cel mai tânăr lord comandant ales vreodată. Până acum, eşti al cincilea.

— Iar toți cei patru mai tineri au fost fii, frați sau bastarzi ai Regelui Nordului.

Spune-mi ceva folositor. Spune-mi despre duşmanul nostru.

— Ceilalţi. Sam îşi umezi buzele. Sunt menţionaţi în anale, deşi nu atât de des cum aş fi crezut. Analele pe care le-am găsit şi cele pe care le-am răsfoit, vreau să spun. Ştiu, mai sunt şi altele, pe care nu le-am găsit. Unele dintre cărţile mai vechi sunt praf şi pulbere. Paginile se sfărâmă când încerc să le întorc. Iar cărţile *într-adevăr* vechi… fie s-au distrus cu totul, fie sunt îngropate într-un loc unde încă n-am căutat, sau… ei, bine, s-ar putea să nu existe asemenea cărţi şi să nici nu fi existat. Cele mai vechi relatări pe care le avem au fost scrise după venirea andalilor în Westeros. Primii Oameni ne-au lăsat doar rune pe pietre, aşa că tot ce credem că ştim despre Epoca Eroilor, Era Răsăritului şi Noaptea Lungă vine din povestiri aşternute pe hârtie de septoni, o mie de ani mai târziu. Unii arhimaesteri de la Citadelă pun totul sub semnul întrebării. Acele vechi istorisiri sunt pline de regi care au domnit sute de ani şi de cavaleri care au umblat de colo-colo o mie de ani până să *devină* cavaleri. Cunoşti poveştile: Brandon Constructorul, Symeon Ochi-de-Stele, Regele Nopţii… noi spunem că eşti al nouă sute nouăzeci şi optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte, dar cea mai veche listă pe care am găsit-o prezintă şase sute şaptezeci şi patru de comandanţi, ceea ce sugerează că a fost scrisă în timpul…

— … cu multă vreme în urmă, îl întrerupse Jon. Dar Ceilalţi?

— Am găsit referiri la sticla dragonului. Copiii pădurii obişnuiau să dea Rondului de Noapte o sută de pumnale de obsidian pe an, în timpul Epocii Eroilor. Ceilalţi îşi fac apariţia când este frig. Majoritatea poveştilor susţin acelaşi lucru. Sau se face frig când vin ei. Uneori apar în timpul furtunilor de zăpadă şi se risipesc când cerul se înseninează. Se ascund de lumina soarelui şi se ivesc din noapte… sau se lasă noaptea atunci când se ivesc. Unele poveşti îi descriu călare pe leşuri de animale. Urşi, lupi străvechi, mamuţi, cai, n-are importanţă, atâta vreme cât fiara e moartă. Cel care l-a ucis pe Micul Paul călărea un cal mort, aşa că partea asta nu poate fi pusă sub semnul îndoielii. Unele relatări vorbesc şi despre păianjeni uriaşi de gheaţă. Nu ştiu ce sunt. Oamenii răpuşi în lupta împotriva Celorlalţi trebuie să fie arşi, altfel morţii se ridică din nou şi devin robii lor.

— Ştiam toate astea. Întrebarea e: cum îi înfruntăm?

— Armura Celorlalţi nu poate fi străpunsă de armele obişnuite, dacă e să dăm crezare poveştilor, răspunse Sam, iar săbiile lor sunt atât de reci încât zdrobesc oţelul. Însă focul îi înspăimântă, şi sunt vulnerabili la obsidian. Îşi aminti de cel pe care îl întâlnise în pădurea bântuită şi cum se topise când îl înjunghiase cu pumnalul din sticla dragonului pe care i-l făcuse Jon. Am găsit o relatare despre Noaptea Lungă care pomeneşte despre ultimul erou care a ucis Ceilalţi cu o sabie din oţelul dragonului. Se presupune că nu-i rezistă.

— Oţelul dragonului? Jon se încruntă. Oţel *valyrian?*

— Asta mi-a trecut şi mie prin minte.

— Aşadar, dacă aş putea convinge lorzii celor Şapte Regate să ne dea săbiile

lor valyriene, totul e salvat? Nu va fi greu. Râsul lui era lipsit de voioşie. Ai descoperit cine sunt Ceilalți, de unde vin, ce vor?

— Nu încă, lordul meu, dar s-ar putea să nu fi citit cărțile care trebuie. Sunt sute peste care nu m-am uitat încă. Mai dă-mi puțin timp şi voi găsi ce e de găsit.

— Nu mai e timp. Glasul lui Jon era trist. Trebuie să-ți împachetezi lucrurile, Sam. Pleci cu Gilly.

— Plec? În prima clipă, Sam nu înțelese. Plec? La Eastwatch, lordul meu? Sau… unde mă…

— La Oraşul Vechi.

— *Oraşul Vechi?* scânci el. Horn Hill era aproape de Oraşul Vechi. *Acasă.* Ideea îl ameți. *Tata.*

— Şi Aemon.

— Aemon? *Maester* Aemon? Dar… are o sută doi ani, lordul meu, nu poate… îl trimiți pe el cu mine? Cine va avea grijă de corbi? Dacă sunt bolnavi sau răniți, cine…

— Clydas. E cu Aemon de ani de zile.

— Clydas e doar un administrator, şi vede din ce în ce mai rău. Ai nevoie de un *maester.* Maester Aemon e atât de firav, o călătorie pe mare… Se gândi la Arbor şi la *Regina din Arbor* şi aproape îşi înghiți limba. S-ar putea… e bătrân şi…

— Îşi va risca viața, sunt conştient de asta, Sam, dar riscul e şi mai mare aici. Stannis ştie cine este Aemon. Dacă femeia roşie cere sânge regesc pentru vrăjile ei…

— Oh. Sam păli.

— Dareon vi se va alătura la Eastwatch. Nădăjduiesc că va câştiga câțiva oameni de partea noastră în sud, cu cântecele lui. *Mierla* vă va duce la Braavos. De acolo vă veți organiza singuri drumul către Oraşul Vechi. Dacă încă ai de gând să spui că fiul lui Gilly e bastardul tău, trimite-o împreună cu pruncul la Horn Hill. Dacă nu, Aemon îi va găsi un loc ca servitoare la Citadelă.

— B-b-bastardul meu? Spusese asta, da, dar… *Toată apa aceea. M-aş putea îneca. Din când în când, corăbiile se scufundă, iar toamna e un anotimp furtunos.* Dar Gilly ar fi cu el, iar copilul ar creşte în siguranță. Da, eu… mama mea şi surorile mele o vor ajuta pe Gilly cu copilul. *Pot să trimit o scrisoare. Nu trebuie să merg personal la Horn Hill.* Dareon ar putea s-o conducă la Oraşul Vechi la fel de bine ca mine. Eu… mă antrenez cu arcul în fiecare după-amiază, cu Ulmer, aşa cum ai poruncit… mă rog, mai puțin când sunt în beciuri, dar tu mi-ai spus să mă informez despre Ceilalți. Din pricina arcului mă dor umerii şi mi se fac băşici pe degete. Îi arătă lui Jon locul unde se spărsese una. Dar nu mă dau bătut. Acum lovesc ținta mai des decât o ratez, dar încă sunt cel mai prost arcaş care a întins vreodată un arc. Însă îmi plac poveştile lui Ulmer. Cineva trebuie să le scrie şi să le aşeze într-o carte.

— Fă-o tu. La Citadelă au pergament şi cerneală. Au şi arcuri. Mă aştept să-ţi continui antrenamentele. Sam, Rondul de Noapte are sute de fraţi care pot să slobozească o săgeată, dar numai o mână de oameni care ştiu să scrie şi să citească. Vreau să devii noul meu maester.

Cuvântul îl făcu să tresară. *Nu, tată, te rog. Nu voi mai pomeni despre asta niciodată, jur pe Cei Şapte. Dă-mi drumul, te rog, dă-mi drumul.*

— Lordul meu, eu… munca mea e aici, cărţile…

— … vor fi aici când te vei întoarce la noi.

Sam îşi duse o mână la gât. Aproape simţea colanul acolo, sufocându-l.

— Lordul meu, Citadela… acolo te pun să tai cadavre. *Te obligă să porţi un colan la gât. Dacă lanţuri vrei, vino cu mine.* Timp de trei zile şi trei nopţi Sam adormise plângând, legat cu cătuşe de un zid, de mâini şi de picioare. Lanţul de la gât fusese atât de strâns încât îi sfârteca pielea şi, ori de câte ori se rostogolea prin somn, îi tăia respiraţia. Nu pot purta colan.

— Ba poţi. Şi vei purta. Maester Aemon e bătrân şi orb. Puterile îl părăsesc. Cine să-i ia locul când moare? Maester Mullin de la Turnul Umbrei e mai mult luptător decât cărturar, iar Maester Harmune de la Eastwatch e mai mult beat decât treaz.

— Dacă mai ceri Citadelei alţi maesteri…

— Asta am de gând. Vom avea nevoie de fiecare. Dar Aemon Targaryen nu e atât de uşor de înlocuit. Jon părea nedumerit. Eram sigur că îţi va face plăcere. Sunt atât de multe cărţi la Citadelă încât nimeni nu poate spera să le citească pe toate. Te vei descurca bine acolo, Sam, ştiu că te vei descurca.

— Nu. Aş putea citi cărţile, dar… un m-maester trebuie să fie vindecător, iar s-s-sângele mă face să leşin. Întinse o mână tremurătoare, arătându-i-o lui Jon. Sunt Sam Speriatul, nu Sam Ucigaşul.

— Speriat? De ce? De mustrările unor bătrâni? Sam, ai văzut arătările mişunând în susul Pumnului, un val de morţi vii cu mâini negre şi ochi albaştri, strălucitori. Ai ucis un Celălalt.

— A fost s-s-s-sticla dragonului, nu eu.

— Taci. Ai minţit, ai uneltit şi ai complotat să mă faci pe mine Lord Comandant. Mă vei asculta. Te vei duce la Citadelă şi vei făuri un colan, iar dacă va trebui să tai cadavre, aşa să fie. Cel puţin în Oraşul Vechi cadavrele nu vor protesta.

Nu înţelege.

— Lordul meu, zise Sam. T-t-t-tatăl meu, Lordul Randyll, el, el, el, el, el… viaţa unui maester e o viaţă de *servitute.* Ştia că se bâlbâie. Niciun fiu al Casei Tarly nu va purta vreodată un lanţ. Bărbaţii din Horn Hill nu se pleacă şi nu fac reverenţe în faţa lorzilor mărunţi. *Dacă lanţuri vrei, vino cu mine.* Jon, nu pot să nu-i dau ascultare *tatălui* meu.

Spusese *Jon,* dar Jon nu mai era. Cel care se afla acum în faţa lui era Lordul

Snow, cu ochii cenuşii, reci ca gheața.

— N-ai niciun tată, spuse Lordul Snow. Doar frați. Doar pe noi. Viața ta aparține Rondului de Noapte, aşa că du-te şi vâră-ți hainele într-un sac, împreună cu tot ce vrei să iei cu tine la Oraşul Vechi. Pleci cu o oră înainte de răsăritul soarelui. Şi iată încă un ordin. De azi înainte, *nu* îți vei mai spune laş. Ai înfruntat mai multe în anul ce-a trecut decât înfruntă cei mai mulți într-o viață de om. Poți să dai piept cu Citadela, dar vei da piept cu ea ca Frate Jurat al Rondului de Noapte. Nu-ți pot ordona să fii curajos, dar *pot* să-ți ordon să-ți ascunzi spaimele. Ai jurat, Sam. Ai uitat?

Sunt sabia din întuneric. Dar se descurca jalnic cu sabia, iar întunericul îl speria.

— Eu… voi încerca.

— Nu vei încerca. Te vei supune.

— *Supune.* Corbul lui Mormont flutură din aripile-i mari şi negre.

— Cum porunceşte stăpânul meu. Maester… Maester Aemon ştie?

— A fost în egală măsură ideea lui. Jon îi deschise uşa. Fără despărțiri. Cu cât ştiu mai puțini despre asta, cu atât mai bine. O oră înainte de primii zori, lângă țintirim.

Sam nu-şi amintea cum părăsise armurăria. Când îşi veni în fire, se împleticea, prin noroi şi petice de zăpadă veche, către camerele Maesterului Aemon. *M-aş putea ascunde,* îşi spuse. *M-aş putea ascunde în beci, printre cărți. Aş putea să trăiesc acolo, jos, cu şoarecele, iar noaptea să mă furişez să fur mâncare.* Gânduri nebuneşti, ştia, pe cât de disperate, pe atât de zadarnice. Beciul era primul loc în care l-ar căuta. *Ultimul* loc în care l-ar căuta ar fi dincolo de Zid, dar asta era şi mai nebunesc. *Sălbaticii m-ar prinde şi m-ar omorî încet. Poate m-ar arde de viu, aşa cum are de gând femeia roşie să-l omoare pe Mance Rayder.*

Când îl găsi pe Maester Aemon în cuibul corbilor, îi înmâna scrisoarea lui Jon şi îşi revărsă spaimele într-un potop de cuvinte.

— Nu *înțelege.* Sam avea senzația că o să vomite. Dacă port colan, nobilul meu t-t-t-tată… el, el, el…

— Şi tatăl meu a ridicat aceleaşi obiecții când am ales viața de slujire, spuse bătrânul. Tatăl *lui* a fost cel care m-a trimis la Citadelă. Regele Daeron a avut patru fii, iar trei dintre aceştia au avut propriii lor fii. *Prea mulți dragoni sunt la fel de periculoşi ca prea puțini,* l-am auzit pe rege spunându-i nobilului meu tată, în ziua când m-au trimis de acasă. Aemon ridică o mână pătată către colanul din multe metale care îi atârna la gât. Lanțul e greu, Sam, dar bunicul meu a avut dreptate. La fel şi Lordul Snow.

Snow, murmură un corb. *Snow,* îl îngână un altul. Toți ceilalți li se alăturară. *Snow, Snow, Snow, Snow, Snow.* Sam îi învățase cuvântul. Îşi dădea seama că nu găsea niciun ajutor aici. Maester Aemon era la fel de prins în capcană. *Va muri pe mare,* gândi Sam cu disperare. *E prea bătrân ca să supraviețuiască unei*

asemenea călătorii. Copilaşul lui Gilly s-ar putea să moară şi el, nu e la fel de mare şi de voinic ca fiul Daliei. Are Jon de gând să ne omoare pe toţi?

În dimineaţa următoare, Sam se pomeni încălecând iapa care îl adusese de la Horn Hill şi îndreptându-se către ţintirimul de lângă drumul estic. Desăgile de şa erau umflate de brânză, cârnaţi şi ouă fierte tari şi o jumătate de jambon sărat pe care Hobb Trei-Degete i-o dăduse de ziua lui.

— Eşti un om care *apreciază* mâncarea, Ucigaşule, îi spusese bucătarul. Mai avem nevoie de tine. Jambonul avea să-l ajute, fără îndoială. Până la Eastwatch era cale lungă, prin frig, iar la umbra Zidului nu se găseau nici oraşe, nici hanuri.

Era întuneric şi linişte la ceasul de dinaintea zorilor. Castelul Negru părea ciudat de tăcut. La ţintirim îl aşteptau două care cu două roţi, dimpreună cu Jack Bulwer cel Negru şi o duzină de cercetaşi experimentaţi, vânjoşi, asemenea cailor de luptă pe care îi călăreau. Kedge Albeaţă înjură tare când singurul lui ochi bun îl zări pe Sam.

— Nu-l lua în seamă, Ucigaşule, zise Jack cel Negru. A pierdut un rămăşag, zicea că va trebui să te târâm scâncind de sub pat.

Maester Aemon era prea plăpând ca să călărească, astfel încât i se pregătise un car cu un pat încărcat de un maldăr de blănuri şi cu o tendă de piele prinsă deasupra capului ca să-l ferească de ploaie şi zăpadă. Gilly şi copilul ei urmau să călătorească împreună cu el. Cel de-al doilea car avea să le ducă hainele şi lucrurile, împreună cu un cufăr cu cărţi vechi şi rare despre care Aemon credea că s-ar putea să lipsească la Citadelă. Sam îşi petrecuse jumătate din noapte căutându-le, dar găsise doar una din patru. *Ceea ce e un lucru bun, altfel am avea nevoie de încă un car.*

Când îşi făcu apariţia, maesterul era înfofolit într-o blană de urs de trei ori cât el. Când Clydas îl conduse la car, se stârni o pală de vânt şi bătrânul se clătină. Sam alergă lângă el şi îl cuprinse cu un braţ. *Încă o pală ca asta şi zboară peste Zid.*

— Ţine-te de braţul meu, Maester. Nu e departe.

Bătrânul orb clătină din cap, în timp ce vântul le dădu glugile pe spate.

— În Oraşul Vechi e mereu cald. Pe o insulă de pe Mied se află un han, unde mă duceam pe când eram tânăr novice. Va fi o plăcere să stau din nou acolo, sorbind din cidru.

După ce îl aşezară pe maester în car, îşi făcu apariţia Gilly, strângându-şi copilul în braţe. Pe sub glugă, avea ochii roşii de plâns. Jon sosi tot atunci, împreună cu Edd cel Trist.

— Lord Snow, strigă Maester Aemon. Ţi-am lăsat o carte în apartamentul meu. *Compendiul jadului.* A fost scrisă de un aventurier din Volantis pe nume Colloquo Votar, care a călătorit către est şi a vizitat Marea de Jad. Este un pasaj pe care s-ar putea să-l găseşti interesant. I-am spus lui Clydas să ţi-l însemneze.

— Am să-l citesc negreşit, răspunse Jon Snow.

Un firicel palid se scurse din nasul lui Maester Aemon. Îl şterse cu dosul mănuşii.

— Cunoaşterea e o armă, Jon. Înarmează-te bine înainte de a porni la luptă.

— Aşa voi face. Începu să ningă domol. Fulgi mari şi pufoşi coborau agale din văzduh. Jon se întoarse către Jack Bulwer cel Negru: Mergi cât poţi de repede, fără să fii nesăbuit. Ai cu tine un bătrân şi un prunc. Ai grijă să le fie cald şi să fie bine hrăniţi.

— Şi tu la fel, stăp'ne, spuse Gilly. Să faci la fel cu celălalt. Să-i găseşti o doică, aşa cum ai spus. Mi-ai promis. Băiatul… fiul Daliei… micul prinţ, vreau să spun… să-i găseşti o doică bună, să crească mare şi voinic.

— Ai cuvântul meu, rosti solemn Jon Snow.

— Să nu-l botezaţi. Să nu-l botezaţi până nu împlineşte doi ani. Aduce ghinion să li se dea nume cât sunt încă la sân. Poate că voi, ciorile, nu ştiţi asta, dar e adevărat.

— Cum porunceşti, doamna mea.

Un spasm de furie străbătu chipul lui Gilly.

— Nu-mi spune aşa. Sunt mamă, nu doamnă. Sunt nevasta lui Craster şi fiica lui Craster, şi sunt *mamă.*

Edd cel Trist luă copilul, iar Gilly urcă în car şi îşi acoperi picioarele cu câteva blănuri mucede. Cerul răsăritului era deja mai mult gri decât negru. Lew Stângaciul era nerăbdător să plece. Edd îi dădu copilul lui Gilly, iar aceasta îl puse la sân. *Poate că e ultima oară când văd Castelul Negru,* gândi Sam, săltând pe spatele iepei sale. Oricât de mult urâse cândva Castelul Negru, despărţirea era sfâşietoare.

— *La drum,* ordonă Bulwer. Un bici plesni şi carele se urniră, huruind încet pe drumul brăzdat de făgaşe, cu ninsoarea în jurul lor. Sam mai zăbovi lângă Clydas, Edd cel Trist şi Jon Snow.

— Aşadar, spuse el, cu bine.

— Cu bine, Sam, răspunse Edd cel Trist. Corabia ta nu are cum să se scufunde, nu cred. Corăbiile se scufundă numai când sunt eu la bord.

Jon privea carele.

— Prima oară când am văzut-o pe Gilly, spuse el, era lipită de zidul Fortăreţei lui Craster, o fată slabă, cu părul negru, cu burta ei mare, ferindu-se de Nălucă. Dăduse iama printre iepurii ei şi cred că Gilly se temea că s-ar putea s-o sfâşie şi să-i devoreze pruncul… dar nu de lup ar fi trebuit să se teamă, nu-i aşa?

Nu, gândi Sam. *Craster era pericolul, propriul ei tată.*

— Are mai mult curaj decât îşi dă seama.

— Şi tu la fel, Sam. Să aveţi o călătorie rapidă şi sigură şi să ai grijă de ea, de Aemon şi de copil. Jon afişă un zâmbet straniu, trist. Şi trage-ţi gluga pe cap. Ţi se topesc fulgii în păr.

ARYA

Palidă şi îndepărtată, lumina ardea jos, pe linia orizontului, sclipind prin aburii mării.

— Parcă ar fi o stea, spuse Arya.

— Steaua de acasă, zise Denyo.

Tatăl său striga ordine. Marinarii mişunau în sus şi-n jos pe cele trei catarge înalte şi se mişcau de-a lungul tachelajului, strângând pânzele grele, purpurii. Dedesubt, vâslaşii se opinteau aplecaţi peste două şiruri mari de vâsle. Punţile se înclinară, scârţâind, când galera *Fiica Titanului* se înclină către tribord şi începu să se apropie.

Steaua de acasă. Arya stătea la prora, cu o mână aşezată pe galionul aurit, reprezentând o fecioară cu un vas cu fructe. Preţ de o clipă, se lăsă amăgită că în faţă *se afla* casa ei.

Dar era o *prostie.* Casa ei pierise, părinţii îi erau morţi şi toţi fraţii ucişi, în afară de Jon Snow, care era la Zid. Acolo voise ea să meargă. Îi *spusese* asta căpitanului, dar nici măcar moneda de fier nu-l înduplecase.

Se părea că Arya nu găsea niciodată locurile către care pornea. Yoren jurase s-o ducă la Winterfell, însă ea sfârşise la Harrenhal, iar Yoren în mormânt. Când fugise de la Harrenhal la Riverrun, Lem, Anguy şi Tom de Şapte o luaseră ostatică şi o târâseră, în schimb, în grotă. Pe urmă, Câinele o răpise şi o târâse la Gemeni. Arya îl lăsase să moară lângă râu şi plecase mai departe, la Saltspear, sperând să ajungă la Eastwatch-by-the-Sea, numai că…

Poate că la Braavos nu e atât de rău. Syrio era din Braavos, iar Jaquen ar putea fi acolo şi el. Jaquen era cel care îi dăduse moneda de fier. Nu-i fusese cu adevărat prieten, aşa ca Syrion, dar ce bine îi făcuseră ei prietenii vreodată? *N-am nevoie de niciun prieten, atât timp cât am Acul.* Îşi trecu buricul degetului mare peste măciulia netedă a sabiei, dorind, dorind…

La drept vorbind, Arya nu ştia ce să-şi dorească, după cum nu ştia nici ce o aştepta dincolo de lumina aceea îndepărtată. Căpitanul o adusese până aici, dar nu avea timp să stea de vorbă cu ea. Unii dintre membrii echipajului o ocoleau, dar alţii îi făceau daruri – o furculiţă de argint, mănuşi fără degete, o pălărie pleoştită de lână, peticită cu piele. Un bărbat îi arăta cum se fac nodurile marinăreşti. Un altul îi umplea degetare cu vin de foc. Cei prietenoşi se loveau peste piept, repetându-şi numele iar şi iar, până când Arya le spunea şi ea, dar niciunul nu se gândise vreodată s-o întrebe *pe ea* cum o cheamă. Îi spuneau Salty, căci se îmbarcase la Saltpans, lângă gura Tridentului. Era un nume la fel de bun ca oricare, bănuia.

Ultimele stele ale nopţii dispăruseră… toate, în afară de cele două aflate drept în faţă.

— Acum sunt *două stele.*

— Doi ochi, spuse Denyo. Titanul ne vede.

Titanul din Braavos. Bătrâna Nan îi spusese poveşti despre Titan, demult, la Winterfell. Era un uriaş înalt cât un munte şi, ori de câte ori braavosii se aflau în pericol, se deştepta, cu flăcări în ochi, înaintând prin apă cu membrele de piatră scrâşnind şi gemând, pentru a zdrobi duşmanul.

— Braavosii îl hrănesc cu carnea rozalie şi fragedă a fetițelor de viță nobilă, îşi încheia Nan povestea, iar Sansa lăsa să-i scape un scâncet caraghios. Dar Maester Luwin spunea că Titanul era doar o statuie, iar poveştile Bătrânei Nan doar poveşti.

Winterfellul e pârjolit şi distrus, îşi reaminti Arya. Bătrâna Nan şi Maester Luwin erau, cel mai probabil, morți amândoi, iar Sansa la fel. Nu avea niciun rost să se gândească la ei. *Orice om trebuie să moară.* Asta însemnau cuvintele, cuvintele pe care Jaquen H'ghar i le spusese când îi dăduse vechea monedă de fier. Învățase şi alte cuvinte braavosi de când plecaseră de la Saltpans, cuvintele pentru *te rog* şi *mulțumesc,* pentru *mare* şi *stea* şi *vin de foc,* dar ajunsese la ele ştiind că *orice om trebuie să moară.* Cea mai mare parte a echipajului *Fiicei* ştia o brumă de limbă comună din timpul nopților petrecute pe țărm, în Oraşul Vechi, la Debarcaderul Regelui şi Iazul Fecioarelor, însă doar căpitanul şi fiii săi o vorbeau destul de bine ca să discute cu ea. Denyo era mezinul, un băiat dolofan, vesel, de doisprezece ani, care se îngrijea de cabina tatălui său şi îşi ajuta fratele mai mare la socoteli.

— Sper că Titanului tău nu-i e foame, îi spuse Arya.

— Foame? făcu Denyo, nedumerit.

— N-are importanță. Chiar dacă Titanul mânca, într-adevăr, carne roz şi fragedă de fată, Arya n-avea de ce se teme. Era o făptură sfrijită, nu o mâncare potrivită pentru un uriaş, şi avea aproape unsprezece ani, practic femeie în toată firea. *Iar Salty nu e de viță nobilă.* Titanul este zeul braavosilor? întrebă ea. Sau îi aveți pe Cei Şapte?

— Toți zeii sunt cinstiți în Braavos. Fiului căpitanului îi plăcea să vorbească despre oraşul său aproape la fel de mult cât despre corabia tatălui său. Cei Şapte ai tăi au un templu aici, Septul-de-Dincolo-de-Mare, dar numai marinarii din Westeros se închină acolo.

Nu sunt Cei Şapte ai mei. Erau zeii mamei mele şi i-au lăsat pe Frey s-o omoare la Gemeni. Se întreba dacă va găsi în Braavos o pădure a zeilor, cu un copac al inimii în mijloc. Poate că Denyo ştia, dar nu-l putea întreba. Salty era din Saltpans, şi ce-ar putea să ştie o fată din Saltpans despre vechii zei ai Nordului? *Vechii zei sunt morți,* îşi spuse, *cu mama, cu tata, cu Robb şi Bran şi Rickon, morți cu toții.* Şi-l amintea pe tatăl său spunând, cu multă vreme în urmă, că atunci când bat vânturile reci, lupul singur moare şi haita supraviețuieşte. Cu ea, totul era invers. Arya, lupul singuratic, trăia încă, dar lupii haitei fuseseră luați, ucişi şi jupuiți.

— Cântăreții Lunii ne-au condus la acest loc de refugiu, unde dragonii Valyriei nu ne pot găsi, spuse Denyo. Cel mai mare templu este al lor. Îl cinstim şi pe Tatăl Apelor, dar casa lui e reconstruită ori de câte ori îşi ia mireasa. Ceilalți zei sălăşluiesc împreună pe o insulă din centrul oraşului. Acolo vei găsi… Zeul cu Multe Chipuri.

Ochii Titanului păreau acum mai strălucitori şi mai depărtați. Arya nu cunoştea niciun Zeu cu Multe Chipuri, dar dacă răspundea rugăciunilor ei, era posibil să fie zeul pe care-l căuta. *Ser Gregor,* rosti ea în gând, *Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Au rămas doar şase.* Joffrey era mort, Câinele îl omorâse pe Polliver, iar pe Gâdilător îl înjunghiase chiar ea, ca şi pe acel scutier neghiob cu coşurile lui de pe față. *Nu l-aş fi omorât, dacă nu m-ar fi înhățat.* Câinele fusese pe moarte când îl părăsise, pe malul Tridentului, arzând de febră din pricina rănii. *Ar fi trebuit să-i dau darul îndurării şi să-i vâr un cuțit în inimă.*

— Salty, priveşte! Denyo o luă de braț şi o întoarse. Vezi? *Acolo.* Îi arătă cu mâna.

Cețurile se risipeau în fața lor, cortine gri, zdrențuite, date la o parte de prora corăbiei lor. *Fiica Titanului* despica apele gri-verzui, plutind pe aripi violet, tumultuoase. Arya auzea țipetele pescăruşilor deasupra capului. Acolo, în locul spre care arăta Denyo, o linie de creste stâncoase se ridica brusc din mare, cu versanții abrupți acoperiți de pini şi molizi negri. Dar, direct în fața lor, marea îşi croise loc şi acolo, deasupra apei, se înălța Titanul, cu ochii strălucind şi cu păru-i lung şi verde fluturând în vânt.

Încăleca prăpastia, cu câte un picior înfipt pe fiecare munte, cu umerii profilându-se înalți deasupra crestelor zdrențuite. Picioarele îi erau cioplite din piatră, acelaşi negru granit ca munții mării pe care stătea, deşi în jurul şoldurilor purta o fustanelă din zale de bronz verzui. Platoşa îi era tot de bronz, iar pe cap purta un coif cu creastă. Păru-i din funii de cânepă vopsită în verde flutura în vânt, iar în peşterile care-i erau ochi ardeau focuri imense. O mână i se odihnea pe creasta din stânga, cu degetele de bronz curbate în jurul unei protuberanțe de piatră, cealaltă țâşnea în aer, strângând mânerul unei săbii frânte.

E doar puțin mai mare decât statuia Regelui Baelor de la Debarcaderul Regelui, îşi spuse Arya, pe când se aflau încă departe, în larg. Însă, pe măsură ce galerele se apropiau de locul unde talazurile se spărgeau de linia coastei, Titanul creştea din ce în ce mai mult. Îl auzea pe tatăl lui Denyo răcnind comenzi cu glasul său grav, iar sus matelotii strângeau velele. *Vom vâsli la picioarele Titanului.* Arya vedea ferestrele de tragere în platoşa mare de bronz, urmele şi petele de pe brațele şi umerii Titanului acolo unde îşi făceau cuibul păsările de mare. Arya îşi lungi gâtul. *Baelor cel Binecuvântat nu i-ar ajunge nici până la genunchi. Ar putea păşi direct peste zidurile Winterfellului.*

Atunci Titanul scoase un urlet teribil.

Sunetul era imens ca şi el, un geamăt şi un scrâşnet atât de colosal încât înecă până şi glasul căpitanului şi zgomotul valurilor ce se izbeau de crestele acoperite de pini. O mie de păsări ţâşniră deodată în aer, iar Arya se retrase, tresărind, până când văzu că Denyo râdea.

— Vesteşte Arsenalului venirea noastră, nimic altceva! strigă el. N-ai de ce să te temi.

— Nu m-am temut nicio clipă! îi strigă Arya înapoi. A fost zgomotos, atâta tot.

Acum vântul şi valul puneau stăpânire pe *Fiica Titanului,* conducând-o iute către canal. Şirurile duble de vâsle loveau domol apa mării, transformând-o într-o spumă albă, în timp ce umbra Titanului cobora deasupra lor. Pentru o clipă, ai fi zis că se vor izbi, fără scăpare, de pietrele de sub picioarele lui. Cuibărită lângă Denyo, la prora, Arya simţea stropi de sare pe faţă. Trebuia să se uite drept în sus ca să vadă capul Titanului. *Braavosii îl hrănesc cu carnea rozalie şi fragedă a fetiţelor de viţă nobilă,* o auzi din nou pe bătrâna Nan spunând, dar ea *nu* era o fetiţă şi n-avea de gând să se lase speriată de o *statuie* stupidă.

Oricum, o ţinu în mână pe Ac când alunecară printre picioarele Titanului. Alte ferestre de tragere erau presărate între acele coapse imense de piatră, iar când Arya îşi înălţă capul ca să privească cuibul corbului alunecând printre ele, la o distanţă de zece metri buni, zări guri de aruncare sub fustanela de zale a Titanului şi feţe holbându-se la ei de după zăbrelele de fier.

Şi pe urmă trecură mai departe.

Umbra se ridică, crestele acoperite de pini rămaseră în urma lor, de-o parte şi de alta, vântul se domoli şi se pomeniră înaintând printr-o imensă lagună. În faţa lor se ridica din mare un alt munte, o movilă de piatră care ţâşnea din apă ca un pumn cu ţepuşe, cu parapetele pietroase gemând de bice cu ţinte de metal, aruncătoare de flăcări şi catapulte.

— Arsenalul Braavosului, îl numi Denyo, mândru de parcă el l-ar fi ridicat. Pot să construiască acolo o galeră de război într-o zi. Arya vedea zeci de galere legate la cheiuri sau cocoţate pe rampe de lansare. Din nenumărate hangare de lemn aşezate de-a lungul ţărmurilor ţâşneau prorele colorate ale altora, ca nişte câini de vânătoare dintr-un adăpost, suple, haine şi înfometate, aşteptând chemarea cornului vreunui vânător. Încercă să le numere, dar erau prea multe şi, acolo unde linia ţărmului se curba, se aflau alte şi alte docuri şi hangare şi cheiuri.

Două galere le ieşiseră în întâmpinare. Alunecau parcă deasupra apei, ca nişte libelule, cu vâslele palide scânteind. Arya îl auzi pe căpitan strigându-le ceva, apoi pe căpitanii galerelor strigând înapoi, dar nu le înţelegea cuvintele. Un corn imens sună. Galerele trecură de-o parte şi de alta a lor, atât de aproape încât Arya auzea sunetul înăbuşit al tobelor din calele lor violete, *bum, bum, bum, bum, bum, bum, bum, bum,* ca bătăile unor inimi pline de viaţă.

Apoi galerele erau în urma lor şi Arsenalul la fel. În faţă se deschidea o largă

întindere de apă verde ca iarba, vălurită, ca o coală de sticlă colorată. Din inima ei udă se înălța orașul, o imensă întindere de cupole, turnuri şi poduri, gri şi aurii şi roşii. *Cele o sută de insule ale Braavosului în mare.*

Maester Luwin îi învățase despre Braavos, dar Arya uitase mult din ceea ce le spusese. Era un oraş cu o întindere lină, asta vedea chiar şi de departe, nu ca Debarcaderul Regelui, cu cele trei coline înalte ale sale. Singurele coline erau cele pe care le ridicaseră oamenii din cărămidă şi granit, bronz şi marmură. Şi îi mai lipsea ceva, deşi Arya avu nevoie de câteva momente să-şi dea seama ce anume. *Oraşul nu are ziduri.* Dar când îi spuse asta lui Denyo, el râse.

— Zidurile noastre sunt făcute din lemn şi pictate în violet, îi spuse. *Galerele* sunt zidurile noastre. De altele n-avem nevoie.

Puntea pârâi în spatele lor. Arya se întoarse, descoperindu-l pe tatăl lui Denyo înălțându-se deasupra lor, înveşmântat în mantaua-i lungă de căpitan din lână violetă. Căpitanul-negustor Ternesio Terys nu purta barbă, iar părul neted, tuns scurt, îi încadra fața pătrată, dogorită de vânt. Pe drum, îl văzuse adesea glumind cu echipajul, dar când se încrunta, oamenii fugeau din fața lui ca din calea furtunii. Acum se încrunta.

— Călătoria noastră a luat sfârşit, îi spuse Aryei. Ne îndreptăm spre Chequy Port, unde vameşii Lordului Mării vor veni la bord ca să ne inspecteze calele. Le va lua o jumătate de zi, întotdeauna e aşa, dar nu e nevoie să stai şi tu după ei. Strânge-ți lucrurile. Voi coborî o barcă, iar Yorko te va duce la țărm.

La țărm? Arya îşi muşcă buza. Traversase marea îngustă ca să ajungă aici, dar dacă ar fi întrebat-o căpitanul, i-ar fi spus că voia să rămână la bordul *Fiicei Titanului.* Salty era prea mică şi nu putea mânui o vâslă, acum ştia asta, dar putea învăța să matiseze funiile şi să cârmească corabia peste mările verzi de sare. Denyo o dusese odată sus, în cuibul ciorii, iar ei nu-i fusese frică deloc, deşi puntea păruse un obiect minuscul la picioarele ei. *Pot şi să socotesc şi să deretic într-o cabină.*

Dar galera nu avea nevoie de încă un copil. În afară de asta, trebuia doar să se uite la chipul căpitanului ca să ştie cât era de nerăbdător să scape de ea. Aşa că Arya nu făcu decât să clatine din cap.

— La țărm, spuse ea, deşi țărmul însemna doar străini.

— *Valar dohaeris.* Îi atinse fruntea cu două degete. Te rog să-ți aminteşti de Ternesio Terys şi de serviciul pe care ți l-a făcut.

— Îmi voi aminti, răspunse Arya cu glas pierit. Vântul o trăgea de mantie, stăruitor ca o nălucă. Era timpul să plece.

Strânge-ți lucrurile, spusese căpitanul, dar avea puține lucruri. Doar hainele de pe ea, punguța cu bani, darurile pe care i le dăduse echipajul, pumnalul la şoldul stâng şi Acul la dreptul.

Barca fu gata înaintea ei, iar Yorko era la vâsle. Era şi el fiul căpitanului, dar mai mare decât Denyo şi mai puțin prietenos. *Nu mi-am luat rămas-bun de la*

Denyo, gândi ea, coborând să i se alăture. Se întreba dacă-l va revedea vreodată pe băiat. *Ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun.*

Fiica Titanului se micşora în spatele ei, în timp ce oraşul creştea cu fiecare mişcare a vâslelor lui Yorko. În depărtare, la dreapta ei, se zărea un port, o învălmăşeală de debarcadere şi cheiuri înțesate de baleniere pântecoase din Ibben, corăbii-lebădă din Insulele Verii şi mai multe galere decât putea număra o fată. Un alt port, mai îndepărtat, se afla la stânga ei, dincolo de un promontoriu scufundat, unde vârfurile clădirilor pe jumătate înecate se avântau deasupra apelor. Arya nu mai văzuse niciodată atâtea clădiri mari adunate într-un singur loc. Debarcaderul Regelui avea Fortăreața Roşie şi Marele Sept al lui Baelor şi Groapa Dragonilor, dar Braavosul se mândrea cu douăzeci de temple, turnuri şi palate, la fel de mari sau chiar mai mari. *Voi fi din nou un şoricel,* gândi ea cu amărăciune, *aşa cum am fost la Harrenhal, înainte să fug.*

Din preajma Titanului, oraşul păruse o singură insulă mare, dar, pe măsură ce barca lui Yorko îi aducea mai aproape, Arya vedea că era format din multe insulițe apropiate, unite prin poduri de piatră arcuite care traversau nenumărate canale. Dincolo de port zări străzi cu case gri de piatră, construite atât de aproape încât se sprijineau unele de altele. Erau ciudate, în ochii Aryei, înalte de patru sau cinci etaje şi foarte înguste, cu acoperişuri de țiglă ascuțite, ca nişte pălării. Nu vedea stuf şi remarcase doar câteva case de lemn de felul celor pe care le ştia în Westeros. *N-au pomi,* îşi dădu ea seama. *Braavosul e numai piatră, un oraş gri într-o mare verde.*

Yorko coti barca la nord de docuri, prin defileul unui canal imens, o largă cale navigabilă verde care trecea direct prin inima oraşului. Trecură pe sub arcadele unui pod din piatră sculptată decorat cu zeci de feluri de peşti, crabi şi calmari. În fața lor apăru un al doilea pod, de data aceasta sculptat cu o dantelărie de viță frunzoasă, iar dincolo de el un al treilea, privindu-i de sus cu o mie de ochi pictați. Gurile canalelor mai mici se deschideau în ambele părți, iar altele, şi mai mici, se desprindeau din acestea. Unele case erau construite *deasupra* căilor navigabile, transformând canalele într-un fel de tuneluri. Pe lângă ei alunecau încoace şi încolo bărci suple, în formă de şerpi de apă cu capetele pictate şi cozile ridicate. Arya observă că acelea nu aveau vâsle, ci erau împinse cu prăjini de către oameni care stăteau la pupa, în mantii gri, maro şi verzi, de culoarea muşchiului. Văzu şi şlepuri imense, plate, înțesate cu lăzi şi butoaie şi împinse de câte douăzeci de oameni cu prăjini pe fiecare parte, şi elegante case plutitoare, cu felinare de sticlă colorată, draperii de catifea şi galioane de bronz. Departe, în zare, înălțându-se deasupra canalelor şi a caselor, se afla un fel de drum din piatră gri, masivă, sprijinit de trei şiruri de arcuri grandioase, care se pierdea spre sud, într-un abur întunecat.

— Ce-i acolo? îl întrebă Arya pe Yorko, arătând cu mâna.

— Râul cu apă dulce, îi răspunse el. Aduce apă proaspătă de pe uscat,

traversând lagunele mocirloase şi zonele cu apă mică, sărată. Aduce apă dulce, bună, din fântâni.

Când privi în urmă, portul şi laguna nu se mai zăreau. În fața ei, pe ambele maluri ale canalului se înşirau statui mărețe, oameni solemni de piatră, în veşminte lungi, împestrițate de murdăria păsărilor mării. Unii țineau cărți în mâini, alții pumnale sau ciocane. Unul dintre ei strângea o stea aurie în mâna-i ridicată. Un altul răsturna o carafă de vin, revărsând un nesfârşit şuvoi de apă jos, în canal.

— Sunt zei? întrebă Arya.

— Lorzi ai Mării, răspunse Yorko. Insula Zeilor e mai departe. Vezi? Şase poduri mai jos, pe malul drept. Acela e templul Cântăreților Lunii.

Era unul dintre cele pe care le zărise Arya din lagună, o clădire imensă din marmură albă ca neaua, acoperită de o uriaşă cupolă argintată, ale cărei ferestre din sticlă opalescentă înfățişau toate fazele lunii. Două fecioare de marmură îi flancau porțile, înalte ca Lorzii Mării, sprijinind un lințoliu boltit.

Dincolo de acesta se afla un alt templu, un edificiu din piatră roşie, sobru ca orice fortăreață. În vârful turnului său unghiular strălucea un foc, într-un mangal de fier ce măsura şapte metri de-a curmezişul, în timp ce uşile de bronz erau flancate de alte focuri, mai mici.

— Preoților roşii le plac focurile, îi explică Yoren. Stăpânul Luminii este zeul lor, R'hllor cel roşu.

Ştiu. Arya şi-l amintea pe Thoros din Myr, în bucățile sale de armură veche purtate peste veşmintele atât de decolorate, încât părea mai degrabă un preot roz decât unul roşu. Dar sărutul lui îl înviase pe Lordul Beric din morți. Arya privi casa zeului roşu pierzându-se în urma lor şi se întrebă dacă aceşti preoți braavosi ai lui puteau face acelaşi lucru.

Urmă o construcție imensă de cărămidă, tivită cu licheni. Arya ar fi putut s-o ia drept magazie dacă Yorko n-ar fi spus:

— Acela e Refugiul Sfânt, unde îi cinstim pe zeii mici pe care lumea i-a uitat. Vei auzi spunându-i-se şi Vizuina. Între zidurile înalte, năpădite de licheni ale Vizuinii trecea un mic canal şi acolo Yoren coti spre dreapta. Trecură printr-un tunel, apoi ieşiră la lumină. Alte temple se înălțau pe ambele maluri.

— N-am ştiut niciodată că există atâția zei, remarcă Arya.

Yorko mârâi. Cotiră printr-un meandru şi trecură pe sub un alt pod. La stânga apăru o movilă stâncoasă, în vârful căreia se afla un templu fără ferestre, din rocă gri, întunecată. Un şir de trepte de piatră coborau de la uşile sale către un doc acoperit.

Yorko ridică vâslele şi barca se lovi uşor de pilonii de piatră. Apucă strâns un inel de fier, ca să oprească barca pentru o clipă.

— Aici te las.

Docul era întunecat, treptele abrupte. Acoperişul negru de țiglă al templului

era ascuțit, ca ale caselor înşirate de-a lungul canalelor. Arya îşi frământă buza. *Syrio a venit din Braavos. Poate că a vizitat acest templu. Poate că a urcat aceste scări.* Apucă inelul şi se ridică pe debarcader.

— Ştii cum mă cheamă, spuse Yorko din barcă.

— Yorko Terys.

— *Valar dohaeris.* Yorko împinse ambarcațiunea cu vâsla şi pluti încet, cu spatele, în apele mai adânci. Arya îl privi vâslind înapoi pe unde veniseră, până când dispăru în umbra podului. Când foşnetul ramelor se stinse, aproape îşi auzea bătăile inimii. Dintr-o-dată, era altundeva… înapoi la Harrenhal, cu Gendry, poate, sau cu Câinele în păduri, pe malurile Tridentului. *Salty e un copil prost,* îşi spuse. *Eu sunt lupoaică şi n-am să mă tem.* Mângâie mânerul Acului pentru noroc şi se avântă în umbre, urcând treptele două câte două, pentru ca nimeni să nu poată spune vreodată că-i fusese frică.

Sus, în vârf, descoperi două uşi de lemn sculptat, înalte de patru metri. Uşa din stânga era făcută din lemn de copacul inimii, alb ca osul, cea din dreapta din abanos strălucitor. În mijloc se afla chipul sculptat al lunii, din abanos pe partea copacului inimii şi din lemn de copac al inimii pe partea abanosului. Îi amintea oarecum de copacul din pădurea zeilor de la Winterfell. *Uşile mă privesc,* gândi ea. Împinse ambele uşi deodată, cu palmele înmănuşate, dar niciuna nu se clinti. *Închise şi zăvorâte.*

— Lăsați-mă să intru, neroadelor, spuse ea. Am traversat marea îngustă. Strânse pumnul şi izbi. Jaqen mi-a spus să vin. Am moneda de fier. O scoase din pungă şi o ținu ridicată. Vedeți? *Valar morghulis.*

Uşile nu-i dădură niciun răspuns, dar se deschiseră.

Se deschiseră spre interior, într-o linişte desăvârşită, fără ca vreo mână de om să le urnească. Arya făcu un pas înainte, apoi încă unul. Uşile se închiseră în spatele ei şi, pentru o clipă, fu orbită. Acul era în mâna ei, deşi nu-şi amintea să-l fi scos din teacă.

Câteva lumânări ardeau de-a lungul zidurilor, dar răspândeau atât de puțină lumină încât Arya nu-şi putea vedea propriile picioare. Cineva şoptea prea încet ca să distingă cuvintele. Altcineva plângea. Auzi paşi uşori, piele alunecând pe piatră, o uşă deschizându-se şi închizându-se. *Apă. Aud şi apă.*

Încet-încet, ochii i se obişnuiră cu întunericul. Templele Westerosului aveau şapte laturi, cu şapte altare pentru cei şapte zei, dar aici erau mai mult de şapte zei. Statuile lor se înălțau de-a lungul zidurilor, masive şi amenințătoare. În jurul picioarelor le pâlpâiau lumânări roşii, palide ca nişte stele îndepărtate. Cea mai apropiată statuie era o femeie de marmură, înaltă de patru metri. Din ochi îi şiroiau lacrimi adevărate, care umpleau vasul pe care-l ținea pe brațe. Dincolo de ea se afla un om cu cap de leu, aşezat pe un tron sculptat din abanos. În fața uşilor, un cal imens de bronz şi fier se ridica pe două picioare imense. Mai departe, desluşea un chip uriaş de piatră, un copil palid cu o sabie, un țap negru,

lățos, de mărimea unui zimbru, un bărbat cu glugă, sprijinit de un toiag. Restul erau pentru ea doar siluete amenințătoare, abia zărite prin întuneric. Între zei se aflau alcovuri ascunse, încărcate de umbre, unde, ici şi colo, ardea câte o lumânare.

Tăcută ca o umbră, Arya înainta printre şirurile de bănci lungi de piatră, cu sabia în mână. Picioarele îi spuneau că podeaua era din piatră, nu din marmură lustruită ca aceea din Marele Sept al lui Baelor, ci mai aspră. Trecu pe lângă câteva femei care şuşoteau. Aerul era cald şi greu, atât de greu, încât Arya căscă. Simțea mirosul lumânărilor. Mireasma îi era necunoscută şi o puse pe seama vreunui soi neobişnuit de tămâie, dar, pe măsură ce se adâncea în templu, lumânările păreau să miroasă a zăpadă, a ace de pin şi a tocană fierbinte. *Mirosuri bune,* îşi zise Arya, şi prinse puțin curaj. Destul curaj ca să vâre Acul înapoi în teacă.

În mijlocul templului, găsi apa pe care o auzise: un bazin cu apă, de trei metri de-a curmezişul, negru precum cerneala şi luminat de lumânări roşii, palide. Lângă el şedea un tânăr în mantie argintie, plângând încetişor. Îl privi cufundându-şi o mână în apă, stârnind valuri mici, stacojii. Când îşi retrase degetele, le supse, unul câte unul. *Trebuie că-i e sete.* Pe marginea bazinului erau cupe de piatră. Arya umplu una şi i-o duse, ca să poată bea. Tânărul o privi lung când Arya i-o întinse.

— *Valar morghulis,* spuse el.

— *Valar dohaeris,* răspunse ea.

Tânărul bău cu nesaț şi azvârli cupa în apă, cu un molcom *bâldâbâc.* Apoi se ridică în picioare, legănându-se şi ținându-se de burtă. Pentru o clipă, Arya crezu că va cădea. Abia atunci îi zări pata neagră de sub centură, lărgindu-se sub ochii ei.

— Eşti înjunghiat, izbucni ea, dar bărbatul nu-i acordă nicio atenție. Se îndreptă, împleticindu-se, către zid şi se târî într-un alcov, pe un pat tare de piatră. Când Arya privi împrejur, văzu şi alte alcovuri. În unele dintre ele se aflau oameni bătrâni, dormind.

Nu, îi şopti parcă o voce pe jumătate uitată. *Sunt morți sau muribunzi. Priveşte cu ochii tăi.* O mână îi atinse brațul.

Arya se răsuci, însă era doar o fetiță, o fetiță palidă într-o robă cu glugă care părea s-o înghită, neagră în partea dreaptă şi albă în stânga. Sub glugă, se aflau o față sfrijită şi osoasă, obraji supți şi ochi negri, care păreau cât nişte talgere de mari.

— Nu mă atinge, o preveni Arya pe fată. Pe băiatul care m-a atins ultima oară l-am omorât.

Fata rosti câteva cuvinte pe care Arya nu le cunoştea. Clătină din cap.

— Nu ştii limba comună?

Un glas din spatele ei spuse:

— Eu o ştiu.

Aryei nu-i plăcea felul în care o tot luau prin surprindere. Bărbatul cu glugă era înalt, înveşmântat într-o versiune mai mare a robei negre cu alb pe care o purta fata. Sub glugă, tot ceea ce putea vedea era sclipirea roşiatică a luminii lumânărilor oglindite în ochii lui.

— Ce loc e ăsta? îl întrebă ea.

— Un loc al păcii. Glasul bărbatului era blând. Eşti în siguranță aici. Aceasta este Casa în Negru şi Alb, copila mea. Deşi eşti prea tânără ca să cauți ocrotirea Zeului cu Multe Chipuri.

— E ca zeul Sudului, cel cu şapte chipuri?

— Șapte? Nu. El are chipuri fără număr, micuța mea, la fel de multe ca stelele de pe cer. În Braavos, oamenii venerează pe cine vor… dar la capătul fiecărui drum aşteaptă Cel cu Multe Chipuri. Te va aştepta şi pe tine, într-o bună zi, nu te teme. Nu trebuie să alergi în brațele lui.

— Eu am venit doar ca să-l găsesc pe Jaqen H'ghar.

— N-am auzit acest nume.

Simți cum o cuprinde disperarea.

— Era din Lorath. Avea părul alb pe-o parte şi roşu pe cealaltă. Spunea că-mi va dezvălui taine şi mi-a dat asta. Ținea strâns în pumn moneda de fier. Când desfăcu degetele, îi rămase lipită de palma asudată.

Preotul cercetă moneda, dar nu se clinti s-o atingă. Orfelina cu ochi mari o privea şi ea. În cele din urmă, bărbatul cu chipul umbrit vorbi:

— Spune-mi cum te cheamă, copilă.

— Salty. Vin de la Saltpans, de lângă Trident. Deşi nu-i vedea fața, cumva îi simți zâmbetul.

— Nu, zise el. Spune-mi cum te cheamă.

— Porumbița, răspunse ea de data aceasta.

— Numele tău adevărat, copilă.

— Mama mi-a dat numele de Nan, dar acum mi se spune Nevăstuică…

— Numele tău.

Înghiți în sec.

— Arry. *Sunt Arry.*

— Pe-aproape. Iar acum adevărul?

Teama taie mai adânc decât o sabie, îşi spuse.

— Arya. Prima oară şopti cuvântul. A doua oară i-l strigă în față. Sunt *Arya* din Casa Stark.

— Aşa e, spuse el, dar Arya din Casa Stark nu are ce căuta în Casa în Negru şi Alb.

— Te rog, spuse ea. N-am unde să merg.

— Te temi de moarte?

Arya îşi muşcă buza.

— Nu.

— Hai să vedem. Preotul îşi coborî gluga. În spatele ei, nu avea chip, doar un craniu îngălbenit, cu câteva bucăţi de piele atârnate de obraji şi un vierme alb zvârcolindu-se într-o orbită goală. Sărută-mă, copilă, croncăni el, cu un glas aspru şi dogit ca un horcăit de moarte.

Crede că mă sperie? Arya îl sărută în locul unde ar fi trebuit să-i fie nasul şi culese viermele de hoit din ochiul său, cu gând să-l mănânce, dar i se topi ca o umbră în mână.

Craniul galben se topea şi el, şi cel mai blajin om pe care-l văzuse vreodată îşi plecă privirea asupra ei, zâmbind.

— Nimeni n-a mai încercat vreodată să-mi mănânce viermele, spuse el. Ţi-e foame, copilă?

Da, gândi ea, *dar nu de mâncare.*

CERSEI

Ploaia cădea rece, scăldând zidurile şi meterezele Fortăreţei Roşii într-o beznă sângerie. Regina îl ţinea strâns de mână pe rege, conducându-l prin curtea noroioasă către locul unde îl aşteptau lectica şi escorta.

— Unchiul Jaime a zis că pot să călăresc şi să arunc gologani oamenilor din popor, protestă băiatul.

— Vrei să răceşti? N-avea de gând să rişte. Tommen nu fusese niciodată la fel de robust ca Joffrey. Bunicul şi-ar dori să vadă un adevărat rege la priveghiul său. N-o să apărem la Marele Sept murdari şi uzi leoarcă. *E destul de rău că trebuie să port iarăşi haine de doliu.* Negrul nu-i venise niciodată bine. Cu pielea ei albă, îi dădea un aer cadaveric. Cersei se sculase cu o oră înaintea răsăritului ca să se îmbăieze şi să-şi aranjeze părul şi nu intenţiona să lase ploaia să-i zădărnicească eforturile.

În lectică, Tommen se sprijini de perne şi se uită afară, la ploaia care cădea.

— Zeii plâng pentru bunicul. Lady Jocelyn spune că picăturile de ploaie sunt lacrimi.

— Jocelyn Swyft e toantă. Dacă zeii ar putea plânge, ar fi plâns după fratele tău. Ploaia e ploaie. Trage draperia până nu plouă şi mai mult înăuntru. Mantaua aia e din zibelină, vrei să se ude toată?

Tommen îi dădu ascultare. Supuşenia lui o nelinişte. Un rege trebuia să fie puternic. *Joffrey ar fi protestat. N-a fost niciodată uşor de intimidat.*

— Nu te prăvăli aşa, îi spuse ea lui Tommen. Stai ca un rege! Îndreaptă-ţi umerii şi potriveşte-ţi coroana. Vrei să-ţi cadă de pe cap în faţa tuturor lorzilor tăi?

— Nu, mamă.

Băiatul îşi îndreptă spatele şi ridică mâinile ca să-şi aranjeze coroana. Coroana lui Joff era prea mare pentru el. Tommen fusese mereu dolofan, dar acum părea mai tras la faţă. *Oare mănâncă bine?* Trebuia să-şi amintească să-l întrebe pe intendent. Nu putea risca să se îmbolnăvească, mai ales cu Myrcella în mâinile dornishenilor. *Cu timpul, coroana lui Joff îi va fi pe măsură.* Până atunci, poate că ar fi nevoie de una mai mică, una care nu ameninţa să-i înghită capul. Va discuta problema cu aurarii.

Lectica îşi croia drum încet în josul Muntelui lui Aegon. În faţa lor călăreau doi oşteni ai Gărzii Regale, cavaleri albi pe cai albi, cu mantii albe atârnându-le ude de pe umeri. În urmă veneau cincizeci de străjeri ai Casei Lannister, în aur şi purpură.

Tommen privea printre draperii la străzile goale.

— Credeam că vor fi mai mulţi oameni. Când a murit tata, toată lumea a ieşit să-l vadă trecând.

— Ploaia asta i-a alungat înăuntru.

Debarcaderul Regelui nu-l iubise niciodată pe Lordul Tywin. *Dar el n-a vrut niciodată iubire. „Nu poţi nici să mănânci iubire, nici să cumperi un cal cu ea, nici să-ţi încălzeşti odăile într-o noapte friguroasă”,* îl auzise spunându-i odată lui Jaime, când fratele ei nu era mai mare decât Tommen.

La Marele Sept al lui Baelor, acea splendoare de marmură din vârful Dealului Visenyei, micul grup de îndoliaţi era copleşit de numeroasele mantii aurii pe care Ser Addam Marbrand le postase în toată piaţa. *Vor mai veni şi alţii, mai târziu,* îşi spuse regina, în timp ce Ser Meryn Trant o ajuta să coboare din lectică.

Numai cei de obârşie nobilă şi suita lor aveau să fie primiţi la ceremonia de dimineaţă. O alta urma să aibă loc după-amiaza pentru oamenii de rând, iar la rugăciunile de seară putea participa oricine. Cersei va trebui să se întoarcă pentru asta, ca poporul s-o vadă jelind. *Gloata trebuie să-şi capete spectacolul.* Era o bătaie de cap. Avea treburi de rezolvat, un război de câştigat, un regat de condus. Tatăl ei ar fi înţeles asta.

Înaltul Septon îi întâmpină în capul scărilor. Bătrân, gârbovit, cu o barbă albă, rară, era atât de cocoşat sub povara veşmintelor sale brodate încât ochii îi erau la nivelul sânilor reginei… deşi coroana sa, o creaţie semeaţă, din cristal gravat şi fir de aur, adăuga aproape o jumătate de metru Înălţimii Sale.

Lordul Tywin îi dăduse acea coroană în locul celei pierdute când gloata îl omorâse pe fostul înalt Septon. Îl dăduseră jos din lectică pe nătărăul grăsan şi îl sfâşiaseră în bucăţi, în ziua când Myrcella plecase pe mare către Dorne. *Ala a fost un mare mâncău şi un om docil. Asta…* Înaltul Septon era opera lui Tyrion, îşi aduse Cersei aminte dintr-odată. Era un gând neliniştitor.

Mâna pătată a bătrânului arăta ca o labă de pui ţâşnind de sub mâneca brodată cu fir de aur şi mici cristale. Cersei îngenunche pe marmura udă şi îi sărută degetele, îndemnându-l pe Tommen să facă la fel. *Oare ce ştie despre mine? Cât*

i-a spus piticul? Înaltul Septon zâmbea în timp ce o conducea în templu. Dar era un zâmbet amenințător, plin de înțelesuri nerostite sau doar grimasa absentă a buzelor încrețite ale unui bătrân? Regina nu-şi putea da seama.

Înaintară prin Sala Lămpilor, pe sub globurile colorate din sticlă multicoloră, cu mâna lui Tommen în mâna ei. Trant şi Kettleblack îl flancau, cu apa picurând din mantiile lor ude şi băltind pe podea. Înaltul Septon păşea încet, sprijinindu-se de un toiag din lemn de copac al inimii, cu o măciulie de cristal. Şapte dintre Cei Mai Cucernici îl însoțeau, sclipind în brocarturi cu fir de argint. Tommen purta brocart cu fir de aur pe sub mantaua de zibelină, iar regina o rochie veche din catifea neagră, tivită cu hermină. Nu fusese timp să i se coasă o rochie nouă, iar Cersei n-o putea îmbrăca pe cea pe care o purtase pentru Joffrey, nici pe cea în care îl îngropase pe Robert.

Cel puțin, pentru Tyrion nu se va aştepta nimeni să port doliu. Pentru el, mă voi îmbrăca în mătase purpurie şi brocart cu fir auriu şi voi purta rubine în păr. Cersei declarase că acela care îi va aduce capul piticului va fi ridicat la rangul de lord, indiferent cât de umilă ar fi obârşia sau condiția lui. Corbii purtau promisiunea ei în toate colțurile Celor Şapte Regate, şi, cât de curând, vestea avea să traverseze marea îngustă şi să ajungă în cele Nouă Oraşe Libere şi în ținuturile de dincolo de ele. *Pezevenghiul poate să fugă la capătul pământului, tot nu-mi va scăpa.*

Procesiunea regală intră pe uşile interioare, în inima cavernoasă a Marelui Sept, înaintând pe un culoar larg, unul dintre cele şapte care se întâlneau sub cupolă. La stânga şi la dreapta, îndoliații de viță nobilă cădeau în genunchi în calea regelui şi a reginei. Erau acolo mulți dintre purtătorii de flamură ai tatălui său, şi cavaleri care luptaseră alături de Lordul Tywin în zeci de bătălii. Văzându-i, se simți mai încrezătoare. *Nu sunt lipsită de prieteni.*

Sub cupola înaltă de sticlă, aur şi cristal a Marelui Sept, trupul Lordului Tywin Lannister se odihnea pe un catafalc de marmură cu trepte. La căpătâiul său stătea de veghe Jaime, cu singura-i mână întreagă strânsă în jurul mânerului unei săbii lungi de aur, cu vârful aşezat pe podea. Mantia cu glugă pe care o purta era albă ca omătul proaspăt, iar zalele cămăşii sale erau din mărgăritare gravate cu aur. *Lordul Tywin l-ar fi vrut în aurul şi purpura Casei Lannister,* gândi ea. *Întotdeauna îl înfuria să-l vadă pe Jaime în alb din cap până-n picioare.* În plus, fratele ei îşi lăsa iarăşi barbă. Miriştea îi acoperea maxilarul şi obrajii, dând chipului său o înfățişare aspră şi sălbatică. *Ar fi trebuit să aştepte măcar până când oasele tatei vor fi îngropate sub Casterly Rock.*

Cersei îl conduse pe rege pe cele trei trepte mici, să îngenuncheze lângă trupul neînsuflețit. Ochii lui Tommen se umplură de lacrimi.

— Plângi în tăcere, îi spuse, aplecându-se spre el. Eşti rege, nu un țânc plângăcios. Lorzii tăi te privesc.

Băiatul îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii. Avea ochii ei, verzi ca smaraldul,

mari şi strălucitori ca ochii lui Jaime când fusese de vârsta lui Tommen. Fratele ei fusese un băiat atât de *drăgălaş...* dar şi aprig, la fel de aprig ca Joffrey, un adevărat pui de leu. Regina îşi trecu mâna pe după umerii lui Tommen şi îi sărută buclele aurii. *Va avea nevoie de mine, să-l învăț să domnească şi să-l apăr de duşmani.* Unii erau printre ei chiar acum, prefăcându-se că le sunt prieteni.

Surorile tăcute îl îmbrăcaseră pe Lordul Tywin ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o bătălie decisivă. Purta cea mai frumoasă armură a sa, grea, din fier pictat în purpuriu intens, întunecat, cu incrustații de aur la mănuşi, la armurile de gambe şi la pieptar. Rondelele armurii erau sori de aur, pe fiecare umăr stătea ghemuită câte o leoaică de aur, iar un leu cu coamă forma creasta coifului mare aşezat lângă capul său. Pe pieptul Lordului Tywin se afla o sabie lungă, într-o teacă aurită incrustată cu rubine, iar mâinile i se împreunau pe mâner, în mănuşi din zale aurii.

Chiar şi în moarte chipul său e nobil, gândi Cersei, *deşi gura...* Colțurile buzelor tatălui său erau uşor curbate în sus, dându-i un aer uşor amuzat. *Zâmbetul n-are ce căuta.* Îl învinuia pe Pycelle, ar fi trebuit să le spună surorilor tăcute că Lordul Tywin Lannister nu zâmbea niciodată. *Omul ăla e nefolositor, ca sfârcurile pe o platoşă.* Acel zâmbet uşor îl făcea pe Lordul Tywin să pară, cumva, mai puțin înfricoşător. Asta, şi faptul că avea ochii închişi. Ochii tatălui său fuseseră întotdeauna de un verde-deschis tulburător, aproape incandescenți, cu pepite de aur. Ochii săi vedeau prin tine, vedeau cât eşti de slab, de netrebnic, de urât în adâncul sufletului. *Când te privea, ştiai.*

O amintire îi veni în minte, nechemată, amintirea ospățului oferit de Regele Aerys când venise Cersei la curte pentru prima oară, o fată fragedă ca iarba primăverii. Bătrânul Merryweather bodogănea despre creşterea dării pe vin, când Lordul Rykker spusese:

— Dacă avem nevoie de aur, Înălțimea Sa ar trebui să-l aşeze pe Lordul Tywin pe oala de noapte.

Aerys şi linguşitorii lui au râs zgomotos, în vreme ce tatăl ei s-a uitat lung la Rykker peste cupa cu vin. Mult după ce voioşia se stinsese, privirea aceea a mai zăbovit. Rykker s-a sucit, s-a răsucit, a întâlnit ochii tatălui ei, apoi i-a ignorat, a băut o halbă de bere şi a plecat, clătinându-se, roşu la față, înfrânt de o pereche de ochi neclintiți.

Acum, ochii Lordului Tywin sunt închişi pentru totdeauna, gândi Cersei. *De privirea mea se vor feri de-acum încolo, de căutătura mea încruntată trebuie să se teamă. Sunt leu şi eu.*

Cerul era atât de cenuşiu afară, încât în templu era întuneric. Dacă ploaia s-ar fi oprit, soarele ar fi coborât prin cristalele atârnate, înveşmântând trupul neînsuflețit în curcubeie. Lordul de Casterly Rock merita curcubeie. Fusese un om mare. *Dar eu voi fi şi mai mare. O mie de ani de acum înainte, când maesterii vor scrie despre aceste vremuri, tu vei fi pomenit doar ca tatăl Reginei Cersei.*

— Mamă. Tommen o trase de mânecă. Ce miroase aşa de urât?

Nobilul meu tată.

— Moartea. Îi simţea şi ea mirosul, o palidă şoaptă a descompunerii care îi muta nasul. Cersei nu se sinchisea. Cei şapte septoni în robe argintii stăteau în spatele catafalcului, implorând Tatăl Ceresc să-l judece drept pe Lordul Tywin. Când isprăviră, şaptezeci şi şapte de preotese se strânseră în faţa altarului Mamei şi începură să cânte, cerându-i îndurare. Tommen nu mai avea astâmpăr şi până şi pe regină începuseră s-o doară genunchii. Aruncă o privire către Jaime. Fratele ei geamăn stătea ca o statuie de piatră şi se feri să-i întâlnească privirea.

Pe bănci, unchiul lor Kevan era îngenuncheat, cu umerii prăbuşiţi, lângă fiul său. *Lancel arată mai rău ca tata.* Deşi avea doar şaptesprezece ani, ai fi zis că avea şaptezeci: faţa pământie, trasă, obrajii sfrijiţi, ochii înfundaţi în orbite şi părul alb şi aspru ca creta. *Cum e cu putinţă ca Lancel să fie printre cei vii, când Tywin Lannister e mort? Oare zeii şi-au pierdut minţile?*

Lordul Gyles tuşea mai mult decât de obicei, acoperindu-şi nasul cu un petic de mătase roşie. *Simte şi el mirosul.* Marele Maester Pycelle avea ochii închişi. *Dacă a adormit, jur că am să pun să fie biciuit.* La dreapta catafalcului, stăteau în genunchi Tyrellii: Lordul de Highgarden, hidoasa lui mamă şi insipida-i nevastă, fiul său Garlan şi fiica sa Margaery. *Regina Margaery,* îşi reaminti Cersei, văduva lui Joff şi viitoarea soţie a lui Tommen. Margaery semăna foarte mult cu fratele ei, Cavalerul Florilor. Regina se întreba dacă au şi alte lucruri în comun. *Micul nostru trandafir are multe doamne de onoare în preajmă, zi şi noapte.* Erau şi acum cu ea, aproape douăzeci. Cersei le cercetă chipurile, întrebându-se: *Care este cea mai temătoare, cea mai neruşinată, cea mai avidă de privilegii? Care e cea mai slobodă la gură?* Va trebui să caute să afle.

Fu o uşurare când, în cele din urmă, cântecul se sfârşi. Mirosul pe care-l răspândea cadavrul tatălui său devenise parcă mai puternic. Majoritatea celor prezenţi aveau decenţa să se poarte de parcă nu i-ar deranja nimic, însă Cersei văzu două dintre verişoarele lui Margaery strâmbând din năsucurile lor de Tyrell. În timp ce ea şi Tommen făceau cale întoarsă de-a lungul culoarului, reginei i se păru că aude pe cineva murmurând „privată” şi chicotind, dar, când întoarse capul să vadă cine vorbise, o mare de feţe solemne o priviră cu ochii goi. *N-ar fi îndrăznit să facă glume pe seama lui când era încă în viaţă. Ar fi făcut pe ei la o singură privire.*

Înapoi în Sala Lămpilor, îndoliaţii începură să roiască în jurul lor ca muştele, dornici s-o asalteze cu condoleanţe deşarte. Gemenii Redwyne îi sărutară, amândoi, mâna, iar tatăl lor o sărută pe obraji. Hallyne Piromantul o încredinţa că, în ziua când osemintele tatălui ei vor porni către vest, o mână înflăcărată va arde pe cer, deasupra oraşului. Printre accese de tuse, Lordul Gyles îi spuse că angajase un maestru cioplitor în piatră să facă o statuie a Lordului Tywin, care va veghea etern lângă Poarta Leului. Ser Lambert Turnberry îşi făcu apariţia cu un petic pe ochiul drept, jurând că îl va purta până când va putea să-i aducă lui Cersei

capul fratelui ei pitic.

Nici nu scăpă bine din ghearele acelui smintit, că regina se pomeni încolțită de Lady Falyse de Stokeworth şi de soțul ei, Ser Balman Byrch.

— Nobila mea mamă îți transmite condoleanțe, Înălțimea Ta, bolborosi Falyse. Lollys a fost dusă la culcare şi mama a simțit nevoia să stea cu ea. Te roagă s-o ierți şi a zis să te rog… Mama mea l-a admirat pe răposatul tău tată, mai mult ca pe oricine. Dacă sora mea va avea un băiețel, dorința ei e să-i putem da numele de Tywin, dacă… dacă nu te deranjează.

Cersei se holbă la ea îngrozită.

— Sora ta netoată se pomeneşte siluită de jumătate din Debarcaderul Regelui şi Tanda se gândeşte să-l onoreze pe bastard cu numele nobilului meu tată? Cred că nu.

Falyse sări înapoi de parcă ar fi primit o palmă, dar soțul ei nu făcu decât să-şi mângâie mustața blondă şi deasă cu degetul mare.

— Aşa i-am spus şi eu lui Lady Tanda. Vom găsi un nume mai… mai potrivit pentru bastardul lui Lollys, ai cuvântul meu.

— Aşa să faceți. Cersei le întoarse un umăr şi trecu mai departe. Tommen căzuse în ghearele lui Margaery Tyrell şi ale bunicii sale. Regina Spinilor era atât de scundă încât, în prima clipă, Cersei o luă drept un alt copil. Înainte să-şi poată scăpa copilul de trandafiri, îmbulzeala o aduse pe Cersei față în față cu unchiul ei. Când regina îi reaminti de întâlnirea lor de mai târziu, Ser Kevan clătină obosit din cap şi ceru permisiunea să se retragă. Dar Lancel mai zăbovi, întruchiparea omului cu un picior în groapă. *Dar oare coboară sau urcă?*

Cersei se strădui să zâmbească.

— Lancel, mă bucur să văd că arăți mult mai în putere. Maester Ballabar ne-a adus veşti atât de cumplite, încât ne-am temut pentru viața ta. Dar aş fi crezut că eşti deja în drum spre Darry, să-ți preiei rolul de lord. Tatăl ei îl ridicase pe Lancel la rangul de lord după Bătălia de la Apa Neagră, ca răsplată pentru fratele său Kevan.

— Nu încă. În castelul meu sunt tâlhari. Glasul vărului ei era firav ca mustața ce-i umbrea buza de sus. Deşi încărunțise, puful mustății îi rămăsese nisipiu la culoare. Cersei o privise adesea în timp ce băiatul era în trupul ei, pompând sârguincios. *Arată ca o mâzgă pe buza lui.* Obişnuia să-l amenințe că o va şterge cu nițică salivă. Tatăl meu zice că ținuturile riverane au nevoie de o mână puternică.

Păcat că se aleg cu mâna ta, îi venea să spună. În schimb, zâmbi.

— Te şi căsătoreşti.

O umbră de tristețe străbătu chipul răvăşit al tânărului cavaler.

— O fată Frey, şi nu la alegerea mea. Nici măcar nu e fecioară. E văduvă, din neamul Darry. Tata zice că-mi va fi de folos cu țăranii, dar țăranii sunt morți cu toții. O apucă de mână. E crud, Cersei. Înălțimea Ta ştie că iubesc…

— Casa Lannister, termină ea în locul lui. Nimeni nu se poate îndoi de asta, Lancel. Fie ca soția ta să-ți dăruiască fii puternici. *Dar ar fi mai bine să nu-l laşi pe nobilul ei bunic să organizeze nunta.* Ştiu că vei face multe fapte nobile în Darry.

Lancel clătină din cap, cu suferința întipărită pe chip.

— Când se părea că voi muri, tatăl meu l-a adus pe Înaltul Septon să se roage pentru mine. E un om bun. Ochii vărului ei erau umezi şi strălucitori, ochii unui copil pe fața unui bătrân. Spune că Mama m-a cruțat pentru o misiune sfântă, ca să-mi pot ispăşi păcatele.

Cersei se întreba cum intenționa Lancel să plătească pentru păcatele ei. *A fost o greşeală să fie ridicat la rang de cavaler, iar să-l iau în patul meu a fost una şi mai mare.* Lancel era o trestie firavă, iar ei nu-i plăcea deloc nou-descoperita lui pioşenie. Fusese mult mai amuzant când încerca să fie ca Jaime. *Ce i-a spus nătărăul ăsta plângăcios Înaltului Septon? Şi ce-i va spune micuței sale Frey când vor sta culcați alături, în întuneric?* Dacă mărturisea că s-a culcat cu ea, ei, bine, Cersei ar putea înfrunta una ca asta. Bărbații mințeau întotdeauna despre femei, va pune totul pe seama lăudăroşeniei unui puştan fermecat de frumusețea ei. *Dar dacă se apucă să cânte despre Robert şi despre vin…*

— Răscumpărarea păcatelor se dobândeşte cel mai bine prin rugăciune, îi spuse Cersei. Rugăciune *mută.* Îl lăsă să se gândească la asta şi se pregăti să înfrunte oastea Tyrellilor.

Margaery o îmbrățişa ca o soră, ceea ce reginei i se păru o impertinență, dar nu era momentul să-i reproşeze. Lady Alerie şi verişoarele ei se mulțumiră să-i sărute degetele. Lady Graceford, care era cu burta la gură, îi ceru reginei permisiunea să-i dea copilului numele de Tywin, dacă va fi băiat, sau Lanna, dacă va fi fată. *Încă una?* fu cât pe ce să suspine Cersei. *Regatul va geme de Tywini.* Îşi dădu încuviințarea cât de îndatoritor putu, prefăcându-se încântată.

Dar Lady Merryweather fu cea care o mulțumi cu adevărat.

— Înălțimea Ta, spuse ea, cu accentul ei aprig, myrishez, am trimis vorbă prietenilor mei de dincolo de marea îngustă, cerându-le să-l înhațe pe Pezevenghi de îndată ce-şi arată chipul hidos în Oraşele Libere.

— Ai mulți prieteni dincolo de mare?

— În Myr, mulți. Şi în Lys, în Tyrosh. Oameni cu adevărat puternici.

Cersei putea să-i dea crezare. Femeia din Myr era nespus de frumoasă, cu picioare lungi şi piept rotund, cu pielea netedă, măslinie, buze pline, ochi întunecați, imenşi, şi un păr des şi negru care arăta mereu ca şi cum tocmai s-ar fi ridicat din pat. *Chiar şi miroase a păcat, ca un lotus exotic.*

— Lordul Merryweather şi cu mine dorim doar să te slujim, Înălțimea Ta, şi pe micul rege, toarse femeia, cu o privire la fel de grăitoare ca pântecele lui Lady Graceford.

E o femeie ambițioasă, iar lordul ei e mândru, dar sărac.

— Trebuie să mai stăm de vorbă, doamna mea. Taena, nu-i aşa? Eşti foarte amabilă. Ştiu că vom fi bune prietene.

Apoi o luă în primire Lordul de Highgarden.

Mace Tyrell nu era cu mai mult de zece ani mai vârstnic decât Cersei, dar ea îl privea ca pe unul de-o seamă cu tatăl ei, nu cu ea. Nu era chiar atât de înalt cum fusese Lordul Tywin, dar altminteri era mai voinic, cu pieptul bombat şi un burduhan încă şi mai bombat. Părul îi era castaniu, dar în barbă avea şuvițe albe şi gri. Era adesea roşu la față.

— Lordul Tywin a fost un om mare, un om *extraordinar,* declară el ritos, după ce-i sărută ambii obraji. Mă tem că nu vom mai vedea vreodată altul ca el.

Te uiți la alta ca el, nătărăule, gândi Cersei. *Aici, în fața ta, se află fiica lui.* Dar avea nevoie de Tyrell şi de puterea Highgardenului ca să-l mențină pe Tommen pe tron, aşa că nu spuse decât:

— Ne va lipsi mult.

Tyrell îi aşeză o mână pe umăr.

— Nimeni nu e vrednic să îmbrace armura Lordului Tywin, asta e limpede. Totuşi, regatul merge înainte şi trebuie condus. Dacă pot fi de vreun folos în acest ceas negru, Înălțimea Ta nu trebuie decât să ceară.

Dacă vrei să fii Mâna Regelui, lordul meu, ai curajul s-o spui deschis. Regina zâmbi. *Lasă-l să priceapă din asta cât îi place.*

— Cu siguranță, lordul meu, este nevoie de tine la Reach.

— Fiul meu Willas e un flăcău capabil, răspunse bărbatul, refuzând să accepte aluzia ei bine țintită. O fi având el piciorul schilodit, dar de înțelepciune nu duce lipsă. Iar Garlan va lua curând în stăpânire Cetatea Brightwater. Cu ei, Reachul va fi pe mâini bune, dacă se întâmplă să fie nevoie de mine în altă parte. Cârmuirea regatului trebuie să aibă întâietate, spunea adesea Lordul Tywin. Şi îmi face plăcere să aduc Înălțimii Tale veşti bune în privința aceasta. Unchiul meu Garth e de acord să preia funcția de maestru vistiernic, aşa cum voia nobilul tău tată. E în drum spre Oraşul Vechi ca să se îmbarce. Fiii săi îl vor însoți. Lordul Tywin a pomenit ceva şi despre ei doi, cum că le-ar găsi şi lor un loc. Poate în Garda Oraşului.

Zâmbetul reginei era atât de înghețat încât se temea că s-ar putea să-i crape dinții. *Garth cel Mare în consiliul mic şi cei doi bastarzi ai săi în mantii aurii… oare Tyrellii cred le voi servi regatul pe o tavă aurită?* Această aroganță o lăsă mută de uimire.

— Garth m-a slujit bine ca Lord Seneşal, aşa cum l-a slujit pe tatăl meu, înaintea mea, continua Tyrell. Degețel avea nas pentru aur, nu tăgăduiesc, dar Garth…

— Lordul meu, îl întrerupse Cersei. Mă tem că a fost o neînțelegere. L-am rugat pe Lordul Gyles Rosby să fie noul nostru maestru vistiernic, iar el mi-a făcut onoarea de a accepta.

Mace o privi cu gura căscată.

— Rosby? Acel… *tuşitor?* Dar… a fost stabilit, Înălțimea Ta. Garth e pe drum către Oraşul Vechi.

— Ar fi cel mai bine să trimiți un corb la Lordul Hightower, să-l rogi să se asigure că unchiul tău nu se îmbarcă. Ar fi păcat ca Garth să înfrunte marea toamnei degeaba. Cersei afişă un zâmbet prietenos.

Un val de roşeață urcă pe gâtul gros al lui Tyrell.

— Asta… nobilul tău tată m-a asigurat… îngăimă el.

Apoi îşi făcu apariția mama sa şi îşi strecură brațul pe după al lui.

— S-ar părea că Lordul Tywin nu i-a împărtăşit planurile sale regentei noastre. Nu-mi pot *închipui* de ce. Oricum, asta e, n-are rost s-o chinuim pe Înălțimea Sa. Are perfectă dreptate, trebuie să-i scrii Lordului Leyton înainte ca Garth să se urce pe puntea unei corăbii. Ştii că marea îi va face rău şi-i va provoca vânturi. Lady Olenna îi acordă lui Cersei un zâmbet ştirb. Camerele consiliului tău vor mirosi mai plăcut cu Lordul Gyles, dar îndrăznesc să spun că tusea lui mă va înnebuni. Îl adorăm cu toții pe bătrânul unchi Garth, dar omul dă vânturi, asta nu poate fi tăgăduit. Detest mirosurile urâte. Fața ei ridată se încreți şi mai mult. Am simțit un iz neplăcut în sfântul sept, la drept vorbind. Poate că ai simțit şi tu?

— Nu, răspunse Cersei cu răceală. Un parfum, zici?

— Mai degrabă o duhoare.

— Poate că ți-e dor de trandafirii tăi de toamnă. Te-am ținut aici prea multă vreme.

Cu cât avea să scape mai repede curtea de Lady Olenna, cu atât era mai bine. Lordul Tyrell va trimite, fără îndoială, un număr apreciabil de cavaleri să o conducă pe mama sa în siguranță acasă, şi cu cât mai puține săbii Tyrell în oraş, cu atât ar dormi regina mai bine.

— Într-adevăr, tânjesc după miresmele Highgardenului, mărturisesc, spuse bătrâna doamnă, dar, desigur, nu pot pleca până când n-o văd pe dulcea mea Margaery măritată cu neprețuitul tău Tommen.

— Aştept şi eu cu nerăbdare ziua aceea, interveni Tyrell. Lordul Tywin şi cu mine eram pe cale să stabilim data, dacă veni vorba. Probabil noi doi ar trebui să reluăm discuția, Înălțimea Ta.

— Curând.

— Curând e bine, spuse Lady Olenna, pufnind. Vino acum, Mace, s-o lăsăm pe regină să-şi continue… jalea.

Am să te văd moartă, bătrâno, îşi promise Cersei, în timp ce Regina Spinilor se îndepărta clătinându-se, între străjerii săi impunători, doi bărbați de doi metri pe care se amuza numindu-i Stângul şi Dreptul. *Vom vedea ce cadavru drăgălaş vei fi.* Bătrâna era de două ori mai deşteaptă decât nobilul ei fiu, asta era limpede.

Regina îşi salvă fiul de Margaery şi de verişoarele ei şi porni către uşă. Afară, ploaia se oprise, în sfârşit. Aerul de toamnă avea un miros dulce şi proaspăt.

Tommen îşi scoase coroana.

— Pune-ţi-o înapoi, îi porunci Cersei.

— Mă doare gâtul, spuse băiatul, dar se supuse. Mă voi însura curând? Margaery spune că, de îndată ce ne căsătorim, putem merge la Highgarden.

— Nu te duci la Highgarden, dar te poţi întoarce la castel călare. Cersei îi făcu semn lui Ser Meryn Trant să se apropie. Adu-i Înălţimii Sale un cal şi întreabă-l pe Lordul Gyles dacă îmi face onoarea să vină în lectica mea. Lucrurile se mişcau mai repede decât anticipase, nu era timp de pierdut.

Tommen era bucuros la perspectiva de a călări şi, desigur, Lordul Gyles era onorat de invitaţia ei… deşi, când îi ceru să-i fie maestru vistiernic, începu să tuşească atât de violent încât Cersei se temu că s-ar putea să moară chiar atunci, pe loc. Însă Mama era îndurătoare, iar Gyles îşi reveni în curând suficient ca să accepte şi chiar să înceapă să tuşească numele celor pe care voia să-i înlocuiască, vameşi şi samsari de lână numiţi de Degeţel, chiar şi unul dintre chelari.

— Zi-i vacii cum vrei, atât timp cât dă lapte. Şi, dacă vine vorba cumva, te-ai alăturat consiliului ieri.

— Ieri… Se îndoi, cuprins de un acces de tuse. Ieri. Desigur. Lordul Gyles tuşea într-un petic de mătase roşie, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă sângele din salivă. Cersei se prefăcu că nu observă.

Când o să moară, găsesc pe altcineva. Poate că îl va rechema pe Degeţel. Regina îşi imagina că Lordul Petyr Baelish nu va fi lăsat să rămână Lord Protector al Văii pentru multă vreme, cu Lysa Arryn moartă. Lorzii Văii se agitau deja, dacă era adevărat ce spunea Pycelle. *După ce i-l vor lua pe acel băiat nenorocit, Lordul Petyr va veni târâş înapoi.*

— Înălţimea Ta? Lordul Gyles tuşi şi îşi tampona gura. Aş putea… (Tuşi din nou)… să te întreb… (O altă serie de tusete îl chinui)… cine va fi Mâna Regelui?

— Unchiul meu, răspunse ea absentă.

Era o uşurare să vadă porţile Fortăreţei Roşii înălţându-se mari în faţa ei. Îl dădu pe Tommen în grija scutierilor săi şi se retrase recunoscătoare în camerele ei, să se odihnească.

De îndată ce-şi scoase pantofii, Jocelyn intră sfioasă, spunându-i că Qyburn era afară şi cerea insistent să fie primit.

— Pofteşte-l înăuntru, porunci regina. *Cine domneşte nu are odihnă.*

Qyburn era bătrân, dar în părul său era încă mai multă cenuşă decât zăpadă, iar ridurile de voioşie din jurul gurii îl făceau să arate ca bunicul preferat al vreunei fetiţe. *Un bunic destul de ponosit, totuşi.* Gulerul robei sale era zdrenţuit, iar una dintre mâneci fusese sfâşiată şi prost cusută.

— Trebuie să cer iertare Înălţimii Tale pentru înfăţişarea mea, spuse el. Eram jos, în temniţe, făcând investigaţii despre evadarea Pezevenghiului, aşa cum ai poruncit.

— Şi ce-ai descoperit?

— În noaptea în care Lordul Varys şi fratele tău au dispărut, un al treilea om s-a făcut nevăzut.

— Da, temnicerul. Ce-i cu el?

— Îl chema Rugen. Un temnicer care se ocupa de celulele negre. Şeful temnicerilor îl descrie ca trupeş, nebărbierit, arţăgos la vorbă. Îşi avea numirea de la bătrânul rege, Aerys, şi venea şi pleca după bunul plac. Celulele negre n-au fost prea adesea ocupate în ultimii ani. Celorlalţi gardieni le era frică de el, se pare, dar niciunul nu ştia prea multe despre el. Nu avea nici prieteni, nici rubedenii. Nici nu obişnuia să bea sau să frecventeze bordelurile. Celula în care dormea era umedă şi mohorâtă, iar salteaua pe care se întindea era mucegăită. Oala lui de noapte se revărsa.

— Ştiu toate astea.

Jaime examinase celula lui Rugen, iar mantiile aurii ale lui Ser Addam o examinaseră din nou.

— Da, Înălţimea Ta, făcu Qyburn, dar ştiai că sub oala aia împuţită de noapte se afla o piatră desprinsă care se deschidea către o mică despărţitură? Un loc în care cineva ar putea ascunde bunuri de preţ care n-ar vrea să fie descoperite?

— Bunuri de preţ? Era o noutate. Bani, vrei să spui? Bănuise tot timpul că Tyrion îl cumpărase cumva pe acest temnicer.

— Fără doar şi poate. Desigur, ascunzătoarea era goală când am găsit-o. Cu siguranţă, când a fugit, Rugen şi-a luat cu el comoara dobândită pe căi mârşave. Dar m-am ghemuit deasupra ascunzătorii, cu torţa în mână. Am văzut ceva sclipind, aşa că am scormonit în noroi până am scos-o. Qyburn deschise palma. O monedă de aur.

Aur, da, însă în clipa când o luă în mână Cersei îşi dădu seama că nu era bună. *Prea mică,* gândi ea, *prea subţire.* Moneda era veche şi roasă. Pe o parte se afla profilul unui rege, iar pe cealaltă era stanţată o mână.

— Ăsta nu e un dragon, decretă ea.

— Nu, fu de acord Qyburn. Datează dinaintea Cuceririi, Înălţimea Ta. Regele este Garth al Doisprezecelea, iar mâna e blazonul Casei Gardener.

De la Highgarden. Cersei închise palma în jurul monedei. *Ce trădare e asta?* Mace Tyrell fusese unul dintre judecătorii lui Tyrion şi ceruse moartea lui în gura mare. *Să fi fost vreun complot? E oare cu putinţă să fi complotat cu Pezevenghiul în tot acest timp, punând la cale moartea tatei?* Cu Tywin Lannister în mormânt, era de aşteptat ca Lordul Tyrell să fie ales ca Mână a Regelui, dar chiar şi aşa…

— N-ai să vorbeşti cu nimeni despre asta, porunci ea.

— Înălţimea Ta, poţi conta pe discreţia mea. Oricine se alătură unei companii de mercenari învaţă să-şi înghită limba, altfel se alege fără ea.

— În compania mea e la fel. Regina puse moneda deoparte. Avea să se gândească la ea mai târziu. Dar cealaltă problemă?

— Ser Gregor. Qyburn ridică din umeri. L-am examinat, aşa cum mi-ai

poruncit. Otrava de pe sulița viperei era venin de manticor de la Apus. Aş băga mâna-n foc pentru asta.

— Pycelle susține că nu. I-a spus nobilului meu tată că veninul de manticor omoară de îndată ce ajunge la inimă.

— Aşa şi este. Dar veninul ăsta a fost cumva *îngroşat,* ca să întârzie moartea Muntelui.

— Îngroşat? *Cum?* Cu vreo altă substanță?

— S-ar putea să fie aşa cum sugerezi, Înălțimea Ta, dar, în cele mai multe cazuri, amestecul unei otrăvi nu face decât să-i slăbească puterea. S-ar putea să avem de-a face cu o cauză mai puțin… naturală, să zicem. O vrajă, aş crede.

O *fi şi ăsta un mare nătărău, ca Pycelle?*

— Vasăzică, vrei să-mi spui că Muntele e pe moarte din pricina vreunei *vrăji* negre?

Quiburn ignoră ironia din glasul ei.

— Moare din pricina veninului, dar lent şi în cumplită agonie. Eforturile mele de a-i domoli durerea s-au dovedit la fel de zadarnice ca ale lui Pycelle. Mă tem că Ser Gregor e prea obişnuit cu macul. Scutierul lui mi-a spus că suferă de dureri insuportabile de cap şi că adesea dă pe gât lapte de mac, aşa cum beau oamenii de rând berea. Cert e că venele i s-au înnegrit din cap până-n picioare, are urina tulbure de puroi, iar veninul i-a săpat o gaură în coastă, mare cât pumnul meu. E o minune că omul e încă în viață, la drept vorbind.

— Mărimea lui, sugeră, încruntându-se, regina. Gregor e un om foarte impunător. Şi foarte prost. Prea prost, se pare, ca să ştie când ar trebui să moară. Întinse cupa şi Senelle i-o umplu din nou. Țipetele lui îl sperie pe Tommen. M-au trezit chiar şi pe mine într-o noapte. Aş zice că e timpul să-l chemăm pe Ilyn Payne.

— Înălțimea Ta, spuse Qyburn, poate că ar trebui să-l mut pe Ser Gregor în carceră. Acolo, țipetele lui nu te vor deranja şi aş putea să mă îngrijesc de el nestingherit.

— Să te îngrijeşti de el? râse Cersei. Lasă-l pe Ser Ilyn să se îngrijească de el.

— Dacă asta e voia Înălțimii Tale, răspunse Qyburn, dar otrava… ne-ar fi de folos să ştim mai multe despre ea, nu-i aşa? Trimite un cavaler să omoare un cavaler şi un arcaş să omoare un arcaş, cum se spune în popor. Ca să luptăm cu magia neagră… Nu-şi isprăvi gândul, ci doar îi zâmbi.

Nu e ca Pycelle, atâta lucru e limpede. Regina îl cântări, chibzuind.

— De ce ți-a luat Citadela colanul?

— Arhimaesterii sunt cu toții laşi în adâncul sufletului. Oile gri, aşa le spune Marwyn. Eram un vindecător la fel de priceput ca Ebrose, dar aspiram să-l depăşesc. De sute de ani, oamenii Citadelei au deschis trupurile celor morți ca să studieze natura vieții. Eu doream să înțeleg natura morții, aşa că am deschis trupurile celor vii. Pentru această crimă, oile gri m-au ocărât şi m-au silit să plec

în exil… dar înțeleg natura vieții şi a morții mai bine decât oricine din Oraşul Vechi.

— Aşa să fie? Asta o intriga. Foarte bine. Muntele îți aparține. Fă cu el ce vrei, dar ascunde-ți cercetările în celulele negre. Când moare, adu-mi capul lui. Tatăl meu a făcut Dornului această promisiune. Prințul Doran ar prefera, fără îndoială, să-l omoare pe Gregor cu mâna lui, dar cu toții trebuie să suferim dezamăgiri în această viață.

— Prea bine, Înălțimea Ta. Qyburn îşi drese glasul. Dar nu sunt la fel de bine înzestrat ca Pycelle. Trebuie să achiziționez anumite…

— Îl voi însărcina pe Lordul Gyles să te înzestreze cu suficient aur pentru nevoile tale. Cumpără-ți şi nişte veşminte noi. Arăți de parcă ai ieşit din Fundătura Puricilor. Cersei îi cercetă ochii, întrebându-se până unde să îndrăznească să se încreadă în omul acesta. Trebuie să-ți spun că n-o să-ți meargă bine dacă vreo vorbă despre… preocupările tale… se întâmplă să treacă dincolo de aceste ziduri?

— Nu, Înălțimea Ta. Qyburn îi acordă un zâmbet liniştitor. Secretele tale sunt în siguranță.

După ce Qyburn plecă, Cersei îşi turnă o cupă de vin tare şi o bău lângă fereastră, privind cum umbrele se lungesc peste curte şi gândindu-se la monedă. *Aur din Reach. De ce să fi avut un temnicer de la Debarcaderul Regelui aur de la Reach, dacă nu fiindcă era plătit să contribuie la înfăptuirea uciderii tatălui meu?*

Oricât s-ar fi străduit, Cersei părea că nu reuşeşte să-şi aducă în minte chipul Lordului Tywin fără să vadă acel mic zâmbet prostesc şi să-şi amintească mirosul fetid pe care-l răspândea cadavrul său. Se întreba dacă nu cumva era şi asta opera lui Tyrion. *E un lucru mărunt şi crud, ca şi el.* Era cu putință ca Tyrion să-l fi făcut pe Pycelle unealta lui? *L-a trimis pe bătrân în celulele negre, iar acest Rugen se ocupa de acele celule,* îşi aminti ea. Toate ițele se încâlceau într-un fel care nu-i plăcea. *Acest Înalt Septon e şi el omul lui Tyrion,* îşi aminti dintr-odată Cersei, *iar bietul trup al tatei a fost în grija lui, de cu seară până-n zori.*

Unchiul său sosi neîntârziat, la apusul soarelui, purtând o tunică vătuită din lână de culoarea cărbunelui, mohorâtă ca fața lui. Asemeni tuturor Lannisterilor, Ser Kevan avea pielea albă şi era blond, deşi, la cei cincizeci şi cinci de ani ai săi, îşi pierduse aproape tot părul. Nimeni nu l-ar fi putut socoti vreodată chipeş. Gros în talie, cu umerii rotunzi şi bărbia pătrată, proeminentă, pe care barba sa galbenă, tunsă scurt, nu reuşea s-o ascundă, îi reamintea de un bătrân mastif… un bătrân mastif credincios era tocmai ceea ce îi trebuia.

Luară o cină frugală, compusă din sfeclă, pâine şi vită în sânge, cu o carafă de vin roşu, dornishean, ca să alunece mai bine. Ser Kevan nu scoase aproape nicio vorbă şi abia dacă se atinse de cupa cu vin. *E prea măcinat de gânduri. Trebuie pus la treabă, să uite de necaz.*

Îi spuse asta, după ce ultimele resturi de mâncare fuseseră luate de pe masă şi servitorii plecaseră.

— Ştiu cât de mult s-a bizuit tata pe tine, unchiule. Acum trebuie să fac şi eu la fel.

— Tu ai nevoie de o Mână, spuse el, iar Jaime te-a refuzat.

Vorbeşte fără ocolişuri. Foarte bine.

— Jaime… Mă simțeam atât de pierdută, cu tata mort, încât nu ştiam ce vorbesc. Jaime e galant, dar puțin zănatic, ca să fim sinceri. Tommen are nevoie de un om mai experimentat. De cineva mai în vârstă…

— Mace Tyrell e mai în vârstă. Nările îi fremătară.

— Niciodată. Cersei îşi dădu la o parte o şuviță de păr de pe frunte. Tyrellii întrec măsura.

— Ai fi nebună să-l faci pe Mace Tyrell Mâna ta, recunoscu Ser Kevan, dar una şi mai mare să ți-l faci duşman. Am auzit ce s-a întâmplat în Sala Lămpilor. Mace n-ar fi trebuit să abordeze asemenea probleme în public, dar, oricum, n-a fost înțelept din partea ta să-l faci de ocară cu jumătate din curte de față.

— Mai bine decât să suport un alt Tyrell în consiliu. Reproşul o irita. Rosby va fi un maestru vistiernic potrivit. Ai văzut lectica aia a lui, cu sculpturile şi draperiile de mătase. Caii lui sunt mai bine înveşmântați decât mulți dintre cavaleri. Un om atât de bogat ar trebui să găsească aur fără nicio dificultate. Cât despre rangul de Mână… cine să ducă mai bine la bun sfârşit misiunea tatălui meu decât fratele cu care s-a sfătuit în toate?

— Toți avem nevoie de cineva în care să ne putem încrede. Tywin m-a avut pe mine şi, cândva, pe mama ta.

— A iubit-o foarte mult. Cersei refuza constant să se gândească la târfa moartă din patul lui. Ştiu că acum sunt împreună.

— Mă rog să fie aşa. Ser Kevan îi cercetă fața multă vreme, înainte de a răspunde. Îmi ceri foarte mult, Cersei.

— Nu mai mult decât ți-a cerut tata. Unchiul ei întinse mâna după cupa sa cu vin şi luă o înghițitură. Am o soție pe care n-am văzut-o de doi ani, un fiu mort de jelit, un alt fiu pe cale să se însoare şi să-şi preia atribuțiile de lord. Castelul Darry trebuie să fie iarăşi puternic, cu pământurile apărate, câmpurile pârjolite arate şi cultivate din nou. Lancel are nevoie de ajutorul meu.

— Şi Tommen la fel. Cersei nu se aşteptase ca Ser Kevan să se ceară înduplecat. *Cu tata nu făcea pe sfiosul.* Regatul are nevoie de tine.

— Regatul. Da. Şi Casa Lannister. Luă încă o sorbitură de vin. Prea bine, voi rămâne şi mă voi pune în slujba Înălțimii Sale…

— Perfect, începu ea să spună, dar Ser Kevan ridică glasul şi îi acoperi vorbele.

— … atât timp cât mă numeşti nu doar Mână, ci şi regent, iar tu te întorci la Casterly Rock.

Preț de o clipă, Cersei nu putu decât să-l privească fără să se mişte.

— *Eu* sunt regenta, îi reaminti ea.

— Ai fost. Tywin nu intenționa să te lase să joci în continuare acest rol. Mi-a spus că are de gând să te trimită înapoi la Casterly Rock şi să-ți găsească un nou soț.

Cersei simțea cum o cuprinde mânia.

— A pomenit despre aşa ceva, da. Iar eu i-am spus că nu doresc să mă recăsătoresc.

Unchiul ei rămase impasibil.

— Dacă eşti hotărâtă să nu te recăsătoreşti, nu te voi obliga. Cât despre cealaltă problemă… acum eşti Lady de Casterly Rock. Locul tău este acolo.

Cum îndrăzneşti? îi venea să țipe. În schimb, spuse:

— Dar sunt, în acelaşi timp, Regina Regentă. Locul meu e alături de fiul meu.

— Tatăl tău era de altă părere.

— Tatăl meu e mort.

— Spre durerea mea şi necazul întregului regat. Deschide ochii şi priveşte în jurul tău, Cersei. Regatul e în ruină. Poate că Tywin ar fi fost capabil să îndrepte lucrurile, dar…

— *Eu* am să îndrept lucrurile! Cersei îşi îndulci tonul. Cu ajutorul tău, unchiule. Dacă vrei să mă slujeşti cu devotamentul cu care l-ai slujit pe tata…

— Nu eşti tatăl tău. Iar Tywin l-a privit întotdeauna pe Jaime ca pe moştenitorul său de drept.

— *Jaime…* Jaime e legat prin jurământ. Jaime nu gândeşte niciodată, râde de oricine şi de orice şi spune tot ce-i trece prin cap. Jaime e un frumos nebun.

— Şi totuşi a fost prima ta alegere ca Mână a Regelui. Atunci despre tine ce se poate spune, Cersei?

— Ți-am spus, eram bolnavă de durere. Nu m-am gândit…

— Nu, o aprobă Ser Kevan. Şi tocmai de aceea ar trebui să te întorci la Casterly Rock şi să laşi regatul pe seama celor care gândesc.

— *Regele e fiul meu!* Cersei se ridică în picioare.

— Da, spuse unchiul ei, şi, după cum l-am văzut pe Joffrey, nu eşti mai potrivită ca mamă decât eşti ca regină.

Cersei îi aruncă vinul din cupă direct în față. Atunci Ser Kevan se ridică în picioare, cu o greoaie demnitate.

— Înălțimea Ta. Vinul încă îi şiroia pe obraji, picurând din barba-i tunsă scurt. Cu permisiunea ta, aş putea să mă retrag?

— Cu ce drept crezi că-mi poți pune *mie* condiții? Nu eşti mai mult decât unul dintre cavalerii de curte ai tatălui meu.

— Nu dețin pământuri, e adevărat. Dar am unele venituri, şi cufere cu bani puse deoparte. Tatăl meu nu şi-a uitat niciunul dintre copii când a murit, iar Tywin ştia cum să răsplătească un slujitor devotat. Hrănesc două sute de cavaleri

şi, la nevoie, le pot dubla numărul. Există călăreți liberi gata să vină sub stindardul meu şi am bani să tocmesc mercenari. Ai fi înțeleaptă dacă nu m-ai nesocoti, Înălțimea Ta… şi încă şi mai înțeleaptă dacă nu ți-ai face din mine un duşman.

— Mă *ameninți?*

— Te sfătuiesc. Dacă nu vrei să-mi cedezi regența, numeşte-mă castelan la Casterly Rock şi fă-i Mâna Regelui fie pe Mathis Rowan, fie pe Randyll Tarly.

Lorzi purtători de flamură ai Casei Tyrell, amândoi. Sugestia o lăsă fără cuvinte. *Oare e cumpărat?* se întrebă ea. *A luat aurul Tyrellilor, ca să trădeze Casa Lannister?*

— Mathis Rowan e simțitor, prudent, îndrăgit, continuă unchiul său, impasibil. Randyll Tarly e cel mai iscusit soldat din regat. O Mână slabă pe timp de pace, dar, cu Tywin mort, nu e altul mai bun să-i ducă războiul la bun sfârşit. Lordul Tyrell nu se poate simți jignit dacă alegi unul dintre lorzii lui purtători de flamură ca Mână. Tarly şi Rowan sunt ambii oameni capabili… şi *loiali.* Numeşte-l pe oricare dintre ei şi-l vei avea de partea ta. Te întăreşti pe tine şi slăbeşti Highgardenul, însă probabil că Mace îți va mulțumi pentru asta. Ser Kevan ridică din umeri. Acesta e sfatul meu, primeşte-l sau nu. Din partea mea, poți să-l faci Mână pe Băiatul Lunii. Fratele meu e mort, femeie. Am să-l duc acasă.

Trădătorule, gândi ea. *Vânzătorule.* Cersei se întreba cât îi dăduse Mace Tyrell.

— Vrei să-ți abandonezi regele când are mai mare nevoie de tine, îi spuse. Vrei să-l abandonezi pe Tommen.

— Tommen o are pe mama lui. Ochii verzi ai lui Ser Kevan îi întâlniră pe ai ei, fără să clipească. O ultimă picătură de vin îi tremură udă şi roşie sub bărbie şi, în cele din urmă, căzu. Da, adăugă el cu glas moale, după o pauză, şi pe tatăl său, cred.

JAIME

Ser Jaime Lannister, în alb din cap până-n picioare, stătea lângă catafalcul tatălui său, cu cinci degete curbate în jurul mânerului unei săbii mari de aur.

Pe înserat, Marele Sept deveni întunecat şi sumbru. Ultimele raze de lumină coborâră pieziş prin ferestrele înalte, scăldând statuile înalte ale Celor Şapte în lumina roşie a amurgului. În jurul altarelor pâlpâiau lumânări parfumate, în timp ce umbre adânci se adunau în transepturi şi se furişau tăcute pe podelele de marmură. Ecourile cântecelor de seară se stingeau pe măsură ce ultimii oameni îndoliați se îndepărtau.

Balon Swann şi Loras Tyrell rămaseră puțin în urma celorlalți.

— Nimeni nu poate sta de veghe şapte zile şi şapte nopți, spuse Ser Balon.

Când ai dormit ultima oară, stăpâne?

— Când nobilul meu tată era încă în viaţă, răspunse Jaime.

— Îngăduie-mi să stau în noaptea asta în locul tău, se oferi Ser Loras.

— N-a fost tatăl tău. *Nu tu l-ai ucis, ci eu. Poate că Tyrion a slobozit săgeata care l-a omorât, dar eu l-am slobozit pe Tyrion.* Lăsaţi-mă.

— Cum porunceşte stăpânul meu, se învoi Swann.

Ser Loras părea că ar fi vrut să mai insiste, dar Ser Balon îl luă de braţ şi îl trase după el. Jaime ascultă ecourile paşilor lor stingându-se în depărtare. Şi apoi era singur din nou cu nobilul său tată, printre lumânări şi cristaluri şi mirosul dulceag, bolnăvicios, al morţii. Spatele îl durea de povara armurii, iar picioarele îi erau aproape amorţite. Îşi schimbă puţin poziţia şi îşi strânse degetele în jurul sabiei aurii. Nu putea să mânuiască sabia, dar putea s-o ţină în mână. Mâna lipsă îi pulsa. Era aproape nostim. Avea mai multe senzaţii în mâna pe care o pierduse decât în restul trupului.

Mâna mea tânjeşte după o sabie. Trebuie să omor pe cineva. Pentru început, pe Varys. Ar trebui să găsesc piatra sub care se ascunde.

— I-am poruncit eunucului să-l ducă pe o corabie, nu în dormitorul tău, îi spuse el cadavrului. Mâinile îi sunt pătate de sânge la fel de mult ca ale… ale lui Tyrion. *Mâinile îi sunt pătate de sânge la fel de mult ca ale mele* voia să spună, dar cuvintele i se opriră în gâtlej. *Orice a făcut Varys, eu l-am îndemnat.*

Aşteptase în camerele eunucului în noaptea aceea, când, în sfârşit, hotărâse să nu-şi lase fratele mai mic să moară. În timp ce aştepta, îşi ascuţise pumnalul cu o singură mână, găsind o stranie alinare în scârţâitul oţelului pe piatră. La sunetul paşilor, se aşezase lângă uşă. Varys intrase într-o revărsare de pudră şi lavandă. Jaime păşise în spatele lui, îl lovise cu piciorul în spatele genunchiului, îngenunchease pe pieptul lui şi îi vârâse pumnalul sub bărbia moale şi albă, trăgându-i capul pe spate.

— Ei, bine, Lord Varys, spusese el cu glas prietenos, mă bucur să te întâlnesc aici.

— Ser Jaime? gâfâise Varys. M-ai speriat.

— Asta am şi avut de gând. Când răsucise pumnalul, un firişor de sânge se prelinsese pe lamă. Mă gândeam că m-ai putea ajuta să-l scot pe fratele meu din celula lui înainte ca Ser Ilyn să-i taie capul. E un cap urât, te asigur, dar altul n-are.

— Da… bine… dacă vrei… să iei lama asta… da, uşurel, dacă eşti bun, uşurel, oh, m-ai înţepat… Eunucul îşi atinsese gâtul şi privise sângele de pe degete cu gura căscată. Întotdeauna am urât imaginea propriului meu sânge.

— Vei avea şi mai mult de urât cât de curând, dacă nu mă ajuţi.

Varys se căznise să se ridice.

— Fratele tău… dacă Pezevenghiul dispare fără urmă din celula sa, vor pune î-întrebări. M-aş t-teme pentru viaţa mea…

— Viața ta îmi aparține, nu-mi pasă ce secrete știi. Dacă Tyrion moare, nu-i vei supraviețui multă vreme, îți promit.

— Ah. Eunucul își supsese sângele de pe degete, îmi ceri un lucru îngrozitor… să-l eliberez pe Pezevenghiul care l-a ucis pe mărețul nostru rege. Sau îl crezi nevinovat?

— Vinovat sau nevinovat, răspunsese Jaime, ca un nătărău ce era, un Lannister își plătește datoriile. Cuvintele îi veniseră atât de ușor.

Nu dormise de-atunci. Acum își vedea fratele aievea, felul în care rânjise piticul, sub cioata nasului său, când lumina torței îi atinsese fața.

— Biet schilod nătărău și orb, mârâise piticul, cu glasul îngroșat de ranchiună. Cersei e o târfă mincinoasă. S-a culcat cu Lancel, cu Osmund Kettleblack și probabil cu Băiatul Lunii, din câte știu eu. Iar eu sunt monstrul care se spune că sunt. Da, l-am ucis pe fiul tău ticălos.

N-a spus nicio clipă că avea de gând să-l omoare pe tatăl nostru. Dacă ar fi spus, l-aș fi oprit. Și apoi eu aș fi regicidul, nu el.

Jaime se întreba unde se ascundea Varys. Înțelept, maestrul șoptitorilor nu se întorsese în camerele lui și nu-și făcuse apariția nici când Fortăreața Roșie fusese scotocită. S-ar putea ca eunucul să fi ales să se îmbarce cu Tyrion mai degrabă decât să rămână să răspundă unor întrebări incomode. Dacă era așa, amândoi erau deja departe în larg, împărțind o carafă cu vin auriu de Arbor, în cabina unei galere.

Dacă nu cumva fratele meu l-a omorât și pe Varys și i-a lăsat trupul să putrezească sub castel. Acolo, jos, puteau trece ani până ce oasele să-i fie găsite. Jaime coborâse cu o duzină de străjeri, cu torțe, funii și felinare. Ore în șir bâjbâiseră prin coridoarele întortocheate, prin spațiile înguste, de-a bușilea, pe ușile ascunse, scările secrete și culoarele care plonjau în bezna absolută. Arareori își simțise atât de acut infirmitatea. Când are două mâini, omul ia totul de bun. Scările, de pildă. Până și mersul târâș îi era incomod, nu degeaba se vorbea despre mersul în *patru* labe. Nici nu putea să țină o torță și să se cațere, ca ceilalți.

Și totul în zadar. Găsiră doar întunecime, praf și șobolani. *Și dragoni pândind acolo, jos.* Își amintea lumina portocalie, mohorâtă, a cărbunilor din gura dragonului de fier. Mangalul încălzea încăperea la baza unui culoar vertical, unde se întâlneau mai multe tuneluri. Pe podea, descoperise un mozaic ros înfățișând dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, din plăci negre și roșii. *Te cunosc, Regicidule,* părea să spună bestia. *Am fost aici tot timpul, așteptându-te.* Iar lui Jaime acea voce i se părea cunoscută, intonația de fier care cândva îi aparținuse lui Rhaegar, Prințul Pietrei Dragonului.

Fusese o zi vântoasă când își luase rămas-bun de la Rhaegar, în curtea Fortăreței Roșii. Prințul se înveșmântase în armura sa neagră ca noaptea, cu dragonul cu trei capete conturat din rubine pe platoșă.

— Înălțimea Ta, se rugase Jaime, lasă-l pe Darry să-l păzească pe rege de data

aceasta, sau pe Ser Barristan. Mantiile lor sunt la fel de albe ca a mea.

Prinţul Rhaegar clătinase din cap.

— Înălţimea Ta, tatăl meu se teme de tatăl tău mai mult decât de vărul nostru Robert. Te vrea prin preajmă pentru ca Lordul Tywin să nu-i poată face niciun rău. Nu îndrăznesc să-i iau această cârjă tocmai acum, la ceas de cumpănă.

Furia i se ridicase lui Jaime în gâtlej.

— Eu nu sunt o cârjă, sunt chiar un cavaler al Gărzii Regale.

— Atunci apără-l pe rege, s-a răstit Jon Darry. Când ai îmbrăcat mantia aceea, ai jurat supunere.

Rhaegar îşi aşezase mâna pe umărul lui Jaime.

— Când această bătălie va lua sfârşit, am de gând să convoc consiliul. Vor avea loc schimbări. Voiam să le fac de mult, dar… în orice caz, n-are rost să vorbim de căi neumblate. Vom vorbi când mă întorc.

Acelea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase Rhaegar Targaryen. Dincolo de porţi se adunase o oaste, în timp ce o alta cobora pe Trident. Aşadar, Prinţul Pietrei Dragonului încălecase şi îşi aşezase pe cap coiful înalt şi negru, pornind să-şi înfrunte osânda.

Avea mai multă dreptate decât ştia. Când bătălia s-a terminat, au avut loc schimbări.

— Aerys credea că nu i se poate întâmpla nimic rău dacă mă ţinea aproape, îi spuse Jaime cadavrului tatălui său. Nu-i aşa că e amuzant? Lordul Tywin părea să fie de aceeaşi părere: zâmbetul lui era mai larg decât înainte. *Se pare că-i place să fie mort.*

Era ciudat, dar nu simţea niciun fel de durere. *Unde-mi sunt lacrimile? Unde mi-este furia?* Jaime Lannister nu dusese niciodată lipsă de furie.

— Tată, îi spuse cadavrului, tu mi-ai spus că lacrimile sunt semnul slăbiciunii, aşa că nu te poţi aştepta să plâng după tine.

O mie de lorzi şi doamne veniseră în dimineaţa aceea şi trecuseră pe rând pe lângă catafalc, şi multe mii de oameni de rând după-amiază. Aveau veşminte întunecate şi feţe solemne, dar Jaime bănuia că foarte mulţi erau, în taină, încântaţi să-l vadă doborât pe marele bărbat. Chiar şi în vest, Lordul Tywin fusese mai mult respectat decât iubit, iar Debarcaderul Regelui nu uitase Jaful.

Dintre toate feţele îndoliate, Marele Maester Pycelle păruse cel mai înnebunit de durere.

— Am slujit şase regi, îi spusese el lui Jaime după cel de-al doilea serviciu religios, adulmecând neîncrezător în preajma cadavrului, dar aici, în faţa noastră, zace omul cel mai măreţ pe care l-am cunoscut vreodată. Lordul Tywin nu purta coroană, dar era rege pe de-a-ntregul.

Fără barbă, Pycelle părea nu doar bătrân, dar şi firav. *Să-l bărbierească a fost cel mai crud lucru pe care l-ar fi putut face Tyrion,* gândi Jaime, care ştia ce însemna să pierzi o parte din tine, o parte care te făcea ceea ce eşti. Pycelle

avusese o barbă superbă, albă ca zăpada şi moale ca lâna de miel, o podoabă luxuriantă care-i acoperise obrajii şi bărbia, revărsându-i-se aproape până la brâu. Marele Maester obişnuia să şi-o mângâie când perora. Îi dădea un aer de înțelepciune şi ascundea tot felul de lucruri neplăcute: pielea lăsată care-i atârna sub maxilar, gura mică şi plângăreață, dinții lipsă, negii, ridurile şi petele de bătrânețe, prea multe ca să le ții numărul. Deşi Pycelle încerca să-şi crească din nou ceea ce pierduse, nu reuşea. Din obrajii săi ridați şi din bărbia căzută creşteau doar smocuri şi şomoioage, atât de firave încât Jaime îi vedea pielea rozalie, pătată, de dedesubt.

— Ser Jaime, am văzut multe lucruri înfiorătoare la viața mea, îi spusese bătrânul. Războaie, bătălii, crime dintre cele mai murdare… Eram flăcău, în Oraşul Vechi, când molima cenuşie a secerat jumătate din oraş şi trei sferturi din Citadelă. Lordul Hightower a ars fiecare corabie din port, a închis porțile şi a poruncit gărzilor sale să-i omoare pe cei care încercau să fugă, bărbați, femei sau prunci de țâță. L-au omorât când molima a trecut. Chiar în ziua când a redeschis portul, l-au tras jos de pe cal şi i-au despicat beregata, după cum au făcut şi cu fiul său cel mic. Chiar şi astăzi, ignoranții din Oraşul Vechi scuipă la auzul numelui său, dar Qenton Hightower a făcut ceea ce trebuia. Şi tatăl tău era un astfel de om. Un om care făcea ceea ce trebuia făcut.

— De aceea pare atât de mulțumit?

Aburii care se ridicau dinspre cadavru făceau ochii lui Pycelle să lăcrimeze.

— Carnea… pe măsură ce carnea se usucă, muşchii se întind şi îi trag buzele în sus. Acela nu este un zâmbet, doar… *uscăciune,* atâta tot. Clipi, alungându-şi lacrimile. Trebuie să mă scuzi, sunt foarte, foarte obosit.

Sprijinindu-se cu toată puterea de toiagul său, Pycelle părăsise templul încet, cu pasul clătinat. *Şi omul acesta moare,* îşi dăduse seama Jaime. Nu era de mirare că sora sa zicea că e netrebuincios.

Pe de altă parte, draga lui surioară părea să creadă că jumătate din curteni erau fie netrebuincioşi, fie trădători. Pycelle, Garda Regelui, Tyrellii, Jaime însuşi… până şi Ser Ilyn Payne, cavalerul tăcut care slujea drept călău. Ca Dreptate a Regelui, temnițele erau răspunderea lui. De când îşi pierduse limba, Payne lăsase administrarea acelor temnițe în seama subalternilor săi, dar Cersei îl considera în egală măsură vinovat pentru evadarea lui Tyrion. *A fost fapta mea, nu a lui,* îi stătuse lui Jaime pe buze să spună. În schimb, jurase să afle ce putea de la temnicerul-şef, un bătrân cocoşat pe nume Rennifer Longwaters.

— Văd că te întrebi ce fel de nume e ăsta, chicotise omul când Jaime mersese să-l interogheze. E un nume vechi, e-adevărat. Nu-s eu omul care să se fudulească, dar în venele mele curge sânge regesc. Sunt descendentul unei prințese. Tatăl meu mi-a spus povestea când eram doar un băiețandru. Longwaters nu mai era băiețandru de o grămadă de ani, judecând după țeasta lui pătată şi firele de păr alb care-i creşteau din bărbie. Mama mea era cea mai neprețuită

comoară din Beciul Fecioarelor. Lordul Oakenfist, marele amiral, i-a dăruit inima, deşi era însurat cu o alta. Prinţesa i-a dat fiului lor bastard numele de Waters, în onoarea tatălui lui. Băiatul a devenit un mare cavaler, la fel şi fiul său, care a aşezat cuvântul „Long” înaintea numelui de Waters, ca lumea să ştie că el nu era un bastard. Aşa că, vezi, am în mine niţeluş sânge de dragon.

— Da, era să te confund cu Aegon Cuceritorul, îi răspunsese Jaime. Waters era un nume frecvent de bastard în preajma Golfului Apei Negre; bătrânul Longwaters era, mai degrabă, descendentul vreunui lord mărunt decât al unei prinţese. Dar, până una-alta, am preocupări mai presante decât obârşia ta.

Longwaters îşi înclinase capul.

— Prizonierul pierdut.

— Şi temnicerul dispărut.

— Rugen, îl completase bătrânul. Un subtemnicer. Se ocupa de nivelul al treilea, celulele negre.

— Povesteşte-mi despre el, trebuise să-i ceară Jaime. *O farsă nenorocită.* Ştia cine era Rugen, chiar dacă Longwaters nu ştia.

— Neîngrijit, nebărbierit, arţăgos. Nu-mi plăcea, e-adevărat, mărturisesc. L-am găsit aici la început, când am venit, acum doisprezece ani. Fusese numit de Regele Aerys. Omul stătea arareori aici, trebuie spus. Am pomenit de asta în rapoartele mele, stăpâne. Am făcut-o, nu încape îndoială, ai cuvântul meu, cuvântul unui om cu sânge regesc.

Mai pomeneşte o dată de sângele ăla regesc şi s-ar putea să vărs niţel din el, gândise Jaime.

— Cine a văzut rapoartele astea?

— Unele dintre ele au ajuns la maestrul vistiernic, altele la maestrul şoptitorilor. Toate au ajuns la temnicerul-şef şi la Dreptatea Regelui. Aşa a fost dintotdeauna în temniţe. Longwaters îşi scărpinase nasul. Rugen era aici când era nevoie, lordul meu. Asta trebuie spus. Celulele negre sunt folosite puţin. Înainte ca frăţiorul Excelenţei Voastre să fie trimis jos, l-am avut o vreme pe Marele Maester Pycelle, iar înaintea lui, pe Lordul Stark, trădătorul. Au mai fost alţi trei, oameni de rând, dar pe ei Lordul Stark i-a dat Rondului de Noapte. N-am văzut cu ochi buni eliberarea ălora trei, dar documentele erau în ordine. Am pomenit despre asta şi într-un raport, poţi fi sigur.

— Povesteşte-mi ce ştii despre cei doi temniceri care au adormit.

— Temniceri? pufnise Longwaters. Ăia nu erau niciun fel de temniceri. Erau simpli *paznici.* Coroana plăteşte lefuri pentru douăzeci de paznici, stăpâne, nici mai mult, nici mai puţin, dar, de când sunt eu aici, n-am avut niciodată mai mult de doisprezece. Ar trebui să avem şi şase temniceri, câte doi la fiecare nivel, însă avem doar trei.

— Tu şi încă doi?

Longwaters pufnise din nou.

— Eu sunt temnicerul-şef stăpâne. Eu sunt *peste* temniceri. Sarcina mea e să țin socotelile. Dacă stăpânul ar vrea să se uite peste registrele mele, va vedea că toate cifrele sunt exacte. Longwaters consultase registrul mare, îmbrăcat în piele, deschis în fața lui. În prezent, avem patru prizonieri la primul nivel şi unul la cel de-al doilea, pe lângă fratele Excelenței Voastre. Bătrânul s-a încruntat. Care a fugit, fără doar şi poate. E-adevărat. Am să-l tai de pe listă. Luase un condei şi începuse să-l ascută.

Şase prizonieri, gândise Jaime cu amărăciune, *în timp ce noi plătim lefuri pentru douăzeci de paznici.*

— Vreau neapărat să le pun câteva întrebări acestor doi paznici.

Rennfer Longwaters încetase să-şi mai ascută condeiul şi îl privise neîncrezător pe Jaime.

— Să le pui întrebări, stăpâne?

— M-ai auzit.

— Da, stăpâne, am auzit, desigur, dar… stăpânul poate să interogheze pe cine vrea, e adevărat, nu sunt eu omul care să spună că nu poate. Dar, ser, dacă pot fi atât de îndrăzneț, nu cred c-ar putea să răspundă. Sunt morți, stăpâne.

— *Morți?* Din a cui poruncă?

— A ta, credeam, sau… a regelui, poate? N-am întrebat. N-am dreptul să pun întrebări Gărzii Regale.

Asta îi pusese sare pe rană. Cersei făcuse din oamenii lui uneltele ei sângeroase, oamenii lui împreună cu neprețuiții ei frați Kettleblack.

— Nătărăilor, mârâise mai târziu Jaime, adresându-li-se lui Boros Blount şi lui Osmund Kettleblack, într-o temniță care duhnea a sânge şi a moarte. Ce v-ați închipuit că faceți?

— Nimic altceva decât ceea ce ni s-a spus, stăpâne. Ser Boros era mai scund decât Jaime, dar mai voinic, Înălțimea Sa ne-a poruncit. Sora ta.

Ser Osmund îşi agățase degetul mare de centura sabiei:

— Zicea că trebuie adormiți pe vecie. Aşa că frații mei şi cu mine ne-am ocupat de asta.

Într-adevăr. Un cadavru zăcea răşchirat, cu fața în jos, pe o masă, ca un om beat la un ospăț, dar avea sub cap o baltă de sânge, nu una de vin. Cel de-al doilea paznic reuşise să se îndepărteze de bancă şi să-şi scoată pumnalul înainte să se aleagă cu o sabie în coaste. Sfârşitul lui fusese cel mai lent şi mai murdar. *I-am spus lui Varys că nimeni nu trebuie să pățească nimic după această evadare,* se gândise Jaime, *dar ar fi trebuit să le spun asta fratelui şi surorii mele.*

— A fost o greşeală, ser.

Ser Osmund ridicase din umeri.

— N-o să le simtă nimeni lipsa. Pun rămăşag că erau şi ei implicați, împreună cu cel care e dat dispărut.

Nu, i-ar fi putut spune Jaime, *Varys le-a pus ceva în vin, ca să-i adoarmă.*

— Dacă aşa stau lucrurile, poate că am fi putut stoarce adevărul de la ei… *Se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu…* Dacă aş avea o fire bănuitoare, m-aş putea întreba de ce atâta grabă să vă asiguraţi că cei doi n-o să fie luaţi vreodată la întrebări. Trebuia să-i reduceţi la tăcere ca să ascundeţi propriul vostru rol în toate acestea?

— Noi? Kettleblack se sufocase auzind una ca asta. Noi n-am făcut decât ce ne-a poruncit regina. Pe cuvântul meu de Frate Jurat.

Degetele-fantomă ale lui Jaime se crispaseră când spusese categoric:

— Adu-i aici pe Osney şi pe Osfryd şi curăţaţi mizeria asta. Şi data viitoare când dulcea mea surioară îţi porunceşte să omori un om, vino mai întâi la mine. Altfel, fereşte-te din calea mea, ser.

Vorbele îi răsunau în cap, în întunecimea Septului lui Baelor. Deasupra lui, toate ferestrele deveniseră negre, lăsând să se zărească lumina palidă a îndepărtatelor stele. Soarele apusese deja. Miasma morţii era tot mai puternică, în ciuda lumânărilor parfumate. Mirosul îi amintea lui Jaime Lannister de trecătoarea de la poalele Dintelui de Aur, unde obţinuse o glorioasă victorie în primele zile ale războiului. În dimineaţa de după bătălie, ciorile se ospătaseră cu învingătorii şi învinşii deopotrivă, aşa cum, cândva, se ospătaseră din trupul lui Rhaegar Targaryen, după Trident. *Cât preţuieşte o coroană, dacă o cioară se poate înfrupta cu un rege?*

Jaime bănuia că ciorile dădeau ocol celor şapte turnuri şi marii cupole a Septului lui Baelor chiar acum, lovind aerul nopţii cu aripile lor negre, în încercarea de a pătrunde înăuntru. *Fiecare cioară din Cele Şapte Regate ar trebui să-ţi aducă omagiile, tată. De la Castamere până la Apa Neagră, le-ai hrănit bine.* Ideea îi plăcea Lordului Tywin. Zâmbetul i se lărgi şi mai mult. *La naiba, rânjeşte ca un mire în timpul ritualului conjugal.*

Imaginea era atât de grotescă încât Jaime izbucni într-un râs zgomotos.

Sunetul răsună prin transepturi, prin cripte şi prin capele, ca şi cum morţii înhumaţi în interiorul zidurilor ar fi râs şi ei. *De ce nu? E mai absurd decât farsa unui bufon, eu, stând de veghe la căpătâiul unui tată pe care l-am ajutat să moară, trimiţând oameni să-l captureze pe fratele pe care l-am ajutat să evadeze…* Îi poruncise lui Ser Addam Marbrand să scotocească Strada Mătăsii.

— Caută sub fiece pat, ştii cât de mult îi plac fratelui meu bordelurile.

Mantiile aurii aveau să caute mai cu sârg sub fustele târfelor decât sub paturile lor. Se întreba câţi copii bastarzi se vor naşte de pe urma acestei căutări zadarnice.

Pe nesimţite, gândurile i se îndreptară către Brienne din Tarth. *Fătucă urâtă, proastă şi încăpăţânată.* Se întreba unde era. *Tată, dă-i putere.* Aproape o rugăciune… dar oare pe cine invoca el: zeul, Tatăl Ceresc, a cărui statuie înaltă, aurită sclipea în lumina lumânărilor, în celălalt capăt al templului? Sau se ruga la cadavrul care zăcea în faţa lui? *Are vreo importanţă? Nu m-au ascultat niciodată, niciunul dintre ei.* Războinicul fusese zeul lui Jaime de când fusese destul de mare

ca să poată ține sabia în mână. Alți bărbați puteau fi tați, fii, soți, dar niciodată Jaime Lannister, cu sabia sa la fel de aurie ca părul. El era un războinic, şi asta avea să fie întotdeauna.

Ar trebui să-i spun lui Cersei adevărul, să recunosc că eu l-am eliberat pe frățiorul nostru din celulă. Adevărul funcționase atât de perfect cu Tyrion, în definitiv. *Ți-am ucis fiul ticălos, iar acum mă duc să-ți ucid şi tatăl.* Jaime auzea râsul Pezevenghiului în întuneric, întoarse capul să se uite, dar sunetul nu era decât propriul său râs, întorcându-şi ecoul înspre el. Închise ochii şi îi deschise brusc, la fel de repede. *Nu am voie să dorm.* Dacă ar dormi, poate ar visa. O, cum mai râdea Tyrion pe înfundate… *o târfă mincinoasă… care se culcă cu Lancel şi Osmund Kettleblack…*

La miezul nopții, balamalele Porților Tatălui gemură când sute de septoni intrară, unul câte unul, să-şi aducă ofrandele. Unii purtau veşmintele de brocart cu fir de argint şi cununi de cristal, însemnele Celor mai Cucernici, în timp ce frații lor mai umili îşi purtau cristalele la gât, atârnate pe sfori, şi îşi legau robele albe cu centuri împletite în şapte culori. Pe Porțile Mamei veneau preotese albe, din mănăstirea lor, câte şapte, cântând încet, în timp ce surorile tăcute coborau, câte una, Treptele Străinului. Slujnicele Morții erau înveşmântate în gri-deschis, cu fețele acoperite de glugi şi şaluri, ca doar ochii să li se vadă. Îşi făcu apariția şi un grup de frați, în veşminte maro, alunii şi cenuşii şi chiar din pânză aspră nevopsită, legată cu sfoară de cânepă. Uni purtau la gât ciocanul de fier al Fierarului, în timp ce alții duceau străchini în mâini.

Niciunul dintre cucernici nu-i acordă lui Jaime vreo atenție. Dădură ocol templului, rugându-se la fiecare dintre cele şapte statui ale divinității. Fiecărui zeu îi aduseră ofrande, fiecăruia îi cântară un imn. Glasurile lor se ridicau dulci şi solemne. Jaime închise ochii să asculte, dar îi redeschise când începu să se legene. *Sunt mai obosit decât îmi dau seama.*

Trecuseră ani de la ultima lui veghe. *Şi eram mai tânăr pe-atunci, un băiat de cincisprezece ani.* Nu purtase armură, doar o tunică albă, simplă. Templul în care îşi petrecuse noaptea nu era nici cât o treime din oricare dintre cele şapte galerii ale Marelui Sept. Jaime îşi aşezase sabia pe genunchii Războinicului, îşi pusese armura grămadă la picioare şi îngenunchease pe podeaua aspră de piatră, în fața altarului. În zori, genunchii îi erau zgâriați şi plini de sânge.

— Toți cavalerii trebuie să sângereze, Jaime, îi spusese Ser Arthur Dayne când îl văzuse. Sângele este pecetea devotamentului nostru. Când se crăpase de ziuă, îl atinsese pe umăr. Sabia palidă era atât de ascuțită, încât până şi uşoara ei atingere tăiase prin tunica lui Jaime, făcându-l să sângereze din nou. Nu simțise, îngenunchease un băiat, se ridicase un cavaler. *Tânărul Leu, nu Regicidul.*

Dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă, iar băiatul murise.

N-ar fi putut spune când se terminaseră rugăciunile. Probabil că dormise în picioare. După ce, unul câte unul, cucernicii ieşiră, Marele Sept rămase din nou

neclintit. Lumânările erau un zid de stele arzând în întuneric, dar aerul duhnea a moarte. Jaime îşi mişcă degetele pe sabia aurie. Poate că, până la urmă, ar fi trebuit să-l lase pe Ser Loras să-l înlocuiască. *Cersei ar fii urât asta.* Cavalerul Florilor era încă un băiețandru arogant şi îngâmfat, dar avea în sânge dorința de a fi măreț, de a înfăptui lucruri demne de Cartea Albă.

După ce veghea lui Jaime se va sfârşi, Cartea Albă îl va aştepta, deschisă la pagina lui, într-un mut reproş. *Voi tăia cartea afurisită în bucăți înainte s-o umplu de minciuni.* Cu toate acestea, dacă n-ar minți, ce altceva ar putea scrie în afară de adevăr?

În fața lui stătea o femeie.

Iarăşi plouă, gândi el, când observă cât era de udă. Apa îi şiroia pe mantie, băltindu-i în jurul picioarelor. *Cum a ajuns aici? N-am auzit-o intrând.* Era îmbrăcată ca o slujnică de tavernă, cu o mantie grea, din țesătură aspră, prost vopsită în nuanțe marmorate de maro şi zdrențuită la tiv. O glugă îi ascundea fața, dar Jaime vedea lumânările dansând în iazurile verzi ale ochilor ei, iar când se mişcă, o recunoscu.

— Cersei. Jaime vorbi încet, ca unul trezit din vis care încă se întreba cine e. Ce oră este?

— Ora lupului. Sora lui îşi coborî gluga şi făcu o grimasă. A lupului înecat, poate. Îi zâmbi nespus de dulce. Îți aminteşti când am venit la tine aşa pentru prima oară? Era într-un han mohorât de pe Ulița Nevăstuicii, şi m-am îmbrăcat ca o servitoare ca să trec de gărzile tatei.

— Îmi amintesc. Era Ulița Tiparului. *Vrea ceva de la mine.* Ce cauți aici, la ora asta? Ce vrei de la mine? Ultimul său cuvânt răsună în susul şi-n josul templului, *minemineminemineminemineminemine,* pierzându-se într-o şoaptă. Pentru o clipă, îndrăzni să spere că tot ceea ce voia era alinarea brațelor lui.

— Vorbeşte încet. Glasul ei suna ciudat… gâtuit, aproape speriat. Jaime, Kevan m-a refuzat. Nu vrea să fie Mână, el… ştie despre noi. Mi-a dat de înțeles asta.

— A refuzat? Asta îl surprindea. De unde să ştie? O fi citit ce-a scris Stannis, dar n-are cum…

— *Tyrion* ştia, îi reaminti Cersei. Cine poate şti ce poveşti o fi spus piticul ăla, şi cui? Şi Unchiul Kevan e răul cel mai mic. Înaltul Septon… Tyrion l-a încoronat când a murit grăsanul. S-ar putea să ştie şi el. Cersei se apropie. *Trebuie* să fii Mâna lui Tommen. N-am încredere în Mace Tyrell. Dacă a avut un rol de jucat în moartea tatălui nostru? Poate că a conspirat cu Tyrion. Pezevenghiul ar putea să fie în drum spre Highgarden.

— Nu este.

— Fii Mâna mea, se rugă ea, şi vom stăpâni împreună Cele Şapte Regate, ca un rege cu regina lui.

— Tu ai fost regina lui Robert. Şi totuşi nu vrei să fii a mea.

— Aş vrea, dacă aş îndrăzni. Dar fiul nostru…

— Tommen nu e fiul meu, nu mai mult decât a fost Joffrey. Glasul său era neînduplecat. I-ai făcut şi pe ei să fie ai lui Robert.

Sora sa se crispa.

— Ai jurat că mă vei iubi mereu. Nu-mi arăți dragoste, obligându-mă să te implor.

Jaime îi mirosea frica, chiar şi peste duhoarea cadavrului. Îi venea s-o ia în brațe şi s-o sărute, să-şi îngroape fața în buclele ei aurii şi să-i promită că nimeni nu-i va face niciun rău… *Nu aici,* gândi el, *nu aici, în fața zeilor şi a tatei.*

— Nu, spuse el. Nu pot. Nu vreau.

— Am *nevoie* de tine. Am nevoie de jumătatea mea. Simțea ploaia răpăind pe ferestre, sus, deasupra lor. Tu eşti eu. Eu sunt tu. Am nevoie să fii cu mine. *În* mine. Te rog, Jaime. *Te rog!*

Jaime aruncă o privire spre catafalc, să se asigure că Lordul Tywin nu se ridica, plin de mânie, însă tatăl său era neclintit şi rece, putrezind.

— Sunt făcut pentru câmpul de luptă, nu pentru o cameră de consiliu. Iar acum s-ar putea să nu fiu potrivit nici măcar pentru asta.

Cersei îşi şterse lacrimile cu o mânecă maro, destul de zdrențuită.

— Foarte bine. Dacă vrei câmpuri de luptă, am să-ți dau câmpuri de luptă. Îşi trase gluga peste cap, cu o mişcare furioasă. Am fost nebună să vin. Am fost nebună să te iubesc vreodată. Paşii ei răsunară cu putere în liniştea templului, lăsând pete ude pe podeaua de marmură.

Zorile îl luară pe Jaime aproape prin surprindere. Când sticla cupolei începu să se lumineze dintr-odată, sclipiri de curcubeu se revărsară peste ziduri, podele şi coloane, scăldând cadavrul Lordului Tywin într-un abur de lumină multicoloră. Mâna Regelui putrezea vizibil. Fața lui căpătase o nuanță verzuie, iar ochii erau mai afundați în orbite, două văgăuni negre. Obrajii îi erau brăzdați de fisuri, iar prin încheieturile măreței sale armuri aurii cu purpuriu se prelingea un fluid alb, băltindu-i pe trup.

Septonii fură primii care observară, când reveniră pentru ritualurile de dimineață. Îşi cântară cântecele, îşi rostiră rugăciunile şi strâmbară din nas, iar unuia dintre Cei Mai Cucernici i se făcu atât de rău încât fu scos pe brațe din templu. La scurt timp, veni un grup de novici, legănând cădelnițe, iar aerul deveni atât de greu de mirosul de tămâie încât catafalcul părea înveşmântat în fum. Toate curcubeiele dispărură în ceața aceea parfumată, însă duhoarea persistă, un miros dulceag, de stricăciune, care-l îngrețoşa pe Jaime.

Când uşile se deschiseră, Tyrellii intrară printre primii, aşa cum se cuvenea rangului lor. Margaery adusese un buchet mare de trandafiri galbeni. Îl aşeză cu ostentație la picioarele catafalcului Lordului Tywin, dar păstră o floare şi o ținu la nas în timp ce se aşeza. *Aşadar, fata e pe cât de frumoasă, pe atât de isteață. Tommen s-ar fi putut alege cu o regina mult mai rea. Alții s-au ales.* Doamnele

lui Margaery îi urmară exemplul.

Cersei aşteptă până când ceilalţi îşi ocupară locurile ca să-şi facă intrarea, cu Tommen alături. Ser Osmund Kettleblack păşea lângă ei, în armura-i albă, smălţuită, şi mantia de lână albă.

... se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu...

Jaime îl văzuse pe Kettleblack gol, la băi, îi văzuse părul negru de pe piept şi smocul aspru dintre picioare.

Îşi imagină pieptul acela lipit de al surorii sale, părul acela zgâriind pielea netedă a sânilor ei. *N-ar face una ca asta. Pezevenghiul a minţit.* Firul de aur şi sârma neagră îngemănate, asudate. Obrajii supţi ai lui Kettleblack încordându-se la fiecare mişcare. Jaime auzea în gând gemetele surorii sale. *Nu. O minciună.*

Palidă, cu ochii roşii, Cersei urcă treptele pentru a îngenunchea lângă tatăl lor, trăgându-l pe Tommen jos, lângă ea. În faţa priveliştii, băiatul se crispa, dar mama lui îl înhaţă de mână înainte să apuce să dea înapoi.

— *Roagă-te,* îi şopti ea şi Tommen încercă. Însă avea doar opt ani, iar Lordul Tywin era o oroare. O singură gură disperată de aer, apoi regele începu să plângă. *Încetează,* spuse Cersei. Tommen întoarse capul şi se încovoie, vomitând. Coroana îi căzu de pe cap şi se rostogoli pe podeaua de marmură. Mama sa se dădu în lături, dezgustată, şi, dintr-odată, regele fugea către uşi, cât de repede îl puteau duce picioarele sale de copil de opt ani.

— Ser Osmund, înlocuieşte-mă, spuse aspru Jaime, în timp ce Kettleblack se întoarse să alerge după coroană. Îi dădu sabia de aur şi porni după regele său. În Sala Lămpilor, îl prinse, sub ochii a două duzini de preotese uluite.

— Îmi pare rău, suspină Tommen. Mâine mă voi descurca mai bine. Mama spune că un rege trebuie să fie un exemplu, dar mi s-a făcut rău de la miros.

Nu merge aşa. Prea multe urechi ascuţite şi ochi ageri.

— Mai bine mergem afară, Înălţimea Ta. Jaime îl conduse pe băiat către locul unde aerul era cât de proaspăt şi de curat putea fi în Debarcaderul Regelui. Patruzeci de mantii aurii fuseseră postate de jur împrejurul pieţei, ca să păzească lecticile şi caii. Îl duse pe rege departe de toată lumea şi îl aşeză pe treptele de marmură.

— Nu m-am speriat, insistă băiatul. Mi s-a făcut rău de la miros. Ţie nu ţi s-a făcut? Cum ai putut să-l suporţi, unchiule, ser?

Mi-am mirosit propria mână putrezind, când Vargo Hoat m-a obligat s-o port la gât.

— Un bărbat poate suporta aproape orice, dacă trebuie, îi spuse Jaime fiului său. *Am mirosit un om rumenindu-se, când Regele Aerys l-a prăjit în propria-i armură.* Lumea e plină de orori, Tommen. Poţi să te lupţi cu ele, sau să râzi de ele, sau să priveşti fără să vezi… să evadezi înăuntru.

Tommen chibzui.

— Eu… obişnuiam să evadez înăuntru, uneori, mărturisi el, când Joffy…

— *Joffrey.* Cersei stătea deasupra lor, cu vântul biciuindu-i fustele în jurul picioarelor. Pe fratele tău îl chema *Joffrey.* El nu m-ar fi făcut niciodată de ruşine în felul acesta.

— N-am vrut. Nu mi-a fost frică, mamă. Numai că nobilul tău tată mirosea aşa de rău…

— Crezi că mie mi-a mirosit mai frumos? Am şi eu nas. Îl apucă de-o ureche şi îl trase în picioare. Lordul Tyrell are nas. L-ai văzut vomitând în sfântul sept? Ai văzut-o pe Lady Margaery urlând ca un bebeluş?

Jaime se ridică în picioare.

— Cersei, ajunge.

Nările ei fremătau.

— Ser? Ce cauţi aici? Ai jurat să stai de veghe la căpătâiul tatălui nostru până când se termină priveghiul, din câte-mi amintesc.

— S-a terminat. Du-te şi uită-te la el.

— Nu. Şapte zile şi şapte nopţi, aşa ai spus. Cu siguranţă, Lordul Comandant mai ştie să numere până la şapte. Numără-ţi degetele şi adaugă doi.

Alţii începură să iasă, valuri-valuri, în piaţă, fugind de mirosurile otrăvitoare din templu.

— Cersei, vorbeşte mai încet, o atenţiona Jaime. Se apropie Lordul Tyrell.

Asta o potoli. Regina îl trase pe Tommen lângă ea. Mace Tyrell se înclină în faţa lor.

— Sper că Înălţimea Sa nu se simte rău.

— Regele a fost copleşit de durere, răspunse Cersei.

— Ca noi toţi. Dacă pot să fac ceva…

În înaltul cerului, o cioară ţipă. Era cocoţată pe statuia Regelui Baelor, găinăţând pe sfântu-i creştet.

— Poţi face o mulţime de lucruri pentru Tommen, lordul meu, spuse Jaime. Poate îi faci reginei onoarea de a cina cu ea, după rugăciunile de seară?

Cersei îi aruncă o privire nimicitoare, dar, de data aceasta, avu înţelepciunea să-şi muşte limba.

— Să cinez? Tyrell părea surprins. Presupun… desigur, am fi onoraţi. Nobila mea soţie şi cu mine.

Regina se forţă să zâmbească şi gânguri de plăcere. Dar când Tyrell îşi luă rămas-bun şi Tommen fu trimis cu Addam Marbrand, se întoarse furioasă către Jaime.

— Eşti beat sau visezi, ser? Spune-mi, rogu-te, de ce iau eu cina cu nătărăul acela hrăpăreţ şi cu soţia sa puerilă? O pală de vânt îi răvăşi părul auriu. *Nu* îl voi numi Mână, dacă asta…

— Ai nevoie de Tyrell, o întrerupse Jaime, dar nu *aici.* Cere-i să ia Capătul Furtunii pentru Tommen. Măguleşte-l, spune-i că ai nevoie de el pe câmpul de

luptă, să-l înlocuiască pe tata. Mace se crede un războinic măreț. Fie îți va pune la picioare Capătul Furtunii, fie va da greş şi va arăta ca un nătărău. Indiferent ce s-ar întâmpla, tu vei fi în câştig.

— Capătul Furtunii? Cersei părea preocupată. Da, dar… Lordul Tyrell a spus limpede că nu va părăsi Debarcaderul Regelui până când nu se mărită Tommen cu Margaery.

Jaime suspină.

— Atunci lasă-i să se căsătorească. Vor trece ani până când Tommen va fi destul de mare să-şi consume căsnicia. Şi, până atunci, uniunea poate fi oricând desfăcută. Dă-i lui Tyrell nunta pe care o vrea şi trimite-l să se joace de-a războiul.

Un zâmbet obosit străbătu chipul surorii sale.

— Până şi asediile au pericolele lor, murmură ea. Păi, Lordul nostru de Highgarden ar putea chiar să-şi piardă viața într-o asemenea aventură.

— Există un risc, recunoscu Jaime. Mai cu seamă dacă, de data asta, îşi pierde răbdarea şi atacă poarta.

Cersei îl privi lung.

— Ştii, spuse ea, pentru o clipă ai vorbit exact ca tata.

BRIENNE

Porțile de la Duskendale erau închise şi zăvorâte. Prin întunericul de dinaintea zorilor, zidurile oraşului revărsau o sclipire palidă. Pe metereze, mănunchiuri de ceață se mişcau ca nişte fantomatice santinele. O duzină de căruțe şi care cu boi poposiseră în fața porților, aşteptând răsăritul soarelui. Brienne se aşeză în spatele unor napi. O dureau călcâiele şi era plăcut să descalece şi să-şi întindă picioarele. La scurt timp, din pădure se ivi, huruind, o altă căruță. Când cerul începu să se lumineze, şirul se întindea deja pe jumătate de kilometru.

Fermierii îi aruncau priviri curioase, dar nimeni nu-i vorbea. *Eu ar trebui să intru în vorbă cu ei,* îşi spuse Brienne, însă ei îi venise întotdeauna greu să se adreseze unor străini. Încă de copilă fusese sfioasă. Anii lungi în care îndurase batjocura o făcuseră şi mai timidă. *Trebuie să întreb de Sansa. Cum altfel s-o găsesc?* Îşi drese glasul.

— Mătuşica, îi spuse ea femeii din carul cu napi, oare nu mi-ai văzut sora pe drum? O fecioară tânără, de treisprezece ani, frumoasă la chip, cu ochi albaştri şi păr arămiu. S-ar putea să fie împreună cu un cavaler bețiv.

Femeia clătină din cap, dar soțul ei răspunse:

— Atunci nu e fecioară, pun rămăşag. Biata fată are şi un nume?

Brienne îşi simțea capul gol. *Ar fi trebuit să-i inventez un nume.* Orice nume ar fi fost bun, dar nu-i venea în minte niciunul.

— Niciun nume? Ei, bine, drumurile sunt pline de fete fără nume.

— Țintirimul e şi mai plin, adăugă soția sa.

Când se crăpă de ziuă, pe metereze îşi făcură apariția străjeri. Fermierii se urcară în căruțele lor şi traseră de hățuri. Brienne încalecă şi aruncă o privire în urma ei. Cei mai mulți dintre cei care aşteptau la rând ca să intre în Duskendale erau fermieri, cu fructe şi legume de vânzare. Doi orăşeni bogați stăteau pe buiestraşii lor de rasă, cu câteva locuri în urma ei, iar undeva, mai departe, zări un băiat uscățiv, călare pe un cal bălțat. Nu era nici urmă de cei doi cavaleri, nici de Ser Shadrich, Şoarecele Smintit.

Străjerii se agitau printre căruțe, fără să-i arunce nicio privire, însă când Brienne ajunse lângă poartă, se întrerupseră.

— Tu, stai! strigă căpitanul. Doi bărbați în cămăşi de zale îşi încrucişară sulițele, tăindu-i calea. Declară-ți scopul vizitei.

— Îl caut pe Lordul de Duskendale sau pe maesterul lui.

Ochii căpitanului se opriră pe scutul ei.

— Liliacul negru al Casei Lothston. Acest blazon are o proastă reputație.

— Nu este al meu. Vreau să găsesc pe cineva care să-mi repare scutul.

— Zău? Căpitanul îşi frecă bărbia nerasă. Întâmplător, sora mea se ocupă de aşa ceva. O vei găsi în casa cu uşi vopsite, vizavi de Şapte Săbii. Le făcu semn străjerilor: Lăsați-o să treacă, flăcăi. E doar o fetişcană.

Casa porții se deschidea către o piață unde cei care intraseră înaintea ei îşi descărcau napii, ceapa galbenă şi sacii de orz aduşi pentru negoț. Alții vindeau armuri, şi asta foarte ieftin, judecând după prețurile pe care le strigau în timp ce Brienne trecea pe lângă ei. *Jefuitorii vin odată cu ciorile negre, după fiecare bătălie.* Brienne îşi conduse calul la pas pe lângă cămăşi de zale încă mânjite de sânge uscat, printre coifuri ciobite şi săbii crestate. Puteai cumpăra şi haine şi încălțări: cizme de piele, mantii de blană, tunici pătate, de proveniență îndoielnică. Cunoştea multe dintre blazoane. Pumnul înmănuşat în zale, elanul, soarele alb, securea cu două tăişuri, toate acelea erau însemne ale Nordului. Însă aici pieriseră şi oamenii Casei Tarly şi mulți din ținuturile furtunii. Văzu mere verzi şi roşii, un scut care înfățişa fulgerele Casei Leygood, valtrapuri cu furnicile Casei Ambrose. Hăitaşii călare ai Lordului Tarly apăreau pe numeroase insigne, broşe şi jiletci. *Prieten sau vrăjmaş, ciorile nu se sinchisesc.*

Pentru câțiva gologani, te puteai alege cu scuturi de pin sau de tei, dar Brienne trecu pe lângă ele. Avea de gând să păstreze scutul greu de stejar pe care i-l dăduse Jaime, cel pe care-l purtase el însuşi de la Harrenhal la Debarcaderul Regelui. Un scut de pin avea avantajele lui. Era mai uşor şi, de aceea, mai lesne de purtat, iar lemnul moale putea prinde securea sau sabia duşmanului. Însă stejarul oferea mai multă protecție, dacă erai destul de puternic să-i porți povara.

Duskendale era construit în jurul portului său. La nord de oraş se ridicau falezele de calcar; la sud, un promontoriu stâncos adăpostea corăbiile de furtunile

care veneau dinspre marea îngustă. Castelul se ridica deasupra portului, cu donjonul său în patru colțuri şi turnurile mari, circulare, vizibile din orice parte a oraşului. Pe străzile aglomerate, pavate cu pietre, era mai uşor să păşeşti decât să călăreşti, astfel că Brienne îşi lăsă iapa într-un grajd şi îşi continuă drumul pe jos, cu scutul atârnat peste spate şi sacul de dormit strâns sub un braț.

Sora căpitanului nu era greu de găsit. Şapte Săbii era cel mai mare han din oraş, o construcție cu patru etaje care se înălța deasupra vecinilor ei, iar uşile duble ale casei de vizavi erau superb pictate. Înfățişau un castel, într-o pădure, toamna, cu copacii în nuanțe de auriu şi roşu-cafeniu. Pe trunchiurile strejarilor bătrâni creştea iedera, şi până şi ghindele erau realizate cu grijă şi tandrețe. Când Brienne privi mai atent, văzu animale în frunziş: o vulpe roşie, şireată, două vrăbii pe o creangă, iar în spatele frunzelor umbra unui mistreț.

— Uşa ta e minunată, îi spuse femeii cu părul negru care deschise după ce bătu. Ce castel vrea să fie?

— Toate castelele, răspunse sora căpitanului. Singurul pe care-l ştiu eu este Fortul Mohorât de lângă port. Pe celălalt l-am creat în mintea mea, cum ar trebui să arate un castel. N-am văzut niciodată un dragon, nici vreun balaur sau unicorn. Fata era o fire veselă, dar când Brienne îi arătă scutul, se înnegri la față. Bunica mea îmi spunea că, în nopțile fără lună, din Harrenhal ies în zbor lilieci uriaşi, ca să-i ducă pe copiii răi la Danelle Nebuna, să-i pună în oală. Uneori, îi auzeam zgâriind obloanele. Îşi supse măselele o clipă, gânditoare. Ce punem în locul lui?

Însemnele Casei Tarth înfățişau un soare galben şi o semilună, pe un fond din pătrate trandafirii şi azurii, dar câtă vreme oamenii o credeau o criminală, Brienne nu îndrăznea să le poarte.

— Uşa ta mi-a amintit de un vechi scut, pe care l-am văzut cândva în armurăria tatălui meu. Îi descrise blazonul cât putu mai bine.

Femeia clătină din cap.

— Pot să-l pictez de îndată, dar vopseaua va trebui să se usuce. Ia o cameră la Şapte Săbii, dacă pofteşti. Îți voi aduce scutul mâine dimineață.

Brienne nu intenționase să înnopteze la Duskendale, dar poate că era mai bine. Nu ştia dacă stăpânul castelului era acasă sau dacă va consimți s-o primească. Îi mulțumi pictoriței şi traversă piața pavată, către han. Deasupra uşii acestuia atârnau şapte săbii de lemn, sub o țepuşă de fier. Varul alb care le acoperea era crăpat şi scorojit, dar Brienne le cunoştea semnificația. Îi reprezentau pe cei şapte fii ai lui Darklyn care purtaseră mantiile albe ale Gărzii Regale. Nicio altă casă din regat nu se putea mândri cu atât de mulți. *Au fost gloria Casei lor. Iar acum sunt un semn deasupra unui han.* Pătrunse în sala comună şi îi ceru hangiului o cameră şi o baie.

Fu condusă la etajul al doilea şi o femeie cu un semn sângeriu din naştere pe față aduse o albie de lemn, pe urmă apa, găleată cu găleată.

— A mai rămas vreun Darklyn în Duskendale? o întrebă Brienne, păşind în

scăldătoare.

— Păi, mai sunt o grămadă cu numele de Darke, iar eu însămi sunt una. Bărbatul meu spune că am fost neagră, cum îmi zicea numele, înainte de a ne căsători şi am devenit şi mai neagră după aia. Femeia râse. Nu poţi să arunci o piatră în Duskendale fără să loveşti vreun Darke sau Darkwood sau Dargood, dar Darklynii de viță nobilă s-au dus cu toții. Lordul Denys a fost ultimul dintre ei, dragul puştan nătărău. Ştiai că Darklynii au fost regi în Duskendale, înainte să vină Andalii? N-ai ghici într-o mie de ani, uitându-te la mine, dar am şi eu sânge regesc. Îți dai seama? „Înălțimea Ta, încă o cană de bere" ar trebui să-i fac să-mi spună. „Înălțimea Ta, oala de noapte trebuie golită, şi adu nişte vreascuri, Afurisenia Ta Regală, se stinge focul." Râse din nou şi scutură ultimele picături din găleată. Ei, bine, gata. Cum ți se pare apa, e destul de fierbinte?

— Merge.

Apa era călâie.

— Aş mai aduce, dar s-ar revărsa. O fată ca tine… umpli o scăldătoare.

Numai o scăldătoare mică şi strâmtă ca asta. La Harrenhal, căzile fuseseră imense şi făcute din piatră. Baia fusese plină de aburi care se ridicau din apă, iar Jaime păşise prin ceața aceea, gol ca în ziua în care se născuse, arătând pe jumătate cadavru, pe jumătate zeu. *A intrat în vană cu mine,* îşi aminti ea, roşind, înhață o bucată de săpun tare de leşie şi se frecă sub braț, încercând să-şi aducă din nou în minte chipul lui Renly.

Când apa se răcise, Brienne era pe cât de curată putea să fie. Îmbrăcă aceleaşi haine pe care şi le scosese şi îşi încinse centura sabiei în jurul şoldurilor, însă zalele şi coiful le lăsă acolo, ca să nu pară atât de amenințătoare la Fortul Mohorât. Era plăcut să-şi întindă picioarele. Străjerii de la porțile castelului purtau pieptare de piele, cu un blazon care înfățişa două securi de război încrucişate pe o cruce albă.

— Vreau să vorbesc cu stăpânul vostru, le spuse hotărât Brienne.

Unul dintre ei râse.

— Atunci cel mai bine-ar fi să strigi tare.

— Lordul Rykker a plecat la Iazul Fecioarelor cu Randyl Tarly, interveni celălalt. L-a lăsat castelan pe Ser Rufus Leek, să aibă grijă de Lady Rykker şi de cei mici.

Aşadar, o conduseră la Leek. Ser Rufus era un om scund, robust, cu barba căruntă, al cărui picior stâng se termina cu o cioată.

— Mă vei ierta dacă nu mă ridic, spuse el. Brienne îi întinse scrisoarea, însă Leek nu ştia să citească, aşa că o trimise la maester, un bărbat pleşuv, cu un scalp pătat şi o mustață roşie, țepoasă.

Când auzi numele Hollard, maesterul se încruntă, iritat.

— Cât de des trebuie să cânt acest cântec? Pesemne, fața o trădase. Credeai că eşti prima care vine să-l caute pe Dontos? Mai degrabă a douăzeci şi una. Mantiile

aurii au fost aici la câteva zile după uciderea regelui, cu mandatul Lordului Tywin. Iar tu ce ai, mă rog?

Brienne îi arătă scrisoarea, cu sigiliul şi semnătura copilărească a lui Tommen. Maesterul făcu *hmmmm* şi *hrrrrr,* piguli ceara şi, în cele din urmă, i-o dădu înapoi.

— Pare în ordine. Se caţără într-un scaun şi îi făcu semn lui Brienne să se aşeze pe altul. Nu l-am cunoscut pe Ser Dontos. Era copil când a plecat de la Duskendale. Hollard a fost cândva o Casă nobilă, e adevărat. Le cunoşti însemnele? Dungi roşii şi roz, cu trei coroane de aur pe un fond albastru. Darklynii au fost regi mărunţi în Epoca Eroilor, iar trei dintre ei şi-au luat neveste Hollard. Mai târziu, micul lor regat a fost înghiţit de regate mai mari, dar Darklynii au dăinuit şi Casa Hollard i-a slujit… da, chiar şi în timpul Rezistenţei. Ştii asta?

— Puţin. Propriul ei maester obişnuia să spună că Rezistenţa de la Duskendale fusese cea care îl dusese la nebunie pe Regele Aerys.

— În Duskendale, oamenii încă îl iubesc pe Lordul Denys, în ciuda nenorocirii pe care le-a adus-o. Pe Lady Serala o învinuiesc ei, soţia lui myrisheză. Şerpoaica de Dantelă i se spune. Dacă Lordul Darklyn s-ar fi însurat cu o Staunton sau o Stokeworth… mă rog, ştii cum trăncănesc oamenii din popor. Se spune că Şerpoaica de Dantelă i-a umplut urechea soţului său cu otravă myrisheză, până când Lordul Denys s-a ridicat împotriva regelui său şi l-a luat ostatic. În timpul capturării, maestrul său de arme, Ser Symon Hollard, l-a ucis pe Ser Gwayne Gaunt din Garda Regală. Vreme de o jumătate de an, Aerys a fost ţinut între aceste ziduri, în timp ce Mâna Regelui stătea afară, cu o oaste numeroasă. Lordul Tywin avea destulă putere să asedieze oraşul în orice clipă ar fi dorit, dar Lordul Denys a trimis vorbă că, la primul semn de asalt, îl va omorî pe rege.

Brienne îşi amintea urmarea:

— Regele a fost salvat, spuse ea. Barristan cel Viteaz l-a eliberat.

— Aşa e, o aprobă maesterul. După ce Lordul Denys şi-a pierdut ostaticul, a deschis porţile şi a preferat să pună capăt revoltei sale decât să-l lase pe Lordul Tywin să ocupe oraşul. A plecat genunchiul şi a cerut îndurare, dar regele nu era un om iertător. Lordul Denys şi-a pierdut capul, aşa cum s-a întâmplat şi cu fraţii şi sora lui, cu unchii, verii şi nobilii Darklyni. Şerpoaica de Dantelă a fost arsă de vie, biata de ea, dar mai întâi i-au scos limba şi părţile femeieşti, cu care se spune că l-a înrobit pe lord. Jumătate din Duskendale îţi va spune şi acum că Aerys a fost prea blând cu ea.

— Iar familia Hollard?

— Stigmatizată şi distrusă, răspunse maesterul. Îmi făuream colanul la Citadelă pe când s-a întâmplat, dar am citit dările de seamă despre procesele şi pedepsele de care au avut parte. Ser Jon Hollard Administratorul era căsătorit cu sora Lordului Denys şi a murit împreună cu soţia sa, după cum a murit şi fiul lor

cel mic, care era pe jumătate Darklyn. Robin Hollard era scutier, şi când regele a fost capturat, a dansat în jurul lui şi l-a tras de barbă. A murit pe scaunul de tortură. Ser Symon Hollard a fost ucis de Ser Barristan în timpul evadării regelui. Pământurile Casei Hollard au fost luate, castelele pustiite, satele pârjolite. Aşa cum s-a întâmplat şi cu Darklynii, Casa Hollard a pierit.

— În afară de Dontos.

— Adevărat. Tânărul Dontos era fiul lui Ser Steffon Hollard, fratele geamăn al lui Ser Symon, care murise de friguri cu câțiva ani înainte şi nu a luat parte la Rezistență. Oricum, Aerys i-ar fi tăiat flăcăului capul, dar Ser Barristan i-a cerut să-i cruțe viața. Regele nu-l putea refuza pe omul care l-a salvat, astfel că Dontos a fost luat la Debarcaderul Regelui ca scutier. Din câte ştiu, nu s-a întors niciodată la Duskendale, şi de ce ar fi făcut-o? Nu avea pământuri aici, nici rude, nici castel. Dacă Dontos şi această fată a Nordului au contribuit la uciderea scumpului nostru rege, pare-mi-se că dorința lor va fi să se îndepărteze cât mai mult de locul de judecată. Caută-i în Oraşul Vechi, dacă trebuie, sau dincolo de marea îngustă. Caută-i în Dorne sau la Zid. Caută-i *altundeva.* Maesterul se ridică. Corbii mei mă cheamă. Mă vei ierta dacă am să-mi iau rămas-bun.

Drumul înapoi la han părea mai lung decât drumul către Fortul Mohorât, deşi probabil că de vină era doar starea ei de spirit. N-avea s-o găsească pe Sansa Stark în Duskendale, asta părea limpede. Dacă Ser Dontos o dusese în Oraşul Vechi sau dincolo de marea îngustă, aşa cum părea să creadă maesterul, căutarea Briennei era lipsită de speranță. *Ce să caute Sansa în Oraşul Vechi?* se întrebă ea. *Maesterul n-o cunoscuse, după cum nu-l cunoscuse nici pe Hollard. Sansa nu s-ar fi dus la străini.*

La Debarcaderul Regelui, Brienne o găsise pe una dintre fostele slujnice ale Sansei, o spălătoreasă într-un bordel.

— L-am slujit pe Lordul Renly înainte de doamna Sansa şi ambii s-au dovedit trădători, se plânsese cu amărăciune femeia pe nume Brella. Niciun lord nu se va mai atinge de mine acum, aşa că trebuie să spăl pentru târfe. Dar când Brienne întrebase despre Sansa, femeia răspunsese: Am să-ți spun ce i-am spus Lordului Tywin. Fata aia se ruga mereu. Se ducea la templu şi-şi aprindea lumânările, ca o doamnă cuviincioasă, dar în fiecare noapte mergea în pădurea zeilor. S-a întors în Nord, asta a făcut. Acolo sunt *zeii* ei.

Dar Nordul era imens, iar Brienne n-avea nici cea mai vagă idee în care dintre lorzii stegari ai tatălui său ar fi fost Sansa înclinată să aibă mai multă încredere. *Sau, mai degrabă, îşi va căuta propriile rude?* Deşi toți frații Sansei fuseseră ucişi, Brienne ştia că mai avea un unchi şi un frate vitreg la Zid, în Rondul de Noapte. Un alt unchi, Edmure Tully, era prizonier la Gemeni, dar unchiul *acestuia,* Ser Brynden, era încă stăpân peste Riverrun. Iar sora mai mică a lui Catelyn stăpânea în Vale. *Chemarea sângelui.* Sansa ar fi putut foarte bine să alerge la unul dintre ei. Însă la care?

Cu siguranță, Zidul era prea departe şi, în plus, era un loc sumbru şi aspru. Iar ca să ajungă la Riverrun, fata ar trebui să traverseze ținuturile sfâşiate de război şi să treacă prin liniile de asediu ale Lannisterilor. Eyrie ar fi mai accesibil, iar Lady Lysa ar primi-o cu brațele deschise pe fiica surorii sale, fără doar şi poate…

În fața ei, ulița cotea. Cumva Brienne greşise drumul. Se pomeni într-o fundătură, o curte mică şi noroioasă, unde trei porci scurmau în jurul unei fântâni scunde de piatră. Unul guiță la vederea ei şi o bătrână care scotea apă o cercetă de sus până jos, bănuitoare.

— Ce vrei, oare?

— Căutam hanul Şapte Săbii.

— Înapoi pe unde ai venit. La templu, fă stânga.

— Îți mulțumesc. Brienne se întoarse ca s-o ia înapoi şi se ciocni de cineva care dădea colțul în goană.

Lovitura îl doborî de pe picioare, şi omul căzu cu fundul în noroi.

— Scuze, murmură Brienne. Era doar un copil, un flăcău costeliv cu părul drept, moale şi un urcior sub ochi. Te-ai lovit? Brienne îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice, dar băiatul se dădu înapoi, pe coate şi călcâie. Nu putea avea mai mult de zece, doisprezece ani, deşi purta armură de zale şi avea o sabie lungă, atârnată peste spate într-o teacă de piele.

— Te ştiu de undeva? întrebă Brienne. Chipul lui i se părea oarecum cunoscut, deşi nu-şi putea da seama de unde.

— Nu. Nu mă cunoşti. Niciodată… Se ridică în picioare. I-i-iartă-mă. Domniță. Nu m-am uitat, adică m-am uitat, dar în jos. Mă uitam în jos. La picioarele mele. Băiatul îşi luă tălpăşița, țâşnind înapoi pe unde venise, cu capul înainte.

Ceva din purtarea lui îi trezea bănuieli, dar Brienne n-avea de gând să-l urmărească pe străzile din Duskendale. *În fața porților, azi-dimineață, acolo l-am văzut,* îşi dădu ea seama. *Călărea un cal sur.* Şi i se părea că-l mai văzuse undeva, dar unde?

Când găsi din nou hanul Şapte Săbii, camera comună era ticsită. Patru septe stăteau cel mai aproape de foc, în veşminte pătate şi pline de praf de pe drum. Localnicii umpleau băncile, înmuind bucăți de pâine în străchinile cu tocană fierbinte de crab. Când simți mirosul, începu să-i chiorăie stomacul, dar nu vedea niciun loc liber. Apoi un glas în spatele ei spuse:

— Domniță, aici, stai pe locul meu. Până când nu sări de pe bancă, Brienne nu-şi dădu seama că bărbatul care-i vorbise era un pitic. Omulețul nu avea niciun metru şi jumătate. Avea nasul borcănat, brăzdat de vinişoare, dinții roşii de la frunzele acrişoare şi purta veşmintele maro, din pânză aspră, ale unui frate jurat, cu ciocanul de fier al Fierarului atârnându-i de gâtul gros.

— Păstrează-ți locul, spuse ea. Pot sta în picioare la fel de bine ca tine.

— Da, dar eu nu pot da cu capul de tavan. Piticul era aspru la vorbă, dar

curtenitor. Brienne îi vedea coroana scalpului, acolo unde şi-l răsese. Septa Roelle îi spusese cândva că acest lucru era menit să arate că nu aveau nimic de ascuns în fața Tatălui.

— Dar Tatăl nu poate să vadă prin păr? întrebase Brienne. O *întrebare stupidă.* Fusese un copil încet la minte; Septa Roelle îi spunea asta adesea. Se simțea aproape la fel de stupidă acum, aşa că luă locul omulețului, la capătul băncii, făcu semn să i se aducă tocană şi se întoarse să-i mulțumească piticului.

— Slujeşti într-o casă sfântă din Duskendale, frate?

— Era lângă Iazul Fecioarelor, domniță, dar lupii ne-au pârjolit, răspunse omul, molfăind un colț de pâine. Am reconstruit cum ne-am priceput mai bine, până când au venit mercenarii. N-aş putea spune ai cui oameni erau, dar ne-au luat porcii şi ne-au ucis frații. Eu m-am strecurat într-o scorbură şi m-am ascuns, dar ceilalți erau prea mari. Mi-a luat mult timp să-i îngrop pe toți, dar Fierarul mi-a dat putere. Când am terminat, am scos din pământ câteva monede pe care fratele mai mare le ascunsese în apropiere şi am pornit la drum de unul singur.

— Am mai întâlnit şi alți frați care mergeau la Debarcaderul Regelui.

— Da, sunt pe drumuri cu sutele. Nu numai frați. Şi septoni şi oameni de rând. Toți sunt vrăbii. Poate că sunt şi eu o vrabie. Fierarul m-a făcut destul de mic. Chicoti. Şi care e trista ta poveste, domniță?

— Îmi caut sora. E de viță nobilă, are doar treisprezece ani, o fecioară frumoasă, cu ochi albaştri şi păr arămiu. Poate c-ai văzut-o călătorind cu un bărbat. Un cavaler, poate un bufon. Am aur pentru cel care mă ajută s-o găsesc.

— Aur? Fratele îi oferi un zâmbet roşu. O strachină cu tocană de crab mi-ar ajunge drept recompensă, dar mă tem că nu te pot ajuta. Bufoni am întâlnit, cu duiumul, dar nu prea multe fecioare frumoase. Piticul îşi înclină capul şi chibzui o clipă. Era un bufon la Iazul Fecioarelor, dacă mă gândesc bine. Hainele-i erau zdrențuite şi pline de noroi, după câte mi-am dat seama, dar sub noroi erau veşminte pestrițe.

Oare Dontos Hollard purta veşminte pestrițe? Nimeni nu-i spusese Briennei că ar fi purtat… dar nici că nu. Dar de ce-ar fi în zdrențe? Oare li se întâmplase, lui şi Sansei, vreo nenorocire după ce fugiseră de la Debarcaderul Regelui? Era posibil, cu drumurile atât de primejdioase. *Sau poate că nici n-a fost el.*

— Bufonul ăsta avea nasul roşu, cu foarte multe vinişoare sparte?

— Asta n-aş putea să jur, mărturisesc. Nu i-am prea dat atenție. Plecasem la Iazul Fecioarelor după ce mi-am îngropat frații, gândindu-mă că aş putea găsi o corabie să mă ducă la Debarcaderul Regelui. Prima oară l-am zărit pe bufon lângă docuri. Părea un om ascuns şi avea grijă să se ferească de soldații Lordului Tarly. Mai târziu l-am întâlnit din nou, la Gâsca Împuțită.

— Gâsca Împuțită? se miră ea.

— Un loc dezgustător, recunoscu piticul. Oamenii Lordului Tarly patrulau prin portul de la Iazul Fecioarelor, dar Gâsca era mereu plină de marinari, iar

marinarii, se ştie, transportă pasageri clandestini pe corăbiile lor, pentru un preț bun. Bufonul ăsta căuta să treacă trei oameni peste marea îngustă. L-am văzut acolo adesea, stând de vorbă cu vâslaşii galerelor. Uneori le cânta cântece amuzante.

— Căuta să treacă *trei,* nu doi?

— Trei, domniță. Asta aş jura pe Cei Şapte.

Trei, gândi ea. *Sansa, Ser Dontos… dar cine să fie al treilea? Pezevenghiul?*

— Bufonul şi-a găsit corabia?

— Asta n-aş putea spune, răspunse piticul, dar într-o noapte, câțiva dintre soldații Lordului Tarly au trecut pe la Gâscă, în căutarea lui, iar câteva zile mai târziu am auzit pe cineva fălindu-se că păcălise un bufon şi că avea aurul cu care s-o dovedească. Era beat şi dădea de băut pentru toată lumea.

— Păcălise un bufon, repetă ea. Ce-o fi vrut să spună cu asta?

— Habar n-am. Îl chema Dick Dibaciul, asta îmi amintesc. Piticul îşi desfăcu brațele. Mă tem că asta e tot ce-ți pot oferi, în afară de rugăciunile unui om mărunt.

Ținându-se de cuvânt, Brienne îi plăti o strachină de tocană fierbinte de crab… şi nişte pâine caldă şi o cupă de vin. În timp ce piticul mânca, stând în picioare lângă ea, Brienne cugetă la lucrurile pe care i le spusese. *E posibil ca Pezevenghiul să fi fost cu ei?* Dacă Tyrion Lannister era în spatele dispariției Sansei, şi nu Dontos Hollard, era de la sine înțeles că trebuiau să fugă dincolo de marea îngustă.

Când omulețul îşi goli strachina de tocană, termină şi ce mai rămăsese dintr-a ei.

— Ar trebui să mănânci mai mult, spuse el. O femeie bine făcută, ca tine, ar trebui să-şi păstreze puterile. Nu suntem departe de Iazul Fecioarelor, dar drumul e primejdios în vremurile astea.

Ştiu. Pe acel drum murise Ser Cleos Frey, iar ea şi Ser Jaime fuseseră luați ostatici de Măştile însângerate. *Jaime a încercat să mă omoare,* îşi aminti, *dar era sfrijit şi sleit de puteri şi avea încheieturile legate în lanțuri.* Chiar şi aşa, fusese pe-aproape, dar asta se întâmplase înainte ca Zollo să-i taie mâna. Zollo, Rorge şi Shagwell ar fi siluit-o de zeci de ori dacă nu le-ar fi spus Ser Jaime că valora greutatea ei în safire.

— Domnița mea? Pari tristă. Te gândeşti la sora ta? Piticul îi mângâie mâna. Baba îți va lumina calea, nu te teme. Fecioara te va avea în paza ei.

— Mă rog să ai dreptate.

— Am. Piticul făcu o plecăciune. Dar acum e timpul să plec. Am drum lung de străbătut până la Debarcaderul Regelui.

— Ai un cal? Un catâr?

— Doi catâri. Omulețul râse. Uite-i acolo, în picioarele mele. Mă duc unde vreau eu. Se înclină şi porni către uşă, legănându-se la fiecare pas.

După plecarea lui, Brienne rămase la masă, zăbovind lângă o cupă de vin. Nu obişnuia să îl bea prea des, dar, din când în când, îi potolea stomacul. *Şi încotro vreau să mă îndrept?* se întrebă ea. *Către Iazul Fecioarelor, în căutarea unui bărbat pe nume Dick Dibaciul, într-un loc numit Gâsca Împuțită?*

Ultima oară când văzuse Iazul Fecioarelor, oraşul era o ruină, stăpânul lui închis în castel, oamenii morți, fugiți sau ascunşi. Îşi amintea case pârjolite şi străzi pustii, porți zdrobite şi doborâte la pământ. Câinii sălbatici li se furişaseră în spatele cailor, în timp ce cadavrele umflate pluteau ca nişte nuferi albi, imenşi, deasupra iazului care dădea numele oraşului. *Jaime a cântat* Şase fecioare într-un iaz *şi a râs când l-am rugat să tacă.* Iar Randyll Tarly se afla şi el la Iazul Fecioarelor, un alt motiv pentru ca Brienne să evite oraşul. Poate că cel mai bine ar fi fost să se îmbarce pe o corabie cu drum spre Gulltown sau Portul Alb. *Totuşi le-aş putea face pe amândouă. Să trec pe la Gâsca Împuțită şi să vorbesc cu Dick Dibaciul, apoi să găsesc o corabie la Iazul Fecioarelor, care să mă ducă mai departe către nord.*

Camera comună începuse să se golească. Brienne rupse o bucată de pâine în două, ascultând discuțiile de la celelalte mese. Majoritatea erau despre moartea Lordului Tywin Lannister.

— Ucis de propriul său fiu, se spune, zicea un localnic, un cizmar, după înfățişare. Piticul ăla ticălos.

— Iar regele e doar un copil, spuse cea mai bătrână dintre cele patru preotese. Cine ne va cârmui până când ajunge el la vârsta maturității?

— Fratele Lordului Tywin, interveni un străjer. Sau poate că acel Lord Tyrell. Sau Regicidul.

— El nu, declară hangiul. Nu un sperjur. Hangiul scuipă în foc. Brienne lăsă pâinea să-i cadă din mâini şi îşi şterse firimiturile de pe pantaloni. Auzise destul.

În noaptea aceea, se visă iarăşi în cortul lui Renly. Toate lumânările pâlpâiau, gata să se stingă, iar frigul era cumplit în jurul ei. Ceva se mişca prin întunericul verde, ceva dezgustător şi oribil se îndrepta cu repeziciune către regele ei. Ea voia să-l apere, dar mâinile şi picioarele îi erau înțepenite şi înghețate, şi îi trebuia mai multă putere decât avea doar ca să ridice mâna. Iar când sabia fantomatică tăie prin grumăjerul verde de oțel şi sângele începu să şiroiască, Brienne văzu că regele care murea nu era de fapt Renly, ci Jaime Lannister, iar ea îi înşelase aşteptările.

Sora căpitanului o găsi în camera comună, bând o cană de lapte îndulcit cu miere şi amestecat cu trei ouă crude.

— Te-ai descurcat de minune, spuse ea când femeia îi arătă scutul proaspăt pictat. Era mai degrabă un tablou decât un blazon propriu-zis şi imaginea lui o purtă pe Brienne înapoi prin anii lungi, către întunecimea rece din armurăria tatălui său. Îşi amintea cum îşi trecuse vârfurile degetelor peste vopseaua crăpată şi decolorată, peste frunzele verzi ale copacului şi peste dâra stelei căzătoare.

Brienne îi plăti surorii căpitanului cu jumătate mai mult decât suma asupra căreia conveniseră şi, după ce cumpără nişte pâine tare, brânză şi făină de la bucătar, părăsi hanul, aruncându-şi scutul pe umăr. Ieşi din oraş pe poarta nordică, călărind domol prin câmpurile şi gospodăriile unde, când lupii năvăliseră peste Duskendale, avuseseră loc luptele cele mai grele.

Lordul Randyll Tarly fusese la comanda armatei lui Joffrey, formată din oameni ai Apusului, ai ținuturilor furtunii şi din cavaleri de la Reach. Acei oameni ai lui care muriseră aici fuseseră duşi înapoi între ziduri, să se odihnească în morminte de eroi în adâncurile templelor septone de la Duskendale. Morții Nordului, de departe mai numeroşi, erau înmormântați într-o groapă comună, lângă mare. Deasupra tumulului care le marca locul de veci, învingătorii aşezaseră o butucănoasă placă comemorativă din lemn: AICI ODIHNESC LUPII era tot ce stătea scris acolo. Brienne se opri lângă el şi rosti o rugăciune mută pentru ei, pentru Catelyn Stark şi fiul ei Robb şi pentru toți cei care muriseră împreună cu ei.

Îşi aminti seara în care Lady Catelyn aflase că fiii ei erau morți, cei doi băieți mai mici pe care-i lăsase la Winterfell ca să fie în siguranță. Brienne ştia că se întâmplase ceva grav. O întrebase dacă avea veşti de la fiii ei.

— N-am niciun fiu în afară de Robb, răspunsese Lady Catelyn, cu glas pierit, de parcă un pumnal i-ar fi sfredelit pântecele. Brienne întinsese mâna peste masă, să-i ofere alinare, dar se oprise înainte ca degetele să le atingă pe cele ale mai vârstnicei femei, de teamă că se va retrage. Catelyn îşi răsucise mâinile, ca să-i arate Briennei cicatricile de pe palme şi degete, acolo unde, cândva, cuțitul îi muşcase adânc în carne. Apoi începuse să vorbească despre fiicele sale. „Sansa era o domnişoară”, spusese ea, „mereu curtenitoare şi dornică să-i mulțumească pe cei din jur. Îi plăceau poveştile cu cavaleri viteji. Va deveni o femeie mult mai frumoasă decât mine, îți poți da seama. Adesea îi pieptănam eu părul. Avea părul arămiu, des şi mătăsos… nuanțele de roşu străluceau ca arama în lumina torțelor.”

Catelyn îi vorbise şi despre Arya, fiica ei cea mică, dar ea era pierdută, probabil moartă acum. Dar Sansa… *O voi găsi, doamna mea,* îi jură Brienne umbrei fără odihnă a lui Lady Catelyn. *Nu voi înceta niciodată să o caut. Îmi voi da viața, dacă va fi nevoie, îmi voi da onoarea, voi renunța la toate visurile mele, dar o voi găsi.*

Dincolo de câmpul de luptă, drumul se întindea pe lângă țărm, între tumultuoasa mare gri-verzuie şi un şir de coline de calcar. Brienne nu era singurul drumeț. De-a lungul coastei, pe mulți kilometri, erau presărate sate de pescari, iar locuitorii lor foloseau acest drum ca să-şi ducă peştele la piață. Brienne trecu pe lângă o nevastă de pescar şi fiicele ei, care se îndreptau spre casă cu coşurile goale pe umeri. Înveşmântată în armură, o luară drept un cavaler până când îi văzură chipul. Apoi fetele începură să şuşotească şi să-i arunce priviri curioase.

— Ați văzut o fată de treisprezece ani pe drum? le întrebă ea. O fecioară de

viță nobilă, cu ochi albaştri şi părul arămiu? După întâlnirea cu Ser Shadrich devenise precaută, dar trebuia să încerce în continuare. S-ar putea să fie însoțită de un bufon. Dar cele trei nu făcură decât să clatine din cap şi să chicotească pe după mâini în urma ei.

În primul sat care-i ieşi în cale, câțiva băieți desculți începură să alerge în urma calului. Îşi pusese coiful, rănită de chicotelile pescarilor, astfel că o luară drept bărbat. Unul dintre băieți se oferi să-i vândă moluşte, un altul crabi, iar altul i-o oferi pe sora lui.

Brienne cumpără trei crabi de la cel de-al doilea băiat. Până când părăsi satul, începuse să plouă, iar vântul se stârnea tot mai puternic. *Vine furtuna,* gândi Brienne, aruncând o privire în largul mării. Picăturile de ploaie îi şuierau pe oțelul coifului, țiuindu-i în urechi, însă era mai bine decât pe mare, într-o barcă.

La o oră de mers către nord, drumul se despărțea în dreptul unui maldăr de pietre care marcau ruinele unui mic castel. Bifurcația din dreapta urma linia coastei, şerpuind în sus, de-a lungul țărmului, către Capul Ghearei Despicate, un ținut mohorât, plin de mlaştini şi păduri aride de pini, iar cea din stânga ducea printre dealuri, câmpii şi păduri, către Iazul Fecioarelor.

Ploaia se întețise. Brienne descăleca şi părăsi drumul, cu iapa de căpăstru, pentru a căuta adăpost printre ruine. Conturul zidurilor castelului încă se profila printre mărăcini, ierburi şi ulmi sălbatici, dar pietrele din care fuseseră construite erau împrăştiate, asemeni unor cuburi de jucărie, între cele două drumuri. O parte din fortăreața principală era încă în picioare, totuşi. Turnurile sale triple erau din granit gri, asemeni zidurilor sfărâmate, dar merloanele erau din gresie galbenă. *Trei coroane,* îşi dădu ea seama, în timp ce le privea lung, prin ploaie. *Trei coroane aurii.* Acesta fusese un castel al Casei Hollard. Ser Dontos se născuse aici, probabil.

Îşi conduse iapa printre dărâmături, către intrarea principală a fortăreței. Din poartă mai rămăseseră doar balamalele ruginite de fier, dar acoperişul era încă intact, iar înăuntru era uscat. Brienne îşi legă iapa de un sfeşnic de perete, îşi scoase coiful şi-şi scutură părul. Căuta nişte lemn uscat ca să aprindă un foc când auzi un alt cal apropiindu-se. Din instinct, se retrase în umbră, unde nu putea fi văzută de pe drum. Era acelaşi drum pe care ea şi Jaime fuseseră capturați. Nu avea de gând să mai îndure asta încă o dată.

Călărețul era un om mărunt. *Şoarecele Smintit,* gândi ea, la prima vedere. *Cumva, m-a urmărit.* Mâna i se îndreptă spre mânerul sabiei şi Brienne se pomeni întrebându-se dacă Ser Shadrich ar considera-o o pradă uşoară doar fiindcă era femeie. Castelanul Lordului Grandison făcuse cândva această greşeală. Humfrey Wagstaff era numele său, un bătrân trufaş, de şaizeci şi cinci de ani, cu nas de şoim şi țeasta pătată. În ziua în care se logodiseră, o prevenise pe Brienne că se aştepta de la ea să fie o femeie cum se cuvine după căsătorie.

— N-am să accept ca soția mea să țopăie de colo-colo în armură de bărbat. În

privința asta îmi vei da ascultare, altfel voi fi obligat să te pedepsesc.

Avea pe atunci şaisprezece ani şi sabia nu-i era străină, dar, în ciuda dibăciei sale, era încă sfioasă. Cu toate acestea, găsise cumva curajul să-i spună lui Ser Humfrey că ar accepta pedeapsa numai de la un bărbat care ar putea s-o învingă în luptă. Bătrânul se făcuse roşu ca racul, dar acceptase să-şi îmbrace armura, ca să-i arate femeii sale care-i era locul. Se luptaseră cu arme boante de turnir, aşa că buzduganul Briennei nu avea țepi. Rupsese logodna, clavicula şi două coaste ale lui Ser Humfrey. Fusese cel de-al treilea posibil soț al ei şi ultimul. Tatăl ei nu mai insistase.

Dacă într-adevăr Ser Shadrich se furişa pe urmele ei, era foarte posibil ca Brienne să trebuiască să lupte. Nu intenționa să se alieze cu el, nici să-l lase s-o urmărească până la Sansa. *Avea genul de aroganță degajată pe care ți-o dă iscusința în mânuitul armelor,* gândi ea, *dar era mic. Am să-l domin şi va trebui să fiu şi mai puternică.*

Brienne nu era mai puțin capabilă decât majoritatea cavalerilor, iar bătrânul ei maestru de arme îi spunea adesea că e mai ageră decât te-ai fi putut aştepta de la o femeie atât de voinică. Zeii o înzestraseră şi cu rezistență, ceea ce Ser Goodwin socotea că e un dar nobil. Lupta cu sabia şi scutul era o treabă istovitoare, iar victoria îi revenea adesea celui care se dovedea mai rezistent. Ser Goodwin o învățase să lupte cu prudență, ca să-şi păstreze puterile în timp ce-i lăsa pe duşmanii ei să şi le risipească în atacuri furibunde.

— Bărbații te vor subestima întotdeauna, i-a spus el, iar mândria îi va face să dorească să te înfrângă repede, ca să nu se spună că le-a dat de furcă o femeie.

Brienne aflase adevărul acestor vorbe după ce plecase în lume. Până şi Jaime Lannister se luptase cu ea în felul acesta, în pădurile de lângă Iazul Fecioarelor. Dacă zeii erau buni, Şoarecele Smintit avea să facă aceeaşi greşeală. *Poate că e un cavaler experimentat, dar nu e Jaime Lannister.* Îşi scoase sabia din teacă.

Însă cel care îşi făcu apariția la bifurcația drumurilor nu era hăitaşul castaniu al lui Ser Shadrich, ci un cal bălțat, bătrân şi sfrijit, cu un băiat uscățiv pe spate. Când zări calul, Brienne se dădu înapoi, năucită. *Doar un băiat oarecare,* gândi ea, până când văzu fața din spatele glugii. *Băiatul din Duskendale, cel care s-a ciocnit de mine. El este.*

Băiatul nu aruncă nici măcar o privire către ruinele castelului, ci se uită de-a lungul unuia dintre drumuri, apoi îl cercetă pe celălalt. După o clipă de ezitare, îşi întoarse hăitaşul către dealuri şi îşi continuă greoi mersul. Brienne îl privi pierzându-se în ploaie şi dintr-odată îşi dădu seama că-l mai văzuse pe acelaşi băiat la Rosby. *Mă urmăreşte,* îşi dădu ea seama, *dar ăsta e un joc care se poate juca în doi.* Îşi dezlegă iapa, încalecă şi porni după el.

Băiatul mergea cu ochii în pământ, privind făgaşele drumului umplându-se de apă. Ploaia înăbuşea sunetele apropierii ei şi, fără îndoială, gluga băiatului avea şi ea un rol. Nu întoarse capul nici măcar o dată, până când Brienne se apropie la

trap şi-i dădu hăitaşului o lovitură zdravănă cu latul sabiei peste crupă.

Calul se cabra şi băiatul uscățiv zbură, cu mantia fluturând ca două aripi. Ateriza în mocirlă şi dădu să se ridice, plin de noroi şi cu iarbă uscată între dinți, pentru a o descoperi pe Brienne deasupra lui. Era acelaşi băiat, fără doar şi poate. Îi recunoscu urciorul de la ochi.

— Cine eşti? întrebă ea cu glas poruncitor.

Gura băiatului fremăta, mută. Ochii îi erau mari cât cepele.

— *Mm,* reuşi el să rostească. Tremura, cu cămaşa de zale zornăind.

— Te rog? întrebă Brienne. Vrei să spui *milă?* Îi aşeză vârful sabiei pe nodul gâtului. Spune-mi, te rog, cine eşti şi de ce mă urmăreşti.

— Nu-m-m-*milă.* Îşi vârî un deget în gură şi scoase o bucată de noroi, scuipând. M-m-*mă cheamă Pod.* P-*Podrick.* P-Payne.

Brienne coborî sabia. Se simți dintr-odată înduioşată de băiat. Îşi aminti o zi de la Evenfall şi un tânăr cavaler cu un trandafir în mână. *Adusese trandafirul ca să mi-l dea mie.* Sau aşa îi spusese septa ei. Tot ce trebuia să facă era să-i ureze bun venit în castelul tatălui ei. Băiatul avea optsprezece ani şi un păr lung, roşcat, care i se revărsa pe umeri. Ea avea doisprezece ani şi era încorsetată într-o rochie nouă, bățoasă, cu corsajul strălucind de rubine. Erau de aceeaşi înălțime, dar ea nu-l putea privi în ochi şi nici nu putea rosti cuvintele învățate de la septa ei: *Ser Ronnet, bine ai venit în castelul nobilului meu tată. Mă bucur să-ți văd, în sfârşit, chipul.*

— De ce mă urmăreşti? îl întrebă pe băiat. Ți s-a cerut să mă spionezi? Eşti omul lui Varys sau al reginei?

— Nu. Nicicare. Niciunul.

Brienne îi dădea zece ani, dar nu se pricepea deloc să aprecieze vârsta unui copil. Întotdeauna îi credea mai mici decât erau, probabil din cauză că ea fusese mereu mare pentru vârsta ei. *Înfiorător de mare,* obişnuia să spună septa Roelle, *şi de bărbătoasă.*

— Drumul ăsta este mult prea periculos pentru un băiat singur.

— Nu şi pentru un *scutier.* Sunt scutierul lui. Scutierul Mâinii.

— Al Lordului Tywin? Brienne vârî sabia în teacă.

— Nu. Altă Mână. Cea de dinainte. Fiul lui. Am luptat alături de el în bătălie. Am strigat: *Piticul! Piticul!*

Scutierul Pezevenghiului. Brienne nici măcar nu ştiuse că avea un scutier. Tyrion Lannister nu era cavaler. Te-ai fi putut aştepta să aibă un servitor, doi, să-l slujească un paj, un paharnic, cineva să-l ajute la îmbrăcat. Dar un *scutier?*

— De ce te ții după mine? întrebă ea. Ce vrei?

— S-o găsesc. Băiatul se ridică în picioare. Pe doamna lui. Tu o cauți. Mi-a spus Brella. E soția lui. Nu Brella. Lady Sansa. Aşa că m-am gândit, dacă ai găsi-o… Fața i se crispa, chinuită. Sunt *scutierul* lui, repetă el, cu ploaia şiroindu-i pe față, dar el m-a *părăsit.*

SANSA

Cândva, pe când era doar o fetiță, un trubadur stătuse cu ei la Winterfell o jumătate de an. Era un om bătrân, cu părul alb şi obrajii tăbăciți, dar cânta despre cavaleri, aventuri şi doamne frumoase, iar Sansa plânsese cu lacrimi amare când îi părăsise şi îl implorase pe tatăl său să nu-l lase să plece.

— Omul ne-a cântat fiecare cântec pe care-l ştie de câte trei ori, îi spusese Lordul Eddard cu blândețe. Nu-l pot ține aici împotriva voinței sale. Dar n-ai de ce să plângi. Vor veni alți cântăreți, îți promit.

Dar nu mai venise niciunul mulți ani după aceea. Sansa se rugase la Cei Şapte din templu şi la vechii zei ai copacului inimii, cerându-le să-l aducă înapoi pe bătrân, sau, şi mai bine, să trimită un alt cântăreț, tânăr şi chipeş. Dar zeii nu îi răspunseseră, iar sălile Winterfellului rămăseseră tăcute.

Însă asta se întâmplase pe când era doar o copilă, şi nesăbuită pe deasupra. Acum era o fecioară de treisprezece ani, deja înflorită. Toate nopțile îi erau pline de cântec, iar ziua se ruga să aibă parte de linişte.

Dacă Eyrie ar fi fost construit ca alte castele, doar şobolanii şi temnicerii l-ar fi auzit pe condamnatul la moarte cântând. Zidurile temnițelor subterane erau destul de groase încât să înăbuşe cântecele şi țipetele deopotrivă. Dar celulele cerului aveau un zid cu totul din aer, astfel că fiecare sunet pe care-l cânta condamnatul zbura liber, lovindu-se cu ecou de umerii de piatră ai Lăncii Uriaşului. Cât despre cântecele pe care le alegea… Cânta despre Dansul Dragonilor, despre frumoasa Jonquil şi bufonul ei, despre Jenny de la Pietrele Vechi şi despre Prințul Libelulelor. Cânta despre trădări, despre crimele cele mai odioase, despre oameni spânzurați şi răzbunări sângeroase. Cânta despre suferință şi tristețe.

Oriunde se ducea în castel, Sansa nu putea scăpa de acea muzică. Urca plutind treptele şerpuitoare ale turnului, o găsea goală în baie, cina cu ea pe înserat şi se furişa în dormitorul ei chiar şi atunci când închidea bine obloanele. Intra cu aerul rece, rarefiat şi, asemenea aerului, o înfrigura. Cu toate că nu ninsese peste Eyrie din ziua în care căzuse Lady Lysa, nopțile erau nespus de reci.

Glasul cântărețului era puternic şi dulce. Sansa era de părere că acum cânta mai frumos ca niciodată, cu glasul cumva mai răsunător, mai plin de durere, de spaimă şi de dor. Nu înțelegea de ce îi dăduseră zeii un asemenea glas unui om atât de nemernic. *M-ar fi siluit, la Degete, dacă Petyr nu l-ar fi pus pe Ser Lothor să mă păzească,* trebui ea să-şi amintească. *Şi a cântat ca să-mi acopere țipetele când mătuşa Lysa a încercat să mă omoare.*

Asta nu făcea cântecele mai uşor de ascultat.

— Te rog, îl imploră ea pe Lordul Petyr, nu-l poți face să înceteze?

— I-am dat cuvântul meu, draga mea. Petyr Baelish, Lord de Harrenhal, Lord Suprem al Tridentului şi Lord Protector al Ținutului Eyrie şi al Văii lui Arryn ridică privirea de la scrisoarea pe care o compunea. Scrisese o sută de scrisori de

când căzuse Lady Lysa. Sansa văzuse corbii venind şi plecând dinspre cuib. Prefer să-l aud cântând decât să-i ascult hohotele de plâns.

E mai bine să cânte, da, dar…

— Trebuie să cânte toată noaptea, lordul meu? Lordul Robert nu poate dormi. Plânge…

— … după mama lui. N-avem ce face, femeia e moartă. Petyr ridică din umeri. Nu va mai dura mult. Lordul Nestor va urca mâine.

Sansa îl mai întâlnise o dată pe Lordul Nestor Royce, după nunta lui Petyr cu mătuşa sa. Royce era Păzitor al Castelului Lunii, care se înălța măreț la poalele muntelui, străjuind treptele care duceau la Eyrie. Tinerii căsătoriți şi suita lor înnoptaseră la el înainte să-şi înceapă urcuşul. Lordul Nestor abia dacă-i aruncase o privire, dar perspectiva venirii lui o speria. Era şi Înalt Administrator al Văii, omul de încredere al lui Jon Arryn şi al lui Lady Lysa.

— Nu va… nu-l vei lăsa pe Lordul Nestor să-l vadă pe Marillion, nu-i aşa?

Oroarea i se citise probabil pe chip, căci Petyr lăsă din mână condeiul.

— Dimpotrivă. Am să insist să-l vadă. Îi făcu semn Sansei să se aşeze lângă el. Am ajuns la o înțelegere, Marillion şi cu mine. Mord ştie să fie foarte convingător. Şi dacă muzicantul nostru ne dezamăgeşte şi cântă un cântec pe care nu vrem să-l auzim, ei, bine, tu şi cu mine nu trebuie decât să spunem că minte. Pe cine crezi că va crede Lordul Nestor?

— Pe noi? Sansa şi-ar fi dorit să poată fi sigură.

— Bineînțeles. Va avea de câştigat de pe urma minciunilor noastre.

Salonul era destul de cald, focul trosnea vesel, dar Sansa tremura.

— Da, dar… dar dacă…

— Dacă Lordul Nestor prețuieşte onoarea mai mult decât câştigul? Petyr o cuprinse cu un braț. Dacă vrea adevăr şi dreptate pentru stăpâna lui ucisă? Zâmbi. Îl cunosc pe Lordul Nestor, scumpa mea. Crezi că l-aş lăsa să-i facă vreun rău fiicei mele?

Nu sunt fiica ta, gândi ea. *Sunt Sansa Stark, fiica Lordului Eddard şi a lui Lady Catelyn, sângele Winterfellului.* Dar nu spuse asta. Dacă n-ar fi fost Petyr Baelish, Sansa ar fi fost cea care, în locul Lysei Arryn, ar fi zburat, învârtindu-se, în văzduhul albastru şi rece, către moartea necruțătoare printre stânci, la două sute de metri dedesubt. *E atât de îndrăzneț.* Sansa îşi dorea să aibă curajul lui. Îi venea să se vâre înapoi în pat şi să se ascundă sub pătură, să doarmă şi iar să doarmă.

Nu dormise nicio noapte întreagă de la moartea Lysei Arryn.

— N-ai putea să-i spui Lordului Nestor că nu mă simt bine, sau…

— Va dori să audă versiunea ta despre moartea Lysei.

— Lordul meu, dacă… dacă Marillion spune acum ceea ce într-adevăr…

— Dacă minte, vrei să spui?

— Să mintă? Da… dacă minte, dacă e cuvântul meu împotriva cuvântului lui şi Lordul Nestor mă priveşte în ochi şi vede cât sunt de speriată…

— Puțină teamă nu va fi nelalocul ei, Alayne. Ai văzut un lucru înfricoşător. Nestor va fi mişcat. Petyr îi cercetă ochii, ca şi cum i-ar fi văzut pentru prima oară. Ai ochii mamei tale. Ochi sinceri şi inocenți. Albaştri ca marea scăldată în razele soarelui. Când ai să mai creşti puțin, mulți bărbați se vor îneca în ochii aceştia.

Sansa nu ştia ce să spună.

— Nu va trebui decât să-i repeți Lordului Nestor povestea pe care i-ai spus-o Lordului Robert, continuă Petyr.

Robert e doar un băiețel bolnav, gândi ea. *Lordul Nestor e bărbat în toată firea, neînduplecat şi bănuitor.* Robert nu era puternic şi trebuia protejat, până şi de adevăr.

Petyr o asigurase că unele minciuni sunt dovezi de iubire. Sansa îi reaminti asta:

— Când l-am mințit pe Lordul Robert, am făcut-o doar ca să-l cruțăm, spuse ea.

— Iar această minciună ne poate cruța pe *noi.* Altfel tu şi cu mine va trebui să părăsim Eyrie pe aceeaşi uşă pe care a ieşit Lysa. Petyr îşi luă din nou condeiul. Îi vom servi minciuni şi vin auriu de Arbor. Le va bea pe amândouă şi va mai cere, te asigur.

Îmi serveşte şi mie minciuni, îşi dădu seama Sansa, dar erau minciuni liniştitoare şi fata le considera bine intenționate. *O minciună nu e aşa de rea dacă e bine intenționată.* Numai de le-ar putea crede…

Lucrurile pe care le spusese mătuşa ei chiar înainte de a cădea o tulburau încă mult pe Sansa.

— Aiureli, le numi Petyr. Soția mea era nebună, ai văzut singură.

Într-adevăr, văzuse. *N-am făcut decât să construiesc un castel de zăpadă, iar ea a vrut să mă arunce pe Poarta Lunii. Petyr m-a salvat. A iubit-o mult pe mama şi…*

Şi pe ea? Cum se putea îndoi de asta? O salvase.

Pe Alayne a salvat-o, pe fiica lui, îi şopti un glas interior. Dar ea era şi Sansa… şi uneori i se părea că şi Lordul Petyr era doi oameni. Era Petyr, protectorul ei, cald, vesel şi blând… dar era şi Degețel, lordul pe care-l cunoscuse la Debarcaderul Regelui, zâmbind şiret şi mângâindu-şi barba în timp ce îi şoptea la ureche Reginei Cersei. Iar Degețel nu-i era prieten Sansei. Când Joff poruncise să fie bătută, Pezevenghiul o apărase, nu Degețel. Când gloata încercase s-o siluiască, Câinele o salvase, nu Degețel. Când Lannisterii o măritaseră cu Tyrion împotriva voinței ei, Ser Garlan Galantul îi oferise alinare, nu Degețel. Degețel nu ridicase nici măcar degetul mic pentru ea.

Doar că m-a scos de-acolo. Asta a făcut pentru mine. Credeam că era Ser Dontos, bietul meu Florian bătrân şi bețiv, dar în tot acel timp a fost Petyr. Degețel era doar o mască pe care trebuia s-o poarte. Uneori Sansei îi venea greu

să-şi dea seama unde se sfârşea omul şi unde începea masca. Degețel şi Lordul Petyr semănau atât de mult. Ar fi fugit de amândoi, probabil, dar nu avea unde să se ducă. Winterfellul era pârjolit şi pustiu. Bran şi Rickon, morți şi reci. Robb fusese trădat şi omorât la Gemeni, împreună cu nobila ei mamă. Tyrion fusese condamnat la moarte pentru uciderea lui Joffrey, iar dacă Sansa se întorcea vreodată la Debarcaderul Regelui, regina i-ar fi luat şi ei capul. Mătuşa despre care sperase că o va apăra încercase s-o omoare. Unchiul ei Edmure era prizonierul Freyilor, în timp ce Peştele Negru, celălalt unchi, era sub asediu la Riverrun. *N-am alt loc decât acesta,* gândi Sansa nefericită, *şi n-am alt prieten adevărat în afară de Petyr.*

În noaptea aceea, condamnatul la moarte cântă *Ziua când l-au spânzurat pe Robin cel Negru, Lacrimile mamei* şi *Ploile din Castamere.* Se opri o vreme, doar cât să ațipească Sansa, apoi începu să cânte din nou. Cântă *Şase regrete, Frunze moarte* şi *Alysanne. Cântece atât de triste,* gândi ea. Când închidea ochii, îl vedea în celula cerului, cuibărit într-un cotlon, departe de văzduhul negru şi rece, ghemuit sub o blană, cu harpa de lemn la piept. *Nu trebuie să-l compătimesc,* îşi spuse. *A fost înfumurat şi crud şi în curând va fi mort.* Nu-l putea salva. Şi de ce-ar vrea s-o facă? Marillion încercase s-o siluiască, iar Petyr îi salvase viața nu o dată, ci de două ori. *Unele minciuni trebuie spuse.* Numai minciunile o ținuseră în viață la Debarcaderul Regelui. Dacă nu l-ar fi mințit pe Joffrey, Garda lui Regală ar fi bătut-o până la sânge.

După *Alysanne,* cântărețul se opri din nou, destul ca Sansa să fure o oră de somn. Dar, când primele raze de lumină se strecurau prin obloane, auzi refrenul domol al *Dimineții cețoase* ridicându-se către ea şi se trezi dintr-odată. Era mai degrabă un cântec de femeie, o lamentație cântată de o mamă în zori, după o bătălie crâncenă, în timp ce caută printre cadavre trupul singurului ei fiu. *Mama îşi cântă durerea pentru fiul ei mort,* gândi Sansa, *dar Marillion plânge după degetele sale, după ochii săi.* Cuvintele cântecului se înălțau ca nişte săgeți, străpungând-o prin întuneric.

O, bunule domn, l-ai văzut pe-al meu fiu?
Avea părul brun, castaniu,
Mi-a promis că acasă revine,
În Oraşul Wendish, la mine.

Sansa îşi acoperi urechile cu o pernă din pene de gâscă, să înăbuşe cântecul, dar era în zadar. Veniseră zorile şi se trezise, iar Lordul Nestor se apropia, urcând muntele.

Înaltul Administrator şi suita lui ajunseră la Eyrie după-amiaza, târziu, lăsând în urma lor valea scăldată în nuanțe de roşu şi auriu şi înfruntând vântul care se stârnea. Îl adusese cu el pe fiul său, Ser Albar, împreună cu o duzină de cavaleri şi

douăzeci de oşteni. *Atât de mulţi străini.* Sansa le privi chipurile, neliniştită, întrebându-se dacă erau prieteni sau duşmani.

Petyr îşi întâmpină oaspeţii într-o tunică de catifea neagră cu mâneci gri care se asorta cu pantalonii de lână şi împrumuta ochilor săi gri-verzui o oarecare întunecime. Maester Colemon stătea lângă el, cu colanul din multe metale atârnat în jurul gâtului său lung, osos. Deşi maesterul era cel mai înalt dintre cei doi, Lordul Protector era cel care atrăgea privirea. Se părea că, pentru astăzi, îşi lăsase zâmbetele deoparte. Îl ascultă solemn pe Royce prezentându-i pe cavalerii care-l însoţiseră, apoi spuse:

— Lorzii mei, sunteţi bine-veniţi aici. Îl cunoaşteţi, desigur pe Maester Colemon. Lord Nestor, ţi-o aminteşti pe Alayne, fiica mea naturală?

— Negreşit. Lordul Nestor Royce era un bărbat cu ceafa groasă, pieptul bombat, pleşuv, cu barba sură şi o căutătură încruntată. Îşi înclină capul nici mai mult, nici mai puţin de-un centimetru, salutând.

Sansa făcu o reverenţă, prea speriată ca să vorbească, de teamă că ar putea spune ceva greşit. Petyr o ridică în picioare.

— Scumpa mea, fii fetiţă cuminte şi adu-l pe Lordul Robert în Sala Înaltă ca să-şi primească oaspeţii.

— Da, tată. Glasul îi sună firav şi gâtuit. *Un glas de mincinoasă,* gândi ea, urcând în goană scările şi traversând veranda, către Turnul Lunii. *Un glas vinovat.*

Gretchel şi Maddy îl ajutau pe Robert Arryn să-şi tragă pantalonii când Sansa intră în dormitor. Lordul de Eyrie plânsese din nou. Avea ochii roşii şi iritaţi, genele scorţoase, iar nasul umflat îi curgea. Un strat de muci îi sclipea sub o nară, iar buza de sus îi sângera, acolo unde şi-o muşcase. *Lordul Nestor nu trebuie să-l vadă aşa,* gândi Sansa, disperată.

— Gretchel, adu-mi ligheanul. Îl luă pe băiat de mână şi îl duse lângă pat. Prigorelul meu a dormit bine azi-noapte?

— Nu. Băiatul îşi trase nasul. N-am dormit niciun pic, Alayne. Iarăşi *a cântat,* iar *uşa* mea era încuiată. I-am strigat să mă lase să ies, dar n-a venit nimeni. Cineva m-a încuiat în cameră.

— Urât din partea lui. Înmuind o bucată de pânză moale în apă, Sansa începu să-i cureţe faţa… cu blândeţe, o, cu nespusă blândeţe. Dacă-l frecai pe Robert prea tare, putea începe să tremure. Băiatul era firav şi îngrozitor de mic pentru vârsta lui. Avea opt ani, dar Sansa văzuse băieţi de cinci ani mai mari decât el.

Începu să-i tremure buza.

— Voiam să vin să dorm cu tine.

Ştiu că voiai. Prigorelul era obişnuit să se caţere în pat, lângă mama lui, până când aceasta se căsătorise cu Lordul Petyr. De la moartea Lysei, se apucase să hoinărească prin Eyrie, în căutarea altor paturi. Cel mai mult îi plăcea patul Sansei… fapt pentru care ea îi ceruse lui Ser Luthor Brune să-i încuie uşa în

noaptea trecută. Nu ar fi deranjat-o dacă doar ar fi dormit, dar mereu încerca să se ghemuiască la pieptul ei, iar când îl apucau convulsiile, adesea uda patul.

— Lordul Nestor Royce a venit de la Castelul Lunii să te vadă. Sansa îl şterse sub nas.

— Eu nu vreau să-l văd pe el, răspunse băiatul. Vreau o poveste. O poveste despre Cavalerul înaripat.

— Mai târziu, spuse Sansa. Acum trebuie să-l primeşti pe Lordul Nestor.

— Lordul Nestor are o aluniță, spuse el, foindu-se. Robert se temea de oamenii cu alunițe. Mămica spunea că e *îngrozitor.*

— Bietul meu Prigorel. Sansa îi netezi părul pe spate. Ți-e dor de ea, ştiu. Şi Lordului Petyr îi e dor de ea. A iubit-o întocmai ca tine. Era o minciună, dar bine intenționată. Singura femeie pe care o iubise Petyr vreodată era mama ucisă a Sansei. Îi mărturisise asta Lysei chiar înainte de a o împinge pe Poarta Lunii. *Era nebună şi periculoasa. Şi-a ucis soțul şi m-ar fi omorât şi pe mine, dacă n-ar fi venit Petyr să mă salveze.*

Dar Robert nu trebuia să ştie asta. Era doar un băiețel bolnav, care îşi iubise mama.

— Gata, zise Sansa, arăți ca un adevărat lord acum. Maddy, adu-i mantia.

Era o mantie din lână de miel, moale şi călduroasă, de un bleu frumos care punea în evidență culoarea crem a tunicii băiatului. I-o legă în jurul umerilor cu o broşa de argint în formă de semilună şi îl luă de mână. Robert o urmă supus, o dată în viață.

Sala Înaltă fusese închisă de la moartea lui Lady Lysa, iar pe Sansa o treceau fiorii să intre din nou acolo. Sala era lungă, somptuoasă şi frumoasă, bănuia, dar nu-i plăcea aici. Era un loc palid şi rece. Pilaştrii supli arătau ca nişte degete osoase, iar vinişoarele subțiri din marmură semănau cu venele de pe picioarele unei babornițe. Deşi pe pereți erau înşirate cincizeci de suporturi de argint, doar douăzeci de torțe fuseseră aprinse, astfel că umbrele dansau pe podele şi bălteau în fiecare cotlon. Paşii lor răsunau pe marmură, iar Sansa auzea vântul şuierând la Poarta Lunii. *Nu trebuie să mă uit la ea, altfel încep să tremur mai rău decât Robert.*

Cu ajutorul lui Maddy, îl aşeză pe Robert pe tronul său din lemn de copac al inimii, pe un maldăr de perne, şi trimise vorbă că Excelența Sa e gata să-şi primească oaspeții. Doi străjeri în mantii azurii deschiseră uşile, în capătul celălalt al sălii, iar Petyr îi pofti înăuntru şi îi conduse de-a lungul covorului albastru care se întindea printre şirurile de pilaştri albi ca osul.

Băiatul îl întâmpină pe Lordul Nestor cu o politețe miorlăită şi nu pomeni nimic de alunița lui. Când Înaltul Administrator îl întrebă despre mama lui, mâinile lui Robert începură să tremure uşor.

— Marillion i-a făcut rău mamei mele. A aruncat-o pe Poarta Lunii.

— Excelența Ta a văzut asta? întrebă Ser Marwyn Belmore, un cavaler deşirat,

cu părul roşcat, care fusese căpitanul străjerilor Lysei până când Petyr îl înlocuise cu Ser Lothor Brune.

— Alayne a văzut, răspunse biatul. Şi nobilul meu tată vitreg.

Lordul Nestor o privi. Ser Albar, Ser Marwyn, Maester Colemon, toți o priveau. *A fost mătuşa mea, dar a vrut să mă omoare,* gândi Sansa. *M-a târât la Poarta Lunii şi a încercat să mă împingă. N-am vrut să fiu sărutată. Construiam un castel de zăpadă.* Îşi încrucişa brațele, ca să-şi oprească tremurul.

— Iertați-o, lorzii mei, spuse Petyr Baelish cu glas domol. Încă are coşmaruri legate de ziua aceea. Nu e de mirare că nu suportă să vorbească despre asta. Se apropie de ea şi o cuprinse cu blândețe pe după umeri. Ştiu cât ți-e de greu, Alayne, dar prietenii noştri trebuie să audă adevărul.

— Da. Îşi simțea gâtul atât de uscat şi de încordat încât aproape că era dureros să vorbească. Am văzut… Eram cu Lady Lysa când… O lacrimă i se rostogoli pe obraz. *E bine, o lacrimă e bună…* Când Marillion… a împins-o. Şi spuse povestea din nou, abia auzind vorbele care-i țâşneau de pe buze.

Nici nu ajunse la jumătate, că Robert începu să plângă, cu pernele clătinându-se periculos sub el.

— A omorât-o pe *mama.* Vreau să zboare! Palmele îi tremurau tot mai tare, iar brațele i se scuturau şi ele. Capul băiatului se smuci şi dinții începură să-i clănțăne. *Să zboare, să zboare.* Brațele şi picioarele i se zbăteau sălbatic. Lothor Brune se apropie cu paşi mari de dais, tocmai la timp să-l prindă pe băiat când alunecă de pe tron. Maester Colemon se afla doar cu un pas în spate, dar nu era nimic de făcut.

Neajutorată ca şi ceilalți, Sansa nu putea decât să stea şi să privească cum convulsiile îşi urmau cursul. Unul dintre picioarele lui Robert îl lovi pe Ser Lothor în față. Brune înjură, dar rămase pe loc, în timp ce băiatul se zvârcolea, se zbătea şi îşi uda pantalonii. Oaspeții nu scoaseră o vorbă. Lordul Nestor, cel puțin, mai asistase la asemenea crize. Se scurseră momente lungi până când spasmele lui Robert începură să cedeze. La sfârşit, micul lord era atât de slăbit încât nu se putea ține pe picioare.

— Mai bine duceți-l înapoi în pat şi puneți-i lipitori, spuse Lordul Petyr. Brune îl ridică pe băiat în brațe şi îl duse spre uşă. Maester Colemon îi urmă, întunecat la față.

Când sunetele paşilor se stinseră, Sala Înaltă a Castelului Eyrie se cufundă în linişte. Sansa auzea vântul nopții gemând afară şi zgâriind la Poarta Lunii. Era foarte înfrigurată şi foarte obosită. *Trebuie să spun povestea din nou?* se întrebă ea.

Dar pesemne fusese suficient de convingătoare. Lordul Nestor îşi drese glasul.

— Nu mi-a plăcut cântărețul acela de la bun început, mormăi el. Am rugat-o pe Lady Lysa să-l alunge. De multe ori am rugat-o.

— Întotdeauna i-ai dat sfaturi bune, lordul meu, spuse Petyr.

— Nu se sinchisea de ele, se plânse Royce. Mă asculta fără tragere de inimă şi nu se sinchisea.

— Doamna mea era prea încrezătoare pentru lumea aceasta. Petyr vorbi atât de tandru încât Sansa ar fi putut crede că-şi iubise soția. Lysa nu putea vedea răul din oameni, doar partea lor bună. Marillion cânta melodii frumoase, iar ea a confundat asta cu caracterul lui.

— Ne-a făcut porci, interveni Ser Albar Royce. Un cavaler grosolan, lat în umeri, care-şi rădea bărbia, dar îşi creştea perciuni negri şi deşi care-i încadrau fața hâdă ca nişte garduri vii, Ser Albar era varianta mai tânără a tatălui său. A compus un cântec despre doi porci care grohăiau în jurul unui munte, mâncând găinaț de şoim, continuă el. Ăştia eram noi, dar când i-am spus asta, mi-a râs în nas. „Păi, ser, ăsta e un cântec despre nişte porci”, a zis.

— Şi de mine şi-a bătut joc, interveni Ser Marwyn Belmore. Ser Ding-Dong, aşa m-a poreclit. Când am jurat c-am să-i tai limba, a alergat la Lady Lysa şi s-a ascuns sub fustele ei.

— După cum făcea adesea, punctă Lordul Nestor. Era un laş, dar privilegiile de care se bucura din partea Lysei îl făceau insolent. Îl îmbrăca în straie de lord, i-a dat inele de aur şi o cingătoare din pietre ale lunii.

— I-a dat până şi şoimul preferat al Lordului Jon. Pieptarul cavalerului înfățişa cele şase lumânări albe ale Casei Waxley. Alteța Sa iubea pasărea aceea. I-o dăduse Regele Robert.

Petyr Baelish suspină.

— Era scandalos, fu el de acord, iar eu am pus capăt acestor lucruri. Lysa a acceptat să-l alunge. De aceea s-a întâlnit cu el aici, în ziua aceea. Ar fi trebuit să fiu cu ea, dar nu mi-am închipuit nicio clipă… dacă n-aş fi insistat… eu am omorât-o.

Nu, gândi Sansa, *n-ai voie să spui asta, n-ai voie să le spui, n-ai voie.* Dar Albar Royce clătina din cap.

— Nu, lordul meu, nu trebuie să te învinovățeşti, spuse el.

— A fost mâna cântărețului, fu de acord tatăl său. Adu-l aici, Lord Petyr. Să punem capăt acestei dezolante afaceri.

Petyr Baelish îşi veni în fire şi spuse:

— Cum doreşti, lordul meu. Se întoarse către străjerii săi şi rosti un ordin, iar cântărețul fu adus din temnițe. Împreună cu el veni şi temnicerul Mord, un bărbat monstruos, cu ochi mici şi negri şi o față lătăreață, plină de cicatrici. O ureche şi o parte dintr-un obraz îi fuseseră despicate în timpul unei bătălii, dar îi rămăsese o halcă de carne albă, cadaverică. Hainele îi veneau prost şi răspândeau un miros jilav, stătut.

Prin contrast, Marillion arăta aproape elegant. Cineva îl îmbăiase şi îl îmbrăcase cu o pereche de pantaloni azurii şi o tunică albă, largă, cu mâneci bufante, legată la brâu cu o eşarfă argintie, un dar de la Lady Lysa. Mâinile îi erau

acoperite de mănuşi albe de mătase, în timp ce un bandaj de mătase albă îi scutea pe lorzii prezenți de priveliştea ochilor lui.

Mord stătea în spatele lui cu un bici. Când temnicerul îl împunse în coaste, cântărețul se lăsă pe un genunchi.

— Bunii mei lorzi, vă cer iertare.

Lordul Nestor îl privi mânios.

— Îți mărturiseşti crima?

— Dacă aş avea ochi, aş plânge. Glasul cântărețului, atât de puternic şi de hotărât pe timpul nopții, era acum o şoaptă gâtuită. Am iubit-o atât de mult, nu puteam suporta s-o văd în brațele altuia, să ştiu că împărțea patul cu el. N-am vrut să-i fac niciun rău iubitei mele, jur. Am zăvorât uşa, ca să nu ne tulbure nimeni în timp ce-mi declaram pasiunea, dar Lady Lysa a fost atât de rece… când mi-a spus că poartă în pântece copilul Lordului Petyr m-a… m-a cuprins o nebunie.

Sansa nu-şi dezlipea ochii de la mâinile lui. Grasa Maddy susținea că Mord îi tăiase trei degete, ambele degete mici şi inelarul. Cele mici păreau într-adevăr oarecum mai țepene decât celelalte, dar, cu mănuşile acelea, era greu să-ți dai seama. *Poate că n-a fost decât o poveste. De unde să ştie Maddy?*

— Lordul Petyr a fost destul de bun să mă lase să-mi păstrez harpa, spuse cântărețul orb. Harpa mea şi… limba… ca să-mi pot cânta cântecele. Lysei îi plăceau nespus cântecele mele…

— Luați de aici creatura asta, altfel am s-o omor cu mâinile mele, mârâi Lordul Nestor. Mi-e silă şi să-l privesc.

— Mord, du-l înapoi în celula cerului, spuse Petyr.

— Da, stăpâne. Mord îl înhață pe Marillion de guler cu brutalitate. Gura! Când vorbi, Sansa văzu, uluită, că dinții temnicerului erau din aur. Priviră cum îl duce pe cântăreț spre uşă, când târându-l, când îmbrâncindu-l.

— Trebuie să moară, decretă Ser Marywn Belmore după ce plecară. Ar fi trebuit să iasă după Lady Lysa pe Poarta Lunii.

— Fără limbă, adăugă Ser Albar Royce. Fără limba aia mincinoasă şi zeflemitoare.

— Am fost prea blând cu el, ştiu, spuse Petyr Baelish, pe ton de scuză. La drept vorbind, îl compătimesc. A ucis din dragoste.

— Din dragoste sau din ură, zise Belmore, trebuie să moară.

— Cât de curând, zise Lordul Nestor țâfnos. Nimeni nu zăboveşte prea mult în celulele cerului. Văzduhul îl va chema.

— S-ar putea, spuse Petyr Baelish, dar numai el ştie când va răspunde acestei chemări. Făcu un semn şi străjerii deschiseră uşile de la capătul sălii. Domnilor, ştiu că trebuie să fiți obosiți de pe drum. Aveți cu toții camere pregătite pentru noapte, iar mâncarea şi vinul vă aşteaptă în Sala de Jos. Se întoarse către Nestor Royce: Lordul meu, mă însoțeşti în salon, la o cupă de vin? Alayne, draga mea, vino să ne serveşti.

Un foc mocnit ardea în salon, unde îi aştepta o carafă cu vin. *Vin auriu de Arbor.* Sansa umplu cupa Lordului Nestor, în timp ce Petyr scormonea buştenii cu un vătrai de fier.

Lordul Nestor se aşeză lângă foc.

— Nu se termină aici, îi spuse lui Petyr, de parcă Sansa nu ar fi fost de faţă. Vărul meu are de gând să-l interogheze el însuşi pe cântăreţ.

— Yohn Bronz nu are încredere în mine. Petyr dădu la o parte un buştean.

— Vrea să vină în forţă. Symond Templeton îl va însoţi, să nu te îndoieşti. Şi Lady Waynwood, mă tem.

— Şi Lordul Belmore, tânărul Lord Hunter, Horton Redfort. Îi vor aduce pe Vânjosul Sam Stone, pe cei din Casele Tollett, Shett, Coldwater, câţiva Corbray.

— Eşti bine informat. Care Corbray? Nu Lordul Lyonel?

— Nu, fratele lui. Ser Lyn nu mă place, din nu ştiu ce motiv.

— Lyn Corbray e un om periculos, zise Lordul Nestor evaziv. Ce-ai de gând să faci?

— Ce *pot* să fac decât să-i primesc cu braţele deschise, dacă vin? Petyr mai aţâţă încă o dată flăcările şi lăsă vătraiul jos.

— Vărul meu vrea să-ţi ia titlul de Lord Protector.

— Dacă e aşa, nu-l pot opri. Eu am o garnizoană de douăzeci de oameni. Lordul Royce şi prietenii lui pot aduna douăzeci de mii. Petyr se duse la cufărul de stejar aşezat lângă fereastră. Yohn Bronz va face ce va voi, spuse el, îngenunchind. Deschise cufărul, scoase un sul de pergament şi i-l aduse Lordului Nestor. Lordul meu. Acesta e un semn al dragostei pe care ţi-o purta doamna mea.

Sansa îl privi pe Royce desfăşurând pergamentul.

— Este… este neaşteptat, lordul meu.

Sansa era uluită să vadă lacrimi în ochii lui.

— Neaşteptat, dar nu nemeritat. Doamna mea te preţuia mai presus de toţi lorzii ei stegari. Erai stânca ei, îmi spunea.

— Stânca ei. Lordul Nestor roşi. A spus ea asta?

— Adesea. Iar asta – Petyr arătă către pergament – este dovada.

— Asta… asta e bine de ştiut. Jon Arryn mă preţuia, ştiu, dar Lady Lysa… Mi-a arătat dispreţ când am venit s-o curtez şi m-am temut… Lordul Nestor îşi încreţi fruntea. Poartă pecetea Arryn, după câte văd, dar semnătura…

— Lysa a fost ucisă înainte ca documentul să-i poată fi înfăţişat pentru semnare, aşa că am semnat eu, ca Lord Protector. Ştiu că asta ar fi fost dorinţa ei.

— Înţeleg. Lordul Nestor înfăşură pergamentul. Eşti… devotat, lordul meu. Da, şi nu lipsit de curaj. Unii vor socoti nepotrivită această numire şi te vor învinui pentru ea. Postul de Păzitor nu s-a moştenit niciodată. Arrynii au ridicat Castelul Lunii, în zilele când încă purtau Coroana Şoimului şi domneau în Vale ca regi. Eyrie era reşedinţa lor de vară, dar când începeau să cadă ninsorile, curtea îşi făcea coborârea. Unii consideră Castelul Lunii ca fiind la fel de regal ca Eyrie.

— De trei sute de ani, Valea n-a mai avut niciun rege, sublinie Petyr Baelish.

— Au venit dragonii, îl aprobă Lordul Nestor. Dar, şi după aceea, Castelul Lunii a rămas al Arrynilor. Jon Arryn însuşi a fost Păzitor al Castelului cât timp a trăit tatăl său. După ce a urcat, l-a numit pe fratele său Ronnel în această funcție, iar mai târziu pe vărul său Denys.

— Lordul Robert nu are frați, ci doar veri îndepărtați.

— Adevărat. Lordul Nestor strânse pergamentul în mână. Nu voi spune că n-am sperat la asta. Cât timp Lordul Jon a cârmuit regatul, ca Mână, mi-a trecut prin minte să fiu stăpân peste Vale, în numele lui. Am făcut tot ce mi-a cerut şi nu i-am cerut nimic pentru mine. Dar, cu voia zeilor, am dobândit asta!

— Aşa e, spuse Petyr, iar Lordul Robert doarme mai liniştit ştiind că eşti mereu acolo, un prieten de nădejde la poalele muntelui său. Petyr ridică cupa: Aşadar, un toast, lordul meu. Pentru Casa Royce, Păzitori ai Castelului Lunii… acum şi pentru vecie.

— Acum şi pentru vecie, da! Cupele se ciocniră.

Mai târziu, mult mai târziu, când carafa de vin auriu de Arbor era goală, Lordul Nestor îşi luă rămas-bun, pentru a se alătura suitei sale de cavaleri. Sansa dormea deja în picioare, aşteptând doar să se vâre în pat, dar Petyr o prinse de încheietura mâinii.

— Vezi ce minuni se pot făuri cu minciuni şi vin auriu de Arbor?

Oare de ce-i venea să plângă? Era bine că Nestor Royce era de partea lor.

— Au fost toate minciuni?

— Nu *toate.* Lysa îl numea adesea pe Nestor stânca ei, deşi nu cred că era un compliment. Fiului ei îi spunea cocoloş. Ştia că Lordul Nestor visează să stăpânească în lege Castelul Lunii cu fapta, nu doar cu numele, dar Lysa visa să mai aibă fii şi voia castelul pentru fratele mai mic al lui Robert. Petyr se ridică în picioare: înțelegi ce s-a petrecut aici, Alayne?

Sansa şovăi o clipă.

— I-ai dat Lordului Nestor Castelul Lunii, ca să-ți asiguri sprijinul lui.

— Aşa e, recunoscu Petyr, dar stânca noastră este un Royce, ceea ce înseamnă că e nespus de trufaş şi țâfnos. Dacă l-aş fi întrebat care este prețul lui, s-ar fi umflat ca o broască furioasă, simțindu-şi onoarea atinsă. Dar aşa… omul nu e prost *pe de-a-ntregul,* dar minciunile pe care i le-am servit au fost mai dulci decât adevărul. *Vrea* să creadă că Lysa l-a prețuit mai mult decât pe alți lorzi stegari. Unul dintre aceştia este, în definitiv, Yohn Bronz, iar Nestor e foarte conştient că s-a născut din ramura mai *joasă* a Casei Royce. Vrea mai mult pentru fiul său. Oamenii de onoare fac pentru copiii lor lucruri pe care nu s-ar gândi niciodată să le facă pentru ei înşişi.

Sansa clătină din cap.

— Semnătura… ai fi putut să-l pui pe Lordul Robert să pună degetul şi s-o sigilezi, dar în schimb…

— … am semnat eu însumi, ca Lord Protector. De ce?

— Ca… dacă vei fi înlocuit sau… sau omorât…

— Pretențiile Lordului Nestor față de Castelul Lunii vor fi puse la îndoială. Îți garantez că e conştient de asta. Ai fost isteață că ți-ai dat seama. Dar nici nu mă aşteptam la altceva de la propria-mi fiică.

— Mulțumesc. Se simțea absurd de mândră că desluşise lucrurile, dar, în acelaşi timp, nedumerită. Dar nu sunt. Fiica ta. Nu chiar. Vreau să spun, mă prefac a fi Alayne, dar *tu* ştii…

Degețel îi duse degetele la buze.

— Ştiu ce ştiu, şi tu la fel. E mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse, scumpa mea.

— Chiar şi când suntem singuri?

— *Mai cu seamă* când suntem singuri. Altfel, va veni o zi când un servitor va intra neanunțat în cameră, sau un străjer de la uşă va auzi din întâmplare ceva ce n-ar trebui. Vrei să mai vezi sânge pe sărmanele noastre mâini, draga mea?

Chipul lui Marillion plutea parcă în fața ei, cu bandajul alb peste ochi. În spatele lui, îl vedea pe Ser Dontos, cu săgețile în trup.

— Nu, răspunse Sansa. Te rog.

— Sunt ispitit să spun că acesta nu este un joc, fiica mea, dar este, desigur. Jocul tronurilor.

Eu n-am cerut niciodată să-l joc. Jocul era prea periculos. *O singură scăpare şi sunt moartă.*

— Oswell… lordul meu, Oswell m-a adus cu barca de la Debarcaderul Regelui, în noaptea când am evadat. Trebuie să ştie cine sunt.

— Dacă e pe jumătate la fel de deştept ca o căcărează de oaie, aşa ai crede. Ser Lothor ştie şi el. Dar Oswell e în slujba mea de mult timp, iar Brune e de felul lui un om scump la vorbă . Kettleblack îl urmăreşte pe Brune pentru mine, iar Brune îl urmăreşte pe Kettleblack. *Să n-ai încredere în nimeni,* i-am spus cândva lui Eddard Stark, dar n-a vrut să-mi dea ascultare. Tu eşti Alayne şi trebuie să fii Alayne *tot timpul.* Îi puse două degete pe sânul stâng. Chiar şi aici. În inima ta. Poți face asta? Poți să fii fiica mea în inima ta?

— Eu… *Nu ştiu, lordul meu,* îi venea să spună, dar nu era ceea ce el voia să audă. *Minciuni şi vin auriu de Arbor,* gândi ea. Sunt Alayne, tată. Cine altcineva să fiu?

Lordul Degețel o sărută pe obraz.

— Cu mintea mea şi frumusețea Catelynei, lumea va fi a ta, scumpa mea. Acum du-te la culcare.

Gretchel aprinsese un foc în şemineu şi îi aranjase patul de puf. Sansa se dezbrăcă şi se furişă sub pături. *În noaptea asta nu va cânta,* se rugă ea, *nu cu Lordul Nestor şi ceilalți în castel. Nu va îndrăzni.* Închise ochii.

Cândva în timpul nopții se trezi, când micul Robert se cocoță în patul ei. *Am*

uitat să-i spun lui Lothor să-l încuie din nou, îşi dădu ea seama. Nu era nimic de făcut, aşa că-l cuprinse pe după umeri.

— Prigorel? Poți să rămâi, dar încearcă să nu te foieşti. Închide ochii şi dormi, micuțule.

— Aşa am să fac. Băiatul se cuibări mai aproape şi îşi aşeză capul între sânii ei. Alayne? Acum tu eşti mama mea?

— Bănuiesc că da, răspunse ea.

Dacă o minciună era bine intenționată, nu făcea niciun rău.

FIICA KRAKENULUI

Sala răsuna de glasurile cherchelite ale bărbaților Harlaw, toți veri îndepărtați. Fiecare lord îşi atârnase flamura în spatele băncilor pe care şedeau oamenii lui. *Prea puțini,* gândi Asha Greyjoy, privind în jos de la galerie, *mult prea puțini.* Băncile erau pe trei sferturi goale.

Qarl Fecioara îi spusese asta, pe când *Vântul Negru* se apropia dinspre mare. Numărase corăbiile lungi acostate la poalele castelului unchiului său şi gura i se încleştase.

— N-au venit, remarcase el, sau nu destui. Nu se înşela, dar Asha nu putea să-i dea dreptate în prezența echipajului ei, care i-ar fi putut auzi. Nu le punea la îndoială devotamentul, însă până şi oamenii de fier ar şovăi să-şi dea viața pentru o cauză pierdută.

Oare am atât de puțini prieteni? Printre flamuri, văzu peştele argintiu al Casei Botley, copacul de piatră al Casei Stonetree, leviatanul negru al Casei Volmark, ştreangurile Casei Myre. Celelalte erau coasele Casei Harlaw. Boremund şi-o aşezase pe-a lui pe un fond albastru palid, Hotho şi-o înconjurase cu un tiv crenelat, iar Cavalerul o alăturase cocoşului bălțat al Casei mamei sale, pe un blazon scartelat. Până şi Sigfryd Păr-de-Argint etala două coase, simetric contrastante, pe un fond împărțit pe diagonală. Doar Lordul Harlaw însuşi etala coasa de argint simplă, pe un fond negru, aşa cum fluturase la începutul vremurilor: Rodrik, zis Cititorul, Lord al Celor Zece Turnuri, Lord de Harlaw, Harlaw de Harlaw… unchiul său preferat.

Jilțul Lordului Rodrik era gol. Două coase din argint bătut se încrucişau deasupra lui, atât de mari încât până şi unui uriaş i-ar fi fost greu să le mânuiască, dar sub ele nu erau decât perne goale. Asha nu era surprinsă. Ospățul se terminase de mult. Pe mesele de lemn mai rămăseseră doar oase şi talere unsuroase. Restul era băutură, iar unchiul ei Rodrik nu fusese niciodată atras de tovărăşia bețivilor scandalagii.

Asha se întoarse către Trei-Dinți, o femeie înfiorător de bătrână, care era îngrijitoarea unchiului său încă de când era cunoscută ca Doisprezece-Dinți.

— Unchiul meu e cu cărțile sale?

— Da, unde să fie? Femeia era atât de bătrână încât un septon spusese cândva că trebuie să fi fost moaşa Babei. Asta se întâmpla pe când Credința era încă tolerată pe insule. Lordul Rodrik păstrase septoni la Zece Turnuri, nu pentru binele sufletului său, ci pentru cărți. E cu cărțile şi cu Botley. Era şi el acolo.

Stindardul lui Botley atârna în sală, un banc de peşti argintii pe un fond verzui, deşi Asha nu-i văzuse *Aripioara Iute* printre celelalte corăbii.

— Am auzit că unchiul meu Ochi-de-Cioară a poruncit ca Sawane Botley să fie înecat.

— Ăsta e Lordul *Tristifer* Botley.

Tris. Se întreba ce se întâmplase cu Harren, fiul cel mare al lui Sawane. *Voi afla cât de curând, fără doar şi poate. Trebuie să fie ciudat.* Nu-l văzuse pe Tris Botley de când… nu, n-ar trebui să stăruie asupra acestui lucru.

— Şi nobila mea mamă?

— În pat, răspunse Trei-Dinți. În Turnul Umbrei.

Da, unde altundeva? Văduva care dăduse numele turnului era mătuşa ei. Lady Gwynesse venise acasă ca să-şi jelească soțul care murise departe, pe Insula Frumoasă, în timpul primei rebeliuni a lui Balon Greyjoy.

— Voi rămâne doar până-mi trece durerea, îi spusese fratelui ei, deşi, de drept, Zece Turnuri ar trebui să fie al meu, căci sunt cu şapte ani mai mare. Ani lungi trecuseră de atunci, dar văduva nu plecase încă, jelind şi bodogănind din când în când că acel castel ar trebui să fie al ei. *Iar acum Lordul Rodrik are sub acoperişul său o a doua soră văduvă, pe jumătate nebună,* cugetă Asha. *Nu e de mirare că îşi găseşte consolarea în cărți.*

Chiar şi acum, nu-i venea a crede că acea firavă, bolnăvicioasă Lady Allanys îi supraviețuise soțului ei, Lordul Balon, care păruse atât de viguros şi de puternic. Când se îmbarcase ca să plece la război, Asha o făcuse cu inima grea, temându-se că mama ei ar putea să moară înainte să se întoarcă. Nicio clipă nu se gândise că, în schimb, s-ar putea stinge tatăl ei. *Zeul Înecat ne joacă tuturor feste dintre cele mai crude, dar oamenii sunt încă şi mai cruzi.* O furtună stârnită pe neaşteptate şi o frânghie ruptă îl trimiseseră pe Balon Greyjoy la moarte. *Sau aşa se susține.*

Asha îşi văzuse ultima oară mama când se oprise la Zece Turnuri în drumul ei spre nord, spre Deepwood Motte. Alannys Harlaw nu avusese niciodată acel gen de frumusețe pe care o slăveau cântăreții, dar fiica ei îi iubise chipul dârz şi puternic şi ochii râzători. Însă în acea ultimă vizită o găsise pe Lady Alannys pe bancheta de lângă fereastră, cuibărită sub un maldăr de blănuri, cu privirea pierdută peste mare. *Să fie aceasta mama mea sau năluca ei?* îşi amintea că gândise în timp ce-o săruta pe obraz.

Pielea mamei sale era subțire ca pergamentul, părul lung îi albise. O urmă de mândrie mai rămăsese în felul în care-şi ținea capul, dar ochii îi erau slabi şi încețoşați, iar gura îi tremurase când se interesase de Theon.

— Mi-ai adus copilaşul? întrebase ea. Theon avusese zece ani când fusese dus la Winterfell ca ostatic şi se părea că, în ceea ce-o privea pe Lady Allanys, avea să fie mereu de zece ani.

— Theon n-a putut veni, îi spusese Asha. Tata l-a trimis să pustiască Țărmul Stâncos. Lady Allanys nu avusese nimic de zis la acestea. Doar clătinase încet din cap, deşi se vedea limpede cât de adânc o răniseră cuvintele fiicei sale.

Iar acum trebuie să-i spun că Theon e mort şi să-i vâr încă un pumnal în inimă. Erau deja două cuțite îngropate acolo. Pe lamele lor erau scrise cuvintele *Rodrik* şi *Maron,* şi adesea se răsuceau noaptea cu cruzime. *Am s-o văd mâine,* îşi jură Asha. Călătoria fusese lungă şi istovitoare, nu putea să facă față acum unei întâlniri cu mama ei.

— Trebuie să vorbesc cu Lordul Rodrik, îi spuse ea lui Trei-Dinți. Ocupă-te de echipajul meu, după ce termină de descărcat *Vântul Negru.* Vor aduce ostatici. Vreau să aibă paturi calde şi o masă fierbinte.

— Este carne rece de vită în bucătărie. Şi muştar, din Oraşul Vechi, într-un vas mare de piatră. Gândul la acel muştar o făcu pe bătrână să zâmbească. Un singur dinte lung şi maro îi țâşnea din gingii.

— Asta nu va ajunge. Am avut un drum greu. Vreau să aibă ceva fierbinte în burtă. Asha îşi agăță degetul mare de centura țintată din jurul şoldurilor. Lady Glover şi copiii nu trebuie să ducă lipsă nici de lemne, nici de căldură. Puneți-i într-un turn, nu în carcerele subterane. Pruncul e bolnav.

— Pruncii sunt adesea bolnavi, majoritatea mor şi oamenilor le pare rău. Îl voi întreba pe stăpânul meu unde să-i duc pe aceşti oameni din neamul lupilor.

Prinse nasul femeii între degetul mare şi arătător şi îl ciupi.

— Vei face cum spun eu. Iar dacă *acest* prunc moare, nimănui n-o să-i pară mai rău decât ție.

Trei-Dinți scânci şi promise să se supună până când Asha îi eliberă nasul şi se duse să-şi caute unchiul.

Era plăcut să se plimbe din nou prin aceste încăperi. Asha se simțise mereu ca acasă la Zece Turnuri, mai mult decât la Pyke. *Nu un singur castel, zece castele înghesuite laolaltă,* gândise ea, prima oară când le văzuse. Îşi amintea goana cu sufletul la gură, în susul şi în josul scărilor şi de-a lungul meterezelor şi podurilor acoperite, pescuitul pe Cheiul Lung de Piatră, zilele şi nopțile pierdute în mijlocul puzderiei de cărți ale unchiului său. Stră-străbunicul ei ridicase castelul, cel mai nou de pe insule. Lordul Theomore Harlaw pierduse trei fii în leagăn şi dăduse vina pe beciurile inundate, pietrele umede şi scurgerile din străvechiul Castel Harlaw. Zece Turnuri era mai aerisit, mai confortabil, mai bine aşezat… dar Lordul Theomore era un om schimbător, aşa cum ar fi putut confirma oricare dintre nevestele sale. Avusese şase, la fel de diferite precum cele zece turnuri ale castelului.

Turnul Cărții era cel mai masiv dintre toate, de formă octogonală şi clădit din

blocuri mari de piatră cioplită. Scara era construită în interiorul grosimii pereților. Asha urcă repede către cel de-al cincilea nivel, spre camera unde citea unchiul său. *Nu că ar exista vreo cameră unde nu citeşte.* Lordul Rodrik era arareori văzut fără o carte în mână, fie în privată, pe puntea *Cântecului Mării* sau în timp ce ținea audiențe. Asha îl văzuse adesea citind în jilțul său, sub coasele de argint. Dădea ascultare fiecărui caz pe măsură ce îi era prezentat, îşi pronunța verdictul… şi citea nițel când căpitanul gărzilor pleca să-l aducă înăuntru pe următorul petiționar.

Îl găsi aplecat peste o masă de lângă fereastră, înconjurat de suluri de pergament care ar fi putut veni din Valyria, dinainte de Urgie, şi de cărți legate în piele groasă, cu încuietori de bronz şi fier. Lumânări din ceară de albine, groase şi înalte cât brațul unui om, ardeau de fiecare parte a sa, în sfeşnice din fier împodobite. Lordul Rodrik Harlaw nu era nici gras, nici slab, nici înalt, nici scund, nici urât, nici frumos. Avea părul castaniu, la fel ca ochii, dar barba-i scurtă şi îngrijită încărunțise. Una peste alta, era un om obişnuit, care se remarca doar prin dragostea sa pentru cuvântul scris, pe care atât de mulți oameni de fier o găseau perversă şi lipsită de bărbăție.

— Unchiule. Închise uşa în urma ei. Ce aveai atât de urgent de citit încât să-ți lipseşti oaspeții de gazda lor?

— *Cartea cărților pierdute* scrisă de Arhimaesterul Marwyn. Îşi ridică privirea de pe pagină, ca s-o cerceteze. Hotho mi-a adus o copie din Oraşul Vechi. Are o fiică pe care ar vrea s-o iau de nevastă. Lordul Rodrik lovi cartea cu o unghie lungă. Vezi aici? Marwyn susține că ar fi găsit trei pagini din *Semne şi prevestiri,* viziuni notate de fiica fecioară a lui Aenar Targaryen, înainte ca Urgia să se abată asupra Valyriei. Lanny ştie că eşti aici?

— Deocamdată nu. *Lanny era* numele de alint al mamei sale. Doar Cititorul îi spunea aşa. Las-o să se odihnească. Asha mută un teanc de cărți de pe un taburet şi se aşeză. Trei-Dinți pare să-şi fi pierdut încă doi dinți. Acum îi spui Un-Dinte?

— Rar se întâmplă să-i spun eu cumva. Femeia mă sperie. Ce oră este? Ser Rodrik aruncă o privire pe fereastră, la marea luminată de razele lunii. Întuneric, deja? N-am observat. Vii târziu. Te-am aşteptat acum câteva zile.

— Vânturile ne-au fost potrivnice şi am ostatici la care trebuie să mă gândesc. Soția şi copiii lui Robert Glover. Cel mai mic e încă la sân, iar laptele lui Lady Glover a secat în timpul călătoriei. N-am avut de ales decât să acostez *Vântul Negru* pe Țărmul Stâncos şi să-mi trimit oamenii să găsească o doică. În schimb, au găsit o capră. Copilei nu-i merge bine. Există vreo doică în sat? Deepwood e important pentru planurile mele.

— Planurile tale trebuie schimbate. Vii prea târziu.

— Târziu şi înfometată. Îşi întinse picioarele lungi sub masă şi întoarse paginile celei mai apropiate cărți, tratatul unui septon despre războiul lui Maegor cel Crud împotriva Oamenilor Sărmani. O, şi mi-e sete, pe deasupra. Un corn cu

bere ar aluneca bine, unchiule.

Lordul Rodrik strânse din buze.

— Ştii că nu îngădui nici mâncare, nici băutură în biblioteca mea. Cărțile…

— … ar putea fi vătămate.

Asha râse. Unchiul ei se încruntă.

— Chiar că-ți place să mă provoci.

— O, nu fi aşa de ofensat. N-am întâlnit niciodată un bărbat pe care să nu-l provoc, ar trebui să ştii asta foarte bine de-acum. Dar destul despre mine. Tu cum te simți?

Lordul Rodrik ridică din umeri.

— Destul de bine. Ochii îmi slăbesc. Am trimis la Myr după lentile, să mă ajute să citesc.

— Iar mătuşa mea cum mai e?

Lordul Rodrik oftă.

— Tot cu şapte ani mai în vârstă decât mine şi convinsă că Zece Turnuri ar trebui să fie al ei. Gwynesse începe să-şi piardă memoria, dar *asta* nu uită. Îşi jeleşte soțul pierdut ca în ziua când a murit, deşi nu poate întotdeauna să-şi amintească numele lui.

— Nu sunt sigură că l-a ştiut vreodată. Asha închise cartea septonului cu o bufnitură. Tata a fost omorât?

— Mama ta aşa crede.

Au fost vremuri când mama l-ar fi omorât bucuroasă cu mâna ei, gândi ea.

— Iar unchiul meu ce crede?

— Balon a căzut şi a murit când podul de sfoară s-a rupt sub el. Se stârnea o furtună şi podul se legăna şi se răsucea cu fiecare pală de vânt. Rodrik ridică din umeri. Sau aşa ni s-a spus. Maester Wendamyr i-a trimis o pasăre mamei tale.

Asha îşi scoase încet pumnalul din teacă şi începu să-şi curețe murdăria de sub unghii.

— Trei ani plecat, şi Ochi-de-Cioară se întoarce tocmai în ziua când moare tatăl meu.

— A doua zi, după câte am auzit. *Liniştea* era încă pe mare când a murit Balon, sau aşa se spune. Oricum, sunt de acord că întoarcerea lui Euron a venit… la momentul potrivit, să spunem?

— Eu nu aş spune aşa. Asha lovi cu vârful pumnalului în masă. *Unde sunt corăbiile mele?* Am numărat patruzeci de corăbii lungi legate la poalele castelului, nici pe departe destule ca să-l alunge pe Ochi-de-Cioară de pe scaunul tatălui meu.

— Am trimis chemarea. În numele tău, din dragostea pe care ți-o port şi pe care i-o port mamei tale. Casa Harlaw a venit. La fel şi Casele Stonetree şi Volmark. Câțiva din Casa Myre…

— Toți din insula Harlaw… o singură insulă din şapte. Am văzut un singur

stindard al Casei Botley în sală. Unde sunt corăbiile de la Saltcliffe, de la Orkwood şi de la Wykuri?

— Baelor Blacktyde a venit de la Blacktyde ca să se consulte cu mine şi a ridicat ancora de îndată. Lordul Rodrik închise *Cartea cărților pierdute.* Acum trebuie să fie la Vechiul Wyk.

— Vechiul Wyk? Asha se temuse că avea să spună că sunt cu toții la Pyke, să-şi prezinte omagiile lui Ochi-de-Cioară. De ce la Vechiul Wyk?

— Credeam c-ai auzit. Aemon Părumed a cerut un plebiscit.

Asha îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Zeul Înecat trebuie că i-a vârât unchiului Aeron un nisetru în fund. Un *plebiscit?* E vreo glumă sau chiar vorbeşte serios?

— Părumed n-a mai glumit de când a fost înecat. Iar ceilalți preoți au răspuns chemării. Orbul Beron Blackyde, Târle Cel-de-Trei-Ori-Înecat… până şi Bătrânul Pescăruş Cenuşiu a părăsit stânca aia pe care locuieşte ca să vestească acest plebiscit pe tot cuprinsul Harlawului. Căpitanii se adună la Vechiul Wyk chiar în clipa asta.

Asha era uluită.

— Ochi-de-Cioară a fost de acord să participe la această farsă sacră şi să accepte verdictul ei?

— Ochi-de-Cioară nu mi se destăinuie. De când m-a chemat la Pyke să-mi prezint omagiile, n-am mai primit nicio veste de la Euron.

Un plebiscit. Asta e ceva nou… sau, mai degrabă, ceva foarte vechi.

— Şi unchiul meu Victarion? Ce părere are despre ideea lui Părumed?

— Victarion a fost înştiințat de moartea tatălui tău. Şi despre acest plebiscit, nu mă îndoiesc. Mai mult de-atât, n-am ce să spun.

Mai bine un plebiscit decât un război.

— Cred c-am să sărut picioarele mirositoare ale lui Părumed şi am să-i culeg algele dintre degete. Asha scoase pumnalul din teacă şi îl vârî la loc. Un nenorocit de *plebiscit.*

— La Vechiul Wyk, confirmă Lordul Rodrik. Deşi mă rog să nu fie nenorocit. Am consultat *Istoria oamenilor de fier* a lui Haereg. Ultima oară când regii de sare şi regii de piatră s-au întâlnit la un plebiscit, Urrion din Orkmont a dat drumul oştenilor săi, înarmați cu securi, printre ei, iar coastele Naggăi s-au înroşit de sânge. Casa Greyiron a domnit fără să fie aleasă timp de o mie de ani, din ziua aceea neagră şi până la venirea andalilor.

— Trebuie să-mi împrumuți cartea lui Haereg, unchiule. Asha trebuia să afle tot ce putea despre plebiscite înainte să ajungă la Vechiul Wyk.

— Poți s-o citeşti aici. E veche şi fragilă. Lordul Rodrik o cercetă, încruntându-se. Arhimaesterul Rigney a scris cândva că istoria e o roată, căci natura omului este fundamental neschimbată. Ceea ce s-a întâmplat, vrând-nevrând, se va mai întâmpla, spunea el. Mă gândesc la asta ori de câte ori meditez

la Ochi-de-Cioară. Vorbele lui Euron Greyjoy sună ciudat de asemănător cu ale lui Urron Greyiron în urechile astea bătrâne ale mele. Nu voi merge la Vechiul Wyk. Şi n-ar trebui să te duci nici tu.

Asha zâmbi.

— Şi să pierd primul plebiscit organizat de… cât timp a trecut, unchiule?

— Patru mii de ani, dacă e să-i dăm crezare lui Haereg. Jumătate pe-atât, dacă accepți argumentele Maesterului Denestan din *Întrebări.* N-are niciun rost să mergi la Vechiul Wyk. Acest vis de domnie e o nebunie pe care o avem în sânge. I-am spus asta tatălui tău prima oară când s-a ridicat, iar acum e mai adevărat decât atunci. De pământ avem noi nevoie, nu de coroane. Cu Stannis Baratheon şi Tywin Lannister luptându-se pentru Tronul de Fier, aveam şansa rară de a ne spori domeniile. Haide să ținem partea unuia sau a altuia, să-l ajutăm să dobândească victoria cu flotele noastre, iar apoi să-i cerem regelui recunoscător pământurile de care avem nevoie.

— Ar merita să mă gândesc la asta după ce mă aşez pe Stânca Mării, spuse Asha.

Unchiul ei oftă.

— Nu vrei să auzi asta, Asha, dar nu vei fi aleasă. Nicio femeie n-a domnit vreodată asupra oamenilor de fier. Gwynesse *este* cu şapte ani mai bătrână decât mine, dar când tatăl nostru a murit, Zece Turnuri mi-a revenit mie. La fel se va întâmpla cu tine. Eşti fiica lui Balon, nu fiul lui. Şi ai trei unchi.

— Patru.

— Trei unchi *krakeni.* Eu nu sunt pus la socoteală.

— Eu te pun. Atât timp cât îl am pe unchiul meu de la Zece Turnuri, insula Harlaw este a mea.

Harlaw nu era cea mai mare dintre Insulele de Fier, dar era cea mai bogată şi cea mai populată, iar puterea Lordului Rodrik nu avea să fie nesocotită. Pe insula Harlaw, Harlaw nu avea rival. Casele Volmark şi Stonetree aveau cele mai mari proprietăți pe insulă şi se mândreau cu renumiții lor căpitani şi cu fioroşii lor războinici, dar până şi cei mai feroce plecau genunchiul în fața coasei. Casele Kenning şi Myre, cândva duşmani înverşunați, fuseseră demult înfrânte şi subjugate.

— Verii mei îmi sunt loiali şi într-un război aş dispune cu siguranță de săbiile şi de corăbiile lor. Dar într-un plebiscit…

Lordul Rodrik clătină din cap.

— Sub oasele Naggăi, orice căpitan este egal. S-ar putea ca unii să-ți strige numele, nu mă îndoiesc. Dar nu destui. Iar când strigătele vor răsuna pentru Victarion sau Ochi-de-Cioară, unii dintre cei care stau acum şi beau la masa mea li se vor alătura celorlalți. Am spus-o şi o repet, nu-ți îndrepta corabia înspre această furtună. Lupta ta este zadarnică.

— Nicio luptă nu este zadarnică înainte de a fi purtată. Eu am întâietate. Eu

sunt moştenitoarea trupului lui Balon.

— Încă eşti un copil îndărătnic. Gândeşte-te la biata ta mamă. Eşti tot ce i-a mai rămas lui Lanny. Voi da foc *Vântului Negru,* dacă va fi nevoie, ca să te păstrez aici.

— Ce, şi-ai să mă faci să înot până la Vechiul Wyk?

— Un drum lung şi rece pentru o coroană pe care n-o poţi păstra. Tatăl tău a avut mai mult curaj decât judecată. Vechiul Wyk a slujit bine insulele când eram un singur regat mic printre multe altele, dar Cucerirea lui Aegon a pus capăt acestui lucru. Balon a refuzat să vadă ceea ce era limpede în faţa lui. Vechiul Wyk a murit odată cu Harren cel Negru şi fiii lui.

— Ştiu asta. Asha îşi iubise tatăl, dar nu se amăgea. Balon fusese orb în anumite privinţe. *Un om curajos, dar un stăpân nepriceput.* Asta înseamnă că trebuie să trăim şi să murim ca robi ai Tronului de Fier? Dacă sunt stânci la tribord şi o furtună la babord, un căpitan înţelept virează în cea de-a treia direcţie.

— Arată-mi a treia direcţie.

— Am să-ţi arăt… la plebiscitul meu. Unchiule, cum te poţi gândi să nu iei parte? Va fi istoria vie…

— Eu prefer istoria mea moartă. Istoria moartă e scrisă cu cerneală, cea vie, cu sânge.

— Vrei să mori bătrân şi laş în patul tău?

— Cum altfel? Dar nu înainte de a termina de citit. Lordul Rodrik se îndreptă către fereastră. N-ai întrebat de nobila ta mamă.

Mi-e frică.

— Cum se simte?

— Mai viguroasă. S-ar putea să ne îngroape pe toţi. Cu siguranţă te va îngropa pe tine, dacă insişti în această nebunie. Mănâncă mai mult decât la început când a venit aici şi adesea doarme neîntoarsă toată noaptea.

— Bine. În ultimii ei ani de la Pyke, Lady Alannys avea insomnii. Hoinărea noaptea prin încăperi, cu o lumânare în mână, căutându-şi fiii. „Maron” striga ea cu glas ascuţit. „Rodrik, unde eşti? Theon, copilaşul meu, vino la mama!” De multe ori Asha îl privise pe maester scoţând aşchii din călcâiele mamei sale, dimineaţa, după ce traversase desculţă podul unduitor de scânduri către Turnul Mării. Am s-o văd dimineaţă.

— Va întreba de Theon.

Prinţul Winterfellului.

— Ce i-ai spus?

— Mai nimic. N-am avut ce să-i spun. Şovăi. Eşti sigură că e mort?

— Nu sunt sigură de nimic.

— Ai găsit un cadavru?

— Am găsit bucăţi din multe cadavre. Au fost acolo doi lupi înaintea noastră… din cei cu patru picioare, dar n-au arătat pic de respect pentru rudele lor

cu două. Oasele celor ucişi erau împrăştiate, crăpate până la măduvă. Mărturisesc că a fost greu să-mi dau seama ce s-a petrecut acolo. Arăta de parcă nordicii s-ar fi luptat între ei.

— Ciorile se bat pentru carnea unui mort şi se omoară între ele pentru ochii lui. Lordul Rodrik privi în largul mării, urmărind jocul razelor de lună deasupra valurilor. Am avut un singur rege, apoi cinci. Acum nu văd decât ciori, încăierându-se deasupra cadavrelor Westerosului. Închise obloanele. Nu te duce la Vechiul Wyk, Asha. Rămâi cu mama ta. Mă tem că n-o vom mai avea multă vreme printre noi.

Asha se foi în scaun.

— Mama mea m-a învăţat să fiu curajoasă. Dacă nu merg, îmi voi petrece tot restul vieţii întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi mers.

— Dacă te duci, s-ar putea să-ţi mai rămână din viaţă prea puţin ca să-ţi mai pui întrebări.

— Mai bine decât să mă lamentez o viaţă întreagă că Stânca Mării îmi aparţinea mie de drept. Eu nu sunt Gwynesse.

Asta îl făcu să tresară.

— Asha, cei doi fii voinici ai mei au ajuns hrană pentru crabii din Insula Frumoasă. Nu cred c-am să mă recăsătoresc. Rămâi, şi am să te numesc moştenitoare la Zece Turnuri. Mulţumeşte-te cu asta.

— Zece Turnuri? *Aş vrea să pot.* Verilor tăi nu le va plăcea deloc asta. Cavalerul, bătrânul Sigfryd, Hotho Cocoşatul…

— Ei au pământurile şi reşedinţele lor.

Adevărat. Umed, în ruină, Castelul Harlaw aparţinea bătrânului Sigfryd Harlaw Păr-de-Argint; cocoşatul Hotho Harlaw îşi avea reşedinţa la Turnul Sclipirii pe un pisc deasupra coastei de vest. Cavalerul, Ser Harras Harlaw, îşi avea reşedinţa la Grădina Cenuşie; Boremund cel Albastru domnea în vârful Colinei Babornitei. Dar fiecare era supusul Lordului Rodrik.

— Boremund are trei fii, Sigfryd, Păr-de-Argint are nepoţi, iar Hotho are ambiţii, spuse Asha. Cu toţii vor să-ţi fie urmaşi, până şi Sigfryd. Omul ăla are de gând să trăiască veşnic.

— Cavalerul va fi Lord de Harlaw după mine, spuse unchiul ei, dar poate domni din Grădina Cenuşie la fel de bine ca de aici. Pentru castel, pleacă genunchiul în faţa lui şi Ser Harras te va apăra.

— Mă pot apăra şi singură, unchiule, sunt un kraken. Asha, de Casa *Greyjoy.* Se ridică în picioare. Tronul tatălui meu îl vreau, nu al tău. Coasele alea ale tale par periculoase. Una ar putea să cadă şi să-mi taie capul. Nu, am să stau pe Stânca Mării.

— Atunci eşti doar o altă cioară care ţipă după hoituri. Rodrik se aşeză din nou în spatele mesei. Du-te, vreau să mă întorc la Arhimaesterul Marwyn şi la căutarea lui.

— Anunță-mă dacă mai găsește încă o pagină. Unchiul ei era unchiul ei. Nu avea să se schimbe niciodată. *Dar va veni la Vechiul Wyk, indiferent ce spune.*

Probabil că echipajul își lua deja cina în castel. Asha știa că ar trebui să li se alăture, să le vorbească despre adunarea de la Vechiul Wyk și ce însemna ea pentru ei. Oamenii ei o vor sprijini, neclintiți, dar va avea nevoie și de ceilalți: de verii ei Harlaw, de Casele Volmark și Stometree. *Pe ei trebuie să-i câștig.* Victoria ei la Deepwood Motte avea să-i fie de mare ajutor, odată ce oamenii săi începeau să se fălească, așa cum știa că vor face. Echipajul *Vântului* ei *Negru* simțea o mândrie perversă față de faptele femeii-căpitan. Jumătate dintre ei o iubeau ca pe o fiică, iar cealaltă jumătate voiau să-i desfacă picioarele, dar și unii, și alții și-ar fi dat viața pentru ea. *Și eu pentru ei,* gândea ea, în timp ce intră pe ușa de la baza scărilor, în curtea scăldată în lumina lunii.

— Asha? O umbră păși de după fântână.

Mâna i se îndreptă numaidecât spre pumnal… până când lumina lunii transformă silueta întunecată într-un bărbat cu mantie din piele de focă. O *altă nălucă.*

— Tris, mă așteptam să te găsesc în castel.

— Voiam să te văd.

— Ce parte din mine, mă întreb? Asha zâmbi larg. Ei, bine, iată-mă, în toată firea. Uită-te cât poftești.

— Văd o femeie. Se apropie. Și încă una frumoasă.

Tristifer Botley se mai îngrășase de când îl văzuse ultima oară, dar avea aceleași plete rebele pe care și le amintea și ochii mari și încrezători ca de focă. *Ochi suavi, într-adevăr.* Asta era problema cu bietul Tristifer, era prea suav pentru Insulele de Fier. *A devenit chipeș,* gândi ea. Copil fiind, Tris fusese chinuit de coșuri. Asha îndurase aceeași năpastă, poate tocmai asta îi apropiase.

— Mi-a părut rău când am auzit de tatăl tău, îi spuse ea.

— Iar eu îl plâng pe al tău.

De ce? aproape întrebă Asha. Bolton fusese cel care-l trimisese pe băiat de la Pyke, să fie pupilul lui Baelor Blacktyde.

— E adevărat că acum ești Lord Botley?

— Cu numele, cel puțin. Harren a murit la Moat Cailin. Unul dintre diavolii mlaștinilor l-a lovit cu o săgeată otrăvită. Dar sunt lord peste nimic. Când tata a renunțat la pretențiile sale față de Stânca Mării, Ochi-de-Cioară l-a înecat și i-a obligat pe unchii mei să-i jure credință. Chiar și după aceea, a dat Crângului de Fier pământurile tatălui meu. Lordul Wynch a fost primul care a plecat genunchiul și care i-a spus rege.

Casa Wynch avea autoritate în Pyke, dar Asha avu grijă să nu-și arate spaima.

— Wynch n-a avut niciodată curajul tatălui tău.

— Unchiul tău l-a cumpărat, zise Tris. *Tăcerea* s-a întors cu calele încărcate de comori. Argintărie și perle, smaralde și rubine, safire mari cât ouăle, saci de bani,

grei de nu-i putea ridica un singur om… Ochi-de-Cioară cumpăra prieteni în stânga şi-n dreapta. Unchiul meu Germund îşi zice acum Lord Botley şi stăpâneşte Lordsportul, ca om al unchiului tău.

— Tu eşti adevăratul Lord Botley, îl asigură ea. După ce Stânca Mării va fi a mea, pământurile tatălui tău vor fi recuperate.

— Dacă vrei. Pentru mine nu înseamnă nimic. Eşti atât de frumoasă în lumina lunii, Asha. Femeie în toată firea acum, dar îmi amintesc când erai doar o fetiță slabă, cu fața plină de coşuri.

De ce toată lumea trebuie să pomenească de coşuri?

— Îmi amintesc şi eu asta. *Dar nu cu atâta duioşie ca tine.* Dintre cei cinci băieți pe care mama ei îi adusese la Pyke ca să-i crească, după ce Ned Stark îi luase ostatic ultimul fiu în viață, Tris fusese cel mai apropiat de vârsta Ashei. Nu era primul băiat pe care-l sărutase, dar fusese primul care-i dezlegase panglicile pieptarului şi îşi vârâse dedesubt o mână asudată, pentru a-i atinge mugurii sânilor.

L-aş fi lăsat să atingă mai mult de-atât, dacă ar fi fost destul de îndrăzneț. Primele semne ale feminității îi înfloriseră în timpul războiului, deşteptându-i dorința, dar chiar şi înainte de asta Asha fusese curioasă. *Era acolo, era al meu, era de vârsta mea şi era dornic, asta a fost tot… asta şi sângele lunar.* Chiar şi aşa, o numise iubire, până când Tris începuse să turuie despre copiii pe care ea i-i va naşte, o duzină de fii, pe puțin şi, oh, câteva fiice.

— Nu vreau să am o duzină de fii, îi spusese ea, îngrozită. Vreau să am *aventuri.* Nu mult după aceea, Maester Qalen îi găsise zbenguindu-se şi tânărul Tristifer Botley fusese trimis la Blacktyde.

— Ți-am scris scrisori, spuse el, dar Maester Joseram n-a vrut să le trimită. O dată, i-am dat un cerb de aur unui vâslaş de pe o galeră de negoț care mergea la Lannisport, iar acesta mi-a promis că-ți va înmâna scrisoarea.

— Vâslaşul tău te-a păcălit şi ți-a aruncat misiva în mare.

— M-am temut şi eu de asta. Nu mi-au dat nici scrisorile tale.

N-am scris niciuna. La drept vorbind, fusese uşurată când Tris fusese alungat. Pipăielile lui începuseră deja s-o plictisească. Dar asta nu era ceva ce i-ar fi plăcut să audă.

— Aeron Părumed a convocat un plebiscit. Vii să vorbeşti pentru mine?

— Voi merge oriunde cu tine, dar… Lordul Blacktyde spune că acest plebiscit e o nebunie periculoasă. Crede că unchiul tău va tăbărî asupra lor şi-i va omorî pe toți, aşa cum a făcut Urron.

E destul de nebun.

— Îi lipseşte puterea.

— Nu ştii cât e de puternic. Adună oameni la Pyke. Casa Orkwood de la Orkmont i-a adus douăzeci de corăbii lungi, iar Jon Myre Mutră-Acră, o duzină. Lucas Codd Stângaciul e cu ei. Şi Harren Half-Hoare, Vâslaşul Roşu, Kemmett

Pyke Bastardul, Rodrik Născut-Liber, Torwold Dinte-Maro.

— Oameni neînsemnați. Asha îi cunoştea pe toți. Fiii soțiilor de sare, nepoții sclavilor. Casa Codd… le ştii *deviza?*

— *Deşi toată lumea ne dispreţuieşte,* spuse Tris, dar dacă te prind în năvoadele alea ale lor, îți vei găsi moartea, ca şi cum ar fi fost lorzi dragoni. Şi asta nu e totul. Ochi-de-Cioară a adus monştri de la apus… da, şi *vrăjitori.*

— Unchiul a avut întotdeauna o pasiune pentru ciudățenii şi nătărăi, spuse Asha. Tata se certa cu el pe tema asta. Lasă vrăjitorii să-şi invoce zeii. Părumed îi va invoca pe-ai noştri şi îi va îneca. Voi avea glasul tău la plebiscit, Tris?

— Mă vei avea tot, sunt al tău, pe vecie, Asha. Vreau să mă însor cu tine. Nobila ta mamă şi-a dat deja consimțământul.

Asha îşi înăbuşi un suspin. *Ai fi putut să mă întrebi mai întâi pe mine… deşi s-ar putea să nu-ți fi plăcut răspunsul atât de mult.*

— Acum nu mai sunt al doilea fiu, continuă el. Sunt de drept Lordul Botley, aşa cum ai spus chiar tu. Iar tu eşti…

— Ceea ce sunt va fi stabilit la Vechiul Wyk. Tris, nu mai suntem copii, mângâindu-ne pe bâjbâite şi încercând să vedem ce unde se potriveşte. Crezi că vrei să te însori cu mine, dar nu vrei.

— Ba da. Nu visez decât la tine, Asha. Jur pe oasele Naggăi. N-am mai atins nicio altă femeie.

— Du-te şi atinge una… sau două, sau zece. Eu am atins mai mulți bărbați decât pot număra. Pe unii cu buzele, pe alții cu securea.

Îşi pierduse castitatea la şaisprezece ani, cu un chipeş marinar cu părul blond de pe o galeră de negoț venită din Lys. Nu ştia decât şase cuvinte în limba comună, dar „sex” era unul dintre ele – tocmai cuvântul pe care sperase ea să-l audă. După aceea, Asha avusese înțelepciunea să caute o vrăjitoare a pădurilor, care îi arătase cum să prepare ceai de lună, ca să nu se pomenească cu burta la gură.

Botley clipi, ca şi cum n-ar fi înțeles tocmai bine ceea ce spusese Asha.

— Tu… Credeam c-ai să aştepți. De ce… Se frecă la gură. Asha, ai fost *forțată?*

— Atât de forțată că i-am sfâşiat tunica. Nu vrei să te căsătoreşti cu mine, crede-mă pe cuvânt! Ai fost şi rămâi un băiat drăgălaş, dar eu nu sunt o fată drăgălaşă. Dacă ne căsătorim, vei ajunge cât de curând să mă urăşti.

— Niciodată, Asha. Am *jinduit* după tine.

Asha auzise destul. O mamă bolnavă, un tată ucis şi pacostea unchilor erau de-ajuns pentru orice femeie, nu avea nevoie şi de un căţeluş cu inima rănită.

— Găseşte un bordel, Tris. Te vor vindeca de acel jind.

— N-aş putea… Tristifer îşi scutură capul. Suntem făcuți unul pentru altul, Asha. Am ştiut dintotdeauna că vei fi soția mea şi mama fiilor mei. O apucă de braț.

Într-o clipă, pumnalul Ashei era la gâtul lui.

— Ia mâna sau nu vei trăi destul ca să zămisleşti un fiu. *Acum.* Când el se supuse, coborî pumnalul. Vrei o femeie? Foarte bine. Am să-ți vâr una la noapte în pat. Închipuie-ți că sunt eu, dacă asta te satisface, dar să nu te gândeşti să mai pui mâna pe mine. Îți sunt regină, nu soție. Nu uita asta. Asha îşi vârî pumnalul în teacă şi îl lăsă acolo, cu o picătură mare de sânge coborându-i încet pe gât, neagră în lumina palidă a lunii.

CERSEI

— O, mă rog Celor Şapte să nu îngăduie ploaie la nunta regelui, spuse Jocelyn Swyft, în timp ce lega rochia reginei.

— Nimeni nu vrea ploaie, răspunse Cersei. În ceea ce-o privea, ea voia burniță şi gheață, vânturi dezlănțuite, tunete care să zguduie pietrele Fortăreței Roşii. Voia o furtună pe potriva furiei sale. Lui Jocelyn îi spuse: Mai strâns. Leagă *mai strâns,* netoată hlizită.

Nunta era cea care o mâniase, dar nătânga fată Swyft era o țintă mai uşoară. Poziția lui Tommen pe Tronul de Fier nu era destul de sigură ca ea să rişte să insulte Highgardenul. Nu atât timp cât Stannis Baratheon avea în mână Piatra Dragonului şi Capătul Furtunii, cât Riverrunul persista în sfidare, atât timp cât oamenii de fier colindau mările lor, în căutare de pradă, ca nişte lupi. Aşadar, Jocelyn era nevoită să înghită mâncarea pe care Cersei ar fi preferat să i-o servească lui Margaery Tyrell şi hidoasei ei bunici zbârcite.

Pentru micul dejun, regina trimisese la bucătării după două ouă fierte, o bucată de pâine şi o ulcea cu miere. Dar când sparse primul ou şi găsi înăuntru un pui însângerat, pe jumătate format, i se întoarse stomacul pe dos.

— Ia asta de-aici şi adu-mi vin fierbinte cu mirodenii, îi spuse ea Senellei. Frigul din aer îi pătrundea în oase şi o aştepta o zi lungă şi neplăcută.

Nici Jaime nu-i schimbă dispoziția când îşi făcu apariția înveşmântat în alb din cap până-n picioare şi încă nebărbierit, ca să-i spună cum avea de gând să-şi ferească fiul de otrăvire.

— Voi avea oameni la bucătării, care vor urmări cum se prepară fiecare fel de mâncare, spuse el. Mantiile aurii ale lui Ser Addam vor escorta servitorii când vor aduce mâncarea la masă, ca să fim siguri că n-are loc niciun incident pe drum. Ser Boros va gusta fiecare fel de mâncare înainte ca Tommen să pună orice fărâmă în gură. Iar dacă toate acestea dau greş, Maester Ballabar se va afla în spatele sălii, cu purgative şi antidoturi pentru douăzeci de otrăvuri cunoscute. Tommen va fi în siguranță, îți promit.

— În siguranță?

Cuvântul îi lăsa un gust amar. Jaime nu înțelegea. Nimeni nu înțelegea. Doar

Melara fusese în cort ca să audă amenințările răgușite ale bătrânei vrăjitoare, iar Melara era moartă de mult.

— Tyrion nu va ucide de două ori în același fel. E prea șiret pentru asta. Ar putea să fie sub podea chiar acum, ascultându-ne fiecare cuvințel și plănuind să-i taie lui Tommen beregata.

— Să zicem c-ar fi, zise Jaime. Orice planuri ar face, rămâne tot mic și pricăjit. Tommen va fi înconjurat de cei mai buni cavaleri din Westeros. Garda Regală îl va apăra.

Cersei privi locul unde mâneca tunicii albe de mătase a fratelui ei fusese prinsă în ace peste ciot.

— Îmi amintesc cât de bine l-au păzit pe Joffrey acești magnifici cavaleri ai tăi. Vreau să rămâi cu Tommen toată noaptea, m-ai înțeles?

— Voi posta un străjer în fața ușii.

Cersei îl înhață de braț.

— Nu un străjer. Tu. Și în dormitorul lui.

— În caz că Tyrion va ieși târâș din șemineu? N-o va face.

— Așa spui tu. Ai să-mi zici că ați găsit toate tunelurile secrete din ziduri? Amândoi știau că nu e așa. Nu-l vreau pe Tommen singur cu Margaery mai mult de jumătate de secundă.

— Nu vor fi singuri. Verișoarele lui Margaery vor fi cu ei.

— Așa vei fi și tu. Îți poruncesc, în numele regelui. Cersei nu voise ca Tommen și soția lui să împartă patul deloc, dar Tyrellii insistaseră.

— Soțul și soția trebuie să doarmă împreună, spusese Regina Spinilor, chiar dacă nu fac altceva decât să doarmă. Patul Înălțimii Sale e, cu siguranță, destul de mare pentru doi.

Lady Alerie se făcuse ecoul bunicii sale.

— Să lăsăm copiii să se încălzească unul pe altul în timpul nopții. Asta îi va apropia. Margaery își împarte adesea păturile cu verișoarele ei. Cântă și se joacă și își șoptesc secrete când lumânările se sting.

— Ce încântător! exclamase Cersei. Să le lăsăm să continue, negreșit. În Beciul Fecioarelor.

— Sunt convinsă că Înălțimea Sa știe cel mai bine, îi spusese Lady Olenna lui Alerie. E mama băiatului, în definitiv, de *asta* suntem cu toții siguri. Și nu mă îndoiesc că putem cădea de acord în privința nopții nunții. Un bărbat nu trebuie să doarmă departe de soția sa în noaptea nunții. E de rău augur pentru căsnicia lor, dacă se întâmplă asta.

Într-o bună zi am să te învăț ce înseamnă „rău augur”, jurase regina.

— Margaery poate dormi în camera lui Tommen doar în noaptea aceea, fusese obligată să spună. Nu mai mult.

— Înălțimea Sa e atât de binevoitoare, răspunsese Regina Spinilor și cu toții schimbaseră zâmbete.

Degetele lui Cersei săpau în brațul lui Jaime destul de tare ca să-i lase urme.

— Am nevoie de *ochii* tăi în camera aceea, spuse ea.

— Să vadă *ce?* întrebă el. Nu există niciun pericol ca mariajul să se consume. Tommen e mult prea tânăr.

— Iar Ossifer Plumm a fost mult prea mort, dar asta nu l-a împiedicat să zămislească un copil, nu-i aşa?

Fratele ei avea un aer nedumerit.

— Cine a fost Ossifer Plumm? A fost tatăl Lordului Philip, sau… cine?

E aproape la fel de ignorant ca Robert. Toată istețimea i-a stat în mâna dreaptă.

— Uită-l pe Plumm, adu-ți doar aminte ce ți-am spus. Jură-mi că vei sta lângă Tommen până la răsăritul soarelui.

— Cum porunceşti, spuse el, ca şi cum temerile ei ar fi fost neîntemeiate. Încă ai de gând să dai foc Turnului Mâinii?

— După ospăț. Era singurul moment din festivitățile zilei pe care Cersei se gândea că ar putea să-l savureze. Nobilul nostru tată a fost ucis în turnul acela. Nu pot suporta să mă uit la el. Dacă zeii sunt buni, s-ar putea ca fumul să scoată câțiva şobolani dintre dărâmături.

Jaime îşi dădu ochii peste cap.

— Pe Tyrion, vrei să spui.

— Pe el, pe Lordul Varys şi pe temnicerul ăla.

— Dacă vreunul dintre ei ar fi fost ascuns în turn, l-am fi găsit. Am avut o mică armată care s-a ocupat de asta, cu ciocane şi târnăcoape. Am scormonit zidurile, am smuls podelele şi am deschis zeci de coridoare secrete.

— Şi, din câte ştii, ar fi posibil să mai fie încă o dată pe-atâtea.

Unele dintre joasele culoare secrete se dovediseră a fi atât de mici, încât Jaime avusese nevoie de paji şi băieți de la grajduri ca să le exploreze. Fuseseră găsite un coridor către celulele negre şi o fântână de piatră care părea să n-aibă fund. Descoperiseră o încăpere plină de cranii şi oase îngălbenite şi patru saci cu monede de argint, coclite de vreme, din timpul domniei primului Rege Viserys. Mai găsiseră şi o mie de şobolani… dar nici Tyrion, nici Varys nu se aflaseră printre ei, iar, în cele din urmă, Jaime insistase să pună capăt căutării. Un băiat se blocase într-un coridor îngust şi fuseseră nevoiți să-l tragă afară de un picior, în urletele nefericitului. Un altul căzuse într-un culoar vertical şi îşi rupsese picioarele, iar doi străjeri dispăruseră în timp ce explorau un tunel lăturalnic. Unii dintre ceilalți străjeri se jurau că le aud strigătele înăbuşite prin piatră, dar când oamenii lui Jaime doborâseră zidul, găsiseră doar pământ şi moloz pe partea cealaltă.

— Pezevenghiul e mic şi şiret. S-ar putea să fie şi acum între ziduri. Dacă e aşa, fumul îl va scoate de acolo.

— Chiar dacă Tyrion s-ar mai ascunde în castel, nu poate fi în Turnul Mâinii.

N-am mai lăsat din el decât carapacea.

— Aş vrea să putem face la fel cu tot restul acestui mizerabil castel, zise Cersei. După război, am de gând să construiesc un nou palat, dincolo de râu. Îl visase cu două nopți în urmă, un castel alb, magnific, înconjurat de păduri şi grădini, departe de miasmele şi zgomotele Debarcaderului Regelui. Oraşul acesta e o hazna. Pe-o jumătate de gologan aş muta curtea regală la Lannisport şi aş domni asupra regatului de la Casterly Rock.

— Asta ar fi o nebunie şi mai mare decât să arzi Turnul Mâinii. Câtă vreme Tommen şade pe Tronul de Fier, regatul îl vede ca pe adevăratul rege. Ascunde-l sub zidurile de la Casterly Rock şi va deveni un simplu pretendent la tron, întocmai ca Stannis.

— Sunt conştientă de asta, răspunse tăios regina. Spuneam că *aş vrea* să mut curtea la Lannisport, nu că o voi face. Întotdeauna ai fost atât de încet la minte sau te-ai prostit de când ți-ai pierdut mâna?

Jaime ignoră remarca.

— Dacă aceste flăcări se întind până dincolo de turn, s-ar putea să sfârşeşti prin a arde castelul din temelii, fie că vrei, fie că nu. Focul sălbatic e înşelător.

— Lordul Hallyne m-a asigurat că piromanții lui ştiu să controleze focul. Ghilda Alchimiştilor prepară foc sălbatic proaspăt de două săptămâni. Să vadă tot Debarcaderul Regelui flăcările! Va fi o lecție pentru duşmanii noştri.

— Acum vorbeşti ca Aerys.

Nările lui Cersei fremătară.

— Păzeşte-ți limba, ser.

— Şi eu te iubesc, dragă surioară.

Cum am putut iubi vreodată ființa asta nenorocită? se întrebă, după plecarea lui. *A fost geamănul tău, umbra ta, jumătatea ta,* îi şopti un alt glas. *Poate, cândva,* gândi ea. *Dar s-a sfârşit. A devenit un străin pentru mine.*

Comparativ cu măreția festivităților nupțiale ale lui Joffrey, nunta Regelui Tommen era un eveniment modest şi neînsemnat. Nimeni nu mai dorea încă o ceremonie extravagantă, cu atât mai puțin regina, şi nimeni nu voia să plătească pentru aşa ceva, cu atât mai puțin Tyrellii. Aşadar, tânărul rege o luă pe Margaery Tyrell de soție în septul regal al Fortăreței Roşii, cu mai puțin de o sută de oaspeți de față în loc de cei o mie care asistaseră la uniunea fratelui său cu aceeaşi femeie.

Mireasa era senină, veselă şi frumoasă, mirele dolofan, cu chipul ingenuu. Îşi recită jurămintele cu glas subțire, copilăresc, promițând dragoste şi devotament fiicei rămase de două ori văduvă a lui Mace Tyrell. Margaery era îmbrăcată la fel ca atunci când se măritase cu Joffrey, într-o rochie vaporoasă de mătase albă ca fildeşul, cu dantelă myrisheză şi perle mărunte. Cersei era tot în negru, în semn de doliu pentru întâiul ei născut. Văduva lui putea să râdă, să bea şi să danseze, lăsând la o parte amintirea lui Joff, dar mama lui n-avea să-l uite atât de uşor.

E o greşeală, îşi spuse ea. *E prea devreme. Un an, doi ar fi fost destul timp.*

Highgardenul ar fi trebuit să se mulțumească doar cu o logodnă. Cersei aruncă o privire către locul unde stătea Mace Tyrell, între soția şi mama lui. *Mi-ai forțat mâna cu această parodie de nuntă, lordul meu, şi n-am să uit asta curând.*

Când sosi momentul schimbului de mantii, mireasa se lăsă cu grație în genunchi şi Tommen îi acoperi umerii cu monstruozitatea grea din brocart în care o înveşmântase Robert pe Cersei în ziua nunții lor, ornată pe spate cu cerbul Baratheonilor din pietricele de onix. Cersei dorise mantia roşie, elegantă, de mătase pe care o folosise Joffrey.

— E mantia pe care nobilul meu tată a utilizat-o când a luat-o de soție pe nobila mea mamă, le explicase Tyrellilor, dar Regina Spinilor i se împotrivise şi în privința aceasta.

— Vechitura aia? spusese cotoroanța. Mi se pare cam roasă… şi, dacă mi-e îngăduit să spun, de rău augur. Şi n-ar fi un *cerb* mai potrivit pentru fiul legitim al Regelui Baratheon? Pe vremea mea, o mireasă se înveşmânta în culorile *soțului* ei, nu ale nobilei sale mame.

Din pricina lui Stannis şi a mârşavei sale scrisori, erau şi aşa prea multe zvonuri cu privire la paternitatea lui Tommen. Cersei nu îndrăznea să pună paie pe foc insistând ca el să-şi înveşmânteze mireasa în purpuriul Lannisterilor.

Când toate jurămintele fură rostite, regele şi proaspăta lui soție ieşiră din templu ca să fie felicitați.

— Westerosul are acum două regine, şi cea tânără nu e mai puțin frumoasă decât cea bătrână! bubui Lordul Crakehall, un cavaler bădăran care îi reamintea lui Cersei de defunctul şi neregretatul ei soț. Ar fi putut să-l pălmuiască. Gyles Rosby dădu să-i sărute mâna şi nu reuşi decât să tuşească pe degetele ei. Lordul Redwyne o sărută pe un obraz, iar Mace Tyrell pe amândoi. Marele Maester Pycelle îi spuse lui Cersei că nu pierduse un fiu, ci mai degrabă câştigase o fiică. Fu scutită, cel puțin, de îmbrățişările înlăcrimate ale lui Lady Tanda. Niciuna dintre femeile Stokeworth nu-şi făcuse apariția, şi măcar pentru asta Cersei era recunoscătoare.

Printre ultimii se numără Kevan Lannister.

— Înțeleg că ai de gând să ne părăseşti pentru o altă nuntă, îi spuse regina.

— Stânca a curățat castelul Darry de rătăciți, răspunse el. Mireasa lui Lancel ne aşteaptă acolo.

— Nobila ta soție te va însoți la nuntă?

— Ținuturile riverane sunt încă prea periculoase. Lepădăturile lui Vargo Hoat sunt încă pe-afară, iar Beric Dondarion spânzură Freyi. E adevărat că Sandor Clegane i s-a alăturat?

De unde ştie asta?

— Unii aşa spun. Informațiile sunt confuze. Corbul sosise noaptea trecută, de la o septistire de pe o insulă îndepărtată, de la gura Tridentului. Saltpans, oraşul din apropiere, fusese prădat cu sălbăticie de o bandă de rebeli, iar unii dintre

supraviețuitori spuneau că printre ei se afla o brută violentă, cu un coif ce înfățișa un cap de câine. Se presupunea că omorâse o duzină de oameni şi că siluise o fată de doisprezece ani. Fără doar şi poate, continuă Cersei, Lancel abia aşteaptă să-i prindă pe Clegane şi pe Lordul Beric, ca să restaureze pacea regelui în ținuturile riverane.

Ser Kevan o privi cu ochi mari preț de o clipă.

— Fiul meu nu este omul potrivit să se ocupe de Sandor Clegane.

Cel puțin în privința asta suntem de acord.

— Dar s-ar putea ca tatăl său să fie.

Gura unchiul ei se încleşta.

— Doar dacă nu este nevoie de serviciile mele la Casterly Rock.

A fost nevoie de serviciile tale aici. Cersei îl numise pe vărul ei, Damion Lannister, castelan la Casterly Rock, iar pe un alt văr, Ser Daven Lannister, Păzitor al Apusului. *Insolența are prețul ei, unchiule.*

— Adu-ne capul lui Sandor, şi ştiu că Înălțimea Sa va fi cât se poate de recunoscător. Poate că Joff l-a plăcut, dar lui Tommen i-a fost întotdeauna frică de el… din motive întemeiate, s-ar părea.

— Când un câine o ia razna, vina aparține stăpânului, remarcă Ser Kevan. Apoi se întoarse şi plecă.

Jaime o escortă în Sala Mică, unde se făceau pregătirile pentru ospăț.

— Tu eşti de vină pentru toate astea, îi şopti Cersei, în timp ce mergeau. „Lasă-i să se căsătorească” mi-ai spus. Margaery ar trebui să-l jelească pe Joffrey, nu să se mărite cu fratele lui. Ar trebui să fie răpusă de durere, ca şi mine. Nu cred că e fecioară. Renly era bărbat, nu-i aşa? Era fratele lui Robert, *cu siguranță* era bărbat. Dacă babornița aia dezgustătoare crede că voi îngădui ca fiul meu…

— Vei scăpa de Lady Olenna cât de curând, o întrerupse Jaime, cu glas scăzut. Se întoarce chiar mâine la Highgarden.

— Aşa spune ea. Cersei nu avea încredere în niciuna dintre promisiunile Tyrellilor.

— Pleacă, insistă el. Mace duce jumătate din oştirea Tyrellilor la Capătul Furtunii, iar cealaltă jumătate se va întoarce la Reach, cu Ser Garlan, ca să-i susțină revendicarea asupra Cetății Brightwater. În câteva zile, singurii trandafiri rămaşi la Debarcaderul Regelui vor fi Margaery şi doamnele ei, împreună cu câțiva străjeri.

— Şi ser Loras. Sau ai uitat de Fratele tău Jurat?

— Ser Loras e cavaler al Gărzii Regale.

— Ser Loras e atât de Tyrell încât urinează apă de trandafiri. N-ar fi trebuit să primească niciodată mantia albă.

— Eu, unul, nu l-aş fi ales, te asigur. Nimeni nu s-a ostenit să mă consulte. Loras se va purta destul de bine, presupun. Mantia albă schimbă oamenii, odată ce-o îmbracă.

— *Pe tine* te-a schimbat, cu siguranță. Şi nu în bine.

— Şi eu te iubesc, dragă surioară.

Îi ținu uşa şi o conduse către masa de pe dais şi locul ei de lângă rege. Margaery era în dreapta lui Tommen, pe locul de onoare. Când intră, braț la braț cu micul ei rege, se opri cu emfază s-o sărute pe Cersei pe obraz şi s-o cuprindă în brațe.

— Înălțimea Ta, spuse fata, radiind de îndrăzneală, ca alama lustruită, mă simt ca şi cum aş avea o a doua mamă. Mă rog să fim foarte apropiate, unite de dragostea noastră pentru neprețuitul tău fiu.

— Mi-am iubit ambii fii.

— Joffrey e şi el în rugăciunile mele, zise Margaery. Mi-a fost drag, deşi n-am avut şansa să-l cunosc.

Mincinoaso, gândi regina. *Daca l-ai fi iubit măcar o clipă, nu te-ai fi grăbit aşa să te măriți cu fratele lui. Tot ce ți-ai dorit vreodată a fost coroana lui.* Îi veni s-o pălmuiască pe sfioasa mireasă chiar acolo, pe dais, în văzul tuturor.

Ca şi ceremonia religioasă, ospățul de nuntă era modest. Lady Alerie se ocupase de toate pregătirile.

Cersei nu fusese dispusă să facă față din nou acelei sarcini copleşitoare, după felul în care se sfârşise nunta lui Joffrey. Se serveau doar şapte feluri de mâncare. Butterbumps şi Băiatul Lunii întrețineau oaspeții între feluri, iar muzicanții cântau în timp ce aceştia mâncau. Ascultară fluiere şi scripci, o lăută şi-un flaut, o harpă înaltă. Singurul cântăreț era un favorit al lui Margaery, un tânăr spilcuit, jovial, înveşmântat din cap până-n picioare în nuanțe de azuriu, care-şi zicea Bardul Albastru. Cântă câteva cântece de dragoste şi se retrase.

— Ce dezamăgire! se plânse Lady Olenna cu glas tare. Speram să aud *Ploile din Castamere.*

Ori de câte ori se uita Cersei la bătrâna cotoroanță, chipul lui Maggy Broasca plutea în fața ochilor ei, zbârcit, înspăimântător şi înțelept. *Toate femeile bătrâne seamănă între ele,* încercă să-şi spună, *atâta tot.* De fapt, vrăjitoarea gârbovită nu semănase deloc cu Regina Spinilor, însă, cumva, imaginea zâmbetului malițios al lui Lady Olenna îi era de-ajuns ca s-o arunce înapoi în cortul lui Maggy. Îşi amintea şi acum de mirosul lui, cu iz de mirodenii ciudate, de la Răsărit, şi de gingiile moi ale lui Maggy, cum supsese sângele de pe degetul lui Cersei. *Vei fi regină,* îi prevăzuse bătrâna vrăjitoare, cu buzele încă roşii, ude şi sclipitoare, *până când va veni o alta, mai tânără şi mai frumoasă, ca să te dea jos şi să-ți ia tot ce ai mai de preț.*

Cersei privi peste umărul lui Tommen, către locul unde Margaery stătea şi râdea cu tatăl ei. *E foarte frumoasă,* fu ea nevoită să recunoască, *dar aproape toată frumusețea stă în tinerețea ei. Chiar şi țărăncile sunt frumoase până la o anumită vârstă, când sunt încă fragede, inocente şi necorupte, iar majoritatea au acelaşi păr castaniu şi aceiaşi ochi căprui ca ea. Numai un nebun ar susține*

vreodată că e mai frumoasă ca mine. Dar lumea era plină de nebuni. La fel şi curtea regală a fiului ei.

Starea ei de spirit nu se îmbunătăţi când Mace Tyrell se ridică şi ţinu un toast. Înălţă un pocal de aur, zâmbindu-i drăgălaşei sale fiice şi, cu glas răsunător, spuse:

— Pentru rege şi regină!

Celelalte oi behăiră toate cu el.

— *Regele şi regina!* strigau ei, ciocnindu-şi cu putere cupele. *Regele şi regina!*

Cersei nu avu altceva de făcut decât să bea în rând cu ei, dorindu-şi în tot acest timp ca oaspeţii să aibă o singură faţă, ca să le poată arunca vinul în ochi, să le aducă aminte că *ea* era adevărata regină. Singurul dintre lingăii lui Tyrell care părea să-şi amintească de ea câtuşi de puţin era Paxter Redwyne, care se ridică să-şi facă toastul, clătinându-se uşor.

— *Pentru ambele noastre regine!* ciripi el. *Pentru tânăra regină şi pentru cea bătrână!*

Cersei bău mai multe cupe de vin, jucându-se cu mâncarea prin talgerul de aur. Jaime mancă şi mai puţin şi arareori binevoia să-şi ocupe locul pe dais. *E la fel de încordat ca şi mine,* îşi dădu seama regina, privindu-l cum dă târcoale prin sală, trăgând de tapiserii cu mâna-i bună, ca să se asigure că nu se ascundea nimeni după ele.

În jurul clădirii erau postaţi străjeri ai Lannisterilor, ştia asta. Ser Osmund Kettleblack păzea una dintre uşi, Ser Meryn Trant pe cealaltă. Balon Swann stătea în spatele jilţului regelui, Loras Tyrell în spatele celui al reginei. În sala de ospăţ nu fusese permisă nicio sabie în afară de cele pe care le purtau cavalerii în alb.

Fiul meu e în siguranţă, îşi spuse Cersei. *Nu i se poate întâmpla nimic rău, nu aici, nu acum.* Cu toate acestea, de fiecare dată când se uita la Tommen, îl vedea pe Joffrey ţinându-se de gât. Iar când băiatul începu să tuşească, inima reginei se opri o clipă în loc. Doborî o slujnică în graba ei de a ajunge la el.

— Doar niţel vin care i-a alunecat cum nu trebuie, o linişti Margaery Tyrell, zâmbind. Luă mâna lui Tommen într-a ei şi îi sărută degetele. Inimioara mea trebuie să bea cu înghiţituri mai mici. Vezi, ai speriat-o de moarte pe nobila ta mamă.

— Îmi pare rău, mamă, zise Tommen, ruşinat. Era mai mult decât putea suporta Cersei. *Nu-l pot lăsa să mă vadă plângând,* gândi ea când simţi lacrimile izvorându-i din ochi. Trecu pe lângă Ser Meryn Trant şi ieşi pe culoar. Singură, sub o lumânare de seu, lăsă să-i scape un suspin din toţi rărunchii, pe urmă un altul. O *femeie poate plânge, dar o regină nu.*

— Înălţimea Ta, se auzi o voce de undeva, din spatele ei. Te deranjez?

Era un glas de femeie, condimentat cu accente de la Răsărit. Preţ de o clipă, se temu că Maggy Broasca îi vorbea din mormânt. Însă era doar soţia lui

Merryweather, frumusețea cu ochi negri ca tăciunele cu care Lordul Orton se căsătorise în timpul exilului şi pe care o adusese acasă cu el, la Longtable.

— Sala Mică e prea sufocantă, se auzi Cersei spunând, îmi lăcrimau ochii din pricina fumului.

— Şi mie, Înălțimea Ta. Lady Merryweather era de aceeaşi înălțime cu regina, însă brunetă, nu blondă, cu părul ca pana corbului şi pielea măslinie şi mai tânără cu zece ani. Îi oferi reginei o batistă azurie din mătase şi dantelă. Am şi eu un fiu. Ştiu că voi vărsa râuri de lacrimi în ziua nunții sale.

Cersei îşi şterse obrajii, furioasă că lacrimile îi fuseseră văzute.

— Mulțumesc mult, spuse ea bățoasă.

— Înălțimea Ta, eu… Femeia myrisheză coborî glasul. Trebuie să ştii ceva. Camerista ta e cumpărată. Îi spune lui Lady Margaery tot ce faci.

— Senelle? Furia o cuprinse dintr-odată, întorcându-i stomacul pe dos. Oare nu exista nimeni în care să poată avea încredere? Eşti sigură de asta?

— Pune să fie urmărită. Margaery nu se întâlneşte niciodată direct cu ea. Corbi îi sunt verişoarele, ele îi aduc mesajele. Uneori Elinor, uneori Alia, alteori Megga. Toate sunt apropiate de Margaery, ca nişte surori. Se întâlnesc în sept şi se prefac că se roagă. Mâine, postează un om de-al tău în balcon şi o va vedea pe Senelle şuşotind cu Megga lângă altarul Fecioarei.

— Dacă este adevărat, de ce-mi spui mie? Eşti una dintre doamnele de companie ale lui Margaery. De ce-ai trăda-o? Cersei învățase să fie bănuitoare de la tatăl său, de când era de-o şchioapă. Putea foarte bine să fie o capcană, o minciună menită să semene discordie între leu şi trandafir.

— Poate că Longtable e o casă jurată Highgardenului, răspunse femeia, scuturându-şi părul negru, dar eu sunt din Myr şi le sunt devotată soțului şi fiului meu. Vreau tot ce-i mai bun pentru ei.

— Înțeleg. În coridorul îngust, regina simțea parfumul celeilalte femei, un miros care amintea de muşchi, de pământ şi de flori sălbatice. Dincolo de el, mirosi ambiția. *A depus mărturie la procesul lui Tyrion,* îşi aminti Cersei dintr-odată. *L-a văzut pe Pezevenghi punând otrava în cupa lui Joff şi nu i-a fost frică s-o spună.* Voi chibzui la asta, promise ea. Dacă este adevărat ceea ce-mi spui, vei fi răsplătită. *Iar dacă m-ai mințit, limba ta îmi va aparține, la fel şi pământurile şi aurul soțului tău.*

— Eşti bună, Înălțimea Ta. Şi frumoasă. Lady Merryweather zâmbi. Avea dinții albi, buzele pline şi rumene.

Când se întoarse în Sala Mică, regina îşi găsi fratele umblând de colo-colo agitat.

— A fost doar o înghițitură de vin cu care s-a înecat, totuşi m-am speriat şi eu.

— Am un nod în stomac, nu pot mânca nimic, i se plânse Cersei. Vinul tău are gust de fiere. Nunta asta a fost o greşeală.

— Nunta asta a fost necesară. Băiatul e în siguranță.

— Prostule. Niciun om care poartă coroană nu e în siguranță vreodată. Cersei își roti privirea prin sală. Mace Tyrell râdea în mijlocul cavalerilor săi. Lorzii Redwyne și Rowan vorbeau pe furiș, Ser Kevan stătea dus pe gânduri deasupra vinului său, în spatele sălii, în timp ce Lancel îi șoptea ceva septonului. Senelle înainta de-a lungul mesei, umplând cupele verișoarelor reginei cu vin roșu ca sângele. Marele Maester Pycelle adormise. *Nu mă pot bizui pe nimeni, nici măcar pe Jaime,* își dădu ea seama cu amărăciune. *Va trebui să-i vântur pe toți și să-l înconjor pe rege de oamenii mei.*

Mai târziu, după ce zaharicalele, nucile și brânza fuseseră servite și resturile adunate de pe mese, Margaery și Tommen deschiseră dansul, arătând mai mult decât ridicoli în vârtejul lor. Fata Tyrell era cu un cap mai înaltă decât micul ei soț, iar Tommen era un dansator stângaci, fără nimic din grația lui Joffrey. Cu toate acestea, își dădea toată silința și părea inconștient de spectacolul pe care îl dădea. Și, de îndată ce Fecioara Margaery isprăvi cu el, verișoarele ei se năpustiră, una după alta, insistând ca Înălțimea Sa să danseze și cu ele. *Până la urmă o să-l facă să se împiedice și să-și târșâie picioarele ca un caraghios,* gândi Cersei iritată, fără să-i scape din ochi. *Toată curtea va râde de el pe la spate.*

În timp ce Alia, Elinor și Megga dansară pe rând cu Tommen, Margaery se roti pe ring cu tatăl ei, apoi cu fratele ei Loras. Cavalerul Florilor purta mătase albă. *Parcă ar fi gemeni,* gândi Cersei, privindu-i. Ser Loras era cu un an mai mare decât sora lui, dar aveau aceiași ochi mari, căprui, același păr des, castaniu, care cădea în zulufi leneși pe umeri, aceeași piele netedă, nepătată. *O puzderie de coșuri le-ar da o lecție de modestie.* Loras era mai înalt și avea câteva smocuri de puf castaniu și moale pe față, iar Margaery avea o conformație de femeie, dar, altminteri, semănau mai mult decât Cersei și Jaime. Și asta o irita.

Fratele ei geamăn îi întrerupse șirul gândurilor.

— Înălțimea Ta, îi acorzi cavalerului tău onoarea unui dans?

Cersei îi aruncă o privire ucigătoare.

— Și să te las să bâjbâi cu ciotul ăla? Nu. În schimb, am să te las să-mi umpli cupa cu vin. Dacă crezi că te descurci fără să-l verși.

— Un schilod ca mine? N-aș crede.

Jaime se îndepărtă și mai dădu o dată ocol sălii. Cersei n-avea decât să-și umple singură cupa.

Regina îl refuză și pe Mace Tyrell, iar mai târziu pe Lancel. Ceilalți pricepură aluzia și nimeni nu se mai apropie de ea. *Bunii noștri prieteni și lorzi devotați.* Nu putea avea încredere nici măcar în oamenii Apusului, în oștenii jurați și în lorzii stegari ai tatălui său. De vreme ce propriul ei unchi conspira cu dușmanii ei…

Margaery dansa cu verișoara ei Alia, Megga cu Ser Tallad Înaltul. Cealaltă verișoara, Elinor, împărțea o cupă de vin cu tânărul și chipeșul Bastard de la Driftmark, Aurane Waters. Nu era prima oară când regina îl remarca pe Waters, un tânăr uscățiv, cu ochi gri-verzui și păr lung, blond-argintiu. Prima oară când îl

văzuse, aproape crezuse, pentru o clipă, că Rhaegar Targaryen renăscuse din cenuşă. *E din pricina părului,* îşi spuse ea. *Nu e nici pe jumătate la fel de frumos cum a fost Rhaegar. Are faţa prea îngustă şi despicătura aia în bărbie.* Dar Velaryonii se trăgeau din neamul valyrienilor, iar unii aveau părul argintiu al dragonilor din vechime.

Tommen se întoarse la locul său şi începu să ciugulească dintr-o prăjitură cu mere. Locul unchiului său era gol. În cele din urmă, regina îl găsi într-un colţ, discutând aprins cu fiul lui Mace Tyrell, Garlan. *Ce-au de vorbit?* Poate că Reachul îl numea galant pe Ser Garlan, dar Cersei nu avea încredere în el mai mult decât în Margaery sau în Loras. Nu uitase de moneda de aur pe care o descoperise Qyburn sub oala de noapte a temnicerului. O *mână de aur de la Highgarden. Şi Margaery mă spionează.* Când Senelle îşi făcu apariţia ca să-i umple cupa cu vin, regina fu nevoită să-şi stăpânească impulsul de a o strânge de gât. *Nu-mi zâmbi mie aşa, mică târfă trădătoare. În curând îmi vei cerşi îndurarea.*

— Cred că Înălţimea Sa a băut destul vin pentru o singură seară, îl auzi pe fratele ei Jaime spunând.

Nu, gândi regina. *Tot vinul din lume nu ar fi de-ajuns ca să mă ajute să îndur nunta asta.* Se ridică atât de repede încât fu cât pe ce să cadă. Jaime o prinse de braţ şi o sprijini. Cersei se eliberă şi bătu din palme. Muzica se opri, glasurile se domoliră.

— *Lorzi şi doamne!* strigă Cersei în gura mare. Dacă sunteţi atât de buni încât să veniţi cu mine afară, vom aprinde o lumânare pentru a celebra uniunea dintre Highgarden şi Casterly Rock şi noua eră de pace şi belşug pentru Cele Şapte Regate ale noastre.

Turnul Mâinii se înălţa întunecat şi pustiu, cu goluri căscate acolo unde cândva se aflaseră porţi de stejar şi ferestre oblonite. Chiar şi aşa, distrus şi părăsit, se profila ameninţător deasupra curţii exterioare. Ieşind pe rând din Sala Mică, nuntaşii treceau în umbra lui. Când ridică privirea, Cersei văzu parapetele crenelate ale turnului muşcând din luna plină şi, preţ de o clipă, se întrebă câte Mâini ale câtor regi locuiseră acolo în ultimele trei secole.

La o sută de metri de turn, trase aer în piept, ca să nu i se mai învârtă capul.

— Lord Hallyne! Poţi începe.

Hallyne piromantul făcu: *Hmmmmmmm* şi flutură torţa pe care o avea în mână, iar arcaşii de pe ziduri îşi înclinară arcurile şi trimiseră o duzină de săgeţi aprinse prin ferestrele goale.

Turnul se aprinse cu un şuierat. Într-o clipă, interiorul era scăldat în lumini roşii, galbene, portocalii… şi verzi, un verde-închis, ameninţător, culoarea fierii, a jadului şi a urinei piromanţilor. Alchimiştii o numeau „substanţa", dar oamenii din popor îi spuneau *foc sălbatic.* Cincizeci de vase fuseseră amplasate în interiorul Turnului Mâinii, alături de bârne şi butoaie cu smoală şi cea mai mare

parte a bunurilor lumeşti ale unui pitic pe nume Tyrion Lannister.

Regina simţea căldura acelor flăcări. Piromanţii spuneau că doar trei lucruri sunt mai fierbinţi decât substanţa: flacăra dragonului, focurile de sub pământ şi soarele verii. Câtorva dintre doamne li se tăie respiraţia când primele flăcări îşi făcură apariţia la ferestre, lingând zidurile exterioare ca nişte limbi lungi, verzi. Alţii aclamau şi rosteau toasturi.

E frumos, gândi ea, *la fel de frumos ca Joffrey, când mi l-au pus în braţe.* Niciun bărbat n-o făcuse atât de fericită ca pruncul ei când îi luase sfârcul în gură şi începuse să sugă.

Tommen privi flăcările cu ochi mari, pe cât de fascinat pe atât de speriat, până când Margaery îi şopti la ureche ceva care-l făcu să râdă. Unii dintre cavaleri începură să pună rămăşag cât va dura până când turnul se va prăbuşi. Lordul Hallyne mormăia pentru sine şi se legăna pe călcâie.

Cersei se gândea la toate Mâinile Regelui pe care le cunoscuse de-a lungul anilor. Owen Merryweather, Jon Connington, Qarlton Chelsted, Jon Arryn, Eddard Stark, fratele ei Tyrion. Şi tatăl ei, Lordul Tywin Lannister, mai cu seamă tatăl ei. *Sunt morţi şi ard toţi, cu toate urzelile, comploturile şi trădările lor. Acum e vremea mea. Acesta e castelul meu, regatul meu.*

Turnul Mâinii gemu dintr-odată, atât de puternic încât toate discuţiile se curmară brusc. Piatra se sfărâmă şi se despică şi o parte din creasta zidului se desprinse şi căzu cu un bubuit care cutremură dealul, stârnind un nor de praf şi fum. Când aerul proaspăt pătrunse prin zidăria spartă, focul ţâşni în sus. Flăcări verzi săltară în văzduh, răsucindu-se. Tommen se retrase, speriat, până când Margaery îi luă mâna şi spuse:

— Uite, flăcările dansează. Întocmai cum am dansat noi, dragostea mea.

— Chiar aşa. Glasul îi era plin de uimire. Mamă, priveşte, dansează.

— Le văd. Lord Hallyne, cât timp vor arde focurile?

— Toată noaptea, Înălţimea Ta.

— E o lumânare frumoasă, te asigur, remarcă Lady Olenna Tyrell, sprijinindu-se de toiagul ei, între Dreptul şi Stângul. Destul de luminoasă ca să ne conducă la culcare, mă gândesc. Oasele bătrâne obosesc repede. E timpul ca regele şi regina să fie duşi în pat.

— Da. Cersei îi făcu semn lui Jaime: Lord Comandant, fii bun şi escortează-i pe rege şi pe mica sa regină în culcuşul lor.

— Cum porunceşti. Şi pe tine?

— Nu e nevoie. Cersei era prea plină de viaţă ca să doarmă. Focul sălbatic o purifica, arzându-i toată furia şi teama, îndârjind-o. Flăcările sunt atât de frumoase, vreau să le mai privesc o vreme.

Jaime şovăi.

— N-ar trebui să rămâi singură.

— Nu voi fi singură. Ser Osmund poate să stea cu mine şi să mă păzească. E

Fratele tău Jurat.

— Dacă doreşti, Înălţimea Ta, spuse Kettleblack.

— Doresc. Cersei îl luă de braţ şi, unul lângă altul, priviră dezlănţuirea focului.

CAVALERUL ÎNTINAT

Noaptea era nefiresc de rece, chiar şi pentru toamnă. Un vânt umed şi răcoros trecea în vârtejuri de-a lungul străzilor înguste, stârnind colbul zilei. Un vânt înfrigurat, un vânt al nordului. Ser Arys Oakheart îşi trase gluga peste faţă. Era de preferat să nu fie recunoscut. Cu două săptămâni în urmă, în oraşul din umbră fusese măcelărit un negustor, un om nevinovat, care venise la Dorne după fructe, dar, în loc de curmale, îşi găsise moartea. Singurul lui păcat fusese că era de la Debarcaderul Regelui.

Gloata va găsi în mine un duşman mai aspru. Aproape că s-ar fi bucurat să fie atacat. Mâna îi coborî, atingând uşor mânerul sabiei care îi atârna, pe jumătate ascunsă, printre faldurile veşmintelor de pânză, între stratul de deasupra, cu dungile sale turcoaz şi rândurile de sori aurii, şi cel mai subţire, portocaliu, de dedesubt. Veşmintele dornishene erau comode, dar tatăl său ar fi fost îngrozit dacă ar fi trăit să-şi vadă fiul astfel îmbrăcat. Era un om al Reachului şi dornishenii erau vrăjmaşii lui străvechi, după cum stăteau mărturie tapiseriile de la Old Oak. Nu trebuia decât să închidă ochii pentru a le vedea aievea. Lordul Edgerran Mână-Largă aşezat pe tron, în toată măreţia, cu capetele a o sută de dornisheni la picioare. Cele Trei Frunze din Trecătoarea Prinţului, străpunse de suliţe dornishene, Alester sunându-şi cornul de război, cu ultima suflare. Ser Olyvar Stejarul Verde înveşmântat în alb, murind lângă Tânărul Dragon. *Dornul nu e un loc potrivit pentru niciun Oakheart.*

Chiar şi înainte de moartea Prinţului Oberyn, cavalerul era tulburat ori de câte ori părăsea pământurile Sunspearului pentru a străbate uliţele oraşului din umbră. Simţea ochii aţintiţi asupra lui oriunde mergea, ochi dornisheni, mici şi negri, privindu-l cu nedisimulată ostilitate. Negustorii se străduiau să-l înşele la orice pas şi uneori se întreba dacă nu cumva cârciumarii îi scuipau în băutură. Odată, un grup de băieţi jerpeliţi aruncaseră în el cu pietre, până când îşi scosese sabia şi îi gonise. Moartea Viperei Roşii îi întărâtase şi mai mult pe dornisheni, deşi străzile se mai potoliseră de când Prinţul Doran le închisese în turn pe Şerpoaicele Nisipului. Chiar şi aşa, să-şi poarte mantia albă fără sfială în oraşul din umbră ar fi fost o provocare la atac. Adusese trei cu el: două de lână, una uşoară şi una groasă, iar cea de-a treia din mătase albă, subţire. Se simţea dezbrăcat fără una pe umeri.

Mai bine dezbrăcat decât mort, îşi spuse. *Tot oştean al Gărzii Regale sunt şi*

fără mantie. Trebuie să respecte asta. Trebuie s-o fac să înțeleagă. N-ar fi trebuit să se lase atras în jocul acesta, dar cântărețul zicea că orice bărbat îşi poate pierde mințile când vine vorba de dragoste.

Oraşul din umbra Sunspearului părea adesea părăsit în miezul fierbinte al zilei, când numai muştele bâzâitoare se mai mişcau pe străzile prăfuite, însă, odată cu lăsarea serii, aceleaşi străzi prindeau viață. Ser Arys auzea zvon de muzică străbătând prin ferestrele oblonite pe sub care trecea şi, undeva, nişte tobe băteau ritmul alert al unui dans al suliței, făcând noaptea să vibreze. În locul unde, la poalele celui de-al doilea Zid Şerpuitor, se întâlneau trei străduțe, o cocotă îl strigă de la balcon. Trupul îi era acoperit de giuvaiere şi ulei. Ser Arys îi aruncă o privire, îşi vâri capul între umeri şi trecu mai departe, înfruntând muşcătura vântului. *Noi, bărbații, suntem atât de slabi. Trupul îi trădează până şi pe cei mai nobili dintre noi.* Se gândi la Regele Baelor cel Binecuvântat, care postea până la leşin ca să îmblânzească poftele care-l prihăneau. Oare trebuia să facă şi el la fel?

În pragul unei uşi boltite stătea un bărbat scund, prăjind bucăți de carne de şarpe deasupra unui mangal, întorcându-le cu cleşti de lemn pe măsură ce se rumeneau. Mirosul înțepător al mirodeniilor aduse lacrimi în ochii cavalerului. Cel mai bun sos de şarpe avea în el o picătură de venin, aşa auzise, împreună cu semințe de muştar şi ardei iute. Myrcella făcuse o pasiune pentru mâncarea dornisheană, la fel de repede ca pentru prințul ei dornishean şi, din când în când, Ser Arys gusta un fel, două de mâncare, doar ca să-i facă pe plac. Mâncarea îi pârjolea gura, făcându-l să ceară vin cu răsuflarea tăiată, şi îl ardea încă şi mai tare când ieşea afară. Dar micuței lui prințese îi plăcea la nebunie.

O lăsase în apartamentul ei, aplecată asupra unei table de joc, față în față cu Prințul Trystane, mutând piese frumos ornamentate pe pătratele de jad, calcedonie şi lazurit. Buzele cărnoase ale Myrcellei erau uşor depărtate, ochii ei verzi, îngustați de concentrare. *Cyvasse* se numea jocul. Fusese adus în Oraşul Colibelor cu o galeră de negoț din Volantis, iar orfanii îl răspândiseră de-a lungul Sângelui Verde. Dornishenii de la curte se dădeau în vânt după el.

Pe Ser Arys îl scotea din minți. Erau zece piese diferite, fiecare cu propriile atribute şi puteri, iar tabla se schimba de la un joc la altul, în funcție de felul în care îşi aşezau jucătorii casele. Prințul Trystane îndrăgise jocul din prima clipă, iar Myrcella îl învățase ca să se poată juca cu el. Nu avea nici unsprezece ani, iar logodnicul ei avea treisprezece, dar, în ultimul timp, Myrcella câştiga mai mereu. Trystane nu părea să se supere. Nici că se putea ca doi copii să fie mai diferiți: el, cu pielea măslinie şi părul negru, drept, ea, albă ca spuma laptelui, cu un smoc de zulufi aurii. Lumina şi întunericul, ca Regina Cersei şi Regele Robert. Se ruga ca Myrcella să găsească mai multă bucurie alături de logodnicul ei din Dorne decât găsise mama ei alături de lordul furtunii.

I se strângea inima s-o părăsească, deşi Myrcella avea să fie destul de ocrotită între zidurile castelului. Doar două uşi duceau spre camerele Myrcellei din Turnul

Soarelui, iar Ser Arys avea câte doi oameni în fața fiecăreia, străjeri de casă ai Lannisterilor, oameni care veniseră cu el de la Debarcaderul Regelui, căliți în lupte, neînduplecați şi devotați până-n măduva oaselor. Myrcella le avea alături şi pe slujnicele sale, împreună cu Septa Eglantine, iar Prințul Trystane era însoțit de scutul său jurat, Ser Gascoyne de la Sângele Verde. *Nimeni n-o va tulbura,* îşi spuse, *şi, în două săptămâni, vom fi amândoi departe, în siguranță.*

Aşa îi promisese Prințul Doran. Deşi fusese şocat să constate cât de îmbătrânit şi neputincios era prințul dornishean, Arys nu se îndoia de cuvântul lui.

— Regret că n-am putut să te primesc până acum sau s-o întâlnesc pe Prințesa Myrcella, spusese Martell când Arys fusese poftit în salonul său, dar nădăjduiesc, ser, că fiica mea Arianne te-a făcut să te simți bine-venit aici, în Dorne.

— Aşa e, prințul meu, răspunsese el, rugându-se ca nicio undă de roşeață să nu-l trădeze.

— Ținutul nostru e aspru şi sărac, dar nu lipsit de frumusețe. Sunt mâhnit că n-ai văzut din Dorne decât Sunspearul, dar mă tem că nici tu, nici prințesa nu ați fi în siguranță dincolo de aceste ziduri. Noi, dornishenii, suntem oameni cu sânge clocotitor, iute la mânie şi greu iertători. Mi-ar sălta inima de bucurie dacă aş putea să te asigur că Şerpoaicele Nisipului sunt singurele care doresc război, dar nu-ți voi spune minciuni, ser. I-ai auzit pe supuşii mei pe străzi, strigând să-mi adun sulițele. Mă tem că jumătate din lorzii mei le dau dreptate.

— Şi tu, prințe? îndrăznise să întrebe cavalerul.

— Mama mea m-a învățat, cu multă vreme în urmă, că doar nebunii duc războaie pe care nu le pot câştiga. Dacă franchețea întrebării îl jignise, Prințul Doran îşi ascunsese foarte bine sentimentele. Şi totuşi această pace e fragilă… la fel de fragilă ca prințesa ta.

— Doar o fiară s-ar atinge de o copilă.

— Sora mea Elia avea şi ea o fetiță. O chema Rhaenys. Şi ea era prințesă. Prințul a oftat. Cei care ar vrea să înfigă cuțitul în Prințesa Myrcella nu-i poartă pic de ranchiună, nu mai multă decât Ser Amory Lorch lui Rhaenys când a omorât-o, dacă într-adevăr a făcut-o. Ei caută doar să-mi forțeze mâna. Căci, dacă Myrcella ar fi ucisă la Dorne în timp ce se află sub protecția mea, cine ar da crezare tăgăduielilor mele?

— Nimeni nu-i va face vreun rău Myrcellei cât timp trăiesc eu.

— Un jurământ nobil, spusese Doran Martell, cu un zâmbet palid, dar tu eşti doar un singur om, ser. Sperasem că, întemnițându-mi îndărătnicele nepoate, apele se vor linişti, dar n-am făcut decât să ascundem gândacii sub paie. În fiecare noapte îi aud şuşotind şi ascuțindu-şi cuțitele.

Îi e frică, îşi dăduse atunci seama Ser Arys. *Uite, mâna îi tremură. Prințul Dornului e îngrozit.* Rămăsese fără cuvinte.

— Scuzele mele, ser, continuase Prințul Doran. Sunt slab şi lipsit de vlagă, şi uneori… Sunspearul mă oboseşte, cu gălăgia, mizeria şi mirosurile lui. De îndată

ce datoria îmi va permite, am de gând să mă întorc la Grădinile de Apă. Atunci o voi lua pe Prinţesa Myrcella cu mine. Înainte ca Ser Arys să protesteze, prinţul ridicase o mână cu articulaţiile umflate şi roşii. Vei merge şi tu. Şi septa ei, slujnicele ei, străjerii ei. Zidurile Sunspearului sunt puternice, dar la poalele lor se află oraşul din umbră. Chiar şi în castel, sute de oameni vin şi pleacă în fiecare zi. Grădinile sunt raiul meu. Le-a ridicat Prinţul Maron, ca dar pentru mireasa lui Targaryenă, ca să marcheze căsătoria Dornului cu Tronul de Fier. Acolo toamna e un anotimp minunat… zile fierbinţi, nopţi răcoroase, briza sărată a mării, fântânile şi heleşteiele. Tot acolo sunt şi alţi copii, de obârşie înaltă şi de soi. Myrcella va avea prieteni de vârsta ei cu care să se joace. Nu se va simţi singură.

— Cum spui.

Cuvintele prinţului îi răsunau în cap. *Va fi în siguranţă acolo.* Însă de ce îl îndemnase Doran Martell să nu scrie la Debarcaderul Regelui despre această mutare? *Cel mai bine pentru Myrcella e ca nimeni să nu ştie unde se află.* Ser Arys fusese de acord, dar avusese de ales? Era cavaler al Gărzii Regale, însă era de unul singur, întocmai cum spusese prinţul.

Strada se deschise dintr-odată către o curte scăldată în lumina lunii. *Dincolo de prăvălia lumânărarului,* scrisese ea, *o poartă şi câteva trepte exterioare.* Ser Arys pătrunse pe poartă şi urcă scările roase către o uşă fără nicio placă. *Oare să bat?* În schimb, împinse uşa şi se pomeni într-o încăpere mare, întunecoasă, cu un tavan scund, luminat de două lumânări care pâlpâiau în nişele săpate în zidurile groase de pământ. Văzu sub sandalele sale covoare myrisheze cu modele, o tapiserie pe un perete, un pat.

— Doamna mea? strigă el. Unde eşti?

— Aici. Fata păşi din umbra din spatele uşii. Un şarpe colorat i se încolăcea pe braţul drept, cu solzii de aramă şi aur sclipind la fiecare mişcare. Era tot ce purta.

Nu, avea de gând să-i spună, *am venit doar să te anunţ că trebuie să plec,* dar când o văzu strălucind în lumina lumânărilor, rămase parcă fără grai. Îşi simţea gâtlejul uscat ca nisipurile dornishene. Rămase tăcut, sorbindu-i din ochi splendorile trupului, scobitura gâtului, sânii rotunzi şi desăvârşiţi, cu sfârcurile lor imense, întunecate, arcuirile voluptuoase ale taliei şi ale coapselor. Şi apoi, fără să-şi dea seama, o ţinea în braţe, iar ea îi scotea veşmintele. Când ajunse la cămaşa de corp, femeia o apucă de umeri şi sfâşie mătasea până la brâu, dar lui Arys nu-i mai păsa. Îi simţea pielea netedă sub degete, caldă la atingere ca nisipul ars de soarele Dornului. Îi ridică fruntea şi-i căută buzele. Gura ei se deschise sub buzele lui, iar sânii îi umplură mâinile. Îi simţi sfârcurile întărindu-se când îşi trecu degetele peste ele. Avea părul negru şi des, mirosind a orhidee, un miros întunecat şi pământesc care îl stârnea până la durere.

— Atinge-mă, ser, îi şopti femeia la ureche. Mâna lui alunecă în josul pântecelui rotund, găsind locul dulce şi umed de sub desişul de păr negru. Da, acolo, murmură ea, în timp ce el strecură un deget în trupul ei. Femeia scânci, îl

trase înspre pat şi îl împinse jos. Mai vreau, da, aşa, dragul meu, cavalerul meu, dragul meu cavaler alb, da, te vreau. Mâinile ei îl conduseră în ea, apoi alunecară pe după spatele lui, trăgându-l mai aproape. Mai adânc, şopti ea. O, da. Când îşi încolăci picioarele în jurul lui, păreau tari ca oțelul. Unghiile îi zgâriau spatele în timp ce o pătrundea, iar şi iar şi iar, până când femeia țipă şi îşi arcui spatele sub el. Atunci, degetele ei găsiră sfârcurile lui, ciupindu-le până când îşi revărsă sămânța în trupul ei. *Acum aş putea muri fericit,* gândi cavalerul şi, preț de câteva bătăi ale inimii, fu împăcat. Nu muri.

Dorința lui era profundă şi nemărginită ca marea, dar când valul se retrăgea, stâncile ruşinii şi ale vinovăției țâşneau la fel de tăioase ca întotdeauna. Uneori valurile le acopereau, dar ele rămâneau sub ape, tari, negre şi alunecoase. *Ce fac?* se întrebă Ser Arys. *Sunt cavaler al Gărzii Regale.* Se rostogoli pe spate şi rămase cu privirea în tavan. O crăpătură mare îl străbătea de la un perete la altul. N-o observase până atunci, aşa cum nu observase nici imaginea tapiseriei: un tablou al Nymeriei cu cele zece mii de corăbii ale sale. *N-o văd decât pe ea. Şi dacă s-ar fi uitat un dragon pe fereastră, eu tot n-aş fi văzut decât sânii ei, chipul ei, zâmbetul ei.*

— Avem vin, şopti ea, cu buzele lipite de gâtul lui. Îşi trecu o mână peste pieptul lui. Ți-e sete?

— Nu. Se rostogoli şi se aşeză pe marginea patului. Camera era fierbinte, însă el tremura.

— Sângerezi, spuse ea. Te-am zgâriat tare. Când îi atinse spatele, tresări, ca şi cum degetele ei ar fi fost de foc.

— Nu. Gol, se ridică. Gata.

— Am balsam. Pentru zgârieturi.

Dar nu şi pentru ruşinea mea.

— Zgârieturile nu înseamnă nimic. Iartă-mă, doamna mea, trebuie să plec…

— Atât de curând? Avea un glas răguşit, o gură largă, făcută pentru şoapte, buze pline, numai bune de sărutat. Părul îi cădea, negru şi des, peste umerii goi, până pe sânii rotunzi. Se ondula în bucle mari, moi, leneşe. Până şi părul de pe colină îi era moale şi cârlionțat. Rămâi cu mine în noaptea asta, ser. Mai am multe să te învăț.

— Am învățat deja prea multe de la tine.

— La momentul respectiv, păreai destul de încântat de lecție, ser. Eşti sigur că nu pleci spre alt pat, spre altă femeie? Spune-mi cine e. Mă voi lupta cu ea pentru tine, cu sânii goi, cuțit contra cuțit. Zâmbi. Dacă nu cumva e o Şerpoaică a Nisipului. În această situație, te putem împărți. Țin la verişoarele mele.

— Ştii că n-am altă femeie. Doar… datoria.

Se răsuci, sprijinindu-se într-un cot, şi îşi ridică privirea spre el, cu ochii mari şi negri strălucind în lumina lumânărilor.

— Târfa aia? O cunosc. Uscată ca iasca între picioare, iar sărutările ei te

umplu de sânge. Lasă datoria să doarmă singură de data asta şi rămâi cu mine la noapte.

— Locul meu e la palat.

Femeia suspină.

— Cu cealaltă prinţesă a ta. Mă vei face geloasă. Cred că o iubeşti mai mult decât pe mine. Fecioara e mult prea tânără pentru tine. Tu ai nevoie de o femeie, nu de o fetiţă, dar pot face pe inocenta dacă asta te stârneşte.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa.

Nu uita, e dornisheană. În Reach, se spunea că mâncarea îi face pe dornisheni aşa de iuţi la mânie şi pe femeile lor atât de sălbatice şi desfrânate. *Ardeiul iute şi mirodeniile ciudate înfierbântă sângele, nu se poate stăpâni.*

— Pe Myrcella o iubesc ca pe o fiică. Cavalerul nu putea avea niciodată propria lui fiică, după cum nu putea să aibă o nevastă. Avea o mantie albă şi frumoasă în schimb. Plecăm la Grădinile de Apă.

— La un moment dat, fu ea de acord, deşi, cu tata, totul durează de patru ori mai mult decât ar trebui. Dacă spune că are de gând să plece mâine, cu siguranţă veţi porni peste două săptămâni. Te vei simţi singur în grădini, te asigur. Şi unde e tânărul amorez viteaz care spunea că vrea să-şi petreacă tot restul vieţii în braţele mele?

— Eram beat când am spus asta.

— Băuseşi trei cupe de vin cu apă.

— Eram beat de tine. Trecuseră zece ani de când… N-am mai atins nicio femeie până la tine, de când am îmbrăcat mantia albă. N-am ştiut cum poate fi dragostea, dar acum… mă tem.

— Şi ce-l sperie pe cavalerul meu alb?

— Mă tem pentru onoarea mea, răspunse el, şi pentru a ta.

— De onoarea mea am eu grijă. Îşi atinse sânul cu un deget, plimbându-l încet în jurul sfârcului. Şi de plăcerea mea, dacă e nevoie. Sunt femeie în toată firea.

Da, era, fără doar şi poate. Văzând-o pe patul de puf, cu zâmbetul acela păcătos, jucându-se cu sânul ei… a mai existat vreodată o femeie cu sfârcuri atât de mari sau atât de simţitoare? Nu se putea uita la ele fără să-i vină să le atingă, să le sărute, până să devină tari, ude şi sclipitoare…

Îşi feri privirea. Veşmintele îi erau împrăştiate pe podea. Cavalerul se aplecă să le ridice.

— Îţi tremură mâinile, remarcă ea. Ar prefera să mă mângâie, presupun. Chiar trebuie să te grăbeşti într-atât să te îmbraci, ser? Te prefer aşa cum eşti. În pat, dezbrăcaţi, suntem noi înşine, un bărbat şi o femeie, amanţi, un singur trup, cum nu se poate mai apropiaţi. Veşmintele ne schimbă. Aş prefera să fiu carne şi sânge decât mătăsuri şi giuvaiere, iar tu… tu nu eşti mantia ta albă, ser.

— Ba da, răspunse Ser Arys. *Sunt* mantia mea. Iar acesta trebuie să fie sfârşitul, pentru binele tău, ca şi pentru al meu. Dacă vom fi descoperiţi…

— Lumea te va socoti norocos.

— Lumea mă va considera un trădător. Ce-ar fi dacă ar merge cineva la tatăl tău şi i-ar spune cum te-am dezonorat?

— Despre tatăl meu se pot spune multe, dar nimeni n-a spus vreodată că e un prost. Bastardul de la Graţia Zeilor mi-a luat fecioria pe când aveam amândoi paisprezece ani. Ştii ce-a făcut tata când a aflat? Femeia strânse aşternuturile în pumn şi le ridică sub bărbie ca să-şi ascundă goliciunea. Nimic. Tata e foarte bun la făcut nimic. El numeşte asta *gândire.* Spune-mi adevărul, ser, dezonoarea mea te preocupă sau a ta?

— A amândurora. Acuzaţia ei îl ustura. De aceea, acum trebuie să fie pentru ultima dată.

— Ai mai spus asta.

Da, şi am vorbit serios. Dar sunt slab, altfel nu m-aş afla acum aici. Nu-i putea spune asta; simţea că era genul de femeie care dispreţuia slăbiciunea. *Seamănă mai mult cu unchiul decât cu tatăl ei.* Se întoarse şi îşi găsi pe un scaun cămaşa de corp sfâşiată. Femeia sfârtecase mătasea până la brâu când i-o dăduse jos, peste braţe. Asta e distrusă, se plânse el. Cum s-o mai port acum?

— Cu faţa-n spate, sugeră ea. După ce te îmbraci, nimeni nu va observa. Poate că ţi-o va coase mica ta prinţesă. Sau să-ţi trimit una nouă la Grădinile de Apă?

— Nu-mi trimite daruri. Asta n-ar fi făcut decât să atragă atenţia. Îşi scutură cămaşa şi şi-o trase peste cap, cu faţa la spate. Mătasea era rece pe piele, dar i se lipea pe spate, acolo unde femeia îl zgâriase. Va fi bună până la palat, cel puţin. Nu vreau decât să pun capăt acestei… acestei…

— E politicos, ser? Mă răneşti. Încep să cred că toate vorbele tale de iubire au fost minciuni.

Nu te-aş putea minţi niciodată. Ser Arys se simţi de parcă l-ar fi pălmuit.

— De ce altceva mi-aş fi lăsat la o parte toată onoarea, dacă nu din iubire? Când sunt cu tine, eu… nici nu pot să gândesc, eşti tot ce-am visat vreodată, dar…

— Vorbe în vânt. Dacă mă iubeşti, nu mă părăsi.

— Am făcut un jurământ…

— … să nu te căsătoreşti şi să nu zămisleşti copii. Ei, bine, eu mi-am băut ceaiul lunii şi ştii că nu mă pot mărita cu tine. Zâmbi. Deşi aş putea fi înduplecată să te păstrez drept amant.

— Acum îţi râzi de mine.

— Puţin poate. Crezi că eşti singurul oştean al Gărzii Regale care a iubit vreodată o femeie?

— Au existat întotdeauna oameni cărora le e mai uşor să rostească jurăminte decât să le respecte, recunoscu el. Ştia că lui Ser Boros Blount nu-i era străină Strada Mătăsii şi că Preston Greenfield obişnuia să treacă pe la casa unui anume postăvar când postăvarul cu pricina era plecat, dar Arys nu avea de gând să-şi facă

de ruşine Fraţii Juraţi vorbind despre slăbiciunile lor. Ser Terrence Toyne a fost găsit în pat cu ţiitoarea regelui, spuse el, în schimb. A jurat că era iubire, dar l-a costat viaţa lui şi a ei şi a adus cu sine căderea Casei sale şi moartea celui mai nobil cavaler care a trăit vreodată.

— Da, şi ce-i cu Lucamore Desfrânatul, cu cele trei soţii şi cei şaisprezece copii ai săi? Cântecul mă face întotdeauna să râd.

— Adevărul nu e atât de hazliu. Nu i-a spus nimeni Lucamore Desfrânatul cât timp a trăit. Numele lui era Ser Lucamore cel Puternic, şi întreaga lui viaţă era o minciună. Când minciuna i-a fost dată în vileag, propriii lui Fraţi Juraţi l-au castrat, iar Bătrânul Rege l-a trimis la Zid. Cei şaisprezece copii au fost lăsaţi plângând. N-a fost un adevărat cavaler, nu mai mult decât Terrence Toyne…

— Şi Cavalerul Dragon? Azvârli păturile deoparte şi îşi legănă picioarele pe marginea patului. Cel mai nobil cavaler care a trăit vreodată, spuneai, iar el a luat-o pe regină în patul lui şi a lăsat-o însărcinată.

— N-am să cred una ca asta, protestă el ofensat. Povestea trădării Prinţului Aemon cu Regina Naerys n-a fost decât atât, o poveste, o minciună pe care a spus-o fratele lui când a vrut să-şi înlăture fiul legitim în favoarea bastardului său. Aegon n-a fost numit Cel Netrebnic fără pricină. Ser Arys îşi găsi centura şi şi-o prinse la brâu. Deşi arăta ciudat peste cămaşa dornisheană de mătase, cunoscuta greutate a sabiei lungi şi a pumnalului îi reamintea cine şi ce era. Nu voi rămâne în amintire drept Ser Arys Netrebnicul, declară el. Nu-mi voi pângări mantia.

— Da, spuse ea, mantia aceea frumoasă, albă. Ai uitat, unchiul meu a purtat aceeaşi mantie. A murit când eram mică, dar încă mi-l amintesc. Era înalt ca un turn şi obişnuia să mă gâdile până când mă sufocam de râs.

— N-am avut onoarea să-l cunosc pe Prinţul Lewyn, spuse Ser Arys, dar toată lumea e de acord că a fost un mare cavaler.

— Un mare cavaler cu ţiitoare. Acum femeia e bătrână, dar bărbaţii spun că a fost de o rară frumuseţe în tinereţea ei.

Prinţul Lewyn? Era o poveste pe care Ser Arys n-o auzise. Îl uluia. Trădarea lui Terrence Toyne şi minciunile lui Lucamore Desfrânatul erau menţionate în Cartea Albă, dar nu se făcea referire la nicio femeie în pagina dedicată Prinţului Lewyn.

— Unchiul meu spunea mereu că vrednicia unui bărbat e dată de sabia din mână, nu de cea dintre picioare, continuă ea, aşa că scuteşte-mă de toată pioasa ta vorbărie despre mantii pângărite. Nu dragostea noastră te-a dezonorat, ci monştrii pe care i-ai slujit şi brutele pe care le numeşti fraţii tăi.

Asta tăie prea aproape de os.

— Robert n-a fost un monstru.

— S-a căţărat pe tron peste cadavrele copiilor, spuse ea, deşi sunt de acord cu tine că n-a fost ca Joffrey.

Joffrey. Fusese un flăcău chipeş, înalt şi vânjos pentru vârsta lui, dar altceva

bun nu se putea spune despre el. Ser Arys se simțea și acum rușinat când își amintea nenumăratele dăți când o lovise pe acea biată fată Stark la porunca băiatului. Când Tyrion îl alesese să meargă cu Myrcella la Dorne, aprinsese o lumânare pentru Războinic, în semn de mulțumire.

— Joffrey e mort, otrăvit de Pezevenghi. Ser Arys nu l-ar fi crezut niciodată capabil pe pitic de o asemenea enormitate. Tommen e rege acum, iar el nu e ca fratele lui.

— Nici ca sora lui.

Era adevărat. Tommen era un omuleț inimos, care-și dădea toată silința, dar ultima oară când îl văzuse Ser Arys plângea pe chei. Myrcella nu vărsase nicio lacrimă, deși ea era cea care-și părăsea familia și căminul pentru a pecetlui, cu propria-i feciorie, o alianță. Adevărul era că prințesa era mai curajoasă decât fratele ei, mai ageră și mai încrezătoare. Avea mintea mai iute și purtările mai șlefuite. Nimic n-o intimidase vreodată, nici măcar Joffrey. *Femeile sunt, într-adevăr, cele puternice.* Se gândea nu numai la Myrcella, dar și la mama ei, la mama lui, la Regina Spinilor, la frumoasele, aprigele Șerpoaice ale Nisipului ale Viperei Roșii. Și, mai cu seamă, la Prințesa Arianne Martell. Nu vreau să spun că te înșeli. Glasul îi suna răgușit.

— Nu vrei? *Nu poți!* Myrcella e mai potrivită pentru domnie…

— Un fiu are întâietate în fața unei fiice.

— *De ce?* Ce zeu ne-a făcut așa? Eu sunt moștenitoarea tatălui meu. Ar trebui să renunț la drepturile pe care le am în favoarea fraților mei?

— Îmi răstălmăcești cuvintele, n-am spus niciodată… La Dorne e altfel. Cele Șapte Regate n-au avut niciodată o regină pe tron.

— Viserys întâiul a vrut ca fiica lui, Rhaenyra, să-i urmeze la tron, tăgăduiești asta? Dar, pe când regele zăcea pe patul de moarte, Lordul Comandant al Gărzii Regale a hotărât că trebuie să fie altfel.

Ser Criston Cole. Criston Făcătorul de Regi stârnise frate împotriva surorii și scindase Garda Regală, pricinuind teribilul război pe care cântăreții îl numeau Dansul Dragonilor. Unii susțineau că fusese mânat de ambiție, căci Prințul Aegon era mai ușor de mânuit decât îndărătnica lui soră mai mare. Alții îi atribuiau motive mai nobile și căutau să arate că Făcătorul de Regi apăra vechea tradiție a andalilor. Câțiva șușoteau că Ser Criston fusese iubitul Prințesei Rhaenyra înainte să îmbrace mantia albă și că voia să se răzbune pe femeia care îl respinsese.

— Făcătorul de Regi a adus mult rău, spuse Ser Arys, și a plătit scump pentru asta, dar…

— … dar probabil Cei Șapte te-au trimis aici pentru ca un cavaler în alb să poată face bine acolo unde altul călcat strâmb. Știi, nu-i așa, că tatăl meu intenționează s-o ia pe Myrcella cu el, când se va întoarce la Grădinile de Apă?

— Ca s-o apere de cei ce vor să-i facă rău.

— Nu. Ca s-o țină departe de cei care ar încerca s-o *încoroneze.* Prințul

Oberyn Vipera i-ar fi aşezat coroana pe cap cu mâna lui, dacă ar fi trăit, dar tatălui meu îi lipseşte curajul. Se ridică în picioare: Spui c-o iubeşti ca pe propria ta fiică. Ți-ai lăsa fiica deposedată de drepturi şi închisă într-o temniță?

— Grădinile de Apă nu sunt o temniță, protestă el fără vlagă.

— O temniță nu are fântâni şi smochini, aşa crezi tu? Cu toate acestea, odată ajunsă acolo, nu i se va îngădui să plece. Nu mai mult decât ție. Hotah se va ocupa de asta. Nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. E aprig la mânie.

Ser Arys se încruntă. Vânjosul căpitan din Norvos, cu fața lui brăzdată de cicatrici, îi provocase întotdeauna o profundă nelinişte. *Se spune că doarme cu securea aia mare lângă el.*

— Ce-ai vrea să fac?

— Nu mai mult decât ai jurat. Apăr-o pe Myrcella cu viața ta. Apăr-o pe ea… *şi* drepturile ei. Aşază-i o coroană pe cap.

— Am făcut un *jurământ.*

— În fața lui Joffrey, nu a lui Tommen.

— Da, dar Tommen e un băiat inimos. Va fi un rege mai bun decât Joffrey.

— Dar nu mai bun decât Myrcella. Şi ea îl iubeşte pe băiat. Ştiu că nu va îngădui să i se întâmple vreun rău. Capătul Furtunii îi aparține lui de drept, de vreme ce Lordul Renly nu a lăsat niciun moştenitor şi Lordul Stannis e în dizgrație. Cu timpul, Casterly Rock îi va reveni tot băiatului, prin nobila sa mamă. Va fi un lord mai puternic decât oricare altul din regat… însă pe Tronul de Fier e dreptul Myrcellei să şadă.

— Legea… nu ştiu…

— Eu ştiu. Când se ridică, desişul părului lung şi negru îi căzu până la brâu. Aegon Dragonul a statornicit Garda Regală şi jurămintele ei, dar ceea ce face un rege un altul poate să desfacă sau să schimbe. Odinioară, în Garda Regală slujeai pe viață, dar Joffrey l-a înlăturat pe Ser Barristan, ca să-i poată da câinelui său o mantie. Myrcella ar vrea să fii fericit şi ține şi la mine. Ne-ar da permisiunea să ne căsătorim, dacă i-ai cere-o. Arianne îl cuprinse cu brațele şi îşi culcă fața pe pieptul lui. Îl atingea cu creştetul capului sub bărbie. Poți să ne ai pe amândouă, pe mine şi mantia albă, dacă asta e ceea ce vrei.

Mă sfâşie.

— Ştii că vreau, dar…

— Sunt o prințesă a Dornului, spuse ea, cu glasu-i răguşit, şi nu se cuvine să mă faci să cerşesc.

Când se lipi de el, Ser Arys îi simți mirosul de parfum din păr şi bătăile inimii. Trupul lui răspundea apropierii ei şi nu se îndoia că şi ea simțea asta. Când îşi aşeză brațele pe umerii ei, îşi dădu seama că tremura.

— Arianne? Prințesa mea? Ce este, iubirea mea?

— Trebuie s-o spun, ser? Mi-e frică. Îmi spui *iubirea mea,* dar mă respingi când am nevoie disperată de tine. Greşesc atât de mult să vreau un cavaler care să

mă ocrotească?

N-o mai văzuse niciodată atât de vulnerabilă.

— Nu, spuse el, dar ai străjerii tatălui tău să te ocrotească, de ce…

— De străjerii tatălui meu mă tem. În clipa aceea, era parcă mai copilă decât Myrcella. Străjerii tatălui meu sunt cei care le-au târât în lanțuri pe iubitele mele verişoare.

— Nu în lanțuri. Eu am auzit că beneficiază de tot confortul.

Arianne râse amar.

— Le-ai văzut? Mie nu-mi îngăduie să le văd, ştiai?

— Îndemnau la trădare, instigau la război…

— Loreza are şase ani, Dorea opt. La ce războaie puteau ele să instige? Dar tata le-a întemnițat împreună cu surorile lor. L-ai văzut. Teama îndeamnă până şi oamenii puternici la lucruri pe care, altfel, poate că nu le-ar fi făcut niciodată, iar tatăl meu n-a fost niciodată un om puternic. Arys, dragostea mea, ascultă-mă, de dragul iubirii pe care spui că mi-o porți. N-am fost niciodată neînfricată, ca verişoarele mele, căci m-am născut dintr-o sămânță mai slabă, dar Tyene şi cu mine suntem de-o vârstă şi am fost mereu ca nişte surori, încă de mici. N-avem secrete. Dacă ea poate fi întemnițată, pot fi şi eu, şi din aceeaşi pricină… anume, Myrcella.

— Tatăl tău n-ar face asta niciodată.

— Nu-l cunoşti pe tatăl meu. Îl dezamăgesc întruna, de când am venit pe lume fără mădular. A încercat de mai multe ori să mă mărite cu tot felul de boşorogi ştirbi, unul mai vrednic de dispreț decât altul. Nu mi-a *poruncit* să mă mărit cu vreunul, te asigur, dar propunerile singure dovedesc cât de puțin mă prețuieşte.

— Chiar şi aşa, eşti moştenitoarea lui.

— Oare?

— Te-a lăsat să domneşti în Sunspear când a plecat la Grădinile lui de Apă, nu-i aşa?

— Să *domnesc?* I-a lăsat pe vărul lui, Ser Manfrey, castelan, pe bătrânul orb Ricasso seneşal, pe zapcii să-i adune dările şi taxele, ca să aibă ce socoti vistiernicul lui, Alyse Ladybright, vătafii să păzească ordinea în oraşul din umbră, juzii să facă judecată şi pe Maester Myles să se ocupe de toate scrisorile care nu necesită atenția personală a prințului. Deasupra tuturor a aşezat Vipera Roşie. Eu am primit misiunea de a mă ocupa de ospețe, de giumbuşlucuri şi de buna dispoziție a distinşilor oaspeți. Oberyn vizita Grădinile de Apă în fiecare săptămână. Pe mine mă chema de două ori pe an. Nu sunt moştenitoarea pe care o vrea tatăl meu, a lăsat să se înțeleagă limpede. Legile noastre îl constrâng, dar ar prefera să-i urmeze fratele meu, ştiu asta.

— Fratele tău? Ser Arys îi aşeză mâna sub bărbie, ridicându-i capul, ca s-o privească în ochi. Nu poți vorbi despre Trystane, e doar un copil.

— Nu Trys, Quentyn. Ochii ei erau cutezători şi negri ca păcatul, neşovăitori.

Ştiu adevărul de la paisprezece ani, din ziua când am intrat în salonul tatălui meu ca să-l sărut de noapte bună şi el nu era acolo. Trimisese mama după el, după cum am aflat mai târziu. Tata lăsase lumânarea arzând. Când m-am dus s-o sting, am găsit lângă ea o scrisoare rămasă neterminată, o scrisoare către fratele meu Quentyn, care era la Yronwood. Tatăl meu îi spunea lui Quentyn că trebuie să facă tot ce îi cer maestrul lui de arme şi maesterul, căci *într-o zi vei sta acolo unde stau eu şi vei stăpâni peste întreg Dornul, iar un domnitor trebuie să fie puternic la minte şi la trup.* O lacrimă se prelinse pe obrazul catifelat al Ariannei. Cuvintele tatălui meu, scrise cu mâna lui. Mi s-au întipărit în memorie. Am adormit plângând în noaptea aceea şi în multe nopți care au urmat.

Ser Arys nu-l întâlnise încă pe Quentyn Martell. Prințul fusese crescut de Lordul Yronwood de la o vârstă fragedă, îl slujise ca paj, apoi ca scutier şi chiar alesese să primească titlul de cavaler din mâinile lui, nu din ale Viperei Roşii. *Dacă aş fi tată, şi eu aş vrea ca fiul meu să-mi fie urmaş,* gândi el, dar auzea durerea din glasul ei şi ştia că, dacă ar spune ceea ce gândeşte, ar pierde-o.

— Poate că ai înțeles greşit, spuse el. Erai doar o copilă. Poate că prințul nu spunea asta decât ca să-l încurajeze pe fratele tău să fie mai sârguincios.

— Crezi? Spune-mi, atunci, unde e Quentyn acum?

— Prințul e cu oastea Lordului Yronwood pe Drumul Oaselor, răspunse prevăzător Ser Arys. Asta îi spusese bătrânul castelan când sosise la Dorne. Maesterul cu barba mătăsoasă spunea la fel.

Arianne protestă:

— Aşa vrea tatăl meu să ne facă să credem, dar am prieteni care-mi spun că altfel stau lucrurile. Fratele meu a traversat în taină marea îngustă, dându-se drept un negustor de rând. De ce?

— De unde să ştiu eu. Ar putea fi o sută de motive.

— Sau unul singur. Compania de Aur a rupt înțelegerea cu Myrul, ştiai?

— Mercenarii rup înțelegerile tot timpul.

— Nu şi Compania de Aur. *Cuvântul nostru e valoros ca aurul,* aşa se fălesc încă de pe vremea Oțelului înverşunat. Myrul e pe picior de război cu Lysul şi Tyroshul, de ce să rupă un acord care le oferea perspectiva unor câştiguri bune şi a unor prăzi frumoase?

— Poate că Lysul le-a oferit câştiguri mai bune. Sau Tyroshul.

— Nu, zise ea. Aş crede-o despre oricare dintre companiile libere, da. Majoritatea ar trece de partea cealaltă pentru o jumătate de gologan. Dar Compania de Aur e altfel. O frăție de exilați şi fii de exilați, uniți de visul Oțelului înverşunat. Un cămin îşi doresc ei, tot atât de mult cât îşi doresc aur. Lordul Yronwood ştie asta la fel de bine ca mine. Strămoşii lui au fost alături de Oțelul înverşunat în trei dintre Rebeliunile Blackfyre. Arianne îl luă pe Ser Arys de mână şi îşi împleti degetele printre ale lui. Ai văzut vreodată blazonul Casei Toland de la Măgura Nălucii?

Ser Arys trebui să se gândească o clipă.

— Un dragon mâncându-şi propria coadă?

— Dragonul reprezintă timpul. Nu are nici început, nici sfârşit, astfel că toate lucrurile o iau din nou de la capăt. Anders Yronwood e Criston Cole renăscut. Îi şopteşte la ureche fratelui meu că *el* trebuie să domnească după tata, că nu e drept ca bărbații să îngenuncheze în fața femeilor… că Arianne, mai cu seamă, o desfrânată îndărătnică, e nepotrivită pentru domnie, îşi scutură părul, sfidătoare. Aşadar, prințesele tale împărtăşesc aceeaşi cauză… şi mai au în comun un cavaler care susține că le iubeşte pe amândouă, dar nu vrea să lupte pentru ele.

— Voi lupta. Ser Arys se lăsă pe un genunchi. Myrcella *este* mai mare decât Tommen şi mai potrivită pentru coroană. Cine îi va apăra drepturile, dacă nu Garda ei Regală? Sabia mea, viața mea, onoarea mea, toate îi aparțin ei… şi ție, desfătarea inimii mele. Îți jur, nimeni nu-ți va răpi dreptul din naştere atât timp cât am puterea să ridic o sabie. Sunt al tău. Ce vrei de la mine?

— Tot. Arianne îngenunche şi îi sărută buzele. *Tot,* dragostea mea, adevărata mea dragoste, dulcea şi eterna mea dragoste. Dar mai întâi…

— Cere-mi şi mă voi supune.

— … Myrcella.

BRIENNE

Zidul de piatră era vechi şi dărăpănat, dar, văzându-l peste câmp, Briennei i se ridică părul pe ceafă.

Acolo s-au ascuns arcaşii şi l-au omorât pe bietul Cleos Frey, gândi ea… dar, după încă un kilometru, trecu pe lângă un alt zid care semăna mult cu primul şi fu cuprinsă de îndoieli. Drumul brăzdat de făgaşe cotea şi şerpuia, iar copacii bruni, desfrunziți, arătau altfel decât cei verzi pe care şi-i amintea. Oare trecuse de locul unde Ser Jaime îi smulsese vărului său sabia din teacă? Unde erau pădurile în care luptase? Pârâul unde plonjaseră şi îşi încrucişaseră săbiile până când îi atrăseseră pe Bravii Companioni?

— Doamna mea? Ser? Podrick nu părea niciodată sigur cum trebuie să-i spună. Ce cauți?

Năluci.

— Un zid pe lângă care am trecut cândva. Nu contează. *S-a întâmplat pe când Ser Jaime avea încă ambele mâini. Cum l-am mai urât, cu toate şicanele şi zâmbetele lui.* Stai liniştit, Podrick. S-ar putea să mai existe tâlhari în pădurile astea.

Băiatul se uita la copacii golaşi, maro, la frunzele ude, la drumul mocirlos.

— Am o sabie lungă cu care pot lupta.

Nu destul de bine. Brienne nu se îndoia de curajul băiatului, ci doar de

experiența lui. Putea fi el scutier, cel puțin cu numele, dar oamenii pe care îi slujise îi făcuseră numai deservicii.

Smulsese cu cleştele povestea de la el, pe drumul de la Duskendale. Se trăgea dintr-o ramură mai modestă a Casei Payne, un vlăstar scăpătat, înmugurit din trupul unui fiu mai mic. Tatăl său îşi petrecuse întreaga viață slujindu-şi verii mai bogați şi îl zămislise pe Podrick cu fiica unui lumânărar cu care se însurase înainte de a pleca să moară în Rebeliunea lui Greyjoy. Mama sa îl abandonase în grija unuia dintre acei veri pe când avea patru ani, ca să poată fugi după un menestrel care-i plantase un alt copil în pântece. Podrick nu-şi amintea cum arăta mama lui. Ser Cedric Payne fusese singurul părinte pe care îl cunoscuse, dar, din poveştile lui bâlbâite, Briennei i se părea că vărul Cedric îl tratase pe băiat mai degrabă ca pe un servitor decât ca pe un fiu. Când Casterly Rock îşi adunase flamurile, cavalerul îl luase cu el ca să aibă grijă de calul lui şi să-i curețe armura. Apoi Ser Cedric fusese ucis în ținuturile riverane, luptând în oastea Lordului Tywin.

Departe de casă, singur şi fără o lăscaie, băiatul se lipise de grăsanul cavaler rătăcitor zis Ser Lorimer Burtosul, care făcea parte din contingentul Lordului Lefford, însărcinat cu paza convoiului de bagaje.

— Băieții care păzesc proviziile de hrană mănâncă întotdeauna cel mai bine, îi plăcea lui Ser Lorimer să spună, până când fusese prins cu o şuncă sărată pe care o şterpelise din rezervele personale ale Lordului Tywin. Tywin Lannister alesese să-l spânzure, ca lecție pentru alți hoți. Podrick împărțise cu el din şuncă şi ar fi putut să împartă şi ştreangul, dar îl salvase numele său. Ser Kevan Lannister îl luase în grija lui şi, cândva mai târziu, îl trimisese să-i fie scutier nepotului său Tyrion.

Ser Cedric îi arătase lui Podrick cum să țesale un cal şi cum să-i controleze potcoavele de pietre, iar Ser Lannister îl învățase cum să fure, însă niciunul dintre ei nu-l instruise prea mult cu sabia. Pezevenghiul, cel puțin, îl trimisese la maestrul de arme al Fortăreței Roşii când ajunseseră la curte. Însă, în timpul răscoalelor pâinii, Ser Aron Santagar fusese printre cei ucişi şi asta pusese capăt instrucției lui Podrick.

Brienne cioplise două săbii de lemn din crengi căzute, ca să-şi dea seama de priceperea lui Podrick. Constatase cu plăcere că băiatul era încet la vorbă, dar iute de mână. Deşi curajos şi vigilent, era de asemenea slăbănog şi prost hrănit şi nici pe departe suficient de puternic. Dacă supraviețuise Bătăliei de la Apa Neagră, aşa cum susținea, asta se putuse întâmpla numai fiindcă nimeni nu socotise că merită osteneala să-l omoare.

— Poți să te numeşti tu scutier, îi spusese Brienne, dar am văzut paji de două ori mai tineri decât tine care te-ar fi putut face arşice. Dacă rămâi cu mine, vei merge la culcare cu băşici la mâini şi vânătăi pe brațe aproape în fiecare seară şi n-ai să poți dormi, aşa de tare te vor durea oasele şi muşchii. Nu vrei asta.

— Ba da, insistase băiatul. Vreau asta. Vânătăile şi băşicile. Vreau să spun, nu le vreau, dar vreau. Ser. Doamna mea.

Până acum băiatul se ținuse de cuvânt, la fel şi Brienne. Podrick nu se plânsese. De fiecare dacă când se alegea cu o nouă băşică pe mâna dreaptă, simțea nevoia să i-o arate cu mândrie. În plus, se îngrijea de cai cum se cuvine. *Încă nu e scutier,* îşi reaminti ea, *dar nici eu nu sunt cavaler, oricât de des mi-ar spune „ser”.* L-ar fi trimis să-şi vadă de drum, dar n-avea unde să se ducă. În plus, deşi spunea că nu ştia unde plecase Sansa Stark, era posibil ca Podrick să ştie mai multe decât îşi dădea seama. Vreo remarcă întâmplătoare, pe jumătate amintită, ar putea fi cheia pentru căutarea Briennei.

— Ser. Doamna mea? Podrick îi arătă: E un car în fața noastră.

Brienne îl văzu: un car cu boi, cu două roți şi marginile înalte. Un bărbat şi o femeie se opinteau la hamuri, trăgând carul de lemn de-a lungul făgaşelor, către Iazul Fecioarelor. *Țărani, după înfățişare.*

— Încet acum, îi spuse băiatului. S-ar putea să ne ia drept tâlhari. Nu vorbi mai mult decât trebuie şi fii politicos.

— Voi fi, ser. Politicos. Doamna mea. Băiatul părea aproape încântat de perspectiva de a fi luat drept tâlhar.

Țăranii îi priviră îngrijorați în timp ce se apropiau la trap, dar după ce Brienne le dădu de înțeles că nu le vrea răul, o lăsară să meargă lângă ei.

— Aveam un bou, îi spuse Briennei bărbatul în timp ce-şi croiau drum prin câmpurile acoperite de buruieni, prin lacuri de noroi moale şi printre copaci arşi şi înnegriți, dar lupii ni l-au furat. Avea fața roşie de efort. Ne-au luat şi fiica şi şi-au făcut de cap cu ea. Dar s-a întors după bătălia de la Duskendale. Boul nu s-a mai întors. L-au mâncat lupii, cred eu.

Femeia nu avu ce adăuga. Era mai tânără decât bărbatul cu douăzeci de ani, dar nu scoase o vorbă, doar se uită la Brienne ca la un vițel cu două capete. Fecioara din Tarth mai văzuse asemenea priviri. Lady Stark fusese bună cu ea, dar majoritatea femeilor erau la fel de crude ca bărbații. N-ar fi putut spune cine o rănea mai tare, fetele frumoase, cu limbile lor ascuțite şi râsul lor spart, sau doamnele cu ochii reci care îşi ascundeau disprețul în spatele unei măşti de curtoazie. Iar femeile de rând erau mai rele decât oricare.

— Iazul Fecioarelor era o ruină când l-am văzut ultima oară, spuse Brienne. Porțile erau sfărâmate şi jumătate din oraş pârjolit.

— Au reconstruit o parte. Tarly ăsta e un om aspru, dar un lord mai viteaz decât Mooton. Mai există tâlhari prin păduri, dar nu atât de mulți ca înainte. Tarly i-a vânat pe cei mai răi şi i-a scurtat cu sabia aia mare a lui. Bărbatul îşi întoarse capul şi scuipă. N-ați văzut tâlhari pe drum?

— Niciunul. *Nu de data asta.* Cu cât se îndepărtaseră mai mult de Duskendale, cu atât mai pustiu fusese drumul. Singurii drumeți pe care îi zăriseră se topiseră în păduri înainte să ajungă la ei, cu excepția voinicului septon bărbos pe care-l

întâlniseră în drumul său spre sud, însoțit de patruzeci de adepți cu picioarele chinuite de durere.

Hanurile pe lângă care trecuseră fuseseră fie prădate şi abandonate, fie transformate în tabere armate. Cu o zi în urmă, le ieşise în cale una dintre patrulele Lordului Randyll, gemând de arcuri şi lănci. Călăreții îi înconjuraseră în timp ce căpitanul o interoga pe Brienne, însă, în cele din urmă, îi lăsaseră să-şi vadă de drum.

— Ai grijă, femeie. Următorii bărbați pe care-i vei întâlni s-ar putea să nu fie la fel de cinstiți ca flăcăii mei. Câinele a trecut Tridentul cu o sută de tâlhari şi se spune că siluiesc toate fetele care le ies în cale şi le taie sânii, drept trofee.

Brienne se simți obligată să-i transmită acel avertisment fermierului şi soției sale. Bărbatul clătină din cap ascultând-o, însă, când isprăvi, scuipă din nou şi spuse:

— Câini, lupi şi lei, lua-i-ar Ceilalți pe toți. Tâlharii ăştia nu vor îndrăzni să se apropie prea mult de Iazul Fecioarelor câtă vreme Lordul Tarly e stăpân acolo.

Brienne îl cunoştea pe Lordul Randyll Tarly de pe vremea când slujise în oastea Regelui Renly. Deşi nu-i era nicicum pe plac, nu putea uita nici datoria pe care o avea față de el. *Dacă zeii sunt buni, vom trece de Iazul Fecioarelor înainte să afle că sunt acolo.*

— Oraşul va reveni în mâinile Lordului Mooton de îndată ce se termină bătălia, îi spuse ea fermierului. Excelența Sa a primit iertarea regelui.

— Iertare? Bătrânul râse. Pentru ce? Pentru că şi-a aşezat fundul în castelul lui afurisit? A trimis oameni la Riverrun să lupte, dar el însuşi nu s-a dus niciodată. Leii i-au jefuit oraşul, apoi au venit lupii, pe urmă mercenarii, iar Excelența Sa a stat la adăpost, în spatele zidurilor. Fratele lui nu s-ar fi ascuns niciodată aşa. Ser Myles era neînfricat până când l-a omorât Robert ăla.

Alte năluci, gândi Brienne.

— Îmi caut sora, o fecioară frumoasă, de treisprezece ani. N-ați văzut-o cumva?

— N-am văzut niciun fel de fecioară, nici frumoasă, nici urâtă.

Nimeni n-a văzut. Dar ea trebuia să mai întrebe.

— Fiica lui Mooton, ea e fecioară, continuă omul. Până în noaptea nunții, în orice caz. Ouăle astea pentru nunta ei sunt. A ei şi a fiului lui Tarly. Bucătarii o să aibă nevoie de ouă pentru prăjituri.

— Aşa e. *Fiul Lordului Tarly. Tânărul Dickon se însoară.* Încercă să-şi aducă aminte câți ani avea. Opt sau zece, gândi ea. Brienne se logodise la şapte, cu un băiat cu trei ani mai mare, mezinul Lordului Caron, un băiat sfios, cu o aluniță deasupra buzei. Se întâlniseră doar atunci, cu ocazia logodnei lor. Doi ani mai târziu era mort, răpus de aceleaşi friguri care îi luaseră pe Lordul şi pe Lady Caron şi pe fiica lor. Dacă ar fi trăit, ar fi fost căsătoriți într-un an de la prima ei înflorire şi întreaga ei viață ar fi luat un alt curs. Nu s-ar fi aflat acum aici,

îmbrăcată în zale bărbăteşti şi purtând o sabie, în căutarea copilei unei femei moarte. Probabil s-ar afla la Cântecul Nopții, înfăşând un copil al ei şi alăptând un altul. Nu era un gând nou pentru Brienne. Întotdeauna o făcuse să se simtă puțin tristă, dar uşurată în acelaşi timp.

Soarele era pe jumătate ascuns în spatele unui pâlc de nori când, ieşind dintre copacii înnegriți, dădură peste Iazul Fecioarelor, cu apele adânci ale golfului dincolo de el. Brienne văzu de îndată că porțile oraşului fuseseră reconstruite şi întărite, iar arbaletiştii patrulau din nou pe zidurile sale de piatră roz. Deasupra casei porții flutura flamura Regelui Tommen, un cerb negru şi un leu auriu luptându-se pe un fond împărțit, auriu şi purpuriu. Alte flamuri înfățişau vânătorul Casei Tarly, însă somonul roşu al Casei Mooton flutura doar de pe castelul lor de pe deal.

La bariera-ghilotină dădură peste o duzină de străjeri înarmați cu halebarde. Blazoanele pe care le purtau îi desemnau drept soldați în oastea Lordului Tarly, deşi niciunul nu era blazonul lui Tarly însuşi. Brienne văzu doi centauri, un fulger, un cărăbuş albastru şi o săgeată verde, dar nu vânătorul în mers de la Horn Hill. Comandantul lor avea un păun pe piept, cu coada strălucitoare decolorată de soare. Când fermierii traseră carul mai aproape, fluieră.

— Asta ce mai e? Ouă. Azvârli unul în sus, îl prinse şi rânji. Le luăm.

Bătrânul protestă:

— Ouăle noastre-s pentru Lordul Mooton. Pentru prăjiturile de nuntă şi altele asemenea.

— Pune-ți găinile să facă mai multe. N-am mai mâncat un ou de o jumătate de an. Ține, să nu spui că n-ai fost plătit. Aruncă o mână de gologani la picioarele bătrânului.

Nevasta fermierului interveni:

— Nu-i de-ajuns, spuse ea. Nici pe departe.

— Eu zic că e, răspunse comandantul. Pentru ouă şi pentru tine. Aduceți-o aici, băieți. E prea tânără pentru boşorogul ăla. Doi dintre străjeri îşi sprijiniră halebardele de zid şi traseră femeia de lângă car în timp ce se zbătea. Fermierul îi privea alb la față, dar nu îndrăznea să se mişte.

Brienne dădu pinteni iepei, apropiindu-se.

— Eliberați-o.

Glasul ei îi făcu pe străjeri să şovăie suficient de mult ca nevasta fermierului să se smulgă din strânsoare.

— Asta nu-i treaba ta, spuse unul. Taci din gură, fătucă.

În schimb, Brienne scoase sabia.

— Ia uite, spuse comandantul, oțel gol. Mi se pare că simt miros de trădător. Ştii ce face Lordul Tarly cu trădătorii? Omul încă ținea în mână oul pe care-l luase din car. Mâna i se închise şi albuşul i se scurse printre degete.

— Ştiu ce face Lordul Randyll cu trădătorii, răspunse Brienne. Ştiu ce face şi

cu siluitorii.

Sperase că numele îi va intimida, însă căpitanul doar îşi scutură oul de pe degete şi făcu semn oamenilor lui să se apropie. Brienne se pomeni înconjurată de vârfuri de oţel.

— Ce spuneai, fătucă? Ce le face Lordul Tarly…

— … siluitorilor, completă un glas mai gros. Îi castrează sau îi trimite la Zid. Uneori, amândouă. Iar hoţilor le taie degetele. Un tânăr fără vlagă ieşi din casa porţii, cu centura sabiei legată la brâu. Cămaşa pe care o purta peste armură fusese albă cândva şi încă mai era, pe ici, pe colo, pe sub petele de iarbă şi de sânge uscat. Blazonul îi era etalat pe piept: o căprioară brună moartă, legată şi azvârlită lângă un stâlp.

El. Glasul lui era un pumn în stomac, chipul lui o sabie în pântece.

— Ser Hyle, spuse ea pe un ton glacial.

— Mai bine lăsaţi-o să treacă, flăcăi, îi preveni Ser Hyle Hunt. Aceasta e Frumoasa Brienne, Fecioara din Tarth, cea care a omorât jumătate din Garda Curcubeului şi pe Regele Renly. E pe cât de urâtă, pe atât de mârşavă, şi nu e nimeni mai urât pe lume ca ea… poate cu excepţia ta, Ţucalule, dar tatăl tău a fost un fund de zimbru, aşa că tu ai o scuză. Tatăl *ei* este Luceafărul din Tarth.

Străjerii râseră, dar halebardele se depărtară.

— N-ar trebui să punem mâna pe ea, ser? întrebă căpitanul. Pentru că l-a omorât pe Renly?

— De ce? Renly a fost un rebel. Aşa am fost cu toţii, rebeli până la unul, dar acum suntem flăcăii loiali ai lui Tommen. Cavalerul făcu semn fermierilor să treacă prin poartă. Administratorul Excelenţei Sale va fi încântat să vadă ouăle astea. Îl veţi găsi în piaţă. Bătrânul se lovi cu degetul peste frunte.

— Mulţumirile mele, stăpâne. Eşti un adevărat cavaler, e limpede. Haide, muiere. Se înhămară din nou la car şi trecură prin poartă, huruind.

Brienne porni la trap după ei, urmată îndeaproape de Podrick. *Un adevărat cavaler,* gândi ea, încruntându-se. În interiorul oraşului, struni calul. Undeva mai departe, la stânga, puteau fi zărite ruinele unui grajd ce dădea spre o uliţă noroioasă. Vizavi de el, trei târfe pe jumătate dezbrăcate stăteau pe balconul unui bordel, şuşotind. Una semăna puţin cu o vivandieră care venise odată la Brienne s-o întrebe ce avea în pantaloni.

— Cred că mârţoaga aia e cel mai urât cal pe care mi-a fost dat să-l văd, spuse Ser Hyle, referindu-se la calul lui Podrick. Sunt surprins că nu-l călăreşti tu, doamna mea. Ai de gând să-mi mulţumeşti pentru ajutor?

Brienne săltă de pe iapa sa. Era cu un cap mai înaltă decât Ser Hyle.

— Într-o zi am să-ţi mulţumesc într-un duel, ser.

— Aşa cum i-ai mulţumit lui Ronnet cel Roşu? Hunt râse. Avea un râs răsunător, amplu, deşi avea o faţă antipatică. O faţă cinstită, i se păruse cândva, înainte să-l cunoască mai bine; păr castaniu, zburlit, ochi căprui, o mică cicatrice

lângă urechea stângă. Avea bărbia despicată şi nasul coroiat, însă, într-adevăr, râdea des şi cu poftă.

— N-ar trebui să-ți păzeşti poarta?

Cavalerul se strâmbă la ea.

— Vărul meu Alyn e plecat la vânătoare de tâlhari. Fără doar şi poate va veni înapoi cu capul Câinelui, radiind şi încununat de glorie. Între timp, eu sunt condamnat să păzesc poarta asta, mulțumită ție. Sper că eşti încântată, frumoasa mea. Ce anume cauți?

— Un grajd.

— Lângă poarta dinspre est. Ăsta a ars.

Asta văd şi eu.

— Despre ce le-ai spus oamenilor ălora… Am fost cu Regele Renly când a murit, dar l-a omorât un fel de vrajă, ser. Jur pe sabia mea. Îşi aşeză mâna pe mânerul sabiei, gata de luptă dacă Hunt avea s-o facă mincinoasă în față.

— Da, şi Cavalerul Florilor a fost cel care a destrămat Garda Curcubeului. Într-o zi bună ai fi putut să-l înfrângi pe Ser Emmon. Era un luptător nechibzuit şi obosea repede. Dar pe Royce? Nu. Ser Robar era un săbier de două ori mai bun ca tine… deşi tu *nu* eşti săbier, nu-i aşa? Există vreun cuvânt precum *săbieră?* Ce vânt o aduce pe Fecioară la Iazul Fecioarelor, mă-ntreb?

Îmi caut sora, o fecioară de treisprezece ani, îi stătea pe buze să spună, dar Ser Hyle ştia că n-avea nicio soră.

— Caut un bărbat, într-un loc ce ştiu că se numeşte Gâsca Împuțită.

— Credeam că pe Frumoasa Brienne n-o interesează bărbații. Zâmbetul lui avea o nuanță de cruzime. Gâsca Împuțită. Un nume potrivit… cel puțin partea cu împuțiciunea. E lângă port. Mai întâi vii cu mine să vorbeşti cu nobilul lord.

Brienne nu se temea de Ser Hyle, dar era unul dintre căpitanii lui Randyll Tarly. Un simplu fluierat şi o sută de oameni ar sări în apărarea lui.

— Voi fi arestată?

— Ce, pentru Renly? Cine-a fost el? Am schimbat regele de-atunci, unii dintre noi de două ori. Nimănui nu-i pasă, nimeni nu-şi aminteşte. Puse uşor o mână pe brațul ei. Pe-aici, te rog.

Brienne se feri.

— Ți-aş mulțumi dacă nu m-ai atinge.

— În sfârşit nişte mulțumiri, spuse el cu un zâmbet strâmb.

Ultima oară când văzuse Iazul Fecioarelor, oraşul era o ruină, un loc sumbru, cu străzi pustii şi case pârjolite. Acum străzile erau pline de porci şi de copii, iar majoritatea clădirilor arse fuseseră demolate. Pe locurile unde cândva se aflaseră unele dintre acestea fuseseră plantate legume, iar altora le luau locul corturile negustorilor şi pavilioanele cavalerilor. Brienne văzu case noi înălțându-se, un han de piatră acolo unde arsese unul de lemn, un nou acoperiş de ardezie deasupra templului oraşului. Aerul răcoros al toamnei răsuna de zgomotul fierăstraielor şi

al ciocanelor. Pe străzi erau oameni care cărau scânduri şi pietrari care îşi conduceau carele pe drumurile noroioase. Mulți purtau blazonul vânătorului pe piept.

— Soldații reconstruiesc oraşul, constată ea, surprinsă.

— Ar prefera să joace zaruri, să bea şi să se destrăbăleze, nu mă îndoiesc, dar Lordul Randyll crede că trântorii trebuie puşi la treabă.

Brienne se aşteptase să fie duşi la castel. În schimb, Hunt îi conduse către agitatul port. Observă cu încântare că negustorii reveniseră la Iazul Fecioarelor. În port se aflau o galeră, o galeasă şi o corabie mare, cu trei catarge, alături de vreo douăzeci de vase mici de pescuit. Alți pescari puteau fi zăriți în largul golfului. *Dacă Gâsca Împuțită nu-mi oferă nimic, mă voi îmbarca pe o corabie,* hotărî ea. Gulltownul nu era departe. De acolo, ar putea să-şi croiască drum spre Eyrie destul de uşor.

Îl găsiră pe Lordul Tarly în piața de peşte, împărțind dreptate.

Lângă apă fusese ridicată o platformă de unde lordul îşi putea apleca privirea asupra celor acuzați de nelegiuiri. La stânga sa se afla o spânzurătoare lungă, cu funii cât să ajungă pentru douăzeci de oameni. Patru cadavre se legănau sub ea. Unul părea spânzurat de curând, însă, în mod evident, ceilalți trei erau acolo de ceva vreme. O cioară sfârteca fâşii de carne de pe rămăşițele răscoapte ale unuia dintre leşuri. Celelalte ciori se împrăştiaseră, obosite de mulțimea de orăşeni care se adunaseră în speranța că vor vedea pe cineva spânzurat.

Lordul Randyll împărțea estrada cu Lordul Mooton, un bărbat palid, molatic şi cărnos, îmbrăcat într-o tunică albă şi pantaloni roşii, cu mantia de hermină prinsă pe umăr cu o broşa mare, roşcată-aurie, în formă de somon. Tarly purta zale şi piele fiartă şi o platoşă din oțel gri. Mânerul sabiei i se ițea deasupra umărului drept. *Năpasta Inimii* era numită, mândria Casei sale.

Când se apropiară, era audiat un țânc îmbrăcat într-o mantie din pânză aspră şi o vestă soioasă.

— N-am făcut rău nimănui, stăp'ne, îl auzi Brienne spunând. Doar am luat ce-au lăsat septonii când au fugit. Dacă trebuie să-mi tăiați degetul pentru asta, n-aveți decât.

— Se obişnuieşte ca unui hoț să-i fie tăiat un deget, răspunse Lordul Tarly pe un ton aspru, dar cel ce fură de la septoni fură de la zei. Se întoarse către căpitanul gărzilor: Şapte. Lăsați-i degetele mari.

— *Şapte?* Hoțul păli. Când străjerii îl înhățară, încercă să se opună, dar fără vlagă, de parcă ar fi fost deja mutilat. Privindu-l, Brienne nu putu să nu se gândească la Jaime şi la felul în care țipase când *arrakh*-ul lui Zollo coborâse, sclipind.

Următorul era un brutar, acuzat că ar fi amestecat rumeguş în făină. Lordul Randyll îl amendă cu cincizeci de cerbi de argint. Când brutarul jură că nu are atâta argint, Excelența Sa declară că poate să se aleagă cu o lovitură de bici pentru

fiecare cerb care-i lipsea. Brutarul fu urmat de o târfă răvăşită, cu faţa pământie, acuzată că ar fi umplut de sifilis patru soldaţi ai Casei Tarly.

— Spălaţi-i părţile ruşinoase cu leşie şi aruncaţi-o în temniţă, porunci Tarly. În timp ce târfa care bocea era târâtă de acolo, lordul o zări pe Brienne la marginea mulţimii, stânci între Podrick şi Ser Hyle. Se încruntă la ea, însă ochii lui nu trădară cu niciun licăr recunoaşterea.

Apoi veni rândul unui matelot al galesei. Acuzatorul lui era un arcaş din garnizoana Lordului Mooton, cu o mână bandajată şi un somon pe piept.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, stăp'ne, bastardul ăsta şi-a înfipt pumnalul în mâna mea. A zis că trişam la zaruri.

Lordul Tarly îşi luă privirea de la Brienne pentru a-l cerceta pe omul din faţa lui:

— Şi trişai?

— Nu, stăpâne, niciodată.

— Pentru hoţie iau un deget. Minte-mă şi am să te spânzur. Pot să văd zarurile alea?

— Zarurile? Arcaşul se uită la Mooton, dar lordul privea bărcile de pescuit. Arcaşul înghiţi în sec. Poate că eu… zarurile alea îmi aduc noroc, e-adevărat, dar eu…

Tarly auzise destul.

— Tăiaţi-i degetul mic. E liber să-şi aleagă mâna. Un cui prin palmă pentru celălalt. Se ridică în picioare. Am terminat. Duceţi-i pe ceilalţi înapoi în temniţă, mă ocup mâine de ei. Se întoarse, făcându-i semn lui Ser Hyle să se apropie. Brienne îl urmă.

— Lordul meu, spuse femeia când ajunse în faţa lui. Se simţea din nou ca la opt ani.

— Domniţă! Cărui fapt datorăm această… onoare?

— Am fost trimisă să caut… să caut… Şovăi.

— Cum poţi să-l găseşti dacă nu-i ştii numele? L-ai omorât pe Lordul Renly?

— Nu.

Tarly cântări cuvântul. *Mă judecă, aşa cum i-a judecat pe ceilalţi.*

— Nu, spuse el în cele din urmă. Doar l-ai lăsat să moară.

Îi murise în braţe, vărsându-şi sângele vieţii peste trupul ei. Brienne tresări.

— A fost o vrăjitorie. Eu niciodată…

— Tu *niciodată?* Glasul său deveni un bici. Da. N-ar fi trebuit să îmbraci niciodată zalele, nici să-ţi prinzi o sabie la cingătoare. N-ar fi trebuit să părăseşti castelul tatălui tău. Asta e un război, nu balul recoltei. Pe toţi zeii, ar trebui să te trimit înapoi la Tarth.

— Fă asta şi răspunzi în faţa tronului. Glasul îi sună piţigăiat şi copilăresc, nu neînfricat cum voise. Podrick, în desaga mea vei găsi un pergament. Adu-i-l Excelenţei Sale.

Tarly luă scrisoarea şi o desfăcu, încruntându-se. Buzele i se mişcau în timp ce citea.

— Treburile regelui. Ce fel de treburi?

Minte-mă şi am să te spânzur.

— S-sansa Stark.

— Dacă fata Stark ar fi aici, aş şti. Aş pune rămăşag că a fugit înapoi la Nord, sperând să-şi găsească refugiul la vreunul dintre lorzii stegari ai tatălui său. Ar face bine să spere că alege pe cine trebuie.

— S-ar fi putut duce în schimb în Vale, se auzi Brienne spunând, la sora mamei sale.

Lordul Tarly îi aruncă o privire plină de dispreț.

— Lady Lysa e moartă. Un oarecare cântăreț a împins-o de pe munte. Degețel e stăpân acum peste Eyrie… dar nu pentru multă vreme. Lorzii Văii nu sunt oamenii care să plece genunchiul în fața unui filfizon parvenit care nu se pricepe decât la număratul banilor. Lordul Tarly îi înapoie scrisoarea. Du-te unde vrei şi fă ce pofteşti… dar, de vei fi siluită, să nu vii la mine să-ți cauți dreptatea. Numai tu, cu nesăbuința ta, vei fi de vină. Îi aruncă o privire lui Ser Hyle: Iar tu, ser, ar trebui să fii la poarta ta. Ți-am dat comanda acolo, nu-i aşa?

— Aşa e, lordul meu, răspunse Hyle Hunt, dar m-am gândit…

— Gândeşti prea mult. Lordul Tarly se îndepărtă cu paşi mari.

Lysa Tully e moartă. Brienne stătea sub spânzurătoare, cu prețiosul pergament în mână. Mulțimea se împrăştiase, iar ciorile se întorseseră ca să-şi continue ospățul. *Un oarecare cântăreț a împins-o de pe munte.* Oare ciorile se înfruptaseră şi din sora lui Lady Catelyn?

— Ai pomenit de Gâsca Împuțită, domniță, vorbi Ser Hyle. Dacă vrei să-ți arăt…

— Întoarce-te la poarta ta.

O undă de iritare îi străbătu chipul. *Un chip antipatic, nu unul cinstit.*

— Dacă asta ți-e dorința.

— Asta.

— A fost doar un joc, ca să ne treacă timpul. N-am vrut să facem niciun rău. Bărbatul şovăi. Ben a murit, ştii. Spintecat la Apa Neagră. Farrow la fel, şi Will Cocostârcul. Iar Mark Mullendore s-a ales cu o rană care l-a costat o jumătate de braț.

Bine, îi venea Briennei să spună. *Bine, o merita.* Dar şi-l aminti pe Mullendore stând în fața pavilionului, ținând pe umăr maimuța lui îmbrăcată într-un mic costum de zale, strâmbându-se unul la altul. Cum le spusese Catelyn Stark în noaptea aceea, la Podul Amar? *Cavalerii verii.* Iar acum era toamnă, şi ei cădeau ca frunzele…

Îi întoarse spatele lui Hyle Hunt.

— Podrick, vino.

Băiatul alergă după ea, cu caii de căpăstru.

— Căutăm locul ăla? Gâsca Împuțită?

— Eu îl caut. Tu te duci la grajduri, lângă poarta de est. Întreabă-l pe grăjdar dacă există vreun han unde putem înnopta.

— Aşa am să fac, domniță. Podrick mergea cu privirea în pământ, lovind din când în când câte o piatră cu piciorul. Ştii unde este? Gâsca? Gâsca Împuțită, adică.

— Nu.

— Zicea că ne poate arăta. Cavalerul ăla. Ser Kyle.

— Hyle.

— Hyle. Ce ți-a făcut, ser? Adică, domniță.

O fi el bâlbâit, dar nu e prost băiatul.

— La Highgarden, când Regele Renly şi-a adunat flamurile, câțiva bărbați s-au jucat cu mine. Ser Hyle era printre ei. A fost un joc crud, dureros şi lipsit de cavalerism. Brienne se opri. Poarta de est e în direcția asta. Aşteaptă-mă acolo.

— Cum spui, domniță. Ser.

Niciun semn nu indica Gâsca Împuțită. Îi luă aproape o oră s-o găsească, în josul unui şir de trepte de lemn, sub un hambar. Beciul era întunecos, tavanul scund şi, când intră, Brienne dădu cu capul de o grindă. Nu se zărea nicio gâscă. Ici şi acolo erau împrăştiate câteva scaune, iar de un zid de pământ fusese proptită o bancă. Mesele erau vechi butoaie de vin, înnegrite şi găurite. Totul era îmbibat de anunțata duhoare. Erau mai cu seamă vin, umezeală şi mucegai, după cum îi spunea nasul, dar şi nițel miros de privată şi de țintirim.

Singurii clienți erau trei marinari tyroshi într-un colț, care mormăiau unul la altul prin bărbi verzi şi purpurii. O examinară scurt şi unul dintre ei spuse ceva care-i făcu pe ceilalți să râdă. Jupâneasa stătea în spatele unei tejghele aşezate între două butoaie. Era o femeie rotofeie, palidă şi cu părul rar, cu sâni imenşi şi moi care se legănau sub un şorț soios. Arăta de parcă zeii o făcuseră din cocă necoaptă.

Brienne nu îndrăznea să ceară apă într-un asemenea loc. Comandă o cupă de vin şi spuse:

— Caut un bărbat căruia i se spune Dick Dibaciul.

— Dick Crabb. Vine aproape în fiecare seară. Femeia se holbă la zalele şi sabia Briennei. Dacă ai de gând să-l tai, fă-o altundeva. Nu vrem necazuri cu Lordul Tarly.

— Vreau să vorbesc cu el. De ce i-aş face vreun rău? Femeia ridică din umeri. Dacă mi-ai face semn cu capul când intră, ți-aş fi recunoscătoare.

— Cât de recunoscătoare?

Brienne aşeză o stea de aramă între ele, pe tejghea, şi-şi căută un loc în umbră, cu vedere bună spre scări.

Gustă vinul. Era uleios pe limbă şi în el plutea un fir de păr. *Un fir la fel de*

subțire ca speranțele mele de a o găsi pe Sansa, gândi ea, culegându-l. Goana după Ser Dontos se dovedise zadarnică, iar cu Lady Lysa moartă, Valea nu mai părea un refugiu adecvat. *Unde eşti, Lady Sansa? Ai fugit acasă, la Winterfell, sau eşti cu soțul tău, aşa cum pare să creadă Podrick?* Brienne nu voia să meargă în căutarea fetei dincolo de marea îngustă, unde până şi limba i-ar fi străină. *Acolo aş fi şi mai ciudată, mormăind şi gesticulând ca să mă fac înțeleasă. Vor râde de mine, aşa cum au râs la Highgarden.* Un val de roşeață i se ridică pe obraji când îşi aminti.

La încoronarea lui Renly, Fecioara din Tarth străbătuse tot drumul până la Reach ca să i se alăture. Regele însuşi o întâmpinase cu politețe şi o primise bucuros în slujba lui. Dar nu şi lorzii şi cavalerii lui. Brienne nu se aşteptase la o primire călduroasă. Era pregătită pentru răceală, pentru batjocură, pentru ostilitate. Ştia cu ce se mănâncă astea. Nu dispreţul celor mulți o lăsase nedumerită şi vulnerabilă, ci bunătatea câtorva. Fecioara din Tarly fusese logodită de trei ori, dar niciodată curtată până să vină la Highgarden.

Voinicul Ben Părosul fusese primul, unul dintre puținii bărbați din tabăra lui Renly care era mai înalt decât ea. Îl trimisese pe scutierul lui să-i curețe zalele şi îi dăruise un corn de băut din argint. Ser Edmund Ambrose îl întrecuse, aducându-i flori şi invitând-o să călărească împreună cu el. Ser Hyle Hunt îi depăşise pe amândoi. Îi dăduse o carte, frumos anluminată şi plină de sute de poveşti cavalereşti. Îi adusese mere şi morcovi pentru caii ei şi o pană din mătase albastră pentru coif. Îi povestea bârfele taberei şi spunea lucruri spirituale, tăioase, care o făceau să zâmbească. Într-o zi, chiar se antrenase alături de ea, ceea ce însemna mai mult decât toate celelalte.

Credea că datorită lui începuseră ceilalți să fie curtenitori. *Mai mult decât curtenitori.* La masă, bărbații se băteau pentru un loc lângă ea, oferindu-se să-i umple cupa cu vin sau să-i aducă momițe. Ser Richard Farrow cânta cântece de dragoste din lăută în fața pavilionului ei. Ser Hugh Beesbury îi adusese o ulcea cu miere „dulce ca fecioarele din Tarth”. Ser Mark Mullendore o făcea să râdă cu poznele maimuței sale, o creatură ciudată, neagră cu alb, din Insulele Verii. Un cavaler rătăcitor pe nume Will Cocostârcul se oferise să-i maseze umerii.

Brienne îl refuzase. Îi refuzase pe toți. Când Ser Owen Inchfield o înhățase într-o noapte şi o sărutase cu forța, îl aruncase cu fundul într-un foc de tabără. După aceea, Brienne se privise într-un ciob de sticlă. Fața îi era la fel de lătăreață şi de pistruiată, dinții la fel de strâmbi ca întotdeauna, buzele mari, maxilarul proeminent, urâtă foc. Nu voia decât să fie cavaler şi să-l slujească pe Regele Renly, dar acum…

Nu că ar fi fost singura femeie de acolo. Până şi vivandierele erau mai frumoase decât ea, iar sus, în castel, Lordul Tyrell îl ospăta pe Regele Renly în fiecare seară, în timp ce fecioare frumoase, de viță nobilă, şi doamne grațioase dansau pe muzică de fluier, corn şi harpă. *De ce eşti bun cu mine?* îi venea să

strige de fiecare dată când vreun cavaler necunoscut îi făcea un compliment. *Ce vrei?*

Randyll Tarly elucidase misterul în ziua în care îşi trimisese doi oşteni s-o cheme în pavilionul lui. Fiul său mai mic, Dickon, auzise patru cavaleri râzând în timp ce îşi înşeuau caii, şi îi relatase nobilului său tată ce spuseseră.

Făcuseră prinsoare.

Lordul Tarly îi spusese că trei dintre cavalerii mai tineri începuseră totul: Ambrose, Părosul şi Hyle Hunt, din propria lui casă. Însă, pe măsură ce vestea se răspândea în tabără, li se alăturaseră şi alţii. Fiecăruia i se cerea să intre în joc cu un dragon de aur, urmând ca întreaga sumă să-i revină celui care-i va lua fecioria.

— Am pus capăt distracţiei lor, îi spusese Tarly. Unii dintre aceşti… concurenţi… sunt mai puţin onorabili decât alţii, iar miza creştea de la o zi la alta. Nu mai era mult şi unul dintre ei s-ar fi hotărât să-şi revendice premiul cu forţa.

— Dar sunt cavaleri, spusese ea, uluită, cavaleri unşi.

— Şi oameni de onoare. Vina îţi aparţine.

Acuzaţia o făcuse să tresară.

— Niciodată, eu n-aş… stăpâne, n-am făcut nimic ca să-i încurajez.

— Prezenţa ta aici i-a încurajat. Dacă o femeie se comportă ca o vivandieră, nu se poate plânge că este tratată ca atare. O fecioară n-are ce căuta într-o oaste de război. Dacă preţuieşti câtuşi de puţin virtutea ta şi onoarea Casei tale, îţi vei scoate zalele, te vei întoarce acasă şi-l vei ruga pe tatăl tău să-ţi găsească un soţ.

— Am venit să lupt, insistase ea. Să fiu cavaler.

— Zeii au făcut bărbaţii pentru luptă şi femeile să poarte copii, spusese Randyll Tarly. Războiul unei femei se duce pe patul de naştere.

Cineva cobora treptele cramei. Brienne dădu cupa la o parte în timp ce un bărbat uscăţiv, cu faţa ascuţită şi păr şaten, murdar, intra în Gâscă. Le aruncă marinarilor tyroshi o privire fugară şi Briennei una mai îndelungată, apoi se îndreptă către tejghea.

— Vin, spuse el, şi fără pisatul tău de cal în el, dacă eşti bună.

Femeia se uită spre Brienne şi clătină din cap.

— Fac eu cinste, strigă ea, pentru o vorbă cu tine.

Bărbatul o cercetă, cu ochi neîncrezători.

— O vorbă? Ştiu o mulţime de vorbe. Se aşeză pe un taburet, faţă în faţă cu ea. Spune-mi ce vrea domniţa să audă şi Dick Dibaciul îi va spune.

— Am auzit că ai păcălit un bufon.

Bărbatul jerpelit îşi sorbi vinul, chibzuind.

— Poate că da. Sau nu. Purta o jiletcă spălăcită, zdrenţuită, de pe care fusese smuls blazonul vreunui lord. Cine vrea să ştie?

— Regele Robert. Brienne aşeză un cerb de argint pe butoiul dintre ei. Pe o faţă era capul lui Robert, pe cealaltă cerbul.

— El ştie? Bărbatul luă moneda şi o răsuci, zâmbind, îmi place să văd un rege

dansând, tra-la-la, tra-la-la. Poate că l-am văzut pe bufonul ăsta al tău.

— Era şi o fată cu el?

— Erau două fete, răspunse el fără să şovăie.

— *Două* fete.

Oare cealaltă putea fi Arya?

— Mă rog, spuse bărbatul. Nu le-am văzut niciodată pe mititele, bagă de seamă, dar bufonul căuta să le îmbarce.

— Să le îmbarce? Încotro?

— Către malul celălalt al mării.

— Îţi aminteşti cum arăta?

— Un bufon. Înhaţă moneda de pe masă când începu să se învârtă mai încet şi o făcu nevăzută. Un bufon speriat.

— Speriat de ce? Bărbatul ridică din umeri.

— Nu mi-a spus, dar bătrânul Dick Dibaciul cunoaşte mirosul fricii. Venea aici aproape în fiecare seară, dând marinarilor de băut, făcând glume, cântând cântecele. Numai că, o dată, au intrat nişte oameni cu vânătorul ăla pe piept şi bufonul tău s-a făcut alb ca laptele şi a rămas tăcut până când au plecat. Omul îşi apropie scaunul de al ei: Tarly ăla are oameni care mişună prin docuri, urmărind fiecare corabie care vine şi pleacă. Cine vrea o căprioară se duce în pădure. Cine vrea o corabie se duce la docuri. Bufonul tău n-a îndrăznit. Aşa că i-am dat o mână de ajutor.

— Ce fel de ajutor?

— Un fel de ajutor care costă mai mult decât un cerb de argint.

— Spune-mi şi mai primeşti unul.

— Să-l vedem, ceru el. Brienne aşeză încă o monedă pe butoi. Omul o răsuci, zâmbi, o ridică în căuşul palmei. „Dacă nu vine omul la corabie, vine corabia la om”, i-am zis. Ştiam un loc unde asta se putea aranja. Un loc ascuns, cum ar veni.

Braţele Briennei fură străbătute de furnicături.

— Un golf de contrabandişti. L-ai trimis pe bufon la contrabandişti.

— Pe el şi pe cele două fete. Bărbatul chicoti. Numai că, mă rog, unde i-am trimis nu erau corăbii de ceva vreme. De treizeci de ani, să zicem. Se scarpină la nas. Ce înseamnă bufonul ăsta pentru tine?

— Cele două fete sunt surorile mele.

— Aşa deci? Bietele de ele! Am avut şi eu o soră cândva. O fată costelivă, cu genunchi noduroşi, dar pe urmă i-a crescut o pereche de ţâţe şi fiul unui cavaler i s-a vârât între picioare. Ultima oară când am văzut-o plecase către Debarcaderul Regelui, ca să facă nişte bani întinsă pe spate.

— Unde i-ai trimis?

Alţi umeri ridicaţi.

— Asta nu-mi aduc aminte.

— *Unde?* Brienne trânti încă un cerb de argint în faţa lui.

Omul i-l azvârli înapoi, cu degetul arătător.

— Într-un loc pe care niciun cerb nu l-ar găsi… dar poate că un dragon…

Brienne îşi dădea seama că argintul nu-i va smulge adevărul. *Poate că aurul ar reuşi, sau poate că nu. Oţelul ar fii mai sigur.* Brienne îşi atinse pumnalul, apoi se răzgândi şi vârî mâna în pungă. Găsi un dragon de aur şi îl aşeză pe butoi.

— Unde?

Bărbatul jerpelit înhaţă moneda şi o muşcă.

— Dulce. Îmi aduce aminte de Capul Ghearei Despicate. La nord de-aici, e un ţinut sălbatic de dealuri şi mlaştini, dar întâmplarea face să fiu născut şi crescut acolo. Dick Crabb e numele meu, dar cei mai mulţi îmi spun Dick Dibaciul.

Brienne nu-i dezvălui propriul nume.

— *Unde* la Capul Ghearei Despicate?

— La Şoapte. Ai auzit de Clarence Crabb, desigur.

— Nu.

Asta păru să-l surprindă.

— *Ser* Clarence Crabb, am zis. Îmi curge sângele lui prin vene. Era înalt de doi metri jumate şi puternic de putea să scoată pinii din rădăcini cu o singură mână şi să-i arunce la un kilometru. Niciun cal nu-i putea duce povara. Călărea un zimbru.

— Şi ce-are el cu golful contrabandiştilor?

— Nevastă-sa era o vrăjitoare din păduri. Ori de câte ori Ser Clarence omora pe cineva, îi aducea capul acasă şi nevasta lui îl săruta pe buze şi îl învia. Erau lorzi şi vrăjitori, cavaleri renumiţi şi piraţi. Şi cum erau doar capete, nu puteau vorbi prea tare, dar nici nu-şi ţineau gura. Când eşti cap, n-ai altceva de făcut ca să-ţi treci timpul decât să vorbeşti. Aşa că fortăreaţa lui Crabb a căpătat numele de Şoaptele. Aşa i se zice şi acum, deşi e în paragină de mii de ani. Un loc stingher, Şoaptele astea. Bărbatul îşi plimbă cu agilitate moneda peste încheieturile degetelor. Un dragon singur se plictiseşte. Zece, în schimb…

— Zece dragoni înseamnă o avere. Crezi că eu sunt smintită?

— Nu, dar te pot duce la un smintit. Moneda dansă într-o direcţie, apoi în cealaltă. Te pot duce la Şoapte, domniţă.

Briennei nu-i plăcea cum i se jucau degetele cu banul de aur. Cu toate acestea…

— Şase dragoni dacă o găsim pe sora mea. Doi, dacă-l găsim pe bufon. Nimic, dacă asta găsim.

Crabb ridică din umeri.

— Şase e bine. Batem palma.

Prea repede. Îl prinse de încheietura mâinii înainte ca bărbatul să apuce să pitească moneda.

— Să nu mă tragi pe sfoară. Nu sunt uşor de păcălit. Când îi dădu drumul, Crabb îşi frecă încheietura.

— La naiba, mormăi el. Mă doare.

— Îmi pare rău. Sora mea e o fată de treisprezece ani. Trebuie s-o găsesc înainte…

— … înainte ca vreun cavaler să i se vâre între picioare. Da, te-am înţeles. E ca şi salvată. Dick Dibaciul e acum cu tine. Vino la poarta de est la primii zori. Trebuie să vorbesc cu cineva pentru un cal.

SAMWELL

Marea îi făcea rău lui Samwell Tarly.

Nu era din pricina spaimei sale de înec, deşi, negreşit, era şi asta. Era mişcarea corăbiei, felul în care puntea i se rostogolea sub picioare.

— Mi-e greaţă, îi mărturisi lui Dareon în ziua când plecară de la Eastwatch-by -the-Sea. Cântăreţul îi dădu o palmă peste spate, spunând:

— Cu un burduhan ca al tău, Ucigaşule, ai greaţă cât cuprinde.

Sam încerca să înfrunte situaţia cu curaj, de dragul lui Gilly, dacă nu de altceva. Ea nu mai văzuse marea. Pe când se luptau cu nămeţii, după fuga de la Fortăreaţa lui Craster, le ieşiseră în cale mai multe lacuri, iar ea se minunase până şi de ele. Când *Mierla* se îndepărtase de mal, fata începuse să tremure şi pe obraji i se rostogoliseră lacrimi mari, sărate.

— Zei, aveţi îndurare, o auzise Sam şoptind.

Eastwatch dispăru primul, iar Zidul deveni din ce în ce mai mic, în depărtare, până când, în cele din urmă, se făcu nevăzut. Vântul se stârnea deja atunci. Velele erau de un gri palid, ca al unei mantii negre spălate prea des, iar faţa lui Gilly era albă de spaimă.

— E o corabie bună, încercă Sam s-o liniştească. N-ai de ce te teme. Dar ea îl privi, îşi strânse pruncul în braţe şi fugi în cală.

În curând, Sam se pomeni apucându-se şi mai strâns de copastie şi urmărind baleierea vâslelor. Felul în care se mişcau toate deodată era cumva frumos de privit şi era mai bine decât să se uite la apă. Apa nu făcea decât să-l ducă cu gândul la înec. În copilărie, nobilul său tată încercase să-l înveţe să înoate aruncându-l într-un heleşteu, lângă Horn Hill. Apa îi intrase în nas, în gură şi în plămâni şi tuşise şi horcăise ore în şir după ce Ser Hyle îl scosese afară. După aceea, nu mai îndrăznise niciodată să intre în apă mai adânc decât până la brâu.

Golful Focilor era *cu mult* mai adânc decât până la brâul lui, şi nu atât de prietenos ca micul heleşteu de la poalele castelului tatălui său. Apele sale erau gri şi verzi şi agitate, iar ţărmul împădurit pe care îl urmau era o încâlceală de pietre şi vârtejuri. Chiar dacă ar putea, cumva, să dea din picioare şi să se târască, valurile l-ar izbi probabil de o piatră şi i-ar zdrobi capul.

— Cauţi sirene, Ucigaşule? îl întrebă Dareon când îl văzu cu privirea pierdută

peste golf. Blond, cu ochi căprui, tânărul şi chipeşul cântăreț din Eastwatch aducea mai degrabă a prinț întunecat decât a frate în negru.

— Nu. Sam nu ştia ce căuta sau ce făcea pe corabia asta. *Mă duc la Citadelă, să-mi făuresc un colan şi să devin maester, ca să pot sluji mai bine Rondul,* îşi spuse, dar gândul nu făcu decât să-l obosească. Nu voia să fie maester, cu un colan greu înfăşurat în jurul gâtului, rece pe piele. Nu voia să-şi părăsească frații, singurii prieteni pe care-i avusese vreodată. Şi cu siguranță nu voia să-l înfrunte pe tatăl care-l trimisese la Zid ca să moară.

Pentru ceilalți era altfel. Pentru ei, călătoria avea să se termine cu bine. Gilly va fi la adăpost, la Horn Hill, cu întreaga întindere a Westerosului între ea şi ororile pe care le cunoscuse în pădurea bântuită. Ca slujitoare în castelul tatălui său, va avea parte de căldură şi de mâncare bună, o părticică din lumea mare la care nu ar fi îndrăznit să viseze ca nevastă a lui Craster. Îşi va vedea fiul crescând mare şi puternic, devenind vânător, grăjdar sau fierar. Dacă băiatul avea să dovedească vreo înclinație pentru arme, poate că un cavaler îl va lua scutier.

Maester Aemon mergea şi el spre un loc mai bun. Lui Sam îi plăcea să se gândească la el petrecându-şi timpul care îi mai rămăsese de trăit mângâiat de adierile calde ale Oraşului Vechi, discutând cu tovarăşii lui, maesterii, împărtăşind din înțelepciunea sa acoliților şi novicilor. Îşi merita însutit odihna.

Până şi Dareon avea să fie mai fericit. Susținuse întotdeauna că nu era vinovat de violul pentru care fusese trimis la Zid, insistând că locul lui era la curtea unui lord, unde să-şi câştige pâinea cântând. Acum avea această şansă. Jon îl numise recrutor în locul unui anume Yoren, care dispăruse şi era considerat mort. Sarcina sa era să călătorească în Cele Şapte Regate, cântând despre vitejia Rondului de Noapte şi întorcându-se din când în când la Zid cu noi recruți.

Călătoria avea să fie lungă şi anevoioasă, nimeni nu putea nega asta, dar pentru ceilalți, cel puțin, avea să aibă un final fericit. Aceasta era consolarea lui Sam. *Eu merg pentru ei,* îşi spuse, *pentru Rondul de Noapte şi pentru finaluri fericite.* Însă cu cât privea marea mai mult, cu atât mai rece şi mai adâncă îi părea.

Dar *să nu* privească apa era şi mai rău, îşi dădu el seama în cabina strâmtă de sub castelul de la pupa pe care o împărțeau pasagerii. Încercă să-şi mute gândul de la greața din stomac vorbind cu Gilly, care-şi alăpta fiul.

— Corabia asta ne va duce până la Braavos, spuse el. Acolo vom găsi alta care să ne ducă la Oraşul Vechi. Am citit o carte despre Braavos când eram mic. Tot oraşul e construit într-o lagună cu o sută de insulițe şi au acolo un titan, un om de piatră înalt de treizeci de metri. Au bărci în loc de cai, iar comedianții lor joacă după poveşti scrise, în loc să facă doar obişnuitele farse stupide. Şi mâncarea lor e foarte bună, mai cu seamă peştele. Au tot felul de moluşte şi de țipari şi de stridii, proaspete, din lagună. Ar trebui să avem câteva zile între corăbii. Dacă va fi aşa, putem să mergem să vedem un spectacol şi să mâncăm nişte stridii.

Crezuse că asta o va încânta. Nici că se putea înşela mai mult. Gilly se uită la

el cu ochi goi, obosiți, printre şuvițele de păr nespălat.

— Dacă aşa vrei, stăp'ne.

— *Tu* ce vrei? o întrebă Sam.

— Nimic. Îi întoarse spatele şi îşi mută pruncul de la un sân la celălalt.

Mişcarea corăbiei agita pâinea friptă şi ouăle cu şuncă pe care Sam le mâncase înainte de plecare. Dintr-odată, nu mai putea suporta cabina nicio clipă. Se ridică cu greu în picioare şi urcă scara, clătinându-se, pentru a da mării micul său dejun. Îi era atât de rău încât nu se putu opri să vadă din ce direcție bate vântul, astfel că vomită peste alt parapet decât ar fi trebuit şi sfârşi prin a se stropi. Chiar şi aşa, se simți mult mai bine după aceea… deşi nu pentru mult timp.

Corabia lor era *Mierla,* cea mai mare dintre galerele Rondului. *Cioara Furtunii* şi *Gheara* erau mai iuți, îi spusese Cotter Pyke Maesterului Aemon, la Eastwatch- by-the-Sea, dar erau nave de război, păsări de pradă suple, agile, ai căror vâslaşi stăteau sus, pe punți. *Mierla* era o alegere mai bună pentru apele învolburate ale mării înguste de dincolo de Skagos.

— Sunt furtuni, îi prevenise Pyke. Furtunile iernii sunt mai rele, dar ale toamnei sunt mai frecvente.

Primele zece zile fură destul de calme, în timp ce *Mierla* îşi croi drum prin Golful Focilor, fără să piardă țărmul din ochi. Era frig când bătea vântul, dar mirosul sărat din aer avea ceva înviorător.

Sam abia putea să mănânce şi, când se forța să înghită ceva, nu îi rămânea prea mult timp în stomac, dar, în afară de asta, nu se descurca prea rău. Încerca să-i ridice moralul lui Gilly şi s-o înveselească pe cât putea, dar asta se dovedise dificil. Ea nu voia să urce pe punte, orice-ar fi spus el, şi părea să prefere să se cuibărească în întuneric, cu fiul ei. După toate aparențele, nici copilului nu-i plăcea marea mai mult decât mamei sale. Când nu țipa, vomita laptele supt. Făcea mereu pe el, mânjind blănurile în care-l înfăşurase Gilly ca să-i fie cald, umplând aerul de o duhoare maronie. Oricâte lumânări de seu aprindea Sam, mirosul fetid persista.

Era mult mai plăcut în aer liber, în special când Dareon cânta. Vâslaşii *Mierlei* îl cunoşteau pe cântăreț şi acesta le cânta în timp ce trăgeau la vâsle. Ştia toate cântecele lor preferate: pe cele triste, precum *Ziua când l-au spânzurat pe Robin cel Negru, Tânguirea sirenei* şi *Toamna vieții mele,* pe cele mobilizatoare, precum *Lănci de fier* şi *Şapte săbii pentru şapte fii,* pe cele deşucheate, ca *Cina Doamnei* şi *Floricica ei* şi *Megget era o fată veselă, o fată veselă era.* Când cânta *Ursul şi frumoasa fecioară* toți vâslaşii i se alăturau, iar *Mierla* părea să zboare pe apă. Sam ştia de pe vremea antrenamentelor cu Alliser Thorne că Dareon nu era un mare luptător, dar avea un glas frumos. „Miere turnată peste tunet" îl numise cândva Maester Aemon. Cânta la harpa de lemn şi la scripcă, şi chiar îşi scria propriile cântece… deşi Sam nu le considera foarte bune. Totuşi era plăcut să stai şi să asculți, deşi cufărul era atât de tare şi de plin de aşchii, încât Sam era aproape

recunoscător pentru şezutul lui cărnos. *Oamenii graşi iau o pernă cu ei oriunde se duc,* gândea el.

Maester Aemon prefera şi el să-şi petreacă zilele pe punte, cuibărit sub un maldăr de blănuri şi privind în gol peste apă.

— La ce se uită? întrebă într-o zi Dareon. Pentru el e la fel de întuneric aici, sus, ca jos, în cabină.

Bătrânul îl auzi. Deşi ochii îi slăbiseră şi se întunecaseră, Aeron avea urechi bune.

— Nu m-am născut orb, le reaminti el. Ultima oară când am trecut pe-aici, am văzut fiecare piatră, fiecare copac şi fiecare val înspumat şi am privit pescăruşi gri zburând în calea noastră. Aveam treizeci şi cinci de ani şi de şaisprezece eram maester cu colan. Egg voia să-l ajut să domnească, dar ştiam că locul meu e aici. M-a trimis la Nord la bordul *Dragonului Auriu* şi a insistat ca prietenul lui, Ser Duncan, să mă conducă la Eastwatch. Niciun recrut nu a sosit vreodată la Zid cu atâta pompă de când Nymeria a trimis la Rond şase regi în lanțuri de aur. Egg golise şi temnițele, aşa că nu aveam să fiu nevoit să-mi rostesc singur jurămintele. Garda mea de onoare, aşa le spunea. Unul era nimeni altul decât Brynden Rivers. Mai târziu, a fost ales Lord Comandant.

— Corbul Sângelui, spuse Dareon. Ştiu un cântec despre el. *O mie de ochi, şi unul.* Dar credeam că a trăit acum o sută de ani.

— Cu toții am trăit atunci. Cândva, am fost tânăr ca tine. Asta părea să-l întristeze. Tuşi, închise ochii şi adormi, legănându-se sub blănurile sale cu fiecare val ce clătina corabia.

Navigară sub cerul cenuşiu, către sud-est, apoi iarăşi către sud, cu Golful Focilor lărgindu-se în jurul lor. Căpitanul, un frate încărunțit, cu o burtă ca o bute de bere, purta veşminte negre atât de pătate şi de decolorate, încât echipajul îi spunea Bătrânul Petic-de-Sare. Arareori scotea o vorbă. Secundul lui vorbea şi în locul lui, împroşcând aerul sărat cu înjurături ori de câte ori vântul se oprea sau vâslaşii păreau să încetinească. Mâncau terci de ovăz dimineața, terci de mazăre la prânz şi vită sărată, cod sărat sau oaie sărată seara, şi le făceau să alunece pe gât cu bere. Dareon cânta, Sam vomita, Gilly plângea şi-şi alăpta copilul. Maester Aemon dormea şi tremura, iar vânturile erau mai reci şi mai furtunoase cu fiecare zi care trecea.

Chiar şi aşa, era o călătorie mai bună decât ultima pe care o făcuse Sam. Nu avusese mai mult de zece ani când se îmbarcase pe galeasa Lordului Redwyne, *Regina din Arbor.* De cinci ori mai mare decât *Mierla,* splendidă la înfățişare, avea trei vele mari, sângerii, şi şiruri de vâsle care aruncau sclipiri albe şi aurii în lumina soarelui. Lui Sam i se tăiase răsuflarea văzându-le cum se ridică şi coboară când nava se îndepărta de Oraşul Vechi… însă aceasta era ultima amintire plăcută pe care o avea despre Strâmtorile Redwyne. Atunci, ca şi acum, avusese rău de mare, spre dezgustul tatălui său.

Iar odată ajunşi la Arbor, lucrurile se înrăutăţiseră şi mai mult. Fiii gemeni ai Lordului Redwyne îl dispreţuiseră pe Sam din prima clipă. În fiecare dimineaţă găseau o nouă metodă de a-l umili pe terenul de instrucţie. În cea de-a treia zi, Horas Redwyne îl făcuse să guiţe ca un purcel când ceruse îndurare. În cea de-a cincea zi, fratele lui, Hobber, îmbrăcase o fată de la bucătărie în armura sa şi o lăsase să-l bată pe Sam cu o sabie de lemn, până când băiatul începuse să ţipe. Când fata îşi dezvăluise identitatea, toţi scutierii, pajii şi grăjdarii râseră în hohote.

— Băiatul trebuie pregătit puţin, atâta tot, îi spusese tatăl său Lordului Redwyne în seara aceea, dar bufonul lui Redwyne îşi zornăise zornăitoarea şi spusese:

— Da, cu niţel piper, câteva cuişoare şi un măr în gură.

De atunci înainte, Lordul Randyll îi interzisese lui Sam să mănânce mere cât timp mai rămăseseră sub acoperişul lui Paxter Redwyne. Îi fusese rău şi pe drumul spre casă, dar era atât de uşurat să plece, încât aproape că îi plăcea gustul de vomă din fundul gâtului. Abia când ajunseseră înapoi la Horn Hill mama sa îi spusese că tatăl lui nu avusese de gând să-l aducă înapoi.

— Urma să vină Horas la noi în locul tău, în timp ce tu trebuia să rămâi la Arbor, ca paj şi paharnic al Lordului Paxter. Dacă i-ai fi fost pe plac, te-ai fi logodit cu fiica lui. Sam îşi amintea şi acum atingerea moale a mâinii mamei sale ştergându-i lacrimile de pe faţă cu o bucată de panglică umezită cu salivă. Bietul meu Sam, a murmurat ea. Bietul, bietul meu Sam.

Va fi plăcut s-o revăd, gândi el, stând cu mâinile agăţate de parapetul *Mierlei* şi privind valurile care se spărgeau de ţărmul stâncos. *Dacă m-ar vedea în veşminte negre, poate ar fi mândră. „Acum sunt bărbat, mamă”, i-aş putea spune, „sunt administrator, omul Rondului de Noapte. Uneori, fraţii mei îmi spun Sam Ucigaşul.”* Şi-ar vedea şi fratele, Dickon, şi surorile. *„ Vedeţi”, le-aş putea spune, „până la urmă am fost bun de ceva.”*

Însă dacă s-ar duce la Horn Hill, tatăl său ar putea fi acolo.

Gândul îi întoarse din nou stomacul pe dos. Sam se aplecă peste copastie şi vomită, însă nu în direcţia vântului. Se dusese la parapetul din dreapta de data aceasta. Începea să se priceapă la vomitat.

Sau cel puţin aşa crezu, până când *Mierla* lăsă ţărmul în urmă şi o luă spre est, peste golf, îndreptându-se către malurile Skogosului.

Insula era situată la gura Golfului Focilor, masivă şi muntoasă, un ţinut sterp şi respingător, populat de sălbatici. Sam citise că locuiau în peşteri şi în asprele fortăreţe ale munţilor, iar la război călăreau pe unicorni lăţoşi. *Skagos* însemna „stâncă” în limba veche. Skagosii îşi ziceau „născuţi din stâncă”, însă semenii lor de la nord îi numeau Skagi şi nu-i vedeau cu ochi prea buni. Skagosul se ridicase în răzmeriţă doar cu o sută de ani în urmă. Durase ani buni până când revolta lor fusese înăbuşită şi revendicase viaţa Lordului de Winterfell şi a sute dintre săbiile lui jurate. Unele cântece spuneau că Skagii erau canibali, că luptătorii lor mâncau

inimile şi ficaţii celor pe care îi omorau. În vremurile de demult, Skagosii călătoriseră spre insula Skane din apropiere, răpiseră femeile şi omorâseră bărbaţii, pe care îi mâncaseră pe o plajă pietroasă într-un ospăţ care durase două săptămâni. Skane rămăsese nepopulată până în ziua de azi.

Dareon ştia şi el cântecele. Când sumbrele culmi cenuşii ale Skagosului se ridicară din mare, veni lângă Sam la prora *Mierlei* şi spuse:

— Dacă zeii sunt buni cu noi, s-ar putea să zărim un unicorn.

— Dacă e bun căpitanul, nu ne vom apropia atât de mult. Curenţii sunt înşelători în preajma Skagosului şi există pietre care pot crăpa cala unei corăbii ca pe-o coajă de ou. Dar să nu-i spui asta lui Gilly. E şi aşa destul de speriată.

— Ea cu ţâncul ei urlător. Nu ştiu care dintre ei e mai gălăgios. Se opreşte din plâns doar când îi vâră un sfârc în gură, iar pe urmă începe *ea* să bocească.

Sam observase şi el asta.

— Poate că o doare, spuse el, fără convingere. Dacă îi intră dinţii în…

Dareon îşi ciupi lăuta cu un deget, înălţând o notă ironică.

— Auzisem că sălbaticii sunt mai curajoşi.

— *Este* curajoasă, zise apăsat Sam, deşi trebuia să recunoască şi el că nu o mai văzuse pe Gilly într-o stare atât de jalnică. Deşi mai tot timpul îşi ascundea faţa şi îşi ţinea cabina în întuneric, Sam îşi dădea seama că avea mereu ochii roşii şi obrajii uzi de lacrimi.

Dar când o întrebase ce era cu ea, Gilly nu făcuse decât să-şi scuture capul, lăsându-l să-şi găsească singur răspunsul. Marea o sperie, atâta tot, îi spuse el lui Dareon. Înainte să vină la Zid, n-a cunoscut altceva decât Fortăreaţa lui Craster şi pădurile din împrejurimi. Nu ştiu să se fi îndepărtat mai mult de un kilometru de locul în care s-a născut. A întâlnit râuri şi munţi, dar n-a mai văzut niciodată un lac până când am dat de unul, iar marea… marea e ceva înfricoşător.

— N-am fost nicio clipă departe de ţărm.

— Vom fi. Sam nu era nici el încântat de asta.

— Sunt sigur că niţică apă nu-l sperie pe Ucigaş.

— Nu, minţi el, pe mine nu. Dar Gilly… poate dacă le-ai cânta nişte cântece de leagăn, pruncul ar dormi mai bine.

Gura lui Dareon se strâmbă a dezgust.

— Doar dacă îi vâră un dop în fund. Nu suport mirosul ăla.

În ziua următoare, începură ploile şi marea deveni mai agitată.

— Am face bine să mergem jos, unde e uscat, îi spuse Sam lui Aemon, însă bătrânul maester doar zâmbi şi spuse:

— Îmi place să simt ploaia pe faţă, Sam. E ca lacrimile. Lasă-mă să mai stau puţin, te rog. N-am mai plâns de mult.

Dacă Maester Aemon avea de gând să stea pe punte, aşa bătrân şi firav cum era, Sam nu avea de ales decât să facă la fel. Rămase lângă bătrân aproape o oră, cuibărit în mantia sa, cu ploaia domoală, mocnită, udându-l până la piele. Aemon

parcă nici n-o simțea. Suspină şi închise ochii, iar Sam se apropie de el ca să-l apere de rafalele vântului. *În curând îmi va cere să-l duc în cabină,* îşi spuse. *Trebuie.* Dar asta nu se întâmplă şi, în cele din urmă, tunetele începură să bubuie în depărtare, spre est.

— *Trebuie* să coborâm, spuse Sam, tremurând. Maester Aemon nu răspunse. Abia atunci îşi dădu seama că bătrânul adormise. Maester, zise el, scuturându-l încet de umăr. Maester Aemon, trezeşte-te.

Ochii albi, orbi ai lui Aemon se deschiseră.

— Egg? făcu el, cu ploaia şiroindu-i pe obraji. Egg, am visat că eram bătrân.

Sam nu ştia ce să facă. Îngenunche, îl luă pe bătrân în brațe şi îl duse jos. Nimeni nu zisese vreodată despre el că era puternic, iar ploaia îmbibase veşmintele negre ale Maesterului Aemon, făcându-l de două ori mai greu, dar, chiar şi aşa, nu cântărea mai mult decât un copil.

Când intră în cabină, cu Aemon în brațe, descoperi că Gilly lăsase toate lumânările să se stingă. Pruncul dormea, iar ea era ghemuită într-un colț, plângând încetişor în faldurile mantiei mari, negre, pe care i-o dăduse Sam.

— Ajută-mă, îi ceru el precipitat. Ajută-mă să-l usuc şi să-l încălzesc.

Gilly se ridică pe dată şi, împreună, îl dezbrăcară pe bătrânul maester de veşmintele ude şi îl îngropară sub un morman de blănuri. Dar avea pielea umedă şi rece şi cleioasă la atingere.

— Intră lângă el, îi ceru Sam lui Gilly. Ține-l în brațe, încălzeşte-l cu trupul tău. Trebuie să-l încălzim. Fata se supuse şi de data aceasta, fără să scoată o vorbă, smiorcăindu-se în tot acest timp. Unde e Dareon? întrebă Sam. Ne-am încălzi cu toții mai bine dacă am fi împreună. Trebuie să fie şi el aici. Urca înapoi, să-l caute pe cântăreț, când puntea se ridică sub el, apoi căzu la picioarele sale. Gilly urlă, Sam se prăbuşi şi îşi pierdu echilibrul, iar pruncul se trezi țipând.

Următoarea răsucire a corăbiei veni în timp ce se căznea să se ridice în picioare. I-o aruncă pe Gilly în brațe, iar fata sălbatică se agăță cu atâta disperare de el încât Sam abia mai putea respira.

— Nu te speria, o linişti el. E doar o aventură. Într-o zi, îi vei spune fiului tău povestea asta. Asta n-o făcu decât să-şi înfigă unghiile în brațul lui. Gilly începu să tremure, cu tot trupul scuturat de hohote violente. *Orice aş spune îi face şi mai rău.* O strânse cu putere, stânjenit de apăsarea sânilor ei. Oricât de speriat era, această atingere îl stârni. *Va simți,* gândi el, ruşinat, dar dacă era aşa, Gilly nu dădu niciun semn, doar se agăță de el şi mai tare.

După aceea zilele se scurseră toate la fel. Nu mai văzură soarele. Zilele erau cenuşii şi nopțile negre, cu excepția momentelor când fulgerele luminau cerul deasupra piscurilor Skagosului. Cu toți erau leşinați de foame, dar nimeni nu putea mânca. Căpitanul desfundă un butoi cu vin de foc, ca să-şi întărească vâslaşii. Sam gustă o cupă şi oftă, în timp ce şerpi de foc i se zvârcoleau pe gât în jos şi prin piept. Dareon prinse şi el gust de băutură şi arareori mai fu treaz după

aceea.

Pânzele se ridicară şi coborâră, iar una se rupse, desprinzându-se de catarg, şi zbură ca o pasăre mare, gri. Când *Mierla* dădu ocol coastei sudice a Skagosului, zăriră pe stânci rămăşițele unei galere. Câțiva dintre membrii echipajului său fuseseră duşi la mal de valuri, iar corbii şi crabii se adunaseră să-şi aducă omagiile.

— Prea al naibii de aproape, mârâi Bătrânul Petic-de-Sare când văzu priveliştea. O rafală zdravănă şi ne zdrobim lângă ei. Aşa istoviți cum erau, vâslaşii se aplecară din nou peste vâslele lor şi vasul îşi luă vânt spre sud, către marea îngustă, până când din Skagos nu se mai zăreau decât câteva siluete întunecate pe cer, care ar fi putut fi nori de ploaie sau vârfurile munților înalți şi negri sau amândouă. După aceea, avură parte de opt zile şi şapte nopți de drum senin şi liniştit.

Apoi veniră alte furtuni, mult mai rele decât cele de dinainte.

Fuseseră trei furtuni sau doar una, întreruptă de perioade de acalmie? Sam nu află, deşi încercă disperat să se concentreze la asta.

— *Ce contează?* strigă o dată la el Dareon, când erau cu toți îngrămădiți în cabină.

Nu contează, îi veni lui Sam să-i spună, *dar atât timp cât mă gândesc la asta, nu mă gândesc la înec sau la greață sau la tremuratul Maesterului Aemon.*

— Nu contează, reuşi el să scâncească, însă tunetul îi înecă toate celelalte vorbe şi puntea se clătină şi îi aruncă într-o parte. Gilly plângea. Pruncul țipa.

Sus, îl auzea pe Bătrânul Petic-de-Sare, căpitanul jerpelit care nu scotea niciodată o vorbă, răcnind la echipajul său.

Urăsc marea, gândi Sam. *Urăsc marea, urăsc marea, urăsc marea.* Următorul fulger fu atât de strălucitor încât lumină cabina prin crăpăturile din scândurile de deasupra capului. *E o corabie bună, solidă, o corabie bună, solidă, o corabie bună,* îşi spuse. *Nu se va scufunda. Nu mi-e frică.*

În timpul uneia dintre perioadele de acalmie dintre furtuni, în timp ce Sam se agăța, cu degete albite, de parapet, încercând cu disperare să vomite, auzi câțiva membri ai echipajului mormăind că aşa se întâmpla dacă aduceai o femeie la bord şi, pe deasupra, o femeie sălbatică.

— S-a culcat cu propriul ei tată, îl auzi Sam zicând pe unul dintre ei, în timp ce vântul se stârnea din nou. Asta e mai rău decât să curveşti. Mai rău decât *orice.* O să ne înecăm cu toții dacă nu scăpăm de ea şi de monstrul ăla pe care l-a fătat.

Sam nu îndrăznea să-i înfrunte. Erau oameni mai în vârstă, voinici şi vânjoşi, cu brațele şi umerii îngroşați de anii petrecuți la vâsle. Se îngriji totuşi să aibă cuțitul ascuțit şi, ori de câte ori Gilly ieşea din cabină să se uşureze, o însoțea.

Nici măcar Dareon nu avea nimic bun de spus despre fata sălbatică. O dată, la insistențele lui Sam, cântărețul cântă un cântec de leagăn ca să-l liniştească pe copil, însă, la mijlocul primei strofe, Gilly începu să plângă nestăpânit.

— Şapte iaduri afurisite! pufni Dareon. Nu te poţi opri din plâns nici cât să asculţi un *cântec?*

— Cântă numai, îl rugă Sam. Tu doar cântă-i.

— N-are nevoie de niciun cântec, spuse Dareon. Are nevoie de o scatoalcă zdravănă sau poate de un futai sănătos. Dă-te la o parte din calea mea, Ucigaşule. Îl îmbrânci pe Sam şi ieşi din cabină, ca să-şi caute alinarea într-o cupă cu vin de foc şi în aspra tovărăşie a vâslaşilor.

Sam era deja la capătul puterilor. Aproape că se obişnuise cu mirosurile, dar, între furtuni şi planşetele lui Gilly, nu dormise de zile în şir.

— Nu-i poţi da ceva? îl întrebă pe Maester Aemon foarte încet, când văzu că omul era treaz. Vreo iarbă sau poţiune, ca să nu-i mai fie aşa de frică?

— Ceea ce auzi nu e frică, îi răspunse bătrânul. E sunetul suferinţei şi pentru asta nu există nicio poţiune. Lasă-i lacrimile să-şi urmeze cursul, Sam. Nu poţi zăgăzui şuvoiul.

Sam nu înţelese.

— Se duce într-un loc sigur. Un loc *cald.* De ce ar suferi?

— Sam, şopti bătrânul, ai doi ochi buni şi cu toate astea nu vezi. E o mamă care-şi jeleşte pruncul.

— Are rău de mare, atâta tot. Toţi avem rău de mare. Odată ce ajungem în portul din Braavos…

— … pruncul va fi tot fiul Daliei şi nu trup din trupul ei.

Lui Sam îi luă un moment să priceapă ceea ce sugera Aemon.

— Nu se poate… ea n-ar… bineînţeles că e al ei. Gilly nu ar fi părăsit niciodată Zidul fără *fiul* ei. Îl iubeşte.

— I-a alăptat pe amândoi şi i-a iubit pe amândoi, spuse Aemon, însă nu la fel. Nicio mamă nu-şi iubeşte toţi copiii la fel, nici măcar Mama din Ceruri. Gilly n-a lăsat copilul de bunăvoie, sunt sigur. Ce ameninţări a rostit Lordul Comandant, ce promisiuni, nu pot decât să ghicesc… dar, cu siguranţă, au fost ameninţări şi promisiuni.

— Nu. E un lucru rău. Jon n-ar face aşa ceva…

— Jon n-ar face aşa ceva. Lordul Snow a făcut-o. Uneori nu există o alegere fericită, Sam, doar una mai puţin dureroasă decât alta.

Nu există o alegere fericită. Sam se gândi la toate încercările prin care trecuse Gilly, Fortăreaţa lui Craster şi moartea Bătrânului Urs, zăpada şi gheaţa şi vânturile reci, zile şi zile şi zile de mers, arătările de la Ochiul Alb, Mâini Reci şi copacul corbilor, Zidul, Zidul, Zidul, Poarta Neagră de sub pământ. La ce bune toate acestea? *Nu există alegeri fericite, nu există finaluri fericite.*

Îi venea să urle. Îi venea să zbiere şi să plângă, să se scuture şi să se strângă într-un ghem mic şi să scâncească. *A schimbat copiii,* îşi spuse. *A schimbat copiii ca să-l apere pe micul prinţ, să-l ţină departe de focurile Melisandrei, departe de zeul ei roşu. Dacă-l arde pe fiul lui Gilly, cui îi va păsa? Nimănui, în afară de*

Gilly. Nu era decât progenitura lui Craster, un monstru născut din incest, nu fiul Regelui-de-Dincolo-de-Zid. Nu e bun de ostatic, nu e bun de sacrificiu, nu e bun de nimic, nici măcar nu are un nume.

Rămas fără cuvinte, Sam urcă pe punte clătinându-se, ca să vomite, însă nu avea nimic în stomac de dat afară. Noaptea se lăsase peste ei, o noapte ciudat de liniştită, cum nu mai văzuseră de multe zile. Marea era neagră ca oglinda. La vâsle, vâslaşii se odihneau. Unul sau doi dormeau la locurile lor. Vântul sufla în vele, iar spre nord Sam putea chiar să vadă stele risipite şi pribeagul roşu pe care oamenii liberi îl numeau Furul. *Asta ar trebui să fie steaua mea,* gândi Sam, nefericit. *L-am făcut pe Jon Lord Comandant şi i i-am adus pe Gilly şi pe copil. Nu există finaluri fericite.*

— Ucigaşule. Dareon îşi făcu apariția lângă Sam, orb la durerea lui. O noapte frumoasă, în sfârşit. Priveşte, răsar stelele. S-ar putea să avem parte şi de o bucățică de lună. Poate că s-a sfârşit ce-a fost mai rău.

— Nu. Sam se şterse la nas şi arătă către sud cu un deget durduliu, către întunecimea care se aduna. Acolo, spuse el. Nici nu isprăvi bine de vorbit, că un fulger străluci, iute, tăcut şi orbitor. Norii din depărtare scânteiară o clipă, mormane de munți peste munți, purpurii, roşii şi galbeni, mai înalți ca lumea. Ce-i mai rău n-a trecut. Ce-i mai rău abia începe şi nu există finaluri fericite.

— O, zei! exclamă Dareon, râzând. Ucigaşule, eşti *aşa* de laş!

JAIME

Lordul Tywin Lannister intrase în oraş călare pe un armăsar, cu armura-i purpurie lustruită şi sclipitoare, strălucind de nestemate şi incrustații de aur. Îl părăsea într-un car înalt, acoperit de flamuri purpurii, cu şase surori tăcute călare însoțindu-i oasele.

Procesiunea funerară ieşi din Debarcaderul Regelui prin Poarta Zeilor, mai largă şi mai măreață decât Poarta Leului. Alegerea i se părea greşită lui Jaime. Tatăl său fusese leu, asta nu putea tăgădui nimeni, în schimb nici măcar Lordul Tywin nu susținuse vreodată că este zeu.

O gardă de onoare formată din cincizeci de cavaleri înconjura carul funerar al Lordului Tywin, cu fanioane purpurii fluturându-le pe lănci. Lorzii Apusului îi urmau îndeaproape. Vântul le agita flamurile, făcându-le blazoanele să fluture şi să danseze. Înaintând la trap de-a lungul coloanei, Jaime trecu pe lângă mistreți, viezuri şi cărăbuşi, o săgeată verde şi un bou roşu, halebarde încrucişate, sulițe încrucişate, o pisică sălbatică, o căpşună, o mânecă, patru răsărituri de soare contrapuse.

Lordul Brax purta o jiletcă gri-deschis, cu fâşii din brocart cu fir argintiu şi un unicorn de ametist prins în dreptul inimii. Lordul Jast avea armură din oțel negru,

cu trei capete de lei aurii incrustate pe platoşă. Zvonurile privind moartea sa nu fuseseră prea departe de adevăr, judecând după felul în care arăta: rănile şi temnița îl transformaseră în umbra omului care fusese. Lordul Banefoot îndurase mai bine războiul şi părea gata să se întoarcă din nou la luptă. Plumm purta straie violete, Prester de culoarea herminei, Moreland arămii cu verde, dar fiecare îmbrăcase o mantie de mătase purpurie în onoarea celui pe care-l însoțeau acasă.

În spatele lorzilor veneau o sută de arbaletişti şi trei sute de oşteni, cu purpuriul fluturând şi de pe umerii lor. În mantia-i albă şi armura-i albă de solzi, Jaime se simțea nelalocul lui în mijlocul râului de roşu.

Nici unchiul său nu-l făcea să se simtă mai în largul său.

— Lord Comandant, spuse Kevan când Jaime trecu pe lângă el, în fruntea coloanei. Oare Înălțimea Sa are vreo ultimă poruncă pentru mine?

— Nu mă aflu aici în numele lui Cersei. O tobă începu să bată în spatele lor, încet, măsurat, funebru. *Mort,* părea să spună, *mort, mort.* Am venit să-mi iau adio. A fost tatăl meu.

— Şi al ei.

— Eu nu sunt Cersei. Am barbă, iar ea are sâni. Şi, dacă încă eşti nedumerit, unchiule, numără-ne mâinile. Cersei are două.

— Amândurora vă place zeflemeaua, răspunse unchiul său. Scuteşte-mă de glumele tale, nu mă amuză.

— Cum pofteşti. *Nu merge atât de bine cum aş fi putut spera.* Cersei ar fi vrut să vă conducă, dar are multe îndatoriri urgente.

Ser Kevan pufni.

— Ca noi toți. Ce face regele tău? Tonul său făcu din întrebare un reproş.

— Destul de bine, zise Jaime, bătând în retragere. Balon Swann este cu el dimineața. Un cavaler bun şi viteaz.

— Cândva, asta era de la sine înțeles când venea vorba despre cei ce purtau mantia albă.

Nimeni nu-şi poate alege frații, gândi Jaime. *Dă-mi mână liberă să-mi aleg oamenii şi Garda Regelui va fi iarăşi măreață.* Dar, spuse fără ocolişuri, aceste vorbe nu puteau să aibă ecou; erau fanfaronada goală a unui om căruia întreg regatul îi spunea Regicidul. *Un om cu rahat în loc de onoare.* Jaime alungă acest gând. Nu venise aici ca să se certe cu unchiul său.

— Ser, spuse el, trebuie să faci pace cu Cersei.

— Suntem în război? Nu mi-a spus nimeni.

Jaime ignoră remarca.

— Vrajba dintre Lannister şi Lannister nu poate decât să-i ajute pe duşmanii Casei noastre.

— Dacă există vrajbă, nu e vina mea. Cersei vrea să domnească. Foarte bine. Regatul îi aparține. Nu cer decât să fiu lăsat în pace. Locul meu e la Darry, cu fiul meu. Castelul trebuie reparat, pământurile cultivate şi apărate. Izbucni într-un râs

amar, răguşit. Iar sora ta nu mi-a lăsat aproape nimic altceva cu care să-mi umplu timpul. În plus, trebuie să-l văd pe Lancel însurat. Mireasa lui a devenit nerăbdătoare aşteptându-ne să ajungem la Darry.

Văduva lui de la Gemeni. Vărul său, Lancel, călărea la zece metri în urma lor. Cu ochii înfundați în orbite şi păru-i alb şi aspru, arăta mai bătrân decât Lordul Jast. Văzându-l, Jaime simți furnicături prin degetele-fantomă. *... se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu…* încercase să intre în vorbă cu Lancel de mai multe ori decât putea număra, însă nu-l găsise niciodată singur. Dacă nu era cu el tatăl său, era vreun septon. *Poate să fie fiul lui Kevan, dar are lapte prin vene. Tyrion m-a mințit. A vrut să mă rănească.*

Jaime şi-l scoase pe Lancel din minte şi se întoarse la unchiul său.

— Vei rămâne la Darry după nuntă?

— O vreme, poate. S-ar părea că Sandor Clegane atacă de-a lungul Tridentului. Sora ta îi vrea capul. E posibil să i se fi alăturat lui Dondarrion.

Jaime auzise de Saltpans. Jumătate din regat auzise deja. Atacul fusese neobişnuit de sălbatic. Femei siluite şi mutilate, copii măcelăriți în brațele mamelor lor, jumătate din oraş trecut prin foc.

— Randyll Tarly se află la Iazul Fecioarelor. N-are decât să se ocupe el de rebeli. Aş prefera să te duci la Riverrun.

— Acolo e la comandă Ser Daven. Păzitorul Apusului. Nu are nevoie de mine. Lancel are.

— Cum spui tu, unchiule. Lui Jaime îi bubuia capul în ritmul tobei. *Mort, mort, mort.* Ai face bine să-ți păstrezi cavalerii prin preajmă.

Unchiul său îi aruncă o privire rece.

— E o amenințare, ser?

O amenințare? Insinuarea îl luă pe nepregătite.

— Un avertisment. Voiam doar să spun… Sandor e periculos.

— Spânzuram haiduci şi cavaleri tâlhari pe când tu încă îți udai scutecele. N-am de gând să mă duc în persoană să-i înfrunt pe Clegane şi pe Dondarrion, dacă de asta te temi, ser. Nu orice Lannister e nebun după glorie.

Ah, unchiule, pare-mi-se că vorbeşti despre mine.

— Addam Marbrand s-ar putea ocupa de tâlharii ăştia la fel de bine ca tine. La fel şi Brax, Banefort, Plumm, oricare dintre ei. Dar niciunul n-ar putea fi o bună Mână a Regelui.

— Sora ta îmi cunoaşte condițiile. Nu s-au schimbat. Spune-i asta data viitoare când eşti în dormitorul ei. Ser Kevan dădu pinteni calului său şi se îndepărtă la galop, punând brusc capăt discuției.

Jaime îl lăsă să plece, cu un spasm în mâna dreaptă pe care n-o avea. Sperase zadarnic că, nu se ştie cum, Cersei înțelesese greşit, însă era evident că se înşelase.

Ştie despre noi doi. Despre Tommen şi Myrcella. Iar Cersei ştie că el ştie. Ser

Kevan era un Lannister de Casterly Rock. N-ar putea crede că ea i-ar face vreun rău, dar… *M-am înşelat în privința lui Tyrion, de ce nu şi a lui Cersei?* Când fiii îşi omoară tații, ce-ar putea opri o nepoată să poruncească uciderea unui unchi? *Un unchi incomod, care ştie prea multe.* Deşi, probabil, Cersei spera că Clegane ar putea face treaba în locul ei. Dacă Sandor Clegane l-ar spinteca pe Ser Kevan, ea n-ar fi nevoită să-şi mânjească mâinile cu sânge. *Şi o va face, dacă se vor întâlni.* Kevan Lannister fusese cândva neînfricat cu sabia, dar nu mai era tânăr, iar Câinele…

Coloana îl ajunsese din urmă. Când vărul lui trecu pe lângă el, flancat de doi septoni, Jaime îi strigă:

— Lancel. Vere. Voiam să te felicit cu ocazia căsătoriei. Regret doar că îndatoririle nu-mi îngăduie să fiu de față.

— Regele trebuie protejat.

— Şi va fi. Totuşi, nu-mi place să lipsesc de la nunta ta. E prima ta căsătorie şi a doua a ei, după câte înțeleg. Sunt sigur că doamna va fi încântată să-ți arate cum vine treaba.

Remarca deocheată smulse hohote de râs mai multor lorzi aflați prin preajmă şi o privire dezaprobatoare din partea septonilor lui Lancel. Vărul lui se foi stânjenit în şa.

— Mă descurc să-mi fac datoria de soț, ser.

— Asta e tocmai ce aşteaptă o mireasă în noaptea nunții, spuse Jaime. Un soț care ştie cum să-şi facă *datoria.*

Un val de roşeață cuprinse obrajii lui Lancel.

— Mă rog pentru tine, vere. Şi pentru Înălțimea Sa, regina. Fie ca Baba s-o călăuzească spre înțelepciune şi Războinicul să o apere.

— De ce-ar avea nevoie Cersei de Războinic? Mă are pe mine. Jaime îşi întoarse calul, cu mantia albă plesnind în vânt. *Pezevenghiul mințea. Cersei ar prefera să aibă cadavrul lui Robert între picioare decât un bufon cuvios ca Lancel. Tyrion, bastard ticălos ce eşti, ar fi trebuit să spui o minciună mai plauzibilă.* Trecu în galop pe lângă carul funerar al nobilului său tată, către oraşul din zare.

Străzile Debarcaderului Regelui păreau aproape pustii pe când Jaime Lannister îşi croia drum către Fortăreața Roşie din vârful Muntelui lui Aegon. Soldații care împânziseră casele de jocuri de noroc şi cârciumile oraşului erau plecați acum, aproape toți. Garlan Galantul dusese jumătate din oastea Tyrellilor înapoi la Highgarden, iar nobila sa mamă şi bunica lui plecaseră cu el. Cealaltă jumătate pornise spre sud, cu Mace Tyrell şi Mathis Rowan, să asedieze Capătul Furtunii.

Cât despre oastea Lannister, două mii de veterani experimentați rămăseseră dincolo de zidurile oraşului, aşteptând sosirea flotei lui Paxter Redwyne care să-i ducă la Piatra Dragonului, peste Golful Apei Negre. Se părea că Lordul Stannis lăsase doar o mică garnizoană în urma lui când plecase spre nord, astfel că două

mii de oameni aveau să fie mai mult decât destui, judecase Cersei.

Ceilalți oameni ai Apusului se întorseseră la soțiile şi copiii lor, să-şi reconstruiască propriile case, să-şi cultive câmpurile şi să scoată o ultimă recoltă. Cersei îl dusese pe Tommen prin taberele lor înainte să pornească în marş, ca să-l poată aclama pe micul rege. Nu fusese niciodată mai frumoasă ca în ziua aceea, cu zâmbetul pe buze şi soarele toamnei strălucind în păru-i auriu. Se putea spune orice despre sora lui, dar ştia cum să facă bărbații s-o iubească, dacă se sinchisea să încerce.

Intrând la trap pe porțile castelului, Jaime întâlni două duzini de cavaleri care se întreceau la țintă în curtea exterioară. *Încă un lucru pe care nu-l mai pot face,* gândi el. O suliță era mai grea şi mai incomodă ca o sabie, iar săbiile se dovedeau şi ele o provocare destul de mare. Bănuia că ar putea încerca să țină o suliță cu mâna stângă, dar asta ar însemna să-şi mute scutul în dreapta. Într-un atac, inamicul era întotdeauna la dreapta. Un scut pe brațul său drept s-ar dovedi la fel de folositor ca nişte sfârcuri pe o platoşă. *Nu, vremea turnirurilor s-a sfârşit pentru mine,* gândi el, descălecând… dar, cu toate acestea, se opri să privească o vreme.

Ser Tallad Înaltul căzu de pe cal când sacul de nisip se apropie şi-l izbi în cap. Strongboar lovi scutul atât de tare încât îl crăpă. Kennos de Kayce termină treaba. Un nou scut fu atârnat pentru Ser Dermot de Rainwood. Lambert Turnberry dădu doar o lovitură oblică, dar Jon Beetley Spânul, Humfrey Swyft şi Alyn Stackspear dădură cu toții lovituri zdravene, iar Ronnet Connington cel Roşu îşi rupse sulița în două. Apoi Cavalerul Florilor încalecă şi îi ruşina pe toți ceilalți.

Jaime fusese întotdeauna de părere că turnirul era trei sferturi călărie. Ser Loras călărea minunat şi mânuia sulița ca şi cum s-ar fi născut cu ea în mână… ceea ce, fără îndoială, explica expresia înțepată a mamei sale. *Înfige vârful exact acolo unde vrea şi pare să aibă un echilibru de pisică. Poate că nu a fost chiar o întâmplare că m-a doborât de pe cal.* Era păcat că nu va mai avea prilejul să-şi întreacă din nou puterile cu el. Îi lăsă pe toți cu distracția lor.

Cersei se afla în salonul ei din Fortăreața lui Maegor, cu Tommen şi soția brunetă din Myr a Lordului Merryweather. Râdeau de Marele Maester Pycelle.

— Am pierdut vreo glumă isteață? întrebă Jaime, năvălind pe uşă.

— O, priveşte, toarse Lady Merryweather, viteazul tău frate s-a întors, Înălțimea Ta.

— Cea mai mare parte a lui. Regina băuse, îşi dădu seama Jaime. Mai nou, Cersei părea să aibă mereu o carafă cu vin în mână, ea care îl urase pe Robert Baratheon pentru că obişnuia să bea. Lui Jaime nu-i plăcea asta, dar în ultimul timp părea să-i displacă aproape orice făcea sora lui. Mare Maester, spuse ea, fii bun şi împărtăşeşte-i veştile Lordului Comandant.

Pycelle părea stânjenit până la disperare.

— A venit o pasăre, spuse el. De la Stokeworth. Lady Tanda trimite vorbă că

fiica ei Lollys a născut un fiu zdravăn şi sănătos.

— Şi nu vei ghici niciodată cum l-au botezat pe micul bastard, frățioare.

— Îmi amintesc că au vrut să-i spună Tywin.

— Da, dar le-am interzis. I-am spus lui Falyse că nu vreau ca nobilul nume al tatălui meu să fie atribuit progeniturii unui porcar şi a unei scroafe slabe la minte.

— Lady Stokeworth susține că nu e responsabilă de numele copilului, interveni Marele Maester Pycelle. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea ridată. Soțul lui Lollys a făcut alegerea, scrie ea. Acest Bronn, el… s-ar părea că el…

— Tyrion, ghici Jaime. L-au numit pe copil *Tyrion.*

Bătrânul clătină din cap, tremurând, ştergându-şi fruntea cu mâneca robei.

Jaime nu-şi putu stăpâni râsul.

— Iată, surioară. L-ai căutat pretutindeni pe Tyrion, şi în tot acest timp el se ascundea în burta lui Lollys.

— Nostim. Tu şi Bronn sunteți amândoi foarte nostimi. Fără îndoială că bastardul suge de la una dintre țâțele lui Lollys Nătânga chiar în clipa asta, în timp ce mercenarul ăla priveşte, rânjind cu gândul la mica sa obrăznicie.

— Poate că pruncul seamănă în vreun fel cu fratele vostru, sugeră Lady Merryweather. Poate că s-o fi născut pocit sau fără nas. Râse, un râs gutural.

— Va trebui să-i trimitem drăgălaşului băiat un dar, declară regina. Nu-i aşa, Tommen?

— Am putea să-i trimitem un pisoi.

— Un pui de leu, zise Lady Merryweather. *Să-i sfâşie micuța beregată,* sugera zâmbetul ei.

— Eu mă gândeam la un altfel de dar, spuse Cersei.

Un nou tată vitreg, mai degrabă. Jaime cunoştea privirea aceea din ochii surorii sale. O mai văzuse, ultima dată la nunta lui Tommen, când dăduse foc Turnului Mâinii. Lumina verde a focului sălbatic scăldase chipurile privitorilor, astfel că semănaseră leit cu nişte cadavre în putrefacție, o haită de hiene voioase, dar unele dintre cadavre erau mai frumoase decât altele. Chiar şi în lumina aceea malefică, Cersei fusese frumoasă. Stătuse cu o mână pe piept, cu buzele depărtate, cu ochii verzi strălucind. *Plânge,* observase Jaime, dar dacă de tristețe sau extaz, asta nu ar fi putut spune.

Imaginea îl umpluse de nelinişte, amintindu-i de Aerys Targaryen şi de felul în care focul îl stârnea. Un rege nu are secrete față de Garda sa Regală. Relațiile dintre Aerys şi regina lui fuseseră încordate în timpul ultimilor săi ani de domnie. Dormeau separat şi se străduiau din răsputeri să se evite în timpul zilei. Dar, ori de câte ori Aerys dădea un om flăcărilor, Regina Rhaella avea, în noaptea aceea, un musafir. În ziua în care a ars Mâna ce-l slujea, Jaime şi Jon Darry au stat de strajă în fața dormitorului în timp ce regele se desfăta.

— Mă doare, o auzise pe Rhaella țipând, prin uşa de stejar. Mă *doare.*

Într-un fel ciudat, asta fusese mai rău decât răcnetele Lordului Chelsted.

— Am jurat s-o apărăm şi pe ea, se văzuse Jaime, în cele din urmă, silit să spună.

— Aşa e, fusese de acord Darry, dar nu de el.

Jaime nu o mai văzuse pe Rhaella decât o singură dată după aceea, în dimineața zilei când părăsise Piatra Dragonului. Regina fusese acoperită cu o mantie şi o glugă când urcase în caleaşca regală care avea să o coboare de pe Muntele lui Aegon către corabia care o aştepta, însă le auzise pe slujnicele ei şuşotind după ce plecase. Spuneau că regina arăta ca şi cum ar fi devorat-o o fiară, sfârtecându-i coapsele şi muşcându-i sânii. *O fiară încoronată,* ştia Jaime.

Spre sfârşit, Regele Nebun devenise atât de temător încât nu îngăduia nicio armă în prezența lui, în afara celor pe care le purtau oamenii din Garda sa Regală. Avea barba încâlcită şi nespălată, părul îi era un hățiş argintiu-auriu care îi ajungea până la brâu, unghiile, gheare crăpate şi îngălbenite, lungi de un sfert de metru. Cu toate acestea, tăişurile continuau să-l tulbure, cele de care nu putea scăpa niciodată, ale Tronului de Fier. Brațele şi picioarele îi erau mereu acoperite de coji şi tăieturi pe jumătate vindecate.

N-are decât să fie rege peste oase înnegrite şi carne friptă, îşi aminti Jaime, cercetând zâmbetul surorii sale. *Nare decât să fie rege al cenuşii.*

— Înălțimea Ta, spuse el, am putea avea o vorbă între patru ochi?

— Cum doreşti. Tommen, e timpul pentru lecția ta pe ziua de azi. Du-te cu Marele Maester.

— Da, mamă. O să învățăm astăzi despre Baelor cel Binecuvântat.

Lady Merryweather se retrase şi ea, sărutând-o pe regină pe ambii obraji.

— Să mă întorc la cină, Înălțimea Ta?

— Am să mă supăr rău pe tine dacă n-o faci.

Jaime nu putu să nu observe felul în care femeia din Myr îşi mişca şoldurile când mergea. *Fiecare pas e o seducție.* Când uşa se închise în spatele ei, Jaime îşi drese glasul şi spuse:

— Mai întâi acei frați Kettleblack, apoi Qyburn, acum ea. Te-ai apucat să ții o menajerie ciudată, surioară.

— Încep să țin foarte mult la Lady Taena. Mă amuză.

— E una dintre companioanele lui Margaery Tyrell, îi reaminti Jaime. Îi dă micuței regine informații despre tine.

— Bineînțeles. Cersei se duse la bufet şi îşi umplu cupa din nou. Margaery a fost încântată când i-am cerut îngăduința s-o iau pe Taena ca doamnă de companie. S-o fi auzit! *Îți va fi ca o soră, aşa cum mi-a fost şi mie. Desigur, trebuie s-o ai. Eu le am pe verişoarele mele şi pe celelalte doamne.* Mica noastră regină nu vrea să fiu singură.

— Dacă ştii că e spioană, de ce o accepți?

— Margaery nu e nici pe jumătate atât de deşteaptă pe cât crede. N-are habar

ce şarpe drăgălaş a găsit în târfa aia myrisheză. O folosesc pe Taena ca să-i pun pe tavă micuței regine ceea ce vreau eu să ştie. Unele lucruri chiar sunt adevărate. Ochii lui Cersei străluceau răutăcioşi. Iar Taena îmi spune tot ce face Fecioara Margaery.

— Oare? Cât de multe ştii despre femeia asta?

— Ştiu că e mamă, cu un fiu pe care vrea să-l înalțe cât mai sus în această lume. Va face tot ce e nevoie ca să se asigure de asta. Mamele sunt toate la fel. Poate că Lady Merryweather e un şarpe, dar nu e nici pe departe proastă. Ştie că pot face mai mult pentru ea decât Margaery, aşa că încearcă să-mi fie de folos. Vei fi surprins să afli toate lucrurile interesante pe care mi le-a spus.

— Ce fel de lucruri?

Cersei se aşeză sub fereastră.

— Ştiai că Regina Spinilor are un cufăr cu bani în caleaşca? Aur vechi, de dinainte de Cucerire. Dacă vreun negustor e atât de nesăbuit încât să-şi ceară prețul în monede de aur, ea îl plăteşte cu mâini de la Highgarden, fiecare având pe jumătate greutatea unui dragon de-al nostru. Care neguțător ar îndrăzni să se plângă că a fost înşelat de nobila mamă a lui Mace Tyrell? Sorbi din vin şi spuse: Ți-a priit mica ta călătorie?

— Unchiul nostru a comentat absența ta.

— Comentariile unchiului nostru nu mă preocupă.

— Ar trebui. Ai putea să te foloseşti de el. Dacă nu la Riverrun sau la Rock, atunci în Nord, împotriva Lordului Stannis. Tata se baza întotdeauna pe Kevan când…

— Roose Bolton e Păzitorul nostru la Nord. Se va ocupa el de Stannis.

— Lordul Bolton e blocat mai jos de Gât, despărțit de Nord de către oamenii de fier, la Moat Cailin.

— Nu pentru multă vreme. Fiul bastard al lui Bolton va înlătura în curând acel mic obstacol. Lordul Bolton va avea două mii de Frey în sprijinul său, sub comanda fiilor Lordului Walder, Hosteen şi Aenys. Asta ar trebui să-i fie mai mult decât destul ca să se ocupe de Stannis şi de câteva mii de rătăciți.

— Ser Kevan…

— … va fi ocupat până peste cap la Darry, învățându-l pe Lancel cum să se şteargă la fund. Moartea tatei l-a demoralizat. E un om bătrân şi sfârşit. Daven şi Damion ne vor sluji mai bine.

— Vor face față. Jaime nu avea ce să le reproşeze verilor săi. Cu toate acestea, ai nevoie de o Mână. Dacă nu unchiul nostru, cine?

Sora sa izbucni în râs.

— Nu tu. Nu te teme în privința asta. Poate soțul Taenei. Bunicul lui a fost Mână pe vremea lui Aerys.

Mâna cornului abundenței. Jaime şi-l amintea prea bine pe Owen Merryweather, un om binevoitor, dar ineficient.

— Din câte-mi amintesc, s-a descurcat atât de bine, încât Aerys l-a exilat şi i-a confiscat pământurile.

— Robert i le-a dat înapoi. Câteva, cel puțin. Taena ar fi mulțumită dacă Orton le-ar putea recupera pe celelalte.

— E vorba să mulțumim o târfă myrisheză? Eu credeam că discutăm despre guvernarea regatului.

— *Eu* guvernez regatul.

Ferească-ne Cei Şapte, aşa e. Surorii sale îi plăcea să se considere Lordul Tywin cu sâni, dar se înşela. Tatăl lor fusese neînduplecat şi implacabil ca un ghețar, pe când Cersei era numai foc sălbatic, mai cu seamă când era contrazisă. Se zăpăcise ca o fecioară când aflase că Stannis abandonase Piatra Dragonului, convinsă că, în sfârşit, renunțase la luptă şi pleca în exil. Când venise vorbă de la Nord că Stannis îşi făcuse din nou apariția la Zid, furia lui Cersei fusese înfricoşătoare. *Nu-i lipseşte mintea, dar nu are judecată şi niciun pic de răbdare.*

— Ai nevoie de o Mână să te ajute.

— Un conducător *slab* are nevoie de o Mână puternică, aşa cum a avut nevoie Aerys de tata. Un conducător puternic are nevoie doar de servitori sârguincioşi, care să-i ducă ordinele la îndeplinire. Îşi învârti vinul. Lordul Hallyne ar putea fi potrivit. N-ar fi primul piromant care slujeşte ca Mână a Regelui.

Nu. Pe ultimul l-am omorât eu.

— Se aude că ai de gând să-l faci pe Aurane Waters căpitan al flotei.

— Îți dă cineva informații despre mine? Când Jaime nu răspunse, Cersei îşi dădu părul pe spate şi spuse: Waters e foarte potrivit pentru această funcție. A petrecut jumătate din viață pe corăbii.

— Jumătate din viață? Nu poate avea mai mult de douăzeci de ani.

— Douăzeci şi doi, şi ce-i cu asta? Tata n-avea nici măcar douăzeci şi unu când Aerys Targaryen l-a numit Mână. E timpul ca Tommen să aibă tineri în preajma lui, în loc de toate aceste bărbi albe. Aurane e puternic şi viguros.

Puternic, viguros şi chipeş, gândi Jaime… *se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu…*

— Paxter Redwyne ar fi o alegere mai bună. E la comanda celei mai mari flote din Westeros. Aurane Waters ar putea comanda o barcă, dar numai dacă i-aş cumpăra-o eu.

— Eşti un copil, Jaime. Redwyne e lordul stegar al lui Tyrell şi nepotul hidoasei sale bunici. Nu vreau niciunul dintre oamenii Lordului Tyrell în consiliul meu.

— Consiliul lui Tommen, vrei să spui.

— Ştii ce vreau să spun.

Prea bine.

— Ştiu că Aurane Waters e o idee proastă, iar Hallyne e una şi mai proastă. Cât despre Qyburn… zeii să ne apere, Cersei, a umblat cu Vargo Hoat. Citadela

i-a luat colanul!

— Oile cenuşii. Qyburn mi s-a făcut foarte folositor. Şi e loial, ceea ce e mai mult decât pot spune despre propriile mele rude.

Ciorile se vor ospăta cu noi toți dacă mergi pe acest drum, surioară.

— Cersei, bagă de seamă ce spui. Vezi pitici în fiecare umbră şi îți faci duşmani din prieteni. Unchiul Kevan nu e duşmanul tău. *Eu* nu sunt duşmanul tău.

Fața ei zvâcni de furie.

— Te-am rugat să mă ajuți. Am venit în genunchi la tine, iar *tu m-ai refuzat.*

— Jurămintele mele…

— … nu te-au împiedicat să-l omori pe Aerys. Cuvintele sunt vânt. Ai fi putut să mă ai, dar ai ales în locul meu o mantie. Ieşi.

— Surioară…

— *Ieşi afară* am spus. M-am săturat să mă uit la cioata aia urâtă a ta. *Ieşi afară!* Ca să-l zorească, îi azvârli cupa de vin spre cap. Rată, dar Jaime înțelese aluzia.

Amurgul îl găsi stând singur în camera comună a Turnului Sabiei Albe, cu o cupă de vin roşu dornishean şi ținând Cartea Albă în brațe. Întorcea paginile cu cioata mâinii sale drepte când Cavalerul Florilor intră, îşi scoase mantia şi centura şi le atârnă de un cârlig, lângă ale lui Jaime.

— Te-am văzut astăzi în curte, spuse Jaime. Ai călărit bine.

— Mai mult decât *bine,* cu siguranță.

Ser Loras îşi turnă o cupă de vin şi se aşeză în fața lui Jaime, la masa în formă de semilună.

— Un om mai modest ar fi răspuns: „Stăpânul e nespus de amabil” sau „Am avut un cal bun.”

— Calul era potrivit, iar stăpânul meu e pe atât de amabil, pe cât sunt eu de modest. Loras făcu semn către carte: Cărțile sunt pentru maesteri, spunea mereu Lordul Renly.

— Asta e pentru noi. Aici e scrisă istoria fiecărui om care a purtat vreodată mantia albă.

— Am aruncat o privire peste ea. Copertele sunt frumoase. Prefer cărțile cu mai multe anluminuri. Lordul Renly avea câteva cu desene care ar fi orbit un septon.

Jaime nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Aici nu e niciuna din acelea, ser, dar istoriile îți vor deschide ochii. Ai face bine să ştii despre viețile celor care au fost înainte.

— Ştiu. Prințul Aemon, Cavalerul Dragon, Ser Ryam Redwyne Mărinimosul, Barristan cel Viteaz…

— … Gwayne Corbray, Alyn Cunnington, Demonul din Darry, da. Vei fi auzit probabil şi de Lucamore cel Puternic.

— Ser Lucamore Desfrânatul? Ser Loras părea amuzat. Trei neveste şi treizeci de copii, nu-i aşa? I-au tăiat mădularul. Să-ți fredonez cântecul, stăpâne?

— Şi Ser Terrence Toyne?

— S-a culcat cu ibovnica regelui şi a murit urlând. Lecția e: cei care poartă pantaloni albi trebuie să-i țină strâns legați.

— Gyles Mantie-Cenuşie? Orivel Mână-Largă?

— Gyles a fost un trădător, Orivel un laş. Oameni care au pângărit mantia albă. Ce sugerează stăpânul meu?

— Mai nimic. Nu trebuie să te simți ofensat atunci când nu e cazul, ser. Dar Tom Castayne Lungul?

Ser Loras clătină din cap.

— A fost în garda Regelui timp de şaizeci de ani.

— Când a fost asta? N-am auzit…

— Ser Donnel de Duskendale, atunci?

— S-ar putea să fi auzit numele, dar…

— Addison Hill? Bufnița Albă, Michael Mertyns? Jeffory Norcross? I se spunea Neînduplecatul. Robert Flowers cel Roşu? Ce poți să-mi spui despre ei?

— Flowers e un nume de bastard. Hill la fel.

— Cu toate acestea, amândoi s-au ridicat la comanda Gărzii Regale. Poveştile lor sunt scrise în carte. Rolland Darklyn e şi el aici. Cel mai tânăr bărbat care a slujit vreodată în Garda Regală, până la mine. A primit mantia albă pe câmpul de luptă şi a murit la o oră după ce a îmbrăcat-o.

— Înseamnă că n-a fost foarte bun.

— Destul de bun. A murit, dar regele lui a rămas în viață. O mulțime de oameni viteji au purtat mantia albă. Cei mai mulți au fost uitați.

— Cei mai mulți merită să fie uitați. Eroii vor rămâne mereu în amintire. Cei mai buni.

— Cei mai buni şi cei mai răi. *Ca unul dintre noi să aibă şansa de a trăi în cântec.* Şi câțiva care au fost câte puțin din amândouă. Ca el. Lovi cu palma pagina pe care o citea.

— Cine?

Ser Loras îşi înălță capul ca să vadă.

— Zece boabe negre pe un fond stacojiu. Nu cunosc însemnele.

— I-au aparținut lui Criston Cole, cel care l-a slujit pe primul Viserys şi pe cel de-al doilea Aegon. Jaime închise Cartea Albă. I s-a spus Făcătorul de Regi.

CERSEI

Trei neghiobi nenorociți cu un sac de piele, gândi regina când îngenunchează în fața ei. Înfățişarea lor n-o încuraja. *Bănuiesc că există întotdeauna o şansă.*

— Înălțimea Ta, spuse Qyburn cu glas scăzut, micul consiliu…

— … va aştepta. E posibil să le putem aduce vorbă despre moartea unui trădător. Departe, în celălalt capăt al oraşului, clopotele Septului lui Baelor îşi sunau cântecul de jale. *Niciun clopot nu va suna pentru tine, Tyrion,* gândi Cersei. *Am să-ți înmoi capul în smoală şi am să dau câinilor trupul tău schimonosit.* Ridicați-vă, le spuse pretendenților la titlul de lord. Arătați-mi ce mi-ați adus.

Se ridicară; trei bărbați urâți, şi pe deasupra jerpeliți. Unul avea un furuncul pe gât şi niciunul nu se spălase de o jumătate de an. Perspectiva de a-i ridica pe unii ca ei la rang de lord o amuza, *l-aş putea aşeza lângă Margaery la ospețe.* Când mai-marele neghiobilor desfăcu sacul şi îşi vârî mâinile înăuntru, mirosul descompunerii umplu sala de audiențe, ca un trandafir ofilit. Capul pe care îl scoase era gri-verzui şi mişuna de viermi. *Miroase ca tata.* Dorcas horcăi, iar Jocelyn îşi acoperi gura şi vomită.

Regina îşi cercetă trofeul, fără să clipească.

— Ați omorât alt pitic, spuse ea în cele din urmă, rostind cu ranchiună fiecare cuvânt.

— Nici pomeneală, îndrăzni să spună unul dintre neghiobi. Trebuie să fie el, ser. Un pitic, uite. A putrezit nițel, atâta tot.

— Da, şi i-a crescut alt nas, constată Cersei. Unul destul de borcănat, aş zice. Tyrion şi-a pierdut nasul într-o bătălie.

Cei trei neghiobi schimbară priviri.

— Nu ne-a spus nimeni, zise cel cu capul în mână. Ăsta ne-a ieşit țanțoş în cale, un pitic urât, aşa că ne-am gândit…

— A *spus* că e o vrabie, adăugă cel cu buboiul, iar *tu* ai spus că minte. Remarca îi era adresată celui de-al treilea bărbat.

Regina era furioasă gândindu-se că şi-a făcut micul consiliu să aştepte pentru farsa asta.

— Mi-ați irosit timpul şi ați omorât un om nevinovat. Ar trebui să vă tai şi vouă capetele.

Dar, dacă ar face-o, poate că următorul ar şovăi şi l-ar lăsa pe Pezevenghi să-i scape. Prefera să ridice un morman de pitici morți înalt de trei metri, decât să se întâmple una ca asta.

— Dispăreți din fața mea.

— Da, Înălțimea Ta, zise buboiul. Îți cerem iertare.

— Vrei capul? întrebă omul care-l ținea.

— Dă-i-l lui Ser Meryn. Nu, *în* sac, nătărăule. Da. Ser Osmund, condu-i afară.

Trant îndepărtă capul, iar Kettleblack călăii, lăsând doar mic dejunul lui Lady Jocelyn ca mărturie a vizitei lor.

— Curăță imediat, îi porunci regina.

Cel puțin ăsta a fost un pitic. Ultimul fusese doar un copil urât.

— Cineva îl va găsi pe pitic, nu te teme, o asigură Ser Osmund. Iar atunci o

să-l omoram cu adevărat.

Oare? Noaptea trecută, Cersei o visase pe bătrână, cu guşa ei grăunţoasă şi glasu-i răguşit. Maggy Broasca i se spunea la Lannisport. *Dacă tata ar fi ştiut ce mi-a spus, i-ar fi tăiat limba.* Dar Cersei nu povestise nimănui, nici măcar lui Jaime.

Melara spunea că dacă nu pomenim niciodată despre profeţiile bătrânei, le vom uita. Spunea că o profeţie uitată nu se poate împlini.

— Înălţimea Ta, am informatori care adulmecă peste tot după Pezevenghi, spuse Qyburn. Se îmbrăcase în ceva foarte asemănător veşmintelor de maester, dar albe în loc de gri, imaculate ca mantia Gărzii Regale. Spirale de aur îi împodobeau tivul, mânecile şi gulerul înalt şi tare, iar la brâu era legată o eşarfă aurie.

— În Oraşul Vechi, în Gulltown, Dorne, chiar şi în Oraşele Libere. Oriunde ar putea fugi, şoptitorii mei îl vor găsi.

— Tu presupui că a părăsit Debarcaderul Regelui. S-ar putea ascunde în Septul lui Baelor, până una-alta, legănându-se de sforile clopotelor ca să facă larma aia îngrozitoare. Cersei făcu o mutră acră şi o lăsă pe Dorcas s-o ajute să se ridice în picioare. Haide, lordul meu. Consiliul aşteaptă. Îl luă pe Qyburn de braţ în timp ce coborau scările. Ai îndeplinit acea mică sarcină pe care ţi-am dat-o?

— Da, Înălţimea Ta. Îmi pare rău că a durat atât de mult. Un cap aşa de mare! Le-a luat gândacilor mai multe ore să cureţe carnea. În compensaţie, am căptuşit o cutie de abanos şi argint cu postav, ca să fac craniului o prezentare corespunzătoare.

— Un sac de pânză ar fi fost la fel de bun. Prinţul Doran îi vrea capul. Nu-i va păsa câtuşi de puţin în ce fel de cutie e prezentat.

Dangătul clopotelor era mai puternic în curte. *N-a fost decât un Înalt Septon. Cât trebuie să îndurăm asta?* Sunetul era mai melodios decât fuseseră urletele Muntelui, însă…

Qyburn părea să simtă ce gândea regina.

— Clopotele se vor opri la apusul soarelui, Înălţimea Ta.

— Va fi o mare uşurare. De unde ştii?

— Ştiutul face parte din munca mea.

Varys ne-a făcut pe toţi să credem că e de neînlocuit. Ce proşti am fost! De îndată ce regina făcuse cunoscut că Qyburn luase locul eunucului, lepădăturile obişnuite i se prezentaseră fără să piardă vremea, ca să-şi vândă şoaptele pentru câteva monede. *A fost argintul în tot acest timp, nu Păianjenul. Qyburn ne va sluji la fel de bine.* Abia aştepta să vadă figura lui Pycelle când Qyburn îşi ocupa locul.

În faţa uşilor camerelor de consiliu era postat întotdeauna un cavaler al Gărzii Regale, atunci când se întrunea consiliul mic. Astăzi era Ser Boros Blount.

— Ser Boros, zise regina amabilă, eşti cam posomorât în dimineaţa asta. Să fie

de la vreo mâncare?

Jaime îl numise degustător al regelui. O *misiune gustoasă, însă ruşinoasă pentru un cavaler.* Blout o ura. Guşa lăsată îi tremura când le ţinu uşa.

Când intră regina, consilierii tăcură. Lordul Gyles tuşi în loc de salut, destul de tare ca să-l trezească pe Pycelle. Ceilalţi se ridicară, declamând amabilităţi. Cersei le acordă cel mai palid zâmbet al ei.

— Lorzii mei, ştiu că îmi veţi ierta întârzierea.

— Suntem aici să te slujim, Înălţimea Ta, spuse Ser Harys Swyft. E plăcerea noastră să-ţi aşteptăm venirea.

— Îl cunoaşteţi cu toţii pe Lordul Qyburn, sunt sigură. Marele Maester Pycelle nu o dezamăgi.

— *Lord* Qyburn? reuşi el să articuleze, roşind. Înălţimea Ta, acest… un maester face jurăminte solemne să nu aibă pământuri ori titluri de nobleţe…

— Citadela ta i-a luat colanul, îi reaminti Cersei. Dacă nu e maester, nu poate fi legat de jurămintele de maester. Şi eunucului i-am spus *lord,* după cum îţi poţi aminti.

Pycelle bolborosi:

— Omul ăsta e… e nepotrivit.

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre ce e *potrivit,* după batjocura puturoasă pe care ai adus-o trupului nobilului meu tată.

— Înălţimea ta, nu poţi crede că… Pycelle ridică o mână pătată, ca şi cum ar fi vrut să pareze o lovitură. Surorile tăcute au scos intestinele şi viscerele Lordului Tywin, i-au vărsat sângele… au fost luate toate măsurile… trupul i-a fost umplut cu săruri şi ierburi parfumate…

— O, scuteşte-mă de detaliile dezgustătoare. Am mirosit rezultatul *măsurilor* tale. Calităţile de vindecător ale Lordului Qyburn au salvat viaţa fratelui meu şi nu mă îndoiesc că îl va sluji pe rege cu mai multă pricepere decât un eunuc sclifosit. Lordul meu, îi cunoşti pe tovarăşii tăi de consiliu?

— Aş fi un prost informator dacă nu i-aş cunoaşte, Înălţimea Ta. Qyburn se aşeză între Orton Merryweather şi Gyles Rosby.

Sfetnicii mei. Cersei stârpise fiecare trandafir şi pe toţi cei îndatoraţi unchiului şi fraţilor ei. În locul lor erau oameni care aveau să-i fie loiali ei. Le dăduse chiar şi noi titluri, împrumutate din Oraşele Libere. Regina nu voia niciun „stăpân” la curte, în afară de ea. Orton Merryweather era judecătorul ei, Gyles Rosby lordul ei vistiernic şi Aurane Waters, tânărul şi spilcuitul Bastard din Driftmark, mare amiral.

Iar ca Mână, Ser Harys Swyft.

Moale, pleşuv şi servil, Swyft avea o mică umbră ridicolă de barbă albă acolo unde majoritatea bărbaţilor aveau bărbia. Cocoşul pitic albastru al Casei sale era brodat pe pieptul jiletcii sale de velur galben cu mărgele de lapis. Pe deasupra pună o mantie din catifea albastră împodobită cu sute de mâini de aur. Ser Harys

fusese încântat de numirea sa, prea năucit ca să-şi dea seama că era mai mult ostatic decât Mână. Fiica lui era soția unchiului reginei, iar Kevan își iubea nevasta cea fără bărbie, aşa, cu pieptul plat şi cu picioare de găină cum era. Atât timp cât Cersei îl avea pe Ser Harys în mână, Kevan Lannister trebuia să se gândească de două ori înainte s-o contrazică. *Cu siguranță, un socru nu e ostaticul ideal, dar mai bine un scut fragil decât niciunul.*

— Regele ni se va alătura? dori să afle Orton Merryweather.

— Fiul meu se joacă cu micuța lui regină. Deocamdată imaginea lui despre domnie se reduce la sigilarea hârtiilor cu pecetea regală. Înălțimea Sa este încă prea mic pentru a înțelege afacerile de stat.

— Şi bravul nostru Lord Comandant?

— Ser Jaime este la armurierul său, i se ia măsura pentru mână. Ştiu că am fost cu toții chinuiți de cioata aia urâtă. Şi îndrăznesc să spun că ar găsi aceste dezbateri la fel de obositoare ca şi Tommen. La aceasta, Aurane Waters chicoti. *Bine,* gândi Cersei, *cu cât râd mai mult, cu atât Jaime e o amenințare mai mică. N-au decât să râdă.* Avem vin?

— Avem, Înălțimea Ta. Orton Merryweather nu era un bărbat chipeş, cu nasu-i mare şi borcănat şi claia de păr încâlcit, roşcat-portocaliu, dar nu era niciodată altfel decât curtenitor. Avem vin roşu de Dorne şi auriu de Arbor şi un vin tonic, dulce, de la Highgarden.

— Cel auriu, aş zice. Vinurile din Dorne mi se par acre ca dornishenii. În timp ce Merryweather îi umplea cupa, Cersei spuse: Bănuiesc că am putea foarte bine să începem cu ei.

Buzele Marelui Maester Pycelle încă tremurau, însă, cumva, îşi găsi graiul.

— Cum porunceşti. Prințul Doran le-a arestat pe bastardele răzvrătite ale fratelui său, dar Sunspearul e încă în fierbere. Prințul scrie că nu poate spera să liniştească apele până când nu i se face dreptatea promisă.

— Negreşit. *O ființă exasperantă, prințul ăsta.* Lunga lui aşteptare e pe sfârşite. Îl trimit pe Balon Swann la Sunspear, să-i dea capul lui Gregor Clegane.

Ser Balon urma să aibă şi altă misiune, dar era mai bine ca partea aceasta să rămână nespusă.

— Ah. Ser Harys Swyft îşi mângâie bărbuța caraghioasă cu degetul mare şi cel arătător. E mort, aşadar? Ser Gregor?

— Aşa aş crede, lordul meu, remarcă sec Aurane Waters. Din câte am auzit, îndepărtarea unui cap de trup e adesea mortală.

Cersei îi acordă un zâmbet. Îi plăcea puțină ironie, atât timp cât ținta nu era ea.

— Ser Gregor s-a stins din pricina rănilor sale, întocmai cum a prevăzut Marele Maester Pycelle.

Pycelle hârâi şi apoi îi aruncă lui Qyburn o privire ursuză.

— Săgeata era otrăvită. Nimeni nu l-ar fi putut salva.

— Aşa ai spus, îmi amintesc foarte bine. Regina se întoarse către Mâna ei. De-

spre ce vorbeați când am intrat, Ser Harys?

— Despre vrăbii, Înălțimea Ta. Septonul Raynard spune că ar putea fi vreo două mii în oraş, şi cu fiecare zi sosesc mai multe. Conducătorii lor predică despre osânda zeilor şi venerarea demonilor…

Cersei luă o sorbitură de vin. *Foarte drăguț.*

— Şi asta de prea multă vreme, nu sunteți de acord? Cum poate fi numit acest zeu roşu pe care îl venerează Stannis dacă nu demon? Credința ar trebui să se opună unui asemenea păcat. Qyburn îi amintise de asta, istețul. Mă tem că ultimul nostru Înalt Septon a trecut prea multe cu vederea. Bătrânețea i-a slăbit ochii şi l-a stors de vlagă.

— Era un om bătrân, sfârşit, Înălțimea Ta. Qyburn îi zâmbi lui Pycelle. Moartea sa n-ar fi trebuit să ne surprindă. Nimeni nu poate cere mai mult decât să moară liniştit în somn, după o viață îndelungată.

— Nu, fu de acord Cersei, dar trebuie să sperăm că succesorul lui e mai viguros. Prietenii mei de pe cealaltă colină îmi spun că va fi, probabil, Torbert sau Raynard.

Marele Maester Pycelle îşi drese glasul.

— Am şi eu prieteni printre Cei Mai Cucernici şi ei vorbesc despre Septonul Ollidor.

— Nu-l nesocotiți nici pe Luceon, spuse Qyburn. Aseară a ospătat treizeci dintre Cei Mai Cucernici cu purcel de lapte şi vin auriu de Arbor, iar ziua împarte pâine uscată la săraci, ca să-şi dovedească pioşenia.

Aurane Waters părea la fel de plictisit ca regina de toată această flecăreală despre septoni. La o privire mai atentă, părul lui era mai mult argintiu decât auriu, iar ochii îi erau gri-verzui, în timp ce ai Prințului Rhaegar fuseseră violeți. Chiar şi aşa, asemănarea… Se întreba dacă Waters şi-ar rade barba pentru ea. Deşi era cu zece ani mai tânăr, o dorea. Cersei îşi dădea seama după cum o privea. Bărbații se uitau la ea în felul acela încă de când îi înmuguriseră sânii. *Fiindcă eram atât de frumoasă, spuneau ei, dar Jaime era şi el frumos şi la el nu se uitau aşa.* Când era mică, se îmbrăca uneori, ca să se amuze, în hainele fratelui său. Era mereu surprinsă cât de diferit o tratau bărbații când o luau drept Jaime. Până şi Lordul Tywin însuşi…

Pycelle şi Merryweather continuau să despice firul în patru în privința viitorului Înalt Septon.

— Oricare va fi la fel de bun, anunță brusc regina, dar cel care va purta coroana de cristal trebuie să pronunțe o anatemă asupra Pezevenghiului. Ultimul Înalt Septon fusese surprinzător de tăcut în privința lui Tyrion. Cât despre aceste vrăbii roz, atât timp cât nu predică trădarea, sunt problema Credinței, nu a noastră.

Lordul Orton şi Ser Harys murmurară aprobator, încercarea lui Gyles Rosby de a face la fel se risipi într-un acces de tuse. Cersei întoarse capul cu dezgust în timp ce el horcăia, scuipând o flegmă cu sânge.

— Maester, ai adus scrisoarea din Vale?

— Da, Înălțimea Ta. Pycelle o scoase la iveală dintr-un maldăr de hârtii şi o netezi. E mai degrabă o declarație decât o scrisoare. Semnată la Runestone de către Yohn Bronz Royce, Lady Waynwood, Lorzii Hunter, Redfort şi Belmore, şi de Symond Templeton, Cavalerul de Nouă Stele. Toți şi-au aplicat pecețile. Scriu…

O grămadă de tâmpenii.

— Lorzii mei pot citi scrisoarea dacă doresc. Royce şi ceilalți masează oameni la poalele Castelului Eyrie. Au de gând să-l înlăture pe Degețel ca Lord Protector al Văii, cu forța, dacă e nevoie. Întrebarea e: ar trebui să îngăduim una ca asta?

— Lordul Baelish cere ajutor? întrebă Harys Swyft.

— Nu, deocamdată. La drept vorbind, pare destul de liniştit. Ultima lui scrisoare pomeneşte doar în treacăt despre rebeli, înainte să-mi ceară să-i trimit nişte vechi tapiserii de-ale lui Robert.

Ser Harys îşi mângâie bărbuța.

— Iar aceşti lorzi care semnează declarația, *ei* cer regelui să intervină?

— Nu.

— Atunci… poate că nu trebuie să facem nimic.

— Un război în Vale ar fi cât se poate de tragic, punctă Pycelle.

— Război? Orton Merryweather râse. Lordul Baelish e un om foarte nostim, dar războaiele nu se poartă cu glume. Mă îndoiesc că va fi vărsare de sânge. Şi oare contează cine e regentul Lordului Robert, atât timp cât Valea îşi plăteşte dările?

Nu, hotărî Cersei. La drept vorbind, Degețel fusese mai folositor la curte. *Avea darul să găsească aur şi nu tuşea niciodată.*

— Lordul Orton m-a convins. Maester Pycelle, anunță-i pe aceşti Lorzi Declaranți că nimeni nu trebuie să se atingă de Petyr. Altminteri, coroana e mulțumită cu orice hotărâre vor lua în privința guvernării Văii câtă vreme Lordul Robert Arryn e minor.

— Prea bine, Înălțimea Ta.

— Am putea discuta despre flotă? întrebă Aurane Waters. Mai puțin de o duzină dintre corăbiile noastre au supraviețuit infernului de la Apa Neagră. Trebuie să ne refacem puterea maritimă.

Merryweather clătină aprobator din cap.

— Puterea maritimă este esențială. Putem să ne folosim de oamenii de fier? întrebă Orton Merryweather. Duşmanul duşmanului nostru? Ce ne-ar cere Stânca Mării în schimbul unei alianțe?

— Vor Nordul, spuse Marele Maester Pycelle, pe care nobilul tată al reginei noastre l-a promis Casei Bolton.

— Ce neplăcut, spuse Merryweather. Totuşi Nordul e mare. Pământurile pot fi împărțite. Nu trebuie să fie un aranjament definitiv. Poate că Bolton ar consimți,

dacă l-am asigura că oastea noastră va fi a lui, odată Stannis distrus.

— Am auzit că Balon Greyjoy e mort, interveni Ser Harys Swyft. Ştim cine domneşte acum peste insule? Lordul Balon avea vreun fiu?

— Leo? tuşi Lordul Gyles. Theo?

— Theon Greyjoy a fost crescut la Winterfell, ca pupil al lui Eddard Stark, spuse Qyburn. Nu e de aşteptat să ne devină prieten.

— Eu am auzit că de fapt a fost omorât, spuse Merryweather.

— A existat un singur fiu? Ser Harys Swyft se trase de bărbuță. Frați. A avut frați, nu-i aşa?

Varys ar fi ştiut, gândi Cersei iritată.

— Nu am de gând să mă însoțesc cu adunătura aia jalnică de calmari. Va veni şi rândul lor, după ce ne ocupăm de Stannis. Noi avem nevoie de flotă.

— Propun să construim galere noi, spuse Aurane Waters. Zece, pentru început.

— Şi de unde să vină banii? întrebă Pycelle. Lordul Gyles luă întrebarea ca pe o invitație de a începe să tuşească din nou. Mai scoase la iveală nişte salivă rozalie şi o şterse cu un petic de mătase roşie.

— Nu e nici… reuşi el să spună, înainte ca tusea să-i înăbuşe vorbele… nu… noi nu…

Ser Harys se dovedi destul de isteț barem să ghicească sensul printre accesele de tuse.

— Veniturile coroanei sunt mai mari ca niciodată, obiectă el. Însuşi Ser Kevan mi-a spus asta.

Lordul Gyles tuşi:

— … cheltuieli… mantii aurii…

Cersei îi mai auzise obiecțiile.

— Lordul nostru vistiernic încearcă să spună că avem prea multe mantii aurii şi prea puțin aur. Tusea lui Rosby începuse s-o irite. *Poate că Garth cel Mare n-ar fi fost atât de rău.* Deşi consistente, veniturile coroanei nu sunt destul de mari încât să țină pasul cu datoriile lui Robert. În consecință, am hotărât să amân rambursarea datoriilor noastre către Sfânta Credință şi către Banca de Fier a Braavosului până la sfârşitul războiului. Noul Înalt Septon avea să-şi frângă, fără îndoială, mâinile-i sfinte, iar braavosii aveau să cârâie şi să mârâie la ea, dar ce conta? Banii economisiți vor fi folosiți pentru construirea noii noastre flote.

— Înălțimea Sa e chibzuită, remarcă Lordul Merryweather. E o măsură înțeleaptă. Şi necesară, până se isprăveşte războiul. Subscriu.

— Şi eu, spuse Ser Harys.

— Înălțimea Ta, interveni Pycelle cu glas tremurat, mă tem că asta va aduce mai multe neplăceri decât îți dai seama. Banca de Fier…

— … rămâne la Braavos, dincolo de mare. Îşi vor primi aurul, Maester. Un Lannister îşi plăteşte mereu datoriile.

— Braavosii au şi ei o vorbă. Colanul împodobit al lui Pycelle scoase un

clinchet uşor. *Banca de Fier îşi va primi datoria,* spun ei.

— Banca de Fier îşi va primi datoria când spun eu. Până atunci, Banca de Fier va aştepta cuviincioasă. Lord Waters, îți poruncesc să începi construcția galerelor noastre.

— Prea bine, Înălțimea Ta.

Ser Harrys scormoni printre nişte hârtii.

— Următoarea chestiune… avem o scrisoare de la Lordul Frey, care formulează nişte revendicări…

— Câte pământuri şi onoruri vrea omul ăsta? pufni regina. Mama lui trebuie să fi avut trei țâțe.

— Poate că lorzii mei nu ştiu, spuse Qyburn, dar prin cramele şi cârciumile oraşului sunt unii care sugerează o anumită complicitate a coroanei în crima Lordului Walder.

Ceilalți consilieri se holbară la el, nedumeriți.

— Te referi la Nunta Roşie? întrebă Aurane Waters.

— Crima? făcu Ser Harys.

Pycelle îşi drese glasul zgomotos. Lordul Gyles tuşi.

— Vrăbiile astea sunt deosebit de slobode la gură, îi preveni Qyburn. Nunta Roşie a fost un afront la adresa legilor zeilor şi ale oamenilor, spun vrăbiile, iar cei care au avut vreo legătură cu ea sunt blestemați.

Cersei pricepu repede aluzia.

— Lordul Walder va înfrunta în curând judecata Tatălui. E foarte bătrân. Lăsați vrăbiile să scuipe cât vor pe reputația lui. Asta n-are nicio legătură cu noi.

— Nu, întări Ser Harys.

— Nu, spuse Lordul Merryweather.

— Nimeni n-ar putea crede aşa ceva, spuse Pycelle.

Lordul Gyles tuşi.

— Nițel scuipat pe mormântul Lordului Walder nu va deranja viermii, fu de acord Qyburn, dar ar fi de asemenea folositor să fie cineva *pedepsit* pentru Nunta Roşie. Câteva capete de Frey ar face mult pentru a domoli mânia Nordului.

— Lordul Walder nu-i va sacrifica niciodată pe ai lui, spuse Pycelle.

— Nu, cugetă Cersei, dar poate că moştenitorii lui sunt mai puțin năzuroşi. Putem spera că, în curând, Lordul Walder ne va face favoarea să moară. Cum ar putea mai bine noul Lord de Crossing să scape de frații vitregi incomozi, de verii dezagreabili şi de surorile intrigante decât declarându-i vinovați?

— Până aşteptăm moartea Lordului Walder, ar mai fi ceva, spuse Aurane Waters. Compania de Aur a rupt înțelegerea cu Myrul. Pe la docuri am auzit spunându-se că i-a tocmit Lordul Stannis şi îi aduce peste mare.

— Cu ce vrea să-i plătească? se miră Merryweather. Cu zăpadă? Li se spune Compania *de Aur.* Cât aur are Stannis?

— Destul de puțin, îl asigură Cersei. Lordul Qyburn a vorbit cu echipajul unei

galere myrisheze, în golf. Oamenii susțin că Compania de Aur se îndreaptă spre Volantis. Dacă au de gând să traverseze marea spre Westeros, merg în direcția greşită.

— Poate că s-au săturat să lupte de partea învinşilor, sugeră Lordul Merryweather.

— E şi asta, fu de acord regina. Doar un orb ar putea să nu vadă că războiul nostru e ca şi câştigat. Lordul Tyrell a împresurat Capătul Furtunii. Riverrunul e asediat de Freyi şi de vărul meu Daven, noul nostru Păzitor al Apusului. Corăbiile Lordului Redwyne au trecut prin Strâmtorile Tarthului şi se îndreaptă cu iuțeală către coastă. La Piatra Dragonului au mai rămas doar câteva nave de pescuit care să se opună debarcării lui Redwyne. Poate că o vreme castelul va rezista, dar după ce avem portul, putem să blocăm ieşirea garnizoanei la mare. Atunci doar Stannis însuşi va mai rămâne să ne incomodeze.

— Dacă e să dăm crezare Lordului Janos, Stannis încearcă să se alieze cu sălbaticii, îi preveni Maester Pycelle.

— Sălbatici în blănuri, declară Lordul Merryweather. Lordul Stannis trebuie să fie într-adevăr disperat dacă are nevoie de asemenea aliați.

— Disperat şi nesăbuit, fu de acord regina. Oamenii Nordului urăsc sălbaticii. Pentru Roose Bolton n-ar trebui să fie o problemă să-i câştige pentru cauza noastră. Câțiva i s-au alăturat deja fiului său bastard ca să curețe Moat Cailin de ticăloşii oameni de fier şi să deschidă calea pentru ca Lordul Bolton să se întoarcă. Umber, Ryswell… am uitat celelalte nume. Până şi Portul Alb e pe punctul de a ni se alătura. Lordul lui a fost de acord să le mărite pe ambele sale nepoate cu prietenii noştri, Freyii, şi să deschidă portul pentru corăbiile noastre.

— Credeam că nu avem nicio corabie, zise Ser Harys, nedumerit.

— Wyman Manderly i-a fost un devotat lord stegar lui Eddard Stark, preciza Marele Maester Pycelle. Ne putem încrede într-un asemenea om?

Nu ne putem încrede în nimeni.

— E un bătrân gras şi speriat. Cu toate acestea, se dovedeşte îndărătnic într-o anume privință: insistă că nu va pleca genunchiul până când nu-i este înapoiat moştenitorul.

— Îl avem pe moştenitorul lui? întrebă Ser Harys.

— Trebuie să fie la Harrenhal, dacă e încă în viață. Gregor Clegane l-a luat ostatic. Muntele nu era întotdeauna blând cu prizonierii săi, chiar dacă răscumpărarea lor era mare. Dacă e mort, bănuiesc că va trebui să-i trimitem Lordului Manderly capetele celor care l-au omorât, cu cele mai sincere scuze ale noastre.

Dacă un singur cap era destul să-l potolească pe Prințul Dornului, un sac de capete trebuia să fie mai mult decât suficient pentru grăsanul nordic înfăşurat în piei de focă.

— Oare Lordul Stannis nu va încerca să se alieze şi cu Portul Alb? întrebă

Marele Maester Pycelle.

— O, a încercat. Lordul Maderly ne-a trimis nouă scrisorile lui şi i-a dat răspunsuri evazive. Stannis cere săbiile şi argintul Portului Alb, pentru care oferă… ei bine, *nimic.* Într-o zi, Cersei trebuia să-i aprindă Străinului o lumânare pentru că îl luase pe Renly şi îl lăsase pe Stannis. Dacă ar fi fost invers, viața ei ar fi fost mai grea. Chiar în dimineața asta a mai venit o pasăre. Stannis şi-a trimis cavalerul-ceapă ca să trateze cu Portul Alb în numele lui. Manderly l-a închis pe nenorocit într-o celulă. Ne întreabă ce să facă cu el.

— Să-l trimită aici, ca să-l putem interoga, sugeră Lordul Merryweather. S-ar putea să ştie destul de multe lucruri prețioase.

— Să moară, spuse Qyburn. Moartea lui va fi o lecție pentru Nord, să le arate ce se alege de trădători.

— Sunt întru totul de acord, spuse regina. L-am însărcinat pe Lordul Manderly să-i taie capul de îndată. Asta va spulbera orice şansă ca Portul Alb să-l sprijine pe Stannis.

— Stannis va avea nevoie de o altă Mână, remarcă Aurane Waters, chicotind. Cavalerul-nap, poate.

— Un cavaler-nap? se miră Ser Harys Swyft. Cine mai e şi ăsta? N-am auzit de el.

Waters nu răspunse, doar îşi dădu ochii peste cap.

— Şi dacă Lordul Manderly refuză? întrebă apoi Merryweather.

— Nu va îndrăzni. Cavalerul-ceapă e moneda de care va avea nevoie ca să cumpere viața fiului său.

Cersei zâmbi.

— Poate că bătrânul nătărău grăsan a fost loial Casei Stark în felul lui, dar cu lupii de la Winterfell nimiciți…

— Înălțimea Ta a pierdut-o din vedere pe Lady Sansa, spuse Pycelle.

Regina se zburli.

— Cu siguranță *nu* am uitat de mica lupoaică. Refuza să rostească numele fetei. Ar fi trebuit s-o închid în celulele negre, ca fiică a unui trădător, dar, în schimb, am primit-o în casa mea. S-a încălzit lângă focul meu, a mâncat la masa mea, s-a jucat cu copiii mei. Am hrănit-o, am îmbrăcat-o, am încercat să-i deschid puțin ochii asupra acestei lumi, şi cum m-a răsplătit ea pentru bunătatea mea? A contribuit la uciderea fiului meu. Când îl vom găsi pe Pezevenghi, o vom găsi şi pe Lady Sansa. Nu e moartă… dar înainte de a isprăvi cu ea, vă asigur că-i va cânta Străinului, cerându-i în genunchi sărutul.

Urmă o tăcere apăsătoare. *Şi-au înghițit cu toții limbile?* se întrebă Cersei, cu iritare. Era destul ca s-o facă să se întrebe de ce se ostenea cu acest consiliu.

— În orice caz, continuă regina, fiica *mai mică* a Lordului Eddard e cu Lordul Bolton şi se va căsători cu fiul lui, Ramsay, imediat după ce Moat Cailin va cădea. Atât timp cât fata îşi juca rolul destul de bine ca să le întărească pretențiile

asupra Winterfellului, nici Boltonii n-aveau să se sinchisească prea mult că era, de fapt, progenitura unui oarecare slujitor, ferchezuită de Degețel. Dacă Nordul trebuie să aibă un Stark, îi vom da unul. Îl lăsă pe Lordul Merryweather să-i umple din nou cupa. Însă la Zid a apărut o altă problemă. Frații Rondului de Noapte şi-au pierdut mințile şi l-au ales drept Lord Comandant pe fiul bastard al lui Ned Stark.

— Snow e numele băiatului, spuse în van Pycelle.

— L-am zărit o dată la Winterfell, zise regina, deşi familia Stark s-a străduit din răsputeri să-l ascundă. Seamănă mult cu tatăl său. Odraslele nelegitime ale soțului ei semănau şi ele cu tatăl lor, dar Robert avusese cel puțin buna cuviință să le țină ascunse. Odată, după acea regretabilă întâmplare cu pisica, făcuse tărăboi cum că ar aduce o fiică bastardă de-a sa la curte.

— Fă cum vrei, îi spusese Cersei, dar s-ar putea să descoperi că oraşul nu e un loc sănătos să creşti o fată.

Cu greu îşi putuse ascunde de Jaime vânătăile cu care se alesese de pe urma acelor cuvinte, dar de fiica bastardă nu s-a mai auzit nimic. *Catelyn Tully era un şoarece, altfel l-ar fi înăbuşit pe acest Jon Snow din faşă. În schimb, mi-a lăsat mie această sarcină murdară.*

— Snow împărtăşeşte şi gustul Lordului Eddard pentru trădare, spuse ea. Tatăl i-ar fi dat lui Stannis regatul. Fiul i-a dat pământuri şi castele.

— Rondul de Noapte a jurat să nu se implice în războaiele Celor Şapte Regate, le reaminti Pycelle. De mii de ani, frații în negru au păstrat această tradiție.

— Până acum, constată Cersei. Bastardul ne-a scris declarând că Rondul de Noapte nu e de partea nimănui, însă acțiunile sale îi dovedesc minciuna. I-a dat lui Stannis mâncare şi adăpost, dar are insolența să ne ceară nouă arme şi oameni.

— O jignire, declară Lordul Merryweather. Nu putem îngădui ca Rondul de Noapte să se alăture oştirii Lordului Stannis.

— Trebuie să-l declarăm pe Snow trădător şi rebel, fu de acord Ser Harys Swyft. Frații în negru trebuie să-l înlăture.

Marele Maester Pycelle clătină greoi din cap.

— Propun să informăm Castelul Negru că nu le vom mai trimite niciun om până când nu pleacă Snow.

— Noile noastre dromoane vor avea nevoie de vâslaşi, spuse Aurane Waters. Haideți să le cerem lorzilor noştri să-mi trimită mie hoții şi tâlharii lor de acum înainte, în loc să-i trimită la Zid.

Qyburn se aplecă, zâmbind.

— Rondul de Noapte ne apără pe toți de snarci şi grumpkini. Lorzii mei, eu zic că trebuie să-i *ajutăm* pe bravii frați în negru.

Cersei îi aruncă o privire aspră.

— Ce vrei să spui?

— Asta, răspunse Qyburn. De ani de zile Rondul de Noapte cere cu insistență

oameni. Lordul Stannis a răspuns rugăminții lor. Regele Tommen poate face mai puțin? Înălțimea Sa ar trebui să trimită la Zid sute de oameni. Să îmbrace veşmintele negre, chipurile, dar de fapt…

— … să-l înlăture pe Jon Snow de la comandă, îl completă Cersei, încântată. *Ştiam că am dreptate să-l vreau în consiliul meu.* Tocmai asta vom face. Râse. *Dacă acest bastard e într-adevăr fiul tatălui său, nu va bănui nimic. Poate chiar îmi va mulțumi înainte ca sabia să-i intre între coaste.* Va trebui să acționăm cu prudență, negreşit. Lăsați restul pe seama mea, lorzii mei. Aşa trebuia să te ocupi de un duşman, cu pumnalul, nu cu declarații. Am făcut treabă bună astăzi, lorzii mei. Vă mulțumesc. Mai e ceva?

— Încă un lucru, Înălțimea Ta, zise Aurane Waters, pe ton de scuză. Mă feresc să irosesc timpul consiliului cu fleacuri, dar în ultimul timp am auzit unele vorbe ciudate pe la docuri. Marinari de la Răsărit. Vorbesc despre dragoni…

— … şi manticori, fără doar şi poate, şi snarci cu barbă? Cersei chicoti. Vino la mine când auzi ceva despre *pitici,* lordul meu. Se ridică în picioare, în semn că întrunirea a luat sfârşit.

Când Cersei părăsi camerele consiliului, bătea un vânt vijelios de toamnă şi clopotele lui Baelor cel Binecuvântat încă îşi cântau cântecul de jale din capătul celălalt al oraşului. În curte, patruzeci de cavaleri se loveau cu sabia şi scutul, sporind hărmălaia. Ser Boros Blount o escortă pe regină înapoi la apartamentele sale, unde o găsi pe Lady Merryweather chicotind cu Jocelyn şi Dorcas.

— Ce găsiți voi atât de amuzant?

— Gemenii Redwyne, răspunse Taena. Amândoi s-au îndrăgostit de Lady Margaery. Înainte se certau care dintre ei va fi următorul Lord de Arbor. Acum amândoi vor să intre în Garda Regală, doar ca să fie aproape de mica regină.

— Frații Redwyne au avut întotdeauna mai mulți pistrui decât minte. Totuşi, era bine de ştiut. *Dacă Oroarea şi Bălosul ar fi fost găsiți în pat cu Margaery…* Cersei se întreba dacă micuței regine îi plăceau pistruii. Dorcas, adu-mi-l pe Ser Osney Kettleblack.

Dorcas roşi.

— Cum porunceşti.

Când fata plecă, Taena Merryweather îi aruncă reginei o privire întrebătoare.

— De ce a roşit aşa?

— Din dragoste. Acum era rândul lui Cersei să râdă. Visează la Ser Osney al nostru. Era cel mai tânăr dintre frații Kettleblack, cel frumos bărbierit. Deşi avea acelaşi păr negru, acelaşi nas coroiat şi acelaşi zâmbet degajat ca fratele său Osmund, pe unul dintre obraji purta trei cicatrici lungi, prin bunăvoința uneia dintre târfele lui Tyrion. Îi plac cicatricile lui, cred.

Ochii lui Lady Merryweather străluciră malițioşi.

— Întocmai. Cicatricile dau unui bărbat o înfățişare periculoasă, iar pericolul e provocator.

— Mă şochezi, doamna mea, spuse regina, tachinând-o. Dacă pericolul te provoacă într-atât, de ce te-ai măritat cu Lordul Orton? Cu toții îl iubim, e adevărat, totuşi… Petyr remarcase cândva că acel corn al abundenței care împodobea blazonul Casei Merryweather i se potrivea de minune Lordului Orton, de vreme ce avea părul de culoarea morcovului, nasul borcănat ca o sfeclă roşie şi terci de mazăre în loc de creier.

Taena râse.

— Soțul meu e mai mult prosper decât periculos, aşa este. Însă… sper că Înălțimea Ta nu mă va desconsidera, dar nu am venit fecioară neprihănită în patul lui Orton.

Sunteți târfe cu toatele în Oraşele Libere, nu-i aşa? Era bine de ştiut. Într-o bună zi, s-ar putea folosi de asta.

— Şi, mă rog, cine a fost iubitul ăsta considerat atât de… periculos?

Pielea măslinie a Taenei se întunecă şi mai mult când roşi.

— O, mai bine aş fi tăcut. Înălțimea Ta, îmi vei păstra secretul, nu-i aşa?

— Bărbații au cicatrici, femeile mistere. Cersei o sărută pe obraz. *Voi stoarce de la tine numele lui cât de curând.*

Când Dorcas se întoarse cu Ser Osney Kettleblack, regina le ceru doamnelor sale să se retragă.

— Haide, stai cu mine lângă fereastră, Ser Osney. Doreşti o cupă de vin? Cersei turnă vin pentru sine. Mantia ți-e jerpelită. Am de gând să te îmbrac cu una nouă.

— Ce, una albă? Cine a murit?

— Nimeni, deocamdată, răspunse regina. Asta îți este dorința, să te alături fratelui tău Osmund în Garda Regelui?

— Aş prefera să fiu în garda *reginei,* dacă nu ți-e cu supărare, Înălțimea Ta. Când Osney afişă un zâmbet larg, cicatricile căpătară o nuanță de roşu intens.

Degetele lui Cersei le trasară încet urma de-a lungul obrazului.

— Ai limba îndrăzneață, ser. Mă vei face din nou să-mi pierd mințile.

— Bine. Ser Osney o prinse de mână şi îi sărută nestăpânit degetele. Dulcea mea regină.

— Eşti un bărbat păcătos, şopti regina, şi nu eşti un adevărat cavaler, pare-mi-se. Îl lăsă să-i atingă sânii prin mătasea rochiei. Ajunge!

— Ba nu. Te doresc.

— M-ai avut.

— O singură dată. Osney îi cuprinse din nou în palmă sânul stâng şi îl strânse neîndemânatic, ceea ce îi aminti reginei de Robert.

— O noapte pe cinste pentru un cavaler pe cinste. M-ai slujit cu vitejie şi ți-ai primit răsplata. Cersei îşi trecu degetele de-a lungul cingătorii lui. Îl simți întărindu-se prin pantaloni. Era un cal nou cel pe care-l călăreai în curte ieri după-masă?

— Armăsarul negru? Da. Un dar de la fratele meu Osfryd. Îi spun Miez de Noapte.

Nemaipomenit de original!

— Un cal bun pentru luptă. Pentru plăcere însă nimic nu se compară cu galopul pe un mânz sprinten. Îi zâmbi şi îi strânse mâna. Spune-mi adevărul. Micuța noastră regină ți se pare frumoasă?

Ser Osney se retrase, prudent.

— Bănuiesc. Pentru o fată. Eu aş prefera o femeie.

— De ce nu pe amândouă? şopti ea. Culege-mi micul trandafir şi nu mă vei găsi nerecunoscătoare.

— Micul… Margaery, vrei să spui? Ardoarea lui Ser Osney se topea în pantaloni. E soția regelui. Nu a fost un străjer al Gărzii Regale care şi-a pierdut capul pentru că s-a culcat cu soția regelui?

— Acum o veşnicie. *Era ibovnica regelui, nu soția, iar capul a fost singurul lucru pe care nu şi l-a pierdut. Aegon l-a dezmembrat bucată cu bucată şi a pus-o pe femeie să privească.* Dar Cersei nu voia ca Osney să stăruie asupra acelei întâmplări nefericite din vechime. Tommen nu e Aegon cel Netrebnic. Nu te teme, va face după cum îi spun eu. Vreau ca Margaery să-şi piardă capul, nu tu.

Asta îl lăsă pe gânduri.

— Fecioria, vrei să spui?

— Şi asta. Presupunând că încă e fecioară. Îi trasă din nou liniile cicatricelor. În cazul în care nu crezi că Margaery ar rămâne rece în fața… farmecelor tale.

Osney îi aruncă o privire rănită.

— Îi plac destul de mult. Verişoarele ei îşi râd mereu de nasul meu. Cât e de mare, lucruri de felul ăsta. Ultima oară când Magga a făcut asta, Margaery le-a cerut să înceteze şi a spus că am un chip fermecător.

— Atunci, te descurci.

— Mă descurc, fu de acord bărbatul, pe un ton neîncrezător, dar cum am să mă descurc dacă ea… dacă ei… după ce noi…?

— … faceți treaba? Cersei îi acordă un zâmbet usturător. Să te culci cu regina e un act de trădare. Tommen n-ar avea de ales decât să te trimită la Zid.

— La Zid? făcu el îngrozit.

Cersei abia îşi stăpânea râsul. *Nu, mai bine nu. Bărbații nu suportă să fie luați în râs.*

— O mantie neagră s-ar potrivi bine cu ochii tăi şi cu părul ăla negru.

— Nimeni nu se întoarce de la Zid.

— Tu te vei întoarce. Nu ai altceva de făcut decât să omori un băiat.

— Ce băiat?

— Un bastard aliat cu Stannis. E tânăr şi necopt, iar tu vei avea o sută de oameni.

Kettleblack era speriat, îi simțea mirosul fricii, dar era prea mândru ca s-o

recunoască. *Bărbații sunt toți la fel.*

— Am ucis mai mulți băieți decât pot număra, spuse el apăsat. După ce acest băiat e mort, primesc iertarea regelui?

— Asta şi titlul de lord. *Dacă nu cumva frații lui Snow te spânzură mai întâi.* O regină trebuie să aibă un consort. Unul care nu cunoaşte teama.

— Lord Kettleblack? Un zâmbet se răspândi încet pe chipul lui, iar cicatricile i se aprinseră, roşii. Da, îmi place cum sună. Un lord semeț…

— … şi potrivit pentru patul unei regine.

Osney se încruntă.

— Zidul e rece.

— Iar eu sunt caldă. Cersei îl cuprinse cu brațele pe după gât. Culcă-te cu o fată, omoară un băiat şi sunt a ta. Ai curajul?

Osney rămase o clipă pe gânduri înainte de a clătina din cap.

— Sunt omul tău.

— Eşti, ser. Regina îl sărută şi îl lăsă să-i simtă gustul limbii înainte de a se desprinde din îmbrățişare. Destul, deocamdată. Restul trebuie să aştepte. Mă vei visa la noapte?

— Da. Avea glasul răguşit.

— Bine.

După plecarea lui, Cersei o chemă pe Jocelyn să-i perie părul, în timp ce ea se descălță şi se întinse ca o pisică. *Am fost făcută pentru asta,* îşi spuse. Ceea ce o încânta cel mai mult era desăvârşitul rafinament al planului. Nici măcar Mace Tyrell n-ar îndrăzni să-şi apere preaiubita fiică dacă ar fi prinsă în flagrant cu unul ca Osney Kettleblack, şi nici Stannis Baratheon, nici Jon Snow n-ar avea motiv să se întrebe de ce a fost trimis Osney la Zid. Ea va avea grijă ca Ser Osmund să fie cel care-şi va descoperi fratele cu micuța regină; în felul acesta, nu va trebui pusă la îndoială şi loialitatea celorlalți doi frați Kettleblack. *De m-ar putea vedea tata acum, nu s-ar mai grăbi aşa să mă mărite din nou. Păcat că e mort de-a binelea. El şi Robert, Jon Arryn, Ned Stark, Renly Baratheon, toți morți. Numai Tyrion e în viață, şi nu pentru mult timp.*

În seara aceea regina o chemă pe Lady Merryweather în dormitorul ei.

— Vrei o cupă de vin? o întrebă ea. Una mică.

Femeia din Myr râse.

— Una mare.

— Mâine vreau să-i faci o vizită nurorii mele, spuse Cersei în timp ce Dorcas o îmbrăca pentru culcare.

— Lady Margaery se bucură întotdeauna să mă vadă.

— Ştiu. Regina nu putu să nu remarce eleganța cu care se referea Taena la soțioara lui Tommen. Spune-i că am trimis şapte lumânări din ceară de albine la Septul lui Baelor, în memoria dragului nostru Înalt Septon.

Taena râse.

— Dacă e pe-aşa, ea va trimite şaptezeci şi şapte de lumânări, ca să nu fie depăşită.

— Voi fi foarte supărată dacă n-o face, spuse regina, zâmbind. Spune-i, de asemenea, că are un admirator secret, un cavaler atât de fascinat de frumuseţea ei încât nu poate dormi noaptea.

— Aş putea să te întreb, Înălţimea Ta, cine este acest cavaler? Ochii negri ai Taenei sclipiră maliţios. Ar putea să fie Ser Osney?

— Ar putea, răspunse regina, dar nu-i oferi numele pe tavă. Fă-o să-l stoarcă de la tine. Faci asta?

— Dacă-ţi face plăcere. Asta e tot ce doresc, Înălţimea Ta.

Afară se stârnea un vânt rece. Rămaseră treze târziu, până spre dimineaţă, bând vin auriu de Arbor şi spunându-şi una alteia poveşti. Taena se chercheli destul de bine, iar Cersei scoase de la ea numele iubitului ei de taină. Era un căpitan de vas din Myr, pe jumătate pirat, cu părul negru până la umeri şi o cicatrice pe faţă, de la bărbie până la ureche.

— De o sută de ori i-am spus *nu,* iar el a spus *da,* îi povesti cealaltă femeie, până când am spus *da* şi eu. Nu era genul de bărbat pe care să-l refuzi.

— Cunosc genul, spuse regina, cu un zâmbet strâmb.

— Înălţimea Ta a cunoscut vreodată un asemenea bărbat, mă întreb?

— Robert, minţi ea, gândindu-se la Jaime.

Cu toate acestea, când închise ochii, celălalt frate îi apăru în vis, împreună cu cei trei neghiobi nenorociţi cu care îşi începuse ziua. În vis, capul lui Tyrion era cel pe care i-l aduseseră în sac. Se făcea că poruncise să fie turnat în bronz şi îl păstra în oala ei de noapte.

CĂPITANUL DE FIER

Vântul bătea dinspre nord când *Victoria Fierului* ocoli promontoriul şi intră în golful sfânt numit Leagănul Naggăi.

Victarion i se alătură lui Nute Bărbierul, la pupa. În faţa lor se înălţa ţărmul sacru al Vechiului Wyk şi dealul împădurit de deasupra lui, unde coastele Naggăi se ridicau din pământ ca trunchiurile unor imenşi copaci albi, groase cât catargul unei galere şi de două ori mai înalte.

Oasele Castelului Regelui Cenuşiu. Victarion simţea vraja locului.

— Balon a stat sub oasele acelea când s-a proclamat rege, îşi aminti el. A jurat să ne recâştige libertatea, iar Tarle Cel-de-Trei-Ori-Înecat i-a aşezat o coroană de lemn plutitor pe cap. *BALON! au strigat. BALON! BALON REGE!*

— Vor striga numele tău la fel de tare, spuse Nute.

Victarion încuviinţă din cap, deşi nu împărtăşea siguranţa Bărbierului. *Balon a avut trei fii şi o fiică pe care a iubit-o nespus.*

Asta le spusese căpitanilor săi, la Moat Cailin, când îl îndemnaseră pentru prima oară să revendice Stânca Mării.

— Fiii lui Balon sunt morți, susținuse Ralf Stonehouse cel Roşu, iar Asha e femeie. Tu ai fost brațul drept, puternic, al tatălui tău, trebuie să ridici sabia pe care el a lăsat-o să cadă.

Când Victarion le amintise că Balon îi poruncise să apere Moat Cailin împotriva oamenilor Nordului, Ralf Kenning spusese:

— Lupii sunt înfrânți, stăpâne. La ce bun să câştigi această mlaştină şi să pierzi insulele?

Iar Ralf Şchiopul adăugase:

— Ochi-de-Cioară e plecat de prea multă vreme. Nu ne cunoaşte.

Euron Greyjoy, Rege al Insulelor şi al Nordului. Gândul îi deşteptase în inimă o veche furie, şi totuşi…

— Cuvintele sunt vânt, le spusese Victarion, şi singurul vânt bun e cel care ne umflă pânzele. Vreți să mă lupt cu Ochi-de-Cioară? Frate împotriva fratelui, un om de fier împotriva altui om de fier? Euron era totuşi fratele lui mai mare, oricâtă vrajbă ar fi fost între ei. *Nu e om mai blestemat decât fratricidul.*

Dar, când venise chemarea lui Părumed, chemarea la plebiscit, atunci totul se schimbase. *Aeron vorbeşte prin glasul Zeului Înecat,* îşi reamintise Victarion, *şi dacă Zeul Înecat vrea ca eu să stau pe Stânca Mării…*

În ziua următoare îi dăduse lui Ralf Kenning comanda la Moat Cailin şi plecase pe uscat spre Râul Febra, unde, printre stuf şi sălcii, se afla Flota de Fier. Mările agitate şi vânturile capricioase îl întârziaseră, dar pierduse o singură corabie şi era acasă.

Tristețea şi *Răzbunarea Fierului* erau în spatele *Victoriei de Fier* când trecu de promontoriu. În urma lor veneau *Mâna Dură, Vântul de Fier, Fantoma Cenuşie, Lordul Quellon, Lordul Vickon, Lordul Dagon* şi celelalte nouă zecimi din Flota de Fier, plutind pe valurile fluxului de seară, într-o coloană dezlânată care se întindea pe multe leghe în urmă. Privindu-le pânzele, Victarion Greyjoy era cuprins de mulțumire. Nimeni nu-şi iubise vreodată soția nici pe jumătate cât îşi iubea Lordul Căpitan corăbiile.

De-a lungul țărmului sacru al Vechiului Wyk, corăbii lungi, cu catargele ridicate ca nişte sulițe, mărgineau țărmul cât vedeai cu ochii. În apele mai adânci pluteau trofeele: bărci de pescuit, caravele şi galere dobândite în jafuri sau războaie, prea mari ca să se apropie de mal. La pupa, la prora şi pe catarge fluturau stindarde cunoscute.

Nute Bărbierul miji ochii către țărm.

— Aceea e *Cântecul Mării,* corabia Lordului Harlaw? Bărbierul era un om îndesat, cu picioare crăcănate şi brațe lungi, dar ochii lui nu erau la fel de ageri ca în tinerețe. Pe vremea aceea, arunca un topor atât de bine încât se spunea că te putea bărbieri cu el.

— *Cântecul Mării,* da. Se părea că Rodrik Cititorul îşi lăsase cărţile. Iar acolo e *Tunetul* bătrânului Drumm, cu *Zburătorul Nopţii* a lui Blacktyde după ea. Ochii lui Victarion erau la fel de pătrunzători ca întotdeauna. Chiar şi cu velele strânse şi flamurile atârnând, le ştia, aşa cum îi şedea bine Lordului Căpitan al Flotei de Fier. Şi *Aripioară de Argint.* Vreo rudă a lui Sawane Botley.

Ochi-de-Cioară îl înecase pe Lordul Botley, din câte auzise Victarion, iar moştenitorul lui murise la Moat Cailin, însă mai avusese fraţi şi alţii fii. *Câţi? Patru? Nu, cinci şi niciunul n-are vreun motiv să-l iubească pe Ochi-de-Cioară.*

Iar apoi o zări pe ea, o galeră cu un singur catarg, suplă şi joasă, cu o carenă roşu-închis. Pânzele ei, acum strânse, erau negre precum cerul fără stele. Chiar şi ancorată *Tăcerea* arăta nemiloasă şi iute în acelaşi timp. La prora ei se afla o fecioară de fier, cu un braţ întins. Avea talia mlădioasă, sânii ridicaţi şi semeţi, picioarele lungi şi bine legate. O coamă de păr negru de fier, răvăşită de vânt, i se revărsa pe umeri, iar ochii îi erau din perle, însă nu avea gură.

Palmele lui Victarion se strânseră în pumni. Omorâse în bătaie patru oameni cu mâinile acelea, şi o nevastă, pe deasupra. Deşi avea chiciură în păr, era la fel de puternic ca întotdeauna, cu un piept de taur şi un pântece plat, de flăcău. *Ucigaşul unei rude e blestemat în ochii zeilor şi ai oamenilor,* îi reamintise Balon în ziua când îl trimisese pe Euron pe mare.

— E aici, îi spuse Victarion Bărbierului. Coboară velele. Continuăm doar cu vâslele. Ordonă *Tristeţii* şi *Răzbunării Fierului* să stea între *Tăcerea* şi mare. Restul flotei să izoleze golful. Nimeni nu pleacă decât la comanda mea, nici om, nici cioară.

Oamenii de la ţărm le zăriseră pânzele. Strigătele de bun venit ale rudelor şi prietenilor răsunară peste golf. Dar nu dinspre *Tăcerea.* Pe puntea ei, un echipaj pestriţ de muţi şi corcituri nu scoase nicio vorbă în timp ce *Victoria Fierului* se apropia. Bărbaţi negri ca smoala şi alţii, îndesaţi şi păroşi ca maimuţele din Sothoros, se holbau la Victarion. *Monştri,* gândi el.

Aruncară ancora la douăzeci de metri de *Tăcerea.*

— Coborâţi o barcă, vreau să merg pe ţărm.

Îşi prinse centura în timp ce vâslaşii îşi ocupau locurile. Sabia lungă i se odihnea pe un şold, un pumnal pe celălalt. Nute Bărbierul îi prinse Lordului Căpitan mantia pe umeri. Era făcută din nouă straturi de brocart auriu, cusut în forma krakenului Casei Greyjoy, cu braţele atârnându-i până la călcâie. Pe dedesubt, purta o cămaşă grea de zale gri peste piele fiartă, neagră. La Moat Cailin se obişnuise să poarte zale zi şi noapte. Durerea de umeri şi de spate era mai uşor de suportat decât maţele însângerate. Era de-ajuns să fii zgâriat de săgeţile otrăvite ale diavolilor smârcurilor şi, câteva ore mai târziu, făceai pe tine şi urlai, cu viaţa scurgându-ţi-se printre picioare, în şuvoaie roşii şi maronii. *Oricine va câştiga Stânca Mării, am să mă ocup de diavolii smârcurilor.*

Victarion îşi aşeză pe cap un coif înalt şi negru de război, făurit în forma unui

kraken de fier, cu brațele ce i se încolăceau în jurul obrajilor pentru a i se întâlni sub bărbie. Până isprăvi, barca era pregătită.

— Las cuferele în seama ta, îi spuse lui Nute, trecând peste parapet. Ai grijă să fie bine păzite. Multe atârnă de aceste cufere.

— Cum porunceşti, Înălțimea Ta.

Victarion îi întoarse o privire încruntată.

— Încă nu sunt rege.

Coborî în barcă.

Aeron Părumed îl aştepta în valuri, cu plosca de apă atârnată sub un braț. Preotul era înalt şi sfrijit, dar mai scund decât Victarion. Nasul îi răsărea ca o aripioară de rechin de pe fața osoasă, iar ochii îi erau de fier. Barba îi ajungea până la brâu şi funii de păr încâlcit îi plesneau picioarele când bătea vântul.

— Frate, spuse el, în timp ce valurile se spărgeau albe şi reci în jurul gleznelor lor, ce e mort nu poate muri niciodată.

— Ci învie, mai tare şi mai puternic. Victarion îşi scoase coiful şi îngenunche. Apele golfului îi umplură cizmele şi îi udară pantalonii, în timp ce Aeron îi turna un şuvoi de apă sărată pe frunte. Şi astfel se rugară.

— Unde e fratele tău Ochi-de-Cioară? îl întrebă Lordul Căpitan pe Aeron Părumed când rugăciunile se încheiară.

— Al lui e cortul imens de brocart, acolo unde e cea mai mare hărmălaie. Se înconjoară de necredincioşi şi de monştri, mai rău decât înainte. În el, sângele tatălui nostru s-a stricat.

— Şi al mamei noastre. Victarion nu voia să vorbească despre fratricid aici, în acest loc al zeilor, sub oasele Naggăi şi sub Castelul Regelui Cenuşiu, dar în multe nopți se visa vârând un pumn înmănuşat în zale în fața zâmbitoare a lui Euron, până când carnea se despica şi sângele lui rău curgea roşu şi nestăpânit. *N-am voie. I-am jurat lui Balon.* Au venit toți? îl întrebă pe cuviosul său frate.

— Toți cei care contează. Căpitanii şi regii. Pe insulele de fier erau unul şi acelaşi lucru, căci fiecare căpitan era rege pe puntea lui şi fiecare rege trebuia să fie căpitan. Ai de gând să revendici coroana tatălui nostru?

Victarion se imagină aşezat pe Stânca Mării.

— Dacă asta vrea Zeul Înecat.

— Valurile vor vorbi, spuse Aeron Părumed, îndepărtându-se. Ascultă valurile, frate.

— Da. Se întreba cum ar suna numele lui şoptit de valuri şi strigat de căpitani şi de regi. *De cupa va ajunge în mâna mea, n-am s-o las deoparte.* O mulțime se adunase în jurul lui, să-i ureze succes şi să-i intre în grații. Victarion văzu oameni de pe toate insulele: membri ai Caselor Blacktyde, Tawney, Orkwood, Stonetree, Wynch şi multe altele. Casa Goodbrother de la Vechiul Wyk, Casa Goodbrother de la Marele Wyk şi Casa Goodbrother de la Orkmont, toate veniseră. Cei din Casa Codd erau acolo, deşi orice om la locul lui îi disprețuia. Modeşti oameni ai

Caselor Shepherd, Weaver şi Netley stăteau umăr lângă umăr cu oameni din Case străvechi şi mândre. Veniseră până şi modeştii Humble, sângele sclavilor şi al soţiilor de sare. Un Volmark îl bătu pe Victarion peste spate, doi Sparri îi îndesară o ploscă de vin în mâini. Bău cu nesaţ, se şterse la gură şi se lăsă dus la focurile lor, ca să le asculte discuţiile despre război, despre coroane şi jafuri, despre gloria şi libertatea domniei sale.

În noaptea aceea, oamenii Flotei de Fier ridicară un cort imens din pânză de vele deasupra liniei fluxului, pentru ca Victarion să poată să ospăteze zeci de căpitani renumiţi cu ied proaspăt, cod sărat şi homar. Aeron veni şi el. Mâncă peşte şi bău apă, pe când ceilalţi căpitani dădeau pe gât bere cât să înece toată Flota de Fier. Mulţi îi promiseră glasurile lor: Fralegg Voinicul, isteţul Allyn Sharp, cocoşatul Hotho Harlaw. Hotho îi oferi o fiică, să-i fie regină.

— N-am noroc cu soţiile, îi spuse Victarion. Prima lui soţie murise pe patul de naştere, dăruindu-i o fiică născută moartă. Cea de-a doua fusese răpusă de vărsat. Iar cea de-a treia…

— Un rege trebuie să aibă un moştenitor, insistă Hotho. Ochi-de-Cioară aduce cu el trei fii la plebiscitul regal.

— Bastarzi şi corcituri. Câţi ani are această fiică?

— Doisprezece, răspunse Hotho. Frumoasă şi roditoare, abia îmbobocită, cu părul de culoarea mierii. Are sânii încă mici, dar are şolduri bune. Seamănă cu mama ei mai mult decât cu mine.

Victarion ştia că asta însemna că fata nu avea cocoaşă. Cu toate acestea, când încercă să şi-o imagineze, n-o văzu în faţa ochilor decât pe soţia pe care o omorâse. Plânsese la fiecare lovitură pe care i-o dăduse, şi apoi o dusese lângă stânci, s-o dea crabilor.

— Mă voi uita bucuros la fată după ce mă văd încoronat, spuse el. Era tocmai cât îndrăznea să spere Hotho, care se îndepărtă mulţumit, târşâindu-şi picioarele.

Baelor Blacktyde era mai greu de mulţumit. Stătea lângă cortul lui Victarion, în tunica lui din lână de miel pestriţă, în negru şi verde, frumos şi cu faţa netedă ca întotdeauna. Purta o mantie de zibelină, prinsă cu o stea de argint în şapte colţuri. Fusese vreme de opt ani ostatic în Oraşul Vechi şi se întorsese de acolo ca adept al celor şapte zei verzi ai pământului.

— Balon a fost nebun, Aeron e şi mai nebun, iar Euron e cel mai nebun dintre toţi, decretă Lordul Baelor. Dar tu, Lord Căpitan? Dacă strig numele tău, vei pune capăt acestui război nebun?

Victarion se încruntă.

— Ai vrea să plec genunchiul?

— Dacă e nevoie. Nu putem să înfruntăm singuri întreg Westerosul. Regele Robert a dovedit asta, spre durerea noastră. Balon va plăti preţul de fier pentru libertate, spunea el, însă femeile noastre au cumpărat coroanele lui Balon cu paturi goale. Mama mea a fost una ca ele. Vechea Rânduială a pierit.

— Ce e mort nu poate muri niciodată, ci se ridică, mai tare şi mai puternic. Peste o sută de ani, oamenii vor cânta despre Balon cel Viteaz.

— Spune-i Balon Văduvitorul. Aş da bucuros libertatea lui pentru un tată. Ai un tată să-mi dai? Când Victarion nu răspunse, Blacktyde mârâi şi se îndepărtă.

Cortul deveni dogoritor şi plin de fum. Doi dintre fiii lui Gorold Goodbrother răsturnară o masă, bătându-se. Will Humble pierdu o prinsoare şi fu nevoit să-şi mănânce gheata. Micul Lenwood Tawney îl acompanie la vioară pe Ronny Weaver care cântă *Cupa însângerată, Ploaie de oțel* şi alte cântece vechi. Qarl Fecioara şi Eldred Codd se distrau cu dansul degetelor. Un hohot de râs izbucni când unul dintre degetele lui Eldred căzu în cupa de vin a lui Ralf Şchiopul.

Printre cei care râdeau se afla o femeie. Victarion se ridică şi o văzu lângă intrarea cortului, şoptindu-i ceva la ureche lui Qarl Fecioara, făcându-l să râdă. Sperase că nu va fi atât de nesăbuită încât să vină aici, dar, văzând-o, nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— *Asha!* strigă el pe un ton poruncitor. *Nepoată!*

Asha îşi croi drum spre el, suplă şi mlădioasă în cizme de piele pătate de sare, pantaloni verzi de lână, o tunică maro, vătuită, şi un pieptar din piele pe jumătate desfăcut.

— Unchiule. Asha Greyjoy era înaltă pentru o femeie, dar trebui să se ridice pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Mă bucur să te văd la plebiscitul pentru alegerea reginei.

— A reginei? Victarion râse. Ai băut, nepoată? Şezi. Nu ți-am văzut *Vântul Negru* la țărm.

— Am acostat-o la baza castelului lui Norne Goodbrother şi am străbătut insula călare. Se aşeză pe un taburet şi se servi fără să fie invitată din vinul lui Nute Bărbierul. Acesta nu protestă: beat, căzuse sub masă cu ceva vreme în urmă. Cine e la Moat Cailin?

— Ralf Kenning. Cu Tânărul Lup mort, doar diavolii smârcurilor mai rămân să ne năpăstuiască.

— Casa Stark nu a dat singurii oameni ai Nordului. Tronul de Fier l-a numit pe Lordul Dreadfortului Păzitor al Nordului.

— Vrei să-mi dai lecții despre război? Luptam în bătălii pe când tu sugeai laptele mamei.

— Şi ai şi pierdut bătălii. Asha sorbi din vin. Lui Victarion nu-i plăcea să i se reamintească de Insula Frumoasă.

— Oricine trebuie să piardă o bătălie în tinerețe, ca să nu piardă un război la bătrânețe. Sper că n-ai venit să revendici coroana?

Ea îl tachina cu un zâmbet.

— Şi dacă am venit?

— Unii îşi amintesc de tine de pe vremea când erai mică, înotând goală în mare şi jucându-te cu păpuşa.

— M-am jucat şi cu topoare.

— Aşa e, fu el nevoit s-o aprobe, dar o femeie are nevoie de un soţ, nu de o coroană. Când voi fi rege, am să-ţi dau unul.

— Unchiul e bun cu mine. Să-ţi găsesc o nevastă drăguţă când voi fi regină?

— N-am noroc la neveste. De când eşti aici?

— De suficient de mult timp ca să văd că unchiul Părumed a deşteptat mai mulţi decât intenţiona. Casa Drumm are de gând să ridice pretenţii, iar Tarle Cel-de-Trei-Ori-Înecat a fost auzit spunând că Maron Volmark e adevăratul moştenitor pe linia lui Harren cel Negru.

— Regele trebuie să fie un kraken.

— Ochi-de-Cioară e kraken. Fratele mai mare are întâietate faţă de cel mai mic. Asha se aplecă spre el. Dar eu sunt născută din trupul Regelui Balon, aşa că eu am întâietate faţă de amândoi. Ascultă-mă, unchiule…

Dar apoi se lăsă dintr-odată tăcerea. Cântecul se opri, Micul Lenwood Tawney coborî scripca, oamenii întoarseră capetele. Până şi zornăitul farfuriilor şi al cuţitelor încetă.

O duzină de nou-veniţi pătrunseră în cortul de ospăţ. Victarion îi văzu pe Jon Myre Mutră-Acră, Torwold Dinte-Negru, Lucas Codd Stângaciul. Germund Botley îşi încrucişa braţele peste platoşa aurită pe care o luase de la un căpitan Lannister în timpul primei rebeliuni a lui Balon. Orkwood de Orkmont stătea lângă ei. În spatele lor erau Stonehand, Quellon Humble şi Vâslaşul Roşu, cu părul lui învăpăiat împletit în cosiţe. Erau acolo şi Ralf Shepherd şi Ralf de Lordsport şi Qarl Sclavul.

Şi Ochi-de-Cioară, Euron Greyjoy.

E neschimbat, gândi Victarion. *Arată la fel ca în ziua când şi-a râs de mine şi a plecat.* Euron era cel mai chipeş dintre fiii Lordului Quellon şi trei ani de exil nu schimbaseră asta. Avea încă părul negru ca marea nopţii, fără niciun fir alb, iar faţa îi era la fel de netedă şi de palidă pe sub îngrijită barbă întunecată. Un petic de piele neagră îi acoperea ochiul stâng, dar ochiul drept al lui Euron era albastru ca un cer de vară.

Ochiul lui zâmbitor, gândi Victarion.

— Ochi-de-Cioară, zise el.

— *Rege* Ochi-de-Cioară, frăţioare. Euron zâmbi. În lumina lămpii, buzele îi păreau foarte întunecate, vinete şi albastre.

— Nu vom avea niciun rege decât cel ales prin plebiscit. Părumed se ridică. Niciun om necredincios…

— … nu poate sta pe Stânca Mării, da. Euron îşi roti privirea prin cort. Întâmplarea face să stau destul de des pe Stânca Mării în ultima vreme. Nu ridică niciun fel de obiecţii. Ochiul său zâmbitor sclipea. Cine ştie mai multe despre zei decât mine? Zei-cai şi zei-foc, zei făcuţi din aur cu ochi de nestemate, sculptaţi din lemn de cedru, zei dăltuiţi în munte, zei de aer… Pe toţi îi cunosc. Le-am

văzut popoarele împodobindu-i cu ghirlande de flori şi vărsând sângele caprelor şi taurilor şi copiilor în numele lor. Şi le-am auzit rugăciunile, rostite în zeci de limbi. Vindecă-mi piciorul veştejit, fă-o pe fecioară să mă iubească, dă-mi un fiu sănătos. Salvează-mă, ajută-mă, fă-mă bogat… *apără-mă!* Apără-mă de vrăjmaşii mei, apără-mă de întuneric, apără-mă de viermii din burtă, de lorzii călăreți, de stăpânii de sclavi, de mercenarii de la uşa mea. Apără-mă de *Tăcere.* Râse. *Necredincios?* Păi, Aeron, eu sunt cel mai credincios om care a ridicat vreodată ancora! Tu slujeşti un singur zeu, Părumed, dar eu am slujit zece mii. De la Ib la Asshai, unde oamenii văd pânzele *mele,* se roagă.

Preotul ridică un deget osos.

— Se roagă la copaci şi zei auriți şi la monştri cu capete de țapi. Zei falşi…

— Întocmai, spuse Euron, şi pentru acest păcat îi omor pe toți. Le vărs sângele în mare şi îmi sădesc sămânța în femeile lor care urlă. Micii lor zei nu mă pot opri, aşadar e limpede că sunt idoli falşi. Sunt mai cucernic chiar decât tine, Aeron. Poate că tu ar trebui să îngenunchezi în fața mea, pentru binecuvântare.

Vâslaşul Roşu râse zgomotos la auzul acestor vorbe, iar ceilalți îi ținură isonul.

— *Proşti,* spuse preotul, proşti şi sclavi şi orbi, asta sunteți. Nu vedeți ce aveți în fața voastră?

— Un rege, spuse Quellon Humble.

Părumed scuipă şi se pierdu în noapte, cu paşi mari. După ce plecă, Ochi-de-Cioară îşi întoarse ochiul zâmbitor spre Victarion.

— Lord Căpitan, n-ai niciun cuvânt de bun venit pentru fratele tău de multă vreme plecat? Nici tu, Asha? Ce face nobila ta mamă?

— Rău, răspunse Asha. Cineva a făcut-o văduvă.

Euron ridică din umeri.

— Eu am auzit că Zeul Furtunii a fost cel care i-a adus lui Balon pieirea. Cine e acest om care l-a omorât? Spune-mi cum îl cheamă, nepoată, ca să mă pot răzbuna.

Asha se ridică în picioare.

— Ştii cum îl cheamă, la fel de bine ca mine. Trei ani ai fost plecat şi totuşi *Tăcerea* se întoarce la o zi după moartea nobilului meu tată.

— Mă acuzi pe mine? întrebă Euron blajin.

— Ar trebui? Asprimea din glasul Ashei îl făcu pe Victarion să se încrunte. Era periculos să-i vorbeşti aşa lui Ochi-de-Cioară, chiar dacă ochiul său zâmbitor sclipea amuzat.

— Poruncesc eu vânturilor? îşi întrebă Euron supuşii.

— Nu, Înălțimea Ta, răspunse prompt Orkwood de Orkmont.

— Niciun om nu porunceşte vânturilor, întări Germund Botley.

— Aş vrea să poți, adăugă Vâslaşul Roşu. Ai naviga oriunde ai vrea şi n-ai fi niciodată oprit.

— Ai auzit, din gurile a trei bărbați viteji, spuse Euron. *Tăcerea* era pe mare

când a murit Balon. Dacă te îndoieşti de cuvântul unui unchi, eşti liberă să-mi întrebi echipajul.

— Un echipaj de muţi. Da, asta mi-ar fi de folos.

— Ţi-ar fi de folos un soţ. Euron se întoarse din nou către însoţitorii lui. Torwold, nu-mi aduc aminte, tu ai nevastă?

— Una şi bună. Torwold Dinte-Negru zâmbi, arătând de unde i se trăgea numele.

— Eu sunt neînsurat, anunţă Lucas Codd Stângaciul.

— Şi nu e de mirare, spuse Asha. Toate *femeile* îi dispreţuiesc pe cei din Casa Codd. Nu te uita aşa trist la mine, Lucas. Încă mai ai mâna aia celebră. Asha făcu o mişcare obscenă cu pumnul.

Codd înjură, până când Ochi-de-Cioară îl prinse de piept.

— A fost politicos, Asha? L-ai rănit pe Lucas în adâncul sufletului.

— E mai uşor decât să-i rănesc mădularul. Arunc securea la fel de bine ca oricare bărbat, dar când ţinta e aşa de mică…

— Fata şi-a pierdut minţile, pufni Jon Myre Mutră-Acră. Balon a lăsat-o să se creadă bărbat.

— Tatăl tău a făcut aceeaşi greşeală cu tine, replică imediat Asha.

— Dă-mi-o mie, Euron, sugeră Vâslaşul Roşu. Am s-o bat până i se face fundul roşu ca părul meu.

— Încearcă numai, spuse Asha, şi o să ţi se spună Eunucul Roşu. În mână avea un topor. Îl azvârli în aer şi îl prinse cu dibăcie. Iată soţul meu, unchiule. Orice bărbat mă vrea, trebuie să-l ia cu el.

Victarion lovi cu pumnul în masă.

— Nu vreau vărsare de sânge aici. Euron, ia-ţi… căţeluşii… şi pleacă.

— Mă aşteptam la o primire mai călduroasă din partea ta, frăţioare. *Sunt* fratele tău mai mare… şi în curând voi fi regele tău de drept.

Victarion se întunecă la faţă.

— Când se va anunţa rezultatul plebiscitului, vom vedea cine va purta coroana de lemn.

— În privinţa asta suntem de acord. Euron ridică două degete către peticul care îi acoperea ochiul stâng şi plecă. Ceilalţi îl urmară îndeaproape, ca nişte câini de pripas. În urma lor se lăsă tăcerea, până când Micul Lenwood Tawney îşi luă scripca. Vinul şi berea începură să curgă din nou, însă mai multor oaspeţi le trecuse setea. Eldred Codd se strecură afară, legănându-şi mâna însângerată. Îl urmară Will Humble, Hotho Harlaw şi o mare parte din membrii Casei Goodbrother.

— Unchiule. Asha îi puse o mână pe umăr. Haide cu mine la o plimbare, te rog.

Afară din cort, se stârnise vântul. Norii goneau peste faţa palidă a lunii. Aduceau cu nişte galere, vâslind din greu. Stelele erau puţine şi palide. De-a

lungul țărmului se odihneau corăbii lungi, cu catargele înalte ridicându-se din valuri, ca o pădure. Victarion le auzea carenele scârțâind când se aşezau pe nisip. Remarcă geamătul funiilor, sunetul flamurilor fâlfâind. Mai departe, în apele mai adânci ale golfului, corăbii mari se legănau ancorate, umbre mohorâte încununate de cețuri.

Păşiră alături de-a lungul țărmului, chiar deasupra valurilor, departe de tabere şi de focuri.

— Spune-mi adevărul, unchiule, îi ceru Asha, de ce a plecat Euron aşa, dintr-odată?

— Ochi-de-Cioară e plecat adesea să jefuiască.

— Nu pentru atât de mult timp.

— A pornit cu *Tăcerea* spre est. O călătorie lungă.

— Am întrebat *de ce* a plecat, nu unde. Neprimind niciun răspuns, Asha spuse: Nu eram aici când *Tăcerea* a ridicat ancora. Pornisem cu *Vântul Negru* în jurul Arborului, către Treptele de Piatră, să şterpelesc câteva fleacuri de la pirații din Lys. Când m-am întors, Euron era plecat şi ultima ta soție, moartă.

— Era doar o soție de sare.

Nu mai atinsese altă femeie de când o dăduse crabilor. *Va trebui să-mi găsesc o nevastă când voi fi rege. O nevastă adevărată, care să-mi fie regină şi să-mi nască fii. Un rege trebuie să aibă un moştenitor.*

— Tata refuză să vorbească despre ea, zise Asha.

— Nu foloseşte la nimic să vorbeşti despre lucruri pe care nu le poți schimba. Subiectul îl obosea. Am văzut corabia lungă a Cititorului.

— Mi-am folosit toate farmecele ca să-l smulg din Turnul Cărții.

Aşadar, Casa Harlaw e de partea ei. Căutătura încruntată a lui Victarion se adânci.

— Nu poți spera să domneşti. Eşti femeie.

— Oare de-aia pierd întotdeauna concursurile de pişat? Asha râse. Unchiule, mă întristează s-o spun, dar s-ar putea să ai dreptate. De patru zile şi patru nopți beau cu căpitanii şi cu regii, ascultând ce spun… şi ce nu vor să spună. Oamenii mei sunt cu mine, şi mulți din Casa Harlaw. Tris Botley e şi el de partea mea, şi alți câțiva. Nu destui. Lovi o piatră cu piciorul, trimițând-o în apă, între două corăbii. M-am hotărât să strig numele unchiului meu.

— Care dintre ei? vru el să ştie. Ai trei.

— Patru. Unchiule, ascultă-mă. Îți voi aşeza coroana de lemn pe frunte cu mâna mea… dacă vei fi de acord să împărți domnia.

— *Să împart* domnia? Cum vine asta? Nu pricepea ce vrea să spună. *Vrea să-mi fie regină?* Victarion se pomeni privind-o pe Asha într-un fel în care n-o mai privise până atunci. Îşi simțea bărbăția începând să se întărească. *E fiica lui Balon,* gândi. Şi-o amintea copilă, aruncând cu toporul în uşă. Îşi încrucişa brațele peste piept. Pe Stânca Mării nu poate sta decât un singur om.

— Atunci să stea unchiul meu, spuse Asha. Voi fi în spatele tău, să te păzesc şi să-ți şoptesc la ureche. Niciun rege nu poate domni singur. Chiar şi dragonii, când au stat pe Tronul de Fier, au avut oameni care să-i ajute. Mâinile Regelui. Lasă-mă să-ți fiu Mână, unchiule.

Niciun Rege al Insulelor nu avusese vreodată nevoie de o Mână, cu atât mai puțin de una care să fie femeie. *Căpitanii şi regii vor râde de mine la băutură.*

— De ce-ai vrea să fii Mâna mea?

— Ca să termin acest război înainte să ne termine el pe noi. Am câştigat tot ce era de câştigat… şi avem şanse să pierdem totul la fel de uşor, dacă nu facem pace. M-am purtat cu Lady Glover cu toată amabilitatea, iar ea jură că soțul ei va trata cu mine. Dacă îi dăm înapoi Deepwood Motte, Castelul lui Torrhen şi Moat Cailin, zice ea, oamenii Nordului ne vor ceda Capul Dragonului Mării şi tot Țărmul Stâncos. Acele ținuturi sunt slab populate, însă de zece ori mai mari decât toate insulele la un loc. Un schimb de ostatici ar pecetlui pactul şi fiecare parte va fi de acord să o sprijine pe cealaltă dacă Tronul de Fier…

Victarion râse înfundat.

— Această Lady Glover te ia de proastă, nepoată. Capul Dragonului Mării şi Țărmul Stâncos sunt ale noastre. De ce să le înapoiem ceva? Winterfellul e pârjolit şi distrus, iar Tânărul Lup putrezeşte decapitat în pământ. Noi vom avea *tot* Nordul, aşa cum a visat nobilul tău tată.

— Când corăbiile vor învăța să vâslească printre copaci, poate. Un pescar poate să prindă un leviatan cenuşiu, dar acesta îl va trage în jos, spre moarte, dacă nu-l eliberează. Nordul e prea mare pentru noi şi prea plin de nordici.

— Întoarce-te la păpuşile tale, nepoată. Lasă războaiele pe seama războinicilor. Victarion îi arătă pumnii. Am două mâini. Niciun bărbat nu are nevoie de trei.

— Dar eu cunosc un bărbat care are nevoie de Casa Harlaw.

— Hotho Cocoşatul mi-a oferit-o pe fiica lui drept regină. Dacă o iau, Casa Harlaw va fi a mea.

Asta o luă pe Asha prin surprindere.

— Lordul Rodrik e stăpânul Casei Harlaw.

— Rodrik n-are nicio fiică, doar cărți. Hotho va fi moştenitorul lui, iar eu voi fi rege. Odată rostite, cuvintele păreau adevărate. Ochi-de-Cioară a fost prea multă vreme plecat.

— Unii oameni par mai mari de la distanță, îl preveni Asha. Plimbă-te printre focuri, dacă îndrăzneşti, şi ascultă. Nu spune nimeni poveşti despre puterea ta, nici despre celebra mea frumusețe. Vorbesc numai despre Ochi-de-Cioară, despre locurile îndepărtate pe care le-a văzut, despre femeile pe care le-a siluit şi despre bărbații pe care i-a ucis, despre oraşele pe care le-a pustiit şi despre cum a pârjolit flota Lordului Tywin.

— *Eu* am ars flota leului, zise apăsat Victarion. Cu mâinile mele am aruncat

prima torţă în nava lui comandant.

— Ochi-de-Cioară a urzit planul. Asha îşi puse mâna pe braţul lui. Şi tot el ţi-a omorât nevasta… nu-i aşa?

Balon le poruncise să nu vorbească despre asta, dar Balon era mort.

— I-a plantat un prunc în pântece şi m-a obligat pe mine s-o omor. L-aş fi omorât şi pe el, dar Balon nu voia fratricid în castelul lui. L-a trimis pe Euron în exil, să nu se mai întoarcă…

— … atât timp cât trăia Balon?

Victarion îşi privi pumnii.

— Mi-a pus coarne. N-am avut de ales. *Dacă s-ar fi aflat, oamenii ar fi râs de mine, aşa cum a râs Ochi-de-Cioară când i-am cerut socoteală. „A venit la mine dornică”,* se fălise. *„Se pare că Victarion e mare peste tot, numai acolo unde contează, nu.”* Dar asta nu-i putea spune Ashei.

— Îmi pare rău pentru tine, zise Asha, şi încă şi mai rău pentru ea… dar nu-mi dai de ales decât să revendic Stânca Mării pentru mine.

Nu poţi.

— Eşti liberă să-ţi răceşti gura de pomană, femeie.

— Sunt, spuse ea şi plecă.

OMUL ÎNECAT

Abia când braţele şi picioarele îi fură amorţite de frig o luă Aeron Greyjoy pieptiş înapoi spre ţărm şi-şi îmbrăcă veşmintele.

Fugise din faţa lui Ochi-de-Cioară de parcă încă ar fi fost făptura slabă care fusese, însă când valurile i se spărseseră deasupra capului, îi reamintiseră că făptura aceea era moartă. *Am renăscut din mare, un om mai tare şi mai puternic.* Niciun muritor nu-l putea înspăimânta, nu mai mult decât întunericul, sau decât oasele sufletului său, oasele cenuşii şi aspre ale sufletului său. *Sunetul unei uşi deschizându-se, scârţâitul unor balamale ruginite de fier.*

Veşmintele preotului pârâiră când şi le trase peste cap, încă înţepenite de sare de la ultima spălare, de cu două săptămâni în urmă. Lâna i se lipi de pieptul ud, absorbind apa sărată care îi şiroia din păr. Îşi umplu plosca şi şi-o atârnă pe umăr.

Străbătând plaja cu paşi mari, un om înecat care se uşurase în mijlocul naturii se împiedică de el prin întuneric.

— Părumed, mormăi el. Aeron îi puse o mână pe creştet, îl binecuvânta şi trecu mai departe. Pământul se ridică sub picioarele lui, domol la început, apoi mai abrupt. Când simţi iarba aspră sub tălpi, ştiu că lăsase plaja în urmă. Urcă încet, ascultând valurile. *Marea nu osteneşte niciodată. Trebuie să fiu la fel de neobosit.*

Pe coama dealului, patruzeci şi patru de coaste monstruoase se înălţau din

pământ ca trunchiurile unor imenşi copaci palizi. Văzându-le, inima lui Aeron începu să bată mai repede. Nagga fusese primul dragon de mare, cel mai puternic care se ridicase vreodată din valuri. Se hrănea cu krakeni şi leviatani şi îneca insule întregi la mânie, însă Regele Cenuşiu o omorâse şi Zeul Înecat îi prefăcuse oasele în piatră, pentru ca oamenii să nu înceteze niciodată să se minuneze de curajul primilor regi. Coastele Naggăi deveniseră stâlpii şi pilonii castelului regelui, întocmai cum fălcile îi erau tron. *Timp de o mie şapte ani a domnit aici Regele Cenuşiu,* îşi aminti Aeron. *Aici şi-a luat soția-sirenă, aici şi-a pus la cale războaiele împotriva Zeului Furtunii. De aici a domnit peste piatră şi peste sare deopotrivă, purtând veşminte țesute din alge şi o coroană înaltă, alburie, făcută din dinții Naggăi.*

Dar asta se întâmplase demult, când pe pământ şi pe mare viețuiau încă oameni măreți. Castelul fusese încălzit de focul viu al Naggăi, pe care Regele Cenuşiu îl înrobise. Pe pereți atârnau tapiserii țesute din alge argintii, care-ți încântau privirile. Războinicii Regelui Cenuşiu se ospătaseră din roadele mării la o masă în forma unei imense stele-de-mare, aşezați pe jilțuri sculptate din perle. *S-a dus, toată gloria s-a dus.* Oamenii erau mai mici acum. Viețile lor se scurtaseră. Zeul Furtunii înecase focul Naggăi după moartea Regelui Cenuşiu, scaunele şi tapiseriile fuseseră furate, acoperişul şi zidurile putreziseră. Până şi marele tron din colți al Regelui Cenuşiu fusese înghițit de mare. Numai oasele Naggăi mai dăinuiau, ca să le amintească oamenilor de fier de toată măreția de odinioară.

E de-ajuns, gândi Aeron Greyjoy.

Nouă trepte late fuseseră cioplite în culmea pietroasă a dealului. Dincolo de ele, se înălțau înfricoşătoarele dealuri ale Vechiului Wyk, profilate pe munții negri şi nemiloşi din zare.

Aeron se opri pe locul unde cândva se aflaseră porțile, îşi destupă plosca, luă o înghițitură de apă sărată şi îşi întoarse fața către mare. *Din mare ne-am născut şi în mare trebuie să ne întoarcem.* Chiar şi aici auzea vuietul neîncetat al valurilor şi simțea puterea zeului care pândea sub ape. Aemon îngenunche. *Mi-ai trimis oamenii tăi,* se rugă el. *Şi-au lăsat casele şi bordeiele, castelele şi fortărețele şi au venit aici, la oasele Naggăi, din fiecare sat de pescari şi din fiecare vale ascunsă. Acum dă-le înțelepciune să-l recunoască pe adevăratul rege când va sta în fața lor şi putere să se ferească de cei falşi.* Toată noaptea se rugă, căci atunci când zeul era în el, Aeron Greyjoy n-avea nevoie de somn, întocmai ca valurile şi ca peştii mării.

Nori negri alergau înaintea vântului când primele raze de lumină se furişară în lume. Cerul negru deveni gri ca ardezia, marea neagră se făcu gri-verzuie, munții negri al Marelui Wyk, de dincolo de golf, îmbrăcară nuanțele albastre-verzui ale pinilor. În timp ce culoarea se strecura înapoi în lume, o sută de flamuri se ridicară şi începură să fluture în vânt. Aeron desluşi peştele argintiu al Casei

Botley, luna însângerată a Casei Wynch, copacii verzi ai Casei Orkwood. Văzu corni de război şi leviatani şi coase şi pretutindeni krakenii, mari şi aurii. Sub ele, începură să se mişte de colo-colo sclavi şi neveste de sare, scormonind cărbunii pentru a-i face să prindă viață din nou şi curățând peşti pentru masa de dimineață a căpitanilor şi a regilor. Lumina zorilor mângâia plaja pietroasă şi Aeron privi oamenii deşteptându-se din somn, dând la o parte păturile din piele de focă şi cerându-şi cornul de bere. *Beți cu nesaț,* gândi el, *căci astăzi trebuie să împlinim misiunea zeului.*

Marea se deştepta şi ea. Valurile crescură din ce în ce mai mari, pe măsură ce vântul se stârnea, spărgându-şi apele înspumate de corăbii. *Zeul Înecat se trezeşte,* gândi Aeron. Simțea cum glasul său țâşneşte din adâncurile mării. *Astăzi voi fi aici, cu tine, slujitorul meu puternic şi credincios,* spunea glasul. *Niciun om necredincios nu se va aşeza pe Stânca Mării.*

Acolo, sub arcul coastelor Naggăi, îl găsiră oamenii lui înecați, înalt şi încruntat, cu păru-i lung şi negru fluturând în vânt.

— E timpul? întrebă Rus.

Aeron clătină din cap şi răspunse:

— Da. Duceți-vă şi vestiți adunarea. Oamenii înecați îşi luară ciomegele de lemn şi începură să le lovească unul de altul în timp ce coborau dealul. Alții li se alăturară şi zgomotul se răspândi de-a lungul țărmului. Bocănitul era atât de înfricoşător, de parcă o sută de copaci s-ar fi cotonogit cu crengile. Timpanele începură şi ele să bată, *bum-bum-bum-bum-bum, bum-bum-bum-bum-bum.* Un corn de război zbieră, pe urmă un altul: *AAAAAA oooooooo ooooooooooooooo.*

Oamenii îşi părăsiră focurile, croindu-şi drum către oasele Castelului Regelui Cenuşiu: vâslaşi, timonieri, constructori de corăbii, marangozi, luptători cu securile lor şi pescari cu năvoadele. Unii aveau sclavi să-i slujească, unii neveste de sare. Alții, care navigaseră mai des spre ținuturile verzi, erau însoțiți de maesteri, cântăreți şi cavaleri. Oamenii de rând se îngrămădiră în semicerc, la poalele colinei, cu sclavii, copiii şi femeile mai în spate. Căpitanii şi cavalerii îşi croiră drum pe versanți. Aeron Părumed îi văzu pe Sigfry Stonetree, Andrik cel Posomorât, Ser Harras Harlaw, cavalerul. Lordul Baelor Blacktyde, în mantia lui de zibelină, stătea lângă Clanul Stonehouse, cei în haine jerpelite din piele de focă. Victarion îi domina cu statura sa pe toți, în afară de Andrik.

Fratele său nu purta coif, însă altminteri era în armură, cu mantia ce purta însemnul krakenului atârnându-i aurie de pe umeri. *El va fi regele nostru. Cine, privindu-l, ar putea să se îndoiască?*

Când Părumed îşi ridică mâinile osoase, timpanele şi cornii de război tăcură, oamenii înecați îşi coborâră ciomegele şi toate glasurile amuțiră. Rămase doar sunetul valurilor, un muget pe care niciun om nu-l putea domoli.

— Din mare ne-am născut şi în mare ne vom întoarce, glăsui Aeron, încet la început, pentru ca oamenii să se străduiască să-l asculte. Zeul Furtunii, în mânia

lui, l-a smuls pe Balon din castelul său şi l-a azvârlit în prăpastie, însă acum el se ospătează sub valuri, în castelele de apă ale Zeului Înecat. Îşi ridică ochii către cer. *Balon e mort! Regele de fier e mort!*

— *Regele e mort!* strigară oamenii lui înecați.

— Dar ce e mort nu moare niciodată, ci renaşte, mai tare şi mai puternic! le reaminti el. Balon a căzut. Balon, fratele meu, care a cinstit Vechea Rânduială şi a plătit prețul de fier. Balon cel Viteaz, Balon cel Binecuvântat, Balon-Cel-de-Două-Ori-Încoronat, care ne-a readus libertatea şi zeul. Balon e mort… dar un rege de fier se va ridica în locul lui, să se aşeze pe Stânca Mării şi să domnească peste insulele noastre.

— *Un rege se va ridica!* veni răspunsul. *Se va ridica!*

— Se va ridica. Trebuie! Glasul lui Aeron bubui, ca valurile. Dar cine? Cine va sta pe locul lui Balon? Cine va domni peste aceste insule sfinte? Se află printre noi acum? Preotul îşi desfăcu larg brațele: *Cine va fi rege peste noi?*

Un pescăruş îi răspunse, țipând. Mulțimea începu să se agite, ca deşteptată dintr-un vis. Fiecare se uita la vecinul lui, să vadă care dintre ei ar putea îndrăzni să revendice o coroană. *Ochi-de-Cioară n-a fost niciodată răbdător,* îşi spuse Părumed. *Poate că va vorbi el primul.* Una ca asta i-ar aduce pieirea. Căpitanii şi regii veniseră cale lungă la acest ospăț şi nu aveau să aleagă primul fel care li se aşeza în față. *Vor fi dornici să guste şi să aleagă, o muşcătură din ăsta, o fărâmă din celălalt, până când îl vor găsi pe cel care le e pe plac.*

Trebuie că Euron ştiuse şi el asta. Stătea cu brațele încrucişate în mijlocul muților şi al monştrilor săi. Doar vântul şi valurile răspunseră chemării lui Aeron.

— Oamenii de fier trebuie să aibă un rege, insistă preotul, după o lungă tăcere. Vă întreb din nou. *Cine va fi rege peste noi?*

— Eu, veni răspunsul de jos.

De îndată, se ridicară strigăte răzlețe:

— Gylbert! Gylbert rege!

Căpitanii se dădură în lături, lăsându-i pe pretendent şi pe susținătorii lui să urce dealul pentru a se aşeza lângă Aeron, sub coastele Naggăi.

Aspirantul acesta era un lord înalt şi uscățiv, cu un aer melancolic şi obrajii scofâlciți proaspăt bărbieriți. Cei trei susținători îşi ocupară pozițiile cu doi paşi mai jos, purtându-i sabia, scutul şi stindardul. Semănau oarecum cu lordul înalt şi Aeron îi luă drept fiii lui. Unul dintre ei desfăşură flamura, o corabie mare, neagră, pe fundalul unui apus de soare.

— Sunt Gylbert Farwynd, Lord de Lumina Solitară, se adresă el adunării.

Aeron cunoştea câțiva membri ai Casei Farwynd, un neam ciudat, care deținea pământuri pe malurile din capătul de vest al Marelui Wyk şi în insulele risipite de dincolo, stânci atât de mici încât majoritatea nu puteau susține decât o singură gospodărie. Dintre acestea, Lumina Solitară era cea mai îndepărtată, la opt zile de drum către nord-vest, printre colonii de foci şi lei-de-mare, în mijlocul

nemărginitului ocean gri. Oamenii Casei Farwynd erau chiar mai ciudați decât ceilalți. Unii spuneau că erau oameni-fiare, ființe necredincioase care puteau lua forma leilor-de-mare sau a morselor, chiar şi a balenelor pătate, lupii mării sălbatice.

Lordul Gylbert începu să vorbească. Le povesti despre un tărâm minunat de dincolo de Marea Apusului, un tărâm fără iarnă sau nevoi, peste care moartea nu avea stăpânire.

— Faceți-mă rege şi vă voi duce acolo, strigă el. Vom construi zece mii de corăbii, aşa cum a făcut odinioară Nymeria, şi vom porni cu toții către țara de dincolo de apus. Acolo, fiecare bărbat va fi rege şi fiecare femeie va fi regină.

Aeron observă că ochii lui nu erau nici gri, nici albaştri, ci schimbători ca marea. *Ochi dementi,* gândi el, *ochi de nebun.* Himera despre care vorbea era, fără îndoială, o nadă întinsă de Zeul Furtunii, ca să-i atragă pe oamenii de fier spre pieire. Printre ofrandele pe care oamenii lui le revărsară în fața adunării se numărau blănuri de focă şi colți de morsă, brățări din os de balenă, corni de război înveliți în bronz. Căpitanii priviră şi întoarseră capetele, lăsându-i pe cei mai neînsemnați să se servească din daruri. Când nebunul isprăvi de vorbit şi susținătorii lui începură să-i strige numele, doar cei din Casa Farwynd li se alăturară, şi nici măcar dintre ei toți. În curând, strigătele de „Gylbert! Gylbert rege!" se stinseră. Pescăruşul țipă deasupra lor şi poposi pe una dintre coastele Naggăi în timp ce Lordul Luminii Solitare îşi croia drum înapoi în josul dealului.

Aeron Părumed păşi din nou în fața mulțimii.

— Vă întreb din nou. *Cine va fi rege peste noi?*

— Eu! bubui un glas grav şi din nou mulțimea se dădu în lături.

Cel care vorbise fu adus în vârful dealului într-un scaun din lemn sculptat, pe umerii nepoților lui. O imensă paragină de om, greu de o sută treizeci de kilograme şi bătrân de nouăzeci de ani, bărbatul purta o mantie din blană de urs alb. Şi părul lui era alb, iar barba imensă îl acoperea ca o pătură, de la obraji până la coapse, astfel încât era greu să-ți dai seama unde se termina barba şi unde începea blana. Deşi nepoții lui erau bărbați cât se poate de voinici, se căzneau cu greutatea lui pe treptele abrupte de piatră. În fața Castelului Regelui Cenuşiu îl lăsară jos şi trei dintre ei rămaseră la picioarele lui, în calitate de susținători.

Cu şaizeci de ani în urmă, poate că omul ăsta ar fi câştigat bunăvoința mulțimii, gândi Aeron, *dar vremea lui a trecut de mult.*

— Da, eu! răcni bărbatul de unde se afla, cu un glas pe măsura lui. De ce nu? Cine e mai bun? Eu sunt Erik Fierarul, pentru cei care sunt orbi. Erik cel Drept, Erik Rupe-Nicovală. Arată-le ciocanul meu, Thormor. Unul dintre nepoți îl ridică, pentru ca întreaga adunare să-l poată vedea. Era un obiect monstruos, cu coada îmbrăcată în piele veche şi cu capul, o bucată de oțel, mare cât o pâine. Nu pot număra câte mâini am făcut terci cu ciocanul ăla, zise Erik, dar poate că vreun hoț v-ar putea spune. Nu ştiu nici câte capete am zdrobit de nicovala mea, dar sunt

câteva văduve care ar şti. V-aş putea înşira toate faptele mele de arme, dar am optzeci şi opt de ani şi nu voi trăi destul ca să isprăvesc. Dacă bătrânețea înseamnă înțelepciune, nimeni nu e mai înțelept decât mine. Dacă mare înseamnă puternic, nimeni nu mă întrece. Vreți un rege cu moştenitori? Am mai mulți decât pot număra. Regele Erik, da, îmi place cum sună. Haideți, repetați după mine: *ERIK! ERIK RUPE-NICOLAVĂ! ERIK REGE!*

În timp ce nepoții preluară strigătul, propriii lor fii se apropiară, cu cufere pe umeri. Când le deşertară la poalele scării de piatră, se revărsă un torent de argint, bronz şi oțel: brățări, colane, pumnale, stilete şi topoare de luptă. Câțiva dintre căpitani înhățară cele mai alese obiecte şi îşi uniră glasul în scandarea ce creştea. Dar de îndată ce strigătul începu să sporească, un glas de femeie îl curmă.

— *Erik!* Oamenii se dădură la o parte, făcându-i loc să treacă. Cu un picior pe ultima treaptă, femeia spuse: Erik, ridică-te.

Se lăsă tăcerea. Vântul bătea, valurile se spărgeau de mal, oamenii îşi şopteau unul altuia la ureche. Erik Fierarul se holbă în jos, la Asha Greyjoy.

— Fată. Fată de trei ori blestemată. Ce-ai spus?

— Ridică-te, Erik! strigă ea. Ridică-te şi am să-ți strig numele alături de ceilalți. Ridică-te şi am să fiu prima care te urmează. Vrei o coroană, da. Ridică-te şi ia-o.

Altundeva, în mulțime, Ochi-de-Cioară râse. Erik îi aruncă o privire furioasă. Mâinile voinicului se strânseră în jurul brațelor tronului de lemn. Fața i se înroşi, apoi deveni stacojie. Mâinile îi tremurau de efort. Aeron îi vedea vena groasă, albastră, pulsându-i în gât, în timp ce încerca să se ridice. Pentru o clipă, dădu impresia că ar putea s-o facă, dar îşi pierdu suflarea dintr-odată şi răcni, prăbuşindu-se înapoi în perna sa. Euron râse cel mai tare. Bărbatul voinic îşi lăsă capul să cadă şi îmbătrâni, totul cât ai clipi. Nepoții lui îl coborâră dealul.

— Cine va domni peste oamenii de fier? întrebă din nou Aeron Părumed. *Cine va fi rege peste noi?*

Oamenii se uitară de la unul la altul. Unii îl priviră pe Euron, alții pe Victarion, câțiva pe Asha. Valurile se spărgeau verzi şi albe de corăbiile lungi. Pescăruşul țipă încă o dată, un țipăt răguşit, deznădăjduit.

— Prezintă-ți pretențiile, Victarion, strigă Merlyn. Să isprăvim cu farsa asta!

— Când voi fi pregătit! îi răspunse Victarion. Aeron era mulțumit. *E mai bine dacă aşteaptă.* Urmă Drumm, un alt om bătrân, deşi nu atât de bătrân ca Erik. Urcă dealul pe propriile-i picioare, iar la şold îi atârna Ploaia Roşie, renumita lui sabie, făurită din oțel valyrian în vremurile de dinaintea Urgiei. Susținătorii săi erau oameni de seamă: fiii săi Denys şi Donnel, amândoi luptători neînfricați, iar între ei, Andrik cel Posomorât, o namilă cu brațe groase cât copacii. Sprijinul unui asemenea om făcea cinste Casei Drumm.

— Unde stă scris că regele nostru trebuie să fie un kraken? începu Drumm. Ce drept are Insula Pyke să ne conducă? Marele Wyk este insula cea mai întinsă,

Harlaw cea mai bogată, Vechiul Wyk cea mai sfântă. Când neamul negru a fost mistuit de focul dragonilor, oamenii de fier i-au dat întâietate lui Vickon Greyjoy, da… însă ca *lord,* nu ca rege.

Era un început bun. Aeron auzi strigăte de aprobare, dar acestea se domoliră când bătrânul se porni să povestească despre gloria Casei Drumm. Vorbi despre Dale cel Cumplit, despre Roryn Tâlharul, despre sutele de fii ai lui Gormond Drumm, Bătrânul Părinte. Scoase din teacă Ploaia Roşie şi le povesti cum Hilmar Drumm cel Viclean îi luase sabia unui cavaler în armură, cu isteţime şi o măciucă de lemn. Vorbi despre corăbii demult pierdute şi despre bătălii uitate de opt sute de ani, iar mulţimea începu să se plictisească. Vorbi, vorbi şi iarăşi vorbi.

Iar când cuferele Casei Drumm fură deschise, căpitanii văzură darurile meschine pe care le adusese. *Niciun tron n-a fost vreodată cumpărat cu bronz,* gândi Părumed. Acest adevăr era uşor de desluşit, în strigătele de *Drumm! Drumm! Dunstan Rege! cave* se stinseră imediat.

Aeron simţea un nod în stomac şi i se părea că valurile bubuiau mai tare ca înainte. *E timpul,* gândi el. *E timpul ca Victarion să-şi facă revendicarea.*

— Cine va fi rege peste noi? strigă din nou preotul, însă de data aceasta ochii săi negri şi aprigi îl găsiră pe fratele său în mulţime. Nouă fii s-au născut din trupul lui Quellon Greyjoy. Unul era mai măreţ decât ceilalţi şi nu cunoştea teama.

Victarion îi întâlni privirea şi clătină din cap. Căpitanii se dădură la o parte din calea lui în timp ce urca treptele.

— Frate, dă-mi binecuvântarea, spuse el când ajunse în vârf. Îngenunche şi plecă creştetul. Aeron îşi destupă plosca şi îi turnă un şuvoi de apă de mare pe frunte.

— *Ce e mort nu poate muri niciodată,* spuse preotul, iar Victarion răspunse:

— *... ci renaşte, mai tare şi mai puternic.*

Când Victarion se ridică, susţinătorii săi se aliniară la picioarele lui. Ralf Şchiopul, Ralf Stonehouse cel Roşu şi Nute Bărbierul, războinici vestiţi cu toţii. Stonehouse purta stindardul Casei Greyjoy, krakenul galben pe un fond negru ca marea nopţii. De îndată ce-l desfăcu, regii şi căpitanii începură să strige numele Lordului Căpitan. Victarion aşteptă până când tăcură, apoi spuse:

— Mă cunoaşteţi cu toţii. Dacă vreţi cuvinte dulci, căutaţi în altă parte. N-am gură de cântăreţ. Am o secure şi am astea. Îşi ridică braţele imense, îmbrăcate în zale, în văzul mulţimii, iar Nute Bărbierul le arătă securea sa, o fioroasă bucată de oţel. Am fost un frate credincios, continuă Victarion. Când Balon s-a căsătorit, eu am fost cel pe care l-a trimis la Harlaw ca să-i aducă mireasa. I-am condus corăbiile în multe bătălii şi n-am pierdut nici măcar una. Prima oară când Balon a fost încoronat, eu am plecat pe mare la Lannisport, să pârlesc coada leului. A doua oară, pe mine m-a trimis să-l jupoi pe Tânărul Lup, dacă vine urlând acasă. De la mine veţi primi ceea ce aţi primit şi de la Balon, numai că mai mult. Asta e

tot ce am de spus.

Cu acestea, susținătorii lui începură să scandeze: *VICTARION! VICTARION! VICTARION REGE!* Mai jos, oamenii lui revărsau cuferele, o cascadă de argint, aur şi nestemate, o pradă îmbelşugată. Căpitanii se îngrămădeau să înhațe piesele cele mai valoroase, strigând, în tot acest timp: *VICTARION! VICTARION! VICTARIONREGE!* Aeron se uită la Ochi-de-Cioară. *Oare va vorbi acum sau va lăsa plebiscitul să-şi urmeze cursul?* Orkwood de Orkmont şuşotea la urechea lui Euron.

Dar nu Euron fu cel care puse capăt strigătelor, ci *femeia.* Duse două degete la gură şi *fluieră,* un şuierat ascuțit, care trecu prin vacarm ca un cuțit prin brânză.

— Unchiule! *Unchiule!* Aplecându-se, înşfacă un colan răsucit de aur şi urcă treptele în salturi. Nute o înhăță de braț şi, preț de o clipă, Aeron speră că oamenii fratelui său o vor reduce la tăcere, însă Asha se eliberă din mâna Bărbierului şi îi spuse lui Ralf cel Roşu ceva care îl făcu să se dea la o parte. În timp ce-şi croia drum printre ei, ovațiile se potoliră. Era fiica lui Balon Greyjoy şi lumea era curioasă s-o audă vorbind.

— A fost frumos din partea ta să aduci asemenea daruri la plebiscitul meu, unchiule, îi spuse ea lui Victarion, dar nu era nevoie să-ți acoperi tot trupul cu armură. Promit să nu te rănesc. Asha îşi întoarse chipul către căpitani. Nu e altul mai viteaz ca unchiul meu, altul mai puternic, altul mai neînfricat în luptă. Şi numără până la zece mai iute ca oricine! L-am văzut… însă când trebuie să meargă până la douăzeci, îşi scoate cizmele. Remarca stârni hohote de râs. Dar n-are niciun fiu. Soțiile sale mor întruna. Ochi-de-Cioară e fratele lui mai mare şi e mai îndreptățit…

— Aşa e! strigă de jos Vâslaşul Roşu.

— A, dar eu sunt încă şi mai îndreptățită. Asha îşi aşeză colanul pe cap, într-o poziție neglijentă, şi aurul străluci pe păru-i negru. Fratele lui Balon nu poate veni înaintea fiului lui Balon!

— Fiii lui Balon sunt morți, strigă Ralf Şchiopul. N-o văd decât pe fetița lui!

— Fetița? Asha îşi strecură o mână sub pieptar. Oho! Ce-i asta? Să vă arăt? Unii dintre voi n-au văzut aşa ceva de când au fost înțărcați. Mulțimea râse din nou. „Un rege cu sâni dăruit e un lucru cumplit”, aşa sună cântecul? Ralf, m-ai prins. *Sunt* femeie… dar nu o femeie *bătrână,* ca tine. Ralf Şchiopul… n-ar trebui să ți se spună Ralf Mototolul? Asha scoase un pumnal dintre sâni. Sunt şi mamă, pe deasupra, şi iată-mi pruncul. Îl ridică. Iar aici, susținătorii mei. Trecură pe lângă cei trei ai lui Victarion, aşezându-se la picioarele ei: Qarl Fecioara, Tristifer Botley şi Ser Harras Harlaw, cavalerul, a cărui sabie, Apusul, era la fel de legendară ca Ploaia Roşie a lui Dunstan Drumm. Unchiul meu a spus că-l cunoaşteți. Mă cunoaşteți şi pe mine…

— Eu vreau să te cunosc mai bine, strigă cineva.

— Du-te acasă şi cunoaşte-ți nevasta, îi răspunse Asha. Unchiul spune că vă va

da mai mult decât v-a dat tatăl meu. Ei bine, el ce v-a dat? Aur şi glorie, vor spune unii. *Libertate,* veşnic dulce. Da, aşa este, ne-a dat asta… dar şi văduve, după cum vă va spune Lordul Blacktyde. Câţi dintre voi v-aţi ales cu casele pârjolite când a venit Robert? Câţi aţi avut fiice siluite şi răpite? Oraşe arse şi castele dărâmate, asta v-a dat tatăl meu. *Înfrângere* e ceea ce v-a dat. Unchiul meu, aici de faţă, vă va da acelaşi lucru, înzecit. Nu eu.

— Dar tu ce ne vei da? întrebă imediat Lucas Codd. Împletituri?

— Da, Lucas, am să împletesc pentru noi toţi un regat. Îşi azvârli pumnalul dintr-o mână în alta. Trebuie să luăm aminte la lecţia Tânărului Lup, care a câştigat fiecare bătălie… şi a pierdut totul.

— Un lup nu e un kraken, protestă Victarion. Krakenul nu pierde ceea ce înhaţă, fie că e o corabie sau un leviatan.

— Şi ce am înhăţat noi, unchiule? Nordul? Ce înseamnă Nordul, în afară de leghe şi leghe peste leghe, departe de sunetul mării? Am cucerit Moat Cailin, Deepwood Motte, Castelul lui Torrhen, până şi *Winterfellul.* Şi cu ce ne putem mândri? La un semn, oamenii ei de pe *Vântul Negru* aduseră pe umeri cufere de stejar şi fier. Priviţi bogăţia Ţărmului Stâncos, spuse Asha când primul cufăr fu răsturnat. În faţa lor zornăi o avalanşă de pietricele, revărsându-se de pe trepte; pietricele gri şi negre şi albe, netezite de mare. Priviţi bogăţiile Deepwoodului, spuse ea, când fu deschis cel de-al doilea cufăr. Conuri de pin se răspândiră, rostogolindu-se şi săltând jos, în mulţime. Şi, în cele din urmă, aurul Winterfell-ului. Din cel de-al treilea cufăr ieşiră napi aurii, tari şi rotunzi, mari cât o căpăţână de om. Poposiră în mijlocul pietricelelor şi conurilor de pin. Asha străpunse unul cu pumnalul. Harmund Sharp, strigă ea, fiul tău Harrag a murit la Winterfell pentru asta. Scoase napul de pe lama sabiei şi i-l aruncă. Mai ai şi alţi fii, bănuiesc. Dacă ai da vieţile lor pe napi, strigă numele unchiului meu!

— Şi dacă strig numele *tău?* vru să ştie Harmund. Atunci, ce ne aşteaptă?

— Pace, răspunse Asha. Pământ. Biruinţă. Vă voi da Capul Dragonului Mării şi Ţărmul Pietros, pământ negru şi copaci înalţi şi pietre îndeajuns de multe ca fiecare fiu mai tânăr să-şi construiască un castel. Vom avea şi oamenii Nordului… ca prieteni care să se împotrivească, alături de noi, Tronului de Fier. Alegerea voastră e simplă: Încoronaţi-mă pe mine pentru pace şi biruinţă. Sau încoronaţi-l pe unchiul meu pentru alte războaie şi înfrângeri. Îşi vârî pumnalul înapoi în teacă. Ce alegeţi, oameni de fier?

— *BIRUINŢĂ!* strigă Rodrik Cititorul, cu mâinile căuş la gură. *Biruinţă şi pe Asha!*

— *ASHA!* îl urmă Lordul Baelor Blacktyde. *ASHA REGINĂ!*

Echipajul Ashei prelua strigătul: *ASHA! ASHA! ASHA REGINĂ!* Băteau din picioare şi îşi agitau pumnii, strigând, în timp ce Părumed asculta uimit. *Va lăsa lucrarea tatălui său neisprăvită!* Cu toate acestea, Tristifer Botley striga numele ei, împreună cu numeroşi membri ai Casei Harlaw, cu câţiva dintre cei ai Casei

Goodbrother, cu îmbujoratul Lord Merlyn şi cu mai mulţi decât ar fi crezut vreodată preotul… pentru o *femeie!*

Dar alţii tăceau sau mormăiau în surdină către vecinii lor.

— *Nu vrem nicio pace laşă!* strigă Ralf Şchiopul. Ralf Stonehouse cel Roşu flutură flamura Greyjoy şi răcni:

— *Victarion! VICTARION! VICTARION!*

Oamenii începură să se îmbrâncească. Cineva aruncă un con de pin înspre capul Ashei. Când se feri, coroana improvizată îi căzu. Pentru o clipă, preotului i se păru că stă în vârful unui muşuroi uriaş, cu mii de furnici mişunându-i la picioare. Strigăte de *Asha!* şi *Victarion!* se revărsau din toate părţile, ca şi cum o furtună sălbatică era pe cale să-i înghită pe toţi. *Zeul Furtunii e printre noi,* gândi preotul, *semănând furie şi discordie.*

Ascuţit ca o lovitură de sabie, sunetul cornului despică aerul.

Limpede şi ucigător era glasul lui, un ţipăt fierbinte, cutremurător, care parcă făcea oasele să-ţi *zornăie* în trup. Strigătul zăbovi în aerul umed al mării: *aaaaRREEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.*

Toţi ochii se întoarseră în direcţia sunetului. Cel care sufla chemarea era unul dintre corciturile lui Euron, un bărbat monstruos cu ţeasta rasă. Pe braţele lui sclipeau brăţări de aur, jad şi jais, iar pe pieptu-i lat era tatuată o pasăre de pradă, cu ghearele picurând de sânge.

aaaaRREEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.

Cornul din care sufla era negru, lucios, răsucit şi mai înalt decât un stat de om, când îl ţinea cu ambele mâini. Era legat de jur împrejur cu fâşii de aur roşu şi oţel negru, gravate cu hieroglife valyriene străvechi care păreau să strălucească roşii când sunetul cornului crescu.

aaaaaaaRRREEEEEEEEEEEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee eeeeeeeee.

Era un sunet îngrozitor, un bocet de durere şi furie care parcă îţi ardea urechile. Aeron Părumed şi le acoperi, rugându-se la Zeul Înecat să ridice un val puternic şi să zdrobească cornul, amuţindu-l, dar, cu toate acestea, ţipătul nu mai contenea. *E cornul iadului!* îi venea să strige, deşi nimeni nu l-ar fi auzit. Obrajii bărbatului tatuat erau atât de umflaţi încât păreau gata să plesnească, iar muşchii pieptului i se zbăteau, ca şi cum o pasăre ar fi fost gata să se smulgă din carnea lui şi să-şi ia zborul. Iar acum hieroglifele ardeau mai strălucitor, cu fiecare linie şi literă licărind de lumina unui foc alb. Sunetul suna necontenit, revărsându-şi ecoul printre dealurile din spatele lor şi peste apele Leagănului Naggăi şi răsunând printre munţii Marelui Wyk, iar şi iar şi iar, până când umplu întreaga lume udă.

Iar când se părea că sunetul nu va conteni niciodată, se opri.

Cornistul îşi pierdu, în cele din urmă, răsuflarea. Se clătină, cât pe ce să cadă. Preotul îl văzu pe Orkwood de Orkmont prinzându-l de un braţ, ca să-l sprijine, în timp ce Lucas Codd Stângaciul îi luă cornul negru, răsucit, din mâini. O dâră palidă de fum se ridica din corn şi preotul văzu sânge şi vezicule pe buzele celui

care-l sunase. Pasărea de pe pieptul său sângera şi ea.

Euron Greyjoy urcă dealul încet, cu toți ochii ațintiți asupra lui. În văzduh, pescăruşul țipă şi iarăşi țipă. *Niciun om necredincios nu poate şedea pe Stânca Mării,* gândi Aeron, dar ştia că trebuie să-şi lase fratele să vorbească. Buzele i se mişcară într-o rugăciune mută.

Susținătorii Ashei se dădură în lături, la fel şi cei ai lui Victarion. Preotul făcu un pas înapoi şi aşeză o mână pe piatra aspră a coastelor Naggăi. Ochi-de-Cioară se opri în capul scărilor, la porțile Castelului Regelui Cenuşiu, şi îşi întoarse ochiul zâmbitor asupra căpitanilor şi regilor, însă Aeron îi simțea şi celălalt ochi, cel pe care-l ținea ascuns.

— *OAMENI DE FIER,* spuse Euron Greyjoy, mi-ați auzit cornul. Acum ascultați-mi cuvintele. Sunt fratele lui Balon, cel mai mare fiu în viață al lui Quellon. În venele mele curge sângele Lordului Vickon şi al Bătrânului Kraken. Cu toate acestea, am călătorit mai departe decât oricare dintre ei. Un singur kraken dintre cei în viață n-a cunoscut niciodată înfrângerea. Un singur kraken n-a plecat niciodată genunchiul. Un singur kraken a călătorit până la Asshai din Umbră şi a văzut minunății şi orori de neînchipuit…

— Dacă ți-a plăcut Umbra atât de mult, întoarce-te acolo, strigă Qarl Fecioara, cel cu obraji rozalii, unul dintre susținătorii Ashei.

Ochi-de-Cioară îl ignoră.

— Frățiorul meu vrea să termine războiul lui Balon şi să revendice Nordul. Dulcea mea nepoată vrea să ne dăruiască pace şi conuri de pin. Buzele sale albastre se strâmbară într-un zâmbet. Asha preferă biruința în locul înfrângerii. Victarion vrea un regat, nu câteva palme de pământ. De la mine, le veți avea pe amândouă. Ochi-de-Cioară îmi spuneți. Ei, bine, cine are un ochi mai ager decât cioara? După fiece bătălie, ciorile vin cu sutele şi miile să se ospăteze din trupurile celor căzuți. O cioară poate zări moartea de departe. Iar eu spun că întregul Westeros e pe moarte. Cei care mă vor urma se vor ospăta până la capătul zilelor.

Suntem oameni de fier şi cândva am fost cuceritori. Noi făceam legea pretutindeni unde se făcea auzit sunetul valurilor. Fratele meu vrea să vă mulțumiți cu Nordul cel rece şi aspru, nepoata mea cu şi mai puțin… dar eu am să vă dau Lannisportul, Highgardenul, Arborul, Oraşul Vechi, ținuturile riverane şi Reachul, pădurea zeilor şi pădurea ploilor, Dornul şi mlaştinile, Munții Lunii şi Valea lui Arryn, Tarthul şi Treptele de Piatră. Eu zic să le luăm pe *toate! Eu zic să luăm Westerosul.* Aruncă o privire către preot: Toate acestea, cu siguranță, pentru gloria şi mai mare a Zeului nostru Înecat.

Preț de o clipă, până şi Aeron Părumed fu uluit de îndrăzneala cuvintelor fratelui său. Preotul visase acelaşi vis, atunci când văzuse prima oară cometa roşie pe cer. *Vom trece pământurile verzi prin foc şi sabie, vom stârpi cei şapte zei ai septonilor şi copacii albi ai oamenilor Nordului…*

— Ochi-de-Cioară! strigă Asha. Ți-ai lăsat mințile la Asshai? Dacă nu putem stăpâni Nordul – şi nu putem –, cum să cucerim toate Cele Şapte Regate?
— Păi, asta s-a mai întâmplat. Oare Balon şi-a învățat fiica atât de puține lucruri despre căile războiului? Victarion, s-ar părea că fiica fratelui nostru n-a auzit niciodată de Aegon Cuceritorul.
— Aegon? Victarion îşi încrucişa brațele peste pieptul ce îi era acoperit de armură. Ce legătură are cu noi Cuceritorul?
— Ştiu despre război la fel de multe ca tine, Ochi-de-Cioară, zise Asha. Aegon Targaryen a cucerit Westerosul cu *dragoni.*
— Şi aşa vom face şi noi, promise Euron Greyjoy. Cornul ăla pe care l-ați auzit l-am găsit între ruinele fumegânde ale Valyriei, unde nimeni, în afară de mine, n-a îndrăznit vreodată să pună piciorul. E un corn de dragon, legat cu fâşii de aur roşu şi oțel valyrian făurit cu farmece. Lorzii Dragoni din vechime suflau asemenea corni înainte să-i devoreze Urgia. Cu acest corn, oamenii mei de fier, eu pot stăpâni dragonii.
Asha râse zgomotos.
— Un corn care să adune caprele ar fi mai folositor, Ochi-de-Cioară. Dragoni nu mai există.
— Te înşeli din nou, fetițo. Mai sunt trei, iar eu ştiu unde să-i găsesc. Cu siguranță, asta merită o coroană de lemn.
— *EURON!* strigă Lucas Codd Stângaciul.
— *EURON! EURON OCHI-DE-CIOARĂ!* strigă Vâslaşul Roşu.
Muții şi corciturile de pe *Tăcerea* desfăcură cuferele lui Euron şi îi revărsară darurile în fața căpitanilor şi a regilor. Pe urmă preotul auzi glasul lui Hotho Harlaw, care-şi umplea mâinile de aur. Gorold Goodbrother striga şi el, la fel şi Erik Sparge-Nicovală.
— *EURON! EURON! EURON!*
Strigătul se înteți, devenind un urlet.
— *EURON! EURON! OCHI-DE CIOARĂ! EURON REGE!*
Sunetul se rostogolea pe dealul Naggăi, ca şi cum Zeul Furtunii ar fi zornăit norii. *EURON! EURON! EURON! EURON! EURON! EURON!*
Chiar şi un preot poate avea îndoieli. Chiar şi un profet poate cunoaşte spaima. Aeron Părumed îşi cercetă sufletul, căutându-şi zeul, dar găsi numai tăcere. În timp ce o mie de glasuri strigau numele fratelui său, nu putea auzi decât scârțâitul unei balamale ruginite de oțel.

BRIENNE

La est de Iazul Fecioarelor munții se înălțau sălbatici, iar pinii se închideau în jurul lor ca o oştire tăcută de soldați gri-verzui.

Dick Dibaciul spunea că drumul de coastă era calea cea mai scurtă şi mai uşoară, aşa că arareori se îndepărtau de golf. Pe măsură ce înaintau, oraşele şi satele aflate de-a lungul ţărmului erau din ce în ce mai mici şi mai răzleţe. Când se însera, căutau un han. Crabb împărţea sala comună cu ceilalţi drumeţi, în timp ce Brienne lua o cameră pentru ea şi pentru Podrick.

— E mai ieftin dacă dormim toţi în acelaşi pat, domniţă, zicea Dick Dibaciul. Ai putea să-ţi aşezi sabia între noi. Bătrânul Dick e un om inofensiv. Curtenitor ca un cavaler şi cinstit cât e ziulica de lungă.

— Zilele se scurtează, remarcă Brienne.

— Mă rog, se prea poate. Dacă nu ai încredere să împărţi patul cu mine, m-aş putea cuibări pe podea, domniţă.

— Nu pe podeaua mea.

— S-ar putea zice că nu te încrezi în nimeni.

— Încrederea se câştigă. Ca aurul.

— Cum spui, domniţă, zise Crabb, dar înspre Nord, unde drumul se sfârşeşte, va trebui să ai încredere în Dick. Dacă aş vrea să-ţi iau aurul cu vârful sabiei, cine să mă oprească?

— Tu n-ai sabie. Eu am.

Brienne închise uşa între ei şi rămase acolo, ascultând, până se convinse că bărbatul plecase. Oricât de dibaci ar fi fost, Dick Crabb nu era Jaime Lannister, nici Şoarecele Nebun, nici măcar Humfrey Wagstaff. Era sfrijit şi prost hrănit, iar singura sa bucată de armură era o cască ciobită, pătată de rugină. În loc de sabie purta un pumnal vechi şi ştirb. Cât timp era trează, nu reprezenta niciun pericol pentru ea.

— Podrick, spuse ea, va veni o vreme când nu vor mai fi hanuri care să ne adăpostească. N-am încredere în călăuza noastră. Când ne oprim, poţi să-mi veghezi somnul?

— Să rămân treaz, domniţă? Ser? Podrick chibzui. Am o sabie. Dacă Crabb încearcă să se atingă de tine, am să-l omor.

— Nu, zise ea cu asprime. Nici să nu-ţi treacă prin minte să te lupţi cu el. Nu-ţi cer decât să-mi veghezi somnul şi să mă trezeşti dacă face vreun gest care ar putea da de bănuit. Vei descoperi că mă trezesc uşor.

Crabb îşi dădu arama pe faţă în ziua următoare, când se opriră să adape caii. Brienne trebui să facă doi paşi în spatele unor tufişuri, să se uşureze. În timp ce stătea pe vine, îl auzi pe Podrick spunând:

— Ce faci? Du-te de-aici!

Brienne îşi isprăvi treaba, îşi trase nădragii şi se întoarse la drum, unde-l găsi pe Dick Dibaciul ştergându-şi degetele de făină.

— Nu vei găsi niciun dragon în desagile mele de şa, îi spuse ea. Îmi ţin aurul asupra mea.

O parte se afla în punga de la brâu, restul era ascuns într-o pereche de

buzunare cusute în interiorul veşmintelor. Punga grasă din desaga de şa era plină de monede de aramă, mari şi mici, gologani şi creiţari, cruceri şi stele… şi făină bună şi albă, s-o îngroaşe şi mai mult. Cumpărase făina de la bucătarul de la Şapte Săbii în dimineaţa în care plecaseră de la Duskendale.

— Dick n-a vrut să-ţi facă niciun rău, domniţă. Îşi răsuci degetele pătate de făină, ca să-i arate că nu avea nicio armă. Doar mă uitam, să văd dacă ai dragonii ăia pe care mi i-ai promis. Lumea e plină de mincinoşi gata să înşele un om cinstit. Nu că *tu* ai fi printre ei.

Brienne spera că era o călăuză mai bună decât era ca tâlhar.

— Am face bine să plecăm. Brienne încalecă. Dick cânta adesea în timp ce călăreau unul lângă altul. Nu era niciodată un cântec întreg, doar niţel de aici, un vers de acolo. Bănuia că voia s-o farmece, ca s-o dezarmeze. Uneori încerca să-i facă pe ea şi pe Podrick să cânte cu el, dar în zadar. Băiatul era prea sfios şi legat la limbă, iar Brienne nu cânta. *Îi cântai tatălui tău?* o întrebase odată Lady Stark, la Riverrun. *Lui Renly i-ai cântat?* Nu le cântase, nici măcar o dată, deşi ar fi vrut… ar fi vrut…

Când nu cânta, Dick Dibaciul vorbea, desfătându-i cu poveştile Capului Ghearei Despicate. Fiecare vale mohorâtă avea lordul ei, spunea el, cei mai mulţi uniţi de neîncrederea lor comună faţă de străini. În venele lor curgea, întunecat şi puternic, sângele Primilor Oameni.

— Andalii au încercat să pună stăpânire pe Capul Ghearei Despicate, dar i-am însângerat în văi şi i-am înecat în mlaştini. Numai că ceea ce nu puteau să cucerească fiii lor cu săbii, cucereau frumoasele lor fiice cu sărutări. Se măritau în casele pe care nu le puteau cuceri, da.

Regii Darklyn din Duskendale încercaseră să-şi impună domnia asupra Capului Ghearei Despicate, Mootonii de la Iazul Fecioarelor încercaseră şi ei, iar, mai târziu, trufaşii Celtigari din Insula Crabilor. Dar oamenii Ghearei Despicate îşi cunoşteau smârcurile şi pădurile aşa cum nu le putea cunoaşte niciun străin şi, dacă erau prinşi la strâmtoare, dispăreau în peşterile care le împânzeau munţii, ca un fagure de miere. Când nu se războiau cu aşa-zişii cuceritori, se luptau între ei. Duşmăniile lor ancestrale era adânci şi întunecate, ca mlaştinile dintre dealurile lor. Din când în când, vreun luptător aducea pacea la Capul Ghearei Despicate, însă aceasta nu dura niciodată mai mult decât viaţa lui. Lordul Lucifer Hardy fusese un cavaler măreţ, iar fraţii Brune la fel. Legendarul Sfarmă-Oase îi întrecea, dar Crabbii erau cei mai măreţi dintre toţi. Dick încă refuza să creadă că Brienne nu auzise niciodată de Ser Clarence Crabb şi de isprăvile lui.

— De ce-aş minţi? îl întrebă ea. Fiecare ţinut îşi are propriii eroi. De unde vin eu, menestrelii cântă despre Galladon de Morne, Cavalerul Desăvârşit.

— Ser Galla-cine-de-Ce? Pufni. N-am auzit niciodată de el. De ce era aşa de al naibii de desăvârşit?

— Ser Galladon a fost un campion atât de viteaz, încât însăşi Fecioara şi-a

pierdut inima în fața lui. I-a dăruit o sabie fermecată, numită Dreapta Fecioară, ca semn al iubirii sale. Nicio sabie obişnuită n-o putea respinge, niciun scut nu putea rezista sărutului ei. Ser Galladon era mândru de Dreapta Fecioară, însă a scos-o din teacă doar de trei ori. Nu voia să folosească Fecioara împotriva muritorilor, căci era atât de puternică încât ar fi făcut ca orice luptă să fie nedreaptă.

Lui Crabb asta i se păru ilar.

— Cavalerul Desăvârşit? Nătărăul Desăvârşit. La ce bun să ai o sabie vrăjită dacă nu poți naibii s-o foloseşti?

— La onoare, spuse ea. Îți slujeşte la onoare. Asta nu reuşi decât să-l facă să râdă şi mai tare.

— Ser Clarence Crabb şi-ar fi şters fundul păros cu Cavalerul tău Desăvârşit, domniță. Dacă s-ar fi întâlnit, ar mai exista un cap nenorocit aşezat pe raftul de la Şoapte, ascultă la mine. „Ar fi trebuit să folosesc sabia fermecată”, le-ar spune tuturor celorlalte capete. „Ar fi trebuit să folosesc afurisita aia de sabie.”

Brienne nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Poate, recunoscu ea, dar Ser Galladon n-a fost nătărău. Împotriva unui duşman înalt de doi metri şi jumătate, călare pe un zimbru, poate că ar fi scos Dreapta Fecioară din teacă. Se spune că, odată, a folosit-o să omoare un dragon.

Dick Dibaciul nu era impresionat.

— Şi Sfarmă-Oase a luptat cu un dragon, dar n-a avut nevoie de nicio sabie fermecată. Pur şi simplu i-a legat gâtul într-un nod, aşa că de fiecare dată când scuipa foc, îşi prăjea singur fundul.

— Şi ce-a făcut Sfarmă-Oase când au venit Aegon şi surorile sale? îl întrebă Brienne.

— Era mort. Domnița trebuie să ştie asta. Crabb îi aruncă o privire piezişă. Aegon şi-a trimis sora la Gheara Despicată, pe acea Visenya. Lorzii auziseră de sfârşitul lui Harren. Nu erau nătărăi, aşa că şi-au aşezat săbiile la picioarele ei. Regina i-a făcut oamenii ei şi le-a spus că nu vor mai fi datori față de Iazul Fecioarelor, Insula Crabului sau Duskendale. Asta nu-i opreşte pe afurisiții de Celtigari să trimită oameni pe malul estic, să-i adune dările. Dacă trimite destui, câțiva mai apucă să se întoarcă la el… altminteri, noi ne înclinăm doar în fața lorzilor noştri şi a regelui. *Adevăratul* rege, nu Robert şi cei de teapa lui. Crabb scuipă. Au fost oameni din Casele Crabb, Brune şi Boggs cu Prințul Rhaegar la Trident, şi în Garda Regelui. Un Hardy, un Cave, un Pyne şi *trei* Crabbi, Clement, Rupert şi Clarence Scundul. Măsura un metru nouăzeci, dar era scund pe lângă *adevăratul* Ser Clarence. Suntem cu toții oameni destoinici ai dragonului, la Gheara Despicată.

Pe măsură ce înaintau spre nord-est, drumul era din ce în ce mai pustiu, până când, în cele din urmă, nu mai era de găsit niciun han. Drumul de coastă era deja mai mult bălării decât făgaşe. În noaptea aceea se adăpostiră într-un sat de pescari. Brienne le plăti sătenilor câțiva gologani, ca să-i lase să înnopteze într-un

hambar de fân. Revendică podul pentru ea şi Podrick trase scara sus, după ei.

— Mă lăsați singur aici. Aş putea foarte bine să vă fur caii, strigă Crabb de jos. Mai bine i-ai urca şi pe ei pe scară, domniță. Când văzu că Brienne îl ignoră, Crabb continuă, spunând: La noapte o să plouă. O ploaie rece şi aspră. Tu şi Pods veți dormi la căldurică, iar bietul Dick va tremura aici, jos, de unul singur. Clătină din cap, mormăind în timp ce-şi făcea culcuş într-un morman de fân. Nu mi-a fost dat să mai cunosc o fată aşa de bănuitoare ca tine.

Brienne se cuibări sub mantie, cu Podrick căscând alături. *N-am fost mereu prudentă,* ar fi putut să-i strige lui Crabb. *Când eram mică, credeam că toți bărbații sunt la fel de nobili ca tata.* Chiar şi bărbații care îi spuneau cât e de drăgălaşă, cât e de înaltă, de strălucitoare şi de isteață, cât de grațioasă e când dansează. Septa Roelle fusese cea care îi ridicase vălul de pe ochi.

— Spun lucrurile astea doar ca să câştige bunăvoința tatălui tău, îi spusese femeia. Vei găsi adevărul în oglindă, nu pe buzele oamenilor.

Fusese o lecție aspră, care o lăsase plângând, dar îi fusese de folos la Harrenhal când Ser Hyle şi prietenii lui îşi jucaseră jocul. *O fecioară trebuie să fie neîncrezătoare în această lume, altfel nu va mai fi pentru mult timp fecioară,* gândi ea, când ploaia începu să cadă.

În turnirul de la Podul Amar, îşi căutase pețitorii şi-i bătuse unul câte unul. Farrow şi Ambrose şi Păroşul, Mark Mullendore, Raymond Nayland şi Will Cocostârcul. Îl învinsese pe Harry Sawyer şi zdrobise coiful lui Robin Potter, lăsându-i o cicatrice urâtă, iar când ultimul dintre ei căzuse, Mama i-l trimisese pe Cunnington. De data aceasta, Ser Ronnet avea în mână o sabie, nu un trandafir. Fiecare lovitură pe care i-o servea Brienne era mai dulce decât un sărut.

Loras Tyrell rămăsese ultimul să dea piept cu mânia ei în ziua aceea. El n-o curtase niciodată, abia dacă îi aruncase vreo privire, însă purta trei trandafiri galbeni pe scut în acea zi, iar Brienne ura trandafirii. Văzându-i, căpătase o putere încărcată de furie.

Adormi visând lupta pe care o purtaseră şi pe Ser Jaime legându-i o mantie-curcubeu pe umeri.

Încă ploua a doua zi dimineață. În timp ce-şi luau micul dejun, Dick Dibaciul propuse să aştepte până când se opreşte.

— Când va fi asta? Mâine? În două săptămâni? Când vine iarăşi vara? Nu. Avem mantii şi cale lungă de străbătut.

Plouă toată ziua. Cărarea îngustă pe care o urmăreau se transformă în curând în mocirlă sub picioarele lor. Toți copacii pe care îi văzură erau despuiați, iar ploaia domoală transformase frunzele căzute într-un covor ud, maroniu. În ciuda căptuşelii din piele de veveriță, mantia lui Dick se îmbibă de apă şi Brienne îl vedea tremurând. Preț de o clipă, i se făcu milă de el. *N-a mâncat bine, se vede limpede.* Se întrebă dacă exista într-adevăr un golf al piraților sau un castel părăginit numit Şoaptele. Oamenii înfometați fac lucruri disperate. Totul putea să

fie doar un plan ca s-o ademenească. Suspiciunea îi strânse stomacul.

O vreme, ropotul egal al ploii era parcă singurul sunet din lume. Dick Dibaciul îi dădea înainte, nepăsător. Îl privi mai îndeaproape, remarcând felul cum se apleca, de parcă ar fi putut rămâne uscat dacă se cuibărea în şa. De data aceasta, când întunericul coborî asupra lor nu mai era niciun sat prin apropiere. Nici copaci care să-i adăpostească nu erau. Fură nevoiți să se oprească între nişte stânci, la cincizeci de metri deasupra liniei țărmului. Pietrele, cel puțin, aveau să-i ferească de vânt.

— Ar fi bine să stăm de veghe la noapte, domniță, îi spuse Crabb, în timp ce se căznea să aprindă un foc din lemne plutitoare. Într-un loc ca acesta, ar putea fi foşnitori.

— Foşnitori? Brienne îi aruncă o privire bănuitoare.

— Monştri, îi explică Dick Dibaciul, satisfăcut. Arată ca nişte oameni, până când te apropii mai mult, dar capetele lor sunt prea mari şi au solzi acolo unde un om obişnuit are păr. Sunt albi ca burta peştelui, cu pielițe între degete. Sunt mereu uzi şi miros a peşte, dar în spatele buzelor vineții au şiruri de dinți verzi, ascuțiți ca nişte ace. Unii zic că Primii Oameni i-au omorât pe toți, dar să nu crezi aşa ceva. Vin noaptea şi îi fură pe copiii răi, furişându-se pe picioarele lor cu pielițe, cu un mic *foşnet.* Pe fete le țin ca să le nască copii, dar pe băieți îi mănâncă, sfâşiindu-i cu dinții ăia verzi şi ascuțiți. Îi rânji lui Podrick. Pe tine te-ar mânca, băiete. Te-ar mânca *de viu.*

— Dacă încearcă, îi omor. Podrick îşi mângâie sabia.

— Încearcă. Încearcă numai. Foşnitorii nu mor cu una, cu două. Îi făcu lui Brienne cu ochiul. Tu eşti fetiță rea, domniță?

— Nu. *Doar proastă.* Lemnul era prea ud ca să poată fi aprins, oricâte scântei scotea Brienne cu cremenea şi oțelul ei. Vreascurile ridicară puțin fum, dar atâta tot. Dezgustată, se propti cu spatele de o stâncă, îşi trase mantia peste ea şi se resemna cu gândul la o noapte rece şi udă. Visând la o mâncare fierbinte, molfăi o fâşie tare de carne sărată de vită, în timp ce Dick Dibaciul vorbea despre vremurile când Ser Clarence Crabb luptase cu regele foşnitorilor. *Povestea e plină de viață,* fu ea nevoită să recunoască, *dar şi Mark Mullendore era amuzant, cu maimuțica lui.*

Cerul era prea ud ca să vadă soarele coborând, prea cenuşiu ca să vadă luna răsărind. Noaptea era neagră şi fără stele. Crabb îşi epuiza toate poveştile şi adormi. Podrick sforăia şi el în curând. Brienne rămase cu spatele la stâncă, ascultând valurile. *Eşti în apropierea mării, Sansa?* se întrebă. *Aştepți la Şoapte o corabie care nu va veni niciodată? Cine e cu tine? O călătorie pentru trei, a spus. Oare Pezevenghiul e cu tine şi cu Ser Dontos sau ți-ai găsit sora?*

Fusese o zi lungă şi Brienne era obosită. Chiar şi cu spatele lipit de stâncă şi cu ploaia răpăind domol în jurul ei, pleoapele i se îngreunau. Ațipi de două ori. A doua oară se trezi brusc, cu inima bubuind, convinsă că deasupra ei se afla cineva.

Avea picioarele înțepenite, iar mantia i se lipise de glezne. Se eliberă dând din picioare şi se ridică. Dick Dibaciul era ghemuit lângă un bolovan, dormind pe jumătate îngropat în nisipul greu şi ud. *Un vis. A fost un vis.*

Poate că fusese o greşeală să-i părăsească pe Ser Creighton şi pe Ser Illifer. Păruseră oameni cinstiți. *Aş vrea ca Jaime să fi venit cu mine,* gândi ea… dar el era cavaler al Gărzii Regale, locul lui era alături de regele său. În plus, Renly era cel pe care îl voia… *Am jurat să-l apăr, dar am dat greş. Apoi am jurat să-l răzbun, şi am dat greş din nou. Am fugit, în schimb, cu Lady Catelyn şi i-am înşelat şi ei aşteptările.* Vântul îşi schimbase direcția şi ploaia îi şiroia pe față.

A doua zi, drumul se subție într-o potecă acoperită cu pietriş şi, în cele din urmă, într-o dâră vagă. Spre prânz, se sfârşi brusc, la poalele unei creste cioplite de vânt. Deasupra, un mic castel privea încruntat peste valuri, profilându-şi cele trei turnuri cocârjate pe fundalul unui cer de plumb.

— Am ajuns la Şoapte? întrebă Podrick.

— Ți se pare o afurisită de ruină? Crabb scuipă. Asta e Grota Cumplită, unde sălăşluieşte bătrânul Lord Brune. Dar drumul se termină aici. De aici încolo ne aşteaptă pinii.

Brienne cercetă creasta.

— Cum ajungem acolo, sus?

— Uşor. Dick Dibaciul îşi întoarse calul. Țineți-vă aproape de Dick. Foşnitorii sunt gata să-i înhațe pe leneşi.

Suişul se dovedi o cărare abruptă şi pietroasă, ascunsă în crăpătura unei stânci. Cea mai mare parte era sălbatic, dar ici şi colo fuseseră cioplite trepte care uşurau urcuşul. Pereți râpoşi de stâncă, mâncați de secolele de vânturi şi valuri, îi strângeau din ambele părți. Prin unele locuri luaseră forme fantastice. Dick Dibaciul îi arătă Briennei câteva, în timp ce urcau.

— Uite un cap de căpcăun, vezi? făcu el, iar ea zâmbi, zărindu-l. Iar cel de acolo e un dragon de piatră. Cealaltă aripă s-a prăbuşit când tatăl meu era copil. Deasupra sunt ugerele căzute, ca nişte țâțe de vrăjitoare. Aruncă o privire către pieptul ei.

— Ser? Domniță? zise Podrick. Uite un călăreț.

— Unde? Niciuna dintre stânci nu-i sugera un călăreț.

— Pe drum. Nu un călăreț de piatră. Unul adevărat. Ne urmăreşte. Acolo, jos. Podrick îi arătă.

Brienne se răsuci în şa. Urcaseră destul de sus ca să vadă hăt, departe, de-a lungul țărmului. Calul venea pe acelaşi drum pe care o apucaseră ei, la trei-patru kilometri în urma lor. *Iarăşi?* Îi aruncă lui Dick Dibaciul o privire bănuitoare.

— Nu te chiori la mine, zise Crabb. N-are de-a face nimic cu bătrânul Dick Dibaciul, oricine-ar fi el. E vreun om de-al lui Brune, probabil, întorcându-se din războaie. Sau vreun cântăreț, hoinărind din loc în loc. Îşi întoarse capul şi scuipă. Nu e vreun foşnitor, asta-i sigur. Ei nu călăresc pe cai.

— Nu, întări Brienne. Cel puțin în privința asta erau de acord.

Ultimii treizeci de metri de urcuş se dovediră cei mai abrupți şi cei mai periculoşi. Sub copitele cailor se rostogoleau pietricele, zornăind în josul cărării pietroase din spatele lor. Când ieşiră din crăpătura stâncii, se pomeniră la poalele zidurilor castelului. Deasupra, pe un parapet, un chip se uită pe furiş la ei, pe urmă dispăru. Brienne fu de părere că ar putea fi o femeie şi îi spuse asta lui Dick Dibaciul. Acesta o aprobă:

— Brune e prea bătrân ca să se cațere pe metereze, iar fiii şi nepoții lui au plecat la războaie. N-au mai rămas aici decât fetişcane şi un țânc mucos de trei ani.

Îi stătea pe buze să-şi întrebe călăuza de partea cărui rege se postase Lordul Brune, dar nu mai conta. Fiii lui Brune erau plecați, era posibil ca unii să nu se mai întoarcă. *Nu vom găsi adăpost aici la noapte.* Nu era de aşteptat ca un castel plin de bătrâni, femei şi copii să-şi deschidă porțile în fața unor străini înarmați.

— Vorbeşti despre Lordul Brune de parcă l-ai cunoaşte, îi spuse ea lui Dick Dibaciul.

— Poate că l-am cunoscut, cândva.

Brienne aruncă o privire la pieptul jiletcii lui. Fire deşirate şi un petic jerpelit de material mai închis la culoare arătau locul de unde fusese sfârtecat un blazon. Fără doar şi poate, călăuza ei era un dezertor. Călărețul din spatele lor putea fi, oare, unul dintre tovarăşii lui de arme?

— Ar trebui să ne continuăm drumul, îi îndemnă Dick, înainte ca Brune să înceapă să se întrebe ce căutăm aici, sub zidurile sale. Până şi o fetişcană ştie să tragă cu o afurisită de arbaletă. Dick făcu semn către dealurile de calcar care se ridicau în spatele castelului, cu pantele lor împădurite. De-aici nu mai sunt drumuri, doar pâraie şi poteci, dar domnița n-are de ce se teme. Dick Dibaciul cunoaşte locurile astea.

Tocmai de asta se temea Brienne. Vântul sufla cu putere de-a lungul crestei, dar ea nu simțea în aer decât miros de capcană.

— Dar călărețul ăla?

Dacă nu cumva calul lui ştia să umble pe valuri, avea să urce în curând costişa.

— Ce-i cu el? Dacă e vreun nebun din Iazul Fecioarelor, s-ar putea să nici nu găsească afurisita de potecă. Iar dacă o găseşte, o să-l pierdem în păduri. Acolo nu va avea niciun drum pe care să-l urmeze.

Doar urmele noastre. Brienne se întreba dacă n-ar fi mai bine să-l aştepte pe călăreț acolo, cu sabia în mână. *Voi părea nebună de legat dacă e vreun cântăreț sau unul dintre fiii Lordului Brune.* Crabb avea dreptate, bănuia. *Dacă e tot pe urmele noastre şi mâine, pot să mă ocup atunci de el.*

— Cum doreşti, spuse ea, întorcându-şi iapa în direcția copacilor.

Castelul Lordului Brune se micşoră în spatele lor şi în curând se pierdu în depărtare. Sequoia şi pini se înălțau în jurul lor, sulițe înalte, înveşmântate în

verde, ţâşnind spre cer. Covorul pădurii era un pat de ace căzute, gros ca zidul unui castel, aşternut cu conuri de pin. Copitele cailor nu scoteau parcă niciun sunet. Plouă puţin, se opri o vreme, pe urmă se stârni din nou, dar printre pini abia dacă simţeau câte o picătură.

Înaintau mult mai încet prin păduri. Brienne îşi îndemnă iapa prin întunericul verde, croindu-şi drum printre copaci. Îşi dădu seama că ar fi foarte uşor să se rătăcească aici. Oriîncotro privea, totul părea la fel. Însuşi aerul părea cenuşiu, verde şi neclintit. Conuri de pini îi zgâriară braţele, frecându-se zgomotos de scutu-i proaspăt pictat. Liniştea stranie o agasa din ce în ce mai mult cu fiecare oră care trecea.

Îl deranja şi pe Dick Dibaciul. Târziu în ziua aceea, pe când se lăsa asfinţitul, încercă să cânte.

— *A fost odat-un urs, un urs, un urs, negru şi maro şi acoperit de păr,* cântă el, cu glasu-i aspru ca o pereche de pantaloni de lână. Pinii îi înghiţiră cântecul, aşa cum înghiţeau vântul şi ploaia. După o vreme se opri.

— E rău aici, zise Podrick. E un loc rău.

Brienne simţea la fel, însă n-ar fi slujit la nimic s-o recunoască.

— O pădure de pini e un loc posomorât, dar, până la urmă, nu e decât o pădure. Nu e nimic aici de care trebuie să ne temem.

— Cum rămâne cu foşnitorii? Şi cu capetele?

— Ce băiat isteţ, zise Dick, râzând.

Brienne îi aruncă o privire iritată.

— Nu există niciun foşnitor, îi spuse ea lui Podrick, şi niciun cap.

Dealurile urcau, dealurile coborau. Brienne se pomeni rugându-se ca Dick Dibaciul să fie cinstit şi să ştie unde îi duce. Nici măcar nu era convinsă că ar găsi din nou marea de una singură. Zi sau noapte, cerul era cenuşiu şi înnorat, fără soare sau stele care s-o ajute să-şi găsească drumul.

Poposiră devreme în seara aceea, după ce coborâră un deal şi se pomeniră pe marginea unui smârc verde, sclipitor. În lumina gri-verzuie, pământul din faţa lor părea destul de solid, însă când se porniră să-l străbată, le înghiţi caii până la brâu. Fură nevoiţi să se întoarcă şi să-şi croiască drum înapoi, pe pământ mai ferm.

— Nu contează, îi asigură Crabb. Vom urca dealul şi vom coborî pe altundeva.

A doua zi decurse la fel. Călăriră printre pini şi mlaştini, sub ceruri întunecate şi ploi intermitente, pe lângă doline şi peşteri şi ruinele străvechilor fortăreţe cu pietrele înnegrite de muşchi. Fiecare morman de pietre avea o poveste, iar Dick Dibaciul le spuse pe toate. Dacă stăteai să-i dai crezare, oamenii de la Capul Ghearei Despicate îşi udaseră pinii cu sânge. Brienne începu să-şi piardă răbdarea.

— Cât mai avem? ceru ea, în cele din urmă, să ştie. Trebuie să fi văzut până acum fiecare copac de la Capul Ghearei Despicate.

— Nu tocmai, răspunse Crabb. Suntem aproape. Vezi, pădurea se răreşte.

Suntem lângă marea îngustă.

S-ar părea că nebunul pe care mi l-a promis e propria mea imagine oglindită într-un iaz, gândi Brienne, dar n-avea niciun sens să se întoarcă, după ce ajunsese până aici. Însă era frântă, nu putea tăgădui asta. Coapsele îi erau tari ca fierul din pricina şeii, iar în ultima vreme dormea doar patru ore pe noapte, în timp ce Podrick o veghea. Dacă Dick Dibaciul ar încerca să-i omoare, era convinsă că aici ar face-o, într-un loc pe care-l cunoştea bine. Poate că-i ducea într-un bârlog de hoți, unde să aibă rubedenii la fel de primejdioase ca el, sau poate doar îi plimba în cercuri, aşteptând să fie ajunşi din urmă de călăreț. Nu mai văzuseră nici urmă de el de când plecaseră de la castelul Lordului Brune, dar asta nu însemna că omul renunțase să-i vâneze.

S-ar putea să fiu nevoită să-l omor, îşi spuse Brienne într-o noapte, pe când se plimba în jurul locului de popas. Ideea o scârbi. Bătrânul ei maestru de arme se întrebase întotdeauna dacă Brienne era destul de aspră pentru bătălie.

— Ai în brațe puterea unui bărbat, îi spusese Ser Goodwin de mai multe ori, însă inima ta e blândă ca a oricărei fecioare. Una e să te antrenezi în curte, cu o sabie boantă în mână, şi alta să vâri două palme de oțel ascuțit în burta unui om şi să vezi lumina stingându-se în ochii lui.

Ca s-o întărească, Ser Goodwin obişnuia s-o trimită la măcelarul tatălui său, să taie miei şi purcei de lapte. Purceluşii guițau şi mieii țipau ca nişte copii speriați. Până când se sfârşea măcelul, ochii Briennei erau orbi de lacrimi, iar hainele atât de pline de sânge încât le dădea slujitoarelor sale să le ardă. Dar Ser Goodwin continua să aibă îndoieli.

— Un purcel e un purcel. Cu un om e altă treabă. Pe când eram scutier, la fel de tânăr ca tine, aveam un prieten puternic, iute şi agil, neîntrecut în curtea de instrucție. Ştiam cu toții că, într-o bună zi, va deveni un cavaler desăvârşit. Apoi la Treptele de Piatră a venit războiul. Mi-am văzut prietenul îngenunchindu-şi duşmanul şi doborându-i securea din mână, dar când ar fi putut să-şi isprăvească treaba, a ezitat o clipă. În bătălie, o clipă e o viață. Omul şi-a scos pumnalul şi a găsit o crăpătură în armura prietenului meu. Puterea, iuțeala, curajul, toată îndemânarea dobândită cu sudoare… n-au făcut nici doi bani, *fiindcă a şovăit să ucidă.* Ține minte asta, fetițo.

Voi ține, făgădui ea umbrei lui, acolo, în pădurea de pini. Se aşeză pe o piatră, îşi luă sabia şi începu să-i ascută tăişul. *Voi ține minte şi mă rog să nu şovăi.*

Ziua următoare se ivi mohorâtă, rece şi înnorată. Nu văzuseră soarele răsărind, însă când întunericul negru se lumină în gri, Brienne ştiu că era timpul să încalece din nou. În frunte cu Dick Dibaciul, se întoarseră între pini. Brienne îl urmă îndeaproape, cu Podrick venind în spate, pe calul lui de povară.

Castelul le ieşi în față pe neaşteptate. Acum erau în adâncul pădurii, înconjurați de pini cât vedeau cu ochii, în clipa următoare ocoliră un bolovan şi în fața lor se ivi o deschidere. După niciun kilometru, pădurea se termina brusc.

Dincolo era cer şi mare… şi străvechiul, părăginitul castel, părăsit şi năpădit de buruieni, la marginea unei stânci.

— Şoaptele, anunţă Dick Dibaciul. Ia ascultaţi. Puteţi auzi capetele.

Podrick rămase cu gura deschisă.

— Le aud.

Brienne le auzea şi ea. Un murmur domol, abia auzit, care părea să vină din pământ şi din castel deopotrivă. Când se apropiară de faleză, sunetul crescu în intensitate. Era marea, îşi dădu ea seama dintr-odată. Valurile săpaseră găuri în stâncile de dedesubt şi huruiau prin beciurile şi tunelurile castelului, sub pământ.

— Nu e niciun cap, spuse ea. Sunt valurile care se aud şoptind.

— Valurile nu şoptesc. Sunt capete.

Castelul era construit din pietre vechi, netencuite, şi nu erau două la fel. În crăpăturile dintre pietre muşchiul creştea gros, iar din fundaţii se înălţau copaci. Majoritatea castelelor vechi aveau o pădure a zeilor. După cum se înfăţişa, Şoaptele nu avea mai nimic altceva. Brienne îşi conduse iapa la marginea stâncii, unde zidul de apărare se prăbuşise. Mormane de iederă roşie, otrăvitoare, creşteau sub o grămadă de pietre sfărâmate, îşi priponi iapa de un copac şi se apropie de prăpastie, cât de mult îndrăzni. Douăzeci de metri mai jos, valurile se învolburau peste rămăşiţele unui turn prăbuşit. În spatele lui, Brienne zări gura unei peşteri uriaşe.

— Acesta este vechiul turn de veghe, spuse Dick Dibaciul când ajunse lângă ea. A căzut când aveam eu jumătate din vârsta lui Pods. Cândva aici erau trepte care coborau către golf, dar când stânca s-a prăbuşit, s-au dus şi ele. După asta, contrabandiştii nu s-au mai oprit aici. A fost o vreme când îşi puteau duce bărcile în golf, dar s-a isprăvit. Vezi? Îi puse o mână pe spate, iar cu cealaltă arătă.

Pe Brienne o trecură fiori. *Un brânci şi sunt acolo, jos, cu turnul.* Se dădu un pas înapoi.

— Ia mâinile de pe mine.

Crabb se strâmbă.

— Eu doar…

— Nu-mi pasă ce făceai tu *doar*. Unde e poarta?

— În partea cealaltă. Omul şovăi. Bufonul acesta al tău nu e omul care să poarte pică, nu? zise el agitat. Vreau să zic, aseară mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fie supărat pe bătrânul Dick Dibaciul pentru harta aia pe care i-am vândut-o şi fiindcă am omis să-i spun de contrabandişti, că nu mai acostează aici.

— Cu aurul care te aşteaptă, poţi să-i înapoiezi tot ce ţi-o fi plătit pentru *ajutorul* tău. Brienne nu şi-l putea imagina pe Dontos Hollard ca pe o ameninţare. Asta, dacă e aici.

Dădură ocol zidurilor. Castelul fusese construit în trei laturi, cu turnuri drepte la fiecare colţ. Porţile erau mâncate de putregai. Când Brienne trase de una, lemnul trosni şi se desprinse în aşchii lungi, ude, şi o jumătate de poartă căzu

înspre ea. Înăuntru, altă întunecime verde. Pădurea străpunsese zidurile şi năpădise donjonul şi zidul exterior. Dar în spatele porţii era o barieră-ghilotină, cu dinţii adânc înfipţi în pământul moale, noroios. Fierul era roşu de rugină, însă nu cedă când Brienne trase de el, zornăindu-l.

— Nimeni n-a folosit poarta asta de multă vreme.

— Aş putea să mă caţăr, se oferi Podrick. Pe lângă stâncă. Unde a căzut zidul.

— E prea periculos. Pietrele alea mi s-au părut şubrede, iar iedera aia roşie e otrăvitoare. Trebuie să existe o poartă lăturalnică.

O găsiră în partea de nord a castelului, pe jumătate ascunsă în spatele unui mur. Toate murele fuseseră culese şi jumătate din tufiş fusese tăiat pentru a deschide calea către uşă. Văzând crengile rupte, Brienne fu cuprinsă de nelinişte.

— Cineva a trecut pe-aici, şi asta de curând.

— Bufonul tău şi fetele alea, spuse Crabb. Ţi-am zis eu.

Sansa? Briennei nu-i venea să creadă. Până şi un beţivan îmbibat de vin ca Dontos Hollard ar avea mai multă minte decât s-o aducă în acest loc sumbru. Ceva o neliniştea la aceste ruine. N-avea s-o găsească aici pe fata Stark… dar trebuia să arunce o privire. *Cineva a fost aici,* gândi ea. *Cineva care trebuia să stea ascuns.*

— Eu intru, zise ea. Crabb, tu vii cu mine. Podrick, vreau să ai grijă de cai.

— Vreau să vin şi eu. Sunt scutier. Ştiu să lupt.

— De-aceea vreau să rămâi tu aici. S-ar putea să fie tâlhari prin pădurile astea. Nu putem să lăsăm caii nesupravegheaţi.

Podrick râcâi o piatră cu piciorul.

— Cum spui tu.

Brienne îşi croi drum printre crengile murului şi trase de un inel ruginit de fier. Poarta rezistă o clipă, apoi se dădu în lături, cu balamalele protestând cu un scârţâit. Sunetul îi ridică părul de pe ceafă. Scoase sabia din teacă. Chiar şi în zale şi piele fiartă, se simţea dezbrăcată.

— Hai, domniţă, o îndemnă Dick Dibaciul din spate. Ce mai aştepţi? Bătrânul Crabb e mort de o mie de ani.

Într-adevăr, ce aştepta? Brienne îşi spuse că era caraghioasă. Sunetul era doar marea, răsunând la nesfârşit prin beciurile castelului, înălţându-se şi prăbuşindu-se cu fiecare val. Dar chiar *suna* ca un şoptit şi, preţ de o clipă, aproape că văzu aievea capetele stând pe rafturile lor şi şuşotindu-şi. *Ar fi trebuit să folosesc sabia,* zicea unul dintre ele. *Ar fi trebuit să folosesc sabia fermecată.*

— Podrick, spuse Brienne. În sacul meu de dormit se află înfăşurate o sabie şi o teacă. Adu-mi-le aici.

— Da, ser. Domniţă. Aşa voi face. Băiatul o luă imediat la goană.

— O sabie? Dick Dibaciul se scarpină după ureche. Ai o sabie în mână. La ce-ţi mai trebuie una?

— Asta e pentru tine. Brienne îi întinse mânerul.

— Adevărat? Crabb întinse mâna şovăitor, de parcă sabia l-ar fi putut muşca. Fecioara neîncrezătoare îi dă bătrânului Dick o sabie?

— Ştii s-o foloseşti, nu-i aşa?

— Sunt un Crabb. Înhaţă sabia lungă din mâna ei. Am acelaşi sânge cu Ser Clarence. Spintecă aerul şi îi rânji. Sabia îl face pe lord, zic unii.

Când Podrick Payne se întoarse, ducea Devotata cu atâta grijă de parcă ar fi fost un copil. Dick Dibaciul fluieră la vederea tecii împodobite cu un şir de capete de lei, însă rămase tăcut când Brienne scoase sabia şi schiţă o lovitură. *Până şi sunetul e mai ascuţit decât al unei săbii obişnuite.*

— După mine, îi spuse ea lui Crabb. Se strecură pieziş, aplecându-şi capul când trecu pe sub arcul porţii.

Curtea interioară se deschise în faţa ei, năpădită de buruieni. La stânga se aflau poarta principală şi scheletul prăbuşit a ceea ce fusese, poate, un grajd. Prin jumătate dintre staule ţâşneau lăstari, crescuţi prin stuful uscat, maro, al acoperişului. La dreapta, Brienne văzu un şir de trepte de lemn putrezite coborând spre bezna unei temniţe sau a unei pivniţe. Pe locul unde se aflase donjonul era acum un morman de pietre căzute, năpădite de muşchi verde şi purpuriu. Curtea era numai buruieni şi ace de pin. Erau pini pretutindeni, aliniaţi în şiruri solemne. În mijlocul lor se afla un străin palid, un tânăr şi mlădios copac al inimii, cu trunchiul alb ca o fecioară în sihăstrie. De pe crengile-i întinse încolţeau frunze de un roşu întunecat. Dincolo se zărea întinderea pustie a cerului şi a mării, acolo unde se prăbuşise zidul…

… şi rămăşiţele unui foc.

Şoaptele îi ciuguleau urechile, insistente. Brienne îngenunche lângă foc. Ridică un băţ înnegrit, îl mirosi, scormoni cenuşa. *Cineva a încercat să se încălzească noaptea trecută. Sau a încercat să trimită un semnal unei corăbii care trecea.*

— Heeeeeei, strigă Dick Dibaciul. E cineva aici?

— Taci din gură, îi spuse Brienne.

— Poate că se ascunde cineva. Poate că aşteaptă să ne cerceteze, înainte să se arate. Dick Dibaciul păşi către locul unde treptele coborau sub pământ şi privi în întuneric. *Heeeeeeeeei,* strigă el din nou. E cineva aici?

Brienne văzu un lăstar legănându-se. Dintre tufişuri se strecură un bărbat, atât de năclăit de noroi încât arăta de parcă ar fi ieşit din pământ. În mână avea o sabie ruptă, dar chipul lui, ochii mici şi nările largi o puseră pe gânduri.

Cunoştea nasul acela. Cunoştea acei ochi. *Pyg* îi ziseseră amicii lui.

Totul păru să se petreacă într-o clipă. Un al doilea bărbat se strecură deasupra buzei puţului, fără să facă mai multă gălăgie decât ar face un şarpe alunecând peste un morman de frunze ude. Purta un coif de fier, înfăşurat în mătase roşie, pătată, şi avea în mână o suliţă scurtă, pentru aruncat. Brienne îl cunoştea şi pe el. Din spatele ei se auzi un foşnet şi un cap ţâşni în jos, prin frunzele roşii. Crabb

stătea sub copacul inimii. Ridică privirea şi văzu chipul.

— Aici, o strigă el pe Brienne. E bufonul tău.

— Dick, strigă ea pe un ton imperativ, la mine!

Shagwell sări din copacul inimii, râzând răguşit.

Era înveşmântat în haine pestriţe, dar atât de decolorate şi de pătate încât erau mai mult maro decât gri sau roz. În locul biciului de bufon avea un buzdugan, trei gheme cu ţepi legate cu lanţuri de un mâner de lemn. Îl legănă în jos cu putere şi unul dintre genunchii lui Crabb explodă într-un şuvoi de sânge şi os.

— *Asta* e nostim, jubilă Shagwell când Dick căzu. Sabia pe care i-o dăduse Brienne îi zbură din mână şi dispăru printre buruieni. Crabb se zvârcoli, răcnind şi ţinându-se de rămăşiţele genunchiului. O, ia te uită, zise Shagwell, e Dick Contrabandistul, cel care ne-a făcut harta. Ai bătut tot drumul ăsta să ne dai aurul înapoi?

— *Te rog,* scânci Dick, nu, te rog, piciorul…

— Te doare? Pot face să nu te mai doară.

— Lăsaţi-l în pace, zise Brienne.

— *NU!* ţipă Dick, ridicându-şi mâinile însângerate ca să-şi apere capul. Shagwell răsuci ghemul ţepos o dată în jurul capului şi îl coborî, lovind în plin faţa lui Crabb. Se auzi un pârâit dezgustător. În liniştea care urmă, Brienne îşi auzi bătăile inimii.

— Shags cel rău, zise omul care ieşise furişându-se din puţ. Când văzu chipul Briennei, izbucni în râs. Iarăşi tu, femeie? Ce, ai venit să ne urmăreşti? Sau ţi-a fost dor de feţele noastre prietenoase?

Shagwell săltă de pe un picior pe altul, răsucindu-şi mândru buzduganul.

— Pentru mine a venit. Mă visează în fiecare noapte, când îşi trece degetele prin crăpătură. Mă doreşte, flăcăi, iapa mare îi duce dorul voiosului Shags! Am să i-o trag în dos şi am s-o umplu de sămânţă pestriţă până când fată un mititel leit cu mine.

— Pentru asta trebuie să foloseşti altă gaură, Shags, spuse Timeon, cu accentul tărăgănat al dornishenilor.

— Mai bine i-aş folosi toate găurile. Doar ca să fiu sigur. Veni în dreapta ei, în timp ce Pyg îi dădea ocol către stânga, împingând-o cu spatele către marginea zdrenţuită a stâncii. *O corabie pentru trei,* îşi aminti Brienne.

— Sunteţi numai trei?

Timeon ridică din umeri.

— Ne-am văzut fiecare de drum, după ce am părăsit Harrenhalul. Urswyck şi şleahta lui au plecat spre sud, către Oraşul Vechi. Rorge s-a gândit că poate s-o şteargă la Saltpans. Eu şi flăcăii mei am pornit spre Iazul Fecioarelor, dar n-am putut să ne apropiem de vreo corabie. Dornisheanul îşi înălţă suliţa. I-ai făcut-o lui Vargo cu urechea aia, ştii. I s-a înnegrit şi a început să puroieze. Rorge şi Urswyck susţineau că trebuie să plecăm, dar Ţapul zicea că trebuie să-i apărăm

castelul, îşi zice Lord de Harrenhal. Nimeni nu i l-ar fi luat. A zis-o îngălat, aşa cum vorbea întotdeauna. Am auzit că Muntele l-a omorât bucată cu bucată. O mână azi, mâine un picior, l-a tuns încetişor. I-au bandajat cioatele, ca să nu moară. Voia să-i lase mădularul pentru la urmă, însă l-a chemat o pasăre la Debarcaderul Regelui, aşa că l-a terminat şi a plecat.

— Nu pentru voi sunt aici. Îmi caut… fu cât pe ce să spună *sora…* un bufon.

— Eu *sunt* un bufon, anunță vesel Shagwell.

— Dar nu cel care trebuie, i-o trânti Brienne. Cel pe care-l vreau eu e cu o fată de viță nobilă, fiica Lordului Stark de Winterfell.

— Atunci tu pe Câine îl cauți, zise Timeon. Nici el nu-i aici, din întâmplare. Doar noi.

— Sandor Clegane? se miră Brienne. Ce vrei să spui?

— El o are pe fata Stark. După câte am auzit, se îndrepta spre Riverrun şi el a furat-o. Câine blestemat.

Riverrun, gândi Sansa. *Se ducea la Riverrun. La unchiul ei.*

— De unde ştii?

— Am auzit de la un om de-al lui Beric. Lordul fulgerului o caută şi el. Şi-a trimis oamenii în susul şi-n josul Tridentului, adulmecând după ea. Am dat de trei dintre ei după Harrenhal şi am smuls povestea de la unul, înainte de a-l omorî.

— S-ar putea să fi mințit.

— S-ar putea, dar n-a făcut-o. Mai târziu, am auzit cum Câinele a omorât trei dintre oamenii fratelui său la un han de răscruce. Fata era cu el acolo. Hangiul a jurat, înainte ca Rorge să-l omoare, iar târfele au zis acelaşi lucru. O şleahtă de urâte. Nu aşa de urâte ca tine, ia aminte, totuşi…

Încearcă să-mi distragă atenția, îşi dădu seama Brienne, *să mă adoarmă cu glasul lui.* Pyg se apropia. Shagwell făcu un salt în fața ei. Brienne se dădu în spate. *Mă vor face să cad de pe stâncă, dacă-i las.*

— Nu vă apropiați, îi avertiză ea.

— Cred că am să ți-o trag în nas, fătucă, anunță Shagwell. N-ar fi nostim?

— Are un mădular foarte mic, îi explică Timeon. Aruncă sabia aia frumoasă şi poate o să fim blânzi cu tine, femeie. Avem nevoie de aur ca să plătim contrabandiştii, atâta tot.

— Şi dacă vă dau aur, ne lăsați să plecăm?

— Da. Timeon zâmbi. După ce ți-o tragem toți. Te vom plăti ca pe o târfă adevărată. Un argint pentru fiecare tură. Sau luăm aurul şi ți-o tragem oricum şi facem cu tine cum a făcut Muntele cu Lordul Vargo. Ce alegi?

— Asta. Brienne se aruncă înspre Pyg.

Cu o smucitură, acesta îşi ridică sabia ruptă ca să-şi apere fața, însă ea lovi jos. Devotata muşcă prin piele, lână şi muşchi, până în coapsa mercenarului. Pyg lovi sălbatic în timp ce piciorul îi plecă de sub el. Sabia frântă zgârie cămaşa de zale a Briennei înainte ca Pyg să cadă pe spate. Brienne îi înfipse sabia în gât, o învârti

cu putere şi o scoase, răsucindu-se, tocmai în clipa când sulița lui Timeon trecu fulgerător pe lângă fața ei. *N-am şovăit,* gândi ea, cu sângele şiroindu-i pe obraz. *Ai văzut, Ser Goodwin?* Nici nu simțea zgârietura.

— E rândul tău, îi spuse lui Timeon când dornisheanul scoase o a doua suliță, mai scurtă şi mai groasă decât prima. Arunc-o.

— Ca să poți tu să țopăi în lături şi să mă ataci? Aş sfârşi ca Pyg. Nu. Prinde-o, Shags.

— Prinde-o tu, răspunse Shagwell. Ai văzut ce i-a făcut lui Pyg? E în călduri. Bufonul era în spatele ei, Timeon în față. Oricum se întorcea, unul dintre ei îi era în spate.

— Pune mâna pe ea, îl îndemnă Timeon, şi poți să-i violezi cadavrul.

— O, *chiar* mă iubeşti. Buzduganul se învârtea. *Alege unul,* îşi spuse Brienne. *Alege unul şi omoară-l repede.* Pe urmă o piatră se ivi din senin şi îl lovi pe Shagwell în cap. Brienne nu şovăi. Se năpusti asupra lui Timeon.

Era mai bun decât Pyg, dar avea doar o suliță scurtă, pentru aruncat, iar ea avea o sabie din oțel valyrian. Devotata prinse viață în mâinile ei. Brienne nu fusese niciodată mai ageră. Lama deveni un abur cenuşiu. Pyg o răni în umăr când se apropie de el, dar ea îi tăie o ureche şi jumătate din obraz, îi reteză jumătate din suliță şi vârî două palme de oțel vălurit în pântecele lui, prin zalele cămăşii lungi pe care o purta.

Timeon continua să încerce să lupte când ea scoase lama din trupul lui, cu striațiile şiroind roşii de sânge. Bărbatul îşi duse degetele la centură şi scoase un pumnal, aşa că Brienne îi tăie mâna. *Asta a fost pentru Jaime.*

— Mamă, ai milă, gâfâi dornisheanul, cu sângele clocotindu-i pe buze şi țâşnindu-i din încheietură. Isprăveşte-ți treaba. Trimite-mă înapoi la Dorne, târfă nenorocită.

Aşa şi făcu.

Când Brienne se întoarse, Shagwell era în genunchi, bâjbâind după buzdugan, cu un aer năuc. Când se ridică în picioare, clătinându-se, o altă piatră îl lovi în ureche. Podrick escaladase zidul prăbuşit şi stătea în mijlocul iederei, cu o căutătură feroce şi o altă piatră în mână.

— Ți-am *spus* că ştiu să lupt! strigă el.

Shagwell încercă să se îndepărteze târâş.

— Mă predau, strigă bufonul. Mă *predau.* Nu trebuie să-i faci rău bunului Shagwell. Sunt prea nostim ca să mor.

— Nu eşti mai bun decât ceilalți. Ai jefuit, ai siluit şi ai ucis.

— O, da, da, n-am să tăgăduiesc… dar sunt *nostim,* cu toate glumele şi farsele mele. Fac oamenii să râdă.

— Şi femeile să plângă.

— E vina mea? Femeile n-au simțul umorului.

Brienne coborî Devotata.

— Sapă o groapă. Acolo, sub copacul inimii. Îi arătă cu sabia.

— N-am lopată.

— Ai două mâini. *Cu una mai mult decât i-ai lăsat lui Jaime.*

— De ce atâta osteneală? Lasă-i ciorilor.

— Timeon şi Pyg pot hrăni ciorile. Dick Dibaciul va avea un mormânt. A fost un Crabb. Aici e locul lui.

Pământul era moale din cauza ploilor, dar, chiar şi aşa, îi luă bufonului tot restul zilei să sape destul de adânc. Se lăsa înserarea când isprăvi, iar mâinile îi erau pline de sânge şi de băşici. Brienne vârî Devotata în teacă, îl adună pe Dick Crabb şi îl duse la groapă. Era greu să-i priveşti faţa.

— Îmi pare rău că n-am avut încredere în tine. Nu mai ştiu cum vine asta.

Îngenunchind ca să-i aşeze trupul pe pământ, Brienne gândi: *Bufonul îşi va încerca acum norocul, când sunt întoarsă cu spatele.*

Îi auzi respiraţia gâfâită cu o clipă înainte ca Podrick să strige ca s-o avertizeze. Shagwell avea o piatră colţuroasă într-o mână. Brienne avea pumnalul în mânecă.

Un pumnal învingea o piatră aproape de fiecare dată.

Brienne îi doborî braţul şi îi înfipse brusc oţelul în măruntaie.

— Râzi, mârâi ea. În schimb, el gemu. Râzi, repetă ea, înhăţându-l de gât cu o mână şi înţepându-i pântecele cu cealaltă. *Râzi!* continuă să repete, iar şi iar, până când mâna îi era roşie până la încheietură şi duhoarea bufonului murind era gata s-o sufoce. Dar Shagwell nu râse. Hohotele pe care le auzea Brienne erau ale ei. Când îşi dădu seama de asta, aruncă pumnalul şi se cutremură.

Podrick o ajută să-l coboare pe Dick Dibaciul în groapă. Când erau gata, luna se ridica. Brienne îşi şterse murdăria de pe mâini şi aruncă doi dragoni de aur în mormânt.

— De ce-ai făcut asta, domniţă? Ser? întrebă Pod.

— E recompensa pe care i-am promis-o dacă-mi găseşte bufonul.

Din spatele lor, răsună un hohot de râs. Brienne smulse Devotata din teacă şi se răsuci, aşteptând să vadă alte Măşti însângerate… dar nu era decât Hyle Hunt în vârful zidului sfărâmat, cu picioarele încrucişate.

— Dacă sunt bordeluri în iad, prăpăditul o să-ţi mulţumească, strigă cavalerul. Altminteri, e aur bun irosit.

— Eu îmi ţin promisiunile. *Tu* ce faci aici?

— Lordul Randyll mi-a cerut să vă urmăresc. Dacă, prin cine ştie ce întâmplare ciudată, ai fi dat de Sansa Stark, trebuia să o duc la Iazul Fecioarelor. Nu te teme, mi s-a poruncit să nu-ţi fac niciun rău.

Brienne pufni.

— De parcă ai putea.

— Ce-ai să faci acum, domniţă?

— Am să-l acopăr.

— Cu fata, vreau să spun. Cu Lady Sansa.

Brienne chibzui o clipă.

— Se îndrepta către Riverrun, dacă Timeon spunea adevărul. Undeva, pe drum, a luat-o Câinele. Dacă îl găsesc…

— … o să te omoare.

— Sau am să-l omor eu, spuse ea cu îndârjire. Mă ajuți să-l acopăr pe bietul Crabb, ser?

— Niciun cavaler adevărat nu poate refuza o asemenea frumusețe. Ser Hyle coborî de pe zid. Împreună, aruncară pământ peste trupul lui Dick Dibaciul, în timp ce luna creştea pe cer, iar jos, sub pământ, capetele regilor uitați şopteau secrete.

FĂURITORUL DE REGINE

Sub soarele arzător al Dornului, bogăția era măsurată nu doar în aur, ci şi în apă, astfel că fiecare fântână era păzită cu străşnicie. Dar fântâna de la Shandystone secase cu o sută de ani în urmă, iar străjerii ei plecaseră către un loc mai umed, abandonându-şi modesta fortăreață, cu coloanele sale canelate şi arcurile triple. După aceea, nisipurile se strecuraseră înapoi, revendicându-şi teritoriul.

Arianne Martell sosi cu Drey şi Sylva tocmai când soarele cobora, transformând apusul într-o tapiserie de aur şi purpură şi făcând norii să strălucească în nuanțe de roşu aprins. Ruinele păreau şi ele îmbujorate, coloanele căzute sclipeau trandafirii, umbre roşii se furişau de-a lungul podelelor crăpate de piatră, iar nisipurile însele treceau de la auriu la portocaliu şi purpuriu, pe măsură ce lumina pălea. Garin sosise cu câteva ore mai devreme, iar cavalerul zis Steaua Întunecată, cu o zi înainte.

— E minunat aici, remarcă Drey, în timp ce-l ajuta pe Garin să adape caii. Îşi aduseseră apa cu ei. Armăsarii de nisip ai Dornului erau iuți şi neobosiți şi continuau să meargă kilometri în şir după ce alți cai obosiseră, dar nici măcar unii ca ei nu puteau alerga pe uscat. De unde-ai ştiut de locul acesta?

— Unchiul meu m-a adus aici, cu Tyene şi Sarella. Amintirea o făcu pe Arianne să zâmbească. A prins nişte vipere şi i-a arătat Tyenei cel mai sigur mod de a le mulge de venin. Sarella a răsturnat pietre, a şters nisipul de pe mozaicuri şi a vrut să ştie tot ce era de ştiut despre oamenii care locuiseră aici.

— Iar tu, prințesă, ce-ai făcut? întrebă Sylva Pătata.

Eu am stat lângă fântână şi mi-am închipuit că am fost adusă aici de un cavaler tâlhar care voia să-şi facă de cap cu mine, gândi ea, *un bărbat înalt, voinic, cu ochi negri şi o şuviță pe frunte.* Amintirea o stânjeni.

— Am visat, spuse ea, iar când a coborât soarele, m-am aşezat la picioarele

unchiului meu şi l-am rugat să-mi spună o poveste.

— Prinţul Oberyn era un izvor nesecat de poveşti! Garin fusese şi el cu ei în ziua aceea. Era fratele de lapte al Ariannei şi erau de nedespărţit de când făcuseră primii paşi. Mi-a povestit despre Prinţul Garin, îmi amintesc. Cel după care am fost botezat.

— Garin cel Mare, sugeră Drey, minunea Roynului.

— Chiar el. Făcea Valyria să tremure.

— A tremurat, zise Ser Gerold, apoi l-au ucis. Dacă aş conduce un sfert de milion de oameni la moarte, mi s-ar spune Gerold cel Mare? Pufni. Voi rămâne Steaua întunecată, bănuiesc. Cel puţin mi se potriveşte, îşi scoase sabia lungă din teacă, se aşeză pe marginea fântânii secate şi începu să ascută lama cu o piatră de şlefuit.

Arianne îl cercetă cu băgare de seamă. *Are sânge destul de nobil ca să fie un demn consort,* gândi ea. *Tata mi-ar pune la îndoială judecata, dar copiii noştri ar fi la fel de frumoşi ca lorzii dragoni.* Dacă exista vreun bărbat mai chipeş în Dorn, ea, una, nu-l cunoştea. Ser Gerold Dayne avea nasul acvilin, pomeţii înalţi, maxilarul puternic. Era mereu proaspăt bărbierit, dar părul des îi cădea până la umeri, ca un gheţar de argint străbătut de o şuviţă de păr negru ca noaptea. *Dar gura lui exprimă cruzime, iar limba şi mai şi.* Ochii lui păreau negri, cum stătea acum, profilat pe soarele la asfinţit, ascuţindu-şi oţelul, dar Arianne îi privise mai de aproape şi ştia că erau violeţi. *Violet-închis. Întunecaţi şi plini de mânie.*

Trebuie că-i simţise privirea, căci ridică ochii, îi întâlni pe ai ei şi zâmbi. Arianne simţi căldura năvălindu-i în obraji. *N-ar fi trebuit să-l aduc. Dacă mă priveşte aşa când e Arys de faţă, vom avea sânge pe nisip.* Al cui, nu putea spune. Prin tradiţie, oamenii Gărzii Regale erau cei mai iscusiţi cavaleri din Cele Şapte Regate… dar Steaua Întunecată era Steaua Întunecată.

Nopţile dornishene erau reci afară, în mijlocul nisipurilor. Garin adună lemne, crengi albite din copacii care se uscaseră şi muriseră cu o sută de ani în urmă. Drey făcu focul, fluierând în timp ce scotea scântei din cremenea sa.

Odată vreascurile aprinse, se aşezară în jurul flăcărilor şi îşi trecură din mână-n mână o ploscă de vin… toţi în afară de Steaua Întunecată, care prefera să bea apă cu lămâie, neîndulcită. Garin era bine dispus şi îi întreţinea pe toţi cu ultimele poveşti de la Oraşul Colibelor de la gura Sângelui Verde, unde orfanii râului veneau să facă negoţ cu caravelele, corăbiile şi galerele de dincolo de marea îngustă. Dacă marinarii puteau fi crezuţi, Apusul fremăta de minunăţii şi orori: o revoltă a sclavilor în Astapor, dragoni în Qarth, molimă cenuşie în Yi Ti. Un nou rege corsar se ridicase în Insulele Baziliscului şi cotropise Oraşul Copacilor înalţi, iar în Qohor adepţii preoţilor roşii se răzvrătiseră şi încercaseră să ardă Ţapul Negru din temelii.

— Iar Compania de Aur a rupt înţelegerea cu Myrul, tocmai când myrishenii erau pe cale să pornească război împotriva Lysului.

— I-au cumpărat lysenii, sugeră Sylva.
— Isteți, lysenii, remarcă Drey. Isteți şi laşi, lysenii.
Arianne ştia adevărul. *Dacă Quentyn are în spate Compania de Aur*... „În spatele aurului, oțelul aspru”, era strigătul lor. *Vei avea nevoie de oțel aspru şi nu doar de-atât, frățioare, dacă te gândeşti să mă înlături.* Arianne era iubită în Dorn, Quentyn era puțin cunoscut. Nicio companie de mercenari nu putea schimba asta.
Ser Gerold se ridică.
— Cred că am să mă uşurez.
— Ai grijă pe unde calci, îl preveni Drey. A trecut ceva vreme de când Prințul Oberyn a muls viperele de prin partea locului.
— Am fost înțărcat cu venin, Dalt. Orice viperă care ia o muşcătură din mine se va căi. Ser Gerold se făcu nevăzut printr-un arc sfărâmat.
Când dispăru, ceilalți schimbară priviri.
— Iartă-mă, prințesă, zise blajin Garin, dar nu-mi place omul ăla.
— Păcat, zise Drey. Cred că e pe jumătate îndrăgostit de tine.
— Avem nevoie de el, le reaminti Arianne. S-ar putea să avem nevoie de sabia lui şi cu siguranță vom avea nevoie de castelul lui.
— Înaltul Ermitaj nu e singurul castel din Dorn, sublinie Sylva Pătata, iar tu ai şi alți cavaleri care te iubesc. Drey e cavaler.
— Sunt, confirmă el. Am un cal minunat şi o sabie foarte bună, iar vitejia mea e întrecută doar de… ei, bine, mai mulți, de fapt.
— Mai degrabă mai multe sute, ser, punctă Garin.
Arianne îi lăsă să se hârjonească. Drey şi Sylva Pătata erau cei mai buni prieteni ai ei, în afară de verişoara sa Tyene, iar Garin o tachina de când sugeau amândoi de la sânul mamei lui, dar în clipa asta Arianne nu avea chef de glume. Soarele dispăruse şi cerul era plin de stele. *Atât de multe.* Se sprijini cu spatele de un stâlp canelat şi se întrebă dacă fratele ei se uita în noaptea asta la aceleaşi stele, oriunde s-ar afla. *O vezi pe cea albă, Quentyn? Aceea e steaua Nymeriei, arzând strălucitoare, iar linia lăptoasă de dincolo de ea, acelea sunt zece mii de corăbii. Nymeria a fost la fel de strălucită ca orice bărbat, iar eu voi fi la fel. Nu-mi vei fura dreptul din născare!*
Quentyn fusese foarte tânăr când fusese trimis la Yronwood; prea tânăr, după spusele mamei lor. Norvoshii nu-şi dădeau copiii în grija altora, iar Lady Mellario nu-l iertase niciodată pe Prințul Doran pentru că îi smulsese fiul de lângă ea.
— Nu-mi place mai mult decât ție, îl auzise Arianne pe tatăl ei spunând, dar e o datorie de sânge, iar Quentyn e singura monedă pe care Lordul Ormond o va accepta.
— *Monedă!* țipase mama ei. E *fiul* nostru. Ce tată îşi foloseşte propriul fiu, trup din trupul lui, ca să-şi plătească datoriile?
— Un prinț, îi răspunsese Doran Martell.

Prințul Doran continua să susțină că fratele ei era la Lordul Yronwood, dar mama lui Garin îl văzuse în Orașul Colibelor, dându-se drept negustor. Unul dintre tovarășii lui se uita cruciș, întocmai ca Cletus Yronwood, fiul mitocan al Lordului Anders. Cu ei călătorea și un maester, un cunoscător al limbilor. *Fratele meu nu e așa de isteț cum se crede. Un om isteț ar fi plecat în Orașul Vechi, chiar dacă asta ar fi însemnat o călătorie mai lungă. În Orașul Vechi ar fi putut trece neobservat.* Arianne avea prieteni printre orfanii din Orașul Colibelor, iar unii deveniseră curioși de ce ar călători un prinț și fiul unui lord sub nume false, căutând să treacă marea îngustă. Într-o noapte, unul dintre ei se strecurase pe o fereastră, gâdilase o încuietoare de la cufărul lui Quentyn și găsise sulurile dinăuntru.

Arianne ar fi dat orice să știe că această călătorie secretă pe marea îngustă era isprava lui Quentyn și numai a lui… dar pergamentele pe care le ducea cu el fuseseră pecetluite cu soarele și sulița Dornului. Vărul lui Garin nu îndrăznise să rupă sigiliul ca să le citească, dar…

— Prințesă. Ser Gerold Dayne stătea în spatele ei, jumătate luminat de stele, jumătate în umbră.

— Cum te-ai ușurat? îl întrebă Arianne șireată.

— Nisipurile mi-au fost profund recunoscătoare. Dayne puse un picior pe capul unei statui care putea să fi fost Fecioara, înainte ca nisipurile să-i macine fața. În timp ce mă ușuram, mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca planul ăsta al tău să nu-ți aducă ceea ce vrei.

— Și ce anume vreau, ser?

— Eliberarea Șerpoaicelor Nisipului. Răzbunare pentru Oberyn și Elia. Știu cântecul? Vrei un strop de sânge de leu.

Asta și dreptul meu din naștere. Vreau Sunspearul și scaunul tatălui meu. Vreau Dornul.

— Vreau dreptate.

— Spune-i cum vrei. Încoronarea fetei Lannister e un gest zadarnic. Ea nu va sta niciodată pe Tronul de Fier. Și nici tu nu vei avea războiul pe care-l dorești. Leul nu e atât de ușor de provocat.

— Leul e mort. Cine știe ce pui preferă leoaica?

— Pe cel din bârlogul ei. Ser Gerold scoase sabia din teacă. Sclipea în lumina stelelor, ascuțită ca minciunile. Așa se începe un război. Nu cu o coroană de aur, ci cu o sabie de oțel.

Nu sunt ucigașă de copii.

— Las-o deoparte. Myrcella e sub protecția mea, iar Ser Arys nu va îngădui să i se întâmple niciun rău neprețuitei sale prințese, știi asta.

— Nu, doamna mea. Ceea ce știu eu e că oamenii Casei Dayne îi omoară pe cei ai Casei Oakheart de mii de ani.

Aroganța lui îi lăsă cu gura căscată.

— Mie mi se pare că oamenii Casei Oakheart îi omoară pe cei din Casa Dayne de tot atât timp.

— Avem cu toții tradițiile noastre de familie. Steaua Întunecată își vârî sabia în teacă. Răsare luna și-l văd pe adoratul tău apropiindu-se.

Avea ochi ageri. Călărețul de pe buiestrașul sur și înalt se dovedi a fi, într-adevăr, Ser Arys, cu mantia albă fluturând vitejește în timp ce gonea peste nisipuri. Prințesa Myrcella era în spatele lui pe șa, înfășurată într-o pelerină care-i ascundea buclele aurii.

În timp ce Arys o ajuta să coboare din șa, Drey plecă un genunchi în fața ei.

— Înălțimea Ta.

— Doamna mea. Sylva Pătata îngenunche lângă el.

— Regina mea, sunt omul tău. Garin se lăsă pe ambii genunchi.

Năucită, Myrcella îl apucă pe Arys de braț.

— De ce îmi spun Înălțimea Ta, întrebă ea cu glas plângător. Ser Arys, ce e locul acesta și ei cine sunt?

Nu i-a spus nimic? Arianne se apropie zâmbind, într-un vârtej de mătase, și o liniști pe copilă.

— Sunt prietenii mei adevărați și loiali, Înălțimea Ta… și vor să fie și prietenii tăi.

— Prințesă Arianne? Fata își aruncă brațele în jurul ei. De ce mă numesc pe mine regină? S-a întâmplat ceva cu Tommen?

— S-a întovărășit cu oameni răi, Înălțimea Ta, spuse Arianne, și mă tem că au uneltit să-ți fure tronul.

— Tronul meu? Vrei să spui, Tronul *de Fier?* Fata era mai năucită ca oricând. Nu l-a furat, Tommen e…

— … mai mic decât tine, nu-i așa?

— Sunt mai mare cu un an.

— Asta înseamnă că, de drept, Tronul de Fier îți aparține, îi explică Arianne. Fratele tău e doar un copil, nu trebuie să-l învinuiești. Are proști sfătuitori… dar *tu* ai prieteni. Pot avea onoarea să ți-i prezint? Arianne o luă pe copilă de mână: Înălțimea Ta, acesta este Ser Andrey Dalt, moștenitorul Lemonwoodului.

— Prietenii îmi spun Drey, zise el, și aș fi profund onorat dacă Înălțimea Ta ar face la fel.

Deși Drey avea o figură deschisă și un zâmbet plăcut, Myrcella îl privi cu suspiciune.

— Până când te cunosc, trebuie să-ți spun *ser.*

— Orice nume preferă Înălțimea Sa. Sunt omul ei.

Sylva își drese glasul, la care Arianne spuse:

— Îngăduie-mi, regina mea, să ți-o prezint pe Lady Sylva Santagar. Draga mea Sylva Pătata.

— De ce ți se spune așa? întrebă Myrcella.

— Din cauza pistruilor, Înălțimea Ta, răspunse Sylva, deşi cu toții susțin că e din cauză că sunt moştenitoarea Pădurii Petelor.

Următorul era Garin, un flăcău deşirat, oacheş, cu nasul lung şi un cercel de jad într-o ureche.

— Iar acesta este zglobiul Garin, unul dintre orfani, care mă face să râd, zise Arianne. Mama lui a fost doica mea.

— Îmi pare rău că a murit, spuse Myrcella.

— Nu e moartă, dulce regină. Lui Garin îi străluci dintele de aur pe care i-l cumpărase Arianne ca să-l înlocuiască pe cel pe care i-l rupsese. Sunt unul dintre orfanii Sângelui Verde, asta vrea să spună doamna mea.

Myrcella urma să aibă destul timp să afle povestea orfanilor, în călătoria ei în susul râului. Arianne o conduse pe viitoarea regină către ultimul membru al micului său grup.

— Ultimul, dar primul în vitejie, ți-l prezint pe Ser Gerold Dayne, un cavaler de la Starfall.

Ser Gerold se lăsă pe un genunchi. Lumina lunii strălucea în ochii lui întunecați, în timp ce o cerceta pe copilă cu răceală.

— A existat un Arthur Dayne, spuse Myrcella. A fost cavaler al Gărzii Regale, pe vremea Regelui Nebun Aerys.

— A fost Sabia Dimineții. E mort.

— Acum tu eşti Sabia Dimineții?

— Nu. Oamenii îmi spun Steaua Întunecată şi sunt al nopții.

Arianne o luă pe copilă deoparte.

— Trebuie să-ți fie foame. Avem curmale şi brânză şi limonada de băut. Dar n-ar trebui să mănânci sau să bei prea mult. După nițică odihnă, trebuie să plecăm. Acolo, între nisipuri, e întotdeauna mai bine să călătoreşti noaptea, înainte să se ridice soarele pe cer. E mai uşor pentru cai.

— Şi pentru călăreți, adăugă Sylva Pătata. Haide, Înălțimea Ta, încălzeşte-te. Aş fi onorată dacă m-ai lăsa să te servesc.

Conducând-o pe prințesă lângă foc, Arianne se pomeni cu Ser Gerold în spatele ei.

— Casa mea e veche de o mie de ani, vine de la începutul veacurilor, se plânse el. De ce vărul meu e singurul Dayne pe care şi-l aminteşte cineva?

— Pentru că a fost un mare cavaler, interveni Ser Arys Oakheart.

— Avea o sabie măreață, zise Steaua Întunecată.

— Şi o inimă măreață. Ser Arys o luă pe Arianne de braț. Prințesă, aş vrea să-ți vorbesc o clipă.

— Haide. Îl conduse pe Ser Arys mai departe, printre ruine.

Pe sub mantie, cavalerul purta un pieptar din brocart pe care erau brodate cele trei frunze verzi de stejar ale Casei sale. Pe cap purta un coif din oțel uşor, cu o țepuşă zimțată în vârf, înfăşurată cu o eşarfă galbenă, după obiceiul dornishean.

Ar fi putut trece drept un cavaler oarecare, dacă nu ar fi fost mantia. Era dintr-o mătase albă, sclipitoare, palidă ca lumina lunii şi vaporoasă ca o boare. *În mod clar o mantie a Gărzii Regale. Nătărăul galant.*

— Cât ştie copila?

— Destul de puţin. Înainte de a părăsi Debarcaderul Regelui, unchiul ei i-a reamintit că eu sunt protectorul ei şi că orice porunci i-aş putea da sunt menite s-o apere. I-a auzit şi pe străzi, strigând după răzbunare. Ştia că nu e un joc. Fata e curajoasă şi înţeleaptă pentru vârsta ei. A făcut tot ce i-am cerut, fără să pună vreo întrebare. Cavalerul o luă de braţ, aruncă o privire împrejur şi coborî glasul. Mai sunt alte veşti pe care ar trebui să le auzi: Tywin Lannister e mort.

Vestea veni ca un şoc.

— Mort?

— Ucis de Pezevenghi. Regina a preluat regenţa.

— Chiar aşa? *O femeie pe Tronul de Fier?* Arianne cugetă o clipă la asta şi hotărî că era totul spre bine. Dacă lorzii Celor Şapte Regate se obişnuiau cu domnia Reginei Cersei, avea să le fie cu atât mai uşor să plece genunchiul în faţa Reginei Myrcella. Iar Lordul Tywin fusese un duşman periculos; fără el vrăjmaşii Dornului vor fi mult mai slabi. *Lannisterii omoară Lannisteri, ce drăguţ!* Ce s-a ales de pitic?

— A fugit, răspunse Ser Arys. Cersei oferă titlul de lord oricui îi aduce capul lui.

Într-o curte interioară pardosită, pe jumătate îngropată de nisipurile mişcătoare, Arys o împinse cu spatele la o coloană şi o sărută, ducându-şi mâna la sânul ei. O sărută lung şi pătimaş şi i-ar fi ridicat fustele, dar Arianne se eliberă, râzând.

— Văd că făuritul reginelor te stârneşte, ser, dar n-avem timp pentru asta. Mai târziu, îţi promit. Îi atinse obrazul. Ai întâmpinat vreo problemă?

— Doar Trystane. Voia să stea lângă patul Myrcellei şi să se joace *cyvasse* cu ea.

— Ţi-am spus că a avut pojar la patru ani. Nu poţi face decât o singură dată. Ar fi trebuit să dai de ştire că Myrcella suferă de vărsat-de-vânt, asta l-ar fi ţinut departe.

— Pe băiat, probabil, dar nu şi pe maesterul tatălui tău.

— Caleotte, zise ea. A încercat s-o vadă?

— Nu după ce i-am descris petele roşii de pe faţă. Zicea că nu poate fi făcut nimic înainte ca boala să îşi urmeze cursul şi mi-a dat nişte alifie, ca să-i potolească mâncărimile.

Nimeni sub vârsta de zece ani nu murise vreodată de pojar, dar pentru adulţi boala putea fi fatală, iar Maester Caleotte n-o avusese în copilărie. Arianne aflase asta când suferise ea însăşi de pojar, la opt ani.

— Bun, zise ea. Iar slujnica? E convingătoare?

— De departe. Pezevenghiul a ales-o în acest scop, dintre multe fete de obârşie

nobilă. Myrcella a ajutat-o să-şi onduleze părul şi i-a pictat cu mâna ei picățele pe față. Sunt rude îndepărtate. Lannisportul mişună de Lanny, Lannett, Lantell şi Lannisteri mai mărunți, şi jumătate dintre ei au părul acela blond. Îmbrăcată în cămaşa de noapte a Myrcellei, cu fața mânjită de alifia maesterului… m-ar fi putut păcăli chiar şi pe mine, într-o lumină slabă. Mult mai greu a fost să găsim un bărbat care să-mi ia mie locul. Dake e cel mai apropiat de înălțimea mea, dar e prea gras, aşa că l-am îmbrăcat pe Rolder în armura mea şi i-am spus să-şi țină viziera coborâtă. Omul e mai scund cu o palmă decât mine, dar poate că nimeni nu va observa, dacă nu sunt eu de față, lângă el. Nu se va îndepărta de camerele Myrcellei, în orice caz.

— N-avem nevoie decât de câteva zile. Până atunci, prințesa va fi departe de tatăl meu.

— Unde? O trase mai aproape şi o sărută pe gât. E timpul să-mi spui restul planului, nu crezi?

Ea râse, alungându-l.

— Nu, e timpul să plecăm.

Luna încununase Fecioara Lunii când plecară dintre ruinele prăfuite ale Castelului Shandystone, către sud-vest. Arianne şi Ser Arys preluară conducerea, cu Myrcella între ei, călare pe o iapă zburdalnică. Garin îi urma îndeaproape, cu Sylva Pătata, iar cei doi cavaleri dornisheni ai ei preluară ariergarda. *Suntem şapte,* îşi dădu seama Arianne, pe drum. Nu se mai gândise la asta, dar i se părea un semn bun pentru cauza lor. *Şapte călăreți în drumul lor spre glorie. Într-o bună zi, cântăreții ne vor face pe toți nemuritori.* Drey ar fi vrut un grup mai mare, dar asta ar fi putut atrage în mod nedorit atenția, şi fiecare om în plus dubla riscul trădării. *Măcar atâta m-a învățat tata.* Chiar şi când era mai tânăr şi mai puternic, Doran Martell fusese un om prevăzător, foarte tăcut şi secretos. *E timpul să-şi lepede poverile de pe umeri, dar nu voi îngădui nicio ofensă la adresa onoarei sau a persoanei lui.* Arianne voia să-l ducă înapoi la Grădinile lui de Apă, să-şi trăiască ultimii ani ai vieții înconjurat de râsetele copiilor şi de mirosul de lămâi şi portocale. *Da, iar Quentyn poate să-i țină de urât. După ce o încoronez pe Myrcella şi le eliberez pe Şerpoaicele Nisipului, tot Dornul se va aduna sub flamurile mele.* Casa Yronwood avea să se declare, poate, de partea lui Queyton, dar singuri nu reprezentau o amenințare. Dacă s-ar duce la Tommen şi la Lannisteri, i-ar porunci lui Ser Gorold să-i nimicească din temelii.

— Sunt obosită, se plânse Myrcella, după câteva ore în şa. Mai e mult? Unde mergem?

— Prințesa Arianne te duce, Înălțimea Ta, într-un loc unde vei fi în siguranță, o asigură Ser Arys.

— E o călătorie lungă, spuse Arianne, dar va fi mai uşoară după ce ajungem la Sângele Verde. Acolo ne aşteaptă câțiva dintre oamenii lui Garin, orfanii râului. Trăiesc în bărci şi le împing în susul şi-n josul Sângelui Verde şi afluenților lui,

pescuind, culegând fructe şi făcând ce mai trebuie făcut.

— Da, strigă vesel Garin, iar noi cântăm şi dansăm pe apă, şi ştim câte şi mai câte leacuri. Mama e cea mai bună moaşă din Westeros, iar tata vindecă negi.

— Cum puteți fi orfani, dacă aveți mame şi tați? întrebă fata.

— Ei sunt Rhoynarii, explică Arianne, iar Mama lor a fost râul Rhoyne.

Myrcella nu înțelegea.

— Credeam că voi sunteți Rhoynarii. Voi, dornishenii, vreau să spun.

— Suntem, în parte, Înălțimea Ta. Prin vene îmi curge sângele Nymeriei şi al acelui Mors Martell, lordul dornishean cu care s-a măritat. În ziua nunții lor, Nymeria şi-a ars corăbiile, pentru ca oamenii ei să înțeleagă că nu mai era cale de întors. Cei mai mulți s-au bucurat să vadă flăcările acelea, căci avuseseră parte de călătorii lungi şi teribile înainte să ajungă la Dorn şi o mulțime pieriseră răpuşi de furtuni, molime şi sclavie. Dar au fost câțiva care s-au întristat. Nu iubeau acest ținut roşu şi uscat, nici zeul lui cu şapte chipuri, aşa că şi-au păstrat vechile obiceiuri, au făurit împreună bărci din carenele corăbiilor pârjolite şi au devenit orfanii Sângelui Verde. Mama din cântecele lor nu e Mama *noastră,* ci Mama Rhoyne, ale cărei ape i-au hrănit de când lumea.

— Am auzit că Rhoynarii au un zeu-țestoasă, spuse Ser Arys.

— Bătrânul Râului e un zeu mai puțin important, explică Garin. S-a născut şi el din Mama-Râu şi a luptat cu Regele-Crab ca să stăpânească peste tot ce mişcă în apele curgătoare.

— Oh! exclamă Myrcella.

— Am înțeles că ai purtat şi tu câteva bătălii mărețe, Înălțimea Ta, zise Drey, cu glas cât se poate de voios. Se spune că eşti nemiloasă la masa de *cyvasse* cu bravul nostru Prinț Trystane.

— El îşi aranjează mereu piesele la fel, cu toți munții în față şi elefanții în trecători, răspunse Myrcella. Aşa că eu îmi trimit dragonul să-i mănânce elefanții.

— Şi slujnica ta joacă? întrebă Drey.

— Rosemund? întrebă Myrcella. Nu, am încercat s-o învăț, dar a spus că regulile sunt prea grele.

— E şi ea o Lannister? întrebă Lady Sylva.

— O Lannister de *Lannisport,* nu o Lannister de Casterly Rock. Părul ei are aceeaşi culoare cu al meu, dar e drept în loc să fie ondulat. Rosemund nu prea seamănă cu mine, dar când se îmbracă în hainele mele, oamenii care nu ne cunosc ne confundă.

— Aşadar, ați mai făcut asta?

— O, da. Am schimbat rolurile pe *Săgeata Mării,* în drum spre Braavos. Septa Eglantine mi-a vopsit părul în castaniu. Zicea că ne jucăm, dar era ca să fiu în siguranță, dacă unchiul meu Stannis ar fi capturat corabia.

Era limpede că fata era obosită, aşa că Arianne ceru un popas. Adăpară din nou caii, se odihniră puțin şi mâncară nişte brânză şi fructe. Myrcella împărți o

portocală cu Sylva Pătata, iar Garin mancă măsline, scuipând sâmburii înspre Drey.

Arianne sperase să ajungă la râu înainte de răsăritul soarelui, dar plecaseră mult mai târziu decât planificase, aşa că erau încă în şa când cerul se înroşi la răsărit. Steaua Întunecată veni lângă ea într-un galop mic.

— Prințesă, zise el. Eu aş grăbi pasul, dacă nu vrei să omori copila, până la urmă. Nu avem corturi, iar ziua nisipurile sunt nemiloase.

— Cunosc nisipurile la fel de bine ca tine, ser, îi spuse ea, dar făcu aşa cum îi sugerase. Era greu pentru cai, dar mai bine să piardă şase cai decât o prințesă.

Curând vântul veni în rafale dinspre vest, fierbinte, uscat şi plin de nisip. Arianne îşi trase vălul peste față. Era făcut din mătase subțire, verzuie deasupra şi galbenă dedesubt, îngemănându-şi culorile. Mici perle verzi îi dădeau greutate şi zuruiau încet, lovindu-se una de alta în mişcarea calului.

— Ştiu de ce prințesa mea poartă văl, zise Ser Arys în timp ce Arianne şi-l prindea la tâmplele coifului de aramă. Altfel, frumusețea ei ar întrece soarele de pe cer.

Arianne nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

— Nu, prințesa ta poartă văl ca să nu-i intre lumina în ochi şi nisipul în gură. Ar trebui să faci la fel, ser. Se întrebă de când îşi şlefuia cavalerul ei alb plicticoasa curtoazie. Ser Arys era o companie plăcută în pat, dar îi lipseau sarea şi piperul.

Dornishenii ei îşi acoperiră fețele întocmai ca ea, iar Sylva Pătata o ajută pe mica prințesă să-şi aşeze vălul, ca să se ferească de soare, dar Ser Arys rămase neclintit. Nu după mult timp, sudoarea îi şiroia pe față şi obrajii i se îmbujorară. *Nu mai e mult şi se va coace în hainele alea grele,* cugetă ea. N-ar fi fost primul. În secolele trecute, multe oştiri coborâseră din Trecătoarea Prințului, cu flamurile fluturând, doar ca să se usuce şi să se coacă pe fierbințile nisipuri dornishene.

„Blazonul Casei Martell înfățişează soarele şi sulița, cele două arme preferate ale dornishenilor”, scrisese cândva Tânărul Dragon în elogioasa sa *Cucerire a Dornului,* „dar dintre cele două, soarele e cel mai primejdios.”

Din fericire, nu era nevoie să traverseze nisipurile adânci, ci doar o fâşie din ținuturile secetoase. Când Arianne zări un şoim rotindu-se deasupra lor pe cerul fără nori, ştiu că lăsaseră în urmă ce era mai rău. Curând întâlniră un copac. Era strâmb şi cioturos, cu tot atâția spini câte frunze, de felul celor cărora li se spunea cerşetorii nisipului, dar prezența lui însemna că nu erau departe de apă.

— Aproape am ajuns, Înălțimea Ta, îi spuse vesel Garin Myrcellei când zăriră şi alți cerşetori ai nisipului în fața lor, o adevărată pădure care creştea pe tot cuprinsul albiei secate a unui pârâu. Soarele bătea ca un ciocan incandescent, dar nu mai conta, acum, că drumul lor era pe sfârşite. Se opriră din nou să adape caii, băură cu nesaț din ploşti şi îşi udară voalurile, pe urmă încălecară, pentru un ultim efort. După vreo doi kilometri, treceau călare peste rogoz şi pe lângă crânguri de

măslini. În spatele unui şir de dealuri pietroase, iarba creştea mai verde şi mai abundentă, şi aici se găseau livezi de lămâi udate de o rețea de vechi canale. Garin fu cel dintâi care zări râul, cu sclipirile lui verzi. Scoase un strigăt şi o luă la goană înainte.

Arianne Martell traversase odată Manderul, când se dusese cu trei dintre Şerpoaicele Nisipului s-o viziteze pe mama lui Tyene. Pe lângă acea curgere măreață de apă, Sângele Verde abia dacă îşi merita numele de râu, însă el rămânea viața Dornului. Numele i se trăgea de la verdele întunecat al apelor sale vâscoase, dar, pe măsură ce se apropiau, acele ape deveneau parcă aurii în lumina soarelui. Arareori mai văzuse o privelişte atât de încântătoare. *Următoarea parte trebuie să fie simplă şi lentă,* gândi ea, *în susul Sângelui Verde şi pe Vaith, până unde poate ajunge o luntre.* Astfel, va avea destul timp s-o pregătească pe Myrcella pentru tot ce avea să vină. Dincolo de Vaith aşteptau nisipurile nesfârşite. Vor avea nevoie de ajutor de la Sandstone şi Hellholt ca să le traverseze, dar nu se îndoia că acest ajutor le va veni în întâmpinare. Vipera Roşie fusese crescut la Sandstone, iar ibovnica prințului Oberyn, Elaria Sand, era fiica naturală a Lordului Uller; patru dintre Şerpoaicele Nisipului erau nepoatele lui. *O voi încorona pe Myrcella la Helholt şi îmi voi ridica flamurile acolo.*

Găsiră nava la doi kilometri în aval, ascunsă între crengile aplecate ale unei uriaşe sălcii verzi. Cu ruful scund, late la travers, luntrile abia dacă aveau pescaj. Tânărul Dragon le desconsiderase, numindu-le „cocioabe construite pe plute”, dar nu era drept. Toate, până la cele mai sărace bărci ale orfanilor, erau minunat sculptate şi pictate. Aceasta era în nuanțe de verde, cu o cârmă de lemn curbat în formă de sirenă şi cu chipuri de peşti privind printre copastii. Pe punte se învălmăşeau stâlpi şi frânghii şi vase cu ulei de măsline, iar la pupa şi la prora se legănau felinare de fier. Arianne nu văzu niciun orfan. *Unde e echipajul?* se întrebă ea.

Garin struni calul sub salcie.

— Treziți-vă, puturoşi cu ochi de peşte! strigă el, săltând din şa. *Regina* voastră e aici şi îşi aşteaptă primirea regală. Sculați-vă, ieşiți de acolo, vrem nişte cântece şi nişte vin dulce. Mi-e gura…

Uşa de pe luntre se dădu în lături. În lumina soarelui păşi Areo Hotah, cu securea în mână.

Garin se opri, ca trăsnit. Arianne se simțea de parcă securea ar fi nimerit-o în burtă. *Nu trebuia să se termine aşa. Asta nu trebuia să se întâmple.* Când îl auzi pe Drey spunând: „Iată ultimul chip pe care speram să-l văd”, ştiu că trebuia să acționeze.

— La o parte! strigă ea, sărind înapoi în şa. Arys, apăr-o pe prințesă…

Hotah lovi puntea cu coada securii. În spatele copastiilor împodobite ale luntrii, o duzină de străjeri se ridicară, înarmați cu sulițe şi arbalete. Alții apărură deasupra cabinei.

— Predă-te, prințesa mea, strigă căpitanul, altfel trebuie să-i omoram pe toți în afară de copilă şi de tine, din porunca tatălui tău.

Prințesa Myrcella stătea nemişcată pe iapa ei. Garin se îndepărtă încet de luntre, cu mâinile ridicate. Drey îşi desfăcu centura sabiei.

— Se pare că e cel mai înțelept să ne predăm, îi strigă el Ariannei, în timp ce sabia îi căzu cu o bufnitură la pământ.

— *Nu!* Ser Arys Oakheart îşi aşeză calul între Arianne şi arbaletişti, cu sabia aruncând sclipiri argintii în mâna sa. Îşi dezlegase scutul şi îşi strecurase brațul stâng printre chingi. N-o vei lua cât timp mai respir eu.

Nebun nesăbuit, fu tot ce mai avu timp Arianne să gândească, *ce crezi că faci?*

Râsul Stelei Întunericului răsună.

— Eşti orb sau prost, Oakheart? Sunt prea mulți. Lasă sabia.

— Fă cum îți spune, Ser Arys, îl îndemnă Drey.

Suntem ostatici, ser, ar fi putut striga Arianne. *Moartea ta nu ne va elibera. Dacă îți iubeşti prințesa, predă-te.* Dar când încercă să vorbească, cuvintele i se opriră în gâtlej.

Ser Arys Oakheart îi aruncă o ultimă privire plină de dor, apoi îşi vârî pintenii aurii în coapsele calului şi atacă.

Năvăli cu capul înainte către luntre, cu mantia albă fluturând în urma lui. Arianne Martell nu mai văzuse niciodată ceva pe jumătate atât de cutezător sau de nesăbuit.

— *Nuuuu!* țipă ea, dar îşi găsise glasul prea târziu. O săgeată zbârnâi, pe urmă o alta. Hotah răcni un ordin. De la o distanță atât de mică, armura unui cavaler alb ar fi putut la fel de bine să fie din pergament. Prima săgeată pătrunse direct prin scutu-i greu de stejar, țintuindu-i-l de umăr. Cea de-a doua îi zgârie tâmpla. O suliță aruncată nimeri calul lui Ser Arys în coaste, însă calul înainta, clătinându-se când se lovi de pasarelă.

— *Nu!* striga o fată, o oarecare fetiță prostuță. *Nu, vă rog, nu trebuia să se întâmple asta!*

O auzea şi pe Myrcella țipând, cu glasul subțiat de teamă.

Sabia lui Ser Arys lovi în stânga şi-n dreapta şi doi sulițaşi fură doborâți. Calul lui se cabra şi lovi cu picioarele în față un arbaletist care încerca să reîncarce, dar ceilalți trăgeau, acoperind calul cu penele săgeților. Loviră în plin, doborând calul într-o parte. Picioarele se lăsară sub el şi calul se prăbuşi pe punte. Cumva, Arys Oakheart se eliberă dintr-un salt. Reuşi chiar să-şi păstreze sabia. Se ridică în genunchi, lângă calul muribund.

… şi se pomeni cu Areo Hotah stând în picioare deasupra lui.

Cavalerul alb ridică sabia prea încet. Securea lui Hotah îi luă brațul drept din umăr, se răsuci împroşcând sânge şi se întoarse ca un fulger, într-o teribilă lovitură cu două mâini care tăie capul lui Arys Oakheart şi îl trimise învârtindu-se în aer. Capul căzu printre ierburi şi Sângele Verde înghiți roşeața cu un pleoscăit

domol.

Arianne nu-şi amintea când descălecase. Probabil căzuse. Nu-şi amintea nici asta. Dar se pomeni în nisip, în patru labe, tremurând, suspinând şi vomitându-şi cina. *Nu,* era tot ce-i trecea prin minte, *nu, nimeni nu trebuia să păţească nimic, totul era plănuit. Am fost atât de atentă.* Îl auzi pe Areo Hotah răcnind:

— După el. Nu trebuie să ne scape. *După el!*

Myrcella era la pământ, plângând, tremurând, cu faţa-i palidă în mâini, cu sângele şiroindu-i printre degete. Arianne nu înţelegea. Unii se căţărau pe cai, în timp ce alţii se căţărau peste ea şi tovarăşii ei, dar nimic din toate acestea nu avea vreun înţeles. Căzuse într-un vis, un vis roşu, înfricoşător. *Nu poate fi adevărat. În curând mă voi trezi şi voi râde de spaimele nopţii mele.*

Când încercară să-i lege mâinile la spate, nu opuse rezistenţă. Unul dintre străjeri o ridică în picioare, cu o smucitură. Purta culorile tatălui său. Un altul făcu o plecăciune şi înhaţă cuţitul pe care Arianne îl purta în cizmă, un dar de la verişoara ei, Lady Nym.

Areo Hotah îl luă de la omul acela şi se încruntă.

— Prinţul a spus că trebuie să te duc înapoi la Sunspear, anunţă el. Fruntea şi obrajii îi erau pătaţi de sângele lui Arys Oakheart. Îmi pare rău, mică prinţesă.

Arianne îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi.

— De unde a ştiut? îl întrebă ea pe căpitan. Am fost atât de prudentă. De unde a ştiut?

— I-a spus cineva. Hotah ridică din umeri. Întotdeauna e cineva care spune.

ARYA

În fiecare seară, înainte de a adormi, îşi murmura rugăciunea în pernă.

— Ser Gregor, zicea, Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Ar fi şoptit şi numele Freyilor de la Crossing, dacă le-ar fi ştiut. Într-o bună zi le voi şti, îşi spuse, şi atunci îi voi omorî.

Nicio şoaptă nu era prea slabă ca să fie auzită în Casa în Negru şi Alb.

— Copilă, spuse omul blajin într-o zi, ce sunt numele acelea pe care le şopteşti seară de seară?

— Nu şoptesc niciun nume, răspunse ea.

— Minţi, spuse el. Oricine minte când se teme. Unii spun multe minciuni, alţii puţine. Unii au doar o mare minciună pe care o spun atât de des încât aproape ajung s-o creadă… deşi o părticică din ei va şti mereu că e o minciună, şi asta se vede pe chipurile lor. Spune-mi despre numele astea.

Îşi muşcă buza.

— Numele nu contează.

— Ba da, insistă omul blajin. Spune-mi, copilă.

Spune-mi, altfel te izgonim, înțelese ea.

— Sunt oameni pe care îi urăsc. Vreau să moară.

— Auzim multe asemenea rugăciuni în Casă.

— Ştiu, zise Arya. Jaqen H'ghar îi împlinise cândva trei dintre rugăciuni. *Nu a trebuit decât să şoptesc…*

— De-asta ai venit la noi? continuă omul blajin. Ca să ne înveți meşteşugul, ca să-i poți omorî pe aceşti oameni pe care-i urăşti?

Arya nu ştia ce să răspundă.

— Poate.

— Atunci n-ai venit la locul potrivit. Nu eşti tu în măsură să spui cine trebuie să trăiască şi cine trebuie să moară. Darul acela îi aparține Celui Cu Multe Chipuri. Noi nu suntem decât slujitori, legați prin jurământ să-i îndeplinim voința.

— Oh! Arya aruncă o privire către statuile înşirate de-a lungul zidurilor, cu lumânările pâlpâind la picioarele lor. Care zeu este el?

— Păi, toți, zise preotul în negru şi alb.

El nu-i spusese ce nume purta. Nici orfelina, micuța fată cu ochi mari şi obrajii supți care îi amintea de o altă fetiță, zisă Nevăstuica. Asemeni Aryei, fetița locuia sub templu, alături de trei acoliți, doi slujitori şi o bucătăreasă pe nume Umma. Ummei îi plăcea să vorbească în timp ce lucra, dar Arya nu înțelegea nicio vorbă din ce spunea. Ceilalți nu aveau nume sau nu aleseseră să le facă cunoscute. Unul dintre servitori era foarte bătrân, cu spatele încovoiat ca un arc. Un altul era roşu la față, cu păr în urechi. Îi luă pe amândoi drept muți până când îi auzi rugându-se. Acoliții erau mai tineri. Cel mai vârstnic era de-un leat cu tatăl ei, ceilalți doi nu puteau fi mai mari decât Sansa, care fusese sora ei. Acolitele purtau veşminte în alb şi negru, dar robele nu aveau glugă şi erau negre în partea stângă şi albe în dreapta. La omul blajin şi la orfelină era invers. Arya primise haine de slujitoare, o tunică de lână nevopsită, nădragi lăbărțați, lenjerie de pânză, papuci de postav în picioare. Doar omul blajin ştia limba comună.

— Cine eşti? o întreba în fiecare zi.

— Nimeni, răspundea ea, ea care fusese Arya de Casa Stark, Arya Desculța, Arya Chip-de-Cal. Fusese Arry şi Nevăstuica şi Porumbița şi Salty, Nan paharnica, un şoarece cenuşiu, o oaie, năluca de la Harrenhal… dar nu cu adevărat, nu în adâncul inimii. Acolo era Arya de Winterfell, fiica Lordului Eddard Stark şi a lui Lady Catelyn, care cândva avusese frați pe nume Robb, Brann şi Rickon, o soră pe nume Sansa, o lupoaică zisă Nymeria, un frate vitreg pe nume Snow. În inima ei, era cineva… dar acesta nu era răspunsul pe care îl voia el.

Fără să aibă o limbă în comun, Arya nu avea cum să vorbească cu ceilalți, dar îi asculta şi repeta cuvintele pe care le auzea, în timp ce-şi vedea de treburi. Deşi cel mai tânăr dintre acoliți era orb, el răspundea de lumânări. Se plimba prin templu în papuci moi, înconjurat de murmurele femeilor bătrâne care veneau în

fiecare zi să se roage. Chiar şi fără ochi, ştia întotdeauna care lumânare se stinsese.

— Îl călăuzeşte mirosul, îi explicase omul blajin, şi aerul e mai cald acolo unde arde o lumânare. Îi spusese Aryei să închidă ochii şi să încerce şi ea.

Se rugau în zori, înainte să-şi ia micul dejun, îngenunchind în jurul bazinului negru, neclintit. Arya ştia doar câteva cuvinte în limba braavosi, cele care erau la fel în valyriana cultă, aşa că îşi rostea propria rugăciune în fața Zeului cu Multe Chipuri, cea care zicea „Ser Gregor, Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei". Se ruga în tăcere. Dacă Zeul cu Multe Chipuri era un zeu adevărat, avea s-o audă.

Credincioşii veneau la Casa în Negru şi Alb în fiecare zi. Majoritatea veneau singuri şi stăteau singuri; aprindeau lumânări la un altar sau altul, se rugau lângă apă şi uneori plângeau. Câțiva sorbeau din cupa neagră şi adormeau, dar cei mai mulți nu beau. Nu erau predici, nici cântece şi nici imnuri de slavă pentru mulțumirea zeului. Templul nu era niciodată plin. Din când în când, câte un credincios cerea să vadă un preot, iar omul blajin sau orfelina îl ducea jos, în sanctuar, dar asta nu se întâmpla des.

Treizeci de zei diferiți erau înşirați de-a lungul zidurilor, înconjurați de luminițele lor. Arya observă că Femeia Înlăcrimată era preferata bătrânelor; bogații alegeau Leul Nopții, săracii, Drumețul cu Glugă. Soldații îi aprindeau lumânări lui Bakkalon, Copilul Palid, marinarii, Fecioarei Palide-ca-Luna şi Regelui Merlan. Străinul îşi avea şi el altarul său, deşi mai nimeni nu venea la el. În cea mai mare parte a timpului, la picioarele lui pâlpâia o singură lumânare. Omul blajin spunea că nu contează.

— Are multe chipuri şi multe urechi de auzit.

Colina pe care se înălța templul era ciuruită de culoare săpate în stâncă. Preoții şi acoliții îşi aveau chiliile la primul nivel, Arya şi servitorii la al doilea. Nivelul cel mai de jos era interzis pentru toată lumea, cu excepția preoților. Acolo se afla sfântul sanctuar.

Când nu lucra, Arya era liberă să hoinărească după placul inimii prin cripte şi cămări, atât timp cât nu părăsea templul şi nu cobora la cel de-al treilea nivel. Descoperi o încăpere plină de arme şi armuri: coifuri împodobite şi ciudate platoşe vechi, săbii lungi, pumnale şi stilete, arbalete şi sulițe înalte, cu capete în formă de frunze. O altă criptă era înțesată de haine: blănuri groase şi mătăsuri splendide, în zeci de culori, lângă maldăre de zdrențe urât mirositoare şi haine de pânză jerpelite. *Trebuie să existe şi vistierii,* hotărî Arya. Îşi imagină mormane de taleri de aur, saci de bani de argint, safire albastre ca marea, şiraguri de perle verzi, dolofane.

Într-o zi, omul blajin veni la ea pe neaşteptate şi o întrebă ce face. Îi spuse că se rătăcise.

— Minți. Mai rău, minți *prost.* Cine eşti?

— Nimeni.

— Altă minciună. Omul suspină.

Weese ar fi bătut-o cu cruzime dacă ar fi prins-o cu minciuna, dar altfel stăteau lucrurile în Casa în Negru şi Alb. Când ajuta la bucătărie, Umma o plesnea uneori cu lingura, dacă-i stătea în cale, dar nimeni altcineva nu ridica vreodată mâna la ea. *Ridică mâinile doar ca să ucidă,* gândi ea.

Se înţelegea destul de bine cu bucătăreasa. Umma îi vâra un cuţit în mână şi îi arăta către o ceapă, iar Arya o tăia. Umma o îmbrâncea către un munte de aluat şi Arya îl frământa până când bucătăreasa spunea „gata" *(gata* era primul cuvânt pe care-l învăţase în limba braavosi). Umma îi dădea un peşte, iar Arya îl curăţa, îl felia şi îl tăvălea prin nucile pe care le spărgea bucătăreasa. Apele sălcii care înconjurau Braavosul mişunau de peşti şi scoici de toate felurile, îi explicase omul blajin. Un râu domol, maroniu, intra în lagună dinspre sud, cutreierând printr-o vastă întindere de stuf, smârcuri şi limbi noroioase de pământ, împrejurimile colcăiau de scoici şi moluşte; midii şi peşti-bizami, brotaci şi ţestoase, crabi de mlaştină şi crabi-leopard şi crabi-căţărători şi ţipari roşii, ţipari negri, ţipari vărgaţi, mrene şi stridii, toate erau apariţii obişnuite pe masa sculptată de lemn când mâncau slujitorii Zeului cu Multe Chipuri. În unele seri, Umma condimenta peştele cu sare de mare şi boabe de piper pisate sau gătea tipării cu usturoi tăiat. Din când în când, foarte rar, bucătăreasa folosea chiar şi nişte şofran. *Lui Plăcintă Fierbinte i-ar fi plăcut aici,* gândi Arya.

Cina era momentul ei preferat. Trecuse multă vreme de când Arya se dusese la culcare în fiecare seară cu burta plină. Uneori, omul blajin chiar îi îngăduia să-i pună întrebări. Odată, îl întrebă de ce oamenii care veneau la templu păreau mereu atât de liniştiţi. Acasă, oamenii erau speriaţi de moarte. Îşi amintea cum plânsese acel scutier cu coşuri pe faţă când îl înţepase în pântece şi cum cerşise îndurare Ser Amory Lorch când îl aruncase Ţapul în groapa urşilor. Îşi amintea satul de lângă Ochiul Zeilor şi felul în care ţipau, urlau şi scânceau ţăranii ori de câte ori începea Gâdilătorul să întrebe de aur.

— Moartea nu e cel mai rău lucru, îi răspunse omul blajin. E darul Lui pentru noi, un sfârşit al nevoilor şi al durerii. În ziua în care ne naştem, Zeul cu Multe Chipuri ne trimite fiecăruia un înger negru care să ne însoţească prin viaţă. Când păcatele şi suferinţele noastre devin prea mari ca să poată fi suportate, îngerul ne ia de mână şi ne conduce în ţinuturile nopţii, acolo unde stelele ard mereu strălucitoare. Cei care vin să bea din cupa neagră îşi caută îngerii. Dacă se tem, lumânările îi liniştesc. Când miroşi lumânările noastre aprinse, la ce te duce gândul, copila mea?

La Winterfell, ar fi putut răspunde. *Simt miros de zăpadă, de fum şi de ace de pin. Simt miros de grajduri. Simt mirosul lui Hodor râzând, al lui Jon şi Robb luptându-se în curte, şi al Sansei cântând despre nu ştiu ce frumoasă domniţă. Simt mirosul pădurii zeilor, simt mirosul lupoaicei mele, îi miros blana, aproape*

ca şi cum ar fi încă lângă mine.

— Nu simt niciun miros, zise ea, ca să vadă ce va spune el.

— Minți, spuse el, dar poți să-ți păstrezi secretele, dacă vrei, Arya din Casa Stark. Îi spunea aşa doar când îl supăra. Ştii că poți părăsi locul acesta. Nu eşti una dintre noi, nu încă. Poți pleca acasă oricând doreşti.

— Mi-ai spus că, dacă aş pleca, nu m-aş mai putea întoarce niciodată.

— Întocmai.

Asta o întrista. *Syrio obişnuia să spună la fel,* îşi amintea Arya. *Spunea asta tot timpul.* Syrio Forel o învățase să lucreze cu acul şi murise pentru ea.

— Nu vreau să plec.

— Atunci rămâi… dar, nu uita, Casa în Negru şi Alb nu e un cămin pentru orfani. Sub acest acoperiş, toată lumea trebuie să slujească. *Valar dohaeris,* aşa zicem noi aici. Rămâi, dacă vrei, dar să ştii că-ți vom cere supunere. Mereu şi în toate. Dacă nu te poți supune, trebuie să pleci.

— Mă pot supune.

— Vom vedea.

Avea şi alte sarcini, în afară de cea de a o ajuta pe Umma. Mătura podelele templului, servea şi turna în pahare la masă, sorta mormane de haine de la oamenii morți, le golea buzunarele şi număra grămezi de monede ciudate. În fiecare dimineață se plimba alături de omul blajin, în timp ce acesta făcea turul templului ca să-i găsească pe cei morți. *Tăcută ca o umbră,* îşi spunea, amintindu-şi de Syrio. Ducea un felinar cu obloane groase de fier. În dreptul fiecărui alcov, deschidea puțin oblonul şi se uita după cadavre.

Morții nu erau niciodată greu de găsit. Veneau la Casa în Negru şi Alb, se rugau preț de o oră, o zi sau un an, beau apă dulce şi întunecată din bazin şi se întindeau pe un pat de piatră, în spatele unui zeu sau al altuia. Închideau ochii, adormeau şi nu se mai trezeau niciodată.

— Darul Zeului cu Multe Chipuri ia miriade de forme, îi spuse omul blajin, dar el e întotdeauna blând.

Când găseau un cadavru, omul blajin rostea o rugăciune şi se asigura că viața îl părăsise, iar Arya îi aducea pe slujitori, a căror sarcină era să ducă trupul jos, în cripte. Acolo, acoliții dezbrăcau şi spălau cadavrele. Veşmintele, banii şi obiectele de preț ale celor morți ajungeau într-o ladă, pentru a fi sortate. Trupurile reci erau duse în sanctuarul de jos, unde numai preoții puteau pătrunde; ce se întâmpla acolo, Aryei nu-i era îngăduit să ştie. Odată, pe când lua cina, o cuprinse o teribilă bănuială. Lăsă cuțitul jos şi privi bănuitoare la felia de carne albicioasă. Omul blajin văzu oroarea de pe chipul ei.

— E carne de porc, copilă, doar carne de porc.

Patul ei era de piatră şi îi reamintea de Harrenhal şi de patul în care dormise pe când freca treptele lui Weese. Salteaua era umplută cu cârpe, nu cu paie, ceea ce o făcea mai plină de cocoloaşe decât cea de la Harrenhal, însă mai puțin țepoasă.

Putea folosi câte pături dorea; pături groase, de lână, roşii, verzi şi cadrilate. Iar chilia era numai a ei. Acolo îşi ținea comorile, furculița de argint, pălăria pleoştită şi mănuşile fără degete pe care le primise de la marinarii de pe *Fiica Titanului;* pumnalul, cizmele şi centura, mica ei rezervă de monede, hainele pe care le purta. Şi Acul.

Deşi îndatoririle îi lăsau puțin timp pentru lucrul cu Acul, exersa ori de câte ori putea, duelându-se cu umbra ei la lumina unei lumânări albastre. Într-o seară, se întâmplă ca orfelina să treacă pe-acolo şi s-o vadă pe Arya jucându-se cu sabia. Fata nu scoase o vorbă, dar, a doua zi, omul blajin o conduse pe Arya în chilia ei.

— Trebuie să te descotoroseşti de toate astea, spuse el, referindu-se la comorile ei.

Arya se simți rănită.

— Sunt ale mele.

— Şi cine eşti tu?

— Nimeni.

Omul blajin luă furculița de argint.

— Asta îi aparține Aryei din Casa Stark. Toate aceste lucruri sunt ale ei. Nu-şi au locul aici. Ea nu-şi are locul aici. Numele ei e prea trufaş, iar noi nu avem loc pentru trufie. Aici suntem slujitori.

— Slujesc, spuse ea, jignită. Îi plăcea furculița de argint.

— Te joci de-a slujitoarea, dar în inima ta eşti fiica unui lord. Ți-ai luat alte nume, dar le-ai purtat cu uşurință, aşa cum ai purta o rochie. Pe dedesubt a fost mereu Arya.

— Eu nu port *rochii.* Nu poți lupta cum trebuie într-o *rochie* stupidă.

— De ce ai vrea să lupți? Eşti vreun asasin care păşeşte țanțoş pe străzi, pus pe harță? Suspină. Înainte să bei din cupa rece, trebuie să-i dăruieşti tot ce eşti Celui cu Multe Fețe. Trupul tău. Sufletul tău. *Ființa ta.* Dacă nu poți să faci asta, trebuie să părăseşti acest loc.

— Moneda de fier…

— … ți-a cumpărat drumul până aici. Din acest moment, trebuie să-ți plăteşti singură drumul, iar prețul e mare.

— N-am aur.

— Ceea ce oferim noi nu poate fi cumpărat cu aur. Prețul eşti tu, întreagă. Oamenii aleg multe cărări prin această vale de lacrimi şi durere. A noastră e cea mai aspră. Puțini sunt făcuți s-o străbată. E nevoie de o tărie neobişnuită a trupului şi a spiritului, de o inimă dârză şi puternică deopotrivă.

Eu am un gol în locul unde ar trebui să-mi fie inima, gândi ea, *şi n-am unde să merg altundeva.*

— Sunt puternică. La fel ca tine. Sunt dârză.

— Crezi că e singurul loc pentru tine. Parcă i-ar fi auzit gândurile. Te înşeli în privința asta. Ai găsi o slujbă mai uşoară în casa unui negustor. Sau, mai degrabă,

ai putea fi o curtezană şi frumuseţea ta ar fi cântată în cântece. Nu trebuie să spui decât o vorbă şi te vom trimite la Perla Neagră sau la Fiica Amurgului. Vei dormi pe petale de trandafir şi vei purta rochii de mătase care foşnesc când păşeşti, şi lorzi mari se vor întrece pentru fecioria ta. Sau dacă doreşti să te căsătoreşti şi să ai copii, spune-mi şi-ţi vom găsi un soţ. Un ucenic cinstit, un bătrân bogat, un navigator, orice doreşti.

Nu voia nimic din toate acestea. Fără să scoată o vorbă, îşi scutură capul.

— La Westeros visezi, copilă? *Doamna Strălucitoare* a lui Luco Prestayn pleacă mâine la Gulltown, Duskendale, Debarcaderul Regelui şi Tyrosh. Să-ţi găsim un loc acolo?

— Numai ce-am *venit* din Westeros. Uneori i se părea că trecuseră o mie de ani de când fugise de la Debarcaderul Regelui, iar alteori i se părea că se întâmplase ieri, dar ştia că nu se putea întoarce. Plec dacă nu mă vrei, dar nu mă duc *acolo.*

— Ce vreau eu nu contează, spuse omul blajin. S-ar putea ca Zeul cu Multe Chipuri să te fi condus aici ca să fii unealta Lui, dar când mă uit la tine, văd un copil… sau, mai rău, o copilă. Mulţi l-au slujit pe Zeul cu Multe Chipuri de-a lungul secolelor, însă doar câţiva dintre slujitorii lui au fost femei. Femeile aduc viaţă în această lume. Noi aducem darul morţii. Nimeni nu le poate face pe amândouă.

Încearcă să mă sperie, gândi Arya, *aşa cum a făcut cu viermele.*

— Nu-mi pasă de asta.

— Ar trebui să-ţi pese. Rămâi şi Zeul cu Multe Chipuri îţi va lua urechile, nasul, limba. Îţi va lua ochii trişti şi cenuşii, care au văzut atât de multe. Îţi va lua palmele şi tălpile, braţele şi picioarele, părţile ascunse. Îţi va lua speranţele şi visurile, iubirea şi ura. Cei care se pun în slujba Lui trebuie să renunţe la tot ceea ce sunt. Poţi face asta? Îi luă bărbia în palmă şi o privi adânc în ochi, atât de adânc, încât o făcu să tremure. Nu, spuse el. Nu cred că poţi.

Arya îi dădu mâna la o parte.

— Aş putea, dacă *aş vrea.*

— Aşa spune Arya din Casa Stark, mâncătoarea de viermi.

— Pot renunţa la *tot* ce vreau!

Omul făcu un semn către comorile ei.

— Atunci începe cu astea.

În seara aceea, după cină, Arya se întoarse în chilia ei, îşi scoase veşmântul şi îşi şopti numele, dar somnul refuza să vină. Se zvârcolea pe salteaua ei umplută cu zdrenţe, muşcându-şi buza. Simţea golul din trupul ei, acolo unde avusese inima.

În toiul nopţii se ridică din nou, îşi puse hainele pe care le purtase pe drumul de la Westeros şi îşi legă centura sabiei. Acul îi atârna pe un şold, pumnalul pe celălalt. Cu pălăria-i pleoştită pe cap, mănuşile fără degete vârâte în centură şi

furculița de argint într-o mână, se furişă pe scări în sus. Locul Aryei era la Winterfell, numai că Winterfellul pierise. *Când cad zăpezile şi bat vânturile albe, lupul singuratic moare, dar haita supraviețuieşte.* Dar nu avea nicio haită. Îi omorâseră haita, Ser Ilyn, Ser Meryn şi regina, iar când încercase să adune alta, fugiseră cu toții, Plăcintă Fierbinte, Gendry, Yoren şi Lommy Mâini-Verzi, până şi Harwin, care fusese omul tatălui ei. Ieşi valvârtej pe poartă, afară, în noapte.

Era prima oară când era afară, de când intrase în templu. Cerul era înnorat, ceața acoperea pământul ca o pătură gri, zdrențuită. Undeva la dreapta auzi sunet de vâsle dinspre canal. *Braavos, Oraşul Secret,* gândi ea. Numele i se părea foarte potrivit. Se strecură în josul treptelor abrupte către docul acoperit, cu cețurile rotindu-se în vârtejuri în jurul picioarelor ei. Pâcla era atât de deasă încât nu putea vedea apa, dar o auzea clipocind încet pe stâlpii de piatră. În depărtare, prin întuneric, strălucea o lumină: focul de noapte de la templul preoților roşii, gândi ea.

La malul apei se opri, cu furculița de argint în mână. Era din argint adevărat, argint masiv în întregime. *Nu e furculița mea. Lui Salty i-a dat-o.* O aruncă pe sub mână şi auzi pleoscăitul domol când furculița se scufundă sub apă.

Urmă pălăria pleoştită, apoi mănuşile. Erau tot ale lui Salty. Îşi deşertă punga în palmă: cinci cerbi de argint, nouă stele de aramă, câteva parale, jumătăți de parale şi gologani. Îi împrăştie deasupra apei. Urmară cizmele. Acestea pleoscăiră cel mai tare. Apoi pumnalul, cel pe care îl luase de la arcaşul care îi ceruse Câinelui îndurare. Centura sabiei se duse în canal. Apoi mantia, tunica, pantalonii, lenjeria, toate. Toate în afară de Ac.

Rămase la capătul docului, palidă, cu pielea zbârlită, tremurând în ceață. În mână, Acul părea să-i şoptească: *Înțeapă-i cu vârful ascuțit,* spunea, şi: *Nu-i spune Sansei!* Semnul lui Mikken era pe lamă. *E doar o sabie.* Dacă avea nevoie de o sabie, găsea o sută sub templu. Acul era prea mic ca să fie o sabie *adevărată,* abia dacă era mai mult decât o jucărie. Fusese o fetiță prostuță când i-o făcuse Jon.

— E doar o sabie, spuse ea tare, de data aceasta…

… dar nu era.

Acul era Robb şi Bran şi Rickon, era mama şi tatăl ei, chiar şi Sansa. Acul era zidurile cenuşii ale Winterfellului şi râsul oamenilor săi. Acul era zăpezile verii, poveştile bătrânei Nan, copacul inimii, cu frunzele sale roşii şi chipul înfricoşător, mirosul cald şi argilos al grădinilor de sticlă, sunetul vântului Nordului zdrăngănind obloanele camerei ei. Acul era zâmbetul lui Jon Snow. *Îmi ciufulea părul şi-mi spunea „surioară”,* îşi aminti ea şi, dintr-odată, ochii i se umplură de lacrimi.

Polliver îi furase sabia când o luaseră ostatică oamenii Muntelui, dar când intrase, împreună cu Câinele, în hanul de la răscruce, era acolo. *Zeii au vrut s-o am.* Nu Cei Şapte, nici Cel cu Multe Chipuri, ci zeii tatălui ei, vechii zei ai Nordului. *Zeul cu Multe Chipuri poate să le aibă pe celelalte,* gândi ea, *dar pe*

asta n-o poate avea.

Urcă tiptil scările, goală ca un nou-născut, strângând Acul în mână. La jumătatea drumului, una dintre pietre i se clătină sub picioare. Arya îngenunche şi săpă cu degetele în jurul marginilor ei. La început nu se clinti, dar Arya insistă, scoţând cu unghiile mortarul crăpat. În cele din urmă, piatra se mişcă. Gemând, o prinse cu ambele mâini şi trase. În faţa ei se deschise o crăpătură.

— Vei fi în siguranţă aici, îi spuse Acului. Nu va şti nimeni unde te afli, în afară de mine. Împinse sabia şi teaca sub treaptă, pe urmă îndesă piatra la loc, până când arătă ca toate celelalte. Urcând către templu, numără treptele, ca să ştie cum s-o regăsească. Poate că într-o zi va avea nevoie de ea.

— Într-o zi, îşi şopti Arya.

Nu-i spuse omului blajin ce făcuse, însă el ştia. În seara următoare, după cină, veni în chilia ei.

— Copilă, spuse el, haide, stai lângă mine. Am o poveste să-ţi spun.

— Ce fel de poveste? întrebă ea, neliniştită.

— Povestea începuturilor noastre. Dacă vrei să fii una de-a noastră, ai face bine să ştii cine suntem şi cum am ajuns aici. Lumea poate şuşoti despre Oamenii Fără Chip din Braavos, dar suntem mai bătrâni decât Oraşul Secret. Înainte de înălţarea Titanului, înainte de Demascarea lui Uthero, înainte de întemeiere, noi am existat. Am înflorit în Braavos, printre aceste neguri ale Nordului, dar prima dată am prins rădăcini în Valyria, printre sclavii obidiţi care trudeau în minele adânci de sub Cele Paisprezece Flăcări care luminau în vechime nopţile Ţinutului Liber. Majoritatea minelor sunt locuri umede şi friguroase, săpate în piatră rece, moartă, dar Cele Paisprezece Flăcări erau munţi vii, cu filoane de rocă topită şi miezuri de foc. Aşa că minele vechii Valyrii erau mereu fierbinţi şi deveneau din ce în ce mai fierbinţi pe măsură ce tunelurile erau săpate mai adânc, tot mai adânc. Sclavii trudeau fără încetare. Pietrele din jurul lor erau prea fierbinţi şi nu le puteau atinge. Aerul duhnea a pucioasă şi le pârjolea plămânii când respirau. Tălpile îi ardeau şi se umpleau de băşici, chiar şi prin cele mai groase sandale. Uneori, când spărgeau un perete în căutarea aurului, găseau, în schimb, abur sau apă fiartă sau rocă topită. Unele tuneluri erau atât de scunde încât sclavii nu puteau să stea în picioare, ci erau nevoiţi să meargă pe brânci sau aplecaţi. Iar în acea întunecime roşie erau balauri.

— Balauri de pământ? întrebă ea, încruntându-se.

— Balauri de foc. Unii spun că se înrudesc cu dragonii, căci balaurii scuipă şi ei flăcări. În loc să se avânte în văzduh, sfredelesc în pământ şi piatră. Dacă putem da crezare vechilor poveşti, au existat balauri prin Cele Paisprezece Flăcări chiar înainte de apariţia dragonilor. Cei tineri nu sunt mai mari decât braţul ăla sfrijit al tău, dar pot ajunge la dimensiuni monstruoase şi nu le plac oamenii.

— Au omorât sclavii?

— Cadavre arse şi carbonizate erau adesea găsite în tuneluri, unde pietrele

erau crăpate sau pline de găuri. Cu toate acestea, minele erau săpate tot mai adânc. Sclavii piereau cu zecile, dar stăpânilor lor nu le păsa. Aurul roşu, aurul galben şi argintul erau considerate mult mai preţioase decât vieţile sclavilor, căci sclavii erau ieftini în Ţinutul Liber. În timpul războiului, valyrienii îi luau cu miile. În vreme de pace, îi înmulţeau, dar numai cei mai lipsiţi de valoare erau trimişi să moară jos, în întunecimea roşie.

— Sclavii nu s-au ridicat la luptă?

— Unii da, răspunse el. Revoltele erau un lucru obişnuit în mine, dar puţine duceau la vreun rezultat. Lorzii dragoni ai vechiului Ţinut Liber erau pricepuţi la vrăjitorii, iar oamenii mai neînsemnaţi îi sfidau pe riscul lor. Primul Om Fără Chip a fost unul care a făcut-o.

— Cine-a fost? se repezi Arya, fără să se gândească.

— Nimeni, răspunse el. Unii zic că era el însuşi un sclav. Alţii susţin că era fiul unui om din Ţinutul Liber, născut dintr-o plămadă nobilă. Unii chiar îţi vor spune că era un supraveghetor căruia i s-a făcut milă de cei pe care-i avea în grijă. Adevărul e că nimeni nu ştie. Oricine a fost, umbla printre sclavi şi le asculta rugăciunile. Oameni de o mie de naţii diferite trudeau în mine şi fiecare se ruga propriului zeu, în limba lui, dar cu toţii se rugau pentru acelaşi lucru. Izbăvire cereau ei, sfârşitul suferinţei. Un lucru mărunt şi simplu. Cu toate acestea, zeii lor nu dădeau niciun răspuns, iar chinul lor continua. Oare toţi zeii sunt surzi? se întreba el… până când, într-o noapte, în întunecimea roşie, îşi dădu seama.

Toţi zeii au unelte, bărbaţi şi femei care îi slujesc şi ajută la înfăptuirea voinţei lor pe pământ. Sclavii nu invocau o sută de zei diferiţi, aşa cum se părea, ci unul singur, cu o sută de chipuri diferite… iar *el* era acea unealtă a zeului. Chiar în noaptea aceea, a ales cel mai nenorocit dintre sclavi, cel care se rugase cel mai zelos pentru izbăvire, şi l-a eliberat din robie. Primul dar fusese făcut.

Arya se dădu înapoi.

— L-a omorât pe *sclav?* Asta nu i se părea drept. Ar fi trebuit să-i omoare pe *stăpâni.*

— Avea să le aducă şi lor darul… dar asta e o poveste pentru o altă zi, una pe care e cel mai bine să n-o spui nimănui. Îşi înclină capul: Iar tu cine eşti, copilă?

— Nimeni.

— O minciună.

— De unde *ştii?* Printr-o vrajă?

— Nu trebuie să fii vrăjitor ca să deosebeşti adevărul de minciună, dacă ai ochi. Trebuie doar să înveţi să citeşti un chip. Priveşte ochii. Gura. Muşchii de aici, de la colţurile maxilarului, şi de aici, de unde gâtul se uneşte cu umerii. O atinse uşor, cu două degete. Unii mincinoşi clipesc. Alţii se uită fix. Unii îşi feresc privirea. Alţii îşi ling buzele. Mulţi îşi acoperă gura, chiar înainte de a spune o minciună, ca şi cum ar vrea să ascundă înşelăciunea. Alte semne pot fi mai subtile, dar ele există întotdeauna. Un zâmbet fals şi unul sincer pot semăna, dar

ele sunt la fel de diferite ca amurgul de răsărit. Poți deosebi amurgul de răsărit?

Arya încuviință din cap, deşi nu era sigură că putea.

— Atunci poți învăța să vezi o minciună… şi când ai s-o faci, niciun secret nu va mai fi în siguranță în fața ta.

— Învață-mă. Avea să fie nimeni, dacă asta trebuia. Un nimeni nu avea goluri în trup.

— *Ea* te va învăța, spuse omul blajin, când orfelina îşi făcu apariția în fața uşii. Începând cu limba Braavosului. La ce eşti de folos, dacă nu ştii să vorbeşti sau să înțelegi? Iar tu o vei învăța limba ta. Veți învăța împreună, una de la cealaltă. Vrei să faci asta?

— Da, răspunse ea şi, din clipa aceea, deveni o novice în Casa în Negru şi Alb. Veşmintele de servitoare îi fură luate şi primi o robă în negru şi alb, la fel de moale ca vechea pătură roşie pe care o avusese cândva la Winterfell. Pe dedesubt purta lenjerie albă din pânză fină şi o cămaşă neagră care îi atârna până sub genunchi.

Pe urmă ea şi orfelina îşi petrecură timpul împreună, atingând obiecte şi arătând, fiecare încercând s-o învețe pe cealaltă câteva cuvinte în limba ei. Cuvinte simple, la început, cupă, lumânare sau pantof, apoi mai grele, pe urmă propoziții. Odinioară, Syrio Forell obişnuia s-o pună pe Arya să stea într-un picior până când începea să tremure. Mai târziu, o trimitea să alerge după pisici. Interpretase dansul apei pe crengi de copaci, cu o sabie de lemn în mână. Toate acele lucruri fuseseră grele, dar ceea ce făcea acum era şi mai greu.

Până şi cusutul era mai distractiv decât limbile, îşi spuse, după o seară când uitase jumătate din cuvintele pe care credea că le ştie şi pronunțase cealaltă jumătate atât de prost, încât orfelina râsese de ea. *Propozițiile mele sunt la fel de strâmbe cum îmi erau cusăturile.* Dacă fata nu ar fi fost atât de mică şi de nehrănită, Arya i-ar fi zdrobit fața netoată. În schimb, îşi muşcă buza. *Prea proastă ca să învăț şi prea proastă ca să renunț.*

Orfelina învăța mai repede limba comună. Într-o zi, la cină, se întoarse spre Arya şi o întrebă:

— Cine eşti?

— Nimeni, răspunse Arya, în limba braavosi.

— Minți, zise orfelina. Trebuie să minți mai *bună.*

Arya râse:

— *Mai bună?* Vrei să spui *mai bine,* toanto.

— Mai bine toanto. Am să-ți arăt.

În ziua următoare, începură un joc al minciunilor, punându-şi, pe rând, întrebări una alteia. Uneori răspundeau sincer, alteori mințeau. Cea care punea întrebarea trebuia să încerce să deosebească adevărul de minciună. Orfelina părea să ştie de fiecare dată. Arya trebuia să ghicească. De cele mai multe ori greşea.

— Câți ani ai? o întrebă la un moment dat orfelina, în limba comună.

— Zece, răspunse Arya, ridicând zece degete. *Credea* că avea tot zece, deşi îi era greu să ştie sigur. Braavosii numărau zilele altfel decât cei din Westeros. Din câte ştia, ziua ei putea să fi venit şi trecut deja.

Orfelina clătină din cap. Arya făcu la fel şi, în cea mai bună limbă braavosi de care era în stare, spuse:

— *Tu* câți ani ai?

Orfelina arătă zece degete. Apoi încă zece şi iarăşi zece. Apoi şase. Chipul ei rămase neclintit ca o apă lină. *Nu poate avea treizeci şi şase,* gândi Arya. *E o fetiță.*

— Minți, spuse ea.

Orfelina îşi scutură capul şi îi arătă încă o dată: zece, zece, zece şi şase. Spuse cuvintele pentru treizeci şi pentru şase şi o puse pe Arya să le repete.

A doua zi, Arya îi spuse omului blajin ce susținuse orfelina.

— N-a mințit, zise preotul, râzând pe înfundate. Cea căreia îi spui *orfelină* e o femeie în toată firea, care şi-a petrecut viața slujindu-l pe Cel cu Multe Chipuri. I-a dăruit lui tot ce era, tot ce ar fi putut fi, toate viețile care erau în ea.

Arya îşi muşcă buza.

— Voi fi şi eu ca ea?

— Nu, răspunse el, dacă nu vrei. Otrăvurile au făcut-o aşa cum o vezi.

Otrăvuri. Atunci înțelese. În fiecare seară, după rugăciune, orfelina golea o carafă de piatră în apele bazinului negru.

Orfelina şi omul blajin nu erau singurii slujitori ai Zeului cu Multe Chipuri. Din când în când, şi alții vizitau Casa în Negru şi Alb. Grăsanul avea ochi negri, fioroşi, un nas coroiat şi o gură largă, plină de dinți galbeni. Chipul încruntat nu zâmbea niciodată, avea ochii palizi, buzele groase şi întunecate. Bărbatul chipeş avea barba de altă culoare şi un nas diferit de fiecare dată când îl vedea, dar nu era niciodată lipsit de grație. Aceştia trei veneau cel mai des, dar mai erau şi alții: saşiul, lordul mărunt, înfometatul. O dată, grăsanul şi saşiul veniseră împreună. Umma o trimisese pe Arya să le toarne în cupe.

— Când nu torni, trebuie să stai neclintită ca o statuie, îi spusese omul blajin. Poți face asta?

— Da. *Înainte de a învăța să te mişti, trebuie să înveți să stai neclintită,* o instruise Syrio Forell, demult, la Debarcaderul Regelui, iar ea învățase. Îl slujise ca paharnică pe Roose Bolton, la Harrenhal, iar el te biciuia dacă îi vărsai vinul.

— Bine, zisese omul blajin. Ar fi cel mai bine dacă ai fi surdă şi oarbă. S-ar putea să auzi anumite lucruri, dar trebuie să le laşi să-ți intre pe-o ureche şi să-ți iasă pe cealaltă. Nu asculta.

Arya auzi o grămadă de lucruri în seara aceea, dar aproape toate erau în limba Braavosului, iar ea abia dacă înțelese un cuvânt din zece. *Neclintită ca o statuie,* îşi spuse. Partea cea mai grea era să se străduiască să nu caşte. Înainte ca seara să ia sfârşit, mintea îi hoinărea. Stând acolo, cu carafa în mâini, se visa lup, alergând

liberă prin pădurea scăldată în lumina lunii, cu o haită mare urlând în urma ei.

— Ceilalți sunt preoți? îl întrebă pe omul blajin a doua zi dimineață. Acelea erau fețele lor adevărate?

— Tu ce crezi, copilă?

Ea credea că *nu.*

— Jaqen H'ghar e preot şi el? Ştii dacă Jaqen H'ghar se va întoarce la Braavos?

— Cine? întrebă el, numai inocență.

— Jaqen *H'ghar.* Cel care mi-a dat moneda de fier.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, copilă.

— L-am întrebat cum şi-a schimbat fața, iar el a spus că nu era mai greu decât să-ți iei un nume nou, dacă ştii cum s-o faci.

— Zău?

— Îmi arăți cum să-mi schimb fața?

— Dacă vrei. Îi ridică bărbia în palmă şi îi întoarse capul. Umflă-ți obrajii şi scoate limba.

Arya îşi umflă obrajii şi scoase limba.

— Iată. Fața ți s-a schimbat.

— Nu asta am vrut să spun. Jaqen folosea magia.

— Orice vrăjitorie are prețul ei, copilă. Ani de rugăciuni, de sacrificii şi de studiu sunt necesari ca să-ți reuşească un descântec.

— *Ani?* se miră ea, demoralizată.

— Dacă ar fi uşor, ar face-o toată lumea. Trebuie să ştii să mergi înainte de a alerga. De ce să foloseşti o vrajă, când e de-ajuns un şiretlic?

— Nu cunosc nici şiretlicuri.

— Atunci exersează strâmbăturile. Sub piele ai muşchi, învață să-i foloseşti. E fața ta. Sunt obrajii tăi, buzele tale, urechile tale. Zâmbetele şi încruntăturile nu trebuie să năvălească peste tine ca o furtună din senin. Un zâmbet trebuie să fie un slujitor şi să vină doar atunci când îl chemi. Învață să-ți *domini* fața.

— Arată-mi cum.

— Umflă-ți obrajii. Arya făcu întocmai. Ridică sprâncenele. Nu, mai sus. Făcu şi asta. Bun. Vezi cât poți să stai aşa. Nu va fi mult. Mâine încearcă din nou. Vei găsi o oglindă myrisheză în pivnițe. Exersează în fața ei timp de o oră în fiecare zi. Ochii, nările, obrajii, urechile, buzele, învață să le stăpâneşti. Îi ridică bărbia în palmă. Cine eşti?

— Nimeni.

— O minciună. O jalnică minciună, copilă.

Găsi oglinda myrisheză în ziua următoare şi în fiecare dimineață şi în fiecare seară se aşeza în fața ei, cu câte o lumânare în stânga şi-n dreapta, strâmbându-se. *Stăpâneşte-ți fața,* îşi spunea, *şi vei putea minți.*

Curând după aceea, omul blajin îi porunci să le ajute pe celelalte acolite să

pregătească trupurile celor morți. Munca nu era nici pe departe la fel de grea ca frecatul scărilor pentru Weese. Uneori, dacă trupul era mare sau gras, se lupta cu greutatea lui, dar majoritatea cadavrelor erau bătrâne oase uscate, în piei zbârcite. Arya se uita la trupurile celor morți în timp ce le spăla, întrebându-se ce-i adusese la bazinul negru, îşi amintea o poveste pe care o auzise de la bătrâna Nan, despre cum uneori, în timpul unei ierni lungi, oamenii care trăiseră prea mult anunțau că pleacă la vânătoare. *Şi fiicele lor plângeau şi fiii lor îşi întorceau fața către foc,* parcă o auzea pe bătrâna Nan spunând, *dar nimeni nu-i oprea şi nu-i întreba ce fel de vânat au de gând să prindă, pe o zăpadă atât de mare şi cu vântul rece vuind.* Se întreba ce le spuneau bătrânii braavosi fiilor şi fiicelor lor înainte de a porni către Casa în Negru şi Alb.

Luna se schimba şi se schimba iarăşi, dar Arya n-o vedea niciodată. Ea slujea, spăla morții, se strâmba în oglindă, învăța limba braavosi şi încerca să-şi aducă aminte că nu era nimeni.

Într-o zi, omul blajin trimise după ea.

— Accentul tău e o oroare, spuse el, dar ştii destule cuvinte ca să-ți faci înțelese nevoile într-un fel. E timpul să ne părăseşti o vreme. Singura cale ca să stăpâneşti limba e s-o vorbeşti în fiecare zi, de dimineața până seara. Trebuie să pleci.

— Când? întrebă ea. Unde?

— Acum, răspunse el. Dincolo de zidurile acestea, vei găsi cele o sută de insule ale Braavosului în mare. Ai învățat cuvintele pentru midii, moluşte sau scoici, nu-i aşa?

— Da. Le repetă, în cea mai bună limbă braavosi de care era în stare.

Cea mai bună limbă braavosi de care era ea în stare îl făcu să zâmbească.

— O să te descurci. De-a lungul cheiului, mai jos de Oraşul Înecat, vei găsi un negustor de peşte pe nume Brusco, un om bun, dar rău de spate. Are nevoie de o fată care să-i împingă căruciorul şi să le vândă marinarilor de pe corăbii moluştele, scoicile şi midiile lui. Tu vei fi fata aceea. Înțelegi?

— Da.

— Şi, când te întreabă Brusco, cine eşti?

— Nimeni.

— Nu. Asta nu e de folos în afara acestor ziduri.

Arya şovăi.

— Aş putea fi Salty, de la Saltpans.

— Pe Salty o cunosc Ternesio Terys şi oamenii de pe *Fiica Titanului.* Te trădează felul în care vorbeşti, aşa că trebuie să fii o fată oarecare din Westeros, dar o altă fată, cred.

Îşi muşcă buza.

— Aş putea fi Cat?

— Cat. Omul blajin chibzui. Da. Braavosul e plin de pisici. Una în plus nu va

fi observată. Eşti Cat, o orfană de la…

— Debarcaderul Regelui. Vizitase Portul Alb cu tatăl ei de două ori, dar cunoştea mai bine Debarcaderul Regelui.

— Întocmai. Tatăl tău a fost căpitanul vâslaşilor pe o galeră. Când mama ta a murit, te-a luat cu el pe mare. Apoi a murit şi el, iar căpitanul lui n-a avut nevoie de tine, aşa că te-a îmbarcat pe o corabie spre Braavos. Şi care era numele corăbiei?

— *Nymeria,* răspunse ea pe dată.

În seara aceea părăsi Casa în Negru şi Alb. Avea un cuțit lung de fier la şold, ascuns sub mantie, o haină peticită şi decolorată, aşa cum ar putea să poarte o orfană. Pantofii o strângeau, tunica era atât de jerpelită, încât vântul tăia direct prin ea. Dar Braavosul se afla în fața ei. Aerul nopții mirosea a fum, a sare şi a peşte. Canalele erau întortocheate, ulițele şi mai întortocheate. Oamenii îi aruncau priviri curioase când trecea pe lângă ei, iar copiii cerşetori strigau cuvinte pe care nu le înțelegea. În scurt timp, era pierdută cu totul.

— Ser Gregor, murmură ea, traversând un pod de piatră sprijinit de patru arce. Din mijlocul lui, vedea catargele corăbiilor din Portul Peticarului. Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Ploaia începu să cadă. Arya îşi întoarse fața, lăsând picăturile să-i spele obrajii, atât de fericită încât îi venea să danseze. *Valar morghulis,* spuse ea, *valar morghulis, valar morghulis.*

ALAYNE

Când lumina răsăritului de soare se revărsă prin ferestre, Alayne se ridică în pat şi se întinse. Gretchel o auzi şi se sculă de îndată ca să-i aducă halatul. Camerele deveniseră friguroase în timpul nopții. *Va fi şi mai rău când iarna ne va prinde în gheara ei,* gândi ea. *Iarna, locul acesta va fi rece ca un mormânt.* Alayne îşi trase halatul pe ea şi îl legă în jurul taliei.

— Focul stă să se stingă, remarcă ea. Mai pune un buştean, fii bună.

— Cum doreşte doamna mea, răspunse femeia. Apartamentele Alaynei din Turnul Fecioarei erau mai mari şi mai confortabile decât micul dormitor în care fusese ținută când trăia Lady Lysa. Avea o garderobă şi o privată numai ale ei şi un balcon din piatră albă, sculptată, cu vedere deasupra Văii. În timp ce Gretchel se îngrijea de foc, Alayne străbătu camera tiptil şi se furişă desculță afară. Piatra era rece sub picioarele ei, iar vântul bătea cu furie, aşa cum bătea întotdeauna aici, sus, însă priveliştea o făcu să uite de toate pentru o clipă. Dintre cele şapte turnuri suple de la Eyrie, cel al Fecioarei era ultimul dinspre est, astfel că Valea i se deschidea în față, cu pădurile, râurile şi câmpurile încețoşate în lumina zorilor. Felul în care soarele atingea munții îi făcea să pară din aur masiv.

Ce încântător. Vârful înveşmântat în nea al Lăncii Uriaşului se înălța deasupra

ei, o imensitate de piatră şi gheaţă care copleşea castelul cocoţat pe umărul lui. Ţurţuri lungi de şapte metri împodobeau buza prăpastiei, de unde vara cădeau Lacrimile Alyssei. Un şoim plana deasupra cascadei îngheţate, profilându-şi aripile albastre, larg desfăcute, pe cerul dimineţii. *Aş vrea să am aripi şi eu.*

Îşi sprijini mâinile de balustrada din piatră sculptată şi se strădui să privească peste margine. Vedea Cerul, la două sute de metri dedesubt, şi treptele de piatră săpate în munte, drumul şerpuitor care ducea pe lângă Zăpada şi Piatra, până în albia văii. Vedea turnurile şi donjoanele Castelului Lunii, mici ca nişte jucării de copil. În jurul zidurilor, oştenii Lorzilor Declaranţi se puneau în mişcare, ieşind din corturi ca nişte furnici dintr-un muşuroi. *De-ar fi într-adevăr furnici,* gândi ea, *am putea să-i călcăm în picioare şi să-i zdrobim.*

Tânărul Lord Hunter şi recruţii lui se alăturaseră celorlalţi cu două zile în urmă. Nestor Royce închisese porţile Castelului în faţa lor, dar avea mai puţin de trei sute de oameni în garnizoana sa. Fiecare dintre Lorzii Declaranţi adusese o mie, şi erau şase cu toţii. Alayne le ştia numele ca pe-al ei: Benedar Belmore, Lord de Strongsong. Symond Templeton, Cavalerul de Ninestars. Horton Redfort, Lord de Redfort. Anya Waynwood, Lady de Ironoaks. Gilwood Hunter, căruia toată lumea îi zicea Tânărul Lord Hunter, Lord al Castelului Longbow. Şi Yohn Royce, cel mai puternic dintre toţi, redutabilul Yohn Bronz, Lord de Runestone, vărul lui Nestor şi capul ramurii vârstnice a Casei Royce. Cei şase se adunaseră la Runestone după moartea Lysei Arryn şi acolo făcuseră un pact, jurând să-l apere pe Lordul Robert, să apere Valea şi să se apere unul pe altul. Declaraţia lor nu pomenea nimic despre Lordul Protector, dar vorbea despre „proasta guvernare" care trebuia să ia sfârşit şi despre „falşi prieteni şi răi sfătuitori".

O pală rece de vânt îi trecu peste picioare. Se duse înăuntru ca să-şi aleagă o rochie pe care s-o poarte la micul dejun. Petyr îi dăduse garderoba răposatei sale soţii, o bogăţie de mătăsuri, satin, catifele şi blănuri care depăşea orice vis al ei, deşi majoritatea veşmintelor îi erau mult prea mari. Lady Lysa devenise foarte trupeşă în timpul lungului şir de sarcini, naşteri eşuate şi avorturi spontane, dar câteva dintre rochiile cele mai vechi fuseseră făcute pentru tânăra Lysa Tully de Riverrun, iar pe altele Gretchel reuşise să le ajusteze pe măsura Alaynei, care, la cei treisprezece ani ai ei, avea picioarele aproape la fel de lungi ca ale mătuşii sale la douăzeci.

În dimineaţa aceasta, îi atrase atenţia o rochie colorată, în nuanţele de roşu şi albastru ale Casei Tully, tivită cu sângeap. Gretchel o ajută să-şi strecoare braţele în mânecile-clopot şi o legă la spate, apoi îi pieptănă şi-i prinse părul. Alayne îl înnegrise din nou în seara precedentă, înainte de a se duce la culcare. Loţiunea pe care i-o dăduse mătuşa ei îi schimba culoarea arămie în castaniul-închis al Alaynei, dar arareori trecea mult timp până când roşcatul începea să se strecoare înapoi la rădăcini. *Şi ce mă fac atunci când nu voi mai avea vopsea?* Loţiunea fusese adusă de la Tyrosh, peste marea îngustă.

Coborând să ia micul dejun, Alayne fu din nou uimită de tăcerea de la Eyrie. Nu era castel mai liniştit în toate Cele Şapte Regate. Servitorii erau puțini şi bătrâni şi vorbeau cu glas scăzut, ca să nu-l agite pe micul lord. Nu erau cai pe munte, nici câini care să latre sau să mârâie, nici cavaleri antrenându-se în curte. Până şi paşii străjerilor păreau ciudat de înăbuşiți când se plimbau prin sălile de piatră palidă. Auzea vântul gemând şi suspinând în jurul turnurilor, dar asta era tot. La început, când venise la Eyrie, se auzise şi murmurul Lacrimilor Alyssei, dar cascada era acum înghețată. Gretchel spunea că avea să rămână tăcută până în primăvară.

Îl găsi pe Lordul Robert singur, în Sala Zorilor, deasupra bucătăriilor, împingând apatic o lingură de lemn printr-un castron mare de terci cu miere.

— Am vrut ouă, se plânse el când o văzu. Am vrut *trei* ouă fierte moi şi nişte şuncă slabă.

Nu aveau ouă, după cum nu aveau nici şuncă. Grânarele de la Eyrie aveau destul ovăz, porumb şi orz ca să-i hrănească timp de un an, dar depindeau de o fată bastardă, pe nume Mya Stone, pentru mâncărurile proaspete din vale. Cu tabăra Lorzilor Declaranți la poalele muntelui, nu era chip ca Mya să răzbată. Lordul Belmore, primul dintre cei şase care ajunsese la Castelul Lunii, trimisese un corb să-i spună lui Degețel că la Eyrie nu va mai urca pic de hrană până când nu-l va trimite jos pe Lordul Robert. Nu era tocmai un asediu, cel puțin deocamdată, dar era pe-aproape.

— Vei putea mânca oricâte ouă pofteşti când vine Mya, îi promise Alayne micului lord. Va aduce ouă, unt şi pepeni, tot felul de lucruri gustoase.

Băiatul era neîmpăcat.

— Eu am vrut ouă *astăzi.*

— Prigorel, nu avem ouă, ştii asta. Te rog, mănâncă-ți terciul, e foarte bun. Luă şi ea o lingură.

Robert îşi împinse lingura peste strachină şi înapoi, dar nu o duse la gură.

— Nu mi-e foame, hotărî el. Vreau să mă culc înapoi. N-am dormit astănoapte. Am auzit *cântece.* Maester Colemon mi-a dat vin de vise, dar tot le-am auzit.

Alayne îşi lăsă lingura jos.

— Dacă ar fi fost cântece, ar fi trebuit să le aud şi eu. Ai avut un coşmar, atâta tot.

— Nu, *n-a fost* un vis. Ochii i se umplură de lacrimi. Marillion cânta iarăşi. Tatăl tău zice că e mort, dar *nu e.*

— Ba da. O speria să-l audă vorbind astfel. *E destul de rău că e mic şi bolnăvicios, dacă e şi nebun?* Prigorel, *este* mort. Marillion a iubit-o pe nobila ta mamă prea mult şi n-ar fi putut trăi cu ceea ce i-a făcut, aşa că a păşit în văzduh. Alayne nu văzuse trupul, aşa cum nu-l văzuse nici Robert, dar nu se îndoia de faptul că era mort. S-a dus, zău.

— Dar îl aud în fiecare noapte. Chiar şi când închid obloanele şi-mi pun o *pernă* pe cap. Tatăl tău ar fi trebuit să-i taie limba. *I-am spus,* dar n-a vrut.

Avea nevoie de limbă, ca să mărturisească.

— Fii băiat cuminte şi mănâncă-ți terciul, îl rugă Alayne. Te rog? De dragul meu?

— Nu vreau! Robert îşi azvârli lingura prin încăpere. Se lovi de o tapiserie atârnată pe perete şi lăsă o dâră de terci pe o lună albă de mătase. *Lordul* vrea *ouă!*

— Lordul va mânca terci şi va fi recunoscător pentru asta, se auzi glasul lui Petyr în spatele lor.

Alayne se întoarse şi îl văzu în cadrul arcuit al uşii, cu Maester Colemon alături.

— Ar trebui să-l asculți pe Lordul Protector, stăpâne, zise maesterul. Lorzii tăi stegari urcă muntele ca să-ți aducă omagiile lor, aşa că va trebui să fii în toate puterile.

Robert îşi frecă ochiul stâng cu un deget.

— Alungă-i. Nu-i *vreau.* Dacă totuşi vin, am să-i fac să zboare.

— Mă ispiteşti amarnic, lordul meu, dar mă tem că le-am dat garanții, zise Petyr. În orice caz, e prea târziu să-i întoarcem. Probabil că au urcat deja până la Stâncă.

— De ce nu ne lasă în pace? se plânse Alayne. Nu le-am făcut niciun rău. Ce *vor* de la noi?

— Doar pe Lordul Robert. Pe el şi Valea. Petyr zâmbi. Vor veni opt. Lordul Nestor îi conduce, şi îl vor avea pe Lyn Corbray cu ei. Ser Lyn nu e genul de om care să stea deoparte când se vede sânge la orizont.

Cuvintele lui nu-i potoliră temerile. Lyn Corbray omorâse în dueluri aproape la fel de mulți oameni ca în bătălii. Alayne ştia că îşi câştigase renumele în timpul Rebeliunii lui Robert, luptând mai întâi împotriva Lordului Jon Arryn, la porțile Gulltownului, iar mai târziu sub flamurile lui, la Trident, unde îl doborâse pe Prințul Lewyn din Dorne, un cavaler alb al Gărzii Regale. Petyr spunea că prințul Lewyn fusese deja grav rănit când cursul bătăliei îl purtase spre ultimul său dans cu Doamna Deznădejdii, însă adăugă:

— Dar acesta nu este un subiect pe care ai vrea să-l abordezi cu Corbray. Cei care o fac au curând ocazia să-l întrebe pe Martell însuşi care e adevărul, jos în castelele iadului. Dacă măcar jumătate din ce auzise de la gărzile Lordului Robert era adevărat, Lyn Corbray era mai periculos decât toți cei şase Lorzi Declaranți laolaltă.

— De ce vine? întrebă ea. Credeam că cei din Casa Corbray sunt alături de tine.

— Lordul Lyonel Corbray e binevoitor față de mine, zise Petyr, dar fratele lui merge pe alt drum. La Trident, când tatăl lor a căzut rănit, Lyn a fost cel care a

înhățat Doamna Deznădejdii şi l-a omorât pe cel care îl doborâse. În timp ce Lyonel îl căra pe bătrân la maesteri, în spatele frontului, Lyn a condus atacul împotriva dornishenilor care amenințau flancul stâng al lui Robert, le-a zdrobit rândurile şi l-a omorât pe Lewyn Martell. Aşadar, când bătrânul Lord Corbray a murit, i-a încredințat Doamna Deznădejdii fiului său mai mic. Lyonel s-a ales cu pământurile lui, cu titlul, cu castelul şi toți banii, dar încă se crede văduvit de dreptul său din naştere, în timp ce Ser Lyn… ei, bine, el îl iubeşte pe Lyonel la fel de mult cât mă iubeşte pe mine. Voia mâna Lysei pentru sine.

— Nu-mi place Ser Lyn, zise apăsat Robert. Nu-l vreau aici. Trimite-l înapoi de unde a venit, n-am spus că poate veni. Nu *aici.* Eyrie e *invincibil,* aşa a spus mama.

— Mama ta e moartă, lordul meu. Până împlineşti şaisprezece ani, *eu* sunt stăpân la Eyrie. Petyr se întoarse către slujitoarea cocârjată care stătea nehotărâtă lângă treptele bucătăriei. Mela, adu-i lordului altă lingură. Vrea să-şi mănânce terciul.

— Ba *nu.* N-are decât să *zboare!* De data aceasta Robert azvârli strachina, cu tot cu terci şi cu miere. Petyr Baelish îşi feri sprinten capul, dar Maester Colemon nu era la fel de iute. Strachina de lemn îl nimeri direct în piept şi conținutul ei țâşni, împroşcându-i fața şi umerii. Scânci într-o manieră cât se poate de nefirească pentru un maester, în timp ce Alayne se întoarse să-l liniştească pe micul lord, dar prea târziu. Criza începuse. Un urcior cu lapte îşi luă zborul când mâna băiatului îl înşfacă, tremurând. Când încercă să se ridice, îşi răsturnă scaunul şi căzu peste el. Un picior o nimeri pe Alayne în burtă, lovind-o atât de tare încât îi tăie răsuflarea.

— O, zei, aveți milă, îl auzi pe Petyr exclamând, dezgustat.

Cocoloaşe de terci împestrițară fața şi părul Maesterului Colemon când îngenunche deasupra pacientului său, şoptind cuvinte liniştitoare. Un cocoloş i se prelinse încet pe obrazul drept, ca o lacrimă gloduroasă, gri-maronie. *Nu e o criză atât de rea ca ultima,* gândi Alayne, încercând să fie optimistă. Când tremurul încetă, doi străjeri în mantii azurii şi cămăşi argintii de mătase erau acolo, la chemarea lui Petyr.

— Duceți-l înapoi în pat şi puneți-i lipitori, spuse Lordul Protector, iar străjerul mai înalt îl ridică pe băiat în brațe. *Aş putea să-l duc şi eu,* gândi Alayne. *Nu e mai greu decât o păpuşă.*

Colemon şovăi o clipă, înainte de a continua:

— Lordul meu, aceste tratative ar fi mai bine să fie lăsate pe altă dată. Crizele Excelenței Sale s-au agravat de când a murit Lady Lysa. Sunt mai dese şi mai violente. Îi pun lipitori cât de des îndrăznesc, şi îi amestec vinul viselor şi laptele macului ca să-l ajut să doarmă, dar…

— Doarme douăsprezece ore pe zi, remarcă Petyr. Am nevoie de el treaz din când în când.

Maesterul îşi trecu degetele prin păr, picurând cocoloaşe de terci pe podea.

— Lady Lysa îl lua la sân ori de câte ori era surescitat. Arhimaesterul Ebrose susține că laptele de mamă are multe proprietăți terapeutice.

— Acesta e sfatul tău, maester? Să găsim o doică pentru Lordul de Eyrie şi Apărătorul Văii? Când o să-l înțărcăm, în ziua nunții? În felul acesta, poate să treacă direct de la sfârcurile doicii la cele ale soției. Râsul Lordului Petyr exprima limpede ce părere avea despre una ca asta. Nu, cred că nu. Îți sugerez să găseşti altceva. Băiatului îi plac dulciurile, nu?

— Dulciuri? se miră Colemon.

— Dulciuri. Prăjituri şi plăcinte, gemuri şi peltea, faguri de miere. Poate un strop de somn-dulce în lapte, asta ai încercat? Doar un strop, ca să-l liniştească şi să-i potolească tremuratul ăsta nenorocit.

— Un strop? Mărul din gâtlejul maesterului se mişcă în sus şi-n jos, în timp ce înghițea. Un strop mic… poate, poate. Nu prea mult şi nu prea des, da, aş putea încerca…

— Un strop, zise Lordul Petyr, înainte să-l aduci la întâlnirea cu lorzii.

— Cum porunceşti, stăpâne. Maesterul ieşi în grabă, cu colanul zornăind domol la fiecare pas.

— Tată, întrebă Alayne după ce maesterul ieşi, vrei o strachină cu terci la micul dejun?

— Urăsc terciul. O privi cu ochii lui Degețel. Aş prefera să-mi iau dejunul cu un sărut.

O fiică adevărată nu i-ar refuza tatălui ei un sărut, astfel că Alayne se duse lângă el şi-l sărută, o grăbită atingere uscată pe obraz, şi la fel de repede se dădu în lături.

— Cât de… respectuos. Degețel zâmbi cu gura, dar nu şi cu ochii. În orice caz, întâmplarea face să am alte sarcini pentru tine. Spune-i bucătarului să încălzească nişte vin roşu cu miere şi stafide. Oaspeții noştri vor fi înfrigurați şi însetați după lungul lor urcuş. Ai să-i întâmpini când vor veni şi ai să le oferi o gustare. Vin, pâine şi brânză. Ce fel de brânză mai avem?

— Din cea albă şi iute şi din cea albastră, puturoasă.

— Albă. Şi ai face bine să te schimbi.

Alayne privi în jos, la rochia ei, la albastrul-închis şi roşul-întunecat al Riverrunului.

— E prea…

— E prea *Tully*. Lorzii Declaranți nu vor fi încântați să-mi vadă fiica bastardă fandosindu-se în hainele defunctei mele soții. Alege altceva. Trebuie să-ți amintesc să eviți azuriul şi cremul?

— Nu. Azuriul şi cremul erau culorile Casei Arryn. Opt, zici… unul dintre ei e Yohn Bronz?

— Singurul care contează.

— Yohn Bronz mă *cunoaşte,* îi reaminti ea. A fost oaspete la Winterfell când fiul lui a plecat spre nord ca să îmbrace veşmintele negre. Îşi amintea vag că se îndrăgostise nebuneşte de Ser Waymar, dar asta se întâmplase acum o viață, când era doar o fetiță prostuță. Şi nu a fost singura oară. Lordul Royce a văzut… a văzut-o pe Sansa Stark din nou, la Debarcaderul Regelui, în timpul turnirului Mâinii.

Petyr îi aşeză un deget sub bărbie.

— Nu mă îndoiesc că Royce a zărit chipul acesta drăgălaş, dar a fost un chip dintr-o mie. Un bărbat care luptă într-un turnir are mai multe lucruri care să-l preocupe decât un copil oarecare în mulțime. Iar la Winterfell, Sansa a fost o fetiță cu părul arămiu. Fiica mea e o fecioară înaltă şi frumoasă, cu părul castaniu. Oamenii văd ce se aşteaptă să vadă, Alayne. O sărută pe nas. Pune-o pe Maddy să aprindă un foc în salon. Am să-i primesc pe Lorzii noştri Declaranți acolo.

— Nu în Sala Înaltă?

— Nu. Ferească zeii să mă vadă lângă jilțul Arrynilor, s-ar putea să creadă că am de gând să mă aşez pe el. Un fund cu o obârşie atât de joasă cum e al meu nu trebuie să aspire niciodată la asemenea perne înalte.

— Salonul. Ar fi trebuit să se oprească aici, dar cuvintele îi țâşniră de pe buze. Dacă li l-ai da pe Robert…

— … şi Valea?

— Valea o *au.*

— O, e adevărat, o mare parte din ea. Dar nu toată. Sunt îndrăgit în Gulltown şi am şi eu câțiva prieteni de viță nobilă. Grafton, Lynderly, Lyonel Corbray… deşi, recunosc, nu se pot pune cu Lorzii Declaranți. Cu toate acestea, unde ai vrea să mergem, Alayne? înapoi la măreața mea cetate de la Degete?

Se gândise la asta.

— Joffrey ți-a dat Harrenhalul. Acolo eşti lord cu drepturi depline.

— Cu titlul. Aveam nevoie de un scaun mare ca să mă însor cu Lysa, şi doar nu era ca Lannisterii să-mi dea Casterly Rock.

— Da, dar castelul e al *tău.*

— Ah, şi ce castel e acesta? Săli cavernoase şi turnuri părăginite, fantome şi curenți de aer, catastrofal de încălzit şi imposibil de fortificat… şi mai e mica problemă a unui blestem.

— Blestemele sunt numai în cântece şi poveşti.

Asta păru să-l amuze.

— A făcut cineva vreun cântec despre Gregor Clegane murind de vârful otrăvit al unei sulițe? Sau despre mercenarul dinaintea lui, căruia Ser Gregor i-a tăiat membrele bucată cu bucată? Acela a luat castelul de la Ser Amory Lorch, care l-a primit de la Lordul Tywin. Un urs l-a ucis pe unul, piticul tău pe celălalt. Lady Whent a murit şi ea, din câte am auzit. Casele Lothston, Strong, Harroway, Strong… Harrenhalul a ofilit fiecare mână care l-a atins.

— Atunci dă-i-l Lordului Frey.

Petyr râse.

— Poate că am s-o fac. Sau, şi mai bine, iubitei noastre Cersei. Deşi n-ar trebui să vorbesc aspru despre ea, îmi trimite nişte tapiserii minunate. Nu-i aşa că e amabilă?

La auzul numelui reginei, Alaya se îmbăţoşă:

— *Nu e* amabilă. Mă sperie. Dacă află unde sunt…

— … s-ar putea să fiu nevoit s-o scot din joc mai repede decât am plănuit. Cu condiţia să nu se scoată singură. Petyr o şicană cu un mic zâmbet. În jocul tronurilor, până şi cele mai umile piese pot avea voinţă proprie. Uneori, refuză să facă mişcările pe care le-ai planificat pentru ele. Ţine bine minte, Alayne. E o lecţie pe care Cersei Lannister o mai are încă de învăţat. Acum, n-ai cumva nişte treburi de făcut?

Într-adevăr, avea. Mai întâi se îngriji de încălzitul vinului, găsi o roată potrivită de brânză albă şi îi porunci bucătarului să coacă pâine destulă pentru douăzeci de persoane, în cazul în care Lorzii Declaranţi ar aduce mai mulţi oameni decât se aşteptau. *Odată ce ne mănâncă pâinea şi sarea, sunt oaspeţii noştri şi nu ne pot face rău.* Freyii încălcaseră toate legile ospitalităţii când îi omorâseră nobila mamă şi fratele, la Gemeni, dar nu-i venea să creadă că unui lord atât de nobil precum Yohn Royce i-ar trece măcar prin minte să facă la fel.

Urmă salonul. Podelele erau acoperite de un covor myrishez, aşa că nu era nevoie să fie aşternute paie. Alayne puse doi servitori să monteze masa din scânduri şi să aducă opt scaune grele din stejar şi piele. Pentru un ospăţ, ar fi aşezat unul în capul mesei, unul în capăt şi câte trei pe fiecare parte, dar nu era vorba de un ospăţ. Ceru oamenilor să aranjeze şase scaune pe-o parte a mesei, două pe cealaltă. Trebuia ca Lorzii Declaranţi să fi ajuns deja la Zăpadă. Urcuşul dura aproape o zi întreagă, chiar şi pe spatele catârilor. Pe jos, majoritatea aveau nevoie de mai multe zile.

Era posibil ca lorzii să stea de vorbă până târziu în noapte. Vor avea nevoie de lumânări noi. După ce Maddy făcu focul, o trimise jos, ca să caute lumânările parfumate din ceară de albine pe care i le dăduse Lysei Lordul Waxley, când încercase să-i câştige mâna. Apoi trecu încă o dată pe la bucătării, ca să se asigure de vin şi de pâine. Totul părea sub control şi mai avea încă timp destul să facă baie, să-şi spele părul şi să se schimbe.

Şovăia între o rochie de mătase purpurie şi o alta din catifea albastru-închis, cu cute argintii, care i-ar fi deşteptat toate culorile din ochi, dar în cele din urmă îşi aminti că Alayne era, în definitiv, o bastardă şi nu trebuia să se îmbrace mai presus de statutul ei. Rochia pe care o alese era din lână maro-închis de miel, cu o croială simplă, cu frunze şi lujeri de viţă brodate cu fir auriu pe corsaj, pe mâneci şi pe tiv. Era simplă şi îi şedea bine, deşi nu mai bogată decât ce ar fi putut purta o servitoare. Petyr îi dăduse şi toate bijuteriile Lysei şi probă mai multe coliere, dar

toate păreau ostentative. În cele din urmă, alese o panglică simplă de catifea, în nuanța aurie a toamnei. Când Gretchel îi aduse oglinda argintată a Lysei, culoarea i se păru potrivită cu claia de păr castaniu al Alaynei. *Lordul Royce nu mă va recunoaşte,* gândi ea. *Păi, abia mă recunosc eu.*

Simțindu-se aproape la fel de curajoasă ca Petyr Baelish, Alayne Stone îşi afişă zâmbetul şi coborî ca să-şi întâmpine oaspeții.

Eyrie era singurul castel din Cele Şapte Regate unde intrarea principală era mai jos de temnițe. Trepte abrupte de piatră se strecurau în sus, pe coasta muntelui, pe lângă castelele Piatra şi Zăpada, dar la Cer se sfârşeau. Ultimele două sute de metri de urcuş erau verticali, obligând vizitatorii să descalece de pe catâri şi să aleagă. Puteau să urce în coşul din lemn care era folosit pentru ridicatul proviziilor sau să se cațere printr-o crăpătură în stâncă, folosind locaşurile săpate în piatră pentru mâini.

Lordul Redfort şi Lady Waynwood, cei mai vârstnici dintre Lorzii Declaranți, aleseră să fie ridicați cu troliul, după care coşul fu folosit încă o dată pentru Lordul Belmore. Ceilalți lorzi făcură escalada. Alayne îi întâmpină în Camera Semilunii, lângă un foc călduros, unde le ură bun venit în numele Lordului Robert şi îi servi cu pâine, brânză şi vin fierbinte cu mirodenii, în cupe de argint. Petyr îi dăduse să studieze un catastif cu blazoane, astfel că heraldica le-o cunoştea, chiar dacă nu şi chipurile. Castelul roşu era, evident, Redfort, un bărbat scund, cu o barbă sură, îngrijită, şi ochi blajini. Lady Anya era singura femeie printre Lorzii Declaranți şi purta o mantie verde-închis, cu roata frântă a Casei Waynwood reliefată din mărgele de jais. Şase clopote de argint pe fond purpuriu, acesta era Belmore, cu burta țuguiată şi umerii rotunjiți. Barba sa era o oroare gri-roşcată, țâşnind dintr-o sumedenie de bărbii. Prin contrast, cea a lui Symond Templeton era neagră şi ascuțită. Nasul ca un cioc şi ochii albaştri, glaciali, îl făceau pe Cavalerul de Ninestars să semene cu o elegantă pasăre de pradă. Jiletca sa înfățişa nouă stele negre, într-o cruce aurie. Mantia de hermină a tânărului Lord Hunter o încurcă, până când zări broşa cu care era prinsă, cinci săgeți de argint în formă de evantai. Alayne ar fi zis că era mai aproape de cincizeci decât de patruzeci de ani. Tatăl lui domnise la Castelul Longbow aproape şaizeci de ani, doar pentru a muri atât de neaşteptat încât unii şuşoteau că actualul lord îşi grăbise succesiunea. Obrajii şi nasul lui Hunter erau roşii ca merele, ceea ce sugera o anumită predilecție spre struguri. Alayne avea grijă să-i umple cupa de îndată ce o golea.

Cel mai tânăr bărbat din grup avea trei corbi pe piept, fiecare strângând în gheare o inimă roşie ca sângele. Părul castaniu îi cădea pe umeri, cu o buclă rebelă peste frunte. *Ser Lyn Corbray,* gândi Alayne, aruncând o privire precaută către gura lui aspră şi ochii fără astâmpăr.

Ultimii sosiră verii Royce, Lordul Nestor şi Yohn Bronz. Lordul de Runestone era înalt cât Câinele. Deşi avea părul alb şi chipul ridat, Lordul Yohn arăta şi acum ca unul capabil să frângă ca pe o nuia aproape orice bărbat mai tânăr, cu

brațele sale imense, cioturoase. Fața lui zbârcită şi solemnă îi redeşteptă Sansei toate amintirile legate de vizita sa la Winterfell. Îl vedea la masă, vorbind în şoaptă cu mama ei. Îi auzea glasul bubuind de răsunau zidurile când se întorcea de la o vânătoare, cu un căprior pe şa. Îl vedea aievea în curte, cu o sabie de instrucție în mână, doborându-l pe tatăl ei la pământ şi întorcându-se să-l înfrângă şi pe Ser Rodrik. *Mă va recunoaşte. Cum ar putea să nu mă recunoască?* Se gândi să se arunce la picioarele lui, cerându-i protecție. *N-a luptat niciodată pentru Robb, de ce ar lupta pentru mine? Războiul s-a sfârşit şi Winterfellul a căzut.*

— Lord Royce? întrebă ea sfioasă. Doreşti o cupă cu vin, să te încălzeşti?

Yohn Bronz avea ochi cenuşii, ca ardezia, pe jumătate ascunşi sub cele mai stufoase sprâncene pe care le văzuse vreodată. Se încrețiră când îşi coborî privirea asupra ei.

— Te cunosc de undeva, copilă?

Alayne se simți de parcă şi-ar fi înghițit limba, dar o salvă Lordul Nestor.

— Alayne este fiica naturală a Lordului Protector, îi explică el morocănos vărului său.

— Degețelul lui Degețel a fost harnic, remarcă Lyn Corbray, cu un zâmbet pervers.

Belmore râse, iar Alayne simți roşeața năvălindu-i în obraji.

— Câți ani ai, copilă? întrebă Lady Waynwood.

— Pai… paisprezece, doamna mea. Pentru o clipă, uită câți ani trebuia să aibă Alayne. Şi nu sunt copilă, ci fecioară înflorită.

— Dar nu deflorată, putem spera. Mustața stufoasă a tânărului Lord Hunter îi ascundea gura îi întregime.

— Nu încă, zise Lyn Corbray, de parcă ea n-ar fi fost de față. Dar gata să fie culeasă în curând, aş zice.

— Asta trece drept curtoazie la Casa Inimii? Părul Anyei Waynwood încărunțea, în jurul ochilor avea laba-gâştei, iar sub bărbie pielea căzută, însă aerul de noblețe pe care îl emana era de netăgăduit. Fata e tânără şi gingaşă, şi a îndurat destule orori. Bagă de seamă cum vorbeşti, ser.

— Cum vorbesc e treaba mea, răspunse Corbray. Domnia Ta ar face bine să-şi vadă de treburile ei. Nu mi-au plăcut niciodată muştruluielile, după cum ar putea să-ți spună o sumedenie de oameni morți.

Lady Waynwood îi întoarse spatele.

— Ar fi mai bine să ne duci la tatăl tău, Alayne. Cu cât isprăvim mai repede, cu atât mai bine.

— Lordul Protector vă aşteaptă în salon. Dacă vreți să mă urmați, lorzii mei. Din Camera Semilunii urcară un şir de trepte abrupte de marmură care ocoleau atât beciurile, cât şi temnițele, şi treceau pe sub trei găuri de tragere, pe care Lorzii Declaranți se prefăcură că nu le observă. Belmore gâfâia în curând, ca o

pereche de foale, iar fața lui Redfort deveni albă, ca părul său. Străjerii din capul scărilor ridicară bariera-ghilotină în calea lor.

— Pe aici, vă rog, lorzii mei.

Alayne îi conduse în josul galeriei boltite, pe lângă o duzină de splendide tapiserii. Ser Lothor Brune se afla în fața salonului. Le deschise uşa şi îi urmă înăuntru.

Petyr era aşezat la o masă de lemn, cu o cupă de vin în mână, cercetând un pergament alb, sfărâmicios. Ridică privirea când Lorzii Declaranți pătrunseră pe rând în încăpere.

— Lorzii mei, fiți bine-veniți. Şi tu, doamna mea. Urcuşul e obositor, ştiu. Vă rog, luați loc. Alayne, draga mea, mai adu nişte vin pentru nobilii noştri oaspeți.

— Cum spui, tată.

Era mulțumită să vadă că lumânările fuseseră aprinse; salonul mirosea a nucşoară şi a alte mirodenii alese. Se duse să aducă carafa, în timp ce musafirii se rânduiră unul lângă altul… toți, în afară de Nestor Royce, care şovăi înainte de a ocoli masa, ca să se aşeze pe scaunul gol de lângă Lordul Petyr, şi de Lyn Corbray, care preferă să se ducă să stea în picioare lângă şemineu. Rubinul în formă de inimă de pe măciulia sabiei sale arunca sclipiri roşietice în timp ce bărbatul îşi încălzea mâinile. Alayne îl văzu zâmbindu-i lui Ser Lothor Brune. *Ser Lyn e foarte chipeş pentru un om mai în vârstă,* gândi ea, *dar nu-mi place zâmbetul lui.*

— Citeam această remarcabilă declarație a voastră, începu Petyr. Minunat. Maesterul care a scris-o e meşteşugit la vorbe. Nu-mi doresc decât să mă fi invitat s-o iscălesc şi eu.

Asta îi luă pe nepregătite.

— Tu? se miră Belmore. Să iscăleşti?

— Mânuiesc condeiul la fel de bine ca oricine, şi nimeni nu-l iubeşte pe Lordul Robert mai mult decât mine. Cât despre aceşti falşi prieteni şi răi sfătuitori, haideți să-i stârpim, cu orice chip. Lorzii mei, sunt alături de voi, trup şi suflet. Arătați-mi unde să iscălesc, vă rog.

Turnând în cupe, Alayne îl auzi pe Lyn Corbray chicotind. Ceilalți păreau pierduți, până când Yohn Bronz Royce îşi pocni degetele şi spuse:

— N-am venit după iscălitura ta. Nici nu avem de gând să facem schimb de vorbe cu tine, Degețel.

— Ce păcat. Îmi place atât de mult o vorbă bine plasată. Petyr lăsă pergamentul deoparte. Cum doriți. Haideți să vorbim deschis. Ce vreți de la mine, lorzii mei şi doamna mea?

— Nu vrem nimic de la tine. Syttiond Templeton îl fixă pe Lordul Protector cu privirea lui rece şi albastră. Vrem să pleci.

— Să plec? Petyr se prefăcu surprins. Unde să plec?

— Coroana te-a făcut Lord de Harrenhal, sublinie Tânărul Lord Hunter. Asta

ar fi de-ajuns pentru oricine.

— Ținuturile riverane au nevoie de un stăpân, spuse Horton Redfort. Riverrunul e sub asediu, Casele Bracken şi Blackwood sunt în război deschis, iar tâlharii hoinăresc liberi pe ambele maluri ale Tridentului, jefuind şi omorând după bunul plac. Cadavre neîngropate zac împrăştiate prin întreg ținutul.

— Sună foarte ispititor, Lord Redfort, răspunse Petyr, dar întâmplarea face să am îndatoriri presante aici. Şi mai e şi Lordul Robert de luat în calcul. Vreți să târăsc un copil bolnăvicios în mijlocul unui asemenea carnagiu?

— Excelența Sa va rămâne în Vale, declară Yohn Royce. Am de gând să iau băiatul cu mine la Runestone şi să fac din el un cavaler de care Jon Arryn ar fi mândru.

— De ce la Runestone? Petyr rămase pe gânduri. De ce nu la Ironoaks sau la Redfort? De ce nu la Castelul Longbow?

— Oricare dintre acestea ar fi potrivite, declară Lordul Belmore, iar Excelența Sa le va vizita pe fiecare pe rând, la timpul potrivit.

— Oare? Tonul lui Petyr sugera îndoiala.

Lady Waynwood oftă.

— Lord Petyr, dacă te gândeşti să ne învrăjbeşti, nu te osteni. Aici vorbim cu un singur glas. Cu toții suntem de acord cu Runestone. Lordul Yohn a crescut trei fii destoinici, nu e altul mai potrivit să aibă grijă de tânărul lord. Maester Helliweg e mult mai vârstnic, are mult mai multă experiență decât Maester Colemon al tău, şi e mult mai indicat să se ocupe de slăbiciunile Lordului Robert. La Runestone, băiatul va învăța meşteşugul războiului de la Vânjosul Sam Stone. Nimeni n-ar putea spera la un maestru de arme mai priceput. Septonul Lucos îl va iniția în cele spirituale. La Runestone va găsi, de asemenea, alți băieți de vârsta lui, tovarăşi mai nimeriți decât femeile bătrâne şi mercenarii care îl înconjoară în momentul de față.

Petyr Baelish îşi mângâie barba.

— Excelența Sa are nevoie de tovarăşi, n-am să te contrazic. Dar Alayne nu e nici pe departe o femeie bătrână. Lordul Robert ține mult la fiica mea, va fi bucuros să vă spună asta chiar el. Şi, din întâmplare, le-am cerut Lordului Grafton şi Lordului Lynderly să-mi trimită fiecare câte un băiat, drept pupil. Fiecare are câte un fiu de vârsta lui Robert.

Lyn Corbray izbucni în râs.

— Doi cățeluşi de la o pereche de câini linguşitori.

— Robert ar trebui să aibă în preajma sa şi un băiat mai mare. Un tânăr scutier promițător, să zicem. Cineva pe care să-l admire şi pe care să încerce să-l imite. Petyr se întoarse către Lady Waynwood: Ai un asemenea băiat la Ironoaks, doamna mea. Poate ai fi de acord să mi-l trimiți pe Harrold Hardyng.

Anya Waynwood părea amuzată.

— Lord Petyr, ce tâlhar îndrăzneț eşti!

— Nu vreau să-l fur pe băiat, zise Petyr, dar el şi Lordul Robert ar trebui să fie prieteni.

Yohn Royce Bronzul se aplecă:

— E cât se poate de nimerit ca Lordul Robert să-l aibă prieten pe tânărul Harry, şi aşa va fi… la Runestone, în grija mea, sub protecția mea, ca pupil şi scutier al meu.

— Dă-ni-l pe băiat, zise Lordul Belmore, şi poți pleca din Vale nevătămat ca să-ți ocupi scaunul cuvenit la Harrenhal.

Petyr îi aruncă o privire dojenitoare.

— Sugerezi că, altfel, s-ar putea să pățesc ceva, lordul meu? Nu-mi pot închipui de ce. Răposata mea soție părea să considere că *acesta* e scaunul meu cuvenit.

— Lord Baelish, spuse Lady Waynwood, Lysa Tully a fost văduva lui Jon Arryn şi mama copilului său, şi a domnit ca regentă. Tu… hai să fim sinceri, nu eşti un Arryn, iar Lordul Robert nu e de-un sânge cu tine. Cu ce drept crezi că poți domni aici?

— Lysa m-a numit Lord Protector, parcă aşa îmi amintesc.

Tânărul Lord Hunter spuse:

— Lysa Tully n-a aparținut niciodată Văii cu adevărat, nici nu avea dreptul să dispună de noi.

— Şi Lordul Robert? întrebă Petyr. Excelența Ta susține, de asemenea, că Lady Lysa nu ar avea niciun drept să dispună de propriul ei fiu?

Nestor Royce tăcuse în tot acest timp, dar acum vorbi răspicat.

— Cândva am sperat şi eu să mă căsătoresc cu Lady Lysa. Aşa cum au sperat tatăl Lordului Hunter şi fiul lui Lady Anya. Corbray s-a ținut de capul ei o jumătate de an. Dacă l-ar fi ales pe unul dintre noi, nimeni dintre cei prezenți nu i-ar fi contestat dreptul de a fi Lord Protector. Întâmplarea face să-l fi ales pe Degețel şi să-i fi dat în grijă propriul ei fiu.

— Era şi fiul lui Jon Arryn, vere, zise Yohn Bronz, încruntându-se la Păzitor. Aparține Văii.

Petyr se prefăcu nedumerit.

— Eyrie aparține Văii la fel de mult ca Runestone, dacă nu cumva l-a mutat cineva.

— Poți glumi cât vrei, Degețel, spuse Lordul Belmore. Băiatul va veni cu noi.

— Regret să te dezamăgesc, Lord Belmore, dar fiul meu vitreg va rămâne aici, cu mine. Nu e un copil robust, după cum ştiți cu toții. Călătoria l-ar costa scump. Ca tată vitreg şi Lord Protector, nu pot îngădui una ca asta.

Symond Templeton îşi drese glasul şi spuse:

— Fiecare dintre noi are o mie de oameni la poalele muntelui, Degețel.

— Ce loc minunat pentru ei.

— La nevoie, putem chema mult mai mulți.

— Mă ameninți cu războiul, ser?

Petyr nu părea câtuşi de puțin speriat.

Yohn Bronz spuse:

— *Îl vom avea* pe Lordul Robert.

Preț de o clipă, i se păru că ajunseseră într-un impas, până când Lyn Corbray îşi întoarse fața de la foc.

— Toată discuția asta mă îmbolnăveşte. Degețel vă va învârti cum vrea, dacă-l mai ascultați mult. Asemenea lucruri se rezolvă doar cu sabia. Îşi scoase sabia lungă.

Petyr îşi desfăcu brațele.

— Nu port sabie, ser.

— Uşor de rezolvat. Lumina lumânărilor se răspândi pe oțelul fumuriu al sabiei lui Corbray, atât de întunecat, încât îi aminti Sansei de Gheață, sabia mare a tatălui său.

— Mâncătorul tău de mere are o sabie. Spune-i să ți-o dea, sau scoate pumnalul ăla.

Îl văzu pe Lothor Brune întinzând mâna după sabie, dar înainte ca săbiile să se întâlnească, Yohn Bronz se ridică, plin de mânie:

— *Lasă arma, ser!* Eşti un Corbray sau un *Frey?* Suntem oaspeți aici.

Lady Waynwood îşi strânse buzele şi spuse:

— Nu se cuvine.

— Vâră sabia în teacă, Corbray, se auzi ca un ecou tânărul Lord Hunter. Ne faci pe toți de ruşine.

— Haide, Lyn, îl dojeni Redfort, cu un glas mai potolit. Asta nu va sluji la nimic. Du-o pe Doamna Deznădejdii la culcare.

— Doamna mea e însetată, răspunse apăsat Ser Lyn. Ori de câte ori iese la dans, vrea un strop de sânge.

— Doamna ta trebuie să rămână însetată. Bronz se aşeză de-a curmezişul în calea lui Corbray.

— Lorzii Declaranți, pufni Lyn Corbray. Ar fi trebuit să vă ziceți Cele Şase Babe. Vârî sabia întunecată înapoi în teacă şi îi părăsi, trecând pe lângă Yohn Bronz, de parcă n-ar fi fost acolo. Alayne îi ascultă paşii ce se îndepărtau.

Anya Waynwood şi Horton Redfort schimbară priviri. Hunter dădu pe gât cupa de vin şi o întinse ca să-i fie reumplută.

— Lord Baelish, vorbi Ser Symond, trebuie să ne ierți pentru această scenă.

— Trebuie? Glasul lui Degețel se răcise. Voi l-ați adus aici, lorzii mei.

Yohn Bronz spuse:

— N-a fost intenția noastră…

— *Voi l-ați adus aici.* Aş avea tot dreptul să-mi chem străjerii şi să vă arestez pe toți.

Hunter se clătina pe picioare atât de straşnic, încât aproape doborî carafa din

mâna Alaynei.

— Ne-ai dat garanții!

— Da. Fiți recunoscători că am mai multă onoare decât alții. Glasul lui Petyr răsuna mai furios decât îl auzise Alayne vreodată. V-am citit *declarația* şi v-am ascultat revendicările. Acum ascultați-le voi pe ale mele. Retrageți-vă armatele de pe acest munte. Mergeți acasă şi lăsați-mi fiul în pace. Proastă guvernare a fost, n-am să tăgăduiesc, dar asta a fost mâna Lysei, nu a mea. Dați-mi un singur an şi, cu ajutorul Lordului Nestor, vă promit că niciunul dintre voi nu va avea vreun motiv să se plângă.

— Aşa spui tu, zise Belmure. Dar cum să avem încredere în tine?

— Îndrăzneşti să mă numeşti *pe mine* nedemn de încredere? Nu eu am fost cel care a scos sabia în timpul tratativelor. Scrieți despre ocrotirea Lordului Robert chiar în timp ce-l lipsiți de hrană. Asta trebuie să înceteze. Nu sunt un războinic, dar voi lupta cu voi dacă nu ridicați acest asediu. Mai sunt la Vale şi alți lorzi în afară de voi, iar Debarcaderul Regelui îmi va trimite şi el oameni. Dacă vreți război, spuneți acum, şi Valea va sângera.

Alayne vedea îndoiala încolțind în ochii Lorzilor Declaranți.

— Un an nu e aşa de mult, zise Lordul Redfort, şovăitor. Poate că… dacă ne-ai da asigurări…

— Niciunul dintre noi nu vrea război, întări Lady Waynwood. Toamna e pe sfârşite şi trebuie să ne pregătim pentru iarnă.

Belmore îşi drese glasul.

— La sfârşitul acestui an…

— … dacă n-am făcut ordine în Vale, voi renunța de bună voie la titlul de Lord Protector, le promise Petyr.

— Eu zic că e mai mult decât cinstit, interveni Lordul Nestor Royce.

— Nu trebuie să fie represalii, insistă Templeton. Nicio vorbă despre trădare sau rebeliune. Trebuie să juri şi asta.

— Bucuros, răspunse Petyr. Prieteni îmi doresc, nu duşmani. Vă voi ierta pe toți, în scris dacă doriți. Până şi pe Lyn Corbray. Fratele lui e un om bun, nu e cazul să facem de ocară o casă nobilă.

Lady Waynwood se adresă Lorzilor Declaranți:

— Lorzii mei, poate că ar trebui să ne sfătuim.

— Nu e nevoie. E limpede că a câştigat. Ochii cenuşii ai lui Yohn Bronz îl cercetară pe Petyr Baelish. Nu-mi placi, dar s-ar părea că ai obținut un an. Ar fi bine să-l foloseşti cum trebuie, lordul meu. Nu ne-ai prostit pe toți. Deschise uşa cu atâta putere încât fu cât pe ce s-o smulgă din țâțâni.

Mai târziu, avu loc un fel de ospăț, deşi Petyr fu nevoit să-şi ceară scuze pentru mâncarea modestă. Robert fu înfățişat într-o jiletcă crem cu albastru şi jucă chiar grațios rolul de mic lord. Yohn Bronz nu era acolo ca să-l vadă, plecase deja de la Eyrie, începându-şi lungul coborâş, la fel cum făcuse Ser Lyn Corbray înaintea

lui. Ceilalți lorzi rămaseră până dimineață.

I-a vrăjit, gândi Alayne, în noaptea aceea, în timp ce zăcea în pat, ascultând vuietul vântului dincolo de ferestre. N-ar fi putut spune de unde provenea această bănuială, dar după ce îi veni în minte, nu-i mai dădu pace. Se foi şi se răsuci, rumegând ideea, ca un câine un os vechi. În cele din urmă, se ridică şi se îmbrăcă, lăsând-o pe Gretchel cu visele ei.

Petyr era încă treaz, scriind o scrisoare.

— Alayne, zise el. Draga mea. Ce te aduce aici atât de târziu?

— Trebuia să ştiu. Ce se va întâmpla într-un an?

Petyr lăsă pana jos.

— Redfort şi Waynwood sunt bătrâni. Unul sau amândoi ar putea muri. Gilwood Hunter va fi omorât de frații lui. Cel mai probabil de tânărul Harlan, care a pus la cale moartea Lordului Eon. Cine fură azi un ou mâine va fura un bou, cum zic eu mereu. Belmore e corupt şi poate fi cumpărat. Pe Templeton am să mi-l fac prieten. Yohn Bronz va continua să fie ostil, mă tem, dar atât timp cât e singur, nu reprezintă un mare pericol.

— Şi Ser Lyn Corbray?

Lumina lumânărilor îi dansa în ochi.

— Ser Lyn va rămâne duşmanul meu implacabil. Va vorbi despre mine cu ciudă şi dispreț oricui îi va ieşi în cale şi îşi va pune sabia în slujba oricărui complot ca să mă doboare.

În acel moment bănuiala deveni certitudine.

— Şi cum îl vei răsplăti pentru acest serviciu?

Degețel râse zgomotos.

— Cu aur, băieți şi promisiuni, desigur. Ser Lyn e un om cu gusturi simple, draga mea. Nu-i plac decât aurul, băieții şi măcelul.

CERSEI

Regele îşi țuguia buzele.

— Vreau să stau pe Tronul de Fier, îi spuse mamei sale. Pe Joff l-ai lăsat întotdeauna să stea acolo, sus.

— Joffrey avea doisprezece ani.

— Dar eu sunt *regele.* Tronul îmi *aparține.*

— Cine ți-a spus asta? Cersei trase adânc aer în piept, ca Dorcas s-o poată lega mai strâns. Era o fată voinică, mult mai puternică decât Senelle, însă şi mai neîndemânatică.

Tommen se făcu roşu la față.

— Nu mi-a spus nimeni.

— *Nimeni?* Aşa îi spui tu nobilei tale soții? Regina simțea că toată această

revoltă mirosea a Margaery Tyrell. Dacă mă minți, nu voi avea de ales şi voi trimite după Pate, să fie bătut până se umple de sânge. Pate era țapul ispăşitor al lui Tommen, aşa cum fusese şi al lui Joffrey. Asta vrei?

— Nu, murmură regele posomorât.

— Cine ți-a spus?

Tommen se mută de pe un picior pe altul.

— Lady Margaery. Ştia că nu era cazul să-i spună *regina* în prezența mamei sale.

— Aşa e mai bine. Tommen, am probleme serioase de rezolvat, probleme pe care eşti prea mic ca să le înțelegi. N-am nevoie de un băiețel nătâng care să se foiască pe tron în spatele meu şi să-mi distragă atenția cu întrebări copilăreşti. Bănuiesc că Margaery crede că ar trebui să iei parte şi la întrunirile mele de consiliu, nu-i aşa?

— Da, recunoscu el. Spune că trebuie să învăț să fiu rege.

— Când vei fi mai mare, poți să iei parte la câte întruniri de consiliu pofteşti, îi spuse Cersei. Te vei sătura în curând de ele, te asigur. Robert obişnuia să ațipească între sesiuni. *Când se ostenea să fie de față.* Prefera să vâneze cu câinii sau cu şoimii şi să lase plictiseala pe seama bătrânului Lord Arryn. Ți-l aminteşti?

— A murit de colici.

— Într-adevăr, bietul de el. Întrucât eşti aşa de dornic să înveți, poate că ar trebui să înveți numele tuturor regilor din Westeros *şi* ale Mâinilor care i-au slujit. Ai putea să mi le spui mâine.

— Da, mamă, răspunse el supus.

— Aşa te vreau, băiețelul meu cuminte. Puterea era a ei; Cersei nu avea de gând să renunțe la ea până când Tommen nu ajungea la majorat. *Eu am aşteptat, poate şi el. Am aşteptat jumătate din viață.* Jucase rolul de fiică ascultătoare, de mireasă sfioasă, de soție înțelegătoare. Îndurase pipăielile lui Robert la beție, gelozia lui Jaime, batjocura lui Renly, chicotelile lui Varys, nesfârşitul scrâşnet din dinți al lui Stannis. Se luptase cu Jon Arryn, cu Ned Stark şi cu ticălosul, perfidul, criminalul ei frate pitic, promițându-şi în tot acest timp că, într-o zi, va veni rândul ei. *Dacă Margaery Tyrell se gândeşte să-mi răpească ceasul de glorie, ar trebui să se gândească de două ori.*

Totuşi începuse prost şi ziua lui Cersei nu avea să se schimbe prea curând în bine. Petrecu restul dimineții cu Lordul Gyles şi catastifele lui, ascultându-l tuşind despre stele şi cerbi şi dragoni. După el sosi Lordul Waters ca să-i raporteze că primele dromoane erau aproape gata şi ca să ceară mai mult aur pentru a le termina în splendoarea pe care o meritau. Regina fu încântată să dea curs solicitării lui. Băiatul Lunii țopăi în timp ce regina îşi luă masa de prânz cu breslele negustorilor şi îi ascultă plângându-se de vrăbiile care cutreierau pe străzi şi dormeau în piețe. *Poate că va trebui să folosesc mantiile aurii să alunge aceste vrăbii din oraş,* gândea ea, când intră pe neaşteptate Pycelle.

Marele Maester fusese deosebit de cârcotaş în consiliu în ultima vreme. La întrunirea precedentă, se plânsese amarnic de oamenii pe care îi alesese Aurane Waters drept căpitani ai noilor ei dromoane. Waters voia să dea corăbiile unora mai tineri, în timp ce Pycelle pleda pentru experienţă, insistând că trebuia să le revină comanda acelor căpitani care supravieţuiseră flăcărilor de la Apa Neagră.

„Oameni cu experienţă, care şi-au dovedit loialitatea” îi numise el.

Cersei îi numise bătrâni şi se situase de partea Lordului Waters.

— Singurul lucru pe care aceşti căpitani l-au dovedit este că ştiu să înoate, spusese ea. Nicio mamă n-ar trebui să supravieţuiască mai mult decât fiii ei şi niciun căpitan n-ar trebui să supravieţuiască mai mult decât corabia sa.

Pycelle înghiţise cu greu dojana. Astăzi părea mai puţin irascibil şi chiar reuşi să schiţeze un fel de zâmbet tremurător.

— Înălţimea Ta, veşti bune, anunţă el. Wyman Manderly a făcut aşa cum i-ai poruncit şi l-a decapitat pe cavalerul-ceapă al Lordului Stannis.

— Ştim sigur?

— Capul şi mâinile omului au fost urcate pe zidurile Portului Alb. Lordul Wyman jură asta, iar Freyii confirmă. Au văzut capul acolo, cu o ceapă în gură. Şi mâinile, dintre care una uşor de recunoscut după degetele scurtate.

— Foarte bine, spuse Cersei. Trimite-i lui Manderly o pasăre şi informează-l că fiul îi va fi înapoiat de îndată, acum că şi-a demonstrat loialitatea.

Portul Alb avea să se întoarcă în curând la pacea regelui, iar Roose Bolton şi fiul său bastard se apropiau de Moat Cailin, unul dinspre sud, altul dinspre nord. Odată ce Moat Cailin era al lor, aveau să-şi unească forţele şi să scoată oamenii de fier din Castelul lui Torrhen şi Deepwood Motte. Asta ar trebui să le aducă sprijinul ultimilor lorzi stegari ai lui Ned Stark, când va veni vremea să pornească împotriva Lordului Stannis.

Între timp, la sud, Mace Tyrell ridicase un oraş de corturi lângă Capătul Furtunii şi avea două duzini de catapulte care aruncau pietre spre zidurile masive ale castelului, dar fără să fi reuşit să provoace distrugeri majore. *Lordul Tyrell războinicul,* cugetă regina. *Blazonul lui ar trebui să fie un om gras stând în fund.*

În după-amiaza aceea, încăpăţânatul sol braavosi se prezentă pentru audienţă. Cersei îl amânase două săptămâni şi l-ar fi amânat bucuroasă încă un an, dar Lordul Gyles susţinea că nu se mai înţelegea cu el… deşi regina începea să se întrebe dacă Gyles era în stare să mai facă *orice* altceva în afară de tuşit.

Noho Dimittis, aşa îşi zicea omul din Braavos. *Un nume agasant pentru un om agasant.* Şi glasul lui era agasant. Cersei se foi în scaun în timp ce el turuia, întrebându-se cât mai trebuie să-l suporte. În spatele ei se înălţa Tronul de Fier, cu ţepii şi lamele aruncând umbre contorsionate peste podea. Numai regele şi Mâna lui puteau să şadă pe tron. Cersei stătea la picioarele lui, într-un jilţ din lemn aurit, pe un maldăr de perne stacojii.

Când omul din Braavos se opri să-şi tragă suflul, profită de ocazie:

— Aceasta este mai degrabă o chestiune pentru lordul nostru vistiernic.

Răspunsul nu-l mulțumi pe nobilul Noho, se părea.

— Am vorbit cu Lordul Gyles de şase ori. Tuşeşte şi găseşte scuze, Înălțimea Ta, dar aurul nu se întrevede.

— Vorbeşte cu el a şaptea oară, îi sugeră Cersei cu amabilitate. Numărul şapte e sacru pentru zeii noştri.

— Înălțimea Ta vrea să facă o glumă, înțeleg.

— Când fac o glumă, zâmbesc. Mă vezi zâmbind? Mă auzi râzând? Te asigur, când glumesc, oamenii râd.

— Regele Robert…

— … e mort, îl întrerupse ea cu asprime. Banca de Fier îşi va primi aurul după ce această rebeliune va fi înăbuşită.

Bărbatul avu insolența să se încrunte la ea.

— Înălțimea Ta…

— Această audiență a luat sfârşit. Cersei suportase destul pentru o singură zi. Ser Meryn, condu-l pe nobilul Noho Dimittis la uşă. Ser Osmund, tu mă poți însoți înapoi la apartamentele mele.

Oaspeții ei aveau să sosească în curând, şi Cersei trebuia să se îmbăieze şi să se schimbe. Cina se anunța la fel de dificilă. Nu era lucru uşor să stăpâneşti un regat, cu atât mai puțin pe toate şapte.

Ser Osmund Kettleblack păşea pe trepte alături de ea, înalt şi suplu în veşmintele albe ale Gărzii Regale. Când Cersei fu convinsă că erau singuri, îşi trecu brațul pe sub al lui.

— Ce face frățiorul tău, mă rog?

Ser Osmund avea un aer stânjenit.

— Ah… destul de bine, numai că…

— *Numai că?* Regina lăsă o undă de mânie să se strecoare în glasul ei. Trebuie să mărturisesc, încep să-mi pierd răbdarea cu dragul nostru Osney. Era timpul să dreseze mânza aia. L-am numit scutul jurat al lui Tommen ca să-şi poată petrece fiecare zi în preajma lui Margaery. Ar fi trebuit să culeagă trandafirul până acum. Micuța regină e oarbă la farmecele lui?

— Cu farmecele stă bine. Doar e un Kettleblack, nu? Să-mi fie cu iertare. Ser Osmund îşi trecu degetele prin păru-i negru, uleios. Problema e ea.

— Şi de ce, mă rog? Regina începuse să nutrească îndoieli în privința lui Ser Osney. Poate că altul ar fi fost mai pe placul lui Margaery. *Aurane Waters, cu părul lui argintiu, sau un bărbat vânjos, ca Ser Tallad.* Fecioara ar prefera pe altcineva? Chipul fratelui tău nu-i e pe plac?

— Îi place chipul lui. Mi-a spus că, acum două zile, i-a atins cicatricile. „Ce femeie ți-a făcut asta?” l-a întrebat. Osney nu i-a spus niciodată că a fost o femeie, dar ea a ştiut. Poate că i-a spus altcineva. Întotdeauna îl atinge când stau de vorbă, aşa mi-a zis. Îi îndreaptă catarama mantiei, îi mângâie părul negru, lucruri de felul

acesta. O dată, la ținte, l-a pus să-i arate cum se ține un arc, aşa că el a trebuit s-o cuprindă cu brațele. Osney îi spune glume deocheate, iar ea râde şi, în replică, îi spune una şi mai şi. Nu, îl vrea, asta e limpede, dar…

— Dar? îl îndemnă Cersei.

— Nu sunt niciodată singuri. Regele e cu ei aproape tot timpul, iar când nu e el, e altcineva. Doarme în pat cu două dintre doamnele ei, altele în fiecare noapte. Alte două îi aduc micul dejun şi o ajută să se îmbrace. Se roagă cu septa ei, citeşte cu verişoara Elinor, cântă cu verişoara Alia, coase cu verişoara Megga. Când nu merge cu şoimii, împreună cu Janna Fossoway şi Merry Crane, se joacă vino-în-castelul-meu cu fetița Bulwer. Nu merge niciodată la călărit fără să-şi ia un alai, patru sau cinci însoțitoare şi pe puțin o duzină de străjeri. Şi întotdeauna sunt bărbați în preajma ei, chiar şi în Beciul Fecioarelor.

— Bărbați? Asta era ceva. Asta deschidea posibilități. Ce fel de bărbați? Spune-mi, rogu-te.

Ser Osmund ridică din umeri.

— Cântăreți. E nebună după cântăreți, jongleri şi alții ca ei. Cavaleri, veniți să le dea târcoale verişoarelor ei. Ser Tallad e cel mai nesuferit, zice Osney. Mocofanul ăla pare să nu ştie dacă fata pe care o vrea este Elinor sau Alia, dar ştie că o doreşte amarnic. Gemenii Redwyne o vizitează şi ei. Bălosul aduce flori şi fructe, iar Oroarea cântă la lăută. După cum zice Osney, ai obține un sunet mai plăcut strangulând o pisică. Insularul Verii e şi el mereu în cale.

— Jalabhar Xho? Cersei pufni batjocoritor. Îi cerşeşte aur şi săbii ca să-şi recâştige ținutul natal, probabil.

În spatele giuvaierelor şi al penelor sale, Xho nu era altceva decât un cerşetor de obârşie nobilă. Robert ar fi putut pune capăt pisălogelii lui pentru totdeauna cu un „Nu” categoric, dar ideea de a cuceri Insulele Verii îi surâsese bădăranului bețiv care îi fusese soț. Fără îndoială, visase la fetişcane cu pielea arsă de soare, goale pe sub mantii, cu sfârcurile negre ca tăciunele. Aşa că, în loc de „Nu”, Robert îi spunea mereu lui Xho: „Anul viitor”, deşi, nu se ştie cum, anul viitor nu venea niciodată.

— N-aş putea spune dacă cerşeşte, Înălțimea Ta, răspunse Ser Osmund. Osney zice că le învață limba Verii. Nu pe Osney, pe reg… pe mânză şi pe verişoarele ei.

— Un cal care vorbeşte limba Verii ar face mare senzație, remarcă sec regina. Spune-i fratelui tău să-şi țină pintenii ascuțiți. Voi găsi o cale să încalece în curând pe mânză, poți fi sigur de asta.

— Am să-i spun, Înălțimea Ta. E dornic, să nu crezi că nu. E o făptură drăgălaşă, mânza noastră.

Pe mine mă doreşte, nătărăule, gândi regina. *Tot ce vrea de la Margaery e titlul de lord dintre picioarele ei.* Oricât de mult ar fi ținut la Osmund, uneori i se părea la fel de mocăit ca Robert. *Sper că sabia îi e mai iute decât mintea. S-ar putea să vină ziua când Tommen să aibă nevoie de ea.*

Treceau în umbra ruinelor Turnului Umbrei când se revărsă peste ei sunet de ovații. În partea cealaltă a curții, un scutier trecu razant pe lângă țintă, făcându-i brațul transversal să se învârtă. Tonul ovațiilor era dat de Margaery şi de găinile ei. *Mult zgomot pentru nimic. Ai crede că băiatul a câştigat un turnir.* Pe urmă constată cu uimire că pe cal se afla Tommen, în armură aurită din cap până-n picioare.

Regina nu avu altceva de făcut decât să afişeze un zâmbet şi să se ducă să-şi vadă fiul. Ajunse lângă el când Cavalerul Florilor îl ajuta să descalece. Băiatul gâfâia de emoție.

— Ați văzut? întreba pe toată lumea. Am făcut întocmai ca Ser Loras. Ai văzut, Ser Osney?

— Am văzut, răspunse Osney Kettleblack. O priveliște încântătoare.

— Te ții mai bine în şa decât mine, sire, interveni Ser Dermot.

— Şi am rupt şi lancea. Ser Loras, ai auzit?

— Tare ca un pârâit de tunet. Un trandafir de jad şi aur prindea mantia albă a lui Ser Loras pe umăr, iar vântul îi răvăşea meşteşugit buclele castanii. A fost o cursă splendidă, dar o dată nu e suficient. Trebuie s-o mai faci şi mâine. Trebuie să călăreşti în fiecare zi, până când fiecare lovitură cade drept şi precis, iar lancea devine parte din brațul tău.

— Vreau.

— Ai fost minunat. Margaery se lăsă pe un genunchi, îl sărută pe rege pe obraz şi îl cuprinse cu un braț. Frate, bagă de seamă. Cred că bravul meu soț te va doborî de pe cal în câțiva ani. Cele trei verişoare ale sale o aprobară, iar biata fată Bulwer începu să țopăie, cântând:

— Tommen va fi *campionul, campionul, campionul.*

— Când va fi mare, zise Cersei.

Zâmbetele se ofiliră ca trandafirii sărutați de îngheț. Bătrâna septă cu fața ciupită de vărsat fu prima care plecă genunchiul. Ceilalți o urmară, cu excepția micii regine şi a fratelui ei.

Tommen nu păru să observe răceala bruscă din aer.

— Mamă, m-ai văzut? ganguri el vesel. Mi-am rupt lancea de scut şi sacul nu m-a lovit!

— M-am uitat din capătul celălalt al curții. Te-ai descurcat foarte bine, Tommen. Nu m-aş aştepta la mai puțin de la tine. Ai turnirul în sânge. Într-o zi, vei stăpâni arenele, aşa cum a făcut tatăl tău.

— Nimeni nu-i va ține piept. Margaery Tyrell îi aruncă reginei un zâmbet sfios. Dar n-am ştiut că Regele Robert a fost atât de destoinic în turnir. Rogu-te, Înălțimea Ta, spune-ne, ce turniruri a câştigat? Ce mari cavaleri a doborât din şa? Ştiu că regelui i-ar plăcea să audă despre victoriile tatălui său.

Un val de roşeață se ridică pe gâtul lui Cersei. Fata o prinsese pe picior greşit. În realitate, Robert Baratheon fusese un cavaler mediocru. În timpul turnirurilor,

prefera busculadele, unde putea să lovească fără milă cu securea boantă sau toporul. La Jaime se gândise ea când vorbise. *Nu-mi stă în obicei să mă pierd cu firea.*

— Robert a câştigat turnirul Tridentului, fu ea nevoită să spună. L-a înfrânt pe Prințul Rhaegar şi m-a numit pe mine regina dragostei şi a frumuseții. Mă mir că nu cunoşti această poveste, nora mea. Nu-i dădu timp lui Margaery să formuleze un răspuns. Ser Osmund, ajută-l pe fiul meu să-şi scoată armura, fii bun. Ser Loras, fă cu mine câțiva paşi. Am o vorbă cu tine.

Cavalerul Florilor nu avu de ales decât s-o urmeze îndeaproape, ca un cățeluş ce era. Cersei aşteptă până când ajunseră la scările şerpuitoare, apoi spuse:

— A cui a fost ideea asta, mă rog?

— A surorii mele, recunoscu el. Ser Tallad, Ser Dermot şi Ser Portifer călăreau la țintă, iar regina a sugerat că s-ar putea ca Înălțimii Sale să-i placă să încerce.

Îi spune aşa fetei ca să mă sâcâie.

— Şi rolul tău?

— L-am ajutat pe rege să-şi îmbrace armura şi i-am arătat cum să-şi țină lancea, răspunse el.

— Calul ăla era mult prea mare pentru el. Dacă ar fi căzut? Dacă sacul de nisip i-ar fi zdrobit capul?

— Vânătăile şi buzele însângerate fac parte din viața unui cavaler.

— Încep să înțeleg de ce fratele tău e infirm. Cersei fu încântată să observe că remarca ei şterse zâmbetul de pe chipul lui frumos. Poate că fratele meu a uitat să-ți explice îndatoririle pe care le ai, ser. Eşti aici să-mi aperi fiul de duşmani. Instrucția lui e de competența maestrului de arme.

— Fortăreața Roşie n-are niciun maestru de arme de când Aron Santagar a fost ucis, remarcă Ser Loras, cu o undă de reproş în glas. Înălțimea Sa are aproape nouă ani şi e dornic să învețe. La vârsta lui, ar trebui să fie scutier. Cineva trebuie să-l învețe.

Cineva o va face, dar acela nu vei fi tu.

— Spune-mi, rogu-te, tu al cui scutier ai fost, ser? îl întrebă ea suav. Al Lordului Renly, nu-i aşa?

— Am avut onoarea.

— Da, aşa mă gândeam şi eu.

Cersei văzuse cât de strâns se legau relațiile dintre scutieri şi cavalerii pe care îi slujeau. Nu voia ca Tommen să se apropie de Loras Tyrell. Cavalerul Florilor nu era genul de bărbat care să-i fie model unui copil.

— Am dat dovadă de neglijență. Cu un regat de condus, un război de purtat şi un tată de jelit, am pierdut din vedere problema numirii unui nou maestru de arme. Voi corecta această eroare de îndată.

Ser Loras îşi dădu la o parte o buclă castanie care-i căzuse pe frunte.

— Înălţimea Ta nu va găsi un altul mai priceput cu sabia şi lancea decât mine.

Suntem modeşti, nu-i aşa?

— Tommen ţi-e rege, nu scutier. Trebuie să lupţi şi să mori pentru el, dacă e nevoie. Nimic mai mult.

Îl lăsă lângă podul basculant care trecea peste şanţul uscat, acoperit de ţepuşe de fier, care ducea doar spre Fortăreaţa lui Maegor. *Unde să găsesc eu un maestru de arme?* se întrebă Cersei, urcând către apartamentele ei. Refuzându-l pe Ser Loras, nu îndrăznea să se îndrepte spre niciunul dintre cavalerii Gărzii Regale, asta ar fi sarea pe rană care cu siguranţă ar înfuria Highgardenul. *Ser Tallad? Ser Dermot? Trebuie să existe cineva.* Tommen începea să se ataşeze de noul său protector, dar Osney se dovedea mai puţin capabil decât sperase în problema Fecioarei Margaery, iar pentru fratele său, Osfryd, Cersei avea în vedere o altă funcţie. Era chiar păcat că pe Câine îl lovise turbarea. Lui Tommen îi fusese întotdeauna frică de glasul aspru şi de faţa arsă a lui Sandor Clegane, iar zeflemeaua lui ar fi fost antidotul perfect pentru cavalerismul afectat al lui Loras Tyrell.

Aron Santagar era dornishean, îşi aminti Cersei. *Aş putea să trimit vorbă la Dorn.* Secole de sânge şi război se întindeau între Sunspear şi Highgarden. *Da, un dornishean ar putea să-mi servească admirabil nevoile. Trebuie să existe câteva săbii pricepute în Dorn.*

Când intră în salonul ei, Cersei îl găsi pe Lordul Qyburn citind într-un scaun de lângă fereastră.

— Înălţimea Ta, dacă nu te superi, am rapoarte.

— Alte intrigi şi trădări? întrebă Cersei. Am avut o zi lungă şi obositoare. Spune-mi repede.

Lordul Qyburn îi zâmbi înţelegător.

— Cum doreşti. Se vorbeşte că Arhontele Tyroshului a propus Lysului termeni pentru a pune capăt actualului război comercial. Se zvonea că Myrul e pe cale să intre în război de partea Tyroshului, dar fără Compania de Aur, myrishezii nu cred că…

— … ce cred myrishezii nu mă interesează. Oraşele Libere se luptau mereu între ele. Nesfârşitele lor trădări şi alianţe nu însemnau nimic pentru Westeros. Ai vreo veste de mai mare însemnătate?

— Revolta sclavilor din Astapor s-a răspândit la Meereen, s-ar părea. Marinarii de pe o duzină de corăbii vorbesc despre dragoni…

— Harpii. La Meereen sunt harpii. Îşi amintea asta de undeva. Meereenul era în celălalt capăt al lumii, la răsărit, dincolo de Valyria. Sclavii n-au decât să se revolte. Ce-mi pasă mie? Noi n-avem sclavi în Westeros. Asta e tot ce ai să-mi spui?

— Sunt nişte veşti din Dorn pe care Înălţimea Ta ar putea să le găsească mai importante. Prinţul Doran l-a întemniţat pe Ser Daemon Sand, un bastard care a

fost cândva scutierul Viperei Roşii.

— Mi-l amintesc. Ser Daemon fusese printre cavalerii dornisheni care îl însoțiseră pe Prințul Oberyn la Debarcaderul Regelui. Ce-a făcut?

— A cerut eliberarea fiicelor Prințului Oberyn.

— Nătărăul.

— De asemenea, continuă Lordul Qyburn, fata Cavalerului de Pădurea Pătată s-a logodit pe neaşteptate cu Lordul Estermont, după cum ne informează prietenii noştri din Dorn. A fost trimisă la Piatra Verde în aceeaşi noapte şi se spune că ea şi Estermont s-au căsătorit deja.

— Un bastard în pântece ar explica asta. Cersei începu să se joace cu o şuviță de păr. Câți ani are sfioasa mireasă?

— Douăzeci şi trei, Înălțimea Ta. În timp ce Lordul Estermont…

— … trebuie să aibă şaptezeci, ştiu asta. Erau rudele ei prin alianță, după Robert, al cărui tată îşi luase nevastă din Casa Estermont, în ceea ce trebuie să fi fost un acces de patimă sau nebunie. Când Cersei se măritase cu regele, nobila mamă a lui Robert era moartă demult, dar ambii ei frați veniseră la nuntă şi rămăseseră o jumătate de an. Mai târziu, Robert insistase să întoarcă curtoazia printr-o vizită la Estermont, o insuliță muntoasă lângă Capul Mâniei. Cele două săptămâni umede şi mohorâte pe care le petrecuse Cersei la Piatra Verde, reşedința Casei Estermont, fuseseră cele mai lungi din tinerețea ei. Din prima clipă, Jaime poreclise castelul *Rahatul Verde* şi curând Cersei făcuse la fel. Altminteri, îşi petrecuse zilele privindu-şi nobilul soț vânând şi bând cu unchii lui şi ciomăgind diverşi veri până la leşin în curtea Rahatului Verde.

Existase şi o verişoară, o văduvioară îndesată, cu sâni cât pepenii, căreia îi muriseră şi soțul, şi tatăl în timpul atacului de la Capătul Furtunii.

— Tatăl ei a fost bun cu mine, spusese Robert, iar cu ea mă jucam când eram mici.

Nu îi luase mult până să înceapă să se joace din nou cu ea. De îndată ce soția lui închidea ochii, regele se furişa s-o consoleze pe biata făptură singură. Într-o noapte, îl pusese pe Jaime să-l urmărească, pentru a-i confirma bănuielile. Când se întorsese, fratele ei o întrebase dacă-l voia pe Robert mort.

— Nu, răspunsese ea. Îl vreau încornorat. Îi plăcea să creadă că aceea era noaptea în care fusese conceput Joffrey.

— Eldon Estermont şi-a luat o soție cu cincizeci de ani mai tânără, îi spuse ea lui Qyburn. De ce m-ar privi asta pe mine?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu zic că ar trebui… însă Daemon Sand şi această fată Santagar erau amândoi apropiați ai fiicei Prințului Doran, Arianne, sau cel puțin aşa vor să ne facă să credem dornishenii. Poate că nu înseamnă nimic, dar m-am gândit că Înălțimea Ta ar trebui să ştie.

— Acum ştiu. Cersei îşi pierdea răbdarea. Mai ai?

— Încă ceva. O problemă măruntă. Îi oferi un zâmbet spăşit şi îi povesti despre un spectacol de marionete care în ultimul timp devenise popular printre oamenii de rând ai oraşului, un spectacol unde regatul fiarelor era condus de o haită de lei trufaşi. Leişorii devin lacomi şi aroganți pe măsură ce se derulează această poveste trădătoare, până când încep să-şi devoreze propriii supuşi. Când nobilul cerb protestează, leii îl devorează şi pe el şi rag că e dreptul lor, fiind cele mai puternice dintre animale.

— Şi aşa se termină? întrebă Cersei, amuzată. Privită în lumina potrivită, ar putea fi văzută ca o lecție salutară.

— Nu, Înălțimea Ta. La sfârşit, un dragon iese dintr-un ou şi devorează toți leii.

Finalul ducea spectacolul de la simplă insolență la trădare.

— Nebuni fără minte. Doar nişte imbecili şi-ar primejdui capetele pentru un dragon de lemn. Chibzui o clipă. Trimite câțiva şoptitori la aceste spectacole ca să bage de seamă cine le frecventează. Dacă printre ei sunt oameni de seamă, vreau să le ştiu numele.

— Ce se va întâmpla cu ei, dacă pot îndrăzni să întreb?

— Orice om cu dare de mână va fi amendat. Jumătate din averea lor ar trebui să fie îndeajuns ca să le dea o lecție aspră şi să umple la loc cuferele noastre, fără să-i ruineze complet. Cei prea săraci ca să plătească pot pierde un ochi, fiindcă au privit trădarea. Pentru păpuşari, securea.

— Sunt patru. Poate Înălțimea Ta mi-ar putea îngădui să păstrez doi pentru scopurile mele. O femeie ar fi deosebit de…

— Ți-am dat-o pe Senelle, zise aspru regina.

— Din păcate, biata fată e cam… istovită.

Lui Cersei nu-i plăcea să se gândească la asta. Fata venise cu ea încrezătoare, gândind că avea să servească şi să toarne în cupe. Nici măcar când Qyburn îi prinsese lanțul în jurul încheieturii nu păruse că înțelege. Amintirea o dezgusta şi acum pe regină. *Celulele erau îngrozitor de reci. Până şi torțele tremurau. Şi creatura aia scârboasă urlând în beznă…*

— Da, poți să iei o femeie. Două, dacă pofteşti. Dar mai întâi vreau numele.

— Cum porunceşti. Qyburn se retrase.

Afară, soarele apunea. Dorcas îi pregătise baia. Regina se înmuia liniştită în apa caldă, cugetând la ceea ce avea să le spună oaspeților ei de la cină, când Jaime năvăli pe uşă şi le porunci lui Jocelyn şi lui Dorcas să părăsească încăperea. Fratele ei arăta mai puțin imaculat şi mirosea a cal. Era şi Tommen cu el.

— Dulce surioară, spuse el, regele vrea să-ți vorbească.

Cosițele aurii ale lui Cersei pluteau în apa din cadă. Camera era plină de aburi. O picătură de sudoare îi şiroia pe obraz.

— Tommen, zise ea, cu un glas periculos de blând. Ce mai e acum?

Băiatul cunoştea tonul acela. Se dădu înapoi.

— Înălțimea Sa își vrea gonaciul alb mâine, spuse Jaime. Pentru exerciții.

Cersei se ridică în cadă.

— Nu va fi niciun exercițiu.

— Ba da, va fi. Tommen își umflă buza de jos. Trebuie să călăresc *în fiecare zi.*

— Şi aşa vei face, declară regina, după ce vom avea un maestru de arme potrivit, care să-ți poată supraveghea antrenamentul.

— Nu *vreau* un maestru de arme potrivit. Îl vreau pe Ser Loras.

— Faci prea mult caz, băiete. Soțioara ta ți-a umplut capul cu idei absurde despre vitejia lui, ştiu, dar Osmund Kettleblack e de trei ori mai cavaler decât Loras.

Jaime râse.

— Nu Osmund Kettleblack pe care-l ştiu eu.

Îi venea să-l strângă de gât. *Poate că trebuie să-i poruncesc lui Ser Loras să-l lase pe Ser Osmund să-l doboare de pe cal.* Asta ar putea să-i mai potolească lui Tommen elanul. *Sărează un melc şi umileşte un cavaler, şi se vor zbârci pe dată.*

— Am să trimit după un dornishean să te instruiască, spuse ea. Dornishenii sunt cei mai pricepuți cavaleri din regat.

— Ba nu, protestă Tommen. Oricum, eu nu vreau niciun dornishean idiot, îl vreau doar pe *Ser Loras. Poruncesc!*

Jaime izbucni în râs. *Nu mă ajută deloc. I se pare amuzant?* Regina lovi apa cu furie.

— Trebuie să trimit după Pate? *Nu-mi* porunceşti tu mie, sunt mama ta.

— Da, dar eu sunt *regele.* Margaery zice că toată lumea trebuie să facă după cum spune regele. Îmi vreau gonaciul alb înşeuat mâine dimineață, pentru ca Ser Loras să mă poată învăța să lupt. Şi mai vreau un pisoi şi nu vreau să mănânc sfeclă. Îşi încrucişă brațele.

Jaime continua să râdă. Regina îl ignoră.

— Tommen, vino aici. Când băiatul şovăi, ea oftă.

— Ți-e frică? Un rege nu trebuie să-şi arate teama. Băiatul se apropie de cadă, cu ochii plecați. Cersei întinse mâna şi îi mângâie buclele aurii. Rege sau nu, eşti un băiețel. Până când creşti, eu sunt stăpână. Vei învăța să lupți, îți promit. Dar nu de la Loras. Cavalerii Gărzii Regale au sarcini mai importante decât să se joace cu un copil. Întreabă-l pe Lordul Comandant. Nu-i aşa, ser?

— Sarcini foarte importante. Jaime schiță un zâmbet firav. Să călărească în jurul zidurilor oraşului, de pildă.

Tommen arăta de parcă era gata să izbucnească în plâns.

— Mai pot avea un pisoi?

— Poate, lăsă de la ea regina. Atât timp cât nu mai aud aiureli despre turniruri. Îmi poți promite?

Tommen se foi.

— Da.

— Bine. Acum ia-o din loc. Oaspeții mei vor fi în scurt timp aici.

Tommen plecă, dar înainte de a ieşi se întoarse şi spuse:

— Când voi fi rege în toată puterea, voi *interzice* definitiv sfecla.

Fratele ei trânti uşa cu cioata.

— Înălțimea Ta, spuse el când rămaseră singuri, mă întrebam: eşti beată sau doar proastă?

Cersei lovi din nou apa, trimițând încă un val pe picioarele lui Jaime.

— Vezi cum vorbeşti, ser, sau…

— … sau ce? Mă trimiți să mai inspectez o dată zidurile oraşului? Jaime se aşeză picior peste picior. Zidurile tale afurisite sunt în regulă. M-am târât pe fiecare centimetru şi m-am uitat la toate cele şapte porți. Balamalele Porții de Fier sunt ruginite, iar Poarta Regelui şi Poarta Noroiului trebuie înlocuite, după izbiturile la care le-a supus Stannis cu berbecii lui. Zidurile sunt la fel de solide cum au fost întotdeauna… dar oare Înălțimea Ta a uitat că prietenii noştri de la Highgarden se află *în interiorul* lor?

— Eu nu uit nimic, îi răspunse ea, gândindu-se la o anume monedă de aur, cu o mână pe o față şi capul unui rege uitat pe cealaltă. *Cum a ajuns un temnicer nenorocit să aibă o asemenea monedă ascunsă sub oala lui de noapte? Cum poate un om ca Rugen să ajungă să aibă aur vechi de la Highgarden?*

— E prima oară când aud de un nou maestru de arme. Va trebui să cauți mult şi bine ca să găseşti un luptător mai bun ca Loras Tyrell. Ser Loras este…

— Ştiu ce este. Nu-l vreau în preajma fiului meu. Ai face bine să-i reaminteşti care-i sunt îndatoririle. Apa din cadă se răcise.

— Îşi cunoaşte îndatoririle, şi nu e lance mai bună…

— *Tu* ai fost mai bun, înainte de a-ți pierde mâna. Ser Barristan, în tinerețe. Arthur Dayne a fost mai bun şi Prințul Rhaegar se putea pune chiar şi cu el. Nu-mi îndruga mie despre cât e de fioros Cavalerul Florilor. E doar un băiat.

Se săturase de piedicile lui Jaime. Nimeni nu se pusese vreodată de-a curmezişul în fața nobilului ei tată. Când vorbea Tywin Lannister, oamenii se supuneau. Când vorbea Cersei, se simțeau liberi s-o sfătuiască, s-o contrazică, chiar şi s-o *refuze. Toate astea fiindcă sunt femeie. Fiindcă nu pot să-i înving cu sabia, i-au acordat lui Robert mai mult respect decât mie, dar Robert a fost un bețivan neghiob.* Nu suporta una ca asta, mai cu seamă din partea lui Jaime. *Trebuie să scap de el, şi asta curând.* Cândva, visase că vor stăpâni împreună peste Cele Şapte Regate, unul lângă altul, dar Jaime devenise mai mult un obstacol decât un ajutor.

Cersei se ridică din vană. Apa îi şiroia pe picioare şi îi picura din păr.

— Când voi avea nevoie de sfatul tău, am să ți-l cer. Lasă-mă, ser. Trebuie să mă îmbrac.

— Oaspeții de la cină, ştiu. Ce intrigă mai e şi asta? Sunt atât de multe că le pierd şirul. Privirea îi căzu pe picăturile de apă care-i atârnau din părul blond

dintre picioare.

Încă mă doreşte.

— Tânjeşti după ce ai pierdut, frăţioare?

Jaime ridică ochii.

— Şi eu te iubesc, dulce surioară. Dar eşti o proastă. O proastă frumoasă de aur.

Vorbele o usturau. *Mi-ai spus cuvinte mai tandre la Piatra Verde, în noaptea când l-ai plantat pe Joff în trupul meu,* gândi Cersei.

— Ieşi afară. Îi întoarse spatele şi ascultă cum pleacă, dibuind la uşă cu cioata.

În timp ce Jocelyn se asigura că totul era pregătit pentru cină, Dorcas o ajută pe regină să-şi îmbrace rochia. Avea dungi de satin verde, lucios, alternând cu dungi de catifea neagră, pluşată, şi o complicată dantelă neagră myrisheză deasupra corsajului. Dantela myrisheză era scumpă, dar o regină trebuia să se pună în orice moment în valoare, iar nenorocitele ei de spălătorese făcuseră multe dintre rochiile ei vechi să intre la apă, astfel că nu o mai încăpeau. Le-ar fi biciuit pentru neglijenţa lor, dar Taena o îndemnase să fie îngăduitoare.

— Oamenii din popor te vor iubi mai mult dacă vei fi bună, spusese ea, aşa că Cersei porunci ca valoarea rochiilor să fie reţinută din lefurile femeilor, o soluţie mult mai elegantă.

Dorcas îi aşeză o oglindă de argint în mână. *Foarte bine,* gândi regina, zâmbindu-şi. Era plăcut să iasă din veşmintele de doliu. Negrul o făcea să pară palidă. *Păcat că nu cinez cu Lady Merryweather,* cugetă regina. Fusese o zi lungă, iar umorul Taenei o înveselea întotdeauna. Cersei nu avusese o prietenă în compania căreia să se simtă bine de la Melara Hetherspoon încoace, iar Melara se dovedise a fi o mică intrigantă lacomă care nu-şi vedea lungul nasului. *N-ar trebui să gândesc rău despre ea. E moartă şi înecată, şi m-a învăţat să n-am încredere în nimeni în afară de Jaime.*

Când li se alătură în salon, oaspeţii ei deja începuseră vinul tonic. *Lady Falyse nu numai că seamănă cu un peşte, ci şi bea ca un peşte,* reflectă Cersei, când observă carafa pe jumătate goală.

— Scumpa mea Falyse, exclamă ea, sărutând-o pe obraz, şi bravul Ser Balman. Am fost atât de tulburată când am auzit despre nepreţuita ta mamă. Ce face Lady Tanda a noastră?

Lady Falyse arăta de parcă îi venea să plângă.

— Înălţimea Ta e bună că întreabă. Maester Frenke spune că şoldul mamei a fost zdrobit în cădere. A făcut ce-a putut. Acum ne rugăm, dar…

Rugaţi-vă cât vreţi, oricum va fi moartă până la sfârşitul lunii. Femeile de vârsta Tandei Stokeworth nu supravieţuiau unui şold rupt.

— Am să-mi alătur şi eu rugăciunile, spuse Cersei. Lordul Qyburn mi-a spus că Tanda a fost aruncată de pe cal.

— Chinga şeii a plesnit în timp ce călărea, explică Ser Balman Byrch. Băiatul

de la grajduri ar fi trebuit să vadă că era uzată. A fost pedepsit.

— Aspru, sper. Regina se aşeză şi făcu semn că oaspeții ei ar trebui să facă la fel. Mai doreşti o cupă de vin tonic, Falyse? Parcă-mi amintesc că întotdeauna ți-a plăcut.

— Eşti amabilă că-ți aminteşti, Înălțimea Ta.

Cum aş fi putut să uit? gândi Cersei. *Jaime zicea că e de mirare că nu-ți iese vin din băşica udului.*

— Cum ați călătorit?

— Incomod, se plânse Falyse. A plouat aproape tot timpul. Ne-am gândit să înnoptăm la Rosby, dar acel tânăr pupil al Lordului Gyles a refuzat să ne primească. Pufni. Ia aminte la ce spun, când Gyles va muri, nemernicul ăla de neam prost o va şterge cu aurul lui. S-ar putea chiar să încerce să revendice pământurile şi titlul de lord, deşi, de drept, Rosby ar trebui să ne revină nouă după ce Gyles nu va mai fi. Nobila mea mamă a fost mătuşa celei de-a doua soții a lui şi verişoară de gradul trei cu Gyles însuşi.

Blazonul tău e un miel, doamna mea, sau vreo maimuță avară? întrebă Cersei în gând.

— Lordul Gyles dă semne că moare de când îl ştiu, dar e încă printre noi şi, sper din suflet, va mai fi încă mulți ani. Zâmbi cu amabilitate. Fără îndoială că ne va vârî pe mulți dintre noi în mormânt.

— Se prea poate, fu de acord Ser Balman. Pupilul lui Rosby n-a fost singurul care ne-a ofensat, Înălțimea Ta. Pe drum am întâlnit şi bandiți. Făpturi mârşave, jegoase, cu scuturi de piele şi topoare. Unii aveau stele cusute pe pieptare, stele sacre, în şapte colțuri, dar, cu toate acestea, aveau priviri haine.

— Erau plini de purici, sunt convinsă, adăugă Falyse.

— Îşi zic *vrăbii,* preciza Cersei. O pacoste peste ținut. Noul nostru Înalt Septon va trebui să se ocupe de ei, după ce va fi încoronat. Dacă nu, am să mă ocup eu personal.

— Preacucernicia Sa a fost deja ales? întrebă Falyse.

— Nu, trebui să mărturisească regina. Septonul Ollidor era cât pe ce să fie ales, până când nişte vrăbii din astea l-au urmărit într-un bordel şi l-au târât gol afară, în stradă. Luceon pare acum cea mai probabilă alegere, deşi prietenii noştri de pe dealul celălalt spun că îi mai lipsesc câteva voturi din numărul necesar.

— Fie ca Baba să călăuzească deliberările cu lampa de aur a înțelepciunii sale, spuse Lady Falyse, cât se poate de pioasă.

Ser Balman se foi în scaun.

— Înălțimea Ta, o chestiune stânjenitoare, dar… ca între noi să nu existe resentimente, trebuie să ştii că nici buna mea soție, nici mama ei n-au avut de-a face cu numele acestui copil bastard. Lollys e o ființă naivă, iar soțul ei are predilecție spre umorul negru. I-am spus să aleagă pentru băiat un nume mai potrivit. A râs.

Regina îşi sorbi vinul, cercetându-l. Ser Balman fusese cândva un campion de seamă şi unul dintre cei mai chipeşi cavaleri din Cele Şapte Regate. Se putea mândri şi acum cu o mustaţă arătoasă, dar altminteri nu îmbătrânise frumos. Păru-i blond, cârlionţat, se retrăsese dinspre frunte, în timp ce burta îi avansase inexorabil în jiletcă. *Ca unealtă, lasă mult de dorit,* cugetă ea. *Totuşi va fi de folos.*

— Tyrion a fost numele unui rege, înainte de venirea dragonilor. Pezevenghiul l-a întinat, dar poate că acest copil îi va reda onoarea. *Dacă bastardul trăieşte atâta.* Ştiu că nu sunteţi de vină. Lady Tanda e sora pe care n-am avut-o niciodată, iar tu… Glasul i se frânse. Iertaţi-mă, trăiesc cu spaima.

Falyse deschise şi închise gura, ceea ce o făcu să arate ca un peşte ridicol.

— Cu… spaima, Înălţimea Ta?

— N-am dormit o noapte întreagă de când a murit Joffrey. Cersei umplu pocalele cu vin tonic. Prieteni… voi *sunteţi* prietenii mei, nădăjduiesc. Şi ai Regelui Tommen.

— Flăcăul acela drăgălaş, afirmă solemn Ser Balman. Înălţimea Ta, însăşi deviza Casei Stokeworth este *Mândria de a fi credincios.*

— Mi-aş dori să fie mai mulţi ca tine, bunule ser. Vă spun sincer, am grave îndoieli în privinţa lui Ser Bronn de la Apa Neagră.

Soţul şi soţia schimbară o privire.

— Omul e insolent, Înălţimea Ta, spuse Falyse. Bădăran şi spurcat la gură.

— Nu e un adevărat cavaler, adăugă Ser Balman.

— Nu. Cersei zâmbi, numai pentru el. Iar tu eşti un om care ştie să recunoască un adevărat cavaler, îmi amintesc când te-am văzut în turnir… care turnir a fost acela când ai luptat atât de strălucit, ser?

Ser Balman zâmbi cu modestie.

— Întâmplarea aceea de la Duskendale, de-acum şase ani? Nu, n-ai fost acolo, altfel ai fi fost cu siguranţă încoronată regina dragostei şi a frumuseţii. Să fie turnirul de la Lannisport, după Rebeliunea lui Greyjoy? Atunci am doborât de pe cal o grămadă de cavaleri destoinici…

— Despre acela e vorba. Chipul Lui Cersei se întunecă. Pezevenghiul a dispărut în noaptea în care tatăl meu a murit, lăsând în urma lui doi temniceri cinstiţi, în bălţi de sânge. Unii susţin că ar fi fugit dincolo de marea îngustă, dar eu mă îndoiesc. Piticul e viclean. Poate că stă la pândă pe-aproape, plănuind alte crime. Poate că vreun prieten îl ascunde.

— Bronn? Ser Balman îşi mângâie mustaţa stufoasă.

— A fost mereu omul Pezevenghiului. Numai Străinul ştie câţi oameni a trimis în iad la porunca lui Tyrion.

— Înălţimea Ta, cred c-aş fi observat un pitic pitindu-se prin ţinuturile noastre, zise Ser Balman.

— Fratele meu e mic. E făcut să se pitească. Cersei îşi lăsă mâna să tremure.

Numele unui copil e un lucru neînsemnat… dar insolența nepedepsită naşte rebeliune. Iar acest Bronn adună mercenari în jurul lui, după câte mi-a spus Qyburn.

— A luat patru cavaleri în casa lui, explică Falyse.

Ser Balman pufni.

— Buna mea soție îi flatează numindu-i cavaleri. Sunt mercenari parveniți, fără urmă de cavalerism la vreunul dintre ei.

— După cum mă temeam. Bronn adună săbii pentru pitic. Cei Şapte să-mi apere fiul! Pezevenghiul îl va ucide, aşa cum l-a ucis pe fratele lui. Cersei suspină. Prieteni, îmi pun onoarea în mâinile voastre… dar ce înseamnă onoarea unei regine față de spaimele unei mame?

— Continuă, Înălțimea Ta, o asigură Ser Balman. Vorbele tale nu vor părăsi această încăpere.

Cersei se întinse peste masă şi-i strânse mâna.

— Eu… eu aş dormi noaptea mai liniştită dacă aş auzi că Ser Bronn a suferit… un accident… la vânătoare, poate.

Ser Balman cumpăni o clipă.

— Un accident *mortal?*

Nu, vreau să-i rupi degetul mic! Cersei îşi muşcă buza. *Sunt înconjurată de duşmani, iar prietenii mei sunt nişte nătărăi.*

— Te implor, ser, şopti ea, nu mă obliga s-o spun…

— Înțeleg. Ser Balman ridică un deget.

Un nap ar fi priceput mai repede.

— Eşti un adevărat cavaler, ser. Răspunsul la rugăciunile unei mame speriate. Cersei îl sărută. Fă-o repede, dacă eşti bun. Acum Bronn are doar câțiva oameni în preajma lui, dar, dacă nu acționăm, va aduna, cu siguranță, mai mulți. O sărută pe Falyse. Nu voi uita asta niciodată, prieteni. *Adevărații* mei prieteni din Casa Stokeworth. *Mândri să fim credincioşi.* Aveți cuvântul meu, îi vom găsi lui Lollys un soț mai bun când totul se isprăveşte. *Un Kettleblack, poate.* Noi, Lannisterii, ne plătim datoriile.

Ce-a urmat a fost vin tonic şi sfeclă cu unt, pâine fierbinte, ştiucă coaptă cu ierburi şi coaste de mistreț. Lui Cersei începuse să-i placă foarte mult mistrețul, de la moartea lui Robert. Nici măcar n-o deranja compania, deşi Falyse se fandosi întruna şi Balman se umflă în pene de la supă până la desert. Era trecut de miezul nopții când reuşi să scape de ei. Ser Balman se întrecu pe sine, propunând încă o carafă, iar regina se gândi că nu era prudent să-l refuze. *Aş fi putut tocmi un Om Fără Chip să-l omoare pe Bronn pentru jumătate din cât am cheltuit pe vinul tonic,* cugetă ea când, în cele din urmă, îi văzu plecați.

La ora aceea, fiul ei dormea dus, dar Cersei trecu pe la el înainte de a merge la culcare. Fu surprinsă să găsească trei pisoi negri cuibăriți lângă el.

— De unde au apărut ăştia? îl întrebă ea pe Ser Meryn Trant, în fața dormito-

rului regal.

— Mica regină i i-a dat. A vrut să-i dea numai unul, dar el nu s-a putut hotărî care-i place mai mult.

Mai bine decât să-i scoată cu pumnalul din pântecele mamei, bănuiesc. Încercările stângace de seducție ale lui Margaery erau atât de evidente, încât erau caraghioase. *Tommen e prea mic pentru sărutări, aşa că îi dă pisoi.* Dar Cersei ar fi preferat să nu fie negri. Pisicile negre aduceau ghinion, după cum descoperise fetița lui Rhaegar chiar în acest castel. *Ar fi fost fiica mea, dacă Regele Nebun nu i-ar fi făcut tatei farsa aceea crudă.* Trebuie că nebunia fusese cea care îl făcuse pe Aerys s-o refuze pe fiica Lordului Tywin, şi în schimb să-i ia fiul, însurându-şi în acelaşi timp propriul fiu cu o plăpândă prințesă dornisheană cu ochii negri şi pieptul plat.

Amintirea acelui refuz o chinuia şi acum, după atâția ani. În multe nopți îl privise pe Prințul Rhaegar plimbându-şi degetele lungi şi elegante peste strunele de argint ale harpei sale. Mai existase vreodată un bărbat atât de frumos? *Dar era mai mult decât un bărbat. Sângele lui era sângele Valyriei, sângele dragonilor şi al zeilor.* Când era doar o fetiță, tatăl ei îi promisese că se va mărita cu Rhaegar. Nu putea să fi avut mai mult de şase, şapte ani pe-atunci.

— Să nu vorbeşti despre asta, copilă, îi spusese tatăl ei, afişându-şi zâmbetul secret pe care doar Cersei îl văzuse vreodată. Până când Înălțimea Sa nu e de acord cu logodna. Trebuie să rămână deocamdată secretul nostru. Şi aşa rămăsese, deşi, odată, Cersei făcuse un desen cu ea zburând pe un dragon, în spatele lui Rhaegar, cu brațele strânse în jurul pieptului său. Când îl descoperise Jaime, ea îi spusese că erau Regina Alysanne şi Regele Jaehaerys.

Avea zece ani când, în sfârşit, îşi văzuse prințul în carne şi oase, la turnirul organizat de tatăl ei în cinstea venirii Regelui Aerys în vest. Sub zidurile Lannisportului fuseseră înălțate tribune, iar ovațiile spectatorilor răsunaseră la Casterly Rock ca o avalanşă de tunete. *L-au aclamat pe tata de două ori mai tare decât pe rege,* îşi amintea regina, *însă doar pe jumătate cât pe Prințul Rhaegar.*

În vârstă de şaptesprezece ani, proaspăt cavaler, Rhaegar Targaryen purtase o platoşă neagră peste o cămaşă aurie de zale când intrase la galop în arenă. Fâşii lungi de mătase roşie şi aurie fluturau, ca nişte flăcări, în urma coifului său. Doi dintre unchii lui Cersei căzuseră în fața lăncii sale, alături de o duzină dintre cei mai buni campioni ai tatălui ei, floarea Apusului. Seara, prințul cântase la harpa lui de argint, făcând-o să lăcrimeze. Când îi fusese prezentată, Cersei aproape că se înecase în adâncimile ochilor săi trişti, violeți. *A fost rănit,* îşi amintea că se gândise, *dar am să-i vindec inima când vom fi căsătoriți.* Pe lângă Rhaegar, până şi frumosul ei Jaime păruse doar un țânc. *Prințul va fi soțul meu,* gândise ea, beată de emoție, *iar când bătrânul rege va muri, voi fi regină.* Mătuşa ei îi dezvăluise acest adevăr înainte de turnir.

— Trebuie să fii deosebit de frumoasă, îi spusese Lady Genna, aranjându-i

rochia, căci, la sfârşitul ospățului, se va anunța logodna ta cu Prințul Rhaegar.

Cersei fusese atât de fericită în ziua aceea! Altfel n-ar fi îndrăznit niciodată să viziteze cortul lui Maggy Broasca. O făcuse doar ca să le arate lui Jeyne şi Melarei că leoaica nu se teme de nimic. *Urma să fiu regină. De ce s-ar fi temut o regină de o bătrână hidoasă?* Amintindu-şi acea previziune, o treceau fiori şi acum, după o viață. *Jeyne a fugit din cort țipând înspăimântată,* îşi aminti regina, *dar Melara a rămas, şi la fel am făcut şi eu. Am lăsat-o să ne guste sângele şi am râs de profețiile ei prosteşti. Niciuna dintre ele nu avea pic de sens.* Avea să fie soția Prințului Rhaegar, orice-ar fi spus femeia. *Tatăl* ei îi promisese asta, iar cuvântul lui Tywin Lannister era de aur.

Râsul îi pierise la sfârşitul turnirului. În încheiere, nu se ținuse niciun ospăț, niciun toast în cinstea logodnei sale cu Prințul Rhaegar. Doar tăceri reci şi priviri de gheață între rege şi tatăl ei. Mai târziu, când Aerys, fiul său şi toți bravii cavaleri plecaseră spre Debarcaderul Regelui, fata se dusese la mătuşa ei, cu ochii în lacrimi, neînțelegând.

— Tatăl tău a propus uniunea, îi spusese Lady Genna, dar Aerys a refuzat să audă de aşa ceva. „Eşti cel mai capabil slujitor al meu, Tywin", a spus regele, „dar nimeni nu-şi însoară moştenitorul cu fiica unui servitor." Usucă lacrimile alea, micuțo. Ai văzut vreodată un leu plângând? Tatăl tău va găsi alt bărbat pentru tine, unul mai bun decât Rhaegar.

Dar mătuşa ei o mințise şi tatăl ei îi înşelase aşteptările, întocmai cum i le înşela Jaime acum. *Tata n-a găsit un bărbat mai bun. În schimb, mi l-a dat pe Robert, iar blestemul lui Maggy a înflorit ca o plantă otrăvitoare.* Dacă s-ar fi măritat cu Rhaegar, aşa cum voiseră zeii, el nici nu s-ar fi uitat la lupoaică. *Rhaegar ar fi astăzi regele nostru, iar eu i-aş fi regină, mama fiilor lui.*

Nu-l putuse ierta niciodată pe Robert pentru că îl omorâse.

Dar, la drept vorbind, leii nu ştiau să ierte. După cum avea să afle în curând Ser Bronn de la Apa Neagră.

BRIENNE

Hyle Hunt era cel care insistase să ia capetele.

— Tarly le va dori pentru ziduri, spusese el.

— Nu avem smoală, subliniase Brienne. Carnea va putrezi. Lasă-le. Nu voia să călătorească prin întunecimea verde a pădurilor de pin cu capetele celor pe care-i omorâse.

El nu voise să asculte. Tăiase gâturile celor morți cu mâna lui, legase cele trei capete laolaltă de păr şi le atârnase de şaua lui.

Brienne nu avea de ales decât să-şi spună că nu erau acolo, dar uneori, mai cu seamă noaptea, le simțea ochii morți în ceafă, iar o dată visase că le aude

şuşotind.

Era frig şi umezeală la Capul Ghearei Despicate, în timp ce făceau cale întoarsă. Uneori ploua, alteori stătea să plouă. Nu le era cald niciodată. Chiar şi când poposeau, era greu să găsească lemne uscate pentru foc.

Când ajunseră la porţile Iazului Fecioarelor, erau însoţiţi de o armată de muşte, o cioară mâncase ochii lui Shagwell, iar Pyg şi Timeon mişunau de viermi. Brienne şi Podrick se obişnuiseră de mult să meargă la o sută de metri în faţă, ca să ţină la distanţă mirosul de putreziciune. Ser Hyle susţinea că-şi pierduse deja orice simţ al mirosului.

— Îngroapă-i, îi cerea Brienne de fiecare dată când se opreau ca să înnopteze, dar Hunt era mai mult decât încăpăţânat. *Probabil îi va spune Lordului Randyll că i-a omorât el pe toţi trei.*

Dar, spre cinstea lui, cavalerul nu făcu nimic de felul acesta.

— Scutierul bâlbâit a aruncat o piatră, spuse el, când el şi Brienne fură aduşi în faţa lui Tarly, în curtea castelului Mooton. Capetele îi fuseseră prezentate unui căpitan al gărzilor, căruia i se spusese să se ocupe de spălarea, smolirea şi urcarea lor deasupra porţii. Săbiera a făcut restul, preciza Hunt.

— Toţi trei? Lordul Randyll era neîncrezător.

— După cum luptă, ar fi putut să omoare încă trei.

— Şi ai găsit-o pe fata Stark? o întrebă apoi Tarly pe Brienne.

— Nu, lordul meu.

— În schimb, ai omorât câţiva şobolani. Ţi-a plăcut?

— Nu, lordul meu.

— Păcat. În orice caz, ţi-ai luat porţia de sânge. Ai dovedit ce-ai vrut să dovedeşti. E timpul să scoţi zalele şi să îmbraci din nou veşminte potrivite. Sunt corăbii în port. Una se va opri la Tarth. Te voi îmbarca pe ea.

— Mulţumesc, lordul meu, dar nu…

Faţa Lordului Tarly sugera că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i înfigă ei capul în ţeapă şi să-l ridice deasupra porţilor Iazului Fecioarelor, alături de Timeon, Pyg şi Shagwell.

— Ai de gând să continui cu nebunia asta?

— Am de gând s-o găsesc pe Sansa.

— Dacă nu te superi, interveni Ser Hyle, am văzut-o luptând cu Măştile. E mai puternică decât mulţi bărbaţi, şi iute…

— *Sabia* e iute, izbucni Tarly. Aşa e oţelul valyrian. Mai puternică decât mulţi bărbaţi? Da. E o ciudăţenie a naturii, departe de mine să neg una ca asta.

Cei ca el nu mă vor iubi niciodată, gândi Brienne, *orice-aş face.*

— Lordul meu, s-ar putea ca Sandor Clegane să ştie câte ceva despre fată. Dacă l-aş putea găsi…

— Clegane s-a făcut haiduc. Acum umblă cu Beric Dondarrion, s-ar părea. Sau nu. Circulă poveşti diferite. Arată-mi unde se ascund şi am să le spintec burţile

bucuros, am să le scot mațele şi am să le dau foc. Am spânzurat zeci de haiduci, dar căpeteniile lor încă ne scapă. Clegane, Dondarrion, preotul roşu, iar acum femeia asta, Inimă de Piatră… cum propui *tu* să-i găseşti, când eu nu reuşesc?

— Lordul meu, eu… Nu putea să-i dea un răspuns bun. Nu pot decât să încerc.

— Încearcă, atunci. Ai scrisoarea, nu-ți trebuie permisiunea mea, dar am să ți-o dau oricum. Dacă eşti norocoasă, nu te vei alege de pe urma ostenelii tale decât cu bătături de şa. Dacă nu, poate că Clegane te va lăsa să trăieşti după ce el şi şleahta lui te violează. Te poți târî înapoi la Tarth cu bastardul vreunui câine în burtă.

Brienne îl ignoră.

— Dacă nu ți-e cu supărare, lordul meu, câți oameni sunt cu Câinele?

— Şase sau şaizeci sau şase sute. S-ar părea că depinde pe cine întrebăm. Era limpede că Randyll Tarly se săturase de discuție. Dădu să se întoarcă.

— Dacă scutierul meu şi cu mine ți-am cere găzduire până când…

— Cere ce vrei. N-am să vă tolerez sub acoperişul meu.

Ser Hyle Hunt făcu un pas înainte.

— Dacă nu ți-e cu supărare, lordul meu, înțelesesem că încă este acoperişul Lordului Mooton.

Tarly îi aruncă o privire înveninată.

— Mooton are curajul unui vierme. Nu-mi vorbi mie de Mooton. Cât despre tine, domnița mea, se spune că tatăl tău e un om bun. Dacă e aşa, îl compătimesc. Unii oameni sunt binecuvântați cu fii, alții cu fiice. Nimeni nu merită să fie blestemat cu ființe ca tine. Trăieşte sau mori, Lady Brienne, dar nu te întoarce la Iazul Fecioarelor cât timp sunt eu stăpân aici.

Vorbele sunt vânt, îşi spuse Brienne. *Nu te pot răni. Lasă-le să treacă pe lângă tine.*

— Cum porunceşti, lordul meu, încercă ea să-i răspundă, însă Tarly plecase înainte să apuce ea să vorbească. Părăsi curtea ca o somnambulă, fără să ştie încotro se îndrepta.

Ser Hyle o ajunse din urmă.

— Există hanuri.

Brienne scutură din cap. Nu voia să stea de vorbă cu Hyle Hunt.

— Îți aduci aminte de Gâsca Împuțită?

Mantia ei îi păstra şi acum mirosul.

— De ce?

— Vino acolo mâine la prânz. Vărul meu Alyn a fost unul dintre cei trimişi să-l caute pe Câine. Voi vorbi cu el.

— De ce-ai face asta?

— De ce nu? Dacă reuşeşti acolo unde Alyn a dat greş, voi putea să-l tachinez pe seama asta ani de zile.

Mai erau hanuri la Iazul Fecioarelor, Ser Hyle nu se înşelase. Dar unele

arseseră în timpul unui atac sau al altuia şi trebuiau reconstruite, iar cele care rămăseseră în picioare erau pline până la refuz de oameni din oastea Lordului Tarly. Brienne şi Podrick le vizitară pe toate în după-amiaza aceea, dar nu erau paturi libere nicăieri.

— Ser? Domniță? făcu Podrick când soarele era la apus. Există corăbii. Corăbiile au paturi. Hamacuri. Sau priciuri.

Oamenii Lordului Randyll mişunau încă prin docuri, ca muştele pe capetele celor trei Măşti Însângerate, dar căpitanul lor o recunoscu pe Brienne şi o lăsă să treacă. Pescarii localnici îşi legau bărcile la mal pentru noapte şi strigau captura zilei, dar pe ea o interesau vasele mai mari care făceau curse în apele stâncoase ale mării înguste. Câteva erau în port, dar una, o galeasă numită *Fiica Titanului,* îşi dezlega parâmele ca să plece cu fluxul de seară. Ea şi Podrick Payne făcură turul corăbiilor care rămăseseră. Căpitanul *Fetei din Gulltown* o luă pe Brienne drept târfă şi le spuse că nava lui nu era bordel, iar un harponier de pe o balenieră ibbaneză se oferi să-i cumpere băiatul, dar avură mai mult noroc în altă parte. Brienne îi cumpără lui Podrick o portocală de pe *Goana Mării,* un pescador care tocmai venise dinspre Oraşul Vechi pe la Tyrosh, Pentos şi Duskendale.

— Urmează Gulltown, îi spuse căpitanul, apoi pe după Degete, la Sisterton şi Portul Alb, dacă ne îngăduie furtunile. E o corabie curată *Goana,* fără atâția şobolani ca majoritatea şi avem la bord ouă proaspete şi unt abia ales. Domnița caută să meargă la Nord?

— Nu. *Nu încă.* Era ispitită, dar…

În timp ce-şi croiau drum către următoarea dană, Podrick se foi şi spuse:

— Ser? Domniță? Da' dacă domnița mea a mers, într-adevăr, acasă? Cealaltă domniță a mea, vreau să spun, ser. Lady Sansa.

— I-au ars casa.

— Totuşi, acolo îi sunt *zeii.* Iar zeii nu pot muri.

Zeii nu pot muri, dar fetele pot.

— Timeon a fost un om crud şi un criminal, dar nu cred că a mințit în privința Câinelui. Nu putem merge la Nord până când nu ştim cu certitudine. Vor mai fi şi alte corăbii.

În capătul estic al portului găsiră, în cele din urmă, adăpost pentru noapte, la bordul unei galere de negoț distruse de furtună, numite *Doamna din Myr.* Se canarisea rău, căci îşi pierduse cârma şi jumătate din echipaj într-o furtună, dar căpitanul ei nu avea banii necesari s-o repare, aşa că fu bucuros să ia câțiva gologani de la Brienne, ca să le îngăduie ei şi lui Pod să împartă o cabină goală.

Avură parte de o noapte agitată. Brienne se trezi de trei ori. Prima dată fu când începu ploaia, iar apoi la un scârțâit care o făcu să se gândească la Dick Dibaciul furişându-se s-o omoare. Se trezi cu un cuțit în mână, dar nu era nimic. În întunericul cabinei înghesuite, îi luă o clipă să-şi aducă aminte că Dick Dibaciul era mort. Când, în cele din urmă, alunecă din nou în somn, visă oamenii pe care îi

omorâse. Dansau în jurul ei, batjocorind-o, ciupind-o în timp ce ea dădea să-i lovească cu sabia. Îi sfârtecă pe toţi, făcându-i fâşii însângerate, dar continuau să roiască în jurul ei… Shagwell, Timeon şi Pyg, da, dar şi Randyll Tarly şi Vargo Hoat şi Ronnet Connington cel Roşu. Ronnet avea un trandafir între degete. Când i-l întinse, ea îi tăie mâna.

Se trezi lac de sudoare şi îşi petrecu tot restul nopții cuibărită sub mantie, ascultând ropotul ploii pe punte, deasupra capului ei. Era o noapte dezlănțuită. Din când în când, auzea sunetul unui tunet îndepărtat şi se gândea la corabia braavosi care plecase cu fluxul de seară.

A doua zi dimineață, găsi din nou Gâsca Împuțită, o trezi pe hangița şleampătă şi îi plăti pentru nişte cârnați graşi, pâine prăjită, o jumătate de cupă de vin, o carafă de apă fiartă şi două cupe curate. Femeia o privi chiorâş pe Brienne în timp ce punea apa la fiert.

— Tu eşti aia vânjoasă care a plecat cu Dick Dibaciul, îmi amintesc. Te-a înşelat?

— Nu.

— Te-a siluit?

— Nu.

— Ți-a furat calul?

— Nu. A fost omorât de tâlhari.

— Tâlhari? Femeia părea mai mult curioasă decât tulburată. Întotdeauna mi-am închipuit că Dick va fi spânzurat sau trimis la Zidul ăla.

Mâncară pâinea friptă şi jumătate din cârnați. Podrick Payne îi stropi cu apă dreasă cu vin, în timp ce Brienne sorbi o cupă de vin îndoit cu apă, întrebându-se de ce venise aici. Hyle Hunt nu era un cavaler adevărat. Chipul său cinstit era doar o mască. *N-am nevoie de ajutorul lui. N-am nevoie de protecție şi n-am nevoie de el,* îşi spuse. *Probabil că nici nu va veni. Să-mi dea întâlnire aici a fost doar o altă farsă.*

Tocmai se ridica să plece când îşi făcu apariția Ser Hyle.

— Domniță. Podrick. Aruncă o privire către cupe, către farfurii şi către carnații pe jumătate mâncați, care se răceau într-o baltă de unsoare, şi spuse: O, zei, sper că n-ați mâncat aici.

— Ce-am mâncat nu-i treaba ta, i-o întoarse Brienne. Ți-ai găsit vărul? Ce ți-a spus?

— Sandor Clegane a fost văzut ultima oară în Saltpans, în ziua atacului. După aceea, a plecat spre vest, de-a lungul Tridentului.

Brienne se încruntă.

— Tridentul e un râu lung.

— Da, dar nu cred să se fi îndepărtat prea mult de gura lui. S-ar părea că Westerosul şi-a pierdut farmecul pentru el. La Saltpans căuta o *corabie.* Ser Hyle scoase din cizmă un sul de piele de oaie, dădu carnații la o parte şi îl desfăşură. Se

dovedi a fi o hartă.

— Câinele a măcelărit trei dintre oamenii fratelui său la vechiul han de la răscruce, aici. A condus atacul la Saltpans, aici. Lovi cu vârful degetului peste Saltpans. S-ar putea să fie prins în capcană. Freyii sunt aici, sus, la Gemeni, Darry şi Harrenhalul se află la sud, pe malul celălalt al Tridentului, la vest are Casele Blackwood şi Bracken luptându-se şi pe Lordul Randyll aici, la Iazul Fecioarelor. Drumul prin munți spre Vale e înzăpezit. Chiar dacă ar putea trece de clanurile munților, unde să se ducă un Câine?

— Dacă e cu Dondarrion…?

— Nu e. Alyn e sigur de asta. Oamenii lui Dondarrion îl caută şi ei. Au dat de veste că au de gând să-l spânzure pentru ceea ce a făcut la Saltpans. Ei n-au avut niciun rol acolo. Lordul Randyll răspândeşte vorba că au avut, în speranța de a întoarce oamenii de rând împotriva lui Beric şi a frăției lui. Nu-l va captura niciodată pe lordul fulgerului atât timp cât oamenii îl protejează. Şi mai e şi cealaltă ceată, condusă de femeia asta, Inimă de Piatră… iubita Lordului Beric, după cum spun unii. Cică ar fi fost spânzurată de Freyi, dar Dondarrion ar fi sărutat-o şi ar fi readus-o la viață, iar acum nu are moarte, la fel ca el. Brienne cercetă harta.

— Dacă Clegane a fost văzut ultima oară la Saltpans, acolo trebuie să-i dăm de urmă.

— Alyn zicea că n-a mai rămas nimeni la Saltpans, în afară de un cavaler bătrân care se ascunde în castel.

— Totuşi ar fi un început.

— Ar fi cineva, spuse Ser Hyle. Un septon. Mi-a trecut pragul cu o zi înainte de sosirea ta. Meribald e numele lui. E născut şi crescut pe râu şi a slujit aici toată viața. Pleacă mâine să-şi facă itinerarul şi trece mereu pe la Saltpans. Ar trebui să mergem cu el.

Brienne ridică o privire tăioasă.

— Să *mergem?*

— Vin cu voi.

— Ba nu.

— Bine, mă duc cu Septonul Meribald la Saltpans. Tu şi Podrick puteți să mergeți unde naiba vreți.

— Ți-a poruncit Lordul Randyll să mă urmăreşti din nou?

— Mi-a poruncit să mă țin departe de tine. Lordul Randyll crede că s-ar putea să ai parte de un viol pe cinste.

— Atunci de ce vrei să vii cu mine?

— Ori asta, ori mă întorc la paza porții.

— Dacă stăpânul tău ți-a poruncit…

— Nu mai e stăpânul meu.

Asta o luă prin surprindere.

— Nu mai eşti în slujba lui?

— Nobilul lord m-a informat că nu mai are nevoie de sabia sau de insolenţa mea. E acelaşi lucru. De acum înainte, mă voi bucura de viaţa aventuroasă a unui cavaler rătăcitor… deşi, dacă vom reuşi să o găsim pe Sansa Stark, îmi închipui că vom fi răsplătiţi cum se cuvine.

Aur şi pământ, asta aşteaptă.

— Am de gând s-o salvez, nu s-o vând. Am făcut un jurământ.

— Eu nu-mi amintesc să fi făcut.

— Tocmai de aceea n-ai să vii cu mine.

Porniră la drum a doua zi dimineaţă, la răsăritul soarelui.

Era o procesiune ciudată: Ser Hyle pe un hăitaş roib, Brienne pe iapa ei mare şi sură, Podrick Payne călare pe mârţoaga lui spetită, iar Septonul Meribald păşind alături de ei, cu toiagul lui, conducând un măgăruş şi un dulău. Măgarul purta o povară atât de mare, încât Brienne se temea că o să-şi rupă spatele.

— Hrană pentru cei săraci şi flămânzi din ţinuturile riverane, le spuse Septonul Meribald la porţile Iazului Fecioarelor. Seminţe, nuci şi fructe uscate, păsat de ovăz, făină, pâine de orz, trei roţi de caşcaval de la hanul de lângă Poarta Nebunului, cod sărat pentru mine, oaie sărată pentru Dulău… o, şi sare. Ceapă, morcovi, napi, doi saci de fasole, patru de orz şi nouă de portocale. Am o slăbiciune pentru portocale, mărturisesc. Pe astea le am de la un marinar şi mă tem că vor fi ultimele pe care le voi gusta până la primăvară.

Meribald era un septon fără templu, doar cu o treaptă mai sus în ierarhia Credinţei decât un frate cerşetor. Erau sute ca el, o ceată zdrenţuită a cărei umilă misiune era să bată drumul de la un cătun la altul, ţinând sfinte slujbe, încheind căsătorii şi iertând păcate. Cele pe care le vizita era de aşteptat să-l hrănească şi să-l găzduiască, dar majoritatea erau la fel de sărmane ca şi el, aşa că Meribald nu putea zăbovi prea mult într-un loc fără să fie o povară pentru gazdele sale. Hangiii binevoitori îi îngăduiau uneori să doarmă în bucătăriile sau în grajdurile lor, şi existau septistiri şi cetăţi şi chiar câteva castele unde ştia că va găsi ospitalitate. Când asemenea locuri nu erau prin apropiere, dormea la rădăcina copacilor sau sub tufişuri.

— Sunt multe desişuri plăcute în ţinuturile riverane, le spusese Meribald. Cele bătrâne sunt cele mai bune. Nimic nu se compară cu un tufăriş de o sută de ani. Poţi dormi înăuntru comod ca într-un han, şi fără teamă de purici.

Septonul nu ştia nici să scrie, nici să citească, după cum mărturisise nonşalant pe drum, dar ştia o sută de rugăciuni diferite şi putea să reproducă din memorie pasaje lungi din *Steaua în Şapte Colţuri,* ceea ce era tot ce-i trebuia în sate. Avea o faţă zbârcită şi tăbăcită, o claie de păr des, încărunţit, şi riduri în colţurile ochilor. Deşi era un bărbat impunător, înalt de doi metri, avea un fel de-a se cocoşa când mergea care îl făcea să pară mult mai scund. Avea mâinile mari şi bătucite, cu încheieturi roşii şi murdărie sub unghii, şi cele mai mari picioare pe

care le văzuse Brienne vreodată, desculțe, negre, tari şi cornoase.

— N-am mai purtat încălțări de douăzeci de ani, îi spuse Briennei. În primul an, am avut mai multe băşici decât degete, iar rănile îmi sângerau ca purceii ori de câte ori mă loveam de o piatră tare, dar m-am rugat şi Pietrarul din Ceruri mi-a întărit tălpile.

— Nu există niciun pietrar în ceruri, protestă imediat Podrick.

— Ba există, băiete… deşi s-ar putea să i te adresezi cu alt nume. Spune-mi, care dintre cei şapte zei îți e cel mai drag?

— Războinicul, răspunse Podrick fără să clipească.

Brienne îşi drese glasul.

— La Evenfall, septonul tatălui meu spunea mereu că nu există decât un singur zeu.

— Un zeu cu şapte înfățişări. Aşa este, domniță, şi ai dreptate să subliniezi asta, dar misterul Celor Şapte Care Sunt Unul nu e uşor de înțeles pentru oamenii simpli, iar eu sunt un om cât se poate de simplu, aşa că vorbesc despre şapte zei. Meribald reveni la Podrick: N-am cunoscut niciun băiat care să nu-l iubească pe Războinic. Eu sunt bătrân însă, şi fiind bătrân îl iubesc pe Fierar. Fără munca lui ce-ar apăra Războinicul? Fiecare oraş are un fierar. Şi fiecare castel. Ei fac plugurile de care avem nevoie ca să ne cultivăm recoltele, cuiele pe care le folosim ca să ne construim navele, potcoavele de fier care apără copitele credincioşilor cai, săbiile strălucitoare ale lorzilor noştri. Nimeni nu s-ar putea îndoi de valoarea unui fierar, aşa că am numit unul dintre Cei Şapte în cinstea lui, dar am fi putut la fel de bine să-i spunem Țăranul sau Pescarul, Tâmplarul sau Pietrarul. Nu contează care e munca lui. Ceea ce contează este că munceşte. Tatăl conduce, Războinicul luptă, Fierarul trudeşte şi împreună ei fac tot ceea ce e cuvenit pentru om. Întocmai cum Fierarul e o înfățişare a divinității, Pietrarul e o înfățişare a Fierarului. El a fost cel care mi-a auzit rugăciunile şi mi-a tămăduit picioarele.

— Zeii sunt buni, zise Ser Hyle cu glas răguşit, dar de ce să-i deranjezi când ai fi putut la fel de bine să-ți păstrezi încălțările?

— Mersul desculț a fost penitența mea. Până şi înalții septoni pot fi păcătoşi, iar carnea mea a fost cât se poate de slabă. Eram tânăr şi plin de vigoare, iar fetele… un septon poate părea nobil ca un prinț, dacă e singurul bărbat pe care-l cunoşti care s-a îndepărtat vreodată mai mult de un kilometru de satul tău. Le recitam din *Steaua în Şapte Colțuri.* Cartea Fecioarelor mergea cel mai bine. O, am fost un om păcătos înainte de a-mi arunca încălțările. Mi-e ruşine să mă gândesc la toate fecioarele pe care le-am deflorat.

Brienne se foi stânjenită în şa, amintindu-şi de tabăra de sub zidurile Highgardenului şi de rămăşagul pe care îl făcuseră Ser Hyle şi ceilalți, ca să vadă cine se poate culca primul cu ea.

— Căutăm o fecioară, îi mărturisi Podrick Payne. O fată de obârşie nobilă, de

treisprezece ani, cu părul arămiu.

— Înțelesesem că sunteți în căutare de tâlhari.

— Şi asta, recunoscu Podrick.

— Cei mai mulți călători fac tot ce pot ca să ocolească asemenea oameni, remarcă Septonul Meribald, însă voi îi căutați.

— Căutăm unul singur, îi explică Brienne. Câinele.

— Aşa mi-a spus Ser Hyle. Cei Şapte să te apere, copilă. Se spune că lasă un alai de prunci măcelăriți şi fecioare siluite în urma lui. Câinele Nebun de la Saltpans, aşa am auzit că i se spune. Ce-ar putea să vrea nişte oameni cumsecade de la o asemenea ființă?

— Fecioara despre care vorbea Podrick ar putea fi cu el.

— Adevărat? Atunci trebuie să ne rugăm pentru biata fată.

Şi pentru mine, gândi Brienne, *o rugăciune şi pentru mine. Să-i ceri Babei să-şi ridice felinarul şi să mă conducă la Lady Sansa, iar Războinicului să-mi dea tărie în braț, ca să pot s-o apăr.* Dar nu rosti aceste cuvinte, nu cu Hyle Hunt prin preajmă, care putea s-o audă şi să râdă de slăbiciunile ei femeieşti.

Cu Septonul Meribald pe jos şi măgarul lui ducând o asemenea povară, înaintară încet toată ziua. Nu apucaseră pe drumul principal către vest, drumul pe care îl străbătuse cândva Brienne împreună cu Ser Jaime, când se întorseseră prin cealaltă parte şi găsiseră Iazul Fecioarelor pustiit şi plin de leşuri. Ei porniră către nord-vest, urmărind țărmul Golfului Crabilor pe o cărare şerpuită atât de îngustă încât nu apărea pe niciuna dintre prețioasele hărți din piele de oaie ale lui Ser Hyle. Dealurile abrupte, mlaştinile negre şi pădurile de pin ale Capului Ghearei Despicate nu erau nicăieri de găsit în această parte a Iazului Fecioarelor. Ținuturile prin care treceau erau joase şi umede, o întindere pustie de dune de nisip şi de mlaştini sărate, sub imensa boltă albastră-cenuşie a cerului. Drumul tindea să dispară printre trestii şi smârcuri, doar pentru a reapărea un kilometru mai departe. Brienne ştia că, fără Meribald, s-ar fi rătăcit. Pământul era adesea moale astfel că, pe alocuri, septonul o lua înainte, tatonând cu ciomagul, ca să fie sigur unde calcă. Nu se zărea niciun copac preț de kilometri jur-împrejur, doar mare, cer şi nisip.

Niciun tărâm n-ar fi putut fi mai diferit de Tarth, cu munții şi cascadele sale, cu poienile înalte şi văile umbroase, deşi locul acesta îşi avea frumusețea lui. Traversară o duzină de pâraie domoale, mişunând de broaşte şi greieri, priviră rândunelele-de-mare plutind în văzduh, deasupra golfului, auziră becațele strigând dintre dune.

Şi erau şi oameni acolo. Unii locuiau printre trestii, în case construite din pământ şi paie, în timp ce alții pescuiau în golf în luntrii de piele şi îşi ridicau casele pe catalige şubrede de lemn, deasupra dunelor. Majoritatea păreau să locuiască singuri, departe de orice aşezare omenească în afară de a lor. Păreau oameni sfioşi în cea mai mare parte, dar, aproape de prânz, câinele începu să latre

din nou şi trei femei ieşiră dintre trestii şi-i dădură lui Meribald un coş plin de moluşte. El le dădu fiecăreia câte o portocală în schimb, deşi moluştele erau la fel de des întâlnite ca noroiul în lumea aceasta, iar portocalele erau rare şi preţioase. Una dintre femei era foarte bătrână, una era însărcinată, iar alta era o fată fragedă şi drăgălaşă ca o floare de primăvară. Când Meribald le luă deoparte ca să le asculte păcatele, Ser Hyle chicoti şi râse:

— S-ar părea că zeii sunt lângă noi… cel puţin Fecioara, Mama şi Baba.

Podrick păru atât de uimit, încât Brienne fu nevoită să-l asigure că erau doar trei femei ale mlaştinilor.

După aceea, când îşi reluară călătoria, se îndreptă către septon şi spuse:

— Oamenii aceştia locuiesc la mai puţin de o zi călare de la Iazul Fecioarelor şi totuşi războiul nu i-a atins.

— Au puţine lucruri de atins, domniţă. Comorile lor sunt scoicile, pietrele şi bărcile de piele, cele mai bune pumnale sunt din fier ruginit. Se nasc, trăiesc, iubesc şi mor. Ştiu că Lordul Mooton e stăpân peste pământurile lor, dar puţini sunt cei care l-au văzut, iar Riverrunul şi Debarcaderul Regelui sunt pentru ei doar nume.

— Şi totuşi cunosc zeii, remarcă Brienne. Asta e isprava ta, bănuiesc. De când cutreieri ţinuturile riverane?

— În curând se împlinesc patruzeci de ani, răspunse septonul, iar câinele lui scoase un lătrat sonor. De la Iazul Fecioarelor înapoi la Iazul Fecioarelor, circuitul meu îmi ia o jumătate de an şi adesea mai mult, dar nu voi spune că Tridentul mi-e cunoscut. Zăresc castelele marilor lorzi doar de la distanţă, dar ştiu târgurile şi fortăreţele, satele prea mici ca să aibă un nume, desişurile şi dealurile, râurile care-ţi pot ostoi setea şi peşterile care te pot adăposti. Şi drumurile pe care le folosesc oamenii de rând, cărările întortocheate, mocirloase, care nu apar pe hărţi, le ştiu şi pe ele. Râse înfundat. Aşa ar şi trebui. Picioarele mele au bătut fiecare kilometru de câte zece ori.

Drumurile negre sunt cele pe care le folosesc tâlharii, iar peşterile sunt ascunzători bune pentru oamenii urmăriţi. Fiorul unei îndoieli o făcu pe Brienne să se întrebe cât de bine îl cunoştea Ser Hyle pe acest om.

— Trebuie că duci o viaţă singuratică, septonule.

— Cei Şapte sunt mereu cu mine, răspunse Meribald, şi îl am pe slujitorul meu credincios. Şi Dulăul.

— Dulăul tău are un nume? întrebă Podrick Payne.

— Trebuie, zise Meribald, dar nu e câinele meu. Nu el.

Dulăul latră şi dădu din coadă. Era o făptură imensă, lăţoasă, cântărea şaizeci de kilograme pe puţin, dar era prietenos.

— Cui îi aparţine? întrebă Podrick.

— Păi, lui şi Celor Şapte. Cât despre nume, nu mi l-a dezvăluit. Eu îi spun Dulăul.

— Oh! Era limpede că Podrick nu ştia ce să priceapă despre un dulău pe nume Dulăul. Băiatul rumegă ideea o clipă, apoi spuse: Aveam şi eu un câine când eram mic. Îi spuneam Eroul.

— Era?

— Ce să fie?

— Un erou?

— Nu, dar a fost un câine bun. A murit.

— Dulăul mă păzeşte pe drumuri, chiar şi în vremuri atât de încercate ca acestea. Nici lup, nici tâlhar nu îndrăznesc să mă atace când e Dulăul lângă mine. Septonul se încruntă. Lupii au devenit fioroşi în ultimul timp. Sunt locuri unde un om singur ar face bine să-şi găsească un copac în care să doarmă. În toți anii mei, cea mai mare haită pe care am văzut-o vreodată avea mai puțin de o duzină de lupi, dar haita cea mare care bântuie de-a lungul Tridentului numără acum cu sutele.

— Ți-au ieşit şi ție în cale? întrebă Ser Hyle.

— Am fost cruțat de asta, cu ajutorul Celor Şapte, dar i-am auzit noaptea, nu o dată. Atâtea glasuri… un sunet care-ți îngheață sângele. L-a făcut şi pe Dulău să tremure, şi Dulăul a omorât lupi cu duzina. Ciufuli capul câinelui. Unii vă vor spune că sunt demoni. Ei zic că haita e condusă de o lupoaică monstruoasă, o umbră care stă la pândă, feroce, gri şi imensă. Vă vor spune că a doborât zimbri de una singură, că nici capcană, nici laț n-o poate ține, că nu se teme nici de oțel şi nici de foc, că omoară orice lup care încearcă s-o încalece şi că nu devorează altă carne decât cea de om.

Ser Hyle izbucni în râs.

— Acum ai făcut-o, septonule. Ochii bietului Podrick sunt mari ca nişte ouă fierte.

— Ba nu, făcu Podrick indignat.

Dulăul latră.

În noaptea aceea, îndurară frig printre dune. Brienne îl trimise pe Podrick să cutreiere țărmul, în căutarea unor lemne plutitoare pentru foc, dar el se întoarse cu mâna goală, plin de noroi până la genunchi.

— Fluxul s-a terminat, ser. Domniță. Nu e pic de apă. Doar limbi de noroi.

— Fereşte-te de noroi, copile, îl sfătui Septonul Meribald. Noroiul nu e prietenos cu străinii. Dacă păşeşti unde nu trebuie, se va deschide şi te va înghiți.

— E doar *noroi,* zise apăsat Podrick.

— Până când îți umple gura şi începe să ți se strecoare în nas. Apoi e moarte. Zâmbi, ca să-şi îndulcească vorbele. Şterge-te şi ia o felie de portocală, băiete.

Ziua următoare se scurse aproape la fel. Dimineața, mâncară cod sărat şi alte felii de portocală şi porniră la drum înainte ca soarele să răsară de-a binelea, cu un cer roşu în spate şi unul purpuriu în față. Dulăul o luă înainte, adulmecând fiecare pâlc de trestii şi oprindu-se din când în când să urineze pe una; părea să cunoască

drumul la fel de bine ca Meribald. Țipetele rândunelelor-de-mare tremurau în aerul zorilor când valurile fluxului năvăliră spre țărm.

Spre prânz se opriră într-un sătuc, primul care le ieşi în cale, unde opt case pe piloni se înălțau deasupra unui pârâiaş. Bărbații erau plecați la pescuit cu luntrile, dar femeile şi copiii coborâră, bălăbănind scări de sfoară, şi se adunară în jurul septonului Meribald ca să se roage. După slujbă, septonul îi iertă de păcate şi plecă, lăsându-le câțiva napi, un sac de fasole şi două dintre neprețuitele sale portocale.

Când porniră din nou la drum, septonul spuse:

— Am face bine, prieteni, să stăm de veghe în noaptea asta. Sătenii spun că au văzut trei rătăciți dând târcoale prin preajma dunelor, la vest de vechiul turn de veghe.

— Doar trei? Ser Hyle zâmbi. Trei sunt un mizilic pentru fătuca noastră. Nu e de aşteptat să se lege de nişte oameni înarmați.

— Dacă nu cumva sunt morți de foame, zise septonul. Se găseşte mâncare în mlaştinile astea, dar numai pentru cei care au ochi s-o găsească, iar aceşti oameni sunt străini aici, supraviețuitori din vreo bătălie. Dacă ne vor acosta, ser, te rog, lasă-i pe seama mea.

— Şi ce-ai să faci cu ei?

— Am să-i hrănesc. Am să le cer să-şi mărturisească păcatele, ca să pot, la rândul meu, să-i iert. Am să-i invit să vină cu noi pe Insula Tăcerii.

— E ca şi cum i-ai pofti să ne taie beregata în somn, zise Hyle Hunt. Lordul Randyll are metode mai bune de a se ocupa de oamenii rătăciți: oțel şi funie de cânepă.

— Ser? Domnița mea? spuse Podrick. Un om rătăcit e un haiduc?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse Brienne.

Septonul Meribald era de altă părere:

— Mai degrabă mai puțin decât mai mult. Sunt multe feluri de proscrişi, aşa cum există mai multe feluri de păsări. O becață şi un vultur-de-mare au aripi, dar nu sunt acelaşi lucru. Cântăreților le place să cânte despre oameni buni, siliți să iasă în afara legii ca să lupte cu vreun lord netrebnic, dar majoritatea proscrişilor seamănă mai degrabă cu acest Câine rapace decât cu lordul fulgerului. Sunt oameni răi, mânați de lăcomie, înveninați de ranchiună, care îi disprețuiesc pe zei şi se iubesc doar pe ei înşişi. Oamenii rătăciți merită mai mult compasiunea noastră, deşi s-ar putea să fie la fel de periculoşi. Aproape toți sunt de obârşie modestă, oameni simpli care nu s-au îndepărtat vreodată mai mult de un kilometru de casa în care s-au născut, până când n-a venit un lord sau altul să-i ia la război. Prost încălțați şi prost îmbrăcați, mărşăluiesc sub flamurile sale, adesea fără alte arme decât o seceră, o săpăligă ascuțită sau un mai pe care şi-l fac singuri, legând cu fâşii de piele o piatră de un băț. Frații mărşăluiesc cu frații, fiii cu tații, prietenii cu prietenii. Au auzit cântecele şi poveştile, aşa că merg cu inimile

înflăcărate, visând la minunile pe care le vor vedea, la bogăția şi gloria pe care le vor dobândi. Războiul li se pare o aventură frumoasă, singura pe care cei mai mulți dintre ei o vor cunoaşte.

Apoi se întâlnesc cu războiul.

Pentru unii, acea singură întâlnire e de-ajuns ca să-i facă să cedeze. Alții continuă ani de-a rândul, până când pierd şirul bătăliilor în care au luptat, dar chiar şi un om care a supraviețuit după o sută de bătălii poate ceda în cea de-a o sută una. Frații îşi privesc frații murind, tații îşi pierd fiii, prietenii îşi văd prietenii încercând să-şi țină măruntaiele după ce le-au fost scoase cu securea.

Îl văd pe lordul care i-a condus acolo sfârtecat, şi un alt lord strigând că acum sunt ai lui. Se aleg cu o rană şi, când aceasta e pe jumătate vindecată, se aleg cu o alta. Nu au niciodată mâncare destulă, încălțările li se rup în bucăți de atâta mers, au hainele sfâşiate şi putrede, şi jumătate se scapă în pantaloni din pricina apei rele pe care o beau.

Dacă vor cizme noi sau o mantie mai caldă, sau poate un coif ruginit, trebuie să le ia de la vreun cadavru şi nu trece mult până când încep să fure şi de la cei vii, de la oamenii pe ale căror pământuri se luptă, oameni foarte asemănători cu cei care au fost ei cândva. Le măcelăresc oile şi le fură găinile şi de acolo nu e decât un pas mic până la a le răpi şi fiicele. Şi, într-o bună zi, privesc împrejur şi-şi dau seama că prietenii şi rudele lor nu mai sunt, că luptă alături de străini, sub flamuri pe care nici nu le recunosc. Nu ştiu unde se află sau cum să se întoarcă acasă, iar lordul pentru care luptă nu ştie cum îi cheamă, dar vine strigându-le să se adune, să formeze un şir cu sulițele în mâini, cu coasele şi maiurile ascuțite, să stea pe poziții. Şi cavalerii năvălesc asupra lor, oameni fără chipuri, în oțel din cap până-n picioare, şi tunetul de fier al atacului lor pare să umple lumea…

Şi omul cedează.

Se întoarce şi fuge sau se târăşte după aceea în patru labe peste leşurile celor ucişi sau se furişează în toiul nopții şi găseşte un loc unde să se ascundă. *Acasă* ajunge să nu mai reprezinte nimic pentru el, iar regii, lorzii şi zeii înseamnă mai puțin decât o bucată de carne stricată care-l va ajuta să mai trăiască încă o zi sau o ploscă de vin acru care i-ar putea îneca teama pentru câteva ore. Omul rătăcit trăieşte de pe o zi pe alta, de la o masă la alta, mai mult animal decât om. Lady Brienne nu se înşală. În vremuri ca acestea, călătorul trebuie să se ferească de oamenii rătăciți şi să se teamă de ei… dar trebuie şi să-i compătimească.

După ce Meribald isprăvi, o tăcere adâncă se lăsă peste micul lor grup. Brienne auzea vântul foşnind printr-un pâlc de sălcii şi, undeva, țipătul îndepărtat al unui cufundar. Auzea gâfâitul molcom al Dulăului care înainta în salturi lângă septon şi măgarul lui, cu limba atârnându-i. Tăcerea se prelungi, se prelungi, până când, în cele din urmă, Brienne spuse:

— Câți ani ai avut când te-au dus la război?

— Păi, nu mai mulți decât băiatul ăsta al tău, răspunse Meribald. Prea tânăr pentru aşa ceva, la drept vorbind, dar frații mei mergeau cu toții şi nu voiam să fiu lăsat în urmă. William spunea că aş putea fi scutierul lui, deşi Will nu era cavaler, doar un argat înarmat cu un cuțit de bucătărie pe care-l furase de la han. A murit la Treptele de Piatră şi n-a apucat să dea nicio lovitură. Febra a fost cea care i-a venit de hac, lui şi fratelui meu Robin. Owen a murit lovit de o ghioagă care i-a despicat țeasta, iar prietenul lui, Jon Pox, a fost spânzurat pentru viol.

— Războiul Regilor de Nouă Parale? întrebă Hyle Hunt.

— Aşa i s-a spus, deşi n-am văzut niciun rege, nici n-am câştigat vreo para. Totuşi a fost război. Asta a fost.

SAMWELL

Sam stătea în fața ferestrei, legănându-se nervos în timp ce privea ultimele raze de soare pierind în spatele unui şir de acoperişuri ascuțite. *Probabil că iar s-a îmbătat,* gândi el posomorât. *Sau iar a întâlnit o fată.* Nu ştia dacă să înjure sau să plângă. Dareon trebuia să fie fratele lui. *Cere-i să cânte şi e mai bun ca oricare altul. Cere-i să facă orice altceva…*

Negurile serii începuseră să se ridice, înălțând degete cenuşii pe zidurile clădirilor care străjuiau bătrânul canal.

— A promis că se va întoarce, spuse Sam. L-ai auzit şi tu.

Gilly îl privi cu ochi umflați, tiviți cu roşu. Părul îi atârna în jurul feței, încâlcit şi nespălat. Arăta ca un animal speriat iscodind dintr-un tufiş. Trecuseră zile de când nu mai avuseseră foc, dar, cu toate astea, fetei sălbatice îi plăcea să se cuibărească lângă şemineu, ca şi cum cenuşa rece ar mai fi păstrat puțină căldură.

— Nu-i place aici, cu noi, spuse ea în şoaptă, ca să nu trezească pruncul. E trist aici. Îi place acolo unde găseşte vin şi zâmbete.

Da, gândi Sam, *şi vinul e peste tot, mai puțin aici.* Braavosul era plin de hanuri, crâşme şi bordeluri, iar Dareon prefera un foc şi o cupă de vin cald cu mirodenii în loc de pâinea râncedă şi compania unei femei plângăcioase, a unui grăsan laş şi a unui bătrân bolnav. Cine-l putea învinui? *Eu aş putea să-l învinuiesc. A spus că se întoarce înainte de asfințit. A spus că ne aduce vin şi mâncare.*

Privi din nou pe fereastră, sperând zadarnic să-l vadă pe cântăreț grăbindu-se spre casă. Întunericul cădea peste oraşul secret, furişându-se pe ulițe şi de-a lungul canalelor. Bunii oameni ai Braavosului aveau să tragă în curând obloanele şi să-şi zăvorască uşile. Noaptea era a bandiților şi a curtezanelor. *Noii amici ai lui Dareon,* gândi Sam cu amărăciune. Numai despre ei mai vorbea cântărețul în ultima vreme. Încerca să scrie un cântec despre o curtezană, o femeie căreia i se zicea Umbra Lunii, care îl auzise cântând lângă Iazul Lunii şi îl răsplătise cu un sărut.

— Ar fi trebuit să-i ceri argint, îi spusese Sam. De bani avem nevoie, nu de sărutări.

Însă cântărețul doar zâmbise.

— Unele sărutări sunt mai de preț decât aurul galben, Ucigaşule.

Şi asta îl înfuria. Dareon nu trebuia să compună cântece despre curtezane. Trebuia să cânte despre Zid şi despre vitejia Rondului de Noapte. Jon sperase că, poate, cântecele lui vor reuşi să convingă câțiva tineri să îmbrace veşmintele negre. Însă el cânta despre săruturi de aur, păr argintiu şi buze roşii, roşii. Nimeni n-a îmbrăcat vreodată veşmintele negre de dragul unor buze roşii, roşii.

Pe deasupra, uneori cântecele lui trezeau pruncul. Atunci începea să plângă, Daeron striga la el să tacă, Gilly plângea şi cântărețul pleca furios şi nu se mai întorcea zile în şir.

— Toată smiorcăiala aia mă face să-mi vină să-i trag o palmă, se plângea el, şi abia pot dormi din cauza suspinelor ei.

Ai plânge şi tu dacă ai fi avut un fiu şi l-ai fi pierdut, îi stătea lui Sam pe buze să-i spună. Nu putea s-o învinuiască pe Gilly pentru durerea ei. În schimb, îl învinuia pe Jon Snow şi se întreba când îi împietrise inima. Îi adresase şi lui Maester Aemon aceeaşi întrebare, odată, când Gilly era jos, la canal, să le aducă apă.

— Când l-ai ridicat tu la rangul de Lord Comandant, răspunsese bătrânul.

Chiar şi acum, putrezind în încăperea rece de sub acoperiş, o parte din Sam refuza să creadă că Jon făcuse ceea ce credea Maester Aemon. *Dar trebuie să fie adevărat. De ce altceva ar plânge Gilly atât de mult?* Nu trebuia decât s-o întrebe al cui era copilul pe care-l hrănea la sân, dar nu avea curajul. Se temea de răspunsul pe care l-ar putea primi. *Sunt tot un laş, Jon.* Oriunde se ducea în lumea largă, spaimele îl însoțeau.

Un bubuit sec răsună pe acoperişurile Braavosului, ca sunetul unui tunet îndepărtat: Titanul vestind venirea nopții, de dincolo de lagună. Zgomotul fu destul de puternic ca să trezească pruncul, iar plânsul său nestăpânit îl trezi pe Maester Aemon. Când Gilly se duse să-i dea copilului să sugă, bătrânul deschise ochii şi se mişcă uşor în patul lui îngust.

— Egg? E aşa de întuneric! De ce e aşa de întuneric?

Pentru că eşti orb. Aemon o lua razna din ce în ce mai mult de când sosiseră la Braavos. În unele zile, părea că nu ştie unde se află. În altele, se zăpăcea când încerca să spună ceva şi începea să bată câmpii despre tatăl sau despre fratele lui. *Are o sută doi ani,* îşi reamintea Sam, dar fusese la fel de bătrân şi la Castelul Negru, şi acolo nu era niciodată cu mințile rătăcite.

— Sunt eu, fu el nevoit să spună. Samwell Tarly. Administratorul tău.

— Sam. Maester Aemon îşi linse buzele şi clipi. Da. Şi ne aflăm la Braavos. Iartă-mă, Sam. Se luminează de ziuă?

— Nu. Sam atinse fruntea bătrânului. Avea pielea umedă de sudoare, rece şi

lipicioasă la atingere, iar fiecare răsuflare a sa era un horcăit uşor. E noapte, maester. Ai dormit.

— Prea mult. E frig aici.

— N-avem lemne, îi explică Sam, iar hangiul nu ne mai dă dacă nu avem bani. Era a patra sau a cincea oară când purtau aceeaşi conversaţie. *Ar fi trebuit să folosesc banii pentru lemne,* se mustra Sam de fiecare dată. *Ar fi trebuit să mă gândesc să-l ţin la căldură.*

Însă el risipise ultimii arginţi pe un tămăduitor de la Casa Mâinilor Roşii, un bărbat înalt şi palid, în veşminte brodate cu arabescuri roşii şi albe. Argintul nu-i cumpărase decât o jumătate de butelcă de vin al viselor.

— Asta poate să-i facă trecerea mai uşoară, îi spusese omul din Braavos, nu fără blândeţe. Când Sam întrebase dacă nu mai putea face nimic, tămăduitorul clătinase din cap: Alifii am, poţiuni şi infuzii, tincturi şi otrăvuri şi cataplasme. Aş putea să-i iau sânge, să-i curăţ stomacul, să-i pun lipitori… dar la ce bun? Nicio lipitoare nu-l poate face din nou tânăr. E un om bătrân şi are moartea în plămâni. Dă-i asta şi lasă-l să doarmă.

Şi aşa făcuse, zi şi noapte, dar acum bătrânul se căznea să se ridice.

— Trebuie să mergem la corăbii.

Iarăşi corăbiile.

— Eşti prea slăbit ca să ieşi, trebui să-i spună.

O răceală pătrunsese în trupul Maesterului Aemon în timpul călătoriei şi se localizase în piept. Până când ajunseseră la Braavos, era atât de slăbit încât trebuiseră să-l ducă pe braţe la mal. Atunci încă aveau o pungă grasă cu arginţi, aşa că Dareon ceruse patul cel mai mare al hanului. Cel pe care-l primiseră era atât de mare încât în el puteau dormi opt oameni, aşa că hangiul insistase să-i taxeze pentru atâţia.

— Mâine putem să mergem la docuri, îi promise Sam. Poţi să te interesezi şi să afli care e următoarea corabie care pleacă la Oraşul Vechi.

Chiar şi toamna, Braavosul era un port aglomerat. După ce Aemon se întrema îndeajuns încât să poată călători, aveau să găsească fără probleme o navă potrivită care să-i ducă unde aveau de mers. Mai dificilă avea să se dovedească plata călătoriei. O corabie din Cele Şapte Regate ar fi singura lor speranţă. *O corabie de negoţ din Oraşul Vechi, poate, cu rubedenii în Rondul de Noapte. Trebuie să mai existe unii care îi cinstesc pe cei care străjuiesc Zidul.*

— Oraşul Vechi? horcăi Maester Aemon. Da, am visat cu Oraşul Vechi, Sam. Eram iarăşi tânăr şi fratele meu Egg era de faţă, cu cavalerul ăla mare pe care îl slujea. Beam în vechiul han, acolo unde se face acel cidru înfiorător de tare. Încercă din nou să se ridice, dar efortul se dovedi prea mare pentru el. După o clipă, se aşeză la loc. Corăbiile, repetă el. Vom găsi răspunsul acolo. Despre dragoni. Trebuie să ştiu.

Nu, gândi Sam, *mâncare şi căldură îţi trebuie ţie, o burtă plină şi un foc*

pârâind în şemineu.

— Ți-e foame, maester? Mai avem nişte pâine şi niţică brânză.

— Nu chiar acum, Sam. Mai târziu, când o să mă simt mai puternic.

— Cum să te faci mai puternic, dacă nu mănânci? Niciunul dintre ei nu mâncase prea mult pe mare, mai ales după Skagos. Furtunile de toamnă îi urmăriseră pe tot cuprinsul mării înguste. Uneori veneau dinspre sud, clocotind de tunete, fulgere şi ploi negre care cădeau zile în şir. Alteori veneau dinspre nord, reci şi neîmblânzite, cu vânturi sălbatice care-ţi pătrundeau până-n oase. O dată, se făcuse atât de frig, încât Sam găsise la trezire o corabie întreagă învelită în gheaţă, strălucind ca o perlă albă. Căpitanul îi coborâse catargul şi-l legase de punte, ca să termine drumul doar cu vâslele. Până când ajunseseră să vadă Titanul, nimeni nu mai mânca.

Dar odată ajunşi în siguranţă la mal, Sam se pomenise hămesit. La fel se întâmplă cu Dareon şi cu Gilly. Până şi pruncul începuse să sugă mai grăbit. Aemon însă…

— Pâinea s-a întărit, dar pot să cer nişte zeamă de carne de la bucătărie, s-o înmoi în ea, îi spuse Sam bătrânului.

Hangiul era un bărbat aspru, cu ochii reci, suspicios la prezenţa acestor străini în haine negre sub acoperişul său, însă bucătarul lui era mai blând.

— Nu. Dar poate o înghiţitură de vin?

Vin nu aveau. Dareon îi promisese să cumpere nişte vin cu banii din cântat.

— Vom avea vin mai târziu, fu nevoit Sam să-i spună. Avem apă, dar nu e apă bună.

Apa bună venea prin arcurile unui apeduct mare de cărămidă pe care braavosii îl numeau râul apei dulci. Bogaţii îşi duceau apa în casele lor prin conducte, săracii îşi umpleau găleţile şi sacalele de la fântânile publice. Sam o trimisese pe Gilly să aducă nişte apă, uitând că fata sălbatică trăise toată viaţa în preajma Fortăreţei lui Craster şi nu văzuse niciodată nici măcar un târg. Labirintul pietros de insule şi canale care era Braavosul, lipsit de iarbă şi copaci şi mişunând de străini care îi vorbeau cu cuvinte pe care nu le înţelegea, o speriase atât de tare, încât îşi pierduse harta şi în curând se pierduse pe sine. Sam o găsise plângând la picioarele de piatră ale unui lord al mărilor, mort demult.

— Nu avem decât apă din canal, îi spuse Maesterului Aemon, dar bucătarul a dat-o în clocot. Avem şi vin de vise, dacă mai ai nevoie.

— Am visat destul deocamdată. Apa de canal e de-ajuns. Ajută-mă, rogu-te.

Sam îl ajută pe bătrân să se ridice şi îi ţinu cupa în dreptul buzelor uscate şi crăpate. Chiar şi aşa, jumătate din apă se prelinse pe pieptul maesterului.

— Ajunge, tuşi Aemon, după câteva sorbituri. Ai să mă îneci. Tremura în braţele lui Sam. De ce e aşa frig în încăpere?

— Nu mai avem lemne.

Dareon plătise hangiului dublu pentru o cameră cu şemineu, dar niciunul

dintre ei nu-şi dăduse seama cât de scump era lemnul aici. În Braavos nu erau copaci decât în curţile şi în grădinile celor puternici, iar braavosii nu tăiau pinii care acopereau insulele dimprejurul marii lagune, pentru că funcţionau ca nişte paravânturi, apărându-i de furtuni. Lemnul de foc era adus cu şlepurile în susul râurilor şi de dincolo de lagună. Chiar şi bălegarul era scump aici; braavosii foloseau bărci în loc de cai. Nimic din toate acestea nu ar fi contat dacă ar fi plecat în Oraşul Vechi, aşa cum plănuiseră, dar acest lucru se dovedise imposibil cu Maester Aemon atât de slab. Încă o călătorie în largul mării l-ar fi ucis.

Mâna lui Aemon se furişă peste pături, bâjbâind după mâna lui Sam.

— Trebuie să mergem la docuri, Sam.

— Când te întremezi. Bătrânul nu era în stare să înfrunte valurile sărate şi vânturile ude de pe linia coastei, iar Braavosul era tot numai un ţărm. Către nord se afla Portul Violet, unde negustorii braavosi acostau mai jos de cupolele şi turnurile Palatului Lordului Mării. La vest se afla Portul Peticarului, înţesat de corăbii din celelalte Oraşe Libere, de la Westeros la Ibben şi până la legendarele insule îndepărtate ale Estului. Iar oriunde altundeva erau mici dane, cheiuri şi debarcadere vechi şi cenuşii, unde negustorii de creveţi, cei de crabi şi pescarii acostau după ce scormoneau mlaştinile şi gurile râurilor. Ar fi un efort prea mare pentru tine.

— Atunci du-te în locul meu, îl îndemnă Aemon, şi adu-mi pe cineva care a văzut aceşti dragoni.

— Eu? Ideea îl îngrozea pe Sam. Maester, era doar o poveste. O poveste marinărească. Tot Dareon era de vină şi pentru asta. Cântăreţul venea cu tot soiul de poveşti ciudate de la crâşme şi bordeluri. Din nefericire, fusese băut când o auzise pe cea despre dragoni şi nu-şi putea aminti detaliile. Poate că Dareon a inventat toată povestea. Cântăreţii obişnuiesc să facă asta. Inventează una-alta.

— E-adevărat, răspunse Maester Aemon, dar până şi cel mai fantezist cântec are un sâmbure de adevăr. Găseşte-mi acel adevăr, Sam.

— N-aş şti pe cine să întreb, sau cum să întreb. Ştiu doar puţină valyriană cultă şi, când vorbesc cu mine în limba braavosi, nu înţeleg nici jumătate din ceea ce spun. Tu vorbeşti mai multe limbi decât mine; după ce te întremezi poţi să…

— Când am să mă întremez eu, Sam? Spune-mi şi mie.

— În curând. Dacă te odihneşti şi mănânci. Când ajungem în Oraşul Vechi…

— N-am să mai revăd Oraşul Vechi, acum ştiu asta. Bătrânul strânse braţul lui Sam cu mai multă putere. În curând voi fi cu fraţii mei. Unii au fost legaţi de mine prin jurăminte, alţii prin sânge, dar au fost cu toţii fraţii mei. Iar tata… el n-a crezut niciodată că tronul îi va reveni lui şi totuşi aşa s-a întâmplat. Obişnuia să spună că asta îi era pedeapsa pentru lovitura care i-a ucis fratele. Mă rog să-şi fi găsit în moarte pacea pe care n-a cunoscut-o niciodată în viaţă. Septonii cântă despre dulcea poposire, despre lăsarea poverilor şi călătoria către un minunat tărâm, unde putem râde, iubi şi petrece până la sfârşitul zilelor… dar dacă nu există

niciun tărâm al luminii şi al mierii, ci numai frig, întunecime şi durere, dincolo de zidul numit moarte?

Se teme, îşi dădu seama Sam.

— Nu eşti pe moarte. Eşti bolnav, atâta tot. O să-ți treacă.

— Nu, Sam, nu de data asta. Am visat… În toiul nopții, omul îşi pune toate întrebările pe care nu îndrăzneşte să le formuleze la lumina zilei. Pentru mine, în aceşti ultimi ani, a rămas o singură întrebare: De ce au vrut zeii să-mi ia ochii şi puterea, dar m-au condamnat să zăbovesc aici atât de mult, înghețat şi uitat? La ce le foloseşte un om bătrân şi sfârşit ca mine? Degetele lui Aemon tremurau, nuiele acoperite de piele pătată. Îmi amintesc, Sam. Încă îmi amintesc. Vorbea fără noimă.

— Ce-ți aminteşti?

— Dragonii, şopti Aemon. Au fost durerea şi gloria Casei mele.

— Ultimul dragon a murit înainte să te naşti, spuse Sam. Cum ai putea să ți-i aminteşti?

— Îi văd în vise, Sam. Văd o stea roşie sângerând pe cer. Încă îmi amintesc roşul. Le văd umbra pe zăpadă, aud pârâitul aripilor de piele, le simt răsuflarea fierbinte. Frații mei au visat şi ei dragoni, iar visele i-au ucis, pe fiecare. Sam, noi pâlpâim la hotarul profețiilor pe jumătate uitate, al minunilor şi al spaimelor pe care niciun om de pe pământ nu poate spera să le cuprindă… sau…

— Sau? îl îndemnă Sam.

— … sau nu. Aemon râse înfundat. Sau sunt un om bătrân, febril şi muribund. Îşi închise obosit ochii albi, apoi îi forță să se deschidă încă o dată. N-ar fi trebuit să părăsesc Zidul. Lordul Snow n-ar fi avut cum să ştie, dar *eu* ar fi trebuit să văd. Focul mistuie, dar frigul conservă. Zidul… dar e prea târziu să dau fuga înapoi. Străinul aşteaptă la uşa mea şi nu se vrea refuzat. Sam, m-ai slujit cu credință. Fă un ultim lucru curajos pentru mine: du-te la corăbii, Sam. Află tot ce poți despre aceşti dragoni.

Sam îşi eliberă brațul din strânsoarea bătrânului.

— Am s-o fac, dacă aşa vrei. Eu doar… Nu ştia ce altceva să spună. *Nu-l pot refuza.* În acelaşi timp, ar putea să-l caute şi pe Dareon, prin docurile şi cheiurile Portului Peticarului. *Am să-l găsesc mai întâi pe Dareon şi vom merge la corăbii împreună. Iar când ne vom întoarce, vom aduce mâncare, vin şi lemne. Vom avea un foc şi o mâncare bună, fierbinte.* Se ridică: Bine, atunci ar trebui să plec. Dacă mă duc, Gilly va fi aici. Gilly, zăvorăşte uşa după ce plec. *Străinul mă aşteaptă în fața uşii.*

Gilly clătină aprobator din cap, legănând pruncul la sân, cu ochii plini de lacrimi. *O să plângă din nou,* îşi dădu seama Sam. Era mai mult decât putea suporta. Centura sabiei îi atârna de un cârlig în perete, lângă vechiul corn crăpat pe care i-l dăduse Jon. O smulse, şi-o legă la brâu, apoi îşi aruncă mantia neagră de lână peste umerii săi rotunjiți, năvăli pe uşă afară şi tropăi în josul unei scări de

piatră, cu treptele scârțâind sub povara lui. Hanul avea două uşi principale, una care dădea către o stradă, iar alta cu ieşire către un canal. Sam o luă pe prima, ca să evite sala comună unde cu siguranță hangiul i-ar fi aruncat privirea acră pe care o rezerva oaspeților care zăboveau mai mult decât erau bine-veniți.

Aerul era răcoros, dar noaptea nu era nici pe jumătate atât de cețoasă ca altă dată. Pentru asta, Sam era recunoscător. Uneori, ceţurile acopereau pământul într-un strat atât de gros încât nu-ți puteai vedea propriile picioare. O dată, fusese cât pe ce să calce într-un canal.

Copil fiind, Sam citise o poveste despre Braavos şi visase că într-o zi va veni aici. Voia să privească Titanul ridicându-se aspru şi fioros din mare, să alunece pe canale într-o barcă-şarpe, pe lângă toate palatele şi templele, şi să privească braavosii dansându-şi dansul apei, cu săbiile scânteind în lumina stelelor. Dar acum, că era aici, nu voia decât să plece şi să ajungă în Oraşul Vechi.

Cu gluga ridicată şi mantia fluturând, îşi croia drum pe lângă bolovani, către Portul Peticarului. Centura sabiei amenința şi acum să-i cadă în vine, aşa că era nevoit să şi-o tragă întruna la loc în timpul mersului. Se ținu pe străzile mai mici şi mai întunecoase, unde avea mai puține şanse să întâlnească pe cineva, dar fiecare pisică pe care o zărea trecând îi făcea inima să tresară… iar Braavosul mişuna de pisici. *Trebuie să-l găsesc pe Dareon,* gândi el. *E un om al Rondului de Noapte, Fratele meu Jurat, împreună vom desluşi ce avem de făcut.* Puterea lui Aemon pierise, iar Gilly ar fi fost pierdută aici, chiar şi dacă n-ar fi fost copleşită de durere, însă Dareon… *N-ar trebui să-l gândesc de rău. Ar putea fi rănit, poate de aceea nu s-a întors. Ar putea fi mort, zăcând pe cine ştie ce uliță, într-o baltă de sânge, sau ar putea pluti cu fața în jos pe unul dintre canale.* Noaptea braavosii se plimbau țanțoşi prin oraş, în gătelile lor multicolore, omorând doar ca să-şi arate dibăcia cu acele săbii zvelte pe care le purtau.

Unii se luptau din orice motiv, alții fără pricină, iar Dareon era slobod la gură şi iute la mânie, mai cu seamă când era băut. *Doar fiindcă un om ştie să cânte despre bătălii nu înseamnă că se pricepe la luptă.*

Cele mai bune crâşme, hanuri şi bordeluri erau lângă Hanul Violet sau lângă Iazul Lunii, însă Dareon prefera Portul Peticarului, unde aveai mai multe şanse să găseşti muşterii care să vorbească limba comună. Sam îşi începu căutarea la Hanul Tiparului Verde, la Barcagiul Negru şi la La Moroggo, locuri unde Dareon mai cântase. Nu era de găsit în niciunul dintre ele. În fața Casei Ceții mai multe bărci erau legate la mal, aşteptând muşterii, iar Sam încercă să-i întrebe pe vâslaşi dacă văzuseră un cântăreț îmbrăcat în negru, dar niciunul nu îi înțelese valyriana cultă. *Asta, sau preferă să nu înțeleagă.* Sam scrută crama soioasă de sub cel de-al doilea arc al Podului lui Nabbo, care abia dacă putea găzdui zece oameni. Dareon nu era printre ei. Încercă la Hanul Proscrişilor, la Casa celor Şapte Felinare şi la bordelul numit Crescătoria de Pisici, unde se alese cu priviri ciudate, dar fără niciun ajutor.

Plecând, aproape că se ciocni de doi tineri care stăteau sub felinarul roşu al Crescătoriei de Pisici. Unul era brunet, unul blond. Cel brunet spuse ceva în limba braavosi.

— Îmi pare rău, fu Sam nevoit să spună. Nu înţeleg.

Se îndepărtă de ei, speriat. În Cele Şapte Regate, nobilii se îmbrăcau în catifele, mătăsuri şi brocarturi în zeci de culori, în timp ce ţăranii şi oamenii de rând purtau lână aspră şi pânză maro, mohorâtă.

În Braavos era altfel. Bandiţii se plimbau ţanţoşi ca nişte cocoşi, mângâindu-şi săbiile, în timp ce oamenii înstăriţi se îmbrăcau în cenuşiu, violet, albastru-închis, aproape negru şi nuanţe de negru, întunecate ca o noapte fără lună.

— Amicul meu Terro zice că eşti aşa de gras că-i faci greaţă, spuse banditul cel blond, care purta o jachetă croită din catifea verde pe o parte şi brocart cu fir de argint pe alta. Terro zice că zornăitul sabiei tale îi provoacă dureri de cap. Vorbea în limba comună. Celălalt, un bandit brunet în brocart rubiniu, cu o mantie galbenă, al cărui nume părea să fie Terro, făcu un comentariu în limba braavosi, la care prietenul său blond râse şi spuse: Amicul meu Terro zice că eşti prea bine îmbrăcat. Eşti vreun mare lord de porţi negru?

Lui Sam îi venea să fugă, dar, dacă fugea, avea toate şansele să se împiedice în propria-i centură. *Nu atinge sabia,* îşi spuse. Chiar şi un deget pe mâner ar fi destul pentru ca unul sau altul dintre bandiţi să considere că e o provocare. Încercă să găsească nişte cuvinte care să-i liniştească.

— Nu sunt… fu tot ce reuşi să spună.

— Nu e lord, interveni un glas de copil. E în Rondul de Noapte, nătărăule. Din *Westeros.* O fată se ivi în lumină, împingând o roabă plină cu iarbă-de-mare, o făptură zdrenţăroasă, sfrijită, în cizme mari, cu părul ciufulit şi nespălat. Mai e unul la Portul Vesel, care cântă la Nevasta Marinarului, îi informă ea pe cei doi bandiţi. Lui Sam îi spuse: Dacă întreabă cine e cea mai frumoasă femeie din lume, să spui că Privighetoarea, altfel te provoacă la luptă. Vrei să cumperi nişte moluşte? Mi-am vândut toate stridiile.

— N-am niciun ban, zise Sam.

— N-are niciun ban, îl luă în râs banditul cel blond. Amicul său brunet rânji şi spuse ceva în limba braavosi. Amicului meu Terro îi e frig. Fii bunul nostru prieten grăsan şi dă-i mantia ta.

— Nici asta să nu faci, zise fata cu roaba, altfel o să-ţi ceară pe urmă cizmele şi, cât ai clipi, te trezeşti gol.

— Pisicuţele care miaună prea tare se îneacă în canale, o avertiză banditul cel brunet.

— Nu şi dacă au gheare. Şi, dintr-odată, în mâna stângă a fetei era un cuţit, cu lama la fel de subţire ca ea. Cel pe nume Terro îi spuse ceva amicului său blond şi cei doi se îndepărtară, chicotind.

— Mulţumesc, îi spuse Sam fetei, imediat după ce plecaseră cei doi.

Cuțitul fetei dispăru.

— Dacă porți sabie noaptea, înseamnă că poți fi provocat. *Ai vrut* să te lupți cu ei?

— Nu. Cuvântul îi ieşi de pe buze ca un țipăt care îl înfiora.

— Sigur eşti în Rondul de Noapte? N-am mai văzut până acum un frate în negru ca tine. Fata făcu semn către roabă. Poți lua ultimele moluşte, dacă vrei. E întuneric, nimeni nu le va mai cumpăra acum. Mergi la Zid?

— La Oraşul Vechi. Sam luă una dintre moluştele prăjite şi o înghiți. Suntem între corăbii. Moluştele erau bune. Mai luă una.

— Bandiții nu sâcâie niciodată pe nimeni fără sabie. Nici măcar nişte bădărani idioți ca Terro şi Orbelo.

— Tu cine eşti?

— Nimeni. Fata duhnea a peşte. Cândva, am fost cineva, dar acum nu mai sunt. Poți să-mi spui Cat, dacă vrei. Tu cine eşti?

— Samwell din Casa Tarly. Vorbeşti limba comună.

— Tatăl meu a fost comandant al vâslaşilor pe *Nymeria.* Un bandit l-a omorât fiindcă a spus că mama mea e mai frumoasă decât Privighetoarea. Nu unul ca aceşti bădărani idioți pe care i-ai întâlnit, ci un bandit adevărat. Într-o zi am să-i tai gâtul. Căpitanul a spus că *Nymeria* nu are nevoie de fetițe, aşa că m-a abandonat. Brusco m-a luat la el şi mi-a dat o roabă. Fata ridică privirea spre el: Pe ce corabie vei călători?

— Am plătit să mergem pe *Lady Ushanora.*

Fata îl privi cu coada ochiului, bănuitoare.

— A plecat. Nu ştii? A plecat cu zile şi zile în urmă.

Ştiu, ar fi putut să spună Sam. El şi Dareon stătuseră pe chei privindu-i ridicarea şi coborârea vâslelor, în timp ce se îndrepta către Titan şi către largul mării.

— Da, spusese cântărețul, cu asta s-a isprăvit. Dacă Sam ar fi fost mai curajos, l-ar fi îmbrâncit în apă. Când venea vorba să dezbrace fetele, Dareon avea limba unsă cu miere, însă în cabina căpitanului vorbise doar Sam, încercând să-l convingă pe braavosi să-i aştepte.

— Trei zile am aşteptat după bătrânul acesta, spusese căpitanul. Am calele pline şi marinarii mei s-au culcat de adio cu nevestele. Cu sau fără voi, *Doamna* mea pleacă la reflux.

— Te rog, îl implorase Sam. Doar câteva zile, atât îți cer. Ca Maester Aemon să-şi recapete puterile.

— N-are nicio putere. Căpitanul vizitase hanul cu o seară în urmă, ca să-l vadă pe Maester Aemon cu ochii lui. E un om bătrân şi nu vreau să-mi moară pe *Doamna.* Rămâneți cu el sau părăsiți-l, pe mine nu mă interesează. Eu plec. Şi mai rău, refuzase să le înapoieze banii de drum pe care i-i plătiseră, argintul care trebuia să-i ducă teferi spre Oraşul Vechi. Ați plătit cea mai bună cabină. E acolo,

vă aşteaptă. Dacă nu alegeți s-o ocupați, nu-i vina mea. De ce să suport eu pierderea?

Ar putea fi deja la Duskendale, gândi Sam cu jale. *Poate că am fi, ajuns chiar la Pentos, dacă vânturile ar fi fost prielnice.*

Dar nimic din toate acestea n-ar avea vreo importanță pentru o fată cu o roabă.

— Ziceai că ai văzut un cântăreț…

— Da. La Portul Vesel. Se însoară cu Nevasta Marinarului.

— Se însoară?

— Ea nu se culcă decât cu cine o ia de nevastă.

— Unde e Portul Vesel?

— Vizavi de Corabia Măscăriciului. Pot să te conduc acolo.

— Ştiu drumul. Sam văzuse Corabia Măscăriciului. *Dareon nu se poate însura. A făcut jurământ.* Trebuie să plec.

O luă la fugă. Fu un drum lung peste pietrele alunecoase de pavaj. În scurt timp, gâfâia, cu mantia mare şi neagră fluturând zgomotos în urma lui. Trebuia să-şi țină o mână pe centura sabiei în timp ce fugea. Puținii oameni care-i ieşiră în cale îi aruncară priviri curioase, iar o dată o pisică se ridică pe labele din spate şi îl sâsâi. Când ajunse la Corabie, se clătina. Portul Vesel era vizavi.

De îndată ce intră, îmbujorat şi cu răsuflarea tăiată, o femeie cu un singur ochi îşi aruncă brațele de gâtul său.

— Opreşte-te, îi spuse Sam. N-am venit aici pentru asta. Femeia îi răspunse în limba braavosi. Nu vorbesc limba aceea, îi explică Sam în valyriana cultă.

Lumânările se stingeau şi un foc trosnea în cămin. Cineva cânta la vioară şi Sam văzu două fete dansând în jurul unui preot roşu, ținându-se de mâini. Femeia chioară îşi lipi sânii de pieptul lui.

— Opreşte-te! Nu sunt aici pentru asta!

— *Sam?* răsună glasul cunoscut al lui Dareon. Tu, lasă-l în pace, ăla e Sam Ucigaşul. Fratele meu Jurat!

Femeia cu un singur ochi se dezlipi de el, dar continuă să-i țină o mână pe braț. Una dintre dansatoare strigă:

— Poate să mă omoare pe mine dacă pofteşte!

Iar cealaltă spuse:

— Crezi că m-ar lăsa să-i ating sabia?

În spatele lor, pe perete, fusese pictată o galeră violetă, cu un echipaj de femei care purtau cizme înalte până la coapse şi nimic altceva. Un marinar tyroshi era leşinat într-un colț, sforăind în barba-i imensă, stacojie. În altă parte, o femeie mai în vârstă, cu sâni imenşi, juca pietre cu un masiv băştinaş al Insulelor Verii, în pene negre şi stacojii. În mijloc şedea Dareon, giugiulind gâtul femeii din poala lui. Femeia îi purta mantia neagră.

— Ucigaşule! strigă cântărețul, cu glas cherchelit, haide să-mi cunoşti nevasta. Părul lui era nisip şi miere, zâmbetul cald. Îi cânt cântece de dragoste. Femeile se

topesc ca untul când cânt eu. Cum aş putea rezista unui asemenea chip? Îi sărută nasul. Nevastă, dă-i Ucigaşului un sărut, e fratele meu. Când fata se ridică în picioare, Sam văzu că era goală pe sub mantie. Să nu te-apuci acum să-mi mângâi nevasta, Ucigaşule, adăugă Dareon, râzând. Dar dacă vrei una dintre surorile ei, eşti liber. Am încă destui bani, cred.

Bani cu care ar fi putut cumpăra mâncare, gândi Sam, *bani cu care am fi putut cumpăra lemne, ca Maester Aemon să stea la căldură.*

— Ce-ai făcut? Nu te poți *însura.* Ai rostit jurământul, la fel ca mine. Ar putea să-ți ia capul pentru asta.

— Suntem căsătoriți doar pentru noaptea asta, Ucigaşule. Nici măcar în Westeros nu-ți ia nimeni capul pentru aşa ceva. N-ai mers niciodată în Oraşul Cârtiței, să sapi după comori ascunse?

— Nu. Sam roşi. Niciodată eu n-aş…

— Şi cum rămâne cu fetişcana sălbatică? Trebuie să te fi culcat cu ea o dată, de două ori. În toate acele nopți în pădure, cuibăriți împreună sub mantia ta, să nu-mi spui că nu i-ai vârât-o niciodată? Dareon îşi flutură mâna către un scaun. Stai jos, Ucigaşule. Ia o cupă de vin. Ia o târfă. Ia de-amândouă.

Sam nu voia o cupă de vin.

— Ai promis că te întorci înainte de asfințit. Să ne aduci vin şi mâncare.

— Aşa l-ai omorât pe Celălalt? L-ai ocărât până a murit? Dareon râse. *Ea* e nevasta mea, nu tu. Dacă nu bei în cinstea căsătoriei mele, pleacă.

— Vino cu mine, spuse Sam. Maester Aemon s-a trezit şi vrea să audă despre dragonii ăia. Vorbeşte despre stele însângerate, despre umbre albe şi vise şi… Dacă am reuşi să aflăm mai multe despre aceşti dragoni, i-am putea aduce alinare. Ajută-mă.

— Mâine. Nu în noaptea nunții. Dareon se ridică în picioare, îşi luă mireasa de mână şi porni către scări, trăgând-o după el.

Sam îi ținu calea.

— *Ai promis,* Dareon. Ai rostit cuvintele. Eşti fratele meu.

— În Westeros. Aici ți se pare că eşti în Westeros?

— Maester Aemon…

— … e pe moarte. Vraciul ăla vărgat pe care ți-ai irosit tot argintul a spus limpede. Gura lui Dareon se încleştase. Ia o fată sau pleacă, Sam. Îmi strici nunta.

— Am să plec, răspunse Sam, dar vii cu mine.

— Nu. Am terminat cu tine. Am terminat cu *negrul.* Dareon sfâşie mantia sa neagră de pe mireasa-i goală şi i-o azvârli lui Sam în față: Ține. Aruncă zdreanță pe bătrân, poate că-l mai încălzeşte puțin. N-o să mai am nevoie de ea. În curând, voi fi înveşmântat în catifea. La anul, voi purta blănuri şi voi mânca…

Sam îl pocni.

Nu se gândi la ce face. Mâna i se ridică, se strânse în pumn şi izbi în gura cântărețului. Dareon înjură, mireasa lui despuiată scoase un țipăt, iar Sam se

năpusti asupra cântărețului, doborându-l pe spate, peste o măsuță joasă. Erau aproape de aceeaşi înălțime, dar Sam cântărea de două ori mai mult şi, pentru prima oară în viață, era prea furios ca să-i fie frică. Îl lovi pe cântăreț în față şi în burtă, apoi începu să-i care pumni în umeri, cu ambele mâini. Când Dareon îi înhață încheieturile, Sam izbi cu capul şi-i sparse buza. Cântărețul îi dădu drumul şi Sam îl pocni în nas. Undeva, un bărbat râdea, o femeie înjura. Lupta celor doi părea să încetinească, ca şi cum ar fi fost două muşte negre zbătându-se în chihlimbar. Apoi cineva îl târî pe Sam de pe pieptul cântărețului. Îl lovi şi pe acela şi ceva tare îi trosni în cap.

Apoi se pomeni afară, gonind cu capul înainte, prin ceață. Preț de o clipă, văzu o apă neagră sub picioarele lui. Pe urmă canalul se ridică şi-l izbi în față.

Sam se scufundă ca o piatră, ca un bolovan, ca un munte. Apa îi intră în ochi şi pe nas în sus, neagră, rece şi sărată. Când încercă să strige după ajutor, înghiți şi mai multă. Lovind cu picioarele şi căutând aer, se rostogoli, cu bule țâşnindu-i din nări. *Înoată,* îşi spuse, *înoată.* Când deschise ochii, apa sărată îl înțepă, orbindu-l. Ieşi la suprafață, doar o clipă, trase aer în piept şi lovi disperat cu o mână, în timp ce se apuca de peretele canalului cu cealaltă. Dar pietrele erau alunecoase şi cleioase, şi nu reuşi să se agate. Se scufundă din nou.

Simțea răcoarea pe piele, în timp ce apa îi trecea prin haine. Centura sabiei îi alunecă pe picioare şi i se încâlci în jurul gleznelor. *Am să mă înec,* gândi el, cuprins de o panică neagră, oarbă. Se răsuci, încercând să-şi croiască drum înapoi spre suprafață, dar, în schimb, se izbi cu fața de fundul canalului. *Sunt cu capul în jos,* îşi dădu el seama. *Mă înec.* Ceva se mişcă sub o mână care se zbătea, un tipar sau un peşte, alunecându-i printre degete. *Nu pot să mă înec. Maester Aemon va muri fără mine, iar Gilly nu va avea pe nimeni. Trebuie să înot, trebuie…*

Urmă un pleoscăit imens şi ceva se răsuci în jurul lui, pe sub brațe şi în jurul pieptului. *Tiparul,* fu primul lui gând, *m-a înhățat tiparul, mă va trage în jos.* Deschise gura să țipe şi înghiți iarăşi apă. *Sunt înecat,* fu ultimul lui gând. *O, zei, aveți milă, sunt înecat.*

Când deschise ochii, era pe spate şi un băştinaş voinic şi negru al Insulelor Verii îl lovea în burtă cu pumni cât jamboanele. *Încetează, mă doare,* încercă Sam să strige. În loc de cuvinte, scoase pe gură apă şi gâfâi. Era ud până la piele şi tremura, zăcând pe pietre, într-o baltă de apă de canal. Insularul îl izbi din nou în burtă şi mai multă apă îi țâşni pe nas.

— Încetează, bolborosi Sam. Nu m-am înecat. Nu m-am înecat.

— Nu. Salvatorul se aplecă deasupra lui, uriaş, negru şi picurând. Îi datorezi lui Xhondo multe pene. Apa a distrus mantia frumoasă a lui Xhondo.

Era adevărat, văzu Sam. Mantia cu pene atârna pe umerii imenşi ai bărbatului negru, îmbibată de apă şi plină de noroi.

— Eu n-am vrut…

— … să înoți? Xhondo a văzut. Zbătut prea mult. Oamenii graşi trebuie să

plutească. Omul înhaţă jiletca neagră a lui Sam cu un uriaş pumn negru şi îl ridică în picioare. Xhondo marinar pe *Vântul Cafeniu.* Multe limbi vorbeşte, puţin. Înăuntru Xhondo râde, să vadă cum loveşti pe cântăreţ. Şi Xhondo aude. Un zâmbet larg, alb, se lăbărţa pe chipul lui. Xhondo cunoaşte aceşti dragoni.

JAIME

— Sperasem că până acum te-ai săturat de barba aia nenorocită. Tot părul ăla te face să semeni cu Robert.

Sora lui lăsase deoparte doliul în favoarea unei rochii verde-jad, cu mâneci din dantelă myrisheză argintie. Un smarald de dimensiunea unui ou de porumbel îi atârna la gât, pe un lanţ de aur.

— Barba lui Robert era neagră. A mea e aurie.

— Aurie? Sau argintie? Cersei îi smulse un fir de păr de sub bărbie şi îl ridică. Era cărunt. Toată culoarea ţi se scurge, încetul cu încetul, frăţioare. Ai devenit o nălucă a ceea ce ai fost, o apariţie palidă, schiloadă. Şi atât de anemic, mereu în alb. Aruncă firul de păr. Te prefer îmbrăcat în purpură şi în aur.

Eu te prefer împestriţată de lumina soarelui, cu mărgele de apă pe pielea goală. Îi venea s-o sărute, s-o ducă pe braţe în dormitor, s-o arunce pe pat… *se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii…*

— Voi face un târg cu tine. Eliberează-mă de această îndatorire şi sunt la dispoziţia ta.

Gura lui Cersei se încleşta. Băuse vin fierbinte cu mirodenii şi mirosea a nucşoară.

— Crezi că te târguieşti cu mine? E nevoie să-ţi amintesc: eşti dator prin jurământ să te supui.

— Am jurat să-l apăr pe rege. Locul meu e lângă el.

— Locul tău e oriunde te trimite.

— Tommen îşi pune pecetea pe orice hârtie îi aşezi în faţă. Asta e isprava ta şi e o nebunie. De ce să-l numeşti pe Daven Păzitorul Apusului, dacă n-ai pic de încredere în el?

Cersei se aşeză lângă fereastră. În spatele ei, Jaime vedea ruinele înnegrite ale Turnului Mâinii.

— De ce te împotriveşti aşa, ser? Ţi-ai pierdut curajul odată cu mâna?

— I-am jurat lui Lady Stark să nu mai pornesc vreodată război împotriva Caselor Stark sau Tully.

— O promisiune făcută la beţie, cu sabia la beregată.

— Cum pot să-l apăr pe Tommen dacă nu sunt cu el?

— Învingându-i duşmanii. Tata spunea mereu că o lovitură iute de sabie e o apărare mai bună decât orice scut. Ce-i drept, pentru cele mai multe lovituri de

sabie e nevoie de o mână. Totuşi şi un leu schilodit poate inspira teamă. Vreau Riverrunul. Îl vreau pe Brynden Tully înlănțuit sau mort. Şi cineva trebuie să facă ordine la Harrenhal. Avem urgent nevoie de Wylis Manderly, presupunând că e încă în viață şi prizonier, dar garnizoana nu a răspuns la niciunul dintre corbii noştri.

— Cei de la Harrenhal sunt oamenii lui Gregor, îi reaminti Jaime. Muntelui îi plac oamenii cruzi şi proşti. Probabil că ți-au mâncat corbii, cu mesaje cu tot.

— Tocmai de aceea te trimit pe tine. S-ar putea să te mănânce şi pe tine, bravul meu frățior, dar nădăjduiesc că nu le vei provoca indigestie. Cersei îşi netezi rochia. Îl vreau pe Ser Osmund la comanda Gărzii Regale, în absența ta.

... se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu…

— Asta nu e la alegerea ta. Dacă trebuie să plec, Ser Loras va avea comanda aici, în locul meu.

— E o glumă? Ştii ce părere am despre Ser Loras.

— Dacă nu l-ai fi trimis pe Balon Swann la Dorn…

— Am nevoie de el acolo. Aceşti dornisheni nu sunt de încredere. Şarpele roşu a fost campionul lui Tyrion, ai uitat? Nu-mi voi lăsa fiica la cheremul lor. Şi *nu* îl vreau pe Loras Tyrell la comanda Gărzii Regale.

— Ser Loras este de trei ori mai bărbat decât Ser Osmund.

— Ideile tale despre bărbăție s-au schimbat oarecum, frățioare.

Jaime se simți cuprins de furie.

— Adevărat, Loras nu se uită lacom la sânii tăi, aşa cum face Ser Osmund, dar mi-e greu să mă gândesc…

— Gândeşte-te la asta. Cersei îl pălmui.

Jaime nu schiță niciun gest ca să oprească lovitura.

— Văd că am nevoie de o barbă mai deasă, să mă ferească de mângâierile reginei mele. Îi venea să-i sfâşie rochia şi să-i transforme loviturile în sărutări. Mai făcuse asta, demult, pe când avea două mâini bune. Ochii reginei erau o gheață verde.

— Ai face bine să pleci, ser.

... Lancel, Osmund Kettleblack şi Băiatul Lunii…

— Eşti şi surd, pe deasupra? Vei găsi uşa în spatele tău, ser.

— Cum porunceşti.

Jaime se întoarse pe călcâie şi o părăsi.

Undeva, zeii râdeau. Lui Cersei nu-i plăcuse niciodată să fie înfruntată, Jaime *ştia* asta. Poate că nişte vorbe mai blânde ar fi înmuiat-o, dar, în ultimul timp, se înfuria numai când o vedea.

O parte din el se bucura să lase în urmă Debarcaderul Regelui. Nu-i plăcea compania linguşitorilor şi a nătărăilor care o înconjurau pe Cersei. „Consiliul cel mai mic” li se spunea în Fundătura Puricilor, după cum povestea Addam

Marbrand. Şi Qyburn… îi salvase lui Jaime viaţa, dar era tot o Mască Însângerată.

— Qyburn plesneşte de secrete, o prevenise pe Cersei. Nu reuşise decât s-o facă să râdă.

— Cu toţii avem secrete, frăţioare, îi răspunsese ea.

... se culcă cu Lancel şi Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu...

Patruzeci de cavaleri şi tot atâţia scutieri îl aşteptau în faţa grajdurilor Fortăreţei Roşii. Jumătate din ei erau oameni ai Apusului, juraţi Casei Lannister, ceilalţi duşmani până de curând, transformaţi în prieteni îndoielnici. Ser Dermot de la Rainwood avea să ducă stindardul lui Tommen, Ronnet Connington cel Roşu, flamura albă a Gărzii Regale. Un Paege, un Piper şi un Peckedon aveau să împartă onoarea de a fi scutierii Lordului Comandant.

— Ţine-ţi prietenii la spate şi duşmanii acolo unde-i poţi vedea, îl sfătuise cândva Sumner Crakehall. Sau fusese tatăl său?

Buiestraşul lui era roib, calul de luptă un superb armăsar sur. Trecuseră ani lungi de când Jaime nu-şi mai botezase vreun cal; văzuse prea mulţi murind în bătălie şi asta era mai greu de suportat când le dădeai nume. Dar când băiatul Piper începuse să le zică Onoare şi Glorie, râsese şi le lăsase numele aşa. Glorie purta harnaşamente vopsite în purpuriul Lannisterilor. Onoare era echipat în albul Gărzii Regale. Josmyn Peckledon ţinu buiestraşul de hăţuri când Ser Jaime încalecă. Scutierul era subţire ca o suliţă, cu braţe şi picioare lungi, păr unsuros, pământiu, şi obraji moi, cu puf de piersică. Mantia era de culoarea purpurie a Lannisterilor, dar cămaşa purtată peste zale înfăţişa cele zece stele violete ale casei sale, înşirate pe un fond galben.

— Stăpâne, întrebă flăcăul, îţi vrei mâna cea nouă?

— Poart-o, Jaime, îl îndemnă Ser Kennos de Kayce. Flutur-o în faţa oamenilor din popor şi oferă-le o poveste de spus copiilor.

— Cred că nu. Jaime nu voia să arate mulţimilor o minciună de aur. *N-au decât să vadă cioata. N-au decât să vadă schilodul.* Dar eşti liber să-mi compensezi neajunsul, Ser Kennos. Flutură amândouă mâinile şi dă din picioare, dacă pofteşti. Jaime strânse hăţurile în mâna stângă şi îşi întoarse calul. Payne! strigă el, în timp ce ceilalţi se grupau. Vei călări lângă mine.

Ser Ilyn Payne îşi croi drum lângă Jaime, arătând ca un cerşetor la bal. Cămaşa lui de zale era veche şi ruginită, purtată peste un pieptar uzat de piele fiartă. Nici bărbatul, nici calul său nu purtau vreun blazon. Scutul era atât de rupt şi de tocit, încât era greu să-ţi dai seama ce culoare putea să fi avut vopseaua care îl acoperise cândva. Cu chipul său îndârjit şi ochii adânciţi în orbite, Ser Ilyn ar fi putut trece drept moartea în persoană… aşa cum se şi întâmplase, ani şi ani la rând.

Dar s-a isprăvit. Ser Ilyn fusese jumătate din preţul pe care îl ceruse Jaime ca să înghită porunca micului său rege ca un Lord Comandant cuminte. Cealaltă

jumătate fusese Ser Addam Marbrand.

— Am nevoie de ei, îi spusese surorii sale, iar Cersei nu se împotrivise.

Probabil e încântată să scape de ei. Ser Addam era un prieten din copilărie de-al lui Jaime, iar tăcutul călău fusese omul tatălui său, dacă fusese vreodată omul cuiva. Payne era căpitanul gărzii Mâinii când fusese auzit fălindu-se că Lordul Tywin conducea în fapt Cele Şapte Regate, spunându-i Regelui Aerys ce să facă. Aerys Targaryen îi tăiase limba pentru asta.

— Deschideți porțile, spuse Jaime, iar Mistrețul, cu glasul său răsunător, strigă:

— *DESCHIDEȚI PORȚILE!*

Când Mace Tyrell ieşise pe Poarta Noroiului, în sunet de tobe şi scripci, mii de oameni se înşiraseră de-a lungul străzilor ca să-l ovaționeze la plecare. Băieții se alăturaseră marşului, mergând cu paşi mari alături de soldații Tyrellilor, cu capetele ridicate şi călcând apăsat, în timp ce surorile lor trimiteau sărutări de la ferestre.

Astăzi nu era la fel. Câteva târfe le făceau invitații pe când treceau, iar un negustor de plăcinte cu carne îşi striga marfa. În Piața Cârpaciului, două vrăbii jerpelite predicau în fața mai multor sute de oameni, vestind osânda asupra capetelor celor necredincioşi şi a închinătorilor la demoni.

— Le place mirosul trandafirilor, dar nu iubesc leii, remarcă Jaime. Sora mea ar fi înțeleaptă să ia aminte la asta.

Ser Ilyn nu răspunse. *Însoțitorul perfect pentru un drum lung. Îmi va plăcea conversația lui.*

Cea mai mare parte a escortei sale îl aştepta dincolo de zidurile oraşului: Ser Addam Marbrand cu avangarda sa, Ser Steffon Swyft şi convoiul de bagaje, Cei o Sută de Cucernici ai bătrânului Ser Bonifer cel Bun, arcaşii călare ai lui Sarsfield, Maester Gulian cu patru colivii pline de corbi, două sute de soldați din cavaleria grea sub comanda lui Ser Florent Brax. Una peste alta, nu era o oştire mare; avea mai puțin de o mie de oameni în total. O oaste numeroasă era ultimul lucru de care era nevoie la Riverrun. O armată Lannister împresurase deja castelul, şi o oştire încă şi mai mare de Freyi. Ultimul corb pe care-l primiseră sugera că atacatorii întâmpinau dificultăți cu hrana.

Brynden Tully pustiise ținutul înainte de a se retrage în spatele zidurilor sale.

Nu că a avut prea mult de pustiit. Din câte văzuse Jaime din ținuturile riverane, nu rămăsese câmp nepârjolit, oraş nejefuit, fecioară nesiluită. *Iar acum, draga mea surioară mă trimite să isprăvesc treaba începută de Amory Lorch şi Gregor Clegane. Asta* îi lăsa un gust amar.

Atât de aproape de Debarcaderul Regelui, drumul regelui era cât putea fi de sigur un drum în vremuri ca acestea, însă Jaime îl trimise pe Marbrand cu avangarda lui în cercetare.

— Robb Stark m-a luat prin surprindere la Pădurea Şoaptelor, spuse el. Asta

nu se va mai repeta.

— Ai cuvântul meu. Marbrand părea vizibil uşurat să fie din nou călare, îmbrăcat în mantia fumurie a Casei sale în locul celei din lână aurie a Gărzii Oraşului. Dacă vreun duşman se va apropia, pe o rază de zeci de kilometri, vei afla dinainte.

Jaime dăduse ordine precise ca nimeni să nu se îndepărteze de coloană fără permisiunea sa. Altfel, ştia că i-ar fi sâcâit pe tinerii lorzi mărunţi, traversându-le câmpurile, împrăştiind animalele şi călcând în picioare recoltele. Încă se mai zăreau vaci şi oi în apropierea oraşului, mere în pomi şi fructe de pădure în tufişuri, recolte de orz şi grâu de iarnă, căruţe şi care cu boi pe drum. Însă, mai departe, lucrurile nu stăteau atât de roz.

Călărind în fruntea oştirii, cu Ser Ilyn tăcut lângă el, Jaime se simţea aproape mulţumit. Soarele îi încălzea spatele şi vântul îi răvăşea părul, ca degetele unei femei. Când Micul Lew Piper veni în goană cu un coif plin de mure, Jaime mancă o mână din ele şi îi spuse băiatului să împartă restul cu ceilalţi scutieri şi cu Ser Ilyn Payne.

Payne părea că se simte la fel de bine în tăcerea lui ca în cămaşa ruginită de zale şi piele fiartă. Tropotul copitelor şi zăngănitul sabiei în teacă, ori de câte ori se mişca în şa, erau singurele sunete pe care le scotea. Deşi faţa-i mâncată de vărsat era înverşunată şi ochii reci ca gheaţa pe un lac în toiul iernii, Jaime simţea că îi părea bine că venise. *L-am lăsat să aleagă,* îşi reaminti el. *Ar fi putut să mă refuze şi să rămână Dreptatea Regelui.*

Numirea lui Ser Ilyn fusese un dar de nuntă de la Robert Baratheon pentru tatăl miresei sale, o sinecură care să-l despăgubească pe Payne pentru limba pe care o pierduse în slujba Casei Lannister. Era un călău desăvârşit. Nu dăduse greş la nicio execuţie şi rar se întâmpla să aibă nevoie de o a doua lovitură. Şi era ceva în liniştea lui care inspira groază. Arareori păruse un Călău al Regelui atât de potrivit pentru munca sa.

Când hotărâse să-l ia cu el, Jaime vizitase camerele lui Ser Ilyn de la capătul Aleii Trădătorului. Etajul superior al turnului turtit, semicircular, era împărţit în celule pentru prizonierii care impuneau un anumit confort, cavaleri sau lorzi mărunţi ostatici ce aşteptau răscumpărarea sau schimbul. Intrarea în temniţa propriu-zisă era la nivelul de jos, printr-o uşă de fier forjat şi o a doua din lemn gri, aşchios. La etajele intermediare se aflau camere rezervate Temnicerului-Şef, Lordului Confesor şi Dreptăţii Regelui. Dreptatea era un călău, dar, conform tradiţiei, avea ca sarcină şi supravegherea temniţelor şi a oamenilor care le îngrijeau.

Iar pentru această sarcină Ser Ilyn Payne era de-a dreptul nepotrivit. Întrucât nu putea nici să scrie, nici să citească şi nici să vorbească, Ser Ilyn lăsase conducerea temniţelor pe seama subordonaţilor săi, atâţia câţi erau. Însă regatul nu avusese un Lord Confesor de la cel de-al doilea Daeron încoace, iar ultimul

Temnicer-Şef fusese un postăvar care cumpărase funcția de la Degețel în timpul domniei lui Robert. Fără îndoială, profitase din plin de pe urma asta timp de câțiva ani, până când făcuse greşeala de a conspira cu alți nătărăi bogați să-i dea lui Stannis Tronul de Fier. Îşi ziceau „Oamenii cu Coarne”, aşa că Joff le prinsese coarne în cap, înainte de a-i arunca de pe zidurile oraşului. Astfel, îi rămăsese lui Rennifer Longwaters, cocârjatul comandant al temnicerilor, care susținea cu o insistență plictisitoare că avea „un strop de sânge de dragon”, sarcina de a-i descuia uşile lui Jaime şi de a-l conduce, urcând treptele înguste, înăuntrul zidurilor, către locul unde locuise, vreme de cincisprezece ani, Ilyn Payne.

Încăperile duhneau a mâncare stricată, iar paiele mişunau de insecte. Intrând, Jaime fusese cât pe ce să se împiedice de un şobolan. Sabia mare a lui Payne se odihnea pe o masă de lemn, lângă o bucată de gresie şi o pânză unsuroasă. Oțelul era imaculat, cu marginile aruncând sclipiri albastre în lumina palidă, dar, în rest, mormane de haine soioase zăceau risipite pe podele, iar bucățile de zale şi de armuri împrăştiate ici şi colo erau roşii de rugină. Jaime nu putea număra urcioarele de vin sparte. *Nu-i place nimic altceva decât să ucidă,* gândise el când Ser Ilyn îşi făcuse apariția dintr-un dormitor care duhnea a oale de noapte pline până la refuz.

— Înălțimea Sa îmi porunceşte să-i câştig înapoi ținuturile riverane, îi explicase Jaime. Aş vrea să te iau cu mine… dacă nu ți-e greu să renunți la toate astea.

Tăcerea îi fusese răspunsul, şi o lungă, neclintită privire. Dar tocmai când Jaime era pe cale să se întoarcă şi să plece, Payne clătinase aprobator din cap. *Şi iată-l aici.* Jaime aruncă o privire către tovarăşul său. *Poate că mai există încă speranță pentru amândoi.*

În noaptea aceea, îşi aşezară tabăra mai jos de castelul din vârf de deal al Casei Hayford. Când soarele apuse, o sută de corturi răsăriră la poalele dealului, de-a lungul malurilor râului care curgea în apropiere de el. Jaime stabili el însuşi străjile. Nu se aştepta la necazuri atât de aproape de oraş, dar, cândva, unchiul său Stafford se crezuse şi el în siguranță la Oxcross. Era cel mai bine să nu rişte nimic.

Când de la castel veni invitația să cineze alături de castelanul lui Lady Hayford, Jaime îl luă cu el pe Ser Ilyn, împreună cu Ser Addam Marbrand, Ser Bonifer Hasty, Ronnet Connington cel Roşu, Mistrețul şi o duzină de alți cavaleri şi lorzi mărunți.

— Presupun că ar trebui să port mâna, îi spuse el lui Peck, înainte să-şi înceapă urcuşul.

Flăcăul i-o aduse îndată. Mâna era făurită din aur, foarte veridică, incrustată cu unghii din perle şi degetele pe jumătate închise, ca să se poată mula în jurul piciorului unui pocal. *Nu pot să lupt, dar pot să beau,* cugetă Jaime, în timp ce flăcăul îi strângea cureluşele care-i legau mâna de cioată.

— De-acum înainte, lumea îți va spune Mână-de-Aur, stăpâne, îl asigurase

armurierul prima oară când o potrivise la încheietura lui Jaime. *S-a înşelat. Voi fi Regicidul până la moarte.*

Mâna de aur fu prilejul multor comentarii admirative de-a lungul cinei, cel puţin până când Jaime răsturnă un pocal cu vin. Atunci, îşi pierdu răbdarea:

— Dacă admiri afurisenia asta aşa de mult, taie-ţi mâna cu care mânuieşti sabia şi o poţi avea, îi spuse lui Flement Brax.

După aceea, nu se mai discută nimic despre mâna lui şi Jaime reuşi să bea liniştit nişte vin.

Doamna castelului era o Lannister prin căsătorie, o copilă dolofană care fusese măritată cu Tyrek, vărul lui Jaime, înainte să împlinească un an. Lady Ermesande le fu înfăţişată cum se cuvine, înfăşurată într-o rochiţă de brocart, cu împletitura verde şi ondulaţiile verzui ale Casei Hayford redate din mărgele minuscule de jad. Dar în curând copila începu să ţipe, aşa că doica ei o duse îndată la culcare.

— Nu s-a auzit nimic despre Lord Tyrek al nostru? întrebă castelanul ei, când se servi păstrăvul.

— Nimic.

Tyrek Lannister dispăruse în timpul revoltelor de la Debarcaderul Regelui, pe când Jaime era încă prizonier la Riverrun. Băiatul trebuia să fi împlinit până acum paisprezece ani, presupunând că era încă în viaţă.

— Am condus eu însumi o misiune de căutare, la porunca Lordului Tywin, remarcă Addam Marbrand, curăţându-şi peştele de oase, dar n-am găsit mai mult decât reuşise Bywater, înaintea mea. Băiatul a fost văzut ultima oară călare, când presiunea mulţimii a rupt rândul de mantii aurii. După aceea… a fost găsit calul, dar nu şi călăreţul. Cel mai probabil, l-au tras jos şi l-au omorât. Dar dacă e aşa, unde îi e trupul? Gloata a lăsat celelalte cadavre să zacă acolo, de ce nu şi pe-al lui?

— Ar fi mai valoros viu, sugeră Mistreţul. Orice Lannister ar aduce o răscumpărare grasă.

— Fără doar şi poate, fu de acord Marbrand, dar n-a fost făcută nicio cerere de răscumpărare. Băiatul a dispărut pur şi simplu.

— Băiatul e mort. Jaime băuse trei cupe de vin şi mâna lui de aur părea să devină, cu fiece clipă, mai grea şi mai neîndemânatică. *Un cârlig m-ar sluji la fel de bine.* Dacă şi-au dat seama pe cine au omorât, fără îndoială că l-au aruncat în râu, de frica urgiei tatălui meu. Îi cunosc gustul în Debarcaderul Regelui. Lordul Tywin şi-a plătit întotdeauna datoriile.

— Întotdeauna, îl aprobă Mistreţul, şi cu asta discuţia se încheie.

Cu toate acestea, mai târziu, singur în camera din turn care-i fusese oferită pentru noapte, Jaime se pomeni punându-şi întrebări. Tyrek îl slujise pe Regele Robert ca scutier, alături de Lancel. Cunoaşterea putea fi mai preţioasă decât aurul, mai periculoasă decât un pumnal. Atunci îi veni în minte Varys, zâmbitor şi mirosind a lavandă. Eunucul avea spioni şi informatori în tot oraşul. Ar fi fost

simplu pentru el să aranjeze răpirea lui Tyrek în timpul confuziei… cu condiția să fi ştiut dinainte că era de aşteptat ca gloata să se revolte. *Iar Varys ştia tot, sau cel puțin aşa voia să ne facă să credem. Totuşi nu a prevenit-o în niciun fel pe Cersei despre revolta aceea. Nici n-a mers la corăbii, s-o conducă pe Myrcella.*

Deschise obloanele. Se făcea frig şi o semilună plutea pe cer. Mâna îi străluci vag în lumina ei. *Nu foloseşte la strangulat eunuci, dar e destul de grea ca să-i transforme zâmbetul ăla slinos într-o distrugere roşie.* Îi venea să bată pe cineva.

Îl găsi pe Ser Ilyn ascuțindu-şi sabia.

— E timpul, îi spuse Jaime.

Călăul se ridică şi îl urmă, hârşâindu-şi cizmele de piele crăpate pe treptele de piatră în timp ce coborau. O curte mică se deschidea în fața armurăriei. Jaime găsi acolo două scuturi, două coifuri şi o pereche de săbii boante pentru turnir. Îi oferi una lui Payne, iar pe cealaltă o luă în mâna stângă, strecurându-şi dreapta prin chingile scutului. Degetele sale de aur erau destul de curbate încât să agațe, dar nu puteau apuca, aşa că nu ținea scutul strâns.

— Ser, cândva ai fost cavaler, spuse Jaime. Şi eu la fel. Hai să vedem ce suntem acum.

Ser Ilyn ridică sabia drept răspuns, iar Jaime porni îndată la atac. Payne era la fel de ruginit ca zalele sale şi nu la fel de puternic ca Brienne, însă para fiecare lovitură cu sabia sau ridica scutul. Dansară sub semilună, în timp ce săbiile boante îşi cântau cântecul de oțel. Cavalerul tăcut fu mulțumit să-l lase pe Jaime să conducă dansul o vreme, dar, în cele din urmă, începu să contraatace fiecare lovitură. O dată, trecu el la atac, îl lovi pe Jaime în coapsă, în umăr, în antebraț. Îi făcu să răsune capul de trei ori, cu lovituri în coif. Una dintre lovituri îi smulse scutul de pe mâna dreaptă şi fu cât pe ce să-i rupă curelele care îi legau mâna de aur de cioată. Când îşi coborâră săbiile, Jaime era dărâmat şi plin de vânătăi, dar vinul se mistuise şi avea capul limpede.

— Vom mai dansa, îi promise lui Ser Ilyn. Mâine şi poimâine. În fiecare zi vom dansa, până când voi fi la fel de bun cu mâna stângă pe cât am fost întotdeauna cu dreapta.

Ser Ilyn deschise gura şi scoase un sunet gutural. *Un hohot de râs,* îşi dădu seama Jaime. Ceva îi întoarse mațele pe dos.

A doua zi dimineață, niciunul dintre ceilalți nu avu îndrăzneala să pomenească de vânătăile lui. Se părea că niciunul dintre ei nu auzise sunetul duelului în noapte. Cu toate acestea, când coborâră înapoi la tabără, Micul Lew Piper dădu glas întrebării pe care cavalerii şi lorzii mărunți nu îndrăzneau s-o rostească. Jaime îi zâmbi larg.

— Au fătuci dezmățate în Casa Hayford. Sunt muşcături de dragoste, flăcăule.

O altă zi senină şi vântoasă fu urmată de una înnorată, apoi de trei zile de ploaie. Vântul şi apa nu contau. Coloana continua să înainteze în acelaşi ritm, spre nord, de-a lungul drumului regelui şi, în fiecare noapte, Jaime găsea un loc retras

unde să mai capete câteva muşcături de dragoste. Luptară într-un grajd, sub privirea unui catâr chior, şi în beciul unui han, printre butoaie de vin şi bere. Luptară între ruinele înnegrite ale unui hambar de piatră, pe o insulă împădurită de pe un râu cu apă mică şi într-un câmp deschis, cu ploaia răpăind domol pe coifurile şi scuturile lor.

Jaime găsea scuze pentru escapadele lui nocturne, dar nu era atât de naiv încât să-şi închipuie că erau crezute. Addam Marbrand ştia, cu siguranță, cu ce se ocupa, iar câțiva dintre ceilalți căpitani bănuiau, probabil. Dar nimeni nu vorbea despre asta în prezența lui… şi, de vreme ce singurului martor îi lipsea limba, Jaime nu trebuia să se teamă că va auzi cineva ce spadasin inept devenise Regicidul.

Curând, semnele războiului puteau fi văzute la tot pasul. Buruieni, mărăcini şi arbuşti stufoşi creşteau până la capul calului pe câmpuri unde grâul toamnei ar fi trebuit să fie copt, drumul regelui era lipsit de călători, iar lupii domneau în lumea istovită de la apus până la răsărit. Majoritatea animalelor erau destul de precaute ca să se țină la distanță, dar calul unuia dintre oamenii din avangarda lui Martin fusese fugărit şi omorât când el descălecase ca să se uşureze.

— Nicio fiară sălbatică n-ar fi atât de curajoasă, declarase Ser Bonifer cel Bun, cu chipul trist şi încruntat. Sunt demoni în piei de lupi, trimişi să ne pedepsească pentru păcatele noastre.

— Trebuie să fi fost un cal deosebit de păcătos, remarcase Jaime, stând deasupra rămăşițelor bietului animal. Dădu ordin ca restul carcasei să fie tăiată în bucăți şi sărată; se putea să aibă nevoie de carne.

Într-un loc numit Cornul Scroafei găsiră un aspru cavaler bătrân zis Ser Roger Vierul, care se încăpățâna să se cuibărească în turnul său, cu şase oşteni şi patru arbaletişti şi vreo douăzeci de țărani. Ser Roger era mare şi zbârlit, ca numele pe care-l purta, iar Ser Kennos sugeră că putea să fie vreun Crakehall rătăcit, de vreme ce blazonul lor era mistrețul vărgat. Mistrețul părea să-i dea crezare şi îşi petrecu o oră întreagă întrebându-l pe Ser Roger despre strămoşii lui.

Jaime era mai interesat de ce avea de spus Vierul despre lupi.

— Am avut nişte necazuri cu o haită de lupi cu stea albă, îi spuse bătrânul. Vin după tine, adulmecând, stăpâne, dar noi le-am ținut piept şi am îngropat trei lângă napi. Înaintea lor, a fost o haită de lei sângeroşi, să-mi fie cu iertare. Cel care era în fruntea lor avea un manticor pe scut.

— Ser Amory Lorch, sugeră Jaime. Nobilul meu tată i-a poruncit să distrugă ținuturile riverane.

— Din care noi nu facem parte, spuse dârz Ser Roger Vierul. Eu sunt devotat Casei Hayford, iar Lady Ermesande îşi pleacă micul genunchi la Debarcaderul Regelui, sau aşa va face când va fi destul de mare ca să umble. I-am spus-o, dar Lorch ăsta nu stătea să asculte. Mi-a măcelărit jumătate din oi şi trei capre bune de lapte şi a încercat să mă ardă în turnul meu. Dar zidurile mele sunt din piatră

tare, groase de doi metri şi jumătate, aşa că, după ce i s-a stins focul, a plecat plictisit. Lupii au venit mai târziu, cei cu patru picioare. Au mâncat oile pe care mi le-a lăsat manticorul. M-am ales în schimb cu câteva blănuri bune, dar astea nu ne umplu burțile. Ce-ar trebui să facem, stăpâne?

— Să cultivați, răspunse Jaime, şi să vă rugați să aveți o ultimă recoltă. Nu era un răspuns încurajator, dar era singurul pe care-l avea.

În ziua următoare, coloana traversă un pârâu care forma un hotar între ținuturile loiale Debarcaderului Regelui şi cele care plăteau tribut Riverrunului. Maester Gulian cercetă o hartă şi anunță că aceste dealuri erau ale fraților Wode, doi cavaleri cu moşii, jurați Harrenhalului… dar castelele lor fuseseră din pământ şi din lemn, şi din ele nu mai rămăseseră decât bârnele înnegrite.

Niciun Wode nu-şi făcu apariția, şi nici vreunul dintre oamenii lor, deşi câțiva tâlhari se adăpostiseră într-un beci aflat sub donjonul fratelui cel mic. Unul dintre ei purta rămăşițele unei mantii purpurii, dar Jaime îl spânzură împreună cu ceilalți. Îi făcu plăcere. Făcuse dreptate. *Fă-ți un obicei din asta, Lannister, şi, într-o zi, lumea îți va spune, până la urmă, Mână-de-Aur. Mână-de-Aur cel Drept.*

Lumea devenea şi mai cenuşie pe măsură ce se apropiau de Harrenhal. Treceau pe sub ceruri de ardezie, pe lângă ape ce sclipeau bătrâne şi reci, ca o coală de oțel bătut. Jaime se pomeni întrebându-se dacă Brienne ar fi putut trece pe aici înaintea lui. *Dacă s-a gândit că Sansa Stank a plecat spre Riverrun…* Dacă ar fi întâlnit alți drumeți, poate că i-ar fi oprit să-i întrebe dacă vreunul dintre ei a văzut din întâmplare o fecioară frumoasă, cu părul arămiu, sau una mare şi urâtă, cu o față care ar putea acri laptele. Dar nu era nimeni pe drumuri, doar lupi, iar urletele lor nu aveau niciun răspuns.

Dincolo de apele de plumb ale lacului, se iviră, în sfârşit, turnurile bazaconiei lui Harren cel Negru, cinci degete strâmbe din piatră neagră, hidoasă, agățându-se de cer. Deşi Degețel fusese numit Lord de Harrenhal, nu părea prea grăbit să-şi ocupe noua reşedință, aşa că îi revenise lui Jaime Lannister misiunea de a „face ordine” la Harrenhal, în drumul său spre Riverrun.

Că era nevoie de ordine nu se îndoia. Gregor Clegane smulsese imensul, mohorâtul, castel din mâinile Măştilor Însângerate înainte să fie rechemat de Cersei la Debarcaderul Regelui. Fără îndoială, oamenii Muntelui zornăiau şi acum înăuntru, de colo-colo, ca tot atâtea boabe de mazăre uscată într-o păstaie, dar nu erau tocmai potriviți să restaureze pacea regelui pe Trident. Singura pace pe care şleahta lui Ser Gregor o dăduse vreodată cuiva era pacea mormântului.

Călăreții din avangarda lui Ser Addam raportaseră că porțile Harrenhalului erau închise şi zăvorâte. Jaime îşi adună oamenii în fața lor şi îi porunci lui Ser Kennos de Kayce să sune Cornul Pietrei, un obiect negru, răsucit şi bandat cu aur vechi.

Când cornul sunase de trei ori, lovindu-se cu ecou de ziduri, auziră geamătul

balamalelor de fier ale porților deschizându-se încet. Atât de groase erau zidurile bazaconiei lui Harren cel Negru, încât Jaime trecu pe sub o duzină de găuri de tragere înainte de a ieşi în lumina orbitoare a soarelui din curtea unde îşi luase rămas-bun de la Măştile Însângerate, nu cu multă vreme în urmă. Buruienile răsăreau din pământul bătătorit şi muştele bâzâiau în jurul unui hoit de cal.

O mână de oameni ai lui Ser Gregor ieşiră din turnuri ca să-l privească descălecând, o şleahtă de oameni încruntați, înverşunați. *N-au cum să fie altfel, alături de Munte.* Cel mai bun lucru care se putea spune despre oamenii lui Gregor era că nu se dovedeau chiar aşa de ticăloşi şi de violenți ca Bravii Camarazi.

— Să fiu al naibii, Jaime Lannister, izbucni un oştean palid şi cărunt. Băieți, e nenorocitul de Regicid. Băga-mi-ai sulița!

— Tu cine să fii? întrebă Jaime.

— Ser obişnuia să-mi spună Gură-Spurcată, stăp'ne. Omul scuipă în palme şi îşi şterse obrajii cu ele, ca şi cum asta l-ar fi făcut cumva mai prezentabil.

— Încântător. Tu eşti şeful aici?

— Eu? Rahat! Nu, stăp'ne. Băga-mi-ai sulița! Gură-Spurcată avea în barbă destule firimituri încât să hrănească toată garnizoana. Jaime nu-şi putu stăpâni râsul. Omul luă asta drept încurajare. Băga-mi-ai sulița! repetă şi începu să râdă şi el.

— L-ai auzit, îi spuse Jaime lui Ilyn Payne. Găseşte o suliță lungă şi vâră-i-o în fund.

Ser Ilyn nu avea suliță, dar Jon Bettley Spânul fu bucuros să-i arunce una. Râsul cherchelit al lui Gură-Spurcată se opri brusc.

— Nu mă atinge cu afurisenia aia.

— Hotărăşte-te, zise Jaime. Cine e şeful aici? A numit Ser Gregor un castelan?

— Polliver, zise un altul, însă Câinele l-a omorât, stăp'ne. Pe el şi pe Gâdilător, pe amândoi. Şi pe băiatul ăla Sarsfield.

Iarăşi Câinele.

— Ştiți că a fost Sandor? L-ați văzut?

— Nu noi, stăp'ne. Ne-a spus hangiul ăla.

— S-a întâmplat la hanul de la răscruce, stăpâne. Cel care vorbise era un bărbat mai tânăr, cu o chică de păr nisipiu. Purta lanțul de monede care cândva îi aparținuse lui Vargo Hoat, monede din zeci de oraşe îndepărtate, de aur, argint, aramă şi bronz, monede pătrate, monede rotunde, triunghiuri şi cercuri şi bucăți de os. Hangiul a jurat că omul avea o jumătate din față arsă. Târfele lui au spus aceeaşi poveste. Sandor avea un băiat cu el, un țăran jerpelit. I-au tăiat pe Polly şi pe Gâdilător în bucăți şi au plecat în josul Tridentului, din câte ni s-au spus.

— Ați trimis oameni după el?

Gură-Spurcată se încruntă, de parcă gândul ar fi fost dureros.

— Nu, stăp'ne. Să fim ai naibii toți, n-am trimis.

— Când un câine turbează, îi tai beregata.

— Păi, zise bărbatul, ştergându-se la gură. Polly nu mi-a plăcut niciodată prea mult, rahatul ăla, iar Câinele era fratele lui ser, aşa că…

— Suntem răi, stăp'ne, interveni omul care purta monedele, dar ar trebui să fii nebun ca să-l înfrunți pe Câine.

Jaime îl cercetă. *Mai îndrăzneț decât ceilalți şi nu atât de beat ca Gură-Spurcată.*

— V-a fost frică de el.

— N-aş zice *frică,* stăp'ne. Aş zice că îl lăsam pentru alții mai buni. Cineva ca ser. Sau ca tine.

Eu, când aveam două mâini. Jaime nu se amăgea, Sandor ar termina repede cu el.

— Ai un nume?

— Rafford, dacă nu ți-e cu supărare. Cei mai mulți îmi zic Raff.

— Raff, adună garnizoana în Castelul Celor O Sută de Inimi. Cu tot cu prizonieri. Vreau să-i văd. Şi pe târfele alea de la răscruce. O, şi Hoat. Am fost tulburat să aud că a murit. Aş vrea să-i văd capul.

Când i-l aduseră, descoperi că buza Țapului fusese tăiată, împreună cu urechile şi cea mai mare parte a nasului. Ciorile îi mâncaseră ochii, dar Hoat era încă de recunoscut. Jaime i-ar fi cunoscut barba oriunde, o sfoară ridicolă de păr, lungă de o jumătate de metru, atârnând dintr-o bărbie ascuțită. Altminteri, doar câteva fâşii uscate de carne mai atârnau de craniul bărbatului din Qohor.

— Unde e restul? întrebă el.

Nimeni nu voia să-i spună. În cele din urmă, Gură-Spurcată îşi plecă ochii şi murmură:

— Putrezit, ser. Şi mâncat.

— Unul dintre prizonieri cerşea mereu de mâncare, recunoscu Rafford, aşa că ser a zis să-i dăm țap prăjit. Dar Țapul nu avea prea multă carne pe el. La început, ser i-a luat mâinile şi labele picioarelor, pe urmă brațele şi pulpele.

— Grăsanul nenorocit a primit aproape tot, stăp'ne, îi explică Gură-Spurcată, dar ser zicea să avem grijă ca toți prizonierii să primească o bucățică. Şi Hoat în persoană. Nenorocitul ăla bălea când îl hrăneam, şi unsoarea îi şiroia pe barba aia sfrijită.

Tată, gândi Jaime, *câinii tăi au înnebunit amândoi,* îşi aminti poveştile pe care le auzise în copilărie la Casterly Rock, despre Lady Lothston nebuna, care se îmbăia în sânge şi patrona ospețe cu carne de om chiar între aceste ziduri.

Cumva, răzbunarea îşi pierdu savoarea.

— Luați-l de-aici şi aruncați-l în lac. Jaime îi azvârli lui Peck capul lui Hoat şi se întoarse pentru a se adresa garnizoanei. Până când Lordul Petyr va veni să-şi revendice scaunul, Ser Bonifer Hasty va stăpâni la Harrenhal în numele coroanei. Cei care vor i se pot alătura, dacă îi primeşte. Ceilalți vor veni cu mine la

Riverrun.

Oamenii Muntelui schimbară priviri.

— Ne datorează, spuse unul. Ser ne-a promis. Recompense grase, spunea.

— Întocmai vorbele lui, întări Gură-Spurcată. *Recompense grase pentru cei care vin cu mine.* Alți câțiva începură să-şi scâncească aprobarea.

Ser Bonifer ridică o mână înmănuşată.

— Oricine va rămâne cu mine va primi o bucată de pământ s-o lucreze, o a doua când îşi ia nevastă şi o a treia la naşterea primului copil.

— Pământ, ser? Gură-Spurcată scuipă. Mă piş pe el. Dacă voiam să punem mâna pe afurisitul de noroi, am fi putut foarte bine să stăm acasă, să ne fie cu iertare, ser. *Recompense grase,* a spus ser. Adică aur.

— Dacă aveți vreo nemulțumire, duceți-vă la Debarcaderul Regelui şi vorbiți cu sora mea. Jaime se întoarse către Rafford. Vreau să văd prizonierii ăia acum. Începând cu Ser Wylis Manderly.

— Grăsanul? întrebă Rafford.

— Sper din suflet. Şi nu-mi spune nicio poveste tristă despre cum a murit, sau o să i-o luați pe urme.

Orice speranțe ar fi putut nutri să-i găsească pe Shagwell, Pyg sau Zollo chinuindu-se în temnițe îi fură amarnic spulberate. Se părea că Bravii Camarazi îl abandonaseră pe Vargo Hoat până la ultimul. Dintre oamenii lui Lady Whent, doar trei rămăseseră – bucătarul, care deschisese porțile din spate pentru Ser Gregor, un armurier cocârjat zis Ben Deget-Negru şi o fată pe nume Pia, care nu era nici pe departe aşa de drăguță ca atunci când o văzuse Jaime ultima oară. Cineva îi rupsese nasul şi îi spărsese jumătate din dinți. Când îl văzu pe Jaime, fata căzu în genunchi, plângând cu suspine şi agățându-se de piciorul lui, cu o putere isterică, până când Mistrețul o îndepărtă.

— Nimeni nu-ți va mai face niciun rău, îi spuse el, dar asta nu reuşi decât s-o facă să plângă mai tare.

Ceilalți prizonieri fuseseră mai bine tratați. Ser Wylis Manderly era printre ei, alături de numeroşi alți nordici de obârşie nobilă, pe care Muntele Care Călăreşte îi luase ostatici în lupta de la vadurile Tridentului. Ostatici folositori, toți demni de o răscumpărare frumuşică. Erau zdrențăroşi, murdari şi lățoşi până la unul, iar câțiva aveau vânătăi proaspete, dinți crăpați sau degete lipsă, dar rănile le fuseseră spălate şi bandajate şi niciunul nu îndurase foame. Jaime se întrebă dacă aveau habar ce mâncaseră şi hotărî că era mai bine să nu întrebe.

Nici urmă de sfidare nu se mai citea pe chipurile lor, cu atât mai puțin pe cel al lui Ser Wylis, un ciubăr de seu guşat, cu fața țepoasă şi ochi palizi şi goi. Când Jaime îi spuse că va fi escortat la Iazul Fecioarelor, unde urma să fie îmbarcat pe o corabie spre Portul Alb, Ser Wylis se prăbuşi ca o băltoacă pe podea şi hohoti mai îndelung şi mai zgomotos decât Pia. Fu nevoie de patru oameni ca să-l ridice în picioare. *Prea mult țap fript,* cugetă Jaime. *Zei, dar urăsc castelul acesta*

blestemat! Harrenhalul fusese martor la mai multe orori în cei trei sute de ani ai săi decât Casterly Rock în trei mii.

Jaime porunci să fie aprinse focurile în Sala Celor O Mie de Inimi şi trimise bucătarul şchiopătând înapoi în bucătărie, să prepare o masă caldă pentru oamenii din escorta sa.

— Orice în afară de ţap.

El luă cina în Sala Vânătorului cu Ser Bonifer Hasty, un cocostârc de om, solemn, înclinat să-şi presare discursul cu apeluri la Cei Şapte.

— Nu vreau niciunul dintre adepţii lui Ser Gregor, declară el, tăind o pară la fel de ofilită ca el, ca să se asigure că sucul inexistent nu-i păta impecabila jiletcă violetă, brodată pe margini cu o bentiţa albă a Casei sale. Nu-mi trebuie asemenea păcătoşi în subordinea mea.

— Septonul meu spunea că toţi oamenii sunt păcătoşi.

— Nu se înşela, fu de acord Ser Bonifer, dar unele păcate sunt mai negre decât altele şi mai scârboase pentru nasul Celor Şapte.

Iar tu nu ai nas nici cât frăţiorul meu, altfel păcatele mele te-ar face să te îneci cu para.

— Prea bine. Voi lua şleahta lui Gregor din mâinile tale.

Putea găsi întotdeauna o întrebuinţare pentru luptători. Dacă nu altceva, Jaime putea să-i trimită primii pe scări în sus, dacă va trebui să asedieze zidurile Riverrunului.

— Ia şi târfele, îl îndemnă Bonifer. O ştii pe aia. Fata din temniţă.

— Pia. Ultima oară când fusese aici, Qyburn îi trimisese o fată în pat, gândindu-se că-i va face plăcere. Dar Pia pe care o scoseseră din temniţă era o alta decât fiinţa dulce, simplă, veselă care i se strecurase sub pături. Făcuse greşeala să vorbească în clipa când Ser Gregor voia tăcere, aşa că Muntele îi spărsese dinţii cu pumnul înmănuşat în zale şi îi rupsese şi năsucul drăgălaş. Ar fi făcut şi mai rău, fără îndoială, dacă nu l-ar fi chemat Cersei la Debarcaderul Regelui, să înfrunte suliţa Viperei Roşii. Jaime n-avea să-l jelească. Pia s-a născut în acest castel, îi spuse el lui Ser Bonifer. E singurul cămin pe care l-a cunoscut.

— E un izvor de destrăbălare, răspunse Ser Bonifer. N-o vreau prin preajma oamenilor mei, etalându-şi… trupul.

— Presupun că vremurile acelea au trecut pentru ea, spuse Jaime, dar dacă o găseşti atât de inacceptabilă, am s-o iau eu. Bănuia că ar fi putut s-o facă spălătoreasă. Scutierii lui nu se supărau să-i ridice cortul, să-i ţesale calul sau să-i curețe armura, dar sarcina de a se ocupa de haine li se părea lipsită de bărbăţie. Poţi să ţii în mână Harrenhalul doar cu Cei O Sută de Cucernici? întrebă Jaime.

De fapt, ar fi trebuit să se numească Cei Optzeci şi Şase de Cucernici, după ce pierduseră paisprezece oameni la Apa Neagră, dar, fără doar şi poate, Ser Bonifer avea să completeze numărul lor de îndată ce va găsi nişte recruţi îndeajuns de pioşi.

— Nu prevăd nicio dificultate. Baba ne va lumina calea, iar Războinicul va da putere brațelor noastre.

Sau poate va veni Străinul după toată sfânta voastră adunare. Jaime nu putea fi sigur cine o convinsese pe sora lui că Ser Bonifer ar trebui numit castelan de Harrenhal, dar întâlnirea mirosea a Orton Merryweather.

Parcă-şi amintea vag că Hasty îl slujise cândva pe bunicul lui Merryweather, iar justițiarul cu părul de culoarea morcovului era tocmai genul de nătărău care putea să presupună că cineva zis „cel Bun" era nici mai mult, nici mai puțin decât leacul de care ținuturile riverane aveau nevoie ca să vindece rănile lăsate de Roose Bolton, Vargo Hoat şi Gregor Clegane.

Dar s-ar putea să nu se înşele. Hasty se trăgea din ținuturile furtunii, astfel că nu avea de-a lungul Tridentului nici prieteni, nici duşmani, nicio ceartă ancestrală, nicio datorie de plătit, niciun prieten de recompensat. Era sobru, drept şi respectuos, iar Cei Optzeci şi Şase de Cucernici ai săi erau la fel de disciplinați ca oricare soldat din Cele Şapte Regate, şi erau o privelişte încântătoare când îşi întorceau şi îşi cabrau juganii suri. Degețel glumise cândva că Ser Bonifer trebuie să fi jugănit şi călăreții, atât de nepătată le era reputația.

În acelaşi timp, Jaime îşi punea întrebări despre orice soldați care erau mai bine cunoscuți pentru caii lor încântători decât pentru duşmanii pe care-i omorâseră. *Se roagă bine, bănuiesc, dar să lupte ştiu?* Nu se făcuseră de ruşine la Apa Neagră, după câte auzise, dar nici nu fuseseră remarcați. Ser Bonifer însuşi fusese un cavaler promițător în tinerețe, dar i se întâmplase ceva, suferise o înfrângere sau o ruşine sau o atingere uşoară a morții, iar după aceea hotărâse că turnirul era o vanitate goală şi îşi lepădase sulița pentru totdeauna.

Dar Harrenhalul trebuie stăpânit, iar acest Baelor Căcănarul e omul pe care l-a ales Cersei ca să-l stăpânească.

— Castelul acesta are o faimă proastă, îl preveni el. Şi-o merită pe deplin. Se spune că Harren şi fiii lui bântuie şi acum noaptea, arzând. Cei care-i privesc izbucnesc în flăcări.

— Nu mă tem de nicio umbră, ser. Stă scris în *Steaua în Şapte Colțuri* că spiritele, arătările şi fantomele nu pot face vreun rău unui om pios, atât timp cât poartă armura credinței sale.

— Atunci îmbracă armura credinței, negreşit, dar poartă, în acelaşi timp, un costum de zale şi o platoşă. Fiecare om care stăpâneşte acest castel pare să-şi găsească un sfârşit prost. Muntele, Țapul, până şi tatăl meu…

— Iartă-mă că ți-o spun, ei nu au fost oameni credincioşi, aşa cum suntem noi. Războinicul ne apără şi ajutorul e mereu aproape, iar dacă e să ne amenințe vreun duşman, Maester Gulian rămâne cu corbii, Lordul Lancel e aproape la Darry cu garnizoana lui, iar Lordul Randyl e stăpân peste Iazul Fecioarelor, împreună, noi trei vom vâna şi vom distruge orice tâlhar care umblă după pradă prin părțile astea. Odată făcut acest lucru, Cei Şapte vor conduce oamenii buni înapoi în

satele lor, să are, să semene şi să construiască din nou.

Cei pe care nu i-a ucis Ţapul, cel puţin. Jaime apucă piciorul cupei de vin cu degetele-i de aur.

— Dacă vreunul dintre Bravii Camarazi ai Ţapului cade în mâinile noastre, trimite-mi vorbă de îndată.

Poate că Străinul fugise cu Ţapul înainte ca Jaime să poată ajunge în preajma lui, dar Zollo grăsanul era încă pe acolo, cu Shagwell, Rorge, Credinciosul Urswyck şi ceilalţi.

— Ca să-i poţi tortura şi omorî?

— Bănuiesc că tu, în locul meu, i-ai ierta?

— Dacă s-ar căi sincer pentru păcatele lor… da, i-aş îmbrăţişa pe toţi ca pe nişte fraţi şi m-aş ruga cu ei înainte de a-i trimite la buştean. Greşelile pot fi iertate. Crimele trebuie pedepsite. Hasty îşi împreună mâinile în faţa lui, ca o clopotniţă, într-un fel care îi amintea stânjenitor de tatăl său. Dacă ne iese în cale Sandor Clegane, ce-ai vrea să fac?

Roagă-te aprins şi fugi.

— Trimite-l să i se alăture iubitului său frate şi bucură-te că zeii au făcut şapte iaduri. Unul n-ar fi de-ajuns să-i ţină pe amândoi fraţii Clegane. Se ridică greoi în picioare. Cu Beric Dondarrion e altă poveste. Dacă îl capturezi, ţine-l până mă întorc. Voi dori să-l trimit înapoi la Debarcaderul Regelui cu o funie de gât şi să-l pun pe Ser Ilyn să-i ia capul într-un loc unde îl poate vedea jumătate din regat.

— Iar acest preot din Myr care fuge cu el? Se spune că îşi răspândeşte falsa credinţă peste tot.

— Omoară-l, sărută-l sau roagă-te cu el. Cum pofteşti.

— N-am nicio poftă să-l sărut, stăpâne.

— Fără îndoială că ar spune şi el acelaşi lucru despre tine. Zâmbetul lui Jaime se transformă într-un căscat. Scuzele mele, am să mă retrag, dacă nu ai nicio obiecţie.

— Niciuna, lordul meu, spuse Hasty.

Fără doar şi poate, voia să se roage.

Jaime voia să lupte. Sări treptele din două în două până afară, acolo unde aerul nopţii era mai rece şi mai înviorător. În curtea luminată de torţe, Mistreţul şi Ser Flement se luptau, înconjuraţi de un cerc de oşteni care îi aclamau. *Ser Lyle îl va învinge pe celălalt,* ştiu Jaime. *Trebuie să-l găsesc pe Ser Ilyn.* Îl mâncau iarăşi degetele. Paşii îl purtară departe de zgomot şi de lumină. Trecu pe sub un pod acoperit şi prin Curtea de Calcar, înainte de a-şi da seama încotro se îndrepta.

Când se apropie de groapa ursului, văzu strălucirea unei felinar revărsându-şi lumina-i palidă şi rece peste rândurile abrupte de scaune de piatră. *Cineva a venit înaintea mea, s-ar părea.* Groapa putea fi un loc bun pentru dans; poate că Ser Ilyn îl anticipase.

Dar cavalerul care stătea deasupra gropii era mai voinic; o matahală de om

bărbos, într-o cămaşă roşie cu alb, împodobită cu grifoni. *Connington. Ce face aici?* Jos, hoitul unui urs se lăbărța pe nisip, deşi numai oasele şi blana zdrențuită mai rămăseseră, pe jumătate îngropate. Jaime fu străbătut de un fior de milă pentru animal. *Cel puțin a murit în luptă.*

— Ser Ronnet, strigă el, te-ai rătăcit? E un castel mare, ştiu.

Ronnet cel Roşu îşi ridică felinarul.

— Am vrut să văd unde a dansat ursul cu fecioara nu-atât-de-frumoasă. Barba îi strălucea în lumină de parcă ar fi fost în flăcări. Jaime simțea miros de vin în răsuflarea lui. E adevărat că fătuca a luptat goală?

— Goală? Nu. Se întrebă cum fusese adăugată acea înfloritură poveştii. Măştile au îmbrăcat-o într-o rochie roz de mătase şi i-au vârât o sabie de turnir în mână. Țapul voia ca moartea ei să fie *amuzantă.* Altfel…

— … poate că imaginea Briennei goală l-ar fi făcut pe urs să fugă îngrozit.

Connington râse. Jaime nu.

— Vorbeşti de parcă ai cunoaşte-o.

— Am fost logodit cu ea.

Asta îl luă prin surprindere. Brienne nu pomenise niciodată de vreo logodnă.

— Tatăl ei i-a găsit perechea…

— De trei ori, spuse Connington. Eu am fost al doilea. Ideea tatei. Auzisem că fătuca e urâtă şi i-am spus-o, dar el a zis că toate femeile sunt la fel când stingi lumânarea.

— Tatăl tău? Jaime se uită la cămaşa lui Ronnet cel Roşu, unde doi grifoni stăteau față în față pe un fond roşu cu alb. *Grifoni dansând.* Fratele… regretatei noastre Mâini, nu-i aşa?

— Vărul. Lordul Jon nu avea frați.

— Nu. Jaime îşi aminti totul. Jon Connington fusese prietenul Prințului Rhaegar. Când Merryweather eşuase atât de lamentabil în înfrângerea Rebeliunii lui Robert şi Prințul Rhaegar nu putuse fi găsit, Aerys se îndreptase spre următorul şi îl ridicase pe Connington la rangul de Mână. Dar Regele Nebun îşi reteza întotdeauna Mâinile. Îl retezase şi pe Lordul Jon, după Bătălia Clopotelor, deposedându-l de onoruri, pământuri şi bogății şi trimițându-l dincolo de mare, să moară în exil, unde îşi băuse mințile şi murise curând. Însă vărul său – tatăl lui Ronnet cel Roşu – se alăturase rebeliunii şi fusese răsplătit cu Cuibarul Grifonului, după Trident. Dar nu se alesese decât cu castelul; Robert păstrase aurul şi împărțise o mare parte din pământurile Conningtonilor unor susținători mai fervenți.

Ser Ronnet era doar un cavaler împroprietărit, nimic mai mult. Pentru unul ca el, Fecioara din Tarth ar fi fost, într-adevăr, un fruct dulce.

— Cum de voi nu v-ați căsătorit? îl întrebă Jaime pe Ronnet.

— Păi, m-am dus la Tarth s-o văd. Aveam cu şase ani mai mult decât ea, dar, cu toate astea, fătuca nu mă putea privi în ochi. Era o purcea în mătase, deşi

majoritatea purcelelor au țâțe mai mari. Când a încercat să vorbească, aproape şi-a înghițit limba. I-am dat un trandafir şi i-am spus că asta era tot ce avea să primească vreodată de la mine. Connington aruncă o privire către groapă. Ursul era mai puțin păros decât ciudata aia, aş…

Mâna de aur a lui Jaime îl pocni peste gură atât de tare încât celălalt cavaler veni de-a rostogolul pe scări. Felinarul îi veni şi se sparse, apoi uleiul se revărsă arzând.

— Vorbeşti despre o domniță de obârşie nobilă, ser. Spune-i pe nume. Spune-i Brienne.

Connington se dădu în lături din calea flăcărilor care i se împrăştiau pe mâini şi pe genunchi.

— Brienne, dacă aşa pofteşti, stăpâne. Scuipă o flegmă de sânge lângă piciorul lui Jaime. Frumoasa Brienne.

CERSEI

Urcau încet spre vârful Dealului Visenyei. În timp ce caii se opinteau cu urcuşul, regina se sprijinea pe o dolofană pernă roşie. De afară se auzea glasul lui Ser Osmund Kettleblack:

— *Faceți loc. Eliberați strada. Faceți loc pentru Înălțimea Sa Regina.*

— Margaery chiar întreține veselia la curte, spunea Lady Merryweather. Avem jongleri, comedianți, poeți, păpuşari…

— Cântăreți? întrebă Cersei.

— Câți şi mai câți, Înălțimea Ta. Hamish Harpistul cântă pentru ea la fiecare două săptămâni şi uneori Alaric din Eysen face atmosferă în câte-o seară. Dar Bardul Albastru e preferatul ei.

Cersei şi-l amintea de la nunta lui Tommen. *Tânăr şi chipeş. Ar putea fi ceva aici?*

— Mai sunt şi alții, am auzit. Cavaleri şi curteni. Admiratori. Spune-mi adevărul, doamna mea. Crezi că Margaery mai e fecioară?

— Ea aşa zice, Înălțimea Ta.

— Bineînțeles. Dar tu ce spui?

Ochii negri ai Taenei sclipiră malițios.

— Când s-a măritat cu Lordul Renly la Highgarden, am participat la dezbrăcarea lui, în ritualul nupțial. Lordul era un bărbat bine făcut, şi era dornic. Am văzut dovada când l-am răsturnat în patul conjugal, unde îl aştepta mireasa lui, goală ca un nou-născut, roşind drăgălaş sub cuverturi. Ser Loras însuşi o purtase în brațe pe scări. Margaery poate să spună că mariajul lor nu s-a consumat, că Lordul Renly băuse prea mult vin la ospățul de nuntă, dar, te asigur, bucățica dintre picioare nu-i era câtuşi de puțin obosită când l-am văzut eu ultima

oară.

— Ai avut cumva ocazia să vezi patul nupțial a doua zi dimineață? întrebă Cersei. Margaery a sângerat?

— N-am văzut niciun cearceaf, Înălțimea Ta.

Păcat. Cu toate acestea, absența unui aşternut însângerat însemna, în sine, prea puțin. Țărăncuțele sângerau ca nişte porci la tăiere în noaptea nunții, după câte auzise, dar asta era mai puțin valabil când venea vorba de fecioare de obârşie nobilă, ca Margaery Tyrell. Fiica unui lord îşi pierdea mai degrabă fecioria pe cal decât în patul conjugal, iar Margaery călărea de când învățase să meargă.

— Înțeleg că micuța regină are mulți admiratori printre cavalerii casei. Gemenii Redwyne, Ser Tallad… Cine altcineva? Spune-mi, rogu-te.

Lady Merryweather ridică din umeri.

— Ser Lambert, nătărăul care-şi ascunde un ochi bun sub un petic. Bayard Norcross. Courtenay Greenhill. Frații Woodwright, uneori Portifer şi adesea Lucantine. O, şi Marele Maester Pycelle e un vizitator frecvent.

— Pycelle? Zău? Să fi părăsit bătrânul vierme tremurător leul pentru trandafir? *Dacă e aşa, o va regreta.* Cine altcineva?

— Insularul, cu mantia lui cu pene. Cum am putut să-l uit, cu pielea-i neagră precum cerneala. Alții vin să le curteze pe verişoarele ei. Elinor e promisă băiatului Ambrose, dar îi place să flirteze, iar Megga are câte un nou pețitor la fiecare două săptămâni. Odată, a sărutat un ajutor de bucătar. Am auzit vorbindu-se despre căsătoria ei cu fratele lui Lady Bulwer, dar, dacă ar fi să aleagă singură, Megga l-ar prefera pe Mark Mullendore, sunt convinsă.

Cersei izbucni în râs.

— Cavalerul-fluture care şi-a pierdut brațul la Apa Neagră? La ce bun o jumătate de om?

— Megga îl găseşte încântător. A rugat-o pe Lady Margaery s-o ajute să găsească o maimuță pentru el.

— O maimuță? Regina nu ştia ce să spună. *Vrăbii şi maimuțe. Într-adevăr, regatul o ia razna.* Dar bravul nostru Ser Loras? Cât de des îşi vizitează sora?

— Mai mult decât oricare dintre ceilalți. Când Taena se încruntă, o cută minusculă îi apăru între ochii negri. O vizitează în fiecare dimineață şi în fiecare seară, dacă datoria nu-l împiedică. Fratele ei îi e devotat, împart totul cu… o… Pentru o clipă, femeia din Myr păru aproape şocată. Apoi un zâmbet i se întinse pe față. Am avut cel mai *pervers* gând, Înălțimea Ta.

— Mai bine păstrează-l pentru tine. Dealul e plin de vrăbii şi ştim cu toții că vrăbiile detestă perversiunea.

— Am auzit că mai detestă apa şi săpunul, Înălțimea Ta.

— Poate că prea multă rugăciune îi răpeşte omului simțul mirosului. Am să-l întreb negreşit pe Prea-cucernicia Sa.

Draperiile se unduiră într-o parte şi în alta, într-o revărsare de mătase purpurie.

— Orton mi-a spus că Înaltul Septon nu are nume, zise Lady Taena. Să fie adevărat? În Myr, avem cu toții nume.

— A avut un nume *cândva.* Toți au. Regina flutură o mână a nepăsare. Fiecare septon născut din sânge nobil rămâne numai cu numele mic după ce şi-a rostit jurămintele. Când unul dintre ei e ridicat la rangul de *Înalt Septon,* îşi leapădă şi acest nume. Credința îți va spune că un septon nu mai are nevoie de un nume omenesc, căci a devenit avatarul zeilor.

— Şi cum deosebiți un Înalt Septon de altul?

— Cu greu. Trebuie să spunem „cel gras" sau „cel de dinaintea celui gras" sau „cel bătrân care a murit în somn". Poți întotdeauna să le smulgi numele de botez, dacă vrei, dar se ofensează dacă le foloseşti. Le aminteşte că s-au născut oameni obişnuiți, şi asta nu le place.

— Nobilul meu soț mi-a spus că noul septon s-a născut cu murdărie sub unghii.

— Aşa bănuiesc şi eu. Ca regulă, Cei Mai Cucernici îl ridică pe unul de-al lor, dar au existat şi excepții. Marele Maester Pycelle îi prezentase pe larg istoria, până în cele mai plictisitoare amănunte. În timpul domniei regelui Baelor cel Binecuvântat, continuă Cersei, un simplu pietrar a fost ales Înalt Septon. Lucra piatra cu atâta măiestrie încât Baelor a hotărât că era Fierarul renăscut, în trup de muritor. Omul nu ştia nici să scrie, nici să citească şi nu putea ține minte nici cuvintele celor mai simple rugăciuni. Unii susțineau şi acum că Mâna lui Baelor poruncise să fie otrăvit, ca să scutească regatul de ruşine. După moartea acestuia, a fost ridicat un băiat de opt ani, şi de data aceasta la insistențele Regelui Baelor. Înălțimea Sa a declarat că băiatul făcea miracole, dar nici măcar micile sale mâini tămăduitoare nu l-au putut salva pe Baelor în timpul ultimului său ospăț.

Lady Merryweather râse.

— Opt ani? Poate că fiul meu ar putea deveni Înalt Septon. Are aproape şapte.

— Se roagă mult? întrebă regina.

— Preferă să se joace cu săbiile.

— E un băiat adevărat, atunci. Ştie numele celor şapte zei?

— Cred că da.

— Va trebui să mă gândesc la el. Cersei nu se îndoia că existau o sumedenie de băieți care ar fi făcut mai multă cinste coroanei de cristal decât nenorocitul căruia Cei Mai Cucernici aleseseră să i-o confere. *Aici se ajunge când laşi nebunii şi fricoşii să-şi facă legea. Data viitoare, le voi alege eu stăpânul.* Iar data viitoare putea fi aproape, dacă noul Înalt Septon continua s-o sâcâie. Cersei nu avea multe de învățat de la Mâna lui Baelor când era vorba de asemenea lucruri.

— *Faceți loc!* striga Ser Osmund Kettelblack. *Faceți loc pentru Înălțimea Sa Regina!*

Lectica începu să încetinească, ceea ce nu putea să însemne decât că se

apropiau de vârful dealului.

— Ar trebui să-l aduci pe acest fiu al tău la curte, îi spuse Cersei lui Lady Merryweather. Nu e prea mic la şase ani. Tommen are nevoie de alți băieți în preajma lui. De ce nu fiul tău?

Joffrey nu avusese niciodată un prieten apropiat de vârsta lui, asta îşi amintea. *Bietul băiat era mereu singur. Eu l-am avut pe Jaime când eram copil... şi am avut-o pe Melara, până când a căzut în fântână.* Joff se ataşase de Câine, fără doar şi poate, dar aceea nu era prietenie. Căuta în el tatăl pe care nu-l găsise niciodată în Robert. *Un frățior vitreg ar putea fi tocmai ce-i trebuie lui Tommen ca să-l lecuiască de Margaery şi de cârdul ei de găini.* Cu timpul, ar fi putut deveni la fel de apropiați ca Robert şi prietenul lui din copilărie, Ned Stark. *Un nebun, dar un nebun loial. Tommen va avea nevoie de prieteni loiali, care să-i poarte de grijă.*

— Eşti bună, Înălțimea Ta, dar Russell n-a cunoscut altă casă decât Longtable. Mă tem că ar fi pierdut în acest oraş mare.

— La început, îi dădu dreptate regina, dar curând va trece peste asta. Când tatăl meu a trimis după mine la curte, am plâns, iar Jaime a clocotit de furie, până când mătuşa mea s-a aşezat cu mine în Grădina de Piatră şi mi-a spus că nu era nimeni de care să mă tem la Debarcaderul Regelui. „Eşti o leoaică”, mi-a spus, „şi toate animalele mai mici trebuie să se teamă de tine.” Fiul tău îşi va găsi şi el curajul. Ai prefera, nu-i aşa, să-l ai aproape, să-l poți vedea în fiecare zi? E singurul tău copil, nu?

— Deocamdată. Nobilul meu soț a cerut zeilor să ne binecuvânteze cu încă un fiu, în caz că…

— Ştiu.

Cersei se gândi la Joffrey ținându-se cu mâinile de gât. În ultimele sale clipe, o privise cu o chemare disperată. O amintire neaşteptată îi opri inima în loc, o picătură de sânge roşu sfârâind în flacăra unei lumânări, un glas răguşit care vorbea despre coroane şi giulgiu, despre moarte de mâna unui *valonqar.*

Afară din lectică, Ser Osmund striga ceva şi cineva îi răspundea. Lectica se opri brusc.

— Sunteți morți cu toții? răcni Kettleblack. *Dați-vă naibii în lături!*

Regina dădu la o parte un colț al draperiei şi îi făcu semn lui Ser Meryn Trant.

— Care pare să fie problema?

— Vrăbiile, Înălțimea Ta. Ser Meryn purta o armură albă de solzi pe sub mantie. Coiful şi scutul îi erau atârnate de şa. Îşi aşază tabăra în drum! O să-i facem să se mişte.

— Aşa să faci, dar cu blândețe. Nu-mi doresc să fiu iarăşi prinsă într-o răzmeriță. Cersei lăsă draperia să cadă: E absurd.

— Este, Înălțimea Ta, o aprobă Lady Merryweather. Înaltul Septon ar fi trebuit să vină la tine. Iar aceste vrăbii nenorocite…

— Le hrăneşte, le răsfață, le *binecuvântează.* Dar pe rege nu vrea să-l binecuvânteze. Ştia că binecuvântarea era un ritual gol, dar ritualurile şi ceremoniile aveau putere în ochii celor neştiutori. Aegon Cuceritorul însuşi a datat începutul regatului său din ziua când Înaltul Septon l-a uns în Oraşul Vechi. Acest preot nenorocit se va supune, sau va afla cât de slab şi omenesc e încă.

— Orton spune că aurul îl vrea, de fapt. Că are de gând să refuze binecuvântarea până când coroana îşi va relua plățile.

— Credința îşi va primi aurul de îndată ce vom avea pace.

Septonul Torbert şi Septonul Raynard fuseseră cât se poate de înțelegători în privința obligațiilor ei… spre deosebire de ticălosul braavosi, care îl hărțuise pe Lordul Gyles fără milă, încât căzuse la pat, tuşind şi scuipând sânge. *Trebuia să avem acele corăbii.* Nu se putea bizui pe Arbor pentru flota ei, Casa Redwyne era prea apropiată de Tyrelli. Avea nevoie de propria forță maritimă.

Dromoanele care se construiau pe râu aveau să-i ofere acest lucru. Nava ei comandant avea să cufunde în apă de două ori mai multe vâsle decât *Ciocanul Regelui Robert.* Aurane îi ceruse permisiunea s-o numească *Lordul Tywin,* iar Cersei acceptase cu plăcere. Abia aştepta să audă oameni vorbind despre tatăl ei ca despre o „ea”. O altă corabie avea să fie numită *Dulcea Cersei* şi urma să poarte un galion auriu, sculptat după înfățişarea ei, înveşmântată în zale, cu coiful leului pe cap şi sulița în mână. *Bravul Joffrey, Lady Joanna* şi *Leoaica* aveau s-o urmeze pe mare, alături de *Regina Margaery, Trandafirul de Aur, Lordul Renly, Lady Olenna* şi *Prințesa Myrcella.* Regina făcuse greşeala să-i spună lui Tommen că poate să dea nume ultimelor cinci. De fapt, el alesese *Băiatul Lunii* pentru una dintre ele. Abia când Lordul Aurane sugerase că poate nimeni nu va dori să slujească pe o corabie ce poartă numele unui bufon, băiatul acceptase, fără tragere de inimă, să onoreze numele surorii sale.

— Dacă acest septon jerpelit crede că mă face să *cumpăr* binecuvântarea lui Tommen, va vedea el cât de curând! îi spuse Taenei. Regina nu avea de gând să se ploconească în fața unei clici de preoți.

Lectica se opri din nou, atât de brusc, încât Cersei tresări.

— O, asta mă scoate din minți. Îşi iți capul afară şi văzu că ajunseseră în vârful Dealului Visenyei. În fața lor se înălța Marele Sept al lui Baelor, cu magnifica sa cupolă şi cele şapte turnuri sclipitoare, dar între ea şi treptele de marmură se întindea o mare ursuză de umanitate, pământie, zdrențăroasă şi nespălată. *Vrăbii,* gândi ea, pufnind, deşi nicio vrabie nu mirosise vreodată atât de urât.

Cersei era oripilată. Qyburn o înştiințase despre numărul lor, dar să audă despre ei era una, iar să-i vadă, cu totul alta. Sute de oameni îşi aşezaseră tabăra în piață, alte sute în grădini. Focurile lor umpleau aerul de fum şi de mirosuri grele. Corturi de pânză aspră şi colibe mizere făcute din noroi şi surcele mânjeau marmura albă, imaculată. Erau îngrămădite pe trepte, lângă uşile înalte ale Marelui Sept.

Ser Osmund se întoarse la trap lângă ea. Lângă el venea Ser Osfryd, călare pe un armăsar la fel de auriu ca mantia pe care o purta. Osfryd era cel de-al doilea frate Kettleblack, mai liniştit decât ceilalţi şi dispus mai mult să zâmbească decât să se încrunte. *Şi, în acelaşi timp, mai crud, dacă poveştile sunt adevărate. Poate că ar fi trebuit să-l trimit la Zid.*

Marele Maester Pycelle dorise la comanda mantiilor aurii un om mai în vârstă, „mai experimentat în treburile războiului", şi mulţi dintre ceilalţi sfetnici ai săi fuseseră de acord cu el.

— Ser Osfryd e destul de experimentat, le spusese ea, dar nici măcar asta nu îi redusese la tăcere. *Latră la mine ca o haită de căţeluşi sâcâitori.* Îşi pierduse răbdarea cu Pycelle. Avusese chiar îndrăzneala să obiecteze la hotărârea ei de a căuta un maestru de arme la Dorn, pe motiv că asta i-ar putea jigni pe Tyrelli.

— De ce crezi c-o *fac?* îl întrebase Cersei cu dispreţ.

— Să-mi fie cu iertare, Înălţimea Ta, spuse Ser Osmund. Fratele meu cheamă mai multe mantii aurii. Vom elibera calea, nu te teme.

— N-am timp. Voi continua drumul pe jos.

— Te rog, Înălţimea Ta. Taena o prinse de braţ. Mă sperie. Sunt cu sutele, şi atât de murdari.

Cersei o sărută pe obraz:

— Leul nu se teme de vrabie… dar e frumos din partea ta că-ţi pasă. Ştiu că ţii la mine, doamna mea. Ser Osmund, fii bun şi ajută-mă să cobor.

Dacă aş fi ştiut că voi face o plimbare, m-aş fi îmbrăcat pentru asta. Cersei purta o roche albă, cu fâşii de brocart, dantelată, dar sobră. Trecuseră mulţi ani de când o îmbrăcase, şi regina o găsea incomod de strâmtă în talie.

— Ser Osmund, Ser Meryn, mă veţi însoţi. Ser Osfryd, ai grijă ca lectica mea să rămână neatinsă.

Unele dintre vrăbii erau destul de sfrijite şi înfometate încât să-i mănânce caii.

În timp ce-şi croia drum prin gloata jerpelită, pe lângă focurile, căruţele şi adăposturile lor improvizate, regina se pomeni amintindu-şi de o altă mulţime care se adunase cândva în aceeaşi piaţă. În ziua în care se căsătorise cu Robert Baratheon, mii de oameni ieşiseră să-i ovaţioneze. Toate femeile erau îmbrăcate în hainele lor cele mai bune şi jumătate din bărbaţi aveau copii pe umeri. Când ieşise din templu, mână în mână cu tânărul rege, mulţimea izbucnise într-un strigăt atât de puternic, încât putuse fi auzit de la Lannisport.

— Te plac, doamna mea, îi şoptise Robert la ureche. Vezi, fiecare chip zâmbeşte. Preţ de acea scurtă clipă fusese fericită în căsnicie… până când apucase să dea cu ochii de Jaime. *Nu,* îşi amintea ea că gândise, *nu fiecare chip, stăpâne.*

Nimeni nu zâmbea acum. Privirile pe care i le aruncau vrăbiile erau posomorâte, ursuze, ostile. Se dădeau la o parte, dar fără tragere de inimă. *Dacă ar fi vrăbii adevărate, un singur strigăt le-ar alunga. O sută de mantii aurii cu ciomege, săbii şi buzdugane ar putea împrăştia gloata asta destul de repede.*

Lordul Tywin asta ar fi făcut. *I-ar fi călcat în picioare în loc să treacă printre ei.*

Când văzu ce făcuseră cu Baelor cel Iubit, regina începu să-şi regrete milostenia. Statuia mare de marmură care, vreme de o sută de ani, îşi revărsase zâmbetul senin în piaţa aceea, era cufundată până la brâu într-un morman de oase şi cranii. Pe unele încă atârnau fâşii de carne. O cioară stătea în vârful unui asemenea craniu, ospătându-se cu carnea uscată, tăbăcită. Muştele erau pretutindeni.

— Ce înseamnă asta? întrebă Cersei mulţimea. Vreţi să-l îngropaţi pe Baelor cel Binecuvântat într-un morman de hoituri?

Un bărbat olog ieşi în faţă, sprijinindu-se de o cârjă de lemn.

— Înălţimea Ta, acestea sunt oasele femeilor şi bărbaţilor sfinţi ucişi pentru credinţa lor. Septoni, septoane, fraţii în veşminte maro, cenuşii sau verzi, surori în alb, albastru sau gri. Unii au fost spânzuraţi, alţii înjunghiaţi. Templele au fost jefuite, fecioarele şi mamele siluite de oameni fără de credinţă şi de închinători la demoni. Până şi surorile tăcute au fost molestate. Mama din Ceruri îşi strigă durerea. Le-am adus oasele aici de pe tot cuprinsul regatului, să stea mărturie pentru agonia Sfintei Credinţe.

Cersei simţea povara ochilor aţintiţi asupra ei.

— Regele va lua cunoştinţă despre aceste atrocităţi, răspunse ea solemn. Tommen vă va împărtăşi mânia. Aceasta e lucrarea lui Stannis şi a vrăjitoarei roşii şi a sălbaticilor oameni ai Nordului care se închină la copaci şi la lupi. Cersei ridică glasul: *Oameni buni, morţii voştri vor fii răzbunaţi!*

Câţiva ovaţionară, dar numai câţiva.

— Nu cerem răzbunare pentru morţii noştri, spuse ologul, doar protecţie pentru cei vii. Pentru temple şi locurile sfinte.

— Tronul de Fier are datoria să apere credinţa, răcni o matahală de om, cu steaua în şapte colţuri pictată pe frunte. Un rege care nu-şi apără poporul nu se poate numi rege. Murmure de aprobare se înălţară dinspre cei din jurul lui. Unul dintre ei avu îndrăzneala să-l înhaţe pe Ser Meryn de încheietură şi să spună:

— E timpul ca toţi cavalerii unşi să se lepede de stăpânii lor pământeşti şi să apere Sfânta Credinţă. Vino alături de noi, ser, dacă-i iubeşti pe Cei Şapte.

— Dă-mi drumul, spuse Ser Meryn, eliberându-se.

— Te-am auzit, spuse Cersei. Fiul meu e tânăr, dar îi iubeşte pe Cei Şapte. Veţi avea parte de protecţia lui. Şi de a mea.

Omul cu steaua în frunte nu se potoli.

— Războinicul ne va apăra, spuse el, nu micul rege dolofan.

Meryn Trant întinse mâna după sabie, dar Cersei îl opri înainte s-o scoată din teacă. Avea doar doi cavaleri în mijlocul unei mări de vrăbii. Văzu bâte şi coase, măciuci şi ciomege, mai multe securi.

— Nu vreau vărsare de sânge în acest loc sfânt, ser. *De ce sunt bărbaţii atât de copii? Omoară-l, şi ceilalţi ne vor sfâşia bucată cu bucată.* Suntem cu toţii copiii Mamei. Vino, Preacucernicia Sa ne aşteaptă.

Dar, când îşi croia drum către scările templului, un grup de oameni înarmaţi ieşi din mulţime, aşezându-se în faţa uşilor. Purtau zale şi piele fiartă, iar ici şi colo se vedea câte unul cu o platoşă zdrenţuită. Unii aveau suliţe şi unii aveau săbii lungi. Mai mulţi preferau securile şi aveau cusute stele roşii pe cămăşile albite. Doi dintre ei avură insolenţa să-şi încrucişeze suliţele, tăindu-i calea.

— Aşa vă primiţi regina? îi întrebă Cersei. Unde sunt Raynard şi Torbert, mă rog?

Era de mirare să piardă ei doi ocazia de a se gudura pe lângă ea. Torbert se dădea întotdeauna în spectacol, aruncându-se în genunchi ca să-i spele picioarele.

— Nu-i cunosc pe cei despre care vorbeşti, spuse unul dintre cei cu steaua roşie pe cămaşă, dar, dacă sunt oameni ai Credinţei, fără îndoială că Cei Şapte au avut nevoie de serviciile lor.

— Septonul Raynard şi Septonul Torbert sunt dintre *Cei Mai Cucernici,* spuse Cersei, şi se vor înfuria să afle că mi-aţi ţinut calea. Aveţi de gând să-mi interziceţi intrarea în Sfântul Sept?

— Înălţimea Ta, interveni un om cu barba sură şi un umăr înclinat. Eşti binevenită aici, dar oamenii tăi trebuie să-şi lase săbiile. Nicio armă nu e îngăduită înăuntru, după porunca Înaltului Septon.

— Cavalerii Gărzii Regale nu-şi leapădă săbiile, nici măcar în prezenţa regelui.

— În casa regelui, cuvântul lui e lege, răspunse bătrânul cavaler, dar aceasta e casa zeilor.

Culoarea i se ridică în obraji. Un singur cuvânt adresat lui Meryn Trant şi cocoşatul cărunt şi-ar întâlni zeii mai repede decât i-ar fi plăcut. *Nu aici, totuşi. Nu acum.*

— Aşteptaţi-mă, le porunci ea scurt cavalerilor din Garda Regală.

Singură, urcă treptele. Suliţaşii îşi despărţiră armele. Alţi doi oameni se împinseră în uşi şi, cu un geamăt puternic, acestea se dădură în lături.

În Sala Felinarelor, Cersei găsi douăzeci de septoni îngenuncheaţi, dar nu în rugăciune. Aveau găleţi de săpun şi apă şi frecau podeaua. Veşmintele din pânză aspră şi sandalele lor o făcură pe Cersei să-i ia drept vrăbii, până când unul îşi înălţă creştetul. Avea faţa roşie ca racul şi pe mâini avea băşici sparte, sângerând.

— Înălţimea Ta.

— Septon Raynard? Reginei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ce faci în genunchi?

— Spală duşumeaua. Cel care vorbise era mai scund decât regina cu câţiva centimetri şi slab ca o coadă de mătură. Munca e o formă de rugăciune, deosebit de plăcută Fierarului. Omul se ridică, ţinând peria în mână. Înălţimea Ta. Te aşteptam.

Barba-i gri cu castaniu era tunsă scurt, părul legat într-un nod strâns la ceafă. Deşi curate, veşmintele îi erau zdrenţuite şi peticite. Îşi suflecase mânecile până la

cot în timp ce freca, dar mai jos de genunchi pânza era îmbibată de apă. Avea o faţă ascuţită, cu ochii adânciţi în orbite, maro ca noroiul. *Are picioarele goale,* văzu ea, îngrozită. Şi erau hidoase, aspre şi cornoase, pline de bătături.

— Tu eşti Cucernicia Sa?

— Noi suntem.

Tată, dă-mi putere. Regina ştia că ar trebui să îngenuncheze, dar podeaua era udă şi plină de săpun şi apă murdară, iar ea nu voia să-şi strice rochia. Aruncă o privire la bătrânii îngenuncheaţi.

— Nu-l văd pe prietenul meu, Septonul Torbert.

— Septonul Torbert a fost închis într-o celulă a penitenţei, cu pâine şi apă. E un păcat ca un om să fie atât de rotofei când jumătate din regat moare de foame.

Cersei îndurase destul pentru o singură zi. Îl lăsă să-i vadă mânia.

— Aşa mă întâmpini? Cu o perie în mână, şiroind de apă? Ştii cine sunt?

— Înălţimea Ta e Regina Regentă a Celor Şapte Regate, răspunse omul, dar în *Steaua în Şapte Colţuri* stă scris că, aşa cum oamenii se închină în faţa lorzilor lor şi lorzii în faţa regilor, tot aşa regii şi reginele trebuie să se închine în faţa Celor Şapte Care Sunt Unul.

Îmi spune să îngenunchez? Dacă era aşa, nu o cunoştea prea bine.

— După lege, ar fi trebuit să mă întâmpini pe scări, în cele mai bune veşminte ale tale, cu coroana de cristal pe cap.

— Noi nu avem coroană, Înălţimea Ta.

Cersei se încruntă şi mai mult.

— Nobilul meu tată a dat predecesorului tău o coroană de o rară frumuseţe, făurită din cristal şi fir de aur.

— Şi pentru acel dar îl cinstim în rugăciunile noastre, spuse Înaltul Septon, dar săracii au nevoie de mâncare în burţile lor mai mult decât avem noi nevoie de aur şi cristal pe cap. Coroana aceea a fost vândută. La fel şi celelalte din vistieriile noastre, şi toate inelele şi veşmintele de brocart cu fir de aur şi argint. Lâna ţine la fel de bine de cald. De aceea ne-au dat oi Cei Şapte.

E complet nebun. Cei Mai Cucernici trebuie că erau nebuni şi ei, dacă ridicaseră în rang o asemenea fiinţă… nebuni, sau îngroziţi de cerşetorii de la porţile lor. Şoptitorii lui Qyburn susţineau că Septonul Luceon fusese la nouă voturi distanţă când acele uşi cedaseră şi vrăbiile năvăliseră în Marele Sept, cu conducătorul lor pe umeri şi securile în mâini.

Îl fixă pe omuleţ cu o privire glacială.

— Putem vorbi undeva între patru ochi, Cucernicia Ta?

Înaltul Septon îi încredinţa peria sa unuia dintre Cei Mai Cucernici.

— Dacă Înălţimea Ta vrea să ne urmeze.

O conduse dincolo de uşile interioare, în templul propriu-zis. Paşii lor răsunau pe podeaua de marmură. Fire de praf pluteau în lumina razelor colorate care se povârneau prin vitraliile imensei cupole. Aerul avea mireasmă de tămâie, iar

lângă cele şapte altare lumânările străluceau ca stelele. O mie pâlpâiau pentru Mamă şi aproape tot atâtea pentru Fecioară, dar ca să numeri lumânările Străinului nu-ți trebuiau toate degetele de la două mâini.

Chiar şi aici năvăliseră vrăbiile. O duzină de cavaleri rătăcitori nepieptănați erau îngenuncheați în fața Războinicului, rugându-l stăruitor să binecuvânteze săbiile pe care le aşezaseră grămadă la picioarele lui. La altarul Mamei, un septon călăuzea o sută de vrăbii în rugăciune, cu glasurile risipindu-se ca valurile pe un țărm. Înaltul Septon o conduse pe Cersei către locul unde Baba îşi înălța lămpaşul. Când septonul îngenunche în fața altarului, ea nu avu de ales şi îl urmă. Din fericire, acest Înalt Septon nu era vorbă-lungă, aşa cum fusese cel gras. *Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare măcar pentru atâta.*

Când rugăciunea se isprăvi, Preacucernicia Sa nu schiță niciun gest să se ridice. Se părea că discuția lor trebuia să fie purtată în genunchi. *Şiretlicul unui om mărunt,* gândi ea amuzată.

— Preacucernicia Ta, spuse Cersei, aceste vrăbii înspăimântă oraşul. Vreau să plece.

— Unde să plece, Înălțimea Ta?

Există şapte iaduri, oricare dintre ele ar fit bun.

— Înapoi de unde au venit, mi-aş închipui.

— Au venit de pretutindeni. Aşa cum vrăbiile sunt cele mai umile şi mai obişnuite păsări, aşa şi ei sunt cei mai umili şi cei mai obişnuiți dintre oameni.

Sunt obişnuiți, în privința asta suntem de acord.

— Ai văzut ce-au făcut cu statuia lui Baelor cel Binecuvântat? Mânjesc piața cu porcii, cu caprele şi cu scârnăvia lor.

— Scârnăvia poate fi spălată mult mai uşor decât sângele, Înălțimea Ta. Dacă piața a fost mânjită, a fost mânjită de execuția care a avut loc aici.

Îndrăzneşte să mi-l arunce în față pe Ned Stark?

— Cu toții regretăm cele întâmplate. Joffrey era tânăr şi nu atât de înțelept cum ar fi putut să fie. Lordul Stark ar fi trebuit decapitat în altă parte, din respect pentru Baelor cel Binecuvântat… dar, să nu uităm, omul *a fost* un trădător.

— Regele Baelor i-a iertat pe cei care au complotat împotriva lui.

Regele Baelor şi-a întemnițat propriile surori, a căror singură crimă a fost aceea de a fi frumoase. Prima oară când auzise povestea, Cersei se dusese în camera lui Tyrion şi îl ciupise pe micul monstru până când începuse să plângă. *Ar fi trebuit să-l strâng de nas şi să-i îndes ciorapul meu în gură.* Se strădui să zâmbească.

— Regele Tommen va ierta şi el vrăbiile, după ce se vor întoarce la casele lor.

— Majoritatea şi-au pierdut casele. Suferința e peste tot… durerea şi moartea. Înainte de a veni la Debarcaderul Regelui, am slujit în zeci de cătune, prea mici ca să aibă un septon al lor. Am umblat de la unul la altul, oficiind căsătorii, absolvind păcătoşii de păcatele lor, botezând copiii nou-născuți. Acele sate nu mai

există, Înălțimea Ta. Buruienile şi mărăcinii cresc acolo unde cândva grădinile erau în floare, iar oasele zac risipite pe marginea drumului.

— Războiul e un lucru îngrozitor. Aceste atrocități sunt isprava nordicilor şi a Lordului Stannis, cu închinătorii lui la demoni.

— Unele dintre vrăbiile mele vorbesc despre haite de lei care i-au jefuit… şi despre Câine, care a fost omul tău credincios. La Saltpans a ucis un septon bătrân şi a necinstit o fată de doisprezece ani, o copilă inocentă promisă Credinței. Purta armură când a siluit-o şi carnea ei fragedă a fost sfâşiată şi zdrobită de zalele de fier. Când a isprăvit, a dat-o pe mâna oamenilor săi, care i-au tăiat nasul şi sfârcurile.

— Regele nu poate fi făcut răspunzător pentru crimele oricărui om care a slujit vreodată Casa Lannister. Sandor Clegane e un trădător şi o brută. De ce crezi că l-am izgonit? Acum luptă pentru tâlharul Beric Dondarrion, nu pentru Regele Tommen.

— Cum spui tu. Cu toate acestea, trebuie să ne întrebăm: unde au fost cavalerii regelui când se întâmplau aceste lucruri? Oare n-a jurat cândva Jaehaerys Conciliatorul, pe însuşi Tronul de Fier, că Credința va fi de-a pururi ocrotită şi apărată de coroană?

Cersei n-avea habar ce ar fi putut să jure Jaehaerys Conciliatorul.

— Ba da, fu ea de acord, iar Înaltul Septon l-a binecuvântat şi l-a uns rege. Tradiția cere ca fiecare nou Înalt Septon să-i dea regelui binecuvântarea… şi, cu toate acestea, tu ai refuzat să-l binecuvântezi pe Regele Tommen.

— Înălțimea Ta se înşală. Nu am refuzat.

— Nu ai venit.

— Vremea nu e încă pârguită.

Eşti preot sau legumicultor?

— Şi ce-aş putea să fac ca să fie… pârguită? *Dacă îndrăzneşte să pomenească de aur, mă voi ocupa şi de el cum m-am ocupat de cel dinainte şi voi găsi un băiat pios de opt ani care să poarte coroana de cristal.*

— Țara e plină de regi. Ca să înalțe unul deasupra celorlalți, Credința trebuie să fie sigură. Cu trei sute de ani în urmă, când Aegon Dragonul a poposit chiar la poalele acestui deal, Înaltul Septon s-a încuiat în Septul Stelat al Oraşului Vechi şi s-a rugat şapte zile şi şapte nopți, hrănindu-se doar cu pâine şi apă. Când a ieşit, a anunțat că Credința nu li se va opune lui Aegon şi surorilor sale, căci Baba îşi ridicase lămpaşul ca să-i arate ce se aşternea înainte. Dacă Oraşul Vechi ar fi pornit război împotriva Dragonului, ar fi fost pârjolit, iar Casa Hightower, Citadela şi Septul Stelat ar fi fost înfrânte şi distruse. Lordul Hightower era un om credincios. Când a auzit profeția şi-a ținut oastea în frâu şi a deschis porțile oraşului în fața lui Aegon. Iar Preacucernicia Sa l-a uns pe Cuceritor cu şapte miruri. Trebuie să fac şi eu aşa cum a făcut el, acum trei sute de ani. Trebuie să mă rog şi să postesc.

— Timp de şapte zile şi şapte nopţi?

— Atât timp cât e nevoie.

Cersei ardea de dorinţa de a-i pălmui faţa solemnă şi pioasă. *Aş putea să te ajut să posteşti,* gândi ea. *Aş putea să te închid într-un turn şi să am grijă să nu-ţi aducă nimeni de mâncare până când nu vorbesc zeii.*

— Aceşti falşi regi adoptă falşi zei, îi reaminti ea. Doar Regele Tommen apără Sfânta Credinţă.

— Cu toate acestea, peste tot templele sunt arse şi jefuite. Până şi surorile tăcute sunt siluite şi-şi plâng suferinţa la cer. Înălţimea Ta, ai văzut oasele şi craniile sfinţilor noştri morţi?

— Le-am văzut, fu ea nevoită să spună. Dă-i lui Tommen binecuvântarea şi va pune capăt acestor orori.

— Şi cum va face el asta, Înălţimea Ta? Va trimite un cavaler care să umble pe drumuri cu fiecare frate cerşetor? Ne va da oameni care să ne păzească templele împotriva lupilor şi a leilor?

Mă voi preface că n-ai pomenit de lei.

— Regatul e în război. Înălţimea Sa are nevoie de fiecare om. Cersei nu avea de gând să irosească oştenii lui Tommen făcând pe dădacele vrăbiilor, sau păzind fundurile zbârcite ale sutelor de preotese acre. *Jumătate din ele se roagă, probabil, să aibă parte de un viol pe cinste.*

— Vrăbiile tale au bâte şi securi. N-au decât să se apere singure.

— Legile Regelui Maegor interzic asta, după cum Înălţimea Ta trebuie să ştie. Prin decretul lui Credinţa şi-a lepădat săbiile.

— Acum Tommen e rege, nu Maegor. Ce-i păsa ce decretase Maegor cel Crud acum trei sute de ani? *În loc să ia săbiile din mâinile credincioşilor, ar fi trebuit să le folosească pentru propriile sale interese.* Cersei arătă către locul unde stătea Războinicul, deasupra altarului său din marmură roşie. Ce are în mână?

— O sabie.

— Oare a uitat cum s-o folosească?

— Legile lui Maegor…

— … pot fi desfăcute.

Lăsă vorba să plutească în aer, aşteptând ca Înalta Vrabie să muşte momeala. N-o dezamăgi.

— Credinţa Militantă renăscută… acesta ar fi răspunsul la trei sute de ani de rugăciuni, Înălţimea Ta. Războinicul şi-ar ridica din nou sabia strălucitoare şi ar curăţa acest regat păcătos de tot ce-i rău. Dacă Înălţimea Sa mi-ar îngădui să restaurez străvechile ordine binecuvântate, Sabia şi Steaua, fiecare om credincios din Cele Şapte Regate l-ar recunoaşte drept adevăratul şi legitimul nostru stăpân.

Era plăcut să audă asta, dar Cersei avu grijă să nu pară prea entuziasmată.

— Preacucernicia Ta vorbea mai devreme despre iertare. În aceste vremuri tulburi, Regele Tommen ar fi cât se poate de recunoscător dacă ai putea să ierţi

coroana de datoria sa. Se pare că datorăm Credinței vreo nouă sute de mii de dragoni.

— Nouă sute de mii şase sute şaptezeci şi patru de dragoni. Aur care i-ar putea hrăni pe cei înfometați şi ar putea reconstrui o mie de temple.

— Aur vrei? întrebă regina. Sau vrei ca aceste legi prăfuite ale lui Maegor să fie înlăturate?

Înaltul Septon cumpăni o clipă.

— Cum doreşti. Aceste datorii vor fi uitate şi Regele Tommen îşi va primi binecuvântarea. Fiii Războinicului mă vor însoți la el, strălucind de gloria Credinței lor, în timp ce vrăbiile mele vor porni în apărarea celor blânzi şi umili, renăscuți ca Frații Sărmani din vechime.

Regina se ridică şi-şi netezi rochia.

— Voi porunci să fie întocmite hârtiile, iar Înălțimea Sa le va semna şi le va sigila cu pecetea regală.

Dacă era ceva din viața lui de rege care să-i placă lui Tommen, acest lucru era să se joace cu sigiliul.

— Cei Şapte să-l apere pe Rege. Fie să aibă o domnie lungă. Înaltul Septon îşi împreună mâinile şi ridică ochii spre ceruri. Fie ca păcătoşii să tremure!

Ai auzit, Lord Stannis? Cersei nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Nici chiar nobilul ei tată nu s-ar fi putut descurca mai bine. Dintr-o lovitură, scăpase Debarcaderul Regelui de năpasta vrăbiilor, asigurase binecuvântarea lui Tommen şi diminuase datoriile coroanei cu aproape un milion de dragoni. Inima îi sălta în timp ce se lăsa condusă de Înaltul Septon înapoi în Sala Lămpilor.

Lady Merryweather împărtăşi încântarea reginei, deşi nu auzise niciodată de Fiii Războinicului sau de Frații Sărmani.

— Datează dinaintea lui Aegon Cuceritorul, îi explică Cersei. Fiii Războinicului a fost numele unui ordin de cavaleri care renunțau la pământurile şi la aurul lor şi îşi puneau săbiile în slujba Preacucerniciei Sale. Frații Sărmani… ei erau mai umili, dar cu mult mai numeroşi. Un fel de frați cerşetori, numai că purtau securi în loc de străchini. Cutreierau drumurile, însoțind călătorii de la un templu la altul, de la un oraş la altul. Blazonul lor era steaua în şapte colțuri, roşie pe fond alb, astfel că oamenii i-au numit Stelele. Fiii Războinicului erau îmbrăcați în mantii-curcubeu şi armuri placate cu argint peste cămăşile aspre din păr de cal, iar în mânerele săbiilor aveau cristale în formă de stea. Ei erau Săbiile. Oameni sfinți, asceți, fanatici, vrăjitori, ucigaşi de dragoni şi vânători de demoni… au existat multe poveşti despre ei. Dar toate sunt de acord că ura lor pentru toți duşmanii Sfintei Credințe era de nezdruncinat.

Lady Merryweather înțelese imediat.

— Duşmani precum Lordul Stannis şi preoteasa sa roşie, poate?

— Păi, da, din întâmplare, spuse Cersei, chicotind ca o fetişcană. Să deschidem o carafă de vin cu mirodenii şi să bem în drum spre casă pentru râvna

Fiilor Războinicului?

— Pentru râvna Fiilor Războinicului şi pentru dibăcia Regine Regente. Pentru Cersei, Prima pe Numele Său!

Vinul era dulce şi savuros ca triumful lui Cersei şi lectica reginei parcă plutea, străbătând oraşul, în drumul de întoarcere. Însă la poalele Muntelui lui Aegon se întâlniră cu Margaery Tyrell şi cu verişoarele ei, care veneau de la o plimbare călare. *Mă urmăreşte peste tot,* gândi Cersei iritată când dădu cu ochii de mica regină.

În urma lui Margaery venea un lung alai de curteni, străjeri şi slujitori, mulți dintre ei încărcați de coşuri cu flori proaspete. Fiecare dintre verişoarele ei avea câte un admirator în preajmă: deşiratul scutier Alyn Ambrose călărea alături de Elinor, cu care era logodit, Ser Tallad era cu sfioasa Alia, ciuntul Mark Mullendore cu Magga, dolofană şi hlizită. Gemenii Redwyne escortau două dintre celelalte doamne ale lui Margaery, Meredyth Crane şi Janna Fossoway. Toate femeile purtau flori în păr. Jalabhar Xho se lipise şi el de grup, alături de Ser Lambert Turnberry, cu peticul său pe ochi, şi de chipeşul cântăreț cunoscut sub numele de Bardul Albastru.

Şi, desigur, un cavaler al Gărzii Regale trebuie s-o însoțească pe micuța regină, şi, desigur, acesta este Cavalerul Florilor. În armura albă de solzi gravată cu aur, Ser Loras sclipea. Deşi nu-şi mai îngăduia să-l inițieze pe Tommen în meşteşugul armelor, regele continua să-şi petreacă prea mult timp în tovărăşia lui. De fiecare dată când băiatul se întorcea, la sfârşitul unei după-amiezi petrecute cu soțioara lui, avea o nouă poveste de istorisit despre ceva ce spusese sau făcuse Cavalerul Florilor.

Margaery le dădu binețe când cele două coloane se întâlniră şi veni lângă lectica reginei. Avea obrajii îmbujorați, iar buclele castanii îi cădeau despletite pe umeri, fluturând la fiecare pală de vânt.

— Am cules flori de toamnă pe drumul regelui, spuse ea.

Ştiu unde ați fost, gândi regina. Şoptitorii ei nu uitau s-o înştiințeze despre mişcările lui Margaery. O *fată atât de neobosită, micuța noastră regină.* Arareori lăsa să treacă mai mult de trei zile fără să iasă la plimbare călare. În unele zile călăreau pe drumul către Rosby, să culeagă scoici şi să mănânce la malul mării. Alteori, îşi ducea suita dincolo de râu, pentru o după-amiază de vânat cu şoimii. Micuței regine îi plăceau şi plimbările cu barca, în susul şi-n josul Apei Negre, fără nicio țintă. Când se simțea pioasă, părăsea castelul pentru a se ruga în Septul lui Baelor. Dădea comenzi la o grămadă de cusătorese diferite, era binecunoscută în rândul aurarilor din oraş şi chiar fusese văzută vizitând piața de peşte, lângă Poarta Noroiului, ca să arunce o privire la captura zilei. Oriunde se ducea, oamenii se gudurau pe lângă ea, iar Lady Margaery făcea tot ce-i stătea în putere ca să le întrețină ardoarea. Dădea mereu de pomană cerşetorilor, cumpăra plăcinte fierbinți de la carele brutarilor şi se oprea să stea de vorbă cu negustorii de rând.

Dacă ar fi fost după ea, l-ar fi pus şi pe Tommen să facă toate aceste lucruri. Îl invita întruna să le însoţească, pe ea şi pe găinile ei, în aventurile lor, iar băiatul o ruga mereu pe mama lui să-l lase. Regina îşi dăduse consimţământul de câteva ori, măcar pentru a-i îngădui lui Ser Osney să petreacă în compania lui Margaery câteva ore în plus. *La cât o fi folosit asta. Osney s-a dovedit o mare dezamăgire.*

— Îţi aminteşti ziua în care sora ta a plecat la Dorn? îşi întrebase Cersei fiul. Îţi aminteşti gloata urlând, când ne-am întors la castel? Pietrele, înjurăturile?

Dar regele era surd la argumente, graţie micuţei sale regine.

— Dacă ne amestecăm cu oamenii de rând, ne vor iubi mai mult.

— Gloata l-a iubit pe Înaltul Septon cel gras atât de mult încât l-a sfâşiat în bucăţi, şi el era un om sfânt, îi reamintise Cersei.

Nu reuşise decât să şi-l îndepărteze. *Întocmai cum doreşte Margaery, pun rămăşag. În fiecare zi, în orice chip, încearcă să mi-l fure.* Joffrey ar fi văzut dincolo de zâmbetul ei de intrigantă şi ar fi pus-o la punct, dar Tommen era mai naiv. *Ştia că Joff era prea puternic pentru ea,* gândi Cersei, amintindu-şi de moneda de aur găsită de Qyburn. *Pentru ca Tyrellii să poată spera la domnie, a trebuit înlăturat.* Îşi aduse aminte că Margaery şi hidoasa ei bunică puseseră cândva la cale s-o mărite pe Sansa Stark cu Willas, fratele schilod al micuţei regine. Lordul Tywin le dejucase planurile, luându-le-o înainte şi măritând-o pe Sansa cu Tyrion, dar legătura existase. *Sunt cu toţii implicaţi,* îşi dădu ea seama, tresărind. *Tyrellii au mituit temnicerii să-l elibereze pe Tyrion şi l-au furişat repede pe drumul rozelor, să i se alăture ticăloasei sale soţii. Acum, amândoi sunt la Highgarden, ascunşi în spatele unui zid de trandafiri.*

— Ar fi trebuit să vii cu noi, Înălţimea Ta, continua să gângurească micuţa intrigantă, în timp ce urcau Muntele lui Aegon. Am fi putut petrece împreună clipe atât de minunate. Copacii sunt înveşmântaţi în auriu, roşu şi portocaliu şi sunt flori peste tot. Şi castane. Am prăjit câteva, în drum spre casă.

— Eu n-am timp să mă plimb prin păduri şi să culeg flori, spuse Cersei. Am un regat de condus.

— Numai unul, Înălţimea Ta? Cine le conduce pe celelalte şase? Margaery izbucni într-un râs zglobiu, îmi vei ierta gluma, nădăjduiesc. Ştiu ce povară porţi. Ar trebui să-mi îngădui s-o împart cu tine. Trebuie să fie unele lucruri la care să te pot ajuta. Asta ar pune capăt tuturor acestor discuţii cum că noi două am rivaliza pentru rege.

— Aşa se spune? Cersei zâmbi. Ce ridicol. Nu te-am privit niciodată ca pe o rivală, nici măcar o clipă.

— Sunt atât de încântată să aud asta. Fata nu părea să-şi dea seama că fusese înţepată. Tu şi cu Tommen trebuie să veniţi cu noi data viitoare. Ştiu că Înălţimii Sale i-ar plăcea. Bardul Albastru ne-a cântat, iar Ser Tallad ne-a arătat cum să luptăm cu bâtele, ca oamenii din popor. Pădurea e atât de frumoasă toamna.

— Răposatul meu soţ iubea şi el pădurea.

În primii ani ai căsniciei lor, Robert o implora mereu să vâneze cu el, dar Cersei ceruse întotdeauna să fie scutită de asta. Partidele lui de vânătoare îi lăsau timp pentru Jaime. *Zile de aur şi nopţi de argint.* Era periculos dansul pe care-l dansaseră, cu siguranţă. Fortăreaţa Roşie era împânzită de ochi şi urechi, şi nu puteau şti niciodată când se va întoarce Robert. Cumva, pericolul făcuse ca timpul petrecut împreună să fie cu atât mai plin de pasiune.

— Cu toate acestea, o preveni Cersei pe mica regină, frumuseţea poate ascunde pericole de moarte. Robert şi-a pierdut viaţa în pădure.

Margaery îi zâmbi lui Ser Loras, un zâmbet dulce, de soră, plin de căldură.

— Înălţimea Ta, eşti atât de bună că te temi pentru mine, dar fratele meu are grijă de mine.

Du-te şi vânează, îl îndemnase Cersei pe Robert, de zeci de ori. *Fratele meu are grijă de mine.* Îşi aminti ce-i spusese Taena mai devreme şi un hohot de râs îi ţâşni de pe buze.

— Înălţimea Ta râde atât de frumos. Lady Margaery îi aruncă o privire întrebătoare. Am putea să aflăm şi noi ce te amuză?

— Vei afla, răspunse regina. Îţi promit, vei afla.

„Ciorile sunt stăpânitoarele câmpului medieval de bătălie, iar acest al patrulea volum al monumentalei serii îşi merită cu prisosinţă titlul. [...] Ca şi până acum, Martin este fără cusur în mânuirea limbajului, a caracterizării personajelor şi a descrierilor grandioase care au impus mega-saga. Veşti bune pentru cititorii cu apetit insaţiabil!"

Booklist

„Evenimentul anului în apariţiile de fantasy!"

Science Fiction Chronicle

„Oare George R.R. Martin chiar există în realitate? Poate un fantasy să devină mai bun cu fiecare nou volum? Da, da, da! Această serie este *the real deal*, iar Martin îşi merită coroana de rege al povestirii. *Urzeala tronurilor* a debutat în forţă, *Încleştarea regilor* a depăşit aşteptările, dar volumele care au urmat l-au consacrat pe Martin drept cel mai vrednic de laudă autor de fantasy care a apărut după dispariţia primului R.R. [Tolkien]."

PAUL HUGHES

ISBN 978-606-8073-93-4

colecţia nautilus fantasy

www.nemira.ro